Nghệ Cẩn Thiên Sứ

Lừa gạt CÔ VỢ NHỎ để Yêu

Editor: megau1976

cover by cungquanghang

Mục Lục

Giới thiệu Lừa Gạt Cô Vợ Nhỏ Để Yêu

Chương 1: Cởi quần!

Chương 2: Hỏng bét! Không mặc gì!

Chương 3: Vẫn bị ghim một kim!

Chương 4: Ngoại trừ tôi ra, không ai được động đến cô ấy!

Chương 5: Anh được đấy Gà 16! Giở trò với tôi sao?

Chương 6: Theo tôi về nhà, làm hộ lý riêng cho tôi

Chương 7: Comlê nên trả tôi chứ?

Chương 8: Má ơi! Bộ ngực nhỏ lép xẹp của cô bị người ta thấy hết!

Chương 9: Anh thật sự cứu cô

Chương 10: Anh ta không biết cô!

Chương 11: Anh ta tới đón cô?

Chương 12: Còn có một người khác hộ lý?

Chương 13: Ngọn núi này đều là của Cậu chủ Cơ!

Chương 14: Cô thiếu nợ tôi, phải bồi thường!

Chương 15: Bạn đã gặp người vung kiếm giết chó ngao Tây Tạng chưa?

Chương 16: Có tư chất dẫn dụ đàn ông phạm tội

Chương 17: Đánh mất ngọc bội?

Chương 18: Cam kết ba điều với anh

Chương 19: Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa trinh tiết khó giữ được!

Chương 20: Về số đo của cô

Chương 21: Vóc người chưa ra hình dáng gì

Chương 22: Động viên toàn dân nói dối!

Chương 23: Tôi sẽ chăm sóc anh thật tốt
Chương 24: Mẹ nó, quá kích thích!
Chương 25: Con chim nhỏ tức giận
Chương 26: Lãnh Như Phong kỳ quái
Chương 27: Hôn lưỡi? ! (Nóng bỏng)
Chương 28: Cơ Liệt Thần buồn nôn
Chương 29: Cái đó của đàn ông, nhìn nhiều sẽ đau mắt hột!
Chương 30: Lần đầu tiên trong đời bị Tỏ tình
Chương 31: Tôi rất nhớ cô
Chương 32: Có ác ma lịch sự như vậy sao?
Chương 33: Môi của cô, hôn lên nghiện (mê người)
Chương 34: Muốn tiến hành chuyện phòng the rồi sao? (có sấm chớp!)
Chương 35: Tới hiện trường, đứng ở ngoài quan sát làm ghi chép
Chương 36: Mài dao sèn soẹt làm thịt gà trống! (thượng)
Chương 37: Mài đao sèn soẹt làm thịt gà trống! (hạ)
Chương 38: Nguy hiểm! Rơi xuống U Linh cốc!
Chương 39: Chúng ta là châu chấu trên một chiếc thuyền!
Chương 40: Anh. . . . . rửa tay rồi sao?
Chương 41: Nhìn thấy cô, sẽ đói! (Mọi người hiểu)
Chương 42: Nếu anh muốn, tôi có thể dùng miệng (mê người)
Chương 43: Chỉ cần có thể đi ra ngoài, tôi sẽ cưới cô!
Chương 44: Người đàn ông làm cho người ta phun máu mũi
Chương 45: Hôn có thể giảm đau?
Chương 46: Gặp cướp
Chương 47: Anh hùng cứu mỹ nhân
Chương 48: Ngọc bội ước hẹn

Chương 49: Khoa học giải thích muốn độc chiếm

Chương 50: Thì ra có thể làm như vậy! (Có sấm!)

Chương 51: Ngốc nghếch không chẳng qua một loại hạnh phúc, còn là một loại giải trí

Chương 52: Phản bác sấm sét (sấm chớp khổng lồ!)

Chương 53: Tiên sinh, cần áo mưa không?

Chương 54: Bản thân trải qua hiện trường cưỡng hiếp

Chương 55: Bom cay trong truyền thuyết

Chương 56: Cô ấy là người phụ nữ của tôi!

Chương 57: Thực lực chân chính của Cơ Liệt Thần

Chương 58: Lâm Nhược Kỳ, tôi không chờ được nữa

Chương 59: Thật muốn ăn cô một ngụm! (Cơ Liệt Thần YY)

Chương 60: Phán quan khát máu Cơ Liệt Thần!

Chương 61: Ác ma trừng phạt!

Chương 62: Dấu ấn riêng của cậu chủ Cơ

Chương 63: Anh dùng cách đặc biệt để yêu em

Chương 64: Cảm giác yêu một người

Chương 65: Nguy cơ Liệp Diễm

Chương 66: Ngày mai chúng ta sẽ kết hôn!

Chương 67: Ông xã vạn năng

Chương 68: Rốt cuộc cũng đăng ký kết hôn

Chương 69: Lâm Nhược Kỳ tôi sẽ ở bên cạnh anh ấy đến chết!

Chương 70: Tôi không phải là bạn gái của anh ấy, tôi là vợ của anh ấy!

Chương 71: Cơ Liệt Thần, anh vốn không có bệnh!

Chương 72: Tình yêu cuồng nhiệt muộn màng

Chương 73: Du lịch trăng mật

Chương 74: Ghen tức đang nồng!

Chương 75: Cơ Liệt Thần khác thường

Chương 76: Không phải cô xui xẻo mà mọi người quen như vậy

Chương 77: Anh hoàn toàn chết tâm của anh đi!

Chương 78: Một khi yêu, chính là yêu

Chương 79: Cô vợ nhỏ của anh đang chờ anh

Chương 80: Có đứa bé của anh, em thật hạnh phúc

Chương 81: Biến cố kinh hoàng

Chương 82: Gặp nhau không quen biết

Chương 83: Chỉ vì tìm em, cô gái anh yêu

Chương 84: Xin cho anh yêu em một lần nữa - t

Chương 85: Tiểu Đào, anh muốn ăn thịt

Chương 86: Thân ái, ăn em thật ngon!

Chương 87: Em bị tội trùng hôn

Chương 88: Tôi tên là Lâm Nhược Kỳ!

Chương 89: (Ăn sắc, tính thú) + (Ngoại truyện đặc biệt)

Chương 90: Lại mang thai đứa bé

Chương 91: Cất giấu người đẹp trong nhà cao cửa rộng là mơ ước của mỗi người đàn ông

Chương 92: Chán ghét nơi dơ bẩn

Chương 93: Chạy trốn - t

Chương 94: Ông xã, em nhớ anh

Chương 95: Anh muốn cho cô cả đời

Chương 96: Kẻ thứ ba xuất hiện

Chương 97: Xin chào, tôi là Thúy Thiến

Chương 98: Cuộc so tài PK (hạ gục) tình địch, ván đầu tiên

Chương 99: Cuộc so tài PK (hạ gục) tình địch, ván thứ hai

Chương 100: Đều là mây bay
Chương 101: Món ngon đến miệng không thể không ăn
Chương 102: Cút ra khỏi nhà tôi
Chương 103: Hạnh phúc lần đầu tiên thai máy động
Chương 104: Nguy cấp! Phản công lại
Chương 105: Ước hẹn Vịnh Thác Hải
Chương 106: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 1
Chương 107: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 2
Chương 108: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 3
Chương 109: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 4
Chương 110: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 5
Chương 111: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 6
Chương 112: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 7
Chương 113: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 8

Giới thiệu Lừa Gạt Cô Vợ Nhỏ Để Yêu

Truyện Lừa Gạt Cô Vợ Nhỏ Để Yêu của tác giả Nghệ Cẩn Thiên Sứ chủ yếu xoay quanh câu chuyện tình yêu giữa một thế giới khắc nghiệt Trùm Hắc bang, để có được tình yêu chân thật trong thế giới này không hề dễ dàng mà có được.

Nữ chính vào vai một cô y tá đang thực tập gặp nam chính mưu kế hòng muốn chiếm đoạt cô. Cô cũng không muốn vì chuyện này, bằng tốt nghiệp cũng không cầm được. Nhìn anh ta đáng thương như vậy, mắc phải bệnh hiểm nghèo, còn bị cô ghim nhầm ống kim lên của quý, cô bất đắt dĩ đồng ý với anh ta thôi.

Cô nhầm tưởng anh ta mắc căn bệnh hiểm nghèo nhưng thật ra không phải như vậy, đó chỉ là những màn kịch mà anh dựng lên để trêu chọc cô nào ngờ câu chuyện tình yêu bắt đầu từ đó?

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1: Cởi quần!

Nam Thành, bệnh viện tốt nhất, đắt tiền nhất, nằm ở ngoại ô phía Tây thành phố, bệnh viện chuyên khoa nam. Người tới đây khám bệnh, thân phận không giàu cũng quý, nhưng vì bệnh viện này chuyên về "khoa nam", chữa bệnh nhiều chứng bệnh tương đối khó, có rất nhiều người bệnh xấu hổ khi gặp người, phần lớn chọn lựa hẹn giờ trước, phương pháp hội chẩn thấp.

Nhưng, sáng sớm thứ hai, bệnh viện tới một người bệnh vừa phách lối, vừa thần bí.

Hơn 9 giờ, một chiếc xe BMW sang trọng và một chiếc Rolls-Royce màu đen, phiên bản dài, chạy băng băng dừng sát trước cửa bệnh viện.

Đầu tiên cửa xe Rolls-Royce mở ra, một người đàn ông trung niên, mang giày da cá sấu đen bóng, dẫn đầu chạm đất, một đeo kính gọng vàng, mái tóc hoa râm nhưng cắt tỉa gọn gàng, từ trên xe bước ra.

Một đôi sắc bén như chim ưng, nhìn bốn phía chung quanh, lộ ra ánh sáng nghiêm nghị, phát hiện không có bất kỳ khác thường nào, lúc này mới đứng thẳng lưng, đi tới phía sau chiếc xe BMW.

Nhẹ nhàng gõ cửa sổ xe một cái, khom lưng 90 độ, cung kính nói: "Cậu chủ, đến rồi" Giọng nói mạnh mẽ, cũng không phải là tuổi già sức yếu.

Một tiếng động "rầm" vang lên, cửa xe BMW bị người mở ra, từ bên trong, bốn người đàn ông vạm vỡ xuống trước, huấn luyện nghiêm chỉnh, chia nhau đứng hai bên cửa xe, đầu cúi rất thấp.

Bên trong buồng xe, người đàn ông ngồi trên xe lăn đặc chế rộng rãi, thoải mái, toàn thân đều ẩn trong bóng tối. Nhưng mặc dù ngồi trên xe lăn, vẫn có thể cảm nhận được từ trên người hắn truyền tới một cỗ khí thế mạnh mẽ.

"Heber, không cần khách khí, ông vất vả rồi" Tiếng nói vang lên, như một dòng suối trong vắt, lạnh lẽo, réo rắt, từ trong miệng chậm rãi nói ra, mang theo một chút thanh thản, ưu nhã, mềm mại, êm ái, lại lười biếng, làm cho tinh thần người ta xao động.

Một đôi tay lười biếng đưa ra, khớp xương bàn tay rõ ràng, thật giống như ngọc thượng hạng, đá mài trơn bóng. Lập tức, hai người đàn ông vạm vỡ gần cạnh cửa liền nghiêng người về phía trước, vịn cánh tay của anh ta, dìu thân thể anh ta lên, người đàn ông liền ra khỏi bóng tối.

Sự xuất hiện của anh ta, làm cho một hồi rối loạn, người đứng xem không khỏi tò mò, tướng mạo quả thật tuyệt đẹp . . . . . .

Khuôn mặt đẹp trai, tinh xảo giống như điêu khắc, một đôi mắt sâu thâm thúy và màu da hơi trắng, lộ rõ anh ta là người lai, áo sơ mi tơ tằm màu trắng càng lộ ra thân phận tôn quý, khóe môi thật mỏng khẽ cong lên, nhìn qua rất cao ngạo, còn mang theo một chút lạnh lẽo, âm nhu, tà khí.

Người đàn ông này, dung mạo rất yêu mị, so với phụ nữ còn yêu mị hơn, nhưng lại không yếu đuối giống phụ nữ, mặc dù nhìn như lạnh lẽo, nhưng đôi mắt đẹp hẹp dài cũng rất sắc bén, làm cho từng người bị hắn nhìn không cách nào tùy ý phóng túng, chỉ có cúi đầu cung kính, mới có thể làm cho mình không cảm thấy đường đột và lỗ mãng.

Nhìn thấy anh ta từ trên xe xuống, trên mặt người đàn ông trung niên hiện lên vẻ mỉm cười, "Cậu chủ, dọc đường khiến cậu uất ức. Phòng bệnh đã thay cậu sắp xếp xong xuôi, mời xuống xe"

Nhìn ra được thân phận của vị "Cậu chủ" này hết sức tôn quý, không thích hợp một mình hành động, chẳng những có quản gia phục vụ, còn có hộ vệ, một tấc cũng không rời, bảo vệ chu đáo.

"Trời ạ! Thấy không? Người đàn ông kia rất đẹp trai!"

"Đẹp trai thì có ích lợi gì? ! Chỉ tiếc là một người què, hơn nữa còn tới chỗ như thế, không biết là chỗ nào trên người có bệnh . . . . . ."

"Nói đúng a, thật không biết là tạo nghiệt gì nha. . . . . ."

****

Ánh mắt sắc bén lạnh lẽo của Heber quét qua, nhất thời mấy người đi đường bàn tán ầm ĩ, bị hoảng sợ, trốn chạy bán sống bán chết.

Người đàn ông trẻ tuổi được gọi là "Cậu chủ" nở nụ cười, nụ cười kia như

gió xuân, mê hoặc tâm thần người ta, tròng mắt nheo lại, trong con ngươi sâu thẫm xẹt qua một chút ánh sáng.

Giống như lơ đễnh nói: "Heber, đừng dọa bọn họ sợ. Đúng rồi, tôi ở phòng bệnh lầu mấy?"

"Ách. . . . . Là lầu 11, phòng bệnh săn sóc đặc biệt, giường ngủ số 16, cái này may mắn, ha ha, may mắn . . . . . ."

"Heber, ông lại đặc biệt làm à? Đây chính là không đúng".

"Cậu chủ, thân thể của cậu quý giá, không thể so sánh với người bình thường, cho nên tôi sớm đã sắp xếp xong xuôi giường ngủ . . . . . ."

"Tôi xem ông đuổi người ta đi, đêm qua tôi mới bị thương, làm sao ông dự định được?"

"Ách. . . . . Cậu chủ, cái này cậu cũng đừng quan tâm, cậu chỉ để ý dưỡng thương cho tốt là được"

****

Lầu 11, phòng làm việc chữa bệnh và chăm sóc.

". . . . . Tôi phải nói với các cô thế nào mới được đây? ! Rõ ràng đã dặn đi dặn lại rồi, người bệnh kia không dễ ứng phó, nhất định phải rất cẩn thận, rất cẩn thận mới được, nhưng các cô thì sao? Mỗi lần làm cho anh ta tức giận, không phải đem một đống dụng cụ đập cho nát bét, thì là đem thuốc nước vung vẩy cả phòng bệnh . . . . . nhìn đi! Các cô nhìn đi! Bây giờ lãng phí bao nhiêu tài sản? Tiếp tục như vậy nữa, tất cả các cô chờ bị bệnh viện đuổi việc đi!"

Lâm Nhược Kỳ mới vừa đi toilet một chuyến, trở lại nghe thấy y tá trưởng khiển trách các tiền bối trong phòng làm việc.

Nghĩ thầm: có lẽ y tá trưởng nói đến người bệnh Giường 16 thôi. . . . . .

Nói đến người bệnh Giường 16, người này tính khí cũng không phải là lớn bình thường. Mặc dù cô chưa từng thấy qua mặt mũi của anh ta, nghe nói dáng vẻ hung thần ác sát, kinh khủng cực kỳ.

Nghe một tiền bối họ Mai nói, y tá trưởng cũng bị anh ta mắng đến khóc.

Lúc ấy dọa Lâm Nhược Kỳ giật mình, ở trong mắt của cô, y tá trưởng quả thật chính là thần tượng của cô. Chẳng những kỹ thuật tốt, tính tình tốt, còn rất có kinh nghiệm, có lòng trách nhiệm. Nhưng người ưu tú giống như y tá trưởng vậy, công việc chữa bệnh và chăm sóc, cũng có thể khiến Giường 16 nổi giận, thật không biết phục vụ người bệnh kia, khó khăn đến bực nào!

"Người bệnh Giường 16 lai lịch thế nào? Là cậu ấm nhà nào đi, tính khí nóng như vậy?"

Y tá Mai thấy cô tò mò liền nói cho cô biết, người Giường 16 cũng không phải bởi vì anh ta rất có lai lịch, mà bởi vì anh ta là một người bị bệnh hiểm nghèo, nghe y sĩ trưởng nói, anh ta sống không quá ba tháng. Từ sau khi biết mình không còn sống lâu trên đời, vẫn từ chối bất kỳ trị liệu, tính khí vô cùng nóng nảy.

Y tá Mai còn nói, nếu anh ta chỉ nổi giận cũng không sao, nhưng khó khăn nhất là, anh ta có thể làm ra nhiều cách để từ chối trị liệu. Ai, ai cũng hết cách với anh ta, thật là một người giày vò người ta từ đầu đến chân . . . . . .

Thật ra loại bệnh này, mặc dù là u ác tính, nhưng trong tất cả các loại u ác tính, là chứng bệnh có tỷ lệ chữa khỏi cao nhất, xác suất sống đạt 95%. Nhưng vô cùng xui xẻo là người bệnh này hoàn toàn nằm ngoài 95%.

Quả thật đủ đáng thương, một người đàn ông, tuổi quá trẻ, bệnh gì không được, cố tình mắc phải loại bệnh này! Quan trọng là loại bệnh này dù được trị khỏi rồi, nhưng vì bị cắt bỏ tinh hoàn, cho nên vẫn ảnh hưởng đến đường con cái, thậm chí, nghiêm trọng sẽ ảnh hưởng đến chức năng tình dục.

Lâm Nhược Kỳ thở dài một cái, thay người bệnh kia vô cùng tiếc hận. . . . . .

"Như thế này nên chích cho anh ta, lần này đổi người nào đây?" Giọng nói sắc bén của Y tá trưởng truyền đến.

Lâm Nhược Kỳ khôi phục lại tinh thần, phát hiện tất cả các tiền bối đều lắc đầu, lui về phía sau một bước dài. Nhìn dáng dấp, đều bị người bệnh kia hành hạ hoảng sợ.

Cũng khó trách, y tá trưởng cũng bị tức đến khóc rồi, còn ai dám đi làm vật hy sinh?

Cũng không biết là phát điên cái gì, Lâm Nhược Kỳ đột nhiên tiến tới, hiên ngang lẫm liệt, đoạt lấy cái mâm trong tay y tá trưởng. Nói: "Y tá trưởng, để cho tôi thử một chút đi!"

"Cô? Lâm Nhược Kỳ?" Y tá trưởng nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô, rõ ràng cho thấy đang do dự.

Đứa nhỏ này chỉ là y tá thực tập, hơn nữa trong tất cả các y tá, cô trẻ tuổi nhất, chỉ có 19 tuổi mà thôi. Mặc dù kỹ năng chuyên môn rất không tệ, nhưng người kia cũng không phải dễ dàng giải quyết như vậy. . . . . .

Lựa chọn xung phong nhận việc, thử thách độ khó này, Lâm Nhược Kỳ tìm cho mình hai lý do.

Thứ nhất, kỹ thuật chuyên môn của cô cũng không kém, đi mỗi một phòng bệnh, đều chiếm được yêu thích của người chung phòng bệnh và sự khen ngợi của giáo sư, tiêm vào một ống kim nho nhỏ mà thôi, cô tin tưởng mình có biện pháp giải quyết Giường 16.

Thứ hai, trong cuộc đời Lâm Nhược Kỳ cô, cho tới bây giờ cũng chưa có hai chữ lùi bước này. Làm một cô nhi, 19 năm qua, vẫn dựa vào cố gắng của chính mình mà sống, thói quen tích cực đối mặt với thử thách. Giải quyết Giường 16, chính là một lần thử thách trong đời cô!

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của cô, vẻ mặt sục sôi, y tá trưởng gật đầu một cái, đồng ý thỉnh cầu của cô.

Vì vậy, Lâm Nhược Kỳ bưng cái mâm đi tới trước phòng bệnh Giường 16, còn chưa đến gần cửa, liền bị bốn người đàn ông vạm vỡ ngăn cản.

Stop! Giở trò quỷ gì? Còn không cho tôi vào hả ? !

Nghênh ngang hoảng hốt, trong tay bưng cái mâm kim loại sáng ngời, bày ra bảng hiệu y tá trên đồng phục của mình, lại bị một người đàn ông đoạt lấy cái mâm trong tay, kiểm tra đi, kiểm tra lại. Một người đàn ông khác chợt bắt đầu lục soát người của cô, sờ soạng trước mặt, sờ phía sau, sờ soạng đầu, sờ chân. . . . . .

Đang muốn nổi dóa, người đàn ông vạm vỡ dừng tay, nói mà không có biểu cảm gì: "Tốt lắm, cô có thể vào"

Lâm Nhược Kỳ há to miệng nhìn anh ta một chút, cằm cũng muốn rớt xuống.

Cô thật đúng là bội phục người bên trong kia, không muốn điều trị còn chưa tính, lại còn có thể làm ra nhiều chuyện như vậy! Được rồi, cô muốn đi vào, cô đi vào xem thật kỹ người này một chút, rốt cuộc bên trong kia là người trông như thế nào. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ nhẹ thử đẩy cửa vào, không ngờ thiếu chút nữa bị người đụng ngã cái mâm, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là một ông chú tuổi trung niên.

Dáng vẻ của ông chú tuổi trung niên xem ra rất kiêu ngạo, lỗ mũi hếch lên, trên cao nhìn xuống nói với cô: "Cô là ai? Đang làm gì?"

Khóe miệng giật giật: "Tôi là y tá thực tập lầu 11, tới tiêm thuốc"

"Y tá thực tập? Tại sao cho y tá thực tập. . . . . A Bưu, kiểm tra rồi chưa? Xác định thuốc không có vấn đề? Khám người rồi chưa?"

Bị khi dễ như thế, Lâm Nhược Kỳ rất không phục, đang muốn tranh luận với ông chú tuổi trung niên, tiếng nói thật thấp của người đàn ông từ bên trong phòng bệnh truyền đến: "Heber, để cho cô ấy vào đi"

Lâm Nhược Kỳ hơi ngẩn ra, tiếng nói của anh ta thật là dễ nghe!

Heber quay đầu lại, mắt sắc bén như chim ưng nhìn Lâm Nhược Kỳ một chút, không nói gì nữa, cho cô vào đi.

Lâm Nhược Kỳ đột nhiên có loại dự cảm, cảm thấy người bên trong kia khác thường, bắt đầu không nhịn được có chút khẩn trương, tim bắt đầu đập rộn lên không giải thích được.

Hít thở một hơi thật sâu, bưng cái mâm đi vào, nhìn về phía giường bệnh. . . . . .

Mặc dù, người đàn ông kia mặc quần áo bệnh nhân, nhưng toàn thân vẫn không che giấu được quý khí, sắc mặt hơi có chút tái nhợt, quanh người làm cho người ta có một loại cảm giác đẹp lạnh lùng. Lâm Nhược Kỳ chưa từng dùng từ "Đẹp lạnh lùng" để hình dung một người đàn ông, thế nhưng đây là cảm giác đầu tiên của cô khi nhìn thấy anh ta.

Trong tay của anh ta cầm một quyển sách, nằm nghiêng trên giường, một cái tay khác chống đầu của mình, cứ như vậy lẳng lặng nằm trên giường lật xem sách trong tay. Gò má của anh ta xinh đẹp, nhìn từ xa cũng có thể thấy được lông mi thật dài, đôi môi mỏng. Tóc đen nhánh, hơi dài, anh ta cúi đầu thì sợi tóc mượt mà đổ xuống hai bên tai. . . . . .

Người này, dáng dấp có phần quá đẹp! Loại đẹp lạnh lùng kết hợp với khung cảnh ảm đạm, nhợt nhạt trong phòng bệnh, thật sự là không nói ra được. . . . . Quỷ dị!

Lâm Nhược Kỳ cảm giác mình có một chút mất hồn. Thật là lạ, mất hồn cái gì ! Nhanh chóng "Chích" anh ta, trở về phòng làm việc, đi nghỉ thôi.

Vì vậy, giữ bình tĩnh tiếng lòng, theo bản năng, nhìn cái bảng theo dõi sức khỏe cuối giường của anh ta một chút.

Rất kỳ quái, lại không có cái bảng, không biết gọi anh ta tên gì . . . . . .

Nghe tiếng bước chân, anh ta ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, tầm mắt mới vừa chạm vào nhau, Lâm Nhược Kỳ liền phản xạ có điều kiện, lẫn tránh.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, thần kinh căng thẳng, bật thốt lên: "Giường 16, cởi quần!"

Chương 2: Hỏng bét! Không mặc gì!

Lời mở đầu của cô không quá giống bình thường, Cơ Liệt Thần hơi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Phản ứng đầu tiên, nhìn cô rất quen mắt . . . . . .

Khuôn mặt trái xoan xinh xắn, con ngươi đen như mực, bộ dáng rất thanh tú, nhưng không tính là xinh đẹp, ngược lại lộ ra hơi thở trẻ trung hoạt bát.

Trí nhớ của Cơ Liệt Thần thật kinh người, mặc dù chỉ gặp mặt một lần, anh cũng có thể chuẩn xác nhớ khuôn mặt và tên của đối phương. Rõ ràng là đã gặp cô ở nơi nào, là ở nơi nào đấy. . . . . .

Đột nhiên, nhớ tới vừa rồi, cô dũng mãnh nói "Cởi quần", thì bừng tỉnh.

Khó trách vừa bắt đầu không nghĩ ra, bởi vì hai lần nhìn thấy cô mặc trang phục khác nhau rất xa, nếu không phải là giọng nói của cô nhắc nhở anh, anh có thể vẫn suy nghĩ không ra, cô là ai.

Lâm Nhược Kỳ bưng cái mâm đi tới cạnh cửa sổ nhỏ, đem cái mâm kim loại đặt trên mặt, bắt đầu chuẩn bị ống tiêm, thuốc khử trùng, thuốc chích ….. Cái mâm kim loại và bình thủy tinh đụng nhau, phát ra tiếng “leng keng” vang dội.

Mà lúc này Cơ Liệt Thần, đang rất hứng thú nhìn bóng lưng của cô.

Liếc mắt kết quả: Chiều cao trái, phải 160 centimét, cân nặng không quá 50 kí lô, lấy ánh mắt của anh nhìn thì vừa vặn, lấy ánh mắt nghiêm trọng của Heber nhìn thì hơi gầy, vóc người xinh xắn lanh lợi, tỷ lệ cân xứng, da không tính là trắng, ba vòng bởi vì mặc đồng phục y tá rộng thùng thình không cách nào liếc mắt. . . . . .

Khóe môi cong lên, giống như lơ đãng, anh nói: "Cô y tá, dường như chúng ta đã gặp qua ở đâu"

Lâm Nhược Kỳ nhếch miệng, cũng không quay đầu lại đáp: "Giường 16, lời

kịch tán gái này cũng dùng quá lố đi? Dạo này, đã sớm không lưu hành mấy từ này rồi, khuyên anh lần sau đổi lời kịch. Ách . . . . . Đúng rồi, bản y tá lập tức sẽ kết thúc kỳ thực tập rồi, xem ra cũng không gặp anh nữa. Cho nên, tán gái gì gì đó, anh hãy tỉnh lại đi".

Dứt lời, xoay người, đã đeo lên khẩu trang, giơ ống kim lên nhìn, đi về phía anh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cô không nhận ra anh.

Thấy anh ta không nhúc nhích, Lâm Nhược Kỳ mang theo "Uy nghiêm" y tá, lại một lần nữa ra lệnh: "Giường 16, có nghe thấy không? Cởi quần!"

Giọng điệu này, còn có cách nói chuyện này, thật là làm cho Cơ Liệt Thần đầy vạch đen.

Một cổ tà ác trong thân thể bắt đầu quấy phá, Cơ Liệt Thần khẽ híp cặp mắt đẹp, buồn cười nhìn cô. Dời tầm mắt, nhìn bảng hiệu trên đồng phục y tá của cô một chút, rồi lại ngước mắt bình tĩnh nhìn về phía cô.

Thì ra cô tên là Lâm Nhược Kỳ.

Anh than phiền nói: "Lâm y tá, tôi có tên. Tôi họ Cơ" Chẳng những là giọng điệu oán trách, ánh mắt cũng ai oán.

Bất thình lình, Lâm Nhược Kỳ giương mắt, vừa nhìn lại, làm cho tim của cô đập nhanh hơn một nhịp . . . . . .

Đập vào mắt là đôi con ngươi trong suốt, như hang động không đáy, con ngươi đen nhánh thâm thúy, hốc mắt hơi sâu, vóc dáng như điêu khắc, ngay cả các cô gái cũng phải ghen tỵ, hai mí mắt bên ngoài khóe mắt lại khẽ giơ lên, càng lộ ra mày kiếm xếch lên, làm cho anh ta đẹp hết sức lạnh lùng, càng tăng thêm khí khái anh hùng, lông mi cong lên, con ngươi sâu thẳm, giống như một bức tranh vẽ vô cùng tinh tế, khéo léo. . . . . .

Ánh mắt của anh ta thật sự rất đẹp. . . . . .

Trong lúc hoảng hốt mất hồn, dường như cô nhìn thấy ánh mắt của anh ta chớp một cái, nhất thời sợ hết hồn vía, phục hồi tinh thần.

Ho khan hai tiếng, bình tĩnh giữ nhịp tim của mình, phát hiện anh ta vẫn

đang nhìn mình, Lâm Nhược Kỳ xấu hổ cau mày, giơ ống tiêm lên, khoa tay múa chân một chút.

Ra lệnh: "Gà 16! Nhìn cái gì vậy? Còn không mau cởi quần cho tôi!"

Người này tên là gì, lại có họ Gà hay sao? Không cần nghĩ cũng biết tên của anh ta không dễ nghe. . . . . .

Tay vừa trợt, thân thể của Cơ Liệt Thần thiếu chút nữa té rớt xuống giường.

Gà 16. . . . . Cô lại gọi anh là gà 16 . . . . . .

Cô …….. thật là tài tình. . . . . .

Anh vốn đã biết, cô gái nhỏ trước mắt này, lời nói, cử chỉ đủ để cho anh mở rộng tầm mắt, thật không nghĩ đến, chuyện xảy ra kế tiếp càng làm cho anh. . . . . Khiếp sợ!

Thừa dịp Cơ Liệt Thần còn trong đắm chìm, không kịp phản ứng trong giây lát, cô thay anh mang đến chấn động thật lớn ngoài dự liệu, Lâm Nhược Kỳ không nói hai lời, quả quyết nhanh chóng tiến lên, vén chăn đắp trên người của anh, tay nhanh chóng đưa về phía thắt lưng của anh, dùng sức kéo ra!

Quần áo bệnh nhân vốn là quần xi-líp dây thun, loại này thiết kế dễ dàng để cởi ra và mặc vào. Mà kích thước quần áo bệnh nhân, hiển nhiên không thích hợp với anh, mặc ở trên người anh rộng thùng thình, bị Lâm Nhược Kỳ kéo ra, chợt kéo xuống tới đầu gối, mà ở bên trong người anh rõ ràng lại trống trơn. . . . . .

Ách. . . . . Nghiêm chỉnh mà nói, anh cũng không phải không mặc gì, mà bởi vì sức tay của Lâm Nhược Kỳ quá lớn, hợp với quần áo bệnh nhân, còn có quần lót của anh đều bị cô cởi xuống!

Hai người đều kinh hoảng!

Đầu tiên, Lâm Nhược Kỳ kinh diễm vóc người quá tốt của Cơ Liệt Thần. Người đàn ông này mặc dù da trắng như tuyết, nhưng cũng không phải là loại yếu đuối sợ gió, có thể thấy trên hai đùi gợi cảm bắp thịt rắn chắc, đường vân rõ ràng, hơn nữa khổ chân tỷ lệ cân xứng, lại thon dài, thẳng tắp.

Đôi chân này của anh ta, hoàn toàn đủ tư cách đi làm người mẫu chân nha,

nhìn chân dài này một chút, đoán chừng chiều cao cả người anh ta không dưới 180 centimét. . . . . .

Nhưng, đợi đến khi cô nhìn thấy cái đó của một tên đàn ông, trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Ách. . . . . Ông trời ơi! Mặc dù cô là một cô gái trẻ, nhưng do mình là một y tá thực tập bệnh viện "nam khoa", cũng coi như được duyệt vô số "Chim" rồi, nhưng có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy cái đó của một người đàn ông, không ngờ thật hùng vĩ! Nhưng đáng tiếc a, lại bị . . . . . ! Cái đó cho dù là hùng vĩ đi nữa, cũng là lãng phí đúng không?

Sau đó, không tránh được dùng ánh mắt đồng tình nhìn anh ta một cái, trong lòng thương cảm cho anh ta, trong cổ họng đang muốn phát ra một tiếng thở dài, thay anh ta tiếc hận một phen. . . . . .

Lúc này, Cơ Liệt Thần cũng có chút tức giận. Thân thể riêng tư bị bại lộ, thật ra không để ý nhiều lắm, nhưng thân là thủ lĩnh của "Liệt Diễm", bị một cô gái nhỏ lột quần, không chút khách khí, đó chính là chuyện thật không có mặt mũi.

Sắc mặt đen lại mấy phần, Cơ Liệt Thần kéo quần lên, cố nén tức giận nói: "Lâm y tá, trước khi tôi còn chưa nổi giận, tốt nhất cô đi ra ngoài trước!"

Lâm Nhược Kỳ liếc mắt một cái.

Hắc, cái gì gọi là trước khi anh ta còn chưa nổi giận? Tôi mới phải nổi giận nhé! Không phải chỉ chích kim mà thôi nha, một người đàn ông mà dây dưa cả buổi, hắn thật đúng là hèn nhát. . . . . .

Hừ hừ, cô chợt một dùng sức, lại một lần nữa kéo quần của anh. Lần này, cô định đem quần của anh tuột đến tận mắt cá chân, sau đó hoàn toàn bóc ra, đồng thời, đem chăn bông bên cạnh anh cũng đặt ở một chỗ anh không cách nào chạm đến.

Hừ, muốn đấu với tôi? ! Để cho anh triệt để phơi bày ra ngoài, xem anh còn dám đắc ý hay không!

Chương 3: Vẫn bị ghim một kim!

Sau đó, cô giơ ống chích lên: "Bản y tá từ trước đến giờ đều nói, một là một, hai là hai, công việc còn làm chưa xong, làm sao có thể đi ra ngoài? !"

Lời nói đến một nửa, cô cố ý dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nửa người dưới của anh một chút.

Nhẹ hừ một tiếng, tiếp tục nói: "Sợ chích à? Nếu sợ, vậy anh cứ tiếp tục to tiếng đi, dù sao cửa rộng mở, bên ngoài mọi người đi tới đi lui, có thể nghe thấy được!"

Dĩ nhiên, ánh mắt và giọng điệu của cô có ý khiêu khích, hiển nhiên là kích thích thần kinh não của Cơ Liệt Thần.

"Cô . . . . . ." Lần này, Cơ Liệt Thần bị chọc giận triệt để.

"Cô cái gì mà cô? Không phải là cái mông vểnh lên một chút, để cho tay tôi cầm kim chích một hai phút sao, anh tức làm gì? Thật là mắc cỡ chết người!" Lâm Nhược Kỳ trách móc một hồi lâu, không cho phép Cơ Liệt Thần nói hết lời, lớn tiếng dọa người, trong lời nói có giấu đao, cơ bản có thể trong nháy mắt, nghẹn chết anh.

Trong cặp mắt xinh đẹp của Cơ Liệt Thần, lửa giận bắt đầu cháy hừng hực, nhưng anh được nuôi dạy rất tốt, làm cho anh cũng không nổi giận nhanh như vậy, mà ánh mắt âm trầm cảnh cáo cô.

Cảnh cáo này, chính xác bắt đầu có chút tác dụng. Ít nhất, Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy ánh mắt kinh người của anh, trái tim nhỏ run lên.

Không ngờ, thoạt nhìn người đàn ông đẹp trai bệnh hoạn yếu đuối này, lại có sắc mặt đáng sợ như vậy, dường như muốn đem cô ăn tươi nuốt sống, chiên giòn hoặc chưng hầm cách thủy. . . . . .

Nhưng rất nhanh lại tăng thêm can đảm, không sợ chết, cãi lại: "Nhìn. . . . . Nhìn cái gì vậy! Chẳng lẽ tôi nói sai sao? anh cứ dây dưa như vậy, không phối hợp với nhân viên điều trị, đối với bệnh tình không có lợi đâu".

Dừng một chút, cô giơ ống tiêm lên, giống như bình tĩnh, thản nhiên, tiếp tục

nói: "Cho dù muốn đem tôi ăn tươi nuốt sống, chiên giòn hoặc chưng hầm cách thủy. . . . . ." Ừ, cô đem lời trong lòng nói ra.

Ho khan hai tiếng, cố gắng bình tĩnh, nói: "Ách. . . . . Tóm lại, vậy thì thế nào? ! Tôi là y tá, phải làm chuyện tôi nên làm. Tôi khuyên anh nên ngoan ngoãn nghe lời, chích thuốc, ít chịu đau đớn"

Giọng điệu của cô giống như là đang nói việc nhà, không chê vào đâu được. Nói giỡn! Đây là nghề nghiệp đầu tiên của cô, chỉ chích một kim thôi, chuyện nhỏ.

Nhưng nét mặt này của cô, nghiễm nhiên là thầm nói: hắc, người anh em, hôm nay, xem như anh thua bởi ống kim trong tay tôi.

Ngược lại, Cơ Liệt Thần mới vừa bị cô nói cái gì mà ăn tươi nuốt sống, chiên giòn hoặc chưng hầm cách thủy, làm cho sặc đến ngây người, sau đó, lại nghe cô lấy danh nghĩa nói mình là vì trách nhiệm của một y tá, vân vân, nhất thời dở khóc dở cười.

"Tôi cảnh cáo cô, trước khi tôi chưa nổi dóa, cô dừng tay cho tôi!" Cơ Liệt Thần cắn răng nghiến lợi, đổi lại phương thức nói: "Cô gái, cô cũng đã biết tên của tôi chứ? !"

Nghĩ thầm: có lẽ, nói cho cô biết tên của mình, có thể làm cho cô đừng lớn lối như vậy nữa.

Lâm Nhược Kỳ chớp mắt một cái, cô thật đúng là không biết tên của người đàn ông này, suy nghĩ một chút, lơ đễnh nói: "Anh? Gà 16, không phải là người bệnh nửa tháng trước kiểm tra mắc chứng bệnh hiểm nghèo, sao?"

Thật ra thì cô vẫn không biết tên đầy đủ của Giường 16 là gì, từ lúc làm y tá cho tới bây giờ cũng không ghi tên họ, chỉ nhớ số giường, tất cả mọi người gọi anh ta Giường 16, anh ta còn nói mình họ Gà, dĩ nhiên phải kêu anh ta là Gà 16 rồi. . . . . .

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần suy yếu, lay động một cái: "Cái gì? ! ? !"

Trong lòng lạnh lẽo một mảng lớn. Không phải là ác chiến với người ta, phần mềm nửa người dưới bị bầm tím một chút thôi sao? Tại sao biến thành … ! ? Đợi chút, cô nói nửa tháng trước kiểm tra. . . . . Nhưng sáng sớm hôm nay anh mới vào . . . . . .

Chẳng mấy chốc, hiểu ra nhất định cô gái này bị nhầm lẫn.

Nhất thời, đầy vạch đen . . . . . .

Nếu cô nhầm lẫn người, vậy mấy cái ống tiêm thuốc trong tay cô, căn bản cũng không phải là dùng để điều trị cho anh ! Cô gái này. . . . . đem đến quạ đen!

Cơ Liệt Thần cắn răng, cặp mắt xinh đẹp híp lại, trái ngược với vẻ mặt nhu hòa.

"Y tá Lâm , nhất định cô bị nhầm lẫn, tôi tên là Cơ. . . . ." Lời còn chưa dứt, anh đã phát hiện Lâm Nhược Kỳ ngoảnh mặt làm ngơ lấn đến gần về phía nửa người dưới của anh.

Mày rậm Cơ Liệt Thần nhíu chặt, bật thốt lên: "Chờ một chút!"

Anh nghi ngờ nhìn Lâm Nhược Kỳ một chút, tầm mắt từ ống kim trong tay cô, dời đến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó dời về ống kim cô đang cầm bên tay phải.

Cô. . . . . không phải là muốn đột nhiên tập kích chứ? ! Nhớ tới lần trước, cô âm thầm đột nhiên đánh vào cái ót của anh . . . . . .

Một giây kế tiếp, Cơ Liệt Thần chợt đưa bàn tay ra, nhanh chóng bắt được cổ tay phải mảnh khảnh của cô.

Động tác rất nhanh, rất mạnh, quả quyết. Vững vàng, chính xác, hung ác!

Bởi vì, nếu không đủ nhanh, không đủ chính xác, không đủ hung ác tàn nhẫn, thì với tốc độ và sức tay của cô, chỉ sợ bây giờ anh đã bị độc thủ rồi. . . . . .

Không ngờ anh có cử động này, cổ tay bị bắt trúng nhói đau, Lâm Nhược Kỳ nhăn mày ngẩng đầu lên, cho rằng trong lòng anh vẫn không được tự nhiên, không muốn chích.

Vì vậy, bắt đầu triển khai một cuộc giằng co với anh, cố dùng sức muốn tránh thoát giam cầm của anh. Kết quả, cô phát hiện mình tránh không thoát! Lại kéo cổ tay trở về, nhưng vẫn không tránh thoát được.

Giương mắt nhìn anh, anh đang cắn chặt môi mỏng khêu gợi của mình, trong hai tròng mắt híp lóe lên, dường như đang dùng ánh mắt đáng sợ, cảnh cáo cô…….. không cho phép chích anh !

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ thở dài một cái: aiz, quả nhiên giống như các tiền bối đã nói, cái người này thật đúng là một người khó trị! Ai nói anh ta là một tên xui xẻo sắp chết, tại sao lại còn hơi sức lớn như vậy? Chút hơi sức này, không bằng tiết kiệm một chút, hưởng thụ thời gian tốt đẹp còn lại.

Trong lòng oán thầm: hừ, trừng cái gì mà trừng? ! Hôm nay, bản y tá nhất định phải "Chích" PP anh!

Trên mặt Lâm Nhược Kỳ đột nhiên lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Ngược lại, cô không hoảng hốt, không sợ hãi chút nào, cho dù tay phải của cô bị anh nắm chặt, cũng không sao. . . . . .

Khẽ mỉm cười, đi lại gần trước mắt anh trong gang tấc, khom người, hơi thở, dịu dàng nói: "Thật ngại quá, tôi thuận tay trái"

Dứt lời, nhanh chóng dùng tay trái cầm ống kim trong tay phải. Thậm chí, cô còn sử dụng đòn sát thủ ……. khi anh không coi vào đâu!

Vì vậy, Lâm Nhược Kỳ nở nụ cười, xuất ra thủ đoạn của mình . . . . . .

Trời sinh cô có một đôi mắt to ngập nước, hơn nữa lúc cười lên thì hai mắt to sẽ kéo lên thành hai ánh trăng rằm sâu thẳm, mông lung, dưới ánh đèn chiếu xuống, trong hốc mắt lấp lánh ấm áp, trên gò má của cô, da thịt trắng nõn, nhìn thoáng qua có chút mềm mại ửng hồng, cánh môi anh đào cong lên, khóe môi khẽ nâng lên.

Sau đó, lại kéo váy của mình. . . . . .

Hắc hắc, cái này kêu là đồng phục cám dỗ. Những diễn viên trong AV Nhật Bản, được đàn ông hoan nghênh nhất chính là đồng phục y tá mặc trên người các cô. Mỗi lần có người bệnh nam không chịu phối hợp, chỉ cần xuất ra một chiêu này, nhất định bị các cô giải quyết, mà lần nào cũng đúng!

Quả nhiên, người đàn ông này lúc nảy còn kêu gào, lúc này vẻ mặt cứng đờ, anh ta ngây dại. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ vừa nhìn, trong lòng vui vẻ: rất tốt, tốt vô cùng, chính là thời điểm này!

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Lâm Nhược Kỳ bắt được thời cơ tốt, tay mắt lanh lẹ, tay nhanh chóng nâng "ống kim" đâm xuống!

Ai cũng biết, trước khi chích gồm những bước là: trừ độc, thoát khí, sau đó sẽ cố định vị trí tiêm vào, chuẩn bị ống kim. . . . . Tóm lại, là không thể nào trực tiếp đem ống kim chích vào bắp thịt.

Cho nên cô làm như vậy, cũng chỉ là muốn hù dọa anh ta một chút, ai bảo mới vừa rồi, anh ta lớn lối, đắc ý như vậy, bộ dáng thiếu "Chích" đi?

Nhưng cô không ngờ, thật không ngờ, anh ta lại còn nhanh hơn cô, một tay nhanh nhẹn chém tới, ngay giữa cổ tay tay trái của cô! Bị đau một cái, theo bản năng Lâm Nhược Kỳ che cổ tay trái vô cùng đau đớn của mình, bước chân chợt lảo đảo.

Chương 4: Ngoại trừ tôi ra, không ai được động đến cô ấy!

Chỉ nghe kêu đau một tiếng, Lâm Nhược Kỳ mới vừa đứng vững thân thể, lúc này mới phát hiện ống tiêm trong tay mình, chẳng biết đã biến mất lúc nào không thấy. . . . . .

"Ưmh ……." Trên giường, vẻ mặt Cơ Liệt Thần khổ sở, thở dốc một tiếng.

Lâm Nhược Kỳ nhìn về phía anh ta, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, đôi tay che miệng mình, cặp mắt trừng lớn mồm há hốc cứng lưỡi. . . . . .

Má ơi! Ống tiêm lúc nào thì "Ghim" vào cái kia vậy? !

Chỉ thấy Cơ Liệt Thần đau đến trên trán nổi gân xanh, đổ mồ hôi hột, vẻ mặt vặn vẹo khổ sở hết sức, cả người cứng ngắc, cố nén đau đớn, cắn chặt hàm răng nói không ra một chữ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lâm Nhược Kỳ, một giây kế tiếp, đúng là vẫn còn bị đau đến ngã lệch ở trên giường.

Tiếng kinh hô từ nơi cửa truyền đến: "Cậu chủ? ! Cậu làm sao vậy? !"

Heber kinh ngạc nhìn Cơ Liệt Thần ngã lệch ở trên giường trước mắt, chỉ ngây người hai giây liền phản ứng kịp, xông lại đẩy Lâm Nhược Kỳ ra, ngồi ở bên giường vịn Cơ Liệt Thần.

Ông ta đang chờ ở ngoài phòng bệnh một lúc lâu, phát hiện y tá nhỏ mới vừa rồi đi vào còn chưa đi ra, trong lòng nổi lên nghi ngờ, lo lắng cậu chủ xảy ra cái gì, liền đẩy cửa đi vào xem cho rõ ngọn ngành. Lại không nghĩ rằng, vừa vào phòng bệnh, liền nhìn thấy một màn này!

Phản ứng đầu tiên, chính là bắt được tên đầu sỏ gây ra chuyện!

Heber trợn mắt trừng trừng, nhìn về phía Lâm Nhược Kỳ bị ông ta đụng ngã trên sàn, cô đang ngây người như phỗng, ngồi dưới sàn, hiển nhiên cũng bị mình xông vào dọa cho ngây người.

"Anh. . . . . anh không có chuyện gì chứ?" Cô lầm bầm hỏi.

"Nói nhảm! Đương nhiên có chuyện!" Nhìn Cơ Liệt Thần đau đến nói không ra lời, Heber tức giận đến muốn một tay bóp chết Lâm Nhược Kỳ.

Đây nhất định là y tá giả mạo, lại dùng ống tiêm muốn mạng của cậu chủ! Không biết là ai đã phái sát thủ tới, muốn nhà họ Cơ không có con cháu nối dõi!

Càng nghĩ càng giận, Heber từ trên giường đứng lên, vươn tay ra, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, nắm Lâm Nhược Kỳ trên mặt sàn.

Bỗng dưng, cổ tay lại bị người bắt được!

Heber không hiểu quay đầu lại, là . . . . . cậu chủ?

". . . . . Heber. . . . . Để cho cô ấy đi. . . . . ." Cơ Liệt Thần khó khăn từ trong kẽ răng, nặn ra mấy chữ này.

Mặt của anh bởi vì chịu đựng đau đớn, rất ấm ức đỏ bừng, vẻ mặt vặn vẹo khác thường, chỉ mấy chữ thôi, cũng làm cho anh hao tốn hơi sức đến không ngừng thở dốc.

"Cái gì? ! Cậu chủ, cứ như vậy thả cô ấy đi!" Heber không thể tin, nhìn về phía Cơ Liệt Thần, cho rằng mình nghe lầm.

Cơ Liệt Thần cố nén đau, gật đầu một cái.

"Nhưng! Cậu chủ, cô gái này lớn gan như vậy, lại dám. . . . . ."

"Heber, nghe tôi, thả cô ấy đi!"

Heber vẻ mặt cứng đờ, biết mình chọc giận Cơ Liệt Thần, dừng hai ba giây, buông Lâm Nhược Kỳ ra.

". . . . . Còn không chạy mau!" Cơ Liệt Thần nhìn Lâm Nhược Kỳ đang ngốc trệ, gầm lên một tiếng.

Trái tim nhỏ của Lâm Nhược Kỳ chợt run lên, lúc này mới tỉnh hồn lại. Không để ý bị Heber nắm đau cổ tay, vội vã thu lượm dụng cụ trên sàn, đặt vào trong mâm kim loại, giống như chạy trốn mất dạng. . . . . .

Sau khi từ phòng bệnh săn sóc đặc biệt ra ngoài, trong lòng cô vẫn mang áy náy, vì vậy chủ động đi xin tội với y tá trưởng.

Sau khi y tá trưởng biết chuyện này, ra lệnh cưỡng chế cô đi úp mặt vào tường sám hối.

Vốn là cô muốn đi gặp Giường 16 "Chịu đòn nhận tội", nhưng y tá trưởng vừa nghe cô nói ý tưởng này, lập tức hung hăng phê bình cô một lần, còn phạt cô viết kiểm điểm. . . . . .

Bất đắc dĩ, cô luôn miệng nói xin lỗi cũng không còn kịp nói, ngày đó kết thúc thực tập, sau khi trở về trường học, mãi cho đến tối cũng không biết gường 16 đó như thế nào.

Aiz . . . . . sớm biết như vậy, cô cũng sẽ không xung phong nhận việc đi chích thuốc cho Giường 16.

Không biết chuyện này có thể ảnh hưởng cả thành tích thực tập của cô hay không. . . . . Còn có cái Giường 16 đó, bị cô hung ác "Ghim" một cái như vậy, sẽ không có chuyện gì chứ . . . . . .

Một tuần lễ sau, phòng bệnh săn sóc đặc biệt.

Mấy người đàn ông vạm vỡ ngoài cửa đã bị chuyển đi, khôi phục yên tĩnh mấy ngày trước. Nói chính xác, bị Cơ Liệt Thần điều một nhóm người khác với người bình thường, ăn mặc bình thường ở bên mình, ẩn núp trong các góc phòng để bảo vệ.

Bên trong phòng, Heber lo lắng trùng trùng nhìn Cơ Liệt Thần, đôi tay gối sau ót, nhàn nhã nằm ngang trên giường.

"Cậu chủ, vết thương ở chân của cậu đã tốt hơn, còn có cái đó của cậu . . . . . Ách, cũng tốt không sai biệt lắm, tại sao còn sống ở chỗ này vậy?"

"Đương nhiên là ôm cây đợi thỏ, chờ người nào đó xuất hiện. . . . . ." Cơ Liệt Thần miễn cưỡng nghiêng tay, cầm một quả táo trong mâm đựng trái cây từ trên tủ ở đầu giường, nhìn một chút, cắn xuống một cái, "Ách. . . . . Mùi vị không tệ, nhiều nước lại rất ngọt".

Ừ, trái cây vỏ hồng hồng, thịt quả giòn, rất giống khuôn mặt một cô gái nhỏ . . . . . .

"Cậu nói chờ . . . . . nữ y tá quạ đen sao?" Heber nhíu nhíu mày, "Cậu chủ, không phải là tôi nói cậu. . . . . Ngày đó rõ ràng cô có thể bị tôi bắt được, tại sao cậu muốn tôi thả cô ấy đi? Hiện tại đợi cô ấy tự chui đầu vào lưới, có thể được không? Tôi xem, còn không bằng trực tiếp bảo Diêm Hạo đi mang cô ấy đến. . . . . ."

Ánh mắt của Cơ Liệt Thần đông lại, lười biếng mỏi mệt biến mất trong nháy mắt, vẻ mặt nghiêm túc: "Heber, ngoại trừ tôi ra, không ai được động đến cô ấy!"

Ngụ ý: mặc kệ là Heber ông, hay là... Diêm Hạo có bản lĩnh tốt nhất trong "Liệt Diễm", cũng không có ngoại lệ.

Heber ngớ ngẩn, không thể không cúi đầu: ". . . . . Vâng, cậu chủ"

Thấy thế, Cơ Liệt Thần khẽ vuốt cằm, lại khôi phục vẻ mặt không kềm chế được.

Nửa con ngươi xinh đẹp rũ xuống, cười cười, "Heber, chúng ta đánh cuộc, nhất định cô ấy sẽ tự động đưa tới cửa. Nếu tôi đoán không lầm, tối nay cô ấy sẽ đến"

Heber cả kinh, "Tối nay? Cậu chủ, cậu làm sao biết. . . . . ." Lời nói đến một nửa lại ngừng miệng.

Trong lòng Heber biết rõ, chỉ cần cậu chủ muốn làm chuyện gì, cũng chưa có chuyện cậu chủ làm không được, cái nữ y tá quạ đen đó còn không biết mình chọc phải người thế nào đấy.

Hừ, cuộc sống sau này, có cô có thể dễ chịu hơn rồi!

Chương 5: Anh được đấy Gà 16! Giở trò với tôi sao?

"Hắt xì . . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ vừa đi đến phòng Giáo vụ, vừa nhảy mũi. Nhắc tới cũng kỳ, mấy ngày nay luôn nhảy mũi, nhưng rõ ràng cô không có bị cảm nha, chẳng lẽ giống như người bạn thân Tiểu Ngôn nói, là có người yêu thầm cô. . . . . .

Phòng làm việc Giáo vụ rất rộng rãi, chiếm diện tích tương đương với một phòng học không sai biệt lắm, sạch sẽ, bố trí đâu vào đấy. Lâm Nhược Kỳ đi vào phòng làm việc, trực tiếp đi tới trước bàn làm việc của Ngô trưởng phòng.

"Ngô trưởng phòng, chào thầy!" Tiếng nói rõ to, mười phần phấn khích.

Chẳng qua, tiếng nói của cô quá lớn, ngồi trên ghế làm việc, Ngô trưởng phòng bị giật mình, bỗng dưng ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ, trong nháy mắt, vẻ mặt liền lập tức trở nên nhăn nhó ha ha.

"Lâm Nhược Kỳ à, tại sao lại là cô?"

"Ngô trưởng phòng, thầy xem phiếu điểm này, rất quá đáng rồi ! Thầy cũng biết, mấy năm này, tôi vẫn cầm học bổng, đạt danh hiệu học sinh ưu tú, tại sao có thể thành tích thực tập không xứng đáng vậy"

Lâm Nhược Kỳ mở ra phiếu điểm thực tập trong tay run lên, đưa tới, cố ý ở trước mắt Ngô trưởng phòng bày ra vẻ mặt vô cùng oán giận, bất mãn của mình.

"Thành tích thực tập này của cô, không phải là tôi quyết định cho cô, là bên đơn vị thực tập, sau khi trao đổi quyết định kết quả".

"Tôi cảm thấy trong này nhất định có vấn đề, có thể làm phiền thầy giúp tôi xác minh một chút hay không . . . . . ."

"Bạn học Tiểu Lâm a, cái này cô phải tự mình đi đến bệnh viện thực tập xác minh mới đúng nha, công việc giáo vụ của chúng tôi, rất bận rộn, nếu mỗi

sinh viên nào cũng giống như cô, vậy thì công việc của chúng tôi làm sao thực hiện được. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ nghe xong, hiển nhiên không hài lòng cách nói của anh ta: "Ngô trưởng phòng, cũng không thể nói như vậy. . . . . ."

Nghe vậy, Ngô trưởng phòng đen mặt, hiển nhiên bị thái độ không phân biệt được lớn nhỏ của cô chọc giận, vung tay lên.

"Lâm Nhược Kỳ, cô nói với tôi mà hoàn toàn không biết xấu hổ. Nghe nói, cô ghim vào của quý của người bệnh, có chuyện như vậy, đúng không?"

Lâm Nhược Kỳ sững sờ, sắc mặt lập tức từ trắng chuyển hồng, từ hồng chuyển qua xanh mét. . . . . .

Nhìn sắc mặt cô thay đổi liên tục, Ngô trưởng phòng biết mình nói đến trọng điểm, tiếp tục nói: "Cô nói cô đã làm trò trống gì, một ống tiêm nho nhỏ cũng có thể thất bại, còn nói mình thành tích ưu tú. . . . . Bệnh viện người ta đánh giá cho cô không đủ điểm, xem như tốt rồi, nếu người ta tố cáo cô hoặc là bắt cô chịu trách nhiệm rủi ro trong điều trị, vân vân, tôi xem cô làm thế nào!"

"Cái này. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ nghẹn họng.

Khả năng như vậy, cô thật đúng là chưa từng nghĩ qua! Kể từ ba ngày trước, sau khi nhận được phiếu điểm thực tập, sức chú ý của cô cũng chỉ đặt trên ba chữ lên khó coi "Không đủ điểm", những thứ khác, cái gì cũng không nhớ.

Nghĩ lại: không được! Tuyệt đối không thể lùi bước, thành tích thực tập không đủ điểm này, trực tiếp ảnh hưởng đến việc làm sau này, nếu cô cứ im hơi lặng tiếng như vậy, sau này có thể bị thua thiệt lớn!

Hạ quyết tâm, tiến lên một bước, tròng mắt trắng đen rõ ràng "Ngô trưởng phòng, tôi muốn nhờ thầy giúp tôi đi bệnh viện thực tập xác định lại một chút!"

Ngô trưởng phòng nghe xong, hoàn toàn hết ý kiến. Hắc, Lâm Nhược Kỳ này, chẳng những đem lời vừa nghe trả lại, mà còn được một tấc muốn lấn thêm một thước, yêu cầu anh ta tự mình thay cô đi làm việc. Thật là không biết lớn, nhỏ. . . . . .

"Lâm Nhược Kỳ!"

Rốt cuộc, Ngô trưởng phòng nghiêm mặt nói, "Cô đừng được một tấc còn muốn lấn thêm một thước, đàng hoàng nói cho cô biết là tốt lắm rồi, người bệnh bị cô ghim bị thương, tố cáo cô, là trường học đã giúp cô ngăn lại rồi. Nếu cô còn muốn thuận lợi lấy được bằng tốt nghiệp, tôi khuyên cô đừng trở lại gây chuyện, nhanh đi về cẩn thận chuẩn bị tìm việc làm đi!"

Lâm Nhược Kỳ cắn răng, hai con mắt rõ ràng bắt đầu đỏ lên, nhưng cô vẫn cố chịu đựng, hết sức chịu đựng.

Cái gì gọi là "Được một tấc còn muốn lấn thêm một thước?" Cái gì gọi là "Gây chuyện" ? Biểu hiện của cô có ác liệt như vậy sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, mới vừa rồi Ngô trưởng phòng đã nói, người bệnh kia tố cáo cô ... Vân Vân. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ từ phòng giáo vụ đi ra ngoài, quẹo một cái, trực tiếp đi vào hành lang toilet bên trái, đá một cái văng cửa.

"Anh được đấy Gà 16! Rõ ràng ngày đó là anh cho phép tôi chạy đi, bây giờ lại đâm sau lưng tôi một chiêu như vậy. Giở trò với tôi sao? Hừ! Xem tôi dọn dẹp anh như thế nào!"

Đêm khuya, một giờ sáng.

Sương đêm kéo tới, giữa mùa hạ,vào ban đêm cũng có chút lạnh lẽo, dưới ánh trăng mông lung, không thấy được mấy vì sao, dường như đem tối muốn chiếm đoạt tất cả. Khắp nơi đều có tiếng kêu to thê lương bi ai của dế mèn và ve sầu, theo sương đêm nặng thêm, dường như cũng càng lúc càng yếu. Trong ánh ánh đèn nhàn nhạt, chợt sáng, chợt tối, càng u ám hơn.

Bên trong phòng, hai cô gái lẳng lặng chờ đợi. Theo đêm dài chậm rãi trôi qua, bốn phía càng ngày càng yên tĩnh, làm cho người ta không khỏi khủng hoảng.

"Nhược Kỳ, tôi thật là sợ. . . . . Cô xác định trốn ở chỗ này không ai biết không?"

"Yên tâm, tôi thử qua rồi, rất an toàn. Có một lần tôi trốn ở chỗ này, chờ bọn họ cũng tan việc, người không biết, quỷ không hay chạy tới phòng làm việc,

xem ghi hình phương pháp giải phẩu"

Tiểu Ngôn vừa nghe, cứ chắt lưỡi. Cô thật giỏi, trốn trong phòng chứa thi thể đến nửa đêm, một mình đi đến phòng làm việc xem ghi hình phương pháp giải phẩu, cái này cũng ham mê cái gì. . . . . .

"Nhưng. . . . . cũng đã qua một tuần rồi, cô xác định Gà 16 mà cô nói, vẫn còn ở trên lầu?"

"Tôi đã điều tra, tên kia vẫn còn ở đó".

"Như đã nói . . . . . Tại sao không trực tiếp đi lên tìm anh ?" Khẽ dừng lại, Tiểu Ngôn nghi ngờ hỏi, "Nói chuyện rõ ràng với anh một chút, nói không chừng có thể hủy bỏ tố cáo cô"

"Nói giỡn! Tên kia trên lầu gian trá lắm". Lâm Nhược Kỳ nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, "Đã đến lúc rồi, cô chờ, tôi đi một chút sẽ về!"

Tiểu Ngôn một phát bắt được cánh tay của cô, "Này, cô cứ đi như thế, ném tôi một mình ở phòng chứa thi thể, thật là khủng khiếp đấy!"

"Không có tiền đồ!" Trong bóng tối, Lâm Nhược Kỳ quay đầu lại quăng một cái liếc mắt cho Tiểu Ngôn, "Ngoan ngoãn ở chỗ này, đừng động, cũng đừng lên tiếng, bằng không sẽ bị lộ!"

Tiểu Ngôn cầu khẩn nói, "Nhược Kỳ, hay là cô để cho tôi cùng đi với cô đi, nơi này thật sự là quá kinh khủng. . . . . Lại nói, cô kéo tôi tới không phải là vì cùng nhau hành động sao?"

"Dĩ nhiên không phải!" Lâm Nhược Kỳ dùng ngón trỏ giá giá trước đôi môi, "Hư . . . . . nhỏ giọng dùm một chút. . . . . ."

"Nha. . . . . ." Quả nhiên Tiểu Ngôn ngoan ngoãn thấp giọng, "Vậy cô dẫn tôi tới làm cái gì?"

"Nói nhảm, dĩ nhiên cho tôi thêm can đảm!"

Không nói hai lời, Lâm Nhược Kỳ tránh thoát móng vuốt của Tiểu Ngôn, ẩn vào trong hành lang tối . . . . . .

Sau lưng, khóe miệng Tiểu Ngôn rụt rụt: "Cô còn muốn tôi cho thêm can

đảm. . . . . ."

Lầu 11, phòng bệnh săn sóc đặc biệt.

Điện thoại di động trên đầu giường vang hai tiếng, Cơ Liệt Thần nằm ngang trên giường, trong nháy mắt mở mắt ra, giống như con dã thú ngủ say đã lâu, lại tùy thời chờ đợi thức tỉnh, nét mặt lạnh nhạt, nghiêng người cầm điện thoại di động lên.

Ấn nút tiếp nghe: "Ừ . . . . . là tôi"

Nghe đối phương báo cáo xong, lông mi dài của anh hơi chớp, vẻ mặt bình thản như mặt hồ không gợn sóng, nhìn không ra một chút xao động nào: "Được, tôi biết rồi. Thả cô ấy đi lên, đừng cản"

Sau khi cúp điện thoại, môi mỏng khêu gợi khẽ cong lên.

Không ngoài dự đoán, quả nhiên cô tới . . . . . .

Chương 6: Theo tôi về nhà, làm hộ lý riêng cho tôi

Thật ra, sở dĩ Lâm Nhược Kỳ chọn buổi tối đi tìm anh ta đàm phán, chủ yếu là băn khoăn tới mấy người đàn ông vạm vỡ ở cửa, bên người anh ta còn có cái ông chú kia, dường như cũng không phải là người đơn giản.

Cô làm như vậy, cũng là bất đắc dĩ.

Lâm Nhược Kỳ đeo túi xách, thở hổn hển từ tầng dưới bò đến lầu 11, ở nơi trước cửa nghỉ ngơi một chút. Vì tránh những người đó, cô cố ý không đi thang máy, không ngờ bò tầng lầu 11, đã quá lao lực thế này! Mẹ kiếp! Mệt chết tôi. . . . . .

Cô nào biết, tầng đại sảnh cao ốc này cũng cao bằng 6 tầng lầu của cao ốc bình thường, nói một cách khác, tầng lầu 11 nơi này, trên thực tế tương đương với tầng lầu 17 của cao ốc bình thường. . . . . .

Nghỉ ngơi đủ rồi, rốt cuộc đã đi đến phòng bệnh săn sóc đặc biệt. Nhìn bốn phía xem xét, rất tốt, không có một người nào. (bị người khác dọn dẹp toàn bộ)

Nhẹ nhàng đẩy cửa, đưa cái đầu vào trong dò xét trước. Tốt vô cùng, cái ông chú đó cũng không ở đây. (Heber muốn ở lại, bị người khác một cước đạp đi)

Mượn ánh sáng yếu ớt, Lâm Nhược Kỳ nhìn về phía giường bệnh. . . . . Vô cùng tốt, người kia đang ngủ ngon.

Vì vậy, rón rén đi tới bên giường, đặt túi đeo lưng xuống, rón rén mở nó ra, sau đó lục lọi ở trong túi một phen.

Rốt cuộc sờ tới thứ cô muốn tìm, dừng một chút, trên mặt nở nụ cười quỷ dị, như tên trộm, từ trong bao lấy ra một bó sợi dây và một cái khăn lau!

Kế hoạch của Lâm Nhược Kỳ là: thừa dịp anh ta ngủ, cầm sợi dây trói anh ta lại . . . . . cứu tỉnh anh ta. . . . . thừa dịp anh ta giật mình tỉnh giấc, sau khi phát hiện mình bị trói, sắp kêu to, cầm khăn lau bịt miệng của anh ta lại. . . . .

. bắt đầu nói điều kiện với anh ta, để cho anh ta hủy bỏ tố cáo, cũng nói với bệnh viện sửa đổi thành tích thực tập của cô . . . . . Nếu đồng ý, ký hiệp ước thả anh ta; nếu kháng cự, sẽ uy hiếp muốn cởi quần áo của anh ta, chụp ảnh nude, hình khiêu dâm, vân vân, nếu uy hiếp không có tác dụng, sẽ trực tiếp đánh cho anh ta ngất đi. . . . . .

Hoàn hảo, rất hoàn hảo hết sức hoàn hảo!

Vì vậy, đưa tay vén chăn lên. . . . . Còn chưa có vén lên, lại bị khuôn mặt đẹp trai lúc ngủ của anh ta làm cho rung động.

Dưới ánh trăng lờ mờ, có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt tinh xảo của người kia, lông mi dài thật dày cong lên, vài sợi tóc theo tư thế nằm nghiêng buông xuống dưới, khóe môi thật mỏng hơi vểnh lên, xem ra đôi môi kia rất hấp dẫn, giống như cảm xúc tươi mát, trơn bóng . . . . . .

Ách. . . . . Được rồi, cô thừa nhận, cô không nên vào lúc này mơ ước sắc đẹp của anh ta, lại cứ cố tình giống như bị đầu độc, nhìn anh ta chằm chằm. . . . . .

Lắc đầu, để cho mình tỉnh táo lại, lần này quyết định trói anh ta lại.

Mới vừa ra tay, chợt bị người bắt được cổ tay.

Lâm Nhược Kỳ cả kinh, giương mắt vừa nhìn, thì ra là anh ta đã tỉnh!

Anh đang mở hai mắt thật to nhìn cô !

Phản xạ có điều kiện, nghĩ muốn thu tay lại, lại bị anh chợt lôi kéo, liền ngã xuống trên giường, đáng giận hơn, cô còn chưa kịp phản ứng, thân thể cao ráo của người này liền lật mình, đè chặt cô dưới thân.

Lồng ngực cường tráng của anh ta, chống đỡ bộ ngực của cô, chân dài càng thêm dùng sức gắt gao đè bắp đùi cô. Cho dù cách một lớp vải, cảm giác nóng ran đè ép, làm cho cô khẩn trương, miệng đắng lưỡi khô!

Xấu hổ ngẩng đầu, chống lại đôi con ngươi xinh đẹp thâm thúy, phát hiện ánh sáng lấp lánh từ trong đáy mắt của anh, di chuyển, rơi xuống vô số ánh sáng rực rỡ. . . . . .

Cô thề, người đàn ông này nhất định đã sớm tỉnh! (nói nhảm, người ta đang

chờ cô đấy)

Kế hoạch triệt để bị xáo trộn, cô đã không thể phản ứng bình thường được, hiện tại khổ nhất não chính là bị anh ta ép tới thở không được, bật thốt lên: ". . . . . anh ……. anh đứng lên cho tôi! Nặng quá!"

"Vậy cô phải đồng ý với tôi trước, không được làm loạn". Anh cười nhẹ, giọng nói tà mị.

Không chỉ như thế, môi thật mỏng, ác liệt xẹt qua mặt của Lâm Nhược Kỳ . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cả kinh, quay mặt qua chỗ khác, hoàn hảo bây giờ là đêm khuya, không nhìn thấy mặt cô hồng lên . . . . . .

"Lưu manh! anh không cần làm loạn, có được hay không? !"

Lưu manh? Đầu tiên là Gà 16, hiện tại lại thay đổi gọi anh là lưu manh? ! Cô gái nhỏ này, rốt cuộc sẽ cho anh bao nhiêu ngạc nhiên. . . . . .

Anh cúi đầu nhìn cô, chợt cười rộ lên, tiếng cười trong sáng thuần khiết.

Nụ cười này của anh, thật ra để cho cô cảm thấy ngực nhẹ nhõm không ít, vì vậy từng ngụm, từng ngụm hít thở đến mấy lần.

Đang muốn cố đứng dậy, đoạt lại quyền chủ động, thế nhưng anh lại mở miệng: "Nói đi, cô tới nơi này là muốn làm gì?"

Lâm Nhược Kỳ lúng túng, ngạc nhiên nhìn anh: "Làm sao anh biết tôi muốn đến làm gì?"

Vẻ mặt Cơ Liệt Thần đầy vạch đen, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô một chút, nhìn lại ngoài cửa sổ tối đen như mực. Ánh mắt kia đúng là nói: hơn nửa đêm cô chạy tới phòng bệnh của anh, chẳng lẽ là tới la cà tán dóc hay sao?

Lâm Nhược Kỳ xấu hổ, rụt cổ một cái.

Người đàn ông đè ở trên người cô, ưu nhã quay mặt sang, lấy một cái tay chống đỡ đỉnh đầu, dáng vẻ miễn cưỡng, hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Có phải vì ống kim chích nhầm, bị người tố cáo, đưa đến thành tích thực tập không đủ điểm, lại lo lắng không tốt nghiệp, không lấy được bằng tốt

nghiệp, cho nên muốn tới uy hiếp tôi, đúng không? Hả?"

Mắt hạnh của cô lườm một cái, không thể tin, nhìn anh ta. Làm sao anh biết hết? Chẳng lẽ. . . . . .

Trong óc nhanh chóng bắt đầu YY, Tiểu Ngôn bị một tên con trai bắt được, sau khi bị đánh đập tra tấn, đẫm máu, Tiểu Ngôn chịu đựng hành hạ không được, cho nên phản bội cô, cũng tiết lộ kế hoạch của cô. . . . . .

Nghĩ đến tình cảnh nghiêm trọng này, cả người Lâm Nhược Kỳ rùng mình một cái.

Cô nhìn khuôn mặt tươi cười cần ăn đòn trước mắt này, hận không thể đem anh ta xé nát bấy! Tiếp theo một cái chớp mắt, chỉ là cười ngọt ngào, quyến rũ, mắt nheo lại một cái. Mặc dù đang trong đêm tối, anh ta vô cùng có khả năng không thấy rõ nét mặt của cô. . . . . .

Nhưng tuyệt đối không thể để cho người này chiếm quyền chủ động, cô tới nơi này đàm phán với anh ta!

Vì vậy, thuận thế ôm cổ của anh, cong chân, dùng sức, mạnh mẽ đè lại.

Chống lại cặp mắt kinh ngạc của anh, cô giống như nữ vương, dạng chân ngồi lên ngang thắt lưng anh, cúi đầu, cắn răng, lấy sợi dây ra, "Đừng động, nằm thẳng cho tôi!"

Quả nhiên thấy anh không động, cô tiếp tục nói "Không sai, bản tiểu thư chính là đến uy hiếp anh, vậy thì thế nào? !"

Rõ ràng Cơ Liệt Thần ngẩn ra, mặt mày hớn hở cố nén tức giận, cô gái nhỏ thật quá đáng yêu, chơi rất vui.

Vẻ tươi trẻ, cặp mắt càng làm cho người mê loạn.

Hơn nữa, tư thế chết người này. . . . . .

Cô gái nhỏ này nhất định này không biết, đối với người đàn ông mà nói, đúng là có bao nhiêu hấp dẫn! Ách. . . . . Được rồi, hiện tại anh đóng vai một người mắc bị bệnh hiểm nghèo, nhất định phải kiềm chế, cố gắng kiềm chế bản thân mình. . . . . .

Thật vất vả đè xuống ngọn lửa hừng hực trong lòng, Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng nói, "Nếu cô muốn thay đổi thành tích thực tập, thật ra, tôi có một cách".

"Thật? Cách gì?" Lâm Nhược Kỳ ngớ ngẩn.

Cơ Liệt Thần ngoắc ngoắc môi, chậm rãi nói ra: "Theo tôi về nhà. . . . . ."

Trong nháy mắt, bên trong phòng bệnh chợt yên tĩnh.

Trong lòng của Lâm Nhược Kỳ chợt cứng lại. Người này. . . . . Anh ta không có bệnh chứ? Theo anh ta về nhà? Làm cái gì?

Khẽ vuốt cằm, Cơ Liệt Thần nhìn vẻ mặt nghi ngờ của cô, "Theo tôi về nhà, làm hộ lý riêng cho tôi"

Chương 7: Comlê nên trả tôi chứ?

Thì ra là theo anh ta về nhà làm hộ lý riêng . . . . . .

Thiệt là! Làm gì nói chuyện chỉ nói một nửa nha, làm hại cô tim đập rộn lên một hồi lâu! Đợi chút, không phải anh ta nói muốn cô làm hộ lý riêng cho anh ta sao? Đây chính là chuyện khổ sai có được hay không? Lâm Nhược Kỳ, đầu óc cô cũng không cần choáng váng đồng ý với anh ta.

Lúc này trực giác của Lâm Nhược Kỳ, tuyệt đối không thể đồng ý với anh. Nói giỡn, anh ta nói theo anh ta về nhà làm hộ lý riêng, ý kia chính là . . . . . cô phải chăm sóc anh ta 24h!

Bá đạo như vậy lại không để ý yêu cầu, tại sao cô có thể đồng ý? !

Nhất thời, ánh mắt cứng lại, hai chân làm áp lực kẹp chặt thắt lưng anh, hoàn toàn chưa từng nghĩ cử động như vậy đối với Cơ Liệt Thần mà nói đến cỡ nào kích thích.

Lại chợt nghiêng người về phía trước, khuỷu tay trái chống đỡ cổ anh, "Ít nói nhảm! anh cho rằng tôi không biết anh đang bày mưu? Hừ, theo anh về nhà làm hộ lý riêng? anh cho rằng anh là ai? Tại sao tôi phải tin lời của anh !"

Cô gái nhỏ cưỡi trên người anh còn rất vui vẻ, Cơ Liệt Thần cố nín cười, cố ý biểu hiện bộ dáng rất khó chịu, le lưỡi một cái, chỉ chỉ cổ của mình, vừa chỉ chỉ dưới thân của mình.

Lúc này Lâm Nhược Kỳ mới phát hiện ra hai người mặt đối mặt nhau, chóp mũi đối với chóp mũi, ngực vừa vặn nằm ở trước ngực của anh, lúng túng hơn chính là mình vừa đúng ngồi ở phía trên cái kia!

Nhất thời kinh hoảng nhảy dựng dậy, lần ngồi xuống này, lại thiếu chút nữa ngồi gãy của quý của người khác!

Cơ Liệt Thần rên lên một tiếng, kìm nén bực bội không nói gì nhìn cô, Lâm Nhược Kỳ cười khan hai tiếng, bò xuống, bản thân mình cũng cảm giác mình thật sự có chút quá đáng, liên tiếp làm thương tổn người ta hai lần. . . . . .

Ách. . . . . Dường như cô cũng quả thật có chút lỗi. Nhưng con ngựa vẫn là con ngựa, hai chuyện này không thể như nhau . . . . . .

Cơ Liệt Thần tự nhiên biết cô không dễ dàng đồng ý với mình như vậy, liền bắt đầu làm quen với cô.

"Không biết tôi là ai, cho nên không muốn đồng ý với tôi sao? Vậy thì tốt, tôi cho cô biết, tên của tôi là Cơ Liệt Thần"

"Cơ Liệt Thần. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ mở trừng hai mắt, khổ sở suy nghĩ một phen, "A. . . . . ."

Ánh mắt anh sáng lên, mong đợi nhìn cô.

"Ách. . . . . Không biết". Lâm Nhược Kỳ quệt quệt khóe môi, lắc đầu trả lời.

Cơ Liệt Thần đầy vạch đen. Được rồi, không thể đối với cô kỳ vọng quá cao, dù sao cô vẫn là sinh viên, đối với chuyện xã hội cũng không hiểu nhiều, không biết mình cũng là bình thường.

Vì vậy, đổi lại phương thức, tiếp tục dụ dỗ cô.

"Lâm Nhược Kỳ, không phải cô muốn không lấy được bằng tốt nghiệp chứ? Thành tích thực tập cũng không đủ điểm, nếu lại bị tố cáo, trình độ như vậy nói không chừng sẽ không tốt nghiệp. Cho dù tốt nghiệp, bởi vì trong đời có một vết nhơ, sợ là không tìm được công việc tốt chứ?" Cơ Liệt Thần nói rõ lý lẽ, "Chẳng lẽ, không phải cô muốn tìm được một công việc tốt sao?"

". . . . . Không sao cả, chỉ cần tôi có thể phát huy năng lực và nhiệt huyết, làm việc ở chỗ nào cũng giống nhau!" Lá gan run lên, Lâm Nhược Kỳ dối lòng, nói.

"Mặc dù tôi không thể nói là một người có tiền, nhưng thuê một hộ lý riêng vẫn dư sức có thừa, chẳng lẽ cô không phải muốn kiếm tiền? Cô yên tâm, tôi sẽ trả cho cô gấp đôi tiền lương, sau ba tháng, cô có thể lấy được số này" Cơ Liệt Thần lấy lợi dụ dỗ, còn hết sức hình tượng, đưa ra năm đầu ngón tay. Phải biết ngày lương chăm sóc tư nhân là rất cao, nghe nói có người dựa vào bằng y tá trong tay, chuyên làm công việc hộ lý cho nhà người có tiền, kết quả trở thành triệu phú.

Lâm Nhược Kỳ cười khan hai tiếng, ừ ừ hỏi: "50.000 ?"

Cơ Liệt Thần lắc đầu một cái, Lâm Nhược Kỳ đánh bạo, lại nói một con số: ". . . . . 500.000 ?"

Cơ Liệt Thần lại lắc đầu một cái, Lâm Nhược Kỳ hạ quyết tâm, "Không phải là . . . . . 5.000.000 chứ?"

Ai ngờ, Cơ Liệt Thần khẳng định gật đầu một cái, "Không sai! Chính là năm triệu! Vẫn chưa tính tiền thưởng!"

Vớ vẫn! Vẫn chưa tính tiền thưởng? !

Cằm của Lâm Nhược Kỳ nhanh chóng rớt xuống đất, một giây kế tiếp, một quyền đánh vào trên lồng ngực của anh, "Thôi đi, anh cho rằng tôi thực sẽ tin anh à? anh bao nhân tình đi, không cần mời hộ lý riêng!"

Cũng thật là không có một chút mặt mũi, cho rằng Lâm Nhược Kỳ cô là ai, còn năm triệu? Thật sự cho rằng cô sẽ tin chuyện bánh nhân thịt từ trên trời rớt xuống sao! Cũng không phải là mua vé số trúng giải đặc biệt!

Cơ Liệt Thần đầy vạch đen, như vậy cũng không thể thuyết phục được cô. Có lẽ vừa rồi thật là quá lộ liễu, khó trách cô không tin.

Hơi nhắm mắt suy tư một chút, đột nhiên mở mắt, hơi cúi thấp đầu, buồn bã nói: "Nhưng tôi đã bệnh như vậy rồi, cô còn ghim tôi một kim, cô không cảm thấy mình nên bồi thường tốt một chút sao?" Chiêu này gọi là mượn danh để dùng.

"Ách. . . . . Bồi thường?" Lâm Nhược Kỳ suy nghĩ một chút, dường như vậy a, cô cũng chưa nói một tiếng xin lỗi, đừng nói đến cái gì bồi thường.

Mắt thấy có hy vọng, Cơ Liệt Thần tiếp tục khóc không ra nước mắt, nói: "Tôi sống không quá ba tháng. . . . . Bất quá chỉ có ba tháng, ba tháng cũng không muốn giúp tôi sao?"

"Nhưng, nhưng. . . . . ." Nói không thông a, cô rõ ràng ghim vào của quý của anh ta, theo lý mà nói, anh ta sẽ phải rất hận cô, nghiêm trọng nghi ngờ kỹ thuật chuyên môn của cô mới đúng a, tại sao còn muốn mời cô làm hộ lý riêng vậy? Không phải là anh ta muốn lừa gạt để dày vò cô chứ. . . . . .

"Thật ra, tôi đã đi tìm y tá khác, cũng đều bị họ từ chối. . . . . ." Cơ Liệt Thần

bắt đầu lấy tình cảm để lay động, "Tôi trái lo phải nghĩ, cảm thấy chỉ có cô thích hợp nhất. Hơn nữa. . . . . ."

Anh đột nhiên dừng lại, trong bóng đêm mờ mịt, cặp mắt kia giống như hang động không thấy đáy đột nhiên trở nên trong suốt sáng chói khác thường, ngón tay cái hơi lạnh, nhẹ nhàng sờ vành tai của cô, dọc theo viền tai. . . . . .

Khẽ lại gần bên tai cô, nhẹ mềm giọng, "Y tá Lâm, có phải nên trả lại quần áo cho tôi hay không?"

Quần áo? Đột nhiên nói quần áo gì ?

Cơ Liệt Thần nhắc nhở: "Là một com lê màu trắng viền vàng"

Đợi chút, com lê màu trắng viền vàng. . . . . .

A. . . . . com lê màu trắng viền vàng!

Anh ta làm sao biết được? !

Lâm Nhược Kỳ bỗng dưng hoảng sợ, ngước mắt cau mày nhìn kỹ anh, khoảng cách gần như thế nhìn anh, lúc này mới phát hiện cặp mắt xinh đẹp này, còn có hai cánh môi mỏng khêu gợi. . . . . .

Trong đầu đột nhiên tỉnh ngộ, ngạc nhiên hỏi ngược lại: "Anh là. . . . . Người đàn ông mang mặt nạ? !"

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần buồn buồn hừ một tiếng, cô gái này đã cho anh vô số biệt danh rồi, chính là không nhớ tên của anh.

Bất đắc dĩ gật đầu một cái: "Tôi có tên, gọi là Cơ Liệt Thần. . . . . ."

Sức chú ý của Lâm Nhược Kỳ căn bản không ở trên cái tên của anh, trong não đang cố gắng nhớ lại vẻ mặt của người đàn ông mang mặt nạ kia, nhìn lại anh một chút. Đôi mắt này và đôi môi này, dường như quả thực có thể giống với người đàn ông mang mặt nạ trong trí nhớ.

Hơn nữa, nếu anh ta có thể nói ra chuyện com lê, chứng tỏ anh ta nhất định chính là người đàn ông mang mặt nạ đó đã cứu cô. Bởi vì, lúc xảy ra chuyện, chỉ có hai người bọn họ ở đó. . . . . .

Nếu đúng như vậy, quả thật là mình thiếu anh ta rất nhiều đấy. . . . . .

Thấy Lâm Nhược Kỳ lâm vào trong trầm tư thật sâu, Cơ Liệt Thần biết cô bắt đầu dao động, liền nói ra: "Như vậy đi, tôi cho cô ba ngày suy nghĩ, mặc dù tôi thật sự vô cùng muốn lập tức mời một hộ lý riêng thích hợp, thế nhưng chuyện này không vội vàng được. Nếu cô quyết định, thì tới nhà tôi thôi. Khụ khụ, dĩ nhiên, đừng quên thuận tiện đem áo giáp kỵ sĩ của tôi đến".

Dứt lời, không biết anh từ đâu rút ra giấy, bút, vung vẫy hai cái, sau đó đưa cho cô: "Cầm đi, đây là địa chỉ nhà tôi"

Lại lo lắng có sơ xuất, đem giấy thu hồi lại, vung vẫy viết một dãy số: "Hoặc là, cô trực tiếp gọi điện thoại cho tôi . . . . . tôi phái người tới đón cô"

Môi mấp máy, Lâm Nhược Kỳ nhận lấy tờ giấy, trong não nhớ lại chuyện một tháng trước. . . . . .

Chương 8: Má ơi! Bộ ngực nhỏ lép xẹp của cô bị người ta thấy hết!

Một tháng trước.

Học viện y khoa Nam Thành, thư viện, toilet.

"Cô có nghe nói hay không, Lâm Nhược Kỳ lớp chúng ta thầm mến Liễu học trưởng, Chủ tịch Hội sinh viên"

"À? Đây chẳng phải là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga sao? ! Đẹp như cô ấy cũng dám mơ?"

"Tôi nghe nói, học trưởng Liễu Chí Thành đã có bạn gái, đối phương là Mai Thiến, khoa hộ lý, đây là hoa khôi giảng đường của học viện y khoa chúng ta a"

"Theo tôi thấy, bộ ngực nhỏ lép xẹp của cô ấy, so với Mai Thiến của người ta, thật sự là kém xa. . . . . ."

****

Hai phút sau đó, trong phòng toilet, một cánh cửa nhỏ bị người ta một cước đá văng, Lâm Nhược Kỳ tức giận đằng đằng từ bên trong ra ngoài, sắc mặt đỏ ửng, vừa đi, vừa thỉnh thoảng mắng.

"Stop! Ngực nhỏ lép xẹp thì thế nào? Ngực nhỏ lép xẹp nên bị khi dễ sao? Ngực nhỏ lép xẹp thì không phải là con gái. . . . . cái gì cần có vẫn có. . . . . ."

Thật là lạ! thời đại này, ngực lớn chính là bản lãnh! Cô đọc nhiều sách hơn nữa, cũng không đội được một bộ ngực lớn!

Lại nói, ngực của cô thật rất nhỏ sao? Lâm Nhược Kỳ cúi đầu nhìn bộ ngực của mình một chút, hoàn hảo, không có hỏng bét như vậy chứ. . . . . Nên lồi cũng lồi, chẳng lẽ khẩu vị nam sinh cũng nặng sao như vậy?

Aiz, thật tốt một đoạn thời gian thầm mến, vốn muốn cất giữ phần tốt đẹp

này mãi cho đến khi tốt nghiệp, xem ra bây giờ là không có cách nào thực hiện. . . . . .

****

Trong căn phòng phía sau quầy rượu, tiếng gào thét kinh khủng của một cô gái vang dội cả phòng.

". . . . . Lúc đầu anh muốn yêu, yêu thì yêu, bây giờ lại đến với người khác, yêu người khác, nhìn một đôi cẩu nam nữ các người, làm sao cũng không nhìn nổi. . . . . ."

Một bài hát "Mua bán tình yêu" dễ nghe, bị Lâm Nhược Kỳ thay từ đi. . . . . .

"Nhược Kỳ, không phải tôi đã nói với cô rồi sao, chỉ là thất tình thôi, cô lại như thế này? Hơn nữa cô biết không? Nếu Mộ Dung Hiểu Hiểu nghe cô hát bài này của cô ấy thành như vậy, nhất định sẽ chết tức tưởi"

Tiểu Ngôn ở một bên khuyên giải. Cô nàng này chính là giáo viên của đại học Nam Thành, nhưng phòng giáo viên ở sát vách học viện y khoa, Lâm Nhược Kỳ thường hẹn Tiểu Ngôn ra ngoài lêu lổng, thuận tiện để cho cô giúp mình xua tan oán khí.

"Tiểu Ngôn, cô nhìn đi, tôi nhỏ đâu ? Rõ ràng đúng là có nhô ra nha! Hơn nữa, ngực nhỏ lép xẹp thì không phải là con gái sao? Ngực nhỏ lép xẹp thì không thể yêu sao? Ngực nhỏ cũng là cô gái có được hay không!"

Miệng Tiểu Ngôn co rút, thì ra không phải cô tức giận người đàn ông mà mình thầm mến bị người ta đoạt trước, mà là giận mình thua ở chuyện ngực nhỏ lép xẹp a. . . . . .

Cười khan hai tiếng: "Đừng tức, giận đừng, tức giận! Ngực lớn có gì tốt, vác rất nặng, dễ dàng bị ung thư vú . . . . Hơn nữa, người biến thái thì thích nhỏ . . . . ."

Ai ngờ, Lâm Nhược Kỳ nghe lời này, càng thêm vô cùng tức giận. Ngữa cổ lên, đem một ly rượu tràn đầy uống cạn sạch, vọt một cái, từ trên ghế salon đứng lên.

Stop! Cô cũng không tin.

Không tin trên thế giới này, không có một người đàn ông nào không biến thái, thích cô gái ngực nhỏ lép xẹp!

"Tôi muốn đi ra ngoài một chút!" Lúc đứng lên thật mạnh, đầu óc có chút choáng váng, bước chân Lâm Nhược Kỳ dừng một chút, rốt cuộc đứng vững thân thể.

Tiểu Ngôn nhìn cô một chút, nghi ngờ có phải cô say hay không. Mỗi lần Lâm Nhược Kỳ uống say, sẽ không an phận, mười phần gây chuyện. Nếu cô đi ra ngoài gây chuyện, thì làm sao bây giờ?

Lo lắng hỏi: "Này, cô không có chuyện gì chứ? Có say không ?"

"Chỉ có một chút rượu, tôi có thể say sao? Đi toilet một chuyến, cô chờ đi"

Nhìn cô nói chuyện còn rất lưu loát, Tiểu Ngôn không suy nghĩ nhiều.

Tiểu Ngôn nào biết, bây giờ Lâm Nhược Kỳ đang bị rượu cồn phát huy tác dụng, trạng thái toàn thân cực độ hưng phấn. Cho nên cô ra bên ngoài phòng, không vì cái gì khác, chính là vì đi tìm người đàn ông không biến thái, thử sức hấp dẫn của ngực nhỏ lép xẹp, một lần!

Căn phòng "Phía sau" cũng không phải là phòng của quán bar nhỏ bình thường, mà là nơi tụ họp riêng của những người trẻ tuổi xã hội thượng lưu, hơn nữa chỉ mở cửa cho hội viên có thẻ VIP bạch kim. Công tử và tiểu thư con nhà giàu có đối với nơi này vô cùng hứng thú, làm không biết mệt, mỗi ngày lưu luyến, hàng đêm sênh ca. Mặc dù, Lâm Nhược Kỳ có thể đi vào, nguyên nhân chỉ có một, nói quầy bar này là người cha giàu có của cô mở.

Tối hôm nay, trò chơi rất đặc biệt. . . . . hóa trang thành người khác. Giống như bản thân Lâm Nhược Kỳ, liền giả trang Tiểu Ma Nữ có lỗ tai, có cái đuôi.

Chỉ cần suy nghĩ một chút, tới nơi này tất cả đều là Công Tử Ca có tiền, dù thế nào đi nữa, cũng không kém chỗ nào chứ? Tìm một người đàn ông không biến thái, không chê bai ngực nhỏ lép xẹp, cũng không khó khăn như vậy chứ. . . . . .

Nghĩ tới đây, Lâm Nhược Kỳ hăng hái đi tới, đạp giày cao gót đi vào đại sảnh.

10 phút sau.

Quầy rượu bên trong đại sảnh, DJ chỉnh âm thanh sống động nhất, khơi lên từng làn sóng đáp lại trong sàn nhảy. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ lắc lư tay chân cứng ngắc, chen vào trong đám người nhốn nháo trong sàn nhảy, đôi mắt nhỏ nhìn bốn phía xa xa quan sát. Qua lại cũng chỉ là xoay một vòng, tầm mắt dừng lại ở trên thân người đàn ông kia.

Không phải Lâm Nhược Kỳ cô quá hảo sắc, mà là người đàn ông kia quá gây chú ý rồi, mang theo một cái mặt nạ màu vàng, mặc dù không thấy rõ vẻ mặt, nhưng dáng người cao lớn, thon dài, tóc đen như mực, màu da như tuyết, mặc một bộ quần áo kỵ sĩ màu trắng, bên hông còn giắt một thanh bội kiếm, cả người lộ ra một cỗ khí thế rất mạnh mẽ, hấp dẫn đông đảo ánh mắt của các cô gái.

Không có chút do dự, bước chân Lâm Nhược Kỳ đi về phía người đàn ông kia.

Đúng lúc, người đàn ông kia đứng lên, dường như muốn rời đi, trong lòng cô quýnh lên, muốn đuổi theo, dưới chân lại bị vật thể không rõ gây cản trở một cái, thân thể ngã xuống. Cái này cũng chưa tính quá tệ, không biết là cái khốn kiếp, đáng chết nào, móc vào bộ quần áo hóa trang Tiểu Ma Nữ của cô!

Trời sinh Lâm Nhược Kỳ thần kinh vận động cực kém, trong quá trình mới ngã xuống đất, chỉ nghe vải lụa soạt một tiếng, giống như tiếng xé rách một vật gì đó trên người mình, sau đó cô té ngã trên đất. . . . . .

Đúng dịp chính là, tiếng nhạc sống động chợt biến mất vào lúc này, trong phút chốc yên tĩnh, bị tiếng vải lụa xé rách có thể nghe đặc biệt rõ ràng.

Tuôn ra một câu chửi bậy, Lâm Nhược Kỳ hùng hùng hổ hổ lấy tư thế cực kỳ chướng tai gai mắt bò dậy, bỗng dưng phát hiện mọi người trợn mắt há mồm nhìn mình.

Không hiểu ra sao cả, sau khi ngã, cộng thêm dây thần kinh chập mạch, cô sửng sốt thật lâu, cho đến khi một cô gái "Tốt bụng" bên cạnh chỉ chỉ ngực của cô, lúc này mới cảm giác tại sao ngực lại lạnh lạnh?

Cô ngẩn người, rèm mắt rũ xuống, dưới một loạt đèn neon, Lâm Nhược Kỳ cứng ngắc . . . . . .

Má ơi! Bộ ngực nhỏ lép xẹp của cô bị người ta nhìn thấy hết. . . . . .

Phản ứng đầu tiên đúng là, thừa dịp người khác vẫn còn chưa hoàn toàn thấy rõ mặt của cô thì nhanh chóng chạy trốn!

Cho nên, trực tiếp đem mái tóc dài phủ phía trước, trong nháy mắt hóa thân Trinh Tử, Lâm Nhược Kỳ hoảng hốt, nhắm hướng phòng mình chạy trốn trối chết.

Suy nghĩ của Lâm Nhược Kỳ rất rõ ràng:

Thứ nhất, ngàn vạn lần không được để cho người ta nhìn thấy mặt của cô.

Thứ hai, lúc hai tay nắm lấy tóc, vừa vặn che lại bộ ngực nhỏ lép xẹp của mình.

Thứ ba, cô đã đủ xui xẻo rồi, hôm nay tuyệt đối không thể chết trên vấn đề bộ ngực nhỏ lép xẹp này!

Vì vậy, lúc trước, thần kinh vận động của bạn học Lâm Nhược Kỳ cực kém, giờ phút này, như có kỳ tích phát huy năng lực tiềm ẩn bên trong người ……. Lúc chạy trối chết, biểu hiện cực kỳ linh hoạt!

Đau buồn chính là: Lâm Nhược Kỳ chưa chạy xa, phát hiện mình quên đường trở về phòng, chỉ có thể vội vội, vàng vàng chạy về phía toilet, dọc theo đường đi còn đụng ngã lăn một người bưng rượu, hại cô bị ướt sũng như chuột.

Đi tới toilet, Lâm Nhược Kỳ nhớ tới Tiểu Ngôn đã nói, cái quầy rượu này, là nam nữ dùng chung toilet, vì vậy bước chân có chút chần chờ.

Trong lòng hạ quyết định, dùng chung thì dùng chung đi, dù sao cũng hơn ở trong đại sảnh bị nhiều người đàn ông dùng ánh mắt rất dâm ý.

Định nhấc chân chạy bên trong, sau khi đi vào, phát hiện chỉ có một người đàn ông.

Lập tức thở phào nhẹ nhõm, cũng may hoàn hảo, chỉ có một người đàn ông. . . . . Ách, đợi chút, đàn ông?

Chương 9: Anh thật sự cứu cô

Anh ta đang đưa lưng về phía cô, mái tóc đen hơi dài, bộ quần áo kỵ sĩ màu trắng viền vàng, phong cách cao ngạo, mặt nạ màu vàng óng ánh. . . . . Mặc dù chỉ là bóng lưng, mặc dù anh ta đang móc ra vật gây tội ác, Nhưng thoạt nhìn vẫn vô cùng. . . . . .

Ông trời của tôi! Ngay cả "đái" cũng biểu hiện có phong độ được như vậy, đây là người sao?

Nghe sau lưng có tiếng động, anh không vui, quay đầu lại nhìn về phía cô. Đầu tiên là khinh bỉ nhìn một cô gái toàn thân ướt nhẹp, bẩn thỉu, tầm mắt dời đi, lại khinh bỉ nhìn một bộ ngực nhỏ lép xẹp, xoay người không để ý tới cô nữa.

Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy ánh mắt khi dễ kia, rất tức tối. Không phải là lớn lên đẹp trai một chút, không phải là cả người mặc quần áo kỵ sĩ màu trắng, không phải là ngang hông giắt một thanh kiếm giả sao? Vẫn thật cho rằng mình là Bạch mã Hoàng tử sao !

Lập tức, hung tợn nhìn bộ com lê màu trắng viền vàng. Món đồ kia, vừa đúng cô có thể lấy "Mượn" để che ngực!

Giận dữ rống lên: "Cởi … quần … áo …!"

Không ngờ người ta căn bản cũng không để ý đến cô.

"Này, mặc đồ kỵ sĩ màu trắng, có nghe thấy không? Cởi quần áo!"

Rất tốt, lần này anh quay đầu lại.

Nhưng anh chau mày lại, lườm cô một cái, quay đầu đi, vẫn không để ý đến cô!

Lần này, Lâm Nhược Kỳ hoàn toàn tức giận rồi, ỷ vào người có chút rượu, từ từ bước dài đi tới phía sau anh, chợt vỗ qua một cái.

(Sau đó Cơ Liệt Thần nhớ lại cái vỗ này, đầu cũng không quan trọng, nhưng cô đột nhiên hành động, thiếu chút nữa làm cho anh đang làm chính sự biến

thành liệt dương!)

Anh nhanh chóng quay đầu lại, dùng ánh mắt sắc bén, hung ác như anh đã từng nhìn đối thủ mới có, bắn về phía cô, hơn nữa, rút ra một tay, nắm thật chặt thành quyền, dáng vẻ giống như tùy thời chuẩn bị vung mạnh.

"Cô …… dám ……. đánh …….. tôi? !"

Vẻ mặt của anh lạnh lẽo, giọng nói hung ác, ánh mắt giết người, ngay cả trong lỗ mũi cũng muốn phun khói. Lâm Nhược Kỳ đột nhiên cảm thấy người đàn ông này không phải kỵ sĩ hay Hoàng tử, căn bản là một người đàn ông hung ác, đáng sợ!

Cho dù phản ứng chậm lụt đi nữa, dốt nát đi nữa, Lâm Nhược Kỳ cũng nhìn ra sự phẫn nộ của anh ta, trái tim nhỏ không nhịn được run run lên.

.. . . . . Anh ta sẽ không phải là lão đại xã hội đen, phần tử khủng bố, hoặc là một tổ chức sát thủ thần bí ..... Chứ? Chẳng lẽ cô chọc tới người không nên dây vào?

Sửng sốt một hai giây, Lâm Nhược Kỳ liền quay đầu chạy ra.

Nói giỡn, vừa nhìn ánh mắt người này, cũng biết là hàng không dễ chọc, tại sao cô không nhìn ra sớm? Còn chạy tới đánh người ta một quyền nhỉ? !

"Đứng lại!"

Sau lưng, khoảng cách tiếng rống lên giận dữ của người đàn ông gần hơn so với trước, trong lòng Lâm Nhược Kỳ cả kinh, còn chưa có bước ra bước thứ ba, liền bị xách lên. Bàn tay người đàn ông như Lão Ưng bắt con gà con, một cái tay dễ dàng xách lấy cổ áo của cô, hung mãnh, quả quyết, vững vàng, chính xác, tàn nhẫn!

Chưa hết, anh nhanh chóng xoay thân thể của cô lại, thân thể cao lớn, thon dài lấn người tới gần, ngay sau đó hai tay khoác lên hai bên cô, đem cô giam cầm trong không gian thu hẹp giữa anh và bức tường đá.

Cô chưa kịp phản ứng kịp, hơi thở đàn ông nồng nặc xông vào mũi, mặt nạ màu vàng kim đang ở phía trên đỉnh đầu cô, hô hấp càng lúc càng gần. . . . . .

Anh ta muốn làm gì?

Anh ta muốn làm gì!

A a a a, anh ta muốn làm gì! ?

Chỉ một thoáng, dường như vào lúc này, thời gian dừng lại.

Một trận gió thổi qua (ảo giác sao? Trong toilet ở đâu ra gió?), mái tóc đen xinh đẹp của người đàn ông tung bay, cuốn lên hai bên chiếc mặt nạ màu vàng kim, mang theo vài phần kiêu ngạo, lập tức lộ ra ngũ quan xinh xắn che giấu dưới mặt nạ của người đàn ông.

Nhưng, Lâm Nhược Kỳ không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh ta.

Từ cái góc độ này, cô chỉ có thể nhìn thoáng qua đối phương có một đôi mắt xinh đẹp không giống người đàn ông mới có, lông mi dày thật dài, sóng mũi thật cao, cánh môi mỏng ửng đỏ, hấp dẫn . . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cảm giác hai lỗ tai của mình dường như có chút nóng lên, dường như thật sự quá kỳ quái rồi.

Chẳng lẽ vừa rồi sau khi chạy trối chết, tim đập quá nhanh, đưa đến một lượng máu lớn chảy qua bộ phận bên tai, mạch máu giãn ra, làm máu chảy nhanh hơn, đưa tới độ mẫn cảm gia tăng sao?

Hay là vì khí thế người đàn ông này quá mạnh mẽ, hại đầu óc của cô căng thẳng cao độ, chỉ huy thần kinh, đưa tới mạch máu dưới da giãn ra, tim đập gia tốc, máu chảy tăng nhanh, nguyên nhân làm máu nóng tăng lên?

Hay là . . . . . .

Trong đầu óc dưa chuột của Lâm Nhược Kỳ hoạt động nhanh chóng, sử dụng các kiến thức lý luận về y học đã học được của mình, suy đoán đưa đến khả năng đỏ tai N lần của cô.

Đúng vào lúc này, bất ngờ nghe thấy một tiếng cười khẽ vô ý. Tiếng cười của anh cũng không lớn, chỉ một chút thôi, nhưng bởi vì khoảng cách quá gần, vẫn bị cô nghe được.

Anh ta đang cười?

Anh ta đang cười!

A a a a, anh ta đang cười? !

Lâm Nhược Kỳ nâng hai mắt mờ mịt, nhìn vào tầm mắt đối phương, trong nháy mắt, thẹn quá thành giận!

Người này là cười nhạo cô ngực nhỏ lép xẹp! Nụ cười này của anh, làm cho Lâm Nhược Kỳ nhớ tới mục đích của mình tới toilet, liền vội vàng đem đôi tay che trước ngực, tinh thần hết sức trọng nghĩa bảo vệ!

Đáng giận là: người này một tay che môi không để cho mình cười ra tiếng, một cái tay khác lại che bụng, rõ ràng đã nghẹn đến nội thương.

Có câu nói rất hay: cái gì có thể nhịn, lại không thể nhịn, không thể nhịn được nữa, không cần nhịn!

Anh ta nhìn cũng thấy hết, cười cũng cười đủ rồi, kế tiếp anh ta còn muốn làm gì!?

Lâm Nhược Kỳ vô cùng tức giận nhìn anh, đang muốn nổi dóa, lại bị động tác kế tiếp của anh làm cho kinh hãi.

Người đàn ông bắt đầu rất lịch sự, cởi xuống com lê màu trắng viền vàng của mình, động tác rất tao nhã, lúc cởi ra com lê, tay của anh chạm vào thanh bội kiếm trên người, phát ra tiếng leng keng. Lâm Nhược Kỳ cảm thấy âm thanh kia thật là dễ nghe. . . . . .

"Không phải muốn bộ đồ này sao? Còn không nhanh lấy đi?"

Giọng nói từ tính của anh gọi dòng suy nghĩ của Lâm Nhược Kỳ quay về, phục hồi tinh thần lại, phát giác com lê màu trắng viền vàng của anh đã trùm lên trước ngực mình.

Mở trừng hai mắt, thần kinh não của Lâm Nhược Kỳ một lần nữa bị chập.

Thì ra, anh ta thật sự cứu cô. . . . . .

Chương 10: Anh ta không biết cô!

"Rốt cuộc có nên đồng ý với anh ta, đến nhà anh ta làm hộ lý riêng không nhỉ. . . . ." Lâm Nhược Kỳ ngơ ngác ngồi trên mép giường, trong tay cầm một cái áo com lê màu trắng viền vàng, vất vả suy nghĩ.

Hai ngày nay, cô một mực khổ não chuyện này, sở dĩ rối rắm như vậy, một là mình quả thật có cảm giác rất áy náy đối với Cơ Liệt Thần, hai là Lâm Nhược Kỳ có một loại cảm giác bị lừa gạt bịp bợm thế nào ấy. . . . . .

Lúc này, Tiểu Ngôn mới vừa tỉnh ngủ, ở trong phòng bếp tùy tiện làm một ít đồ ăn, vừa tiến đến, liền nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ như đang có điều suy nghĩ, nhìn cái áo com lê màu trắng viền vàng trong tay.

Căn phòng trọ nhỏ này là cha của cô mua cho, vừa đúng cách trường học không xa, diện tích cũng không lớn, hơn 50 mét vuông, lắp đặt thiết bị đơn giản, hai phòng ngủ, một phòng khách mặc dù nhỏ thì nhỏ, nhưng đầy đủ mọi thứ. Bởi vì là bạn thân của Tiểu Ngôn, Lâm Nhược Kỳ rất vinh hạnh trở thành bạn cùng phòng sống ở nơi này.

Không nhịn được cái loại dáng vẻ do dự không quyết của Lâm Nhược Kỳ, Tiểu Ngôn tùy tiện nói: "Nhược Kỳ, cô vẫn còn suy nghĩ à? Trực tiếp đồng ý với anh ta đi, nếu anh ta cứu cô, mà cô lại chích lầm người ta, vậy cô nên bồi thường cho anh ta một chút. Lại nói, không phải là cô đang muốn tìm một người đàn ông không biến thái, thử sức hấp dẫn của bộ ngực nhỏ lép xẹp của cô một chút sao? Hiện tại không phải là cơ hội tốt sao? Cô nhìn bộ áo này đi. . . . . ."

Nói xong, Tiểu Ngôn buông bát đũa trong tay, dứt khoát đi tới trước mặt cô, cầm com lê màu trắng giũ lên, "Vừa nhìn chính là người có tiền, hơn nữa còn không biến thái!"

Lâm Nhược Kỳ nghe xong, như rơi vào trong sương mù, không thể theo kịp tốc độ liên tưởng của Tiểu Ngôn, bĩu môi một cái, nói: "Anh ta có phải biến thái hay không, tôi không biết, nhưng mà ngày đó quả thật anh ta đã cứu tôi, hơn nữa sau đó lại. . . . . Bị tôi ghim một kim"

Tiểu Ngôn liếc cô một cái: "Cái này không được! Nhược Kỳ a, Nhược Kỳ! Lại nói cô thật là gặp vận may a! Lần này cô phát tài lớn rồi, cô nhất định là

gặp được một Công Tử Ca có tiền, không bình thường. Nói một chút, lấy mặt nạ xuống, người đàn ông này có phải dung mạo rất đẹp trai hay không?"

Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ có chút co rút. Cái gì gọi là gặp vận may? Mặc dù Lâm Nhược Kỳ cô luôn luôn không may mắn, thường đụng phải chuyện xui xẻo, nhưng cũng không đến nỗi bị nói thành "Gặp vận may" chứ. . . . . .

Vô cùng không tình nguyện thừa nhận: "Dáng dấp thật ra rất đẹp mắt. . . . . ."

Tiểu Ngôn vỗ một cái vào trên người Lâm Nhược Kỳ, thiếu chút nữa làm cho cô trật khớp bả vai, "Nói cho cô biết Lâm Nhược Kỳ, cái com lê màu trắng Armani quý giá này, không có 4000 - 5000 thì không mua được. Cô ngửi cái mùi này đi . . . . . ."

Nói xong, Tiểu Ngôn đưa áo com lê trong tay lên, lại đặt ở trước mặt Lâm Nhược Kỳ, để cho cô hít hà, nói: "Có phải có mùi chanh nhàn nhạt hay không?"

Lâm Nhược Kỳ ngửi một cái: ". . . . . Dường như là có".

Thành thật mà nói, cô chỉ ngửi được có mùi trên người đàn ông, trong óc liền nhớ tới, anh ta lại gần mình thì chóp mũi nghe được một cỗ hơi thở người đàn ông. . . . . .

Chẳng qua, lời nói ngượng ngùng như vậy cô cũng không dám nói với Tiểu Ngôn.

Bộ dáng của Tiểu Ngôn là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vỗ về phía Lâm Nhược Kỳ một cái, lần này bị cô né tránh.

"Cô là con nhóc thiếu hiểu biết, đây chính là nước hoa Armani mật mã màu đen của đàn ông, một chai là mấy trăm ngàn đấy, mặc dù nước hoa này cũng không phải loại tốt nhất, đắt tiền nhất, nhưng từ cách anh ta ăn mặc và sử dụng nước hoa, người đàn ông này chẳng những có thưởng thức rất cao, hơn nữa có ánh mắt rất đặc biệt, quan trọng là người đàn ông này nhất định là người đàn ông rất chung tình!"

Lâm Nhược Kỳ mở trừng hai mắt, không hiểu: "Tiểu Ngôn cô thật lợi hại, làm sao cô biết điều này ? Chỉ bằng một cái com lê là có thể cho ra nhiều kết luận như vậy?" Lại còn có thể nhìn ra một người đàn ông chung tình hay không chung tình, cô thật là được lắm. . . . . .

Tiểu Ngôn rất khẳng định gật đầu: "Đúng, không sai! Chỉ bằng com lê này!"

"Tại sao?"

"Bởi vì vô luận là com lê hay nước hoa, anh ta chỉ dùng Armani. Theo tôi suy đoán, dây thắt lưng của anh ta, quần, thậm chí là giày da, chắc cũng là Armani. Cho nên, chỉ bằng vào sự chấp nhất của anh ta đối với nhãn hiệu, tôi có thể kết luận, anh ta nhất định rất chung tình!"

Lâm Nhược Kỳ ngẩn ngơ, bị Tiểu Ngôn một phen ba hoa khoác lác, trong khét ngoài sống, thật lâu sau mới làm rõ ý nghĩ, cho ra một kết luận kinh người: "Thật không hiểu nổi, cô đang nói cái gì. . . . . Anh ta chung tình hay không chung tình, chuyện liên quan gì tới tôi?"

Tiểu Ngôn suy yếu, lung lay một cái: ". . . . . Cô là con nhóc thiếu hiểu biết!"

Cuối cùng, đấu tranh tư tưởng hết lần này tới lần khác, cùng với Tiểu Ngôn cố gắng giựt dây, Lâm Nhược Kỳ quyết định trước tiên cầm com lê đem đi trả lại cho anh rồi nói.

Vì vậy, ba lô trên lưng, chạy thẳng tới địa chỉ viết trên tờ giấy kia . . . . . Đại lộ Nam Sơn, Lư Đăng Bảo số 1.

Sau khi tắc xi dừng xe tại dưới chân núi, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy hết sức kinh ngạc: "Sư phụ, tại sao phải dừng xe ở chỗ này?" Cô nhìn bốn phía, cây cối xanh tươi, cành lá rậm rạp, dây leo và bụi cây trải rộng cả núi lớn, chỉ có một con đường nhựa uốn khúc, sâu thẳm đi thông lên đỉnh núi. . . . . .

"Cô gái, cô nói Lư Đăng Bảo số 1 thì ở trên đỉnh núi" Tài xế sư phụ chỉ chỉ một góc nóc tòa nhà nơi xa lộ ra trên đỉnh núi, quay đầu lại nhìn lên, nhìn xuống đánh giá cô một chút, "Cô xác định, cô muốn đi là Lư Đăng Bảo số 1 sao?"

"Ách. . . . . Đúng vậy a." Lâm Nhược Kỳ không có chú ý tới ánh mắt nghi ngờ của tài xế sư phụ, chẳng qua, ông ta đột nhiên dừng xe ở nửa đường, cảm thấy nghi ngờ, "Ông dừng xe ở nơi này, tôi phải làm thế nào đây?"

"Thật ngại quá, cô ơi, núi này thuộc về tài sản riêng, tắc xi không thể đi lên" Nói giỡn! Lư Đăng Bảo số 1, không muốn sống nữa mới dám lái xe đi lên,

đây là nhà họ Cơ . . . . . .

"A, hóa ra là như vậy a, vậy tôi làm sao đi lên a. . . . . ." Trả tiền, Lâm Nhược Kỳ nhìn nóc bảo nơi xa một chút, vừa xuống xe, vừa khổ não càu nhàu.

"Hoặc là đi lên, hoặc là gọi điện thoại gọi cho chủ nhà tới đón cô đi" sau khi Tài xế ném lại những lời này, liền lái xe đi như một làn khói.

Vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ ngớ ra. Tại sao. . . . . Biến mất nhanh như vậy?

Lật lại dãy số điện thoại trên tờ giấy kia, nhìn một chút. Quên đi, hay mình đi thôi, đã nợ người ta hai lần rồi, đâu còn không biết xấu hổ nói người ta cho người tới đón. Xem ra, khoảng cách từ chân núi đến đỉnh núi cũng không phải là quá xa. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ bước bộ đi về phía trên đỉnh núi. Có thể đi thì đi, nhưng phát hiện không được bình thường.

Lúc này, trong rừng cây quá mức yên tĩnh, vốn có tiếng gió thổi, tiếng ve kêu dường như cũng đã biến mất, chỉ có không khí vô cùng ảm đạm đung đưa trên không, thỉnh thoảng lan truyền vài tiếng chim ríu rít. Những gốc cây đại thụ cao vút che phủ ánh mặt trời kín mít, khắp rừng rậm bị bao phủ trong bóng râm, rừng cây rộng lớn cũng chìm vào trong một mảnh chết chóc, có vẻ âm u tĩnh mịch. . . . . .

Càng đi trong núi, càng làm cho người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy!

Lâm Nhược Kỳ hốt hoảng lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện thoại cho Cơ Liệt Thần, nhưng dường như nghe một tiếng động sột soạt truyền đến, trong lòng cô run sợ, ngẩng lên đầu, trong một lùm cao lớn, bên cạnh đường núi, đột nhiên có bóng dáng của một người cao lớn lao ra, lảo đảo xông về phía cô.

Biến cố, không có dấu hiệu báo trước xảy ra trong nháy mắt!

Chương 11: Anh ta tới đón cô?

Lâm Nhược Kỳ còn chưa kịp phản ứng, cái bóng đen kia chợt nhào đến, thuận thế kéo lấy cô, hai người cùng ngã nhào xuống mương ven đường.

Cùng lúc ngã nhào, quần áo mỏng manh của Lâm Nhược Kỳ bị xé rách, da thịt non mềm bị chà xát rách ra, lúc rơi xuống mương thì cô ở phía dưới cái bóng kia, sống lưng thon gầy bị va chạm trên hòn đá cứng rắn, nhất thời đau đến cô kêu lên một tiếng.

"A . . . . . ưmh ưmh. . . . . ."

Miệng chợt bị người ta dùng tay bưng bít đến sít sao, Lâm Nhược Kỳ chớp chớp hai mắt thật to, phát hiện người đàn ông nằm trên người mình thì theo bản năng giằng co. Người đàn ông này sức tay rất lớn, gần như làm cho cô ngất đi, hoang mang sợ hãi, cô chỉ đóng chặt hai mắt, điên cuồng tay đấm, chân đá người đàn ông chết tiệt nằm trên người.

Ông trời a, không phải cô gặp cướp bóc chứ? Biết sớm như vậy, cô cũng không nên tin lời Cơ Liệt Thần, tới nơi quỷ quái chim không ỉa phân này!

Cho dù cô đánh một hồi lâu, người đàn ông trên người vẫn như Tường Đồng Vách Sắt, không nhúc nhích.

Hừ, nếu anh ta dám làm gì cô, cô nhất định sẽ liều mạng với anh ta, dù sao cô cũng coi như là người có luyện qua Taekwondo. . . . . Ách, mặc dù chỉ trải qua một, hai tiết. . . . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Nhược Kỳ chợt có chút sợ hãi, cô tuyệt vọng ôm tâm trạng cùng chết với đối phương, rồi hướng người đàn ông giữ chặt trên người cô, điên cuồng đánh một hồi.

"Đáng chết, đừng đánh!"

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói suy yếu và hơi tức giận, bàn tay che miệng cô, sức lực buông lỏng một chút.

"Có thể không đánh, nhưng, nhưng trước tiên . . . . . Anh ... anh không được làm gì tôi!" Lâm Nhược Kỳ không để miệng nhà rỗi, đầu óc xem như tỉnh

táo, biết cùng đối phương nói điều kiện.

"Chỉ cần cô không lên tiếng, tôi sẽ không làm gì cô" Giọng nói của người đàn ông có chút khàn khàn, bởi vì tinh thần của Lâm Nhược Kỳ căng thẳng, không phát hiện ra đối phương bị thương.

Mặc dù anh ta nói như vậy, nhưng vẫn bị một người đàn ông xa lạ chết tiệt đè trên người là chuyện vô cùng xấu hổ. Cô đang muốn cử động, đối phương lại chỉ dùng một cái tay, liền đem hai cổ tay mảnh khảnh của cô giữ chặt ở trên đỉnh đầu, một cái tay khác bịt miệng của cô lại.

Cô khóc không ra nước mắt, nhìn chằm chằm đối phương, đúng vào lúc này, cách đó không xa truyền đến một loạt tiếng bước chân.

"Tìm được chưa? Xác định là hướng này sao?"

"Qua bên kia xem một chút, lão đại nói rồi, chỉ có thể bắt sống".

"Tên kia bị thương, nên chạy không xa, nhanh lên một chút!"

****

Lâm Nhược Kỳ sợ sệt nhìn người đàn ông trước mắt, dáng vẻ vừa rồi của anh ta rõ ràng suy yếu, lúc này lại cảnh giác giống như một con báo đốm, không nhúc nhích, lắng nghe động tĩnh bốn phía, sau khi những tiếng bước chân kia dần dần đi xa, vẻ mặt người đàn ông mới buông lỏng.

Thì ra anh ta đang trốn người. Anh ta là tù trốn trại sao? Hẳn là không phải chứ, mới vừa rồi những người kia nói cái gì "Lão đại", chẳng lẽ là bị xã hội đen đuổi giết. . . . .

Lâm Nhược Kỳ không nhịn được quan sát người đàn ông này: khuôn mặt như đao khắc, mày rậm nhíu chặt, làn da ngăm đen, đôi mắt đen thâm thúy như con dã báo, ánh mắt lạnh lùng, mười phần nam tính, chẳng qua ở giữa lỗ mũi và môi trên của anh có một ít sợi râu, làm cho cô cảm thấy có chút kỳ quái. . . . . .

"Nhìn đủ chưa? Nhìn đủ thì bây giờ có thể đi được rồi" Tiếng nói lạnh lùng, sắc bén của người đàn ông nặn ra từ trong kẽ răng.

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ run lên, trực giác cho thấy tính khí của người

đàn ông này rất đáng sợ nhưng cô lại cảm thấy rất tức giận.

Rõ ràng là anh kéo tôi rơi vào trong mương nước thối, va chạm làm cả người tôi cũng bị thương, vẫn còn nằm thật lâu trên người bản tiểu thư, bây giờ dùng giọng rất chảnh bảo tôi cút đi, đây là đức hạnh gì? !

Lâm Nhược Kỳ không khỏi nổi giận, lấy tay dùng sức đẩy anh ta: "Đồ biến thái! Anh không tránh ra, tôi làm sao đứng lên?"

Mà lúc này, người đàn ông Lãnh Như Phong nằm ở trên người Lâm Nhược Kỳ, mặc dù nhìn ngoài mặt bình tĩnh không xao động, nhưng đôi mắt bén nhọn như con báo cũng đang âm thầm quan sát Lâm Nhược Kỳ.

Gương mặt thanh tú, thân thể nhỏ nhắn, cảm giác ngây ngô, tính khí cũng không quá tốt, bất quá, lỗ mũi và miệng vễnh cao, ngược lại rất mê người, bởi vì tức giận mà gò má trở nên đỏ bừng làm cho cô nhìn rất đáng yêu.

Hừ lạnh một tiếng. Đối với người đã duyệt qua vô số "Cô gái" như anh ta mà nói, tướng mạo như vậy không được coi là đẹp, bất quá chỉ là một cô gái nhỏ bình thường, không có gì lạ, lại vẫn bị cô nói thành "Đồ biến thái" . . . . . .

Thân thể khẽ lệch sang bên cạnh, để cho cô hùng hùng hổ hổ bò dậy, tư thế cô gái này đứng dậy cũng khó coi như vậy. . . . . Mới vừa rồi anh ta ôm cô, thật đúng là lợi cho cô mà. (nếu Lâm Nhược Kỳ biết Lãnh Như Phong coi mình như thế, nhất định sẽ tức giận đến hộc máu)

Lãnh Như Phong sờ sờ vết đao trên đùi, hoàn hảo vết thương cũng không phải rất sâu, chỉ cần không bị “thương gân động cốt”, một chút vết thương nhỏ này cũng không có ý kiến gì. Trước mắt, thừa dịp đám người kia chưa trở lại, mau trốn đi mới là chuyện quan trọng. Vì vậy, anh cắn chặt răng, muốn bò dậy.

Cũng đang lúc này, ánh mắt liếc qua, nhìn thấy một khối vật thể không rõ, phản chiếu ánh sáng màu vàng. Anh với tay cầm lấy, thì ra là một khối ngọc bội. Đợi nhìn kỹ rõ ràng hình dáng ngọc bội thì vẻ mặt Lãnh Như Phong thay đổi thật lớn.

Ngọc bội bị hư hại một nửa, mặc dù thế, màu sắc mượt mà, phát sáng xung quanh, hình dạng nửa mặt trăng trong suốt, ngay chính giữa khắc hình chim Phượng múa, nhìn một cái cũng biết ngọc bội kia có chút lịch sử.

Quan trọng là: Chính anh ta cũng đang tìm khối ngọc bội kia!

Hẳn là còn lại một nửa mới đúng, Lãnh Như Phong hất lá khô trên đất bẩn thỉu, quả nhiên, ở một góc nhỏ, tìm được một nửa ngọc bội kia.

Nhất định là mới vừa rồi lăn xuống thì không cẩn thận làm rơi ngọc bội . . . . . .

"Cái này của . . . . . Cô bé kia sao? Chẳng lẽ cô chính là. . . . . ."

Lãnh Như Phong chịu đựng vết đao trên đùi, muốn lập tức đuổi theo tìm Lâm Nhược Kỳ để hỏi cho ra lẽ, nhưng anh ta mới vừa đứng lên, liền phát hiện ở nơi xa, một chiếc Rolls-Royce màu đen phiên bản dài, chậm rãi chạy nhanh xuống đường núi, dừng bên cạnh Lâm Nhược Kỳ.

Lãnh Như Phong ngạc nhiên: "Cô. . . . . Biết Cơ Liệt Thần?"

***

Lâm Nhược Kỳ vừa đi, vừa xem xét vết thương trên người, lẩm bẩm trong miệng các loại "Thật là xui xẻo", "Thật xúi quẩy". Bị người đàn ông thô lỗ kia lôi kéo lăn một vòng trên đất, chỉ một chút thời gian ngắn ngủn, trên người rất nhiều vết trầy xước như vậy, thật đúng là đau . . . . . .

Xa xa, dường như nghe thấy tiếng ma sát từ bánh xe phát ra trên đường nhựa, Lâm Nhược Kỳ ngẩng đầu nhìn lên, một chiếc Rolls-Royce sang trọng chậm rãi lái tới gần, đến trước mặt cô, sườn xe hình giọt nước không để lại dấu vết, vững vàng dừng lại.

Cửa sổ xe trượt xuống, một người đàn ông đẹp trai bức người, nghiêng đầu nhìn về phía cô.

Trong nháy mắt, nhìn thấy cô toàn thân bẩn thỉu, tóc tai và quần áo còn dính lá cây thì chân mày nhíu chặt, hai tròng mắt sâu híp lại.

"Tại sao bộ dạng của cô giống quỷ hả. . . . . Không phải là rơi vào trong hốc núi chứ?"

Chương 12: Còn có một người khác hộ lý?

Thật đúng là bị anh ta đoán được! Chẳng qua, cô không phải tự té xuống, mà bị người ta kéo xuống.

Cô bĩu môi, biết bộ dáng hiện tại của cô không quá đẹp mắt, đã vò mẻ lại còn bị sứt quai. Phủi bụi bặm trên người, trên tóc vẫn rớt xuống mấy chiếc lá khô . . . . .

Sắc mặt có chút ngượng ngùng, cô oán giận nói: "Nhà của anh sao khó đi như vậy ? xây nhà trên đỉnh núi cao thì cũng thôi đi, tắc xi cũng không đi lên được . . . . . "

Vẫn oán giận, lại phát hiện cửa xe chỗ ngồi phía sau mở ra, người đàn ông mang giày da màu đen sáng bóng chạm đất trước tiên, quần tây ủi thẳng tắp, làm nổi bật hai chân thon dài của anh, dáng người lịch sự, tao nhã đứng xuống, nhẹ nhàng bước đi, đôi chân thật dài vượt đến trước mặt cô. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên ngẩng đầu, lần đầu tiên đứng đối mặt với anh ta, phát hiện mình chỉ cao tới ngực người ta như vậy.

Cô còn chưa kịp ngước mắt nhìn thẳng vào anh, Cơ Liệt Thần đã khẽ khom người, ôm lấy ngang người cô lên, xoay người, đặt cô vào chỗ ngồi phía sau xe, lúc cô mờ mịt ngốc trệ anh thay cô cài dây nịt an toàn, rồi cởi xuống tây trang đắp lên trên người cô, sau đó ngồi vào bên trong xe, đóng cửa xe.

Một loạt động tác, tao nhã dứt khoát, tự nhiên lưu loát.

Chỉ nghe anh ta nói: "Heber, quay về thôi"

Lâm Nhược Kỳ mở trừng hai mắt, nhìn anh ta ngồi vào cùng mình, liền xê dịch đến bên trong, lại bị anh ta một tay cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô.

"Đừng động!"

Thuộc hạ sửng sốt, cổ tay để mặc anh ta chộp vào lòng bàn tay. Anh ta thanh thản ngồi xuống, cũng không nhìn cô, đem cổ tay, cùi chỏ, cánh tay. . . . . .

Cẩn thận chu đáo xem xét, nhìn thấy những vết trầy xước, khẽ rịn ra một chút máu, Cơ Liệt Thần hơi nhíu mày, hỏi: "Đau không?"

Vừa sững sờ, vừa lầm bầm trả lời: "Không. . . . . Không đau".

Gật đầu một cái, anh buông tay ra, lấy điện thoại ra trượt một dãy mã số: "Này, là tôi, chút nữa đến nhà tôi một chuyến".

Sau đó, cúp điện thoại, không nói thêm gì nữa, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ nhìn trộm anh ta. Gò má sáng bóng, đẹp trai làm người ta nghẹt thở. So với hai lần trước, anh ta mặc vào quần áo ngay ngắn, càng lộ vẻ đẹp trai và quyến rũ hơn, phong cách nho nhã, từ trong ra ngoài, tản ra một loại khí thế bức người, ...

Bỗng nhiên nhớ tới chiếc xe này từ trên đỉnh núi xuống, chẳng lẽ anh ta đặc biệt tới đón cô? Vậy làm sao anh ta biết cô đã đến chân núi?

Dĩ nhiên lúc này, bạn học Lâm Nhược Kỳ, không cách nào tưởng tượng trong nhà Cơ Liệt Thần có hệ thống định vị vệ tinh cường đại, chỉ cần bước vào dưới chân núi của ngọn núi này, lập tức có thể biết được sự tồn tại của cô.

Cô càng không biết người đàn ông kia mới vừa rồi đụng vào người cô, thật ra là Cơ Liệt Thần cố ý thả đi. Nhưng đáng tiếc a, chỉ thiếu một chút nữa là có thể biết tên sát thủ kia rốt cuộc là ai, có giống như suy đoán, đối phương phái sát thủ mạnh nhất tới "Liệt Diễm" hay không. . . . . .

Dĩ nhiên, những thứ này cũng không thể nói cho Lâm Nhược Kỳ.

Cảm thấy cô nhìn chăm chú, khóe miệng Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng cong lên. Dưới hai tròng mắt che giấu ánh sáng lờ mờ, lấp lánh tia sáng giảo hoạt, trên gương mặt đẹp trai, càng lộ vẻ thần bí, tà mị.

Cái gì vậy, xem ra bộ dạng người này làm sao giống như chỉ còn sống ba tháng . . . . . .

Bĩu môi, nghiêm trọng khi dễ người đàn ông có dáng dấp xinh đẹp hơn so với cô gái, Lâm Nhược Kỳ dời tầm mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Chiếc Rolls-Royce dần dần chạy vào khu vườn hoa và cây cảnh xanh ngắt, thấp thoáng cánh cửa chính bằng kim loại màu bạc theo phong cách cổ xưa, tiếp tục lái nửa giờ vào bên trong, theo xe chạy qua, dưới ánh đèn đường nhàn nhạt chiếu rọi cảnh sắc khu vườn tuyệt đẹp, đảo mắt nhìn thấy tảng lớn trên thảm cỏ xanh bao la, nơi xa vườn hoa tươi tốt, hồ bơi ngoài trời nhô ra, sân tennis và bãi đất trống để máy bay trực thăng đáp xuống, toàn bộ từng cái thu vào đáy mắt làm cho cô càng lúc càng kinh ngạc.

Xe tiếp tục hướng đỉnh núi chạy tới, lần lượt chạy qua con đường hình chữ S, cuối cùng dừng trước một tòa nhà khổng lồ kiến trúc cổ xưa, yên tĩnh. Thì ra nơi này chính là …….. Lư Đăng Bảo số 1.

Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc nhìn kiến trúc tòa nhà trước mắt, cũng không biết vốn có một chỗ tuyệt đẹp như vậy, nhưng tòa nhà này đẳng cấp hơn 10 khu nhà cao cấp, lại khiêm tốn hoàn toàn không được truyền thông công bố.

Mà người đàn ông bên cạnh cô, lại gọi nó là …… nhà.

Càng không thể tin được chính là, từ dưới chân núi lái xe đến tòa nhà này, lại đúng một canh giờ. Hoàn hảo anh tới đón cô, bằng không cô đi bộ, không biết phải mất bao nhiêu thời gian đấy. . . . . .

Lúc này, Cơ Liệt Thần xuống xe trước, đưa tay dễ dàng ôm cô xuống. Cô có chút hốt hoảng, mình cũng không có chịu bao nhiêu vết thương, thật sự anh không cần thiết làm như vậy. Vì vậy, Lâm Nhược Kỳ dùng sức giùng giằng muốn xuống đất tự mình đi, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Cơ Liệt Thần hung hăng trừng, chỉ có thể để mặc cho anh ôm đi tới cửa.

Khóe miệng cô kéo ra, rốt cuộc ai là bệnh nhân a. . . . . .

Trên cánh cửa chính màu bạc chạm khắc hoa cỏ tinh xảo theo kiểu tây phương, phong cách cung đình, các chi tiết chạm khắc được phóng to khảm đá quý sang trọng, Heber dẫn đầu mở cửa nhà, Lâm Nhược Kỳ chú ý nhìn một chút, cái hộp sắt kia để phân biệt chỉ tay.

Ông trời a, rốt cuộc cô tới một nơi nào vậy. . . . . .

Cơ Liệt Thần ôm Lâm Nhược Kỳ đi thẳng tới một nơi giống như phòng khách, lúc này mới thả cô xuống. Nói nó "giống như phòng khách", chủ yếu là bởi vì nơi này thật sự là quá lớn, căn bản không có cách nào xem giống như phòng khách trong gia đình bình thường.

Cô đi tới trước sô pha, vừa mới chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, xa xa nghe được một tràng tiếng cười giòn giã như chuông bạc truyền đến, sau đó nghe giọng nói nhẹ nhàng của một cô gái.

"Ô. . . . . rốt cuộc cô bé đáng yêu của chúng ta đã tới rồi sao? Hoan nghênh hoan nghênh!"

Tang Tuyết Phù mặc bộ váy màu xanh ngọc thuần khiết, toàn thân cao thấp cũng tản ra khí chất nữ vương đầy hấp dẫn, từ một bên kia cửa chính, chầm chậm đi tới. Bước chân nhẹ nhàng, tao nhã, quyến rũ, đôi chân đẹp mang vớ đen, mái tóc xoăn màu đen mê người, trên mặt nở nụ cười kì lạ đi về phía Lâm Nhược Kỳ, tay mảnh khảnh xinh đẹp vẫy vẫy, ném cho cô nụ cười mê người.

"Chào buổi tối. . . . . Y tá nhỏ. . . . . ."

Cô gái xinh đẹp Tang Tuyết Phù tao nhã mỉm cười, ngón tay thon dài đưa ra. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ chưa từng bị một cô gái xinh đẹp đón tiếp như thế, vẫn giữ tư thế vểnh cái mông đang chuẩn bị ngồi xuống, sửng sốt một chút, trừng mắt nhìn, dây thần kinh của mình cắt tỉa một phen, giờ mới hiểu được cô gái xinh đẹp vươn tay ra để làm gì.

Chỉ thấy cô gái xinh đẹp kéo tay của cô nhìn một chút, lại vén quần áo của cô quan sát một phen, lại lượn quanh phía sau cô, vén tóc kiểm tra một chút.

Cuối cùng, lại đường vòng ra trước mặt cô, hắng giọng một cái, mở miệng nói: "Vết trầy xước nhẹ, nơi khuỷu tay có vết bầm tím, vết thương lớn nhất chiều dài 1,5 cm, không thấy màu đen, rịn một chút máu, dùng muối i-ốt bôi lên và dùng viên cephalosporin hoặc azithromycin uống, chú ý vết thương không được thấm nước, chỉ cần không nhiễm trùng, không hoại tử, ba ngày sau sẽ khỏi hẳn"

Cô gái xinh đẹp này, trong môi đỏ duyên dáng, lúc đóng, lúc mở, khạc ra một chuỗi dài từ ngữ y khoa chuyên môn lưu loát, tìm từ ngắn gọn, rõ ràng lưu loát.

Mà Lâm Nhược Kỳ, trong nháy mắt bối rối.

À, thì ra nơi này đã có một hộ lý nữa à, vậy còn muốn mời cô làm gì?

Thấy vẻ mặt của Lâm Nhược Kỳ mờ mịt, Cơ Liệt Thần từ sau lưng hai cô gái đi tới: "Được rồi Tuyết Phù, đừng thể hiện học thức uyên bác của cô nữa, tôi gọi điện thoại cho cô, cũng không phải bảo cô đến khoe khoang. Nhanh xử lý vết thương cho cô ấy một chút đi, bữa ăn tối đã chuẩn bị xong rồi"

Vốn không có ý định ở lại chỗ này, mắt nhìn bóng đêm gần buông xuống ngoài cửa sổ, mà Cơ Liệt Thần muốn giữ cô lại ăn cơm tối, Lâm Nhược Kỳ có chút sốt ruột.

Không biết phải làm sao, cô vừa định mở miệng nói chủ ý của mình tới nơi này, liền bị cô gái xinh đẹp lôi đến một gian phòng khác.

Chương 13: Ngọn núi này đều là của Cậu chủ Cơ!

Thì ra cô gái xinh đẹp gọi là Tang Tuyết Phù, là em họ của Cơ Liệt Thần, bọn người giúp việc cũng gọi cô là Biểu tiểu thư.

Thảo nào đều xinh đẹp như thế, thì ra là di truyền cùng một dòng, gien tốt đến nỗi làm người ta phải ghen tỵ a. . . . . .

Sau đó, khi cô gái xinh đẹp họ Tang nói cho cô biết, mình có bằng Tiến sĩ quản lý tài chính -kinh tế, Thạc sĩ dân tộc và khảo cổ, Cử nhân âm nhạc và nghệ thuật biểu diễn kép, biết 4 thứ tiếng nước ngoài là Anh, Nga, pháp, Nhật, Lâm Nhược Kỳ hoàn toàn bội phục sát đất.

Do vậy, Tang Tuyết Phù biết một chút kiến thức y học cũng có thể giải thích được. Đơn giản như vậy, thông thường đối với cô gái xinh đẹp có IQ cao mà nói, căn bản cũng không có gì để bàn.

Hai cô gái ở trong phòng tán gẫu hơn 10 phút, Lâm Nhược Kỳ biết một chút tin tức về Cơ Liệt Thần.

Nói đến Cơ Liệt Thần, thật đúng là Hoàng Thái Tử hiện đại, lại là con cháu của Hoàng đế Tây Chu - Cơ Xương, mà cả tòa núi tất cả đều thuộc về tổ tông nhà họ Cơ. Cha mẹ của Cơ Liệt Thần đều đã qua đời, tiếp nhận thừa hưởng giang sơn của bậc cha chú. Nhưng bởi vì từ nhỏ yếu ớt, nhiều bệnh, gần đây lại cảm giác thân thể không khỏe, toàn bộ việc kinh doanh của công ty, chuyển giao cho người khác trông coi, chỉ yên tâm ở trong thành bảo trên đỉnh núi, dưỡng bệnh.

Dĩ nhiên, trong này không thiếu được cô gái xinh đẹp Tang Tuyết Phù một phen thêm dầu thêm mỡ và nói dối thật tài tình. Thí dụ như nửa câu sau "Yếu ớt nhiều bệnh, thân thể không khỏe, toàn bộ việc kinh doanh của công ty, chuyển giao cho người khác trông coi, chỉ yên tâm ở trong thành bảo trên đỉnh núi, dưỡng bệnh. . . . . ." Đều là giả.

Lâm Nhược Kỳ vừa nghe xong, trong lòng than thở: thì ra anh ta và mình giống nhau, cũng là cô nhi không cha, không mẹ. Lại nói, so với cô, anh ta còn thảm hơn, bởi vì anh ta sắp không còn sống lâu trên đời nữa.

Nhất thời, trong lòng thương tiếc đối với Cơ Liệt Thần. Trong miệng lẩm bẩm nói: "Mặc dù đang ở danh môn, nhưng thân thể mang bệnh yếu ớt, thật sự là rất đáng tiếc đấy. . . . . ."

Tang Tuyết Phù thấy thế, trong lòng cũng đang oán thầm: đồ ngốc a, cậu chủ Cơ đúng là xuất thân danh môn không sai, nhưng anh ta có một thân phận khác so với danh môn còn cao hơn danh môn, so với quý tộc còn đắt hơn quý tộc, so với Hắc bang còn đen hơn Hắc bang, so với ác ma còn ác hơn ác ma. . . . . Aiz, thôi, anh họ không cho nói, tôi phải chịu đựng một chút thôi.

Nghĩ đi nghĩ lại một chuyện quan trọng, cô nhắc nhở Lâm Nhược Kỳ: ngàn vạn lần không được đến phía sau núi, buổi tối không ra ngoài ... Vân Vân.

Lâm Nhược Kỳ không để ý, bởi vì căn bản cô không định ở lại qua đêm, hơn nữa vốn nhận biết phương hướng cực kém, căn bản không biết phía sau núi trong miệng Tang Tuyết Phù nói, là ở nơi nào.

Cuối cùng, chỉ nhớ rõ một câu nói: ngọn núi này lớn tương đương với nửa Nam Thành. . . . . .

Xem ra ăn cơm xong, cô phải mượn cớ nhanh xuống núi mới được!

Cùng cô gái xinh đẹp họ Tang đi thẳng tới một nơi tương tự như phòng ăn, vừa mới tiến vào, vừa đúng Cơ Liệt Thần cũng đến.

Anh thay áo sơ mi lụa trắng giản dị, không bỏ áo vào trong quần tây, mà để rộng lùng thùng phủ xuống quần, nửa người dưới mặc quần kaki dài nhẹ nhàng, cà vạt đã cởi sạch, cổ áo mở ra một cúc, xa xa có thể nhìn thấy xương hàm khêu gợi của anh. Mặc dù bộ dạng ăn mặc rất bình thường nhưng mặc ở trên người anh lại lộ ra khiêm tốn và cao nhã.

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ cũng đang oán thầm: Ách. . . . . Dường như anh rất ưa thích màu trắng, mặc dù nhìn hết sức nhẹ nhàng khoan khoái, ngăn nắp sạch sẽ, nhưng cô nghiêm trọng nghi ngờ anh không phải sạch sẽ. . . . . .

Người đàn ông đẹp trai vẫn đi tới đầu bên kia chiếc bàn dài, tao nhã ngồi xuống, sau đó khẽ giơ tay lên, ra hiệu chỗ ngồi phía đối diện, ý tứ có lẽ là "Ngồi đi". Lâm Nhược Kỳ liếc mắt nhìn qua, vẻ mặt ngẩn ra, bàn cơm dài như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy, cảnh tượng cung đình Tây Phương ở thế kỷ 17-18 chỉ có trên TV. . . . . .

Nhìn cô ngoan ngoãn ngồi xong, Cơ Liệt Thần giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ hai cái, đại sảnh hình tròn, một vòng tám cánh cửa đột nhiên đồng thời mở ra.

Rất nhiều người giúp việc và nữ đầu bếp mặc đồng phục màu trắng phẳng phiu, được huấn luyện sẵn sàng, dường như từ nơi khoảng trống nhô ra (trước đó tại sao lại không có chú ý tới sự tồn tại của những người này?), đẩy các loại xe thức ăn màu bạc sáng loáng, có thể soi thấy bóng người, từ trong những cánh cửa khác nhau xuất hiện. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ lạ lẫm nhìn trang phục của những người giúp việc và nữ đầu bếp, vô cùng hâm mộ. Oa, thậm chí trang phục của người giúp việc và nữ đầu bếp cũng đều bó sát như vậy, không trách được anh giả trang kỵ sĩ lại giống như vậy! Lão tổ tông nhà bọn họ là Quý tộc sao?

Cô đoán không lầm, quả thật là như vậy. Ông ngoại của Cơ Liệt Thần là một Hầu tước Anh quốc, tòa lâu đài này chính là vị Hầu tước Anh quốc xây dựng, về phần sân tennis và bãi đáp máy bay trực thăng trên lưng chừng núi, có một số thiết bị hiện đại, đều được xây dựng sau này.

Cho nên, nơi này có rất nhiều thứ, đều do lão tổ tông nhà anh để lại.

Sau đó, cô nhìn thấy ông chú Heber lúc trước đã gặp ở bệnh viện, đầu chải kiểu ngược ra sau, mái tóc hoa râm cũng đứng trong đó, cầm một cái chai giống như một loại thức uống gì đó, dáng vẻ lịch sự, lót khăn ăn, lấy ra một ly thủy tinh trong vắt, chậm rãi rót nửa ly chất lỏng màu trắng, đặt ở trước mặt Lâm Nhược Kỳ.

Lâm Nhược Kỳ nhìn cái ly chất lỏng này một chút, đoán chừng là sữa tươi ... . sau đó ngẩng đầu nghi ngờ liếc mắt nhìn Cơ Liệt Thần ở phía đối diện một cái.

Vẻ mặt anh không có bất kỳ biểu lộ gì, chỉ nhận lấy một ly rượu đỏ quản gia Heber rót cho anh.

À, thì ra lo lắng cô là sinh viên, còn quá trẻ, không uống được rượu cho nên cho cô uống sữa tươi a, thật đúng là người đàn ông săn sóc chu đáo . . . . . .

Gật đầu vô cùng cám ơn, bưng cái ly lên lắc lắc, nhìn thấy ly thủy tinh trong suốt óng ánh, chứa chất lỏng màu trắng sữa xinh đẹp, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy ly thủy tinh này cũng là một tác phẩm nghệ thuật vô giá.

Vì vậy, không nghi ngờ gì, ngữa cổ, trực tiếp nuốt một ngụm lớn! Sau đó. . . . . Tất cả phun ra ngoài!

Mẹ kiếp, nó quá khó uống rồi !

Cái quái gì đây? Vừa tanh, vừa có mùi thịt dê, vừa ghê tởm! Thứ này lại còn rót vào trong ly thủy tinh tốt như vậy, chẳng thà cho tôi một hộp sữa tươi Italy là được!

"Phi phi!" trên mặt Lâm Nhược Kỳ tràn đầy nước mắt, vừa liều mạng phun ra ngoài mùi vị còn sót lại trong miệng, vừa nhếch nhác lấy mu bàn tay chùi miệng, từng hồi nôn ọe.

Càng khoa trương hơn chính là, cô dùng ngón trỏ đưa vào trong miệng, muốn đem chất lỏng đã chảy vào trong dạ dày móc ra ngoài, kết quả thất bại, cô quay đầu nhìn thấy bên cạnh có ly nước lọc, chụp lấy rót vào trong miệng . . . . .

Tất cả mọi người trong phòng đều khiếp sợ đứng yên tại chỗ! Dĩ nhiên, nơi này không bao gồm Biểu tiểu thư -Tang Tuyết Phù, thiếu chút nữa cười phun ra.

Quản gia Heber trợn tròn cặp mắt nhìn nữ y tá quạ đen này, đem ly sữa kia phải vắt ra từ con dê sống ở trên núi cao, sữa dê sau khi đun sôi, lại làm lạnh đến nhiệt độ bình thường, là thứ dinh dưỡng cao cấp, cứ như vậy bị xem như đồ bỏ đi, phun ra ngoài! Còn cầm nước rửa tay rót vào miệng!

Ngay cả mình bị bắn tung tóe thứ chất lỏng linh tinh lên người, quản gia cũng không chú ý đến, Heber cuống quít ngẩng đầu quan sát người vì bữa cơm này hết sức tốn tâm tư . . . . . Vẻ mặt của cậu chủ Cơ Liệt Thần . . . . . .

Vẻ mặt Cơ Liệt Thần, rất không ổn, hết sức không ổn . . . . . .

Chương 14: Cô thiếu nợ tôi, phải bồi thường!

Có lẽ bị trắng trợn ghét bỏ ngay mặt như vậy, đối với cậu chủ Cơ Liệt Thần luôn được tán tụng thật cao, còn là người cầm đầu "Liệt Diễm" mà nói vẫn là lần đầu tiên.

Sắc mặt của anh từ trắng bệch chuyển sang xanh, từ xanh chuyển sang đen. . . . .

May nhờ có người giúp việc ở đây, hơn nữa được giáo dục tốt đẹp, nên anh không bộc phát, mà phất phất tay, để cho người giúp việc đổi một phần món ăn quý giá khác.

Lần này bưng lên một bát cháo, đặt vào trong một cái chén đá màu xanh dương giống như ngọc lưu ly, Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy thức ăn nơi này không cần ăn, chỉ cần nhìn đã đủ no. Thật xinh đẹp a. . . . . .

Nhưng vừa nghĩ tới mùi vị khó chịu vừa nếm trước đó, vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ biểu hiện có chút khổ sở. . . . . .

Nhưng tấm lòng khó từ chối, nhìn trộm một cái, Cơ Liệt Thần đang dùng ánh mắt mong đợi, chăm chú nhìn vào mình, cô thử múc một ít vào muỗng, bỏ vào trong miệng.

Lần ngày mùi vị cũng không tệ lắm, vị nhẹ, ngon miệng, dường như là dùng một loại thịt nào đó làm thành, thịt tươi ngon.

Không nhịn được lại ăn một hớp, thuận tiện hỏi một câu: "Xin hỏi món này dùng cái gì làm?"

Cơ Liệt Thần nhìn thấy cô ăn thật ngon lành, vẻ mặt hết sức hài lòng, nhìn về phía đầu bếp chờ ở một bên.

Người đầu bếp lớn tuổi trả lời ngay: "Là tôm hùm"

"Phụt ……....." Một giây kế tiếp, lại bị Lâm Nhược Kỳ phun ra hết.

Nhìn sắc mặt của Cơ Liệt Thần bắt đầu xanh mét chuyển sang đen thui, nhiệt độ trong phòng đột ngột hạ xuống, ánh mắt mọi người không nhìn hai bên, nơm nớp lo sợ. Dĩ nhiên, nơi này còn chưa bao gồm cô gái xinh đẹp Tang Tuyết Phù đã sớm cười đến bụng sắp nổ tung. . . . . .

“Không, xin lỗi a, không phải là ăn không ngon, tôi. . . . . Tôi bị dị ứng với hải sản. . . . . .” Lâm Nhược Kỳ vô tội trả lời.

Cô nói là sự thật, mỗi lần ăn hải sản, trên người cũng sẽ nổi mẩn đỏ, mặc dù chỉ cần uống thuốc chữa mẫn là được, nhưng cảm giác trên người ngứa ngáy khó chịu, là vô cùng khó chịu. . . . . .

Hết cách rồi, sắc mặt Cơ Liệt Thần xám xịt, nhìn Lâm Nhược Kỳ, hỏi “Vậy cô muốn ăn cái gì? Tự mình chọn“.

Mặc dù anh nói để cho cô tự chọn, nhưng nhìn thấy gương mặt đẹp trai của anh tức giận muốn thành khối băng, Lâm Nhược Kỳ suy nghĩ một chút, chọn món đơn giản nhất …….

10 phút sau, một đĩa sốt cà chua Italy đỏ tươi, bưng lên trước mặt của Lâm Nhược Kỳ.

Lần này, Lâm Nhược Kỳ có thể ăn vào trong bụng, lúc ăn, vẻ mặt biểu hiện “Má ơi, tôi sắp bị độc chết, loại cà chua này của nước ngoài, ăn không tốt cho sức khỏe, các người làm sao ăn được vậy? Nhà các người cũng chưa ăn món ngon Trung Quốc sao? Nói thật Cậu chủ Cơ, tôi thương hại anh, tôi thật sự rất thương hại cho anh“. . . . . .

Đến cuối cùng, giằng co hơn một giờ, vẫn chưa ăn no, rốt cuộc bạn học Lâm Nhược Kỳ tự mình đi xuống phòng bếp giải quyết một chén cơm nhỏ!

Lăn qua lăn lại như vậy, thời gian cũng đã trễ, nhìn đồng hồ tay một chút, đã hơn 8 giờ tối rồi.

Vì vậy, Lâm Nhược Kỳ từ trong ba lô lấy ra com lê màu trắng, đi tới trước mặt Cơ Liệt Thần, nói cho anh biết mình cũng không tính làm hộ lý riêng của anh, cám ơn bộ giáp kị sĩ của anh, chuyện thành tích thực tập, cô sẽ tìm cách khác ... Vân Vân.

Giọng nói của cô rất nhỏ, bữa cơm tối lúc nãy cũng ăn không được vui, cho nên có chút chột dạ.

Quả nhiên, cô vừa nói xong, cả phòng đọc sách trong phút chốc yên tĩnh.

Thật lâu, nghe giọng nói của Cơ Liệt Thần âm trầm từ đỉnh đầu truyền đến.

“Cô nói cái gì? Cô muốn đi?”

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ run sợ gật gật đầu.

Sau đó, trong phòng lại yên tĩnh, cô ngẩng đầu nhìn về phía anh, rũ mắt, lòng bàn tay của cô cũng rịn mồ hôi.

Khuôn mặt của Cơ Liệt Thần tức thì trầm xuống, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống cô, nói: “Không được! Cô đã tới, là cho thấy cô đã đồng ý. Cô thiếu nợ tôi, cô phải bồi thường!”

Ánh mắt sắc bén, che lấp sắc mặt, giọng nói mạnh mẽ, căn bản không phép cô nửa chút từ chối.

Hết cách rồi, Lâm Nhược Kỳ suy nghĩ một chút, bắt đầu kiếm cớ.

“. . . . . Nhưng tôi không có mang hộp dụng cụ chữa bệnh, cũng không có mang bất kỳ quần áo thay đổi”

Cơ Liệt Thần phản ứng hết sức mau lẹ: “Tôi sai người đi lấy hộp dụng cụ, quần áo có thể bảo Tuyết Phù mua cho cô!”

“. . . . . Tôi còn chưa tốt nghiệp, phải thi tốt nghiệp”

“Tôi sai người đi mang sách đến cho cô, đến lúc đó, sẽ sai người đưa cô đi thi!”

“. . . . . Tôi phải đi học, vắng mặt không lý do sẽ bị kỷ luật”

“Tôi đã điều tra, học kỳ này các người chỉ thực tập, không có lên lớp!”

“. . . . . Tôi …….. tôi còn chưa nói cho bạn cùng phòng của tôi biết, cô ấy sẽ lo lắng cho tôi đấy”

“Đưa điện thoại cho tôi, tôi gọi nói một tiếng cho cô là được!”

“. . . . . Nhưng, nhưng tôi ăn không quen món ăn nhà của anh . . . . . .” Cô thật bị buộc đến đường cùng, ngay cả lý do này cũng lấy ra rồi.

“Ngày mai, tôi mời đầu bếp Trung Quốc nấu cho cô!”

“. . . . . .” Lâm Nhược Kỳ nghẹn lời.

Vì một hộ lý riêng như cô, còn đặc biệt mời đầu bếp Trung Quốc. . . . . Được rồi, cô thật không biết còn có thể tìm lý do gì nữa.

Người đàn ông nhìn thấy cô chán nản, không nói tiếp được, thái độ trở nên hết sức vui vẻ. Nhẹ nhàng hừ một tiếng, bày tỏ một chút sức mạnh quyền làm chủ của mình.

“Trừ khi tôi chết, nếu không, cô cũng đừng nghĩ rời khỏi bên cạnh tôi!”

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ cứng lại, nghe lời này có vẻ hơi quá nghiêm trọng, làm cho trái tim người ta không nhịn được đập thình thịch như cái trống. Nhưng cô cũng không dám ảo tưởng vị Hoàng Thái Tử hiện đại như cậu chủ Cơ Liệt Thần, thật sự đối với cô, sinh ra ý tưởng như thương hương tiếc ngọc.

Bởi vì, Biểu tiểu thư -Tang Tuyết Phù vừa mới nhắc nhở với cô. Cơ Liệt Thần người này nhìn như nho nhã có giáo dục, nhưng trong xương đều là tràn đầy ác ma, bình thường anh làm hoặc nói chuyện gì, người bình thường không thể hiểu được.

Cuối cùng, cô gái xinh đẹp họ Tang còn nhắc nhở một câu: trong ba tháng ở Lư Đăng Bảo số 1 này, tốt nhất là Lâm Nhược Kỳ phải phối hợp từng bước đi, cách làm việc của Cơ Liệt Thần, như vậy mới có thể giữ được an toàn rút lui.

Lâm Nhược Kỳ buồn bực: cái gì gọi là “An toàn rút lui”? Chẳng lẽ còn ở cái nơi cứt chim cũng không có, làm cho gảy tay, thiếu chân, thành tàn phế hay sao?

Sau khi suy nghĩ một phen, càng làm cho Lâm Nhược Kỳ kiên định suy nghĩ, thừa dịp lúc đêm khuya trăng tròn, len lén chạy trốn.

Mới vừa rồi, ngồi xe tới Lư Đăng Bảo thì cô phát hiện dọc theo đường đi không có chuyện gì đáng sợ, nhưng cánh rừng rậm kia nhìn hơi đáng sợ, chỉ

cần cô theo đường đi bộ đi xuống núi, cũng không có chuyện gì. Hơn nữa, chỉ cần cô ra khỏi Lư Đăng Bảo số 1 thì có thể gọi điện thoại cho Tiểu Ngôn, cho cô ấy đi đón mình. . . . . .

Vì vậy, thật vất vả chịu đựng cho đến khi tất cả mọi người đi ngủ, Lâm Nhược Kỳ ở tạm trong phòng khách, lúc này mới run rẩy mò mẫm trong bóng tối, dựa theo trí nhớ, đi tới cửa chính tòa nhà.

Chương 15: Bạn đã gặp người vung kiếm giết chó ngao Tây Tạng chưa?

Không hề suy nghĩ nhiều, Lâm Nhược Kỳ vừa oán giận cái Lư Đăng Bảo này, tại sao lại lớn như vậy, đi lâu như vậy cũng không thấy cửa! Vừa kinh ngạc vì sao bốn phía yên tĩnh, không có bất kỳ ai. . . . . .

Một đường đi loạn đến gian phòng cuối, thật vất vả tìm được lối ra, Lâm Nhược Kỳ lại phát hiện một chuyện rất luống cuống: Cánh cửa này trang trí rất nhiều đá quý xinh đẹp và chạm khắc như cửa chính, cô hoàn toàn đẩy không ra! (nói nhảm, đi ra ngoài theo vào, cũng phải dùng ngón tay để kiểm tra, trực tiếp sử dụng tay căn bản đẩy không ra!)

Đứng ngẩn ngơ một chút, không biết làm sao, rời khỏi cánh cửa, Lâm Nhược Kỳ chuyển đến một cửa sổ đã khóa lại ở bên cạnh.

Đáng tiếc, tìm nửa ngày, cũng không tìm được cách mở cánh cửa sổ này!

Mẹ kiếp, thiết kế cái gì! Lại có cửa sổ mà mở không ra được! (làm ơn, nhà người ta toàn là tự động, có cơ quan!)

Cuối cùng, Lâm Nhược Kỳ chuyển từ đông sang tây, rốt cuộc tại một gian nhà kho trong nhà, phát hiện trên vách tường đá, có một cái lỗ nho nhỏ. Kích cỡ lỗ nhỏ này với thân hình của cô vừa vặn không sai biệt lắm, trước tiên đem ba lô đẩy ra, rồi chậm chậm theo lỗ nhỏ chui ra, từng chút, từng chút xê dịch, xê dịch đến chỗ PP (cái mông) thì có chút bị kẹt lại . . . . . .

Cô lại gắng sức xê dịch, chỉ nghe "rẹt ….." Một tiếng quần bị xé rách, nhưng người đã ra ngoài.

Bò dậy, nhìn nửa cái quần mình bị xé rách một chút, Lâm Nhược Kỳ bĩu môi. Thôi đi, có thể trốn ra được là không tệ, quần bị rách thì cứ rách thôi.

Thấy mình đã ra khỏi tòa thành, trong lòng Lâm Nhược Kỳ vui mừng một phen, vì vậy lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện thoại cho Tiểu Ngôn.

Nhưng vừa nhìn điện thoại, thiếu chút nữa ngất đi!

Mẹ kiếp! Nơi quái quỷ gì, thậm chí tín hiệu cũng không có! Mặc kệ, trước tiên xuống núi rồi nói!

Xoay người, nhắc tới ba lô chạy trốn. Cũng chưa chạy mấy bước, nghe tiếng "Loảng xoảng ……" giống như tiếng dây xích sắt.

"Grừ . . . grừ. . ." Hai tiếng kêu trầm mạnh truyền đến, rõ ràng là tiếng dã thú gào rống đầy sức uy hiếp, tiếng gào này chấn động gây đau nhức màng nhĩ.

Lâm Nhược Kỳ theo tiếng kêu nhìn lại, nhất thời hoảng sợ đến ngã ngồi trên mặt đất!

Cái gì! Sư tử?

Nhưng có sư tử màu đen tuyền sao?

Động vật này nhìn từ xa như sư tử, gần nhìn như chó! Cả người đen nhánh, đầu tóc phùng ra. Vùng trán rộng lớn, mắt mày vàng đen, miệng ngắn mà thô, khóe miệng hơi nặng, mõm ngắn mũi rộng, lưỡi lớn môi dày. Dài chừng một mét, vai cao hơi nửa mét có thừa. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ lập tức liên tưởng tới một loại động vật …… chó ngao Tây Tạng!

Bờm lông rậm rạp giống như sư tử Châu Phi, trước ngực trống trải, ánh mắt sắc bén, tinh tế và sâu sắc. Một loại dã thú to lớn, hung hãn, xinh đẹp, đồng thời cũng mang phong cách vương giả.

Nhưng, khi thấy con dã thú vương giả kia chiếm giữ ở phía trước, ánh mắt hung hãn thì Lâm Nhược Kỳ không dám thở mạnh, trong lòng chậm rãi dâng lên sợ hãi, sợ hãi, cảm giác sợ hãi càng lúc càng đáng sợ. . . . . .

Nó đang từ từ tiến đến gần Lâm Nhược Kỳ, nước miếng đặc dính, từng giọt, từng giọt rơi xuống, giống như thèm thuồng con mồi ngon miệng như cô, vô cùng đói bụng nhìn thấy cô phơi bày nửa bắp đùi tuyết trắng. . . . . .

"Chó ngoan, tôi là khách của ông chủ mày, đừng cắn tôi a, ngàn vạn lần đừng cắn tôi nha. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ vừa mang theo tiếng khóc nức nở cầu xin, hoang tưởng thôi miên con chó ngao Tây Tạng người ta, theo bản năng vừa rụt cổ lại và đứng yên, ngồi xổm người, nước mắt rơi lã chã.

Má ơi, đây là nơi nào vậy? Lại còn có loại thú dữ chó ngao Tây Tạng này canh giữ cửa, bảo vệ!

Người thì có thể nói đạo lý, nhưng súc sinh này thì sao. . . . . Sẽ rất khó nói.

Càng không may hơn chính là quần áo trên người Lâm Nhược Kỳ vốn đã rất mỏng manh, hơn nữa mới vừa rồi chui chuồng chó, còn bị xé rách nửa cái quần, bây giờ áo rách, quần manh, chỉ sợ súc sinh này cắn một cái, trên người cô, thịt sẽ thiếu đi một miếng!

Lâm Nhược Kỳ bắt đầu tính toán xem mình có bao nhiêu phần trăm chạy thoát, sau đó lạc quan đoán chừng tỷ số thắng của mình là 50%. Cô phát hiện chân của chó ngao Tây Tạng có vòng chân to cở miệng chén, cô cách nó khoảng chừng 10 mét, chỉ cần tốc độ chạy trốn của mình khá nhanh, nó sẽ cắn không tới cô.

Nhưng Lâm Nhược Kỳ không biết, chó ngao Tây Tạng của nhà Cơ Liệt Thần không phải chỉ có một con này, hơn nữa dây xích cặp chân kia rất dài, đủ có thời gian để nó bắt được kẻ đường đột xâm phạm, khách không mời mà đến.

Vì vậy, cô chuẩn bị xoay người, ai ngờ con chó kia cực kì cơ trí, nhìn thấy dáng vẻ cô muốn chạy trốn, đột nhiên nó giống như ăn phải thuốc kích thích, bổ nhào về phía Lâm Nhược Kỳ, hàm răng dữ tợn nhe ra ngoài, cùng với tiếng gào thét nặng nề. Hơn nữa, từ một góc phía bên kia, tiếng gào thét hung hãn của một con chó khác từ từ tiến tới gần. . . . . .

Má ơi! Tại sao còn có một con khác? Hơn nữa, con kia so với con này xem ra còn cao lớn và khỏe mạnh hơn!

"A. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ thét chói tai.

Quay đầu bỏ chạy. Sợ hãi, khiến đôi chân của Lâm Nhược Kỳ mềm nhũn, lảo đảo một cái, Lâm Nhược Kỳ té nhào vào trên mặt đất lạnh lẽo, cứng rắn.

Nếu như mấy giờ trước, cô còn có thể cho là Cơ Liệt Thần là một người đàn ông lịch sự nho nhã, nhưng anh thích ở nhà nuôi những súc sinh này, làm cho Lâm Nhược Kỳ cảm thấy anh hoàn toàn là một quái vật!

Hiện tại, Lâm Nhược Kỳ cô sẽ phải đau buồn chết tại đây, làm mồi trong miệng con quái vật chó ngao Tây Tạng, cô chưa bao giờ nghĩ tới, có một

ngày mình sẽ trở thành thức ăn ngon của chó ngao Tây Tạng. . . . . .

"Mau nằm xuống . . . . . ." chỉ nghe một tiếng hét to.

Đột nhiên trợn mắt nhìn về hướng đó, chỉ thấy một bóng đen nhanh chóng bay đến, Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc nhìn thấy bóng đen nhảy lên thật cao! Vô số đường ánh sáng kim loại lả tả xẹt qua . . . . . .

Mấy đường ánh sáng cắt qua đầu và toàn thân chó ngao Tây Tạng kia! Nhìn kỹ, thì ra trong tay Cơ Liệt Thần cầm một thanh trường kiếm lả tả bay múa, trong nháy mắt, con chó ngao Tây Tạng như con mèo bệnh, sau khi rên rỉ ư ử một tiếng, thân thể khổng lồ bi thảm ầm ầm sụp đổ!

Máu, văng tung tóe trên người Lâm Nhược Kỳ. . . . . .

Và một cái đầu con chó ngao Tây Tạng, đã phủ phục dưới chân Cơ Liệt Thần! giống như con mèo nhỏ, cọ cọ mắt cá chân của anh . . . . . .

Thu lại trường kiếm, Cơ Liệt Thần nghiêng người nhìn về phía cô, "Cô không sao chứ?"

Lâm Nhược Kỳ không phải người hâm mộ bạo lực, nhưng cảnh tượng anh mới vừa săn giết chó ngao Tây Tạng, thật sự là. . . . . Quá đẹp trai rồi! Mạnh mẽ và kỹ xảo, chém giết và tao nhã, mà có thể kết hợp hoàn mỹ thế kia, hơn nữa còn chỉ dùng một thanh trường kiếm. . . . . .

Thì ra thanh kiếm kia là thật, cô vẫn cho rằng đó là đồ giả!

Thật ra bây giờ Lâm Nhược Kỳ nên lo lắng: mình trốn chạy đã bị bại lộ, Cơ Liệt Thần sẽ trừng phạt cô ra sao, mới đúng.

Nhưng cô còn chưa kịp nghĩ tới những thứ này, cũng bởi vì thần kinh đột nhiên buông lỏng, đưa đến đại não bị sốc trong phút chốc, lập tức té xỉu. . . . . .

Chương 16: Có tư chất dẫn dụ đàn ông phạm tội

Nhưng trước khi té xỉu, cô còn có một nhận thức: xem ra, sau này cô muốn rời khỏi nơi cứt chim cũng không có này, càng thêm khó rồi !

Lâm Nhược Kỳ trượt chân trên bãi cỏ, bị người đàn ông một phát bắt được cổ tay.

Cầm đầu vai, cẩn thận quan sát trong chốc lát, Cơ Liệt Thần cau mày phát hiện trên bắp đùi cô có thêm vết trầy xước mới, khẽ thở dài một hơi.

"Cô cứ như vậy không muốn làm hộ lý riêng của sao? Thật là, hơn nửa đêm cũng muốn chạy về. . . . . ."

Ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xụi lơ, Cơ Liệt Thần đi tới cửa chính, vươn tay đè xuống ngón cái, nhẹ nhàng "kịt" một tiếng, cửa chính liền mở ra.

Vào đại sảnh, Heber kinh ngạc chào đón: "Cậu chủ, Y tá Lâm làm sao thế ?"

Cơ Liệt Thần cũng không nhìn ông ta một cái, đi thẳng đến phòng ngủ của mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, nhớ cái gì đó, bước chân dừng lại, căn dặn nói: "Heber, ngày mai đến nhà kho đóng cửa đường ống thông gió, lập tức đi làm, tránh cho con chó nhỏ nào đó chạy ra ngoài nữa"

". . . . . Vâng, cậu chủ"

Cơ Liệt Thần ôm Lâm Nhược Kỳ đi thẳng về phòng ngủ, bởi vì Tang Tuyết Phù đã trở về nhà mình, anh chỉ có thể tự mình xử lý vết thương cho cô. Xử lý vết thương cũng không khó, đối với Cơ Liệt Thần mà nói thường xuyên như ăn cơm bữa, nhưng xử lý vết thương cho một cô gái, thì là lần đầu tiên anh gặp trong đời.

Khó tránh khỏi đem vóc người của cô gái nhỏ xem sạch bách, sau khi xử lý xong vết thương, Cơ Liệt Thần phát hiện cả người cô bẩn thỉu, hoặc là không làm, đã làm thì làm đến cùng, cởi bỏ hết quần áo áo của cô ra, thay cho cô

một bộ đồ ngủ.

Sau khi làm xong, trời đã gần sáng. . . . . .

Cơ Liệt Thần từ trong phòng tắm bước ra, áo sơ mi trắng tơ lụa trơn mềm, cổ mở ra, lộ ra da thịt trắng mịn, anh cẩn thận nằm bên cạnh cô, một tay đỡ đầu cô, một tay đem thân thể nhỏ nhắn của cô ôm trong ngực mình, tỉ mỉ quan sát Lâm Nhược Kỳ hôn mê.

Một lúc lâu, môi hình cung cong lên: "Thật là một cô gái nhỏ nhắn đáng yêu, có tư chất dẫn dụ đàn ông phạm tội. . . . . ."

Dứt lời, chỉ ôm chặt cô, dần dần chìm vào mộng đẹp. . . . . .

Khi Lâm Nhược Kỳ tỉnh lại, phát hiện rõ ràng mình nằm ở trong ngực Cơ Liệt Thần, có bao nhiêu hoảng hốt. . . . . .

Anh nằm ngủ, đường nét gương mặt dịu dàng, sống mũi thẳng tắp, gò má xinh đẹp, môi mỏng khêu gợi khẽ nhếch lên, ngay cả lúc ngủ cũng cao ngạo như vậy, lông mày nhỏ dài, dày đặc, giống như chim Phượng hoàng màu đen, xinh đẹp, mái tóc hơi dài, có mấy sợi rũ trên mặt của cô, cảm giác trơn mát, giống như tơ lụa tốt nhất, có vẻ xa hoa lạnh lùng . . . . .

Vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ đầy vạch đen. Tại sao người này muốn cùng cô ngủ chung một chỗ?

Chợt nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua anh cứu cô . . . . . Chẳng lẽ anh sợ cô chạy trốn lần nữa cho nên ngay cả ngủ cũng ôm cô ở bên người?

Không phải đâu . . . . . .

Khóe môi Lâm Nhược Kỳ kéo ra, cẩn thận đẩy cánh tay đang nắm thắt lưng mình, sau đó rướn cổ lên nhìn ngoài cửa sổ một chút.

Dường như trời sáng đã lâu rồi. . . . . .

Vì vậy, rón rén từ bên cạnh anh rút cái đầu của mình, tay và eo. . . . . .

Cuối cùng, lúc rút cái chân ra, dường như mơ hồ cảm thấy cổ chân bị một vật bắt được!

Cô cả kinh, quay đầu nhìn lại. . . . . .

"Hô . . . . . ." Lâm Nhược Kỳ vỗ vỗ ngực.

Cũng may, anh không tỉnh giấc, có lẽ đang nằm mơ, đem cổ chân của cô trở thành chân gà hay cái gì đó. . . . . .

Nhưng bị anh nắm như vậy làm cho Lâm Nhược Kỳ giật mình lảo đảo một cái, nặng nề ngã xuống mặt thảm tinh xảo trong phòng. . . . . .

Có thảm giảm xóc, mà lúc ngã xuống tiếng động cũng không lớn nhưng bạn học Lâm Nhược Kỳ cũng nơm nớp lo sợ, quay đầu lại, ghé vào mép giường, len lén nhìn lên. . . . . .

Cũng may, anh vẫn chưa tỉnh, ngay cả tư thế ngủ cũng không đổi.

Rốt cuộc bò dậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại không dám nhìn nhiều, nhanh chóng đứng lên chạy đi.

Đã bị một lần tối hôm qua, Lâm Nhược Kỳ sẽ không ngu đến nỗi cho rằng mình có thể chạy thoát được tòa thành này, nếu cô nói "Trốn", chẳng qua là muốn trốn khỏi phòng ngủ của anh mà thôi.

Nói giỡn, cho dù đồng ý làm hộ lý riêng của anh cũng chưa từng nghe nói, làm hộ lý riêng còn phải ngủ chung!

Chân trần giẫm trên mặt thảm lông, Lâm Nhược Kỳ đi rất nhanh, tà váy màu trắng dài đến đầu gối nhẹ nhàng bao quanh người, lúc này cô mới phát hiện, rõ ràng mình trống không. Nhưng tối hôm qua rõ ràng cô mặc. . . . . .

Nhất thời, khuôn mặt đỏ lên như trái cà chua.

Lại thay đổi suy nghĩ, tối qua, lúc cô chui chuồng chó, cái quần đã bị xé rách, nếu bây giờ cô còn mặc nửa cái quần này đi ra gặp người, chắc rằng sẽ mất mặt hơn. Đơn giản cũng không được tự nhiên, nói không chừng quần ngủ cũng không phải tên kia thay cho cô, dù sao nơi này có rất nhiều nữ giúp việc, đúng không?

Hơn nữa, nơi này thật là kỳ quái a, ban ngày cũng không thấy được mấy người giúp việc ra ngoài đi lại, thỉnh thoảng, có một, hai người đi qua, cũng chỉ cung kính, lễ phép khẽ khom người chào cô, sau đó không nói câu nào,

rời đi.

Thật đúng là. . . . . kì quái!

Nhưng không ai để ý cũng tốt, cô mừng rỡ, nhẹ nhõm, thoải mái. Lâm Nhược Kỳ mặc chiếc váy ngủ màu trắng, nhẹ nhàng, đi xung quanh một chút, nhìn một chút, tối qua đã bị một cú thua thiệt, bây giờ tìm hiểu tình hình của đối phương trước một chút, nắm giữ địa thế cho quen thuộc, kế hoạch chạy trốn sẽ từ từ cũng không muộn a.

Đi tới một cửa sổ sắt chạm trổ hoa văn thật to, hai tay Lâm Nhược Kỳ bám vào khung cửa sổ, cái trán cũng dính trên cửa sổ, lặng lẽ nhìn bầu trời mờ mịt tối tăm bên ngoài, hít thở thật mạnh, phà vào cửa sổ màu xanh, lưu lại hơi nước mờ mờ.

Thì ra bên ngoài trời đang mưa. . . . . .

Nhớ lại Tang Tuyết Phù, em họ của Cơ Liệt Thần đã nói, cả tòa núi này đều của Cơ Liệt Thần. Xem ra, cô thật hâm mộ anh, bởi vì từ góc độ này nhìn ra ngoài, bên ngoài thật sự rất xinh đẹp.

Mưa phùn vẫn rả rích, mơ hồ, dãy núi liên miên bất tận, xem ra quả thật chính là một bức tranh sơn thủy xinh đẹp. . . . . .

Chương 17: Đánh mất ngọc bội?

Đang suy tư, trước mắt Lâm Nhược Kỳ đột nhiên tối sầm lại!

Mang theo mùi thơm nhàn nhạt lạnh lùng, bóng dáng cao lớn đột nhiên từ phía sau bao phủ cả người cô, áo sơ mi màu trắng bị gió nơi cửa sổ thổi phất phới, khẽ cuốn lên lộ ra đường cong xinh đẹp, vạt áo tùy ý thổi qua bên mắt của cô, phản xạ có điều kiện, cô thối lui ra phía sau, phần lưng lại bị thân thể rắn chắc ngăn trở, giọng nói thật thấp của người đàn ông từ trên đỉnh đầu truyền đến.

". . . . . Còn đang suy nghĩ làm thế nào để trốn sao?"

Cả người Lâm Nhược Kỳ cứng ngắc. . . . . .

Không cần nói, cô cũng biết rõ đối phương là ai. Kiểu nói chuyện này. . . . . và mùi thơm này, cô nhớ mới lúc nảy ở trong phòng ngủ người nào đấy, trên chiếc giường lớn rộng hơn 2 mét, lúc anh ta ôm cô ngủ, đã ngửi được mùi thơm nhàn nhạt này.

Có chút giống mùi dâu, lại có một chút giống mùi Bạc Hà. . . . . Tóm lại, rất dễ chịu.

Hơn nữa, hiện tại tư thế của đối phương giống như ôm chằm lấy cô, môi sát ở bên tai cô, tình huống dường như có chút không ổn!

Cô không hiểu tại sao anh ta lại chọn lựa một loại tư thế "Tấn công" xuất hiện ở phía sau cô, khẽ nghiêng mặt, tránh thoát bờ môi của anh . Cô vẫn còn nhớ rõ ràng lúc ở bên trong phòng bệnh săn sóc đặc biệt, hành vi ác liệt của anh ta, dùng đôi môi xẹt qua bên gò má của cô. . . . . .

"Ách. . . . . Tôi. . . . . .tôi không muốn trốn" Việc quá gấp, trước tiên phải ăn vạ, "Tôi chỉ muốn đi ra ngoài dạo. . . . . ."

"Bây giờ?" Cơ Liệt Thần ngửa đầu nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ một chút, dường như đang suy nghĩ khả năng "Đi ra ngoài".

Anh nghi ngờ, khiến cho Lâm Nhược Kỳ cũng cảm thấy lý do này có chút gượng ép.

Lắc đầu liên tục chối bỏ: "Không, không phải. . . . . Thật ra thì cũng không cần đi ra ngoài dạo, ách. . . . . chẳng qua tôi cảm thấy ở bên ngoài rất đẹp. . . . . ." Cô vội vàng chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

Người đàn ông cao quý từ trên cao nhìn xuống dường như không để ý đến lời nói của Lâm Nhược Kỳ, chỉ nhìn cô chằm chằm, chậm rãi nói: "Cô mặc quần áo ít như vậy, không cảm thấy lạnh sao?"

Cảm thấy lạnh? Thật đúng là có chút lạnh, anh không nói, cô còn chưa chú ý tới. Không ngờ, anh tỉ mỉ như vậy, cho nên chú ý tới điểm này. . . . . .

(Sự thật là: mấy người giúp việc đi qua bên cạnh, không nhịn được quan sát Lâm Nhược Kỳ mặc váy ngủ hơi trong suốt một chút, ở giữa ngực trống không, bị ánh mắt của Cơ Liệt Thần mãnh liệt ném tới, run rẩy rối rít tránh ra. . . . .)

Lâm Nhược Kỳ không nhịn được, hai tay đan lên trước ngực, bỗng dưng phát hiện một chuyện, trước ngực trống rỗng, lúc này mới giật mình.

Hỏng bét! Ngọc bội của cô đâu?

Sau khi nhận thức, dây thần kinh dễ dàng bị chập mạch, lúc này bạn học Lâm Nhược Kỳ mới phát hiện ra ngọc bội của mình đã mất! Mà cô hoàn toàn không nghĩ ra, mình đánh mất ngọc bội ở đâu!

Cơ Liệt Thần nhìn vẻ mặt cô đột nhiên căng thẳng, buồn bực hỏi "Thế nào? Khó chịu chỗ nào?"

Lâm Nhược Kỳ lắc đầu, chối bỏ: "Không phải, là . . . . ."

"Là cái gì?" Anh nhíu mày đẹp, hỏi.

"Là ngọc bội của tôi. . . . . Không thấy đâu"

"Ngọc bội gì ?"

"Là một khối ngọc bội từ nhỏ tôi đã đeo ở trên người. Anh có nhìn thấy không? Một khối màu vàng, có lẽ lớn thế này. . . . . chính giữa có một con chim, giống như là hoa văn Phượng Hoàng" Lâm Nhược Kỳ bắt đầu hoảng hốt.

Thân thế của mình vẫn là bí mật, mà khối ngọc bội kia đối với cô, giống như chiếc chìa khóa mở ra thân thế mờ mịt của cô. Mặc dù, cô cũng không thể xác định khối ngọc bội kia có giá trị, nhưng từ khối ngọc bội nhỏ này đã đeo ở trên người, tầm quan trọng của nó không thua gì thẻ căn cước!

Cơ Liệt Thần ngớ người, anh rất chắc chắn, tối qua lúc thay quần áo cho cô, không nhìn thấy một khối ngọc bội như vậy.

"Cô chắc chắn, trước lúc tới nhà của tôi, cô đã có đeo ở trên người sao?"

"Tôi chắc chắn!" Lâm Nhược Kỳ hơi không vui, dường như anh đang nghi ngờ cô nói thật hay không.

Cơ Liệt Thần nhíu mày, nhìn khuôn mặt Lâm Nhược Kỳ bởi vì tức giận, hơi ửng hồng một chút, anh tin cô nói thật.

Sau khi suy nghĩ một chút, làm ra quyết định.

Vì vậy, cả tòa thành bắt đầu nhốn nháo, tất cả bọn người làm cũng bị triệu tập đến đại sảnh, Heber tuyên bố lệnh của cậu chủ Cơ.

Nội dung chỉ có một: tìm kiếm ngọc bội của Lâm Nhược Kỳ.

Về phần Lâm Nhược Kỳ, thừa cơ hội này lại bị Cơ Liệt Thần mang ra bên ngoài tòa thành, chống một cây dù bước chậm trong mưa. . . . . .

Nói ra cho oai: tìm ngọc bội!

"Cho nên, ý của cô nói, ngọc bội có thể rớt ở trong hốc núi dưới chân núi sao?" Cơ Liệt Thần nhíu mày rậm hỏi.

". . . . . Có lẽ là vậy, tôi. . . . . Không xác định". Lâm Nhược Kỳ nhớ lại một chuyện ngày hôm qua khi rơi vào trong khe nước, suy đoán có thể là rớt ở đó, dĩ nhiên cô cũng không nói cặn kẽ, nhất là không nói chuyện gặp phải một người đàn ông.

Dường như Cơ Liệt Thần có điều suy nghĩ, nhìn cô một cái, cũng không nói gì, bảo Heber lái xe đến dưới chân núi, che dù cho cô, bởi vì cô nhảy vào trong mương nước tìm kiếm. Mà Heber láy chiếc Rolls-Royce, ở xa xa chờ đợi.

Tìm hồi lâu cũng không có kết quả, thật ra cô cũng không ôm hy vọng gì. . . . .

Lâm Nhược Kỳ từ trong mương nước đứng dậy, ngẩng đầu nhìn sương mù che phủ xung quanh ở xa xa một lần nữa, hiểu rất rõ, hiện tại mình chạy trốn cái gì, đều là vô nghĩa.

Vì vậy, có chút nổi giận. Thật là xui xẻo, tới chỗ này, ngay cả ngọc bội bảo bối nhiều năm cũng bị mất. . . . . .

Trong lòng bắt đầu oán giận người đàn ông đứng kế bên, mặc dù lúc nào anh cũng đi theo bên cạnh che dù cho cô. . . . . .

Cô dứt khoát đi ra bên ngoài cây dù Cơ Liệt Thần đang chống, đạp vũng nước ven đường, làm cho bọt nước văng khắp nơi, dưới đường đi, hễ chỗ nào có cô đi qua, cũng bắn lên bọt nước giống như hoa sen.

"Cô qua đây, đừng để dính ướt" Anh nói ở xa xa.

Cô lại như đứa bé, phối hợp đi về phía trước, bước đi không chút nào để ý ánh mắt khác thường của Cơ Liệt Thần.

Mưa phùn vẫn bay phất phới, giống như bông tuyết, rơi vào trên tóc của cô, trên mặt, trên quần áo, giống như từng viên một pha lê nhỏ thấm vào người.

Cô đột nhiên xoay người lại, xa xa đưa tay khua thành vòng tròn, nhìn về phía anh la hét: "Gà 16, anh có biết hay không, anh rất ngang ngược! Nếu không phải vì anh, tôi cũng sẽ không đánh mất ngọc bội của tôi! Anh trả lại ngọc bội cho tôi . . . . ."

Dường như la hét đã mệt, cô ngồi xổm xuống, quấn chặt lấy quần áo ướt nhẹp, co rúc thành một khối, càng cảm thấy hối hận. . . . . .

Chương 18: Cam kết ba điều với anh

Cơ Liệt Thần nhìn cô gái nhỏ co rúc thành một khối phía xa xa, sắc mặt có chút thay đổi, nắm tay siết lại mấy lần, rồi buông ra, đi tới bên người cô, vỗ vỗ lưng Lâm Nhược Kỳ, như trấn an.

Thật ra, sau khi Lâm Nhược Kỳ nói xong lời kia, liền có chút hối hận. Cô biết mình giận lây sang anh , dù sao khối ngọc bội kia cũng không nhất định đánh mất lúc ở trong núi này, tại sao cô có thể trách anh chứ?

Huống chi, mặc dù cô tự mình đem khối ngọc bội kia làm thành tín vật quan trọng để nhận ra người nhà, nhưng đã nhiều năm như vậy, nếu quả thật có người nhà, cũng nên tới tìm rồi, nhưng thật tế là. . . . . .

Phát hiện người khác đang ôn hòa vỗ lưng của cô, Lâm Nhược Kỳ đột nhiên có loại nhận thức, người đàn ông này cho rằng mình không phải tốn tiền mời một hộ lý, mà là tốn tiền nuôi một con chó nhỏ chứ?

Một giây kế tiếp, lại nghe thấy Cơ Liệt Thần nói: "Chuyện ngọc bội. . . . . Rất xin lỗi, đó không phải là ý của tôi. Trả lại ngọc bội cho cô cũng là việc nên làm, cũng không biết lúc nào mới có thể tìm được, đầu bếp Trung Quốc tôi cũng đã mời về cho cô. . . . . đã nói đến mức độ này rồi, cô nên đồng ý điều kiện của tôi chứ? Còn có yêu cầu khác không?"

Anh cúi đầu nhìn Lâm Nhược Kỳ.

Lâm Nhược Kỳ không theo kịp lời anh vừa nói, trong đầu có vài giây trống không, mờ mịt ngẩng đầu nhìn anh .

Cơ Liệt Thần có chút sốt ruột, nhíu nhíu mày, đổi lại một câu đơn giản hơn thay thế câu lúc nãy, lặp lại vấn đề của mình một lần nữa: "Chỉ cần cô đồng ý làm hộ lý riêng của tôi, muốn cái gì, tôi cũng có thể cho cô"

Lần này Lâm Nhược Kỳ nghe hiểu, cô cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó nắm quyền nói: "Tôi muốn một gian phòng của mình!"

Nói giỡn, cô cũng không muốn mỗi sáng sớm, phát hiện mình đều ngủ trên

giường người đàn ông này! Dù sao cô là một hộ lý, không phải làm tình nhân!

Lại nói, nhà của cậu chủ Cơ Liệt Thần anh , một tòa tòa thành lớn như vậy, ngủ của anh một gian phòng, căn bản là chuyện nhỏ.

Không ngờ, người đàn ông trước mắt này ngạc nhiên, sửng sốt một chút, không hiểu nói: "Tôi vốn tính để cho cô ngủ phòng của tôi, dù sao giường của tôi rất rộng rãi, một mình cô ngủ cũng không nhiều lắm, nếu cô thật sự không muốn ngủ giường của tôi, tôi có thể bảo người sắp xếp cho cô một cái giường mới"

". . . . ." Lâm Nhược Kỳ vẫn ngồi xổm trên mặt đất, thiếu chút nữa nản lòng ngã chúi xuống đất . . . . .

Ông trời a, anh thật đúng là coi cô như tình nhân a. . . . .

Người đàn ông này xác định bị bệnh nan y mà không phải bệnh thần kinh sao? Người bình thường hoàn toàn không có biện pháp hiểu tư tưởng của anh ! Tại sao cô phải ngủ ở phòng của anh ? Mặc dù sắp xếp cho cô một giường lớn khác, nhưng trai đơn gái chiếc ở cùng một phòng, có phải quá không dễ dàng hay không? Anh cũng chưa xem qua trinh tiết cơ bản sao? Cái gì gọi là một mình cô ngủ cũng không nhiều lắm. . . . .

Là ai ? Là ai nói cậu chủ Cơ Liệt Thần phong cách nho nhã, được giáo dục tốt đẹp? Cái này rõ ràng chính là trần truồng đùa giỡn a, đùa giỡn! Phải hay không?

Vì vậy, sau khi Cơ Liệt Thần đưa ra "Chính sách dụ dỗ", cuối cùng Lâm Nhược Kỳ đồng ý yêu cầu của anh, quyết định làm hộ lý riêng của anh, cũng lấy được một gian phòng ngủ thuộc về mình, bắt đầu một đoạn cuộc sống không bình thường.

Mà Cơ Liệt Thần vì đề phòng cô đổi ý, đã ký với cô “Ba điều cam kết”.

“Ba điều cam kết” này rất đơn giản, điều thứ nhất là "Không cho phép chạy trốn", hai điều còn lại chính là "Hễ gọi là tới" và "Tuyệt đối trung trinh".

Đối với điều thứ nhất và điều thứ hai, Lâm Nhược Kỳ tỏ vẻ có thể hiểu được, dù sao cô có "Tiền án", cũng khó trách Cậu chủ Cơ ra điều thứ nhất để ràng buộc hành động của cô. Điều thứ hai cũng không thể chỉ trích nặng, hộ lý

riêng trên thực tế là chịu trách nhiệm chăm sóc 24h, phòng ngừa ngộ nhỡ bệnh tình của người bệnh tái phát, có thể làm cứu chữa trước tiên.

Nhưng điều thứ ba này "Tuyệt đối trung trinh", Lâm Nhược Kỳ cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi. . . . . .

Chẳng lẽ anh đang lo lắng cô cùng một lúc kiêm việc hai bên? Đó thật đúng là ý nghĩ dư thừa, đối phó với một mình anh cũng cảm thấy đủ mệt mỏi, còn đi làm chỗ khác? Vậy khẳng định là có lòng nhưng không đủ sức.

Cuối cùng, đợi đến khi Lâm Nhược Kỳ ký xong điều ước, rõ ràng sắc mặt của Cơ Liệt Thần sáng lên, nhếch miệng khẽ cười một cái, đi tới vươn tay thoải mái ôm lấy cô, sau đó đặt vào trên ghế sau chiếc Rolls-Royce.

Sau khi cùng ngồi vào bên trong xe, bàn tay vung lên, nói với Heber: "Heber, lái xe! Đi bãi đáp máy bay trực thăng một chút"

Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên, bật thốt lên: "Làm cái gì?"

Cơ Liệt Thần nghiêng người quay đầu cho cô một nụ cười đẹp trai, quyến rũ, nói: "Mưa đã tạnh, tôi dẫn cô đi hóng gió một chút"

Nghe Cơ Liệt Thần nói muốn mang mình đi hóng gió, Lâm Nhược Kỳ rất vui mừng. Hắc, vừa đúng, nhân cơ hội này quan sát quan sát địa hình. . . . . .

Nghĩ đi nghĩ lại, anh nói đi bãi đáp máy bay trực thăng thì trong nháy mắt, có chút mơ hồ. Kinh ngạc, trợn to cặp mắt linh động, nhấp nháy nhìn chằm chằm Cơ Liệt Thần.

Lẳng lặng nhìn chăm chú vào gò má của anh, hỏi "Đợi chút, anh vừa nói chúng ta . . . . . Đi chỗ nào?"

"Cô cứ nói đi?" Hỏi một đằng, anh trả lời một nẻo, trong tròng mắt đen xinh đẹp thoáng qua ranh mãnh, rất nhanh khôi phục thanh nhã như trước.

"Tôi . . . . . Không biết" Nhỏ giọng lầm bầm.

Không phải là không biết, mà bởi vì nhìn anh rất kiêu, nên mặc kệ anh, đi bãi đáp máy bay trực thăng thì có thể làm gì? Tám phần là để cho cô đi thăm máy bay trực thăng của anh, khoe khoang anh rất giàu có chứ gì. Hừ, nhà tư bản ác liệt. . . . . .

Cơ Liệt Thần ngoắc ngoắc môi hình cung, "Một chút nữa sẽ biết"

Cô buồn buồn gật đầu một cái, nghĩ tới từ dưới chân núi lái xe đến bãi đáp máy bay trực thăng cần nửa giờ, hơi cảm thấy mệt mỏi, cô cảm thấy mí mắt trên, mí mắt dưới dường như bắt đầu đánh nhau, định nghiêng đầu qua nghỉ ngơi, tối qua cũng không ngủ ngon đấy. . . . . .

Vì vậy, Lâm Nhược Kỳ rất không nể mặt, bắt đầu buồn ngủ. Trong giấc mộng, Lâm Nhược Kỳ tìm kiếm tư thế dễ chịu, từ từ dựa lên bả vai Cơ Liệt Thần . . . . .

Cơ Liệt Thần hơi nghiêng quá mức . . . . . lẳng lặng nhìn cô.

Dường như tư thế này rất thoải mái, cho nên Lâm Nhược Kỳ gần như đem hơn phân nửa sức nặng thân thể mình, nương tựa, đè lên tay trái Cơ Liệt Thần. Cơ Liệt Thần nhìn Heber vẫy vẫy tay, ý bảo ông ta mau cho xe chạy chậm lại, chiếc xe hình giọt nước lấy tốc độ 40 km từ từ leo lên dốc núi, đường xe nửa giờ bị kéo dài tới hơn một giờ. . . . . .

Chương 19: Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa trinh tiết khó giữ được!

Dọc theo đường đi, anh thỉnh thoảng nghiêng đầu ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô. Heber vốn tưởng rằng cậu chủ cao quý kiêu ngạo nhất định sẽ chán ghét đẩy nữ y tá quạ đen kia ra, lại không nghĩ tới cậu chủ để cho cô gối lên tay trái của mình, vẫn ngủ thẳng cho đến khi cô tỉnh lại.

Sau khi Lâm Nhược Kỳ kết thúc mộng đẹp, cô phát hiện mình quả nhiên đoán không lầm, Cơ Liệt Thần thật mang cô tới đi thăm máy bay trực thăng của anh ta.

Chiếc máy bay trực thăng này "Hồng hộc" thổi mạnh gió lốc, đem chung quanh bụi đất và lá cây bay lên, xoáy đến trời đất mờ mịt, nhánh cây cũng bị gió thổi lung la lung lay. Hoàn hảo nơi này chỉ là sân cỏ, có thảm thực vật bảo vệ, không đến nỗi nhấc lên quá nhiều bụi đất.

Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy ngọn gió kia giống như lưỡi đao cắt đau nhói mặt của mình, theo bản năng dùng đôi tay che mặt, tóc cũng bị thổi bay rối loạn. . . . . .

Sau đó, nhìn thấy một người đàn ông mặc trang phục màu đen, để mái tóc húi cua, từ trên máy bay trực thăng nhảy xuống.

Lâm Nhược Kỳ phát hiện người đàn ông này còn cao hơn Cơ Liệt Thần một chút, ước chừng hơn 1.9 mét, nhưng dáng vẻ đối với Cơ Liệt Thần cũng rất phục tùng.

Anh ta đến bên cạnh Cơ Liệt Thần, đầu tiên là cúi thấp đầu, sau đó mới rống to: "Cậu chủ, đã chuẩn bị xong rồi!" Không rống to không được, bằng không, tiếng nói bị gió cuốn đi, nghe cũng không rõ.

Chỉ thấy Cơ Liệt Thần gật đầu một cái, quay đầu lại kéo tay Lâm Nhược Kỳ, chui vào trong máy bay trực thăng.

Cô hoảng sợ, theo bản năng rút tay lại.

Không phải là anh ta muốn cho cô ngồi lên máy bay trực thăng chứ? Má ơi,

nhưng cô có chứng sợ độ cao, đừng nói không có ngồi qua máy bay trực thăng, ngay cả một loại máy bay thông thường cô cũng rất ít ngồi. Dĩ nhiên, ví dụ như nhảy Bungee, môn thể thao mạo hiểm, tàu lượn siêu tốc . . . . . Cực hạn vận động, càng không có thử qua.

Tiểu Ngôn đã từng khi dễ cô: "Cô là người rất kỳ quái, xem phim kịnh dị, giải phẩu thi thể, ngủ trong phòng chứa thi thể, tìm người một mình chửi nhau với thần linh, cho tới bây giờ cô cũng không sợ cái gì, tại sao lại sợ độ cao vậy?"

Bản thân Lâm Nhược Kỳ cũng không biết. . . . . .

Lúc này, cô vừa kêu, vừa quay đầu bỏ chạy, "Tôi không muốn ngồi vật kia, tôi sợ độ cao . . . . . ."

Nhưng động tác của Cơ Liệt Thần còn nhanh hơn cô, trực tiếp xốc cô lên, liền chui vào bên trong máy bay trực thăng.

Lâm Nhược Kỳ lập tức hiểu ra, lúc đầu anh nói "Hóng gió", hoá ra là như vậy! Chẳng lẽ đây là một loại phương pháp anh hành hạ cô sao?

Má ơi, thật là khủng khiếp!

Lâm Nhược Kỳ chỉ nhìn xuống một cái, liền rút cổ về, bị sợ đến không dám thở mạnh, chỉ có thể sợ hãi rụt vào trong chỗ ngồi, không dám làm ra một cử động nhỏ nào. Thình lình phát hiện, một cậu chủ nào đó ngồi ở bên cạnh cô, đang buồn cười nhìn mình, liền hung hăng ném lại một cái trợn mắt . . . . . .

"Rất sợ sao? Liếc mắt nhìn cũng sẽ không chết" Cơ Liệt Thần ranh mãnh nhìn cô, an ủi cô, "Từ trên không trung nhìn xuống, rất đẹp, không cần căng thẳng, từ từ sẽ quen thôi, chỉ chốc lát nữa sẽ tốt".

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ lại ném cho anh một trợn mắt.

Stop! Vậy mới không tin những gì anh nói, anh cũng không phải là tôi, làm sao có thể cảm nhận được chứng sợ độ cao đáng sợ! Loại bệnh này khi phát bệnh, sốc nặng còn có thể đưa đến ngạt thở!

Cơ Liệt Thần biết cô không chịu nghe lời của mình, khóe môi khẽ nhếch lên, cười một tiếng, sau khi nhìn kỹ cô một cái, quyết định chuyển bước đi tới bên người cô.

Trong lúc Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc nhìn chăm chú, anh vươn cánh tay dễ dàng ôm lấy cô, sau khi ngồi vững vàng, đặt cô trên đùi mình, đôi tay từ phía sau vòng chắc cả vòng eo của cô. . . . . .

"Như vậy cô sẽ không phải sợ nữa" Anh đầu độc nói.

Trong lúc nhất thời, cũng quên kêu lên, cả người cô cứng đờ ngồi ở trên đùi rắn chắc, mạnh mẽ của người đàn ông này, động cũng không dám động.

Nếu đứng lên, thân thể sẽ có cảm giác không thăng bằng mãnh liệt, tầm mắt càng sẽ nhìn thấy bầu trời cao ngoài cửa sổ!

Nếu ngã ra phía sau, lồng ngực nở nang cường tráng của người đàn ông này sẽ ở sau lưng cô, cái này không phải gọi là "Ôm ấp yêu thương" sao!

Trong buồng lái, Diêm Hạo nhìn một cô gái nhỏ ngồi trên đùi Cơ Liệt Thần, sắc mặt từ màu đỏ chuyển sang tím, từ tím chuyển sang đen. . . . . Lập tức đoán được cô gái này, nhất định chính là người gần đây lão đại đã càu nhàu "Sinh vật giống cái rất thú vị".

Liếc nhìn trộm vẻ mặt đang vui thích của Cơ Liệt Thần, trong lòng nảy sinh chủ ý tuyệt diệu, vì vậy hai tay nắm lấy càn, cố ý lắc lư một chút. . . . . .

Thân máy bay đột nhiên lắc lư, Lâm Nhược Kỳ hoảng sợ thét chói tai, nhất thời cảm giác thân thể của mình không trọng lượng và cảm giác kinh khủng không nắm chắc, theo bản năng ôm lấy cánh tay Cơ Liệt Thần giống như níu lấy một cọng cỏ cứu mạng, xoay người, dùng cả tay chân chui vào trong lòng anh ! Cho đến khi hai tay ôm cổ của đối phương, cả người rúc vào trong ngực đối phương, mới giật mình cuống cuồng, thở hổn hển, dừng lại.

Cơ Liệt Thần ngẩn người, gương mặt và bên gáy bị sợi tóc của cô cọ trúng ngứa ngáy một chút, vật nhỏ trong ngực tản ra một hương thơm tự nhiên, thoải mái. . . . . .

Ngẩng đầu, ánh mắt xa xa nhìn Diêm Hạo trong buồng lái có thâm ý khác, khóe miệng Diêm Hạo nhếch lên, tất nhiên hiểu rõ trong lòng.

Dĩ nhiên, lúc này Lâm Nhược Kỳ không biết những điều này. Cô chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, nhịp tim như đánh trống, đã sớm đầu váng mắt hoa, muốn hôn mê.

Trời ạ! Tư thế này rất lúng túng! (vậy cô còn vùi ở trên người của người ta không chịu xuống?)

Mặt của hai người ở khoảng cách quá gần, cô có thể cảm thấy đôi môi ấm áp của anh từ bên tai xẹt qua, mùi thơm nhàn nhạt trên người anh sâu kín truyền đến. . . . . .

Hỏng bét, nhất định là chứng sợ cao phát tác, triệu chứng nghiêm trọng nhất đã xuất hiện, tôi bị sốc rồi, sẽ không chết ở trên máy bay trực thăng này chứ? Lâm Nhược Kỳ mơ mơ màng màng nghĩ.

"Lâm Nhược Kỳ, lên tinh thần nhìn thật kỹ phong cảnh phía ngoài một chút, bằng không, tôi sẽ cứu tỉnh cô nha." Giọng nói trầm thấp, dễ nghe của người đàn ông vang lên ở bên tai.

Lâm Nhược Kỳ cảm giác mình vẫn có chút ngất, không có cách nào tự mình tỉnh táo lại, vì vậy tiếp tục nhắm mắt.

Lại nói, cô đang ngồi ở trên đùi anh ! Hiện tại tỉnh lại? Thật là xấu hổ!

"Còn giả bộ ngất? Vậy tôi cũng chỉ có thể hôn cho cô tỉnh lại. . . . . ."

Nghe thấy câu nói uy hiếp lại mập mờ, trái tim nhỏ của Lâm Nhược Kỳ rối loạn một hồi lâu, hai mắt nhắm lại, cũng có thể cảm nhận trên đỉnh đầu một vùng tăm tối đè xuống.

Cô chợt mở hai mắt ra . . . . . trời ạ! Tại sao người đàn ông này thật sự đã hôn tới? !

Theo Bản năng hai tay đẩy khuôn mặt đẹp trai kia đã sát lại gần, căn bản không phát giác mình dùng sức đẩy, lại đụng phải sống mũi cao, thẳng tắp của anh.

Hô. . . . . Mới vừa rồi thật nguy hiểm, nếu không phải mình phản ứng khá nhanh, thiếu chút nữa khó giữ được trinh tiết!

Chương 20: Về số đo của cô

Lâm Nhược Kỳ che ngực, nghiêng đầu ngó ra ngoài cửa sổ.

Một khi lực chú ý bị dời đi, cảm giác sợ hãi biến mất, cô chợt phát hiện cảnh đẹp bảy sắc cầu vồng ngoài cửa sổ. Sau cơn mưa, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi xuống, sắc cầu vòng rực rỡ, lộng lẫy chói mắt, bảy màu sắc chiếu rọi, chói lọi như bươm bướm bay.

"Là cầu vồng! Mau nhìn đi, có cầu vồng, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cầu vồng nguy nga như vậy, oa. . . . . Thật là xinh đẹp!" Lâm Nhược Kỳ vừa vỗ tay Cơ Liệt Thần, vừa hưng phấn nói.

Cầu vồng này giống như một chiếc cầu hình vòm năm màu, bắt ngang qua ngọn núi trong rừng, cắm vào sơn cốc sâu thẳm.

Đợi chút. . . . . Sơn cốc? Lúc này, Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc phát hiện, tòa thành của Cơ Liệt Thần nằm trên vách núi, phía sau núi lại là vực sâu vạn trượng! Cô đột nhiên nhớ đến Tang Tuyết Phù đã từng nói với mình, ngàn vạn lần đừng đi ra phía sau núi. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ đụng vào Cơ Liệt Thần sức lực không lớn, nhưng bộ dáng của cô lúc này cũng hết sức thú vị.

Khóe miệng Cơ Liệt Thần cong lên nụ cười nghiền ngẫm, nhìn thấy ánh mắt cô lấp lánh, chăm chú nhìn tòa thành phía dưới kia, liền trêu ghẹo cô, nói: "May mà tối hôm qua cô không chọn sai đường, nếu cô trốn phía sau núi, đã sớm vùi thân dưới đáy cốc rồi"

". . . . . ." Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ giật giật.

Cô thừa nhận, anh nói không sai, nên may mắn, chính xác may mắn, ha ha. . . . .

Nhìn tới nhìn lui phía mặt khác của tòa thành, không phát hiện chó ngao Tây Tạng tối hôm qua nhìn thấy, chẳng lẽ ban ngày trốn vào trong ổ ngủ rồi sao ?

Không nhịn được tò mò hỏi: "Ừ, chó ngao Tây Tạng đâu? Chạy đi đâu rồi?"

"Bọn chúng? Đương nhiên là ở nơi huấn luyện" Người khác nhẹ như mây gió, trả lời.

Vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ ngớ ra, chó cũng cần huấn luyện sao? Nhưng mấy con chó kia, không phải là chó thường. Nhớ cảnh tượng tối qua, thiếu chút nữa bị coi là thức ăn ngon vào trong bụng chó ngao Tây Tạng, cũng biết những mãnh thú kia được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Ừ, đợi một chút. . . . . Anh nói là chúng nó? Tối qua dường như cô chỉ thấy hai con, bị anh vung kiếm giết chết một con, chỉ còn lại một con mà? Tại sao nói là chúng nó?

Chẳng lẽ. . . . .

Không nhịn được tò mò hỏi: "Anh tổng cộng nuôi bao nhiêu con chó ngao hả?"

"Sáu con, nhưng bây giờ chỉ còn lại năm con"

". . . . . ." Vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ lại ngớ ra.

Nghe nói một con chó ngao Tây Tạng đáng giá hơn một triệu nhân dân tệ, hơn nữa súc sinh kia nuôi thật không tốt, rất trung thành với người chủ, là một loại dã thú vô cùng có linh tính.

Nghĩ đến đây, bỗng dưng Lâm Nhược Kỳ chấn động. Tự tay chém giết sủng vật của mình nuôi, anh ta. . . . . Sẽ rất đau lòng chứ?

Cô không nhịn được, quay đầu lại liếc mắt nhìn Cơ Liệt Thần. Người ta đang khoanh tay nhìn cô chằm chằm không nói, trên mặt biểu hiện "Tôi đương nhiên rất đau lòng, cô cũng biết đấy, có thể nghĩ tôi đối với cô, cỡ nào tha thứ".

Vì vậy, trong lòng Lâm Nhược Kỳ tràn đầy áy náy và hối hận, kết thúc lần ngồi máy bay trực thăng hóng gió kỳ lạ.

Trải qua lần này, để cho cô rất có thu hoạch, từ không trung nhìn xuống toàn cảnh cả tòa núi một lượt, chẳng những Lâm Nhược Kỳ biết sơ qua "Địa bàn" nhà họ Cơ, còn hiểu được một sự thật khắc nghiệt: mình thật sự trở thành một con cá chậu chim lồng, có chắp cánh cũng không thể bay!

Sau khi ăn cơm tối xong, cô gái xinh đẹp Tang Tuyết Phù mang đến cho Lâm Nhược Kỳ một rương da quần áo xinh đẹp, chẳng những có áo khoác, còn có đồ lót.

Bởi vì Cơ Liệt Thần nhờ Tang Tuyết Phù mua sắm, mà cô gái xinh đẹp họ Tang luôn luôn thích phơi bày táo bạo, quần áo cũng phơi bày gợi cảm, cho nên rương quần áo này cũng như thế . . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cầm lên một vật thể không rõ màu đỏ tươi, lăn qua lộn lại nhìn, vật này dùng rất ít vải vóc, hình dáng thiết kế ba đường, ở giữa một mảng nhỏ vải trong suốt kết nối với nhau.

Bối rối ngu ngơ, một hồi lâu nói: "Tang tiểu thư, cái này là cho tôi sao? Vật này. . . . . Là mặc nơi nào vậy?"

Cơ Liệt Thần và Tang Tuyết Phù cùng quay đầu lại, người trước ngây người năm giây, chợt che mũi quay đầu đi, người sau cười hắc hắc, khó hiểu.

Tang Tuyết Phù cười gian nói: "Đương nhiên là đưa cho cô, trước tiên cứ cất đi, sau này cô sẽ cần dùng"

Dứt lời, đắc chí đưa mắt nhìn sang Cơ Liệt Thần, sau khi bị Cơ Liệt Thần hung hăng trừng mắt, chẳng những không tức giận ngược lại bộ dạng càng vui vẻ hơn.

Lâm Nhược Kỳ cũng mờ mịt, cầm miếng vải hình dáng ba đường nhìn tới nhìn lui, chợt phát hiện ở đáy rương có một món khác, dường như phối hợp với cái kia làm thành một bộ, lần này giống như đã hiểu ra cái gì, trong nháy mắt gương mặt biến thành màu gan heo.

Sau đó, vẻ mặt kia như chán ghét, giống như đang nói: trời ạ, vật này thật có thể mặc sao? Đem nó mặc lên người, sẽ không rất khó chịu sao?

Lại giống như nhớ ra cái gì đó, cô hỏi "Đúng rồi, Tang tiểu thư, cô làm sao biết số đo của tôi vậy? Dường như tôi chưa nói với Tang tiểu thư đấy".

"Cái này a, đương nhiên là anh họ tôi ưmh ưmh ưmh. . . . ." Lời nói đến một nửa, miệng Tang Tuyết Phù chợt người bưng bít vô cùng chặt chẽ, cũng bị kéo đến một gian phòng khác.

Gương mặt Cơ Liệt Thần đã sớm trở nên màu đỏ tía: "Tôi cảnh cáo cô, nếu

cô nói cho cô ấy biết, là tôi nói cho cô biết kích thước, tôi sẽ không xem cô là em họ nữa!"

Tang Tuyết Phù không hiểu được nhìn anh : "Anh tức cái gì? Nói thì thế nào, Anh phản ứng cái gì. . . . . ." Lời nói đến một nửa, nhìn thấy vẻ mặt của Cơ Liệt Thần màu đỏ tía, như hiểu ra, "A. . . . . Em biết rồi, nhất định là anh thừa dịp lúc người ta ngủ, len lén suy đoán kích thước!"

Vẻ mặt Cơ Liệt Thần không đổi sắc: "Nói chính xác, là tôi lén nhìn"

"Như vậy sao. . . . . ." Dừng hai giây, Tang Tuyết Phù chợt xoay người nói: ". . . . . Vậy em đi nói cho cô ấy biết"

Một tên đàn ông cắn răng nghiến lợi: "Cô dám!"

Quả nhiên, Tang Tuyết Phù ngoan ngoãn quay người lại nhưng trên mặt xuất hiện nụ cười giả tạo: "Không nói cũng được, đồng ý với em một điều kiện"

Sắc mặt của Cơ Liệt Thần nhất thời trở nên rất khó coi. Cô gái nhỏ này, càng ngày càng lớn mật, cho nên vọng tưởng nói điều kiện với người anh họ anh đây, xem ra cô quá rỗi rãnh rồi, phải tìm cho cô một chút chuyện để làm mới được.

Vì vậy, uy hiếp nói: "Tang Tuyết Phù, tôi xem cô quá rỗi rãnh nhỉ? Có muốn hai ngày nữa, tôi thay cô sắp xếp chuyện xem mắt một chút hay không?"

Cô em họ Tang Tuyết Phù của anh, từng thề cả đời cuộc sống độc thân vui vẻ, tuyệt không bước vào phần mộ hôn nhân nửa bước. Nếu cô phản đối kết hôn, vậy anh liền lấy cái này sửa trị cô một chút.

Quả nhiên, Tang Tuyết Phù nói năng có chút mềm mại: ". . . . . Được rồi, em không nói".

Cơ Liệt Thần thở phào nhẹ nhõm: "Tìm cô còn có chuyện chính sự phải làm, đừng chậm trễ thời gian".

"Chuyện gì?"

"Đi ra ngoài rồi nói"

Hai người trở lại trong phòng khách.

Cơ Liệt Thần nói với Lâm Nhược Kỳ: "Lâm Nhược Kỳ, cô đem cái ngọc bội bị đánh mất, vẽ hình lại cho Tuyết Phù xem một chút, cô ấy là chuyên gia ở phương diện này, có lẽ có biện pháp giúp cô tìm được ngọc bội"

Anh vừa nói như thế, lúc này Lâm Nhược Kỳ mới nhớ tới Tang Tuyết Phù có bằng Thạc sĩ chuyên nghành văn hóa dân tộc và khảo cổ học, tìm cô giúp một tay, nói không chừng thật có thể được. Vì vậy, lấy giấy bút ra, vẽ hình cho Tang Tuyết Phù xem.

Tang Tuyết Phù tiến đến gần nhìn: "Lâm Nhược Kỳ. . . . . Cô vẽ đấy con chim Vẹt hay Khổng Tước?"

Mọi người bị tiếng sấm, trong khét, ngoài sống. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ kháng nghị: "Tôi vẽ Phượng Hoàng! Phượng Hoàng, có hiểu không!"

Cơ Liệt Thần tiến đến gần, vừa nhìn: "Tang Tuyết Phù, ánh mắt cô sao vậy? Rõ ràng cô ấy vẽ. . . . . con Vịt trời mà"

Mọi người té xỉu. . . . . .

Chương 21: Vóc người chưa ra hình dáng gì

Tối hôm nay, Lâm Nhược Kỳ rất là mong đợi a.

Bởi vì, cậu chủ Cơ Liệt Thần đã đồng ý với cô, cho cô một gian phòng ngủ nhỏ thuộc về mình! Cho dù chỉ là một cái lồng chim nhỏ, nhưng vừa nghĩ tới ở trong một tòa thành lớn như vậy, có một gian phòng nhỏ của mình, đó cũng là chuyện đáng cao hứng a.

Vì vậy, xách theo rương quần áo mà cô gái xinh đẹp họ Tang mang tới cho cô, hấp ta hấp tấp đi theo sau lưng một người nữ giúp việc, vừa đi, vừa hăng hái bừng bừng, hỏi "Xin hỏi, phòng của tôi ở đâu?"

Người nữ giúp việc được huấn luyện rất tốt, bước chân nhẹ nhàng, eo thon thẳng tắp, mang theo nụ cười nghề nghiệp, thân thiết trả lời: "Thưa Y tá Lâm , phòng của cô ở sát vách phòng của cậu chủ"

". . . . . Sát vách? !" Bước chân dừng lại.

Cúi đầu nhìn qua nhìn xuống tấm thảm cao cấp màu hồng, hai mắt Lâm Nhược Kỳ trợn trừng, quyết định tiếp tục bước theo sau lưng nữ giúp việc đi về phía trước. Chẳng trách, cô có cảm giác con đường này rất quen thuộc đấy. . . . . .

Nữ giúp việc nhìn thấy gương mặt cẩn thận của cô, khóe môi chợt giương càng sâu, hiện lên trên mặt một nụ cười xinh đẹp: "Y tá Lâm , cô có gì không hài lòng chỗ này sao?"

"Ách. . . . . Không có" Lắc đầu một cái, Lâm Nhược Kỳ hất ra cảm giác không ổn mới vừa mắt lóe lên trong đầu.

Thôi, sát vách thì sát vách vậy, dù sao cũng hơn ngủ chung một phòng với anh , có lẽ ngủ một giường lớn tốt hơn a!

Rốt cuộc đi tới cuối hành lang, nữ giúp việc dừng bước lại, lấy ra cái chìa khóa, mở cửa ra: "Y tá Lâm , mời . . . . . ."

Sau khi Lâm Nhược Kỳ bước vào, liền ngây dại.

Sau 2 giây, phát ra tiếng cảm thán: "Oa . . . căn phòng thật là đẹp!"

Cô đột nhiên có một loại cảm giác “Alice's Adventures in Wonderland” (Alice mộng du tiên cảnh), cảm giác không chân thực, trăm hoa nở rộ trên nền thổ cẩm màu tím đậm, từng đóa, từng đóa hoa thật to vô cùng cao quý, trải dài trên sàn nhà đến gần bên chiếc giường công chúa, đặt chiếc ghế quý phi thời Trung Cổ bằng gỗ hồ đào, trên mặt ghế nhung cũng màu tím đậm, trên tay vịn răng ngà nạm vàng có vẽ đóa hoa tinh xảo.

Mà dưới bệ cửa sổ còn đặt ghế sa lon màu trắng ngà mềm mại, dưới ghế sa lon cũng là thảm màu trắng. Lâm Nhược Kỳ ngồi xuống, cảm giác mình giống như ngồi trên một đám mây.

Ngay chính giữa phòng ngủ, trên nóc phòng một chiếc đèn thủy tinh hoa lệ treo rũ xuống, tất cả viên thủy tinh lớn nhỏ rũ xuống, phát ra ánh sáng lấp lánh, xinh đẹp, mộng ảo. Lâm Nhược Kỳ nằm trên giường công chúa, nhìn thẳng lên chùm đèn thủy tinh xinh đẹp, cô cảm giác giống như mình bồng bềnh, trôi lơ lửng trong giấc mộng. . . . . .

Chỉ có thiếu một chút, ngoài cửa sổ chính là vực sâu vạn trượng. Khó trách để cho cô ở sát vách phòng anh, nhất định là anh cố ý, đề phòng cô chạy trốn!

Nhưng dù vậy, cô vẫn cảm thấy rất hài lòng.

Đợi sau khi nữ giúp việc rời đi, nhìn gian phòng này giống như trong mơ, Lâm Nhược Kỳ lại thở dài một tiếng kêu lên, hưng phấn chạy vội tới trên chiếc giường lớn rộng hai mét, quay lưng lại, nghênh ngang, vô cùng khó coi, ngã xuống.

Còn không quên ở trên giường lớn, lăn lộn tới lui mấy vòng lớn. Dường như còn chưa đã ghiền, bò dậy, đứng trên giường nhảy nhót, nhảy nhót đến mấy lần.

Lúc này mới nằm xuống, thở dài nói: "Thật mềm mại! Thật thoải mái! Thật là quá tuyệt!"

Lâm Nhược Kỳ lật người, nắm lấy gối đầu ren trên giường, cọ cọ trên gối đầu giống như làm nũng.

Đột nhiên, tròng mắt lóe sáng, trong lòng thầm nghĩ: "Đúng rồi, xem phòng tắm một chút, nói không chừng có bồn tắm mát-xa!" Vội vàng từ trên giường nhảy bắn lên, cõi lòng đầy mong đợi chạy về phía toilet.

Thật đúng là bị cô đoán đúng, trong phòng tắm thật sự có bồn tắm mát-xa!

Mở cánh cửa thủy tinh, ánh sáng vàng rực rỡ, chói mắt làm người ta cảm giác muốn ngất xỉu, cô thiếu chút nữa bị hoa mắt, nhắm hai mắt lại, rồi mở ra, phát hiện trên bức tường gạch men sứ cao cấp có hình vẽ đóa hoa sen xinh đẹp.

Sau đó, ánh mắt cố định trong bồn tắm lớn mát-xa cao cấp này, nóng lòng muốn thử hét lên: "Cũng được! Lần này thật là giàu to rồi! Làm hộ lý riêng, còn có thể hưởng thụ bồn tắm lớn mát-xa, thật là mẹ nó, quá đáng giá rồi!"

Hắc hắc, nhanh đi hưởng thụ một chút, cái này cũng không thể lãng phí! Hừ, nếu tên họ Cơ thừa dịp ngược đãi cô, cô sẽ mỗi ngày ở chỗ này tắm mát-xa một lần, thế nào cũng có thể gỡ gạc lại! (Cô gái, cô không sợ gột đi một lớp da sao?)

Vội vàng xông vào phòng tắm, không chút nghĩ ngợi, trở tay đóng cửa lại, vừa cởi quần áo, vừa hát một khúc hát: ". . . . . Tôi yêu tắm gội, tôi yêu tắm gội, wow, rất nhiều tóc thật khó gội, wow, wow, a a a nhưng không muốn trốn tránh . . . . . Xông lên lao xuống tắm một cái, trái xoa xoa, phải bóp bóp, bồn tắm nhà anh dùng thật sướng, là lá la, là lá la, là lá la, là lá la, là lá la, là lá la . . . . . ."

Trong phòng tắm, thỉnh thoảng truyền ra tiếng rên vui sướng và tiếng nghịch nước cười vui vẻ của một cô gái nhỏ.

Trận tắm mát -xa này, giằng co ước chừng hơn một giờ.

Sau đó, Lâm Nhược Kỳ chỉ bọc một cái khăn tắm lớn, hài lòng đi ra phòng tắm.

Mới vừa đi vào phòng ngủ chuẩn bị ngủ một giấc ngon lành, tầm mắt đã nhìn thấy một đôi tròng mắt đẹp lạnh lùng, cao ngạo nhưng có chút hứng thú, trong nháy mắt vẻ mặt sững sờ.

"Vóc người chưa ra hình dáng gì!"

Cơ Liệt Thần cố ý nhìn lên, nhìn xuống đánh giá cô một chút, hết sức "Ác độc" nói.

Trong đầu Lâm Nhược Kỳ kêu ong ong, lo lắng nhìn mình một chút. May mắn có đồ che đậy thân thể, bằng không, sẽ bị anh nhìn sạch trơn rồi, mặc dù anh đã nhìn thấy bộ ngực nhỏ lép xẹp của cô. (Tối hôm qua, lúc cô ngủ, người ta sớm đã nhìn cô sạch trơn rồi).

Dường như cố nén tức giận trong lòng, bình tĩnh hỏi: "Cậu chủ Cơ Liệt Thần, anh vào bằng cách nào? Nếu tôi nhớ không lầm, nơi này là phòng của tôi đấy?"

Làm ơn! Mặc dù là ở trong phòng tắm SPA, nhưng cô còn chưa đến mức tai điếc, có người vào phòng mà cô cũng không biết!

Cơ Liệt Thần không để ý đến câu hỏi của cô, nói thẳng: "Xem ra cô rất thích gian phòng này, vậy tôi yên tâm rồi. Nhớ kỹ, sáng sớm ngày mai 9 giờ, đi tái khám với tôi!"

Nói xong, xoay người đi về phía cái tủ âm tường thật lớn bên cạnh cái giường, cách xa nhau chỉ mấy mét, đưa tay phải lên, mở cửa tủ âm tường, bước vào, rồi đóng cửa tủ âm tường lại . . . . . .

Chương 22: Động viên toàn dân nói dối!

Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ co quắp, không thể tin há to miệng.

Mới vừa rồi, dường như cô nhìn thấy anh ta đi tới chỗ . . . . . Phòng ngủ của anh ta ?

Phía sau cái tủ âm tường thật to này, lại. . . . . Nối thẳng phòng ngủ của anh !

A! Ông trời! Tại sao có thể có chuyện như vậy! Phòng ngủ của anh ta và phòng ngủ của cô nối thẳng hay sao? !

Như vậy nói cách khác, mỗi buổi tối cô cũng phải đề phòng anh ta giống như đề phòng sói, để tránh giống như tối hôm qua, chẳng biết lúc nào anh ta chạy tới ôm cô ngủ? !

Trời ạ, cô khóc không ra nước mắt. . . . . .

Sáng sớm hôm sau.

Lâm Nhược Kỳ chống một đôi mắt gấu mèo (0.0) thật to và đầu tóc rối bời xuất hiện trước bàn ăn thật dài.

"Oa! Dáng vẻ cô sao giống quỷ thế? !"

Tang Tuyết Phù mới vừa trang điểm xinh đẹp bốc lửa, người mặc váy bó sát, lộ lưng ở phòng ăn, chợt liếc nhìn Lâm Nhược Kỳ, vẻ mặt xám xịt, giống như một xác chết xuất hiện, dọa cô giật mình.

Cô chăm chú nhìn Lâm Nhược Kỳ một chút, nhíu mày hỏi: "Chẳng lẽ, tối qua cô bị người khi dễ?"

Dứt lời, dùng ánh mắt cực kỳ mập mờ liếc nhìn người đàn ông nào đấy ngồi ở đầu kia bàn ăn dài, phát hiện đối phương khí vô cùng phong độ ngồi đó, vừa uống cà phê, vừa không để ý ai, xem báo, Tang Tuyết Phù quay đầu lại nở nụ cười quỷ quái nhìn Lâm Nhược Kỳ một chút.

Không biết cô cười cái gì, cả người Lâm Nhược Kỳ không thoải mái, một bụng oán khí, nhưng không tìm được chỗ phát tiết, vì vậy tức giận nói: "Tối hôm qua tôi mất ngủ. . . . . ." Vì lúc nào cũng đề phòng một con sói xám lớn mà cả đêm chưa từng chợp mắt, không trở thành mắt gấu mèo (0.0) mới là lạ!

"Mất ngủ sao? Có phải cô không quen giường mới hay không?" Cậu chủ phía đối diện ưu nhã nhấp một ngụm cà phê, nhẹ nhàng để ly xuống, ngẩng đầu như có điều suy nghĩ nhìn Lâm Nhược Kỳ một chút. Giống như trải qua một phen nghĩ sâu tính kỹ, vô cùng nghiêm túc đề nghị: "Đêm hôm trước, lúc tôi ôm cô ngủ, không phải rất tốt sao? Nếu không, cô trở lại ngủ chung với tôi đi"

"Phốc . . . . . ."

"Phốc . . . . . ."

Gần như đồng thời, hai cô gái đem cháo yến mạch mới vừa ăn vào trong miệng, phun ra ngoài.

"Cái gì nha, thì ra hai người đã sớm là loại quan hệ ấy à? Tôi còn tưởng rằng. . . . . ." Tang Tuyết Phù dùng một vẻ mặt "Ôi trời, thật đáng tiếc, tôi còn chưa tiêu khiển hai người chút nào đâu", vô cùng tiếc nuối nhìn Lâm Nhược Kỳ nói, "Hai người cũng quá diễn xuất rồi".

Lâm Nhược Kỳ lắc đầu như trống bỏi: "Không phải, không phải, cô đừng nghe anh ấy nói bậy, không phải như cô tưởng tượng đâu. . . . . ."

Lời nói đến một nửa liền ngừng miệng, bởi vì cô phát hiện vẻ mặt bọn người làm chung quanh đều là "Cô không cần giải thích, Thật ra chúng tôi đã sớm đoán được". . . . . .

Lâm Nhược Kỳ mệt mỏi, day day huyệt thái dương, nghĩ đi nghĩ lại, tối hôm qua anh nói chuyện muốn tái khám, cảm thấy có thể mượn đề tài này dời đi sự chú ý của mọi người, liền hắng giọng một cái. Nghiêm túc nói: "Tóm lại, quan hệ giữa tôi và cậu chủ Cơ Liệt Thần không phải như các người tưởng tượng. Khụ khụ, Cậu chủ Cơ, thân thể của anh cảm giác như thế nào rồi hả ? Không phải nói hôm nay muốn tái khám sao?"

Một chiêu này quả nhiên hiệu quả, đột nhiên nghe cô nhắc tới "Bệnh tình"

của mình, sắc mặt của Cơ Liệt Thần lập tức khôi phục tiu nghỉu, mất mát, tròng mắt đen nhìn phía xa xa ngoài cửa sổ, sâu kín nói: "Thật không tốt, chẳng những thân thể đau đớn, trong lòng cũng rất tệ, quan trọng là không ai chịu dành nhiều thời gian với người sắp chết như tôi"

"Không phải có Tang tiểu thư ở bên anh sao? Cô ấy thường xuyên đến xem anh đấy" Lâm Nhược Kỳ không hiểu, nhưng không thể không thừa nhận, mặc dù cá tính của Cơ Liệt Thần ác liệt một chút, nhưng anh đối mặt với kết cục cuộc đời, thật. . . . . Rất tiếc hận.

Ánh mắt lạnh lùng của Cơ Liệt Thần quét Tang Tuyết Phù đang cố nén cười một cái, lạnh giọng nói: "Cô ấy sao? Gần đây cô ấy rất bận, bận rộn xem mắt, tôi muốn trước khi đi, phải giải quyết chuyện lớn của cuộc đời cô ấy cho xong, dù sao cô ấy còn trẻ, yêu, kết hôn, sống chết đều cần phải trải qua kinh nghiệm. . . . . Không giống như tôi, tất cả mọi chuyện cũng chưa trải qua. . . . . ."

Cơ Liệt Thần càng nói càng đau buồn, cuối cùng muốn nói lại thôi, tinh thần chán nản, ngón tay thon dài xinh đẹp cầm một tờ khăn giấy, dường như muốn lau nước mắt. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ nhìn bộ dạng anh một mình "Rơi nước mắt" nhưng người bên cạnh không làm được gì, chợt cảm thấy tâm trạng của mình cũng giảm sút.

Vì vậy, nhiệt huyết dâng trào, nói: "Anh đừng đau lòng, một chút tái khám xong rồi, tôi và anh đi dạo một chút"

Nghe vậy, trên mặt một cậu chủ hiện lên nụ cười sáng lạn.

Tang Tuyết Phù không sợ chết, giơ tay chen vào nói: "Tôi cũng muốn đi!"

Cơ Liệt Thần ác liệt ném một cái trợn mắt: "Cô ngoan ngoãn ở nhà cho tôi, nghiên cứu chuyện ngọc bội!"

Bọn người làm không dám vạch trần người khác, chỉ có giả bộ ngu dốt hùa theo nhưng thầm nói trong lòng: trời ạ, cậu chủ Cơ Liệt Thần cao quý, tao nhã của chúng ta, tại sao nói dối có thể tự nhiên, mặt không đổi sắc như vậy? A, cậu chủ quá phúc hắc phải không. . . . . .

Bệnh viện Nam Thành, nam khoa,

Trải qua một phen rút máu, xét nghiệm, kiểm tra sức khoẻ. . . . . đã đến buổi trưa, Lâm Nhược Kỳ và Cơ Liệt Thần ngồi trong phòng làm việc của giáo sư Mạnh quyền uy nhất bệnh viện chờ kết quả phân tích.

Giáo sư Mạnh hơn 50 tuổi, mang mắt kính gọng đen, mặc dù ánh mắt của ông ta được che ở phía sau mắt kính vừa dầy vừa nặng nhưng vẫn phát ra ánh sáng cơ trí và kiên định, khóe mắt có một số nếp nhăn, ngược lại càng cảm giác ông ta thân thiết và trầm ổn.

Lâm Nhược Kỳ biết giáo sư Mạnh, ông ta là người có uy tín trong bệnh viện, dĩ nhiên đối với lời của ông ta, hết sức tin tưởng, không chút nào nghi ngờ.

Sau khi xem xong tờ xét nghiệm, giáo sư Mạnh gở mắt kính xuống, gật đầu một cái: "Ừ, không tệ, không tệ, cũng không có hiện tượng thay đổi khác hay tồi tệ hơn. Theo tình trạng hiện tại của cậu, tôi cho rằng vẫn còn có khả năng chữa khỏi. Nếu cậu có thể tích cực phối hợp với bệnh viện tiếp tục điều trị bằng hoá chất, nói không chừng còn có một đường sống, lúc thích hợp, tôi sẽ sắp xếp phẫu thuật cho cậu một lần, tỷ lệ chữa khỏi sẽ được nâng cao rất nhiều".

Nghe lời của giáo sư Mạnh, biểu hiện của Lâm Nhược Kỳ còn muốn hưng phấn hơn bản thân Cơ Liệt Thần, "Có thật không? Giáo sư Mạnh? Ông nói thật chứ?"

Nói đến chỗ hưng phấn, hai tay cô đưa ra, chụp lấy tay của giáo sư Mạnh, bộ dạng mừng rỡ như điên làm đối phương rất kinh ngạc.

"Đúng vậy, cô gái. . . . . Tại sao tôi có cảm giác cô khá quen?" Giáo sư Mạnh đem mắt kính đeo vào trên sống mũi một lần nữa, đẩy đẩy gọng kính, nghi ngờ hỏi.

Chương 23: Tôi sẽ chăm sóc anh thật tốt

Lâm Nhược Kỳ mở trừng hai mắt, cười tủm tỉm trả lời: "Giáo sư Mạnh, ông quên sao? Tôi là Lâm Nhược Kỳ, từng thực tập y tá tại lầu 11, hiện tại tôi. . . . . " Hơi ngừng lại, tiếp tục nói, "Là hộ lý riêng của Cơ Liệt Thần tiên sinh"

"A, như vậy sao. . . . . ." Dường như Giáo sư Mạnh hiểu ra, gật gật đầu, thật ra vẫn không nhớ cô là người nào.

Mỗi năm đều có hàng loạt y tá thực tập tới, lại đi, làm sao ông ta có thể nhớ được? Nếu Lâm Nhược Kỳ bổ sung một câu, mình là y tá thực tập ghim vào của quý của người bệnh, đoán chừng giáo sư Mạnh còn có thể nhớ.

Ánh mắt Lâm Nhược Kỳ trong suốt như ngọc bích, tràn đầy ngọt ngào ấm áp, khóe miệng cong cong giống như vầng trăng xinh đẹp, khiến cho hai mắt giáo sư Mạnh cảm thấy tỏa sáng, không nhịn được cũng nhìn cô cười. Rồi im lặng nhìn Cơ Liệt Thần một chút, phát hiện vẻ mặt anh nhìn về phía cô hộ lý này không bình thường lắm, nhất thời, giáo sư Mạnh hiểu ra.

Thì ra Cậu chủ Cơ phối hợp với ông ta diễn một tuồng kịch, lại là vì cô gái nhỏ này. . . . . .

Không chú ý tới ánh mắt của giáo sư Mạnh nhìn về phía Cơ Liệt Thần có thâm ý khác, cô vô cùng nghiêm túc hỏi: "Đúng rồi, giáo sư Mạnh, lần đầu tiên tôi làm hộ lý riêng, loại bệnh này tôi nên làm thế nào mới có thể trợ giúp cho người bệnh của tôi giảm đau đớn hả?"

"Cái này. . . . . Ách. . . . . ." Ông ta dừng một chút, giương mắt nhìn vẻ mặt cao ngạo của Cơ Liệt Thần sau lưng Lâm Nhược Kỳ một chút.

Giáo sư Mạnh lo lắng sợ mình nói bậy, phát hiện đối phương im lặng gật đầu một cái, ông ta giả vờ suy nghĩ sâu xa một phen.

Trả lời: "Cái bệnh này thật ra rất đặc biệt, khi vi khuẩn gây bệnh cho người bệnh thì cảm giác bộ phận tinh hoàn cũng không quá đau đớn, tối đa cũng chỉ là cảm thấy đau ở bên ngoài. Cách giảm bớt cảm giác đau đớn không phải là không có, nhưng vì cô là nữ, chuyện này có chút. . . . . ."

Nói đến đó lúng túng, giáo sư Mạnh ngừng miệng, rũ mắt suy nghĩ một chút, giương mắt tiếp tục nói, "Như vậy đi, chủ yếu cô phụ trách chăm sóc tốt cho người bệnh, bắt đầu từ cuộc sống và ăn uống hàng ngày, chú ý không để cho tâm trạng anh xúc động quá lớn, giữ vững tâm trạng tốt đẹp, mãi cho đến khi phẫu thuật thành công là được"

Dứt lời, len lén liếc mắt nhìn Cơ Liệt Thần, phát hiện đối phương hết sức hài lòng gật gật đầu, lúc này ông ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước khi đi, Lâm Nhược Kỳ vì cám ơn, còn thay Cơ Liệt Thần tặng một rổ trái cây cho giáo sư Mạnh.

Cơ Liệt Thần rất xem thường nhìn cô, đối với loại hành động nịnh nọt này của cô rất kín đáo phê phán: "Theo tôi thấy, bác sĩ danh tiếng đều bị loại người như cô làm cho hư hỏng"

Lâm Nhược Kỳ châm chọc: "Tôi gọi là tiền đầu tư ban đầu, sau này anh bệnh còn phải dựa vào giáo sư Mạnh người ta đấy, ông ấy là người có uy tín trong bệnh viện này, có ông ấy giúp đỡ, bệnh của anh sẽ khá hơn"

Cơ Liệt Thần cười cười, không ngờ cô gái nhỏ tinh ranh này suy nghĩ chu đáo như thế, vì vậy sờ sờ đầu của cô, ôn hòa cưng chìu nói: "Để cho cô nhọc lòng, sau này tôi sẽ hoàn toàn dựa vào cô" Nói xong lời này, đáy mắt không nhịn được toát ra vô cùng dịu dàng.

Nghe vậy, tự nhiên Lâm Nhược Kỳ nảy sinh ý thức trách nhiệm, không chút nào nhìn thấy thay đổi trong ánh mắt của anh, cắm đầu cắm cổ vỗ bộ ngực nhỏ, hào khí ngất trời nói: "Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cho anh thật tốt"

"Nếu vậy, cô phải giữ lời hứa, hơn nữa lúc ăn điểm tâm, cô đã đồng ý hôm nay phải đi cùng tôi đấy. Vì vậy, trong thời gian tới cô cũng phải giữ lời hứa"

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy lời nói của anh giống như đầy ẩn ý, giương mắt ngẩng nhìn, hỏi "Anh muốn đi đâu?"

Anh thần bí cười: "Đoán thử xem nào?"

Cô nghiêng đầu suy nghĩ: "Ừ . . . . . Đi dạo phố sao?"

"Đó là chuyện chỉ có các cô gái mới thích" Anh đầy vạch đen, trả lời.

"Ca hát, khiêu vũ, ăn món ngon gì đó?"

". . . . . Không phải" Lắc đầu một cái.

Vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ lộ vẻ khó xử nhìn Cơ Liệt Thần. Cô thật sự đoán không ra, vốn hiểu biết rất ít về sở thích của người đàn ông, càng không nói đến, anh là một cậu chủ?

Anh đột nhiên hỏi ngược lại: "Cô thích môn thể thao mạo hiểm không?"

"Thể thao? Không tồi. . . . . ." Nhưng chỉ chạy bộ, nhảy dây thừng, bơi lội … cái gì cũng tạm được, nhưng anh mới vừa nói cái gì. . . . . môn thể thao mạo hiểm?

Cô hỏi lại: "Cái gì là thể thao mạo hiểm? Chẳng lẽ giống như kênh thể theo trong TV, hay leo núi, lướt sóng . . . . . Sao?"

"Không phải những thứ kia, tôi thích nhất là bay lượn trên núi cao, đã lâu không có chơi trò kia, cô theo tôi cùng chơi đi"

"Hù dọa. . . . . Cao, bay lượn trên núi cao? !" Lâm Nhược Kỳ sững sờ, chỉ nghe được một chữ "Cao", hai chân bắt đầu nhũn ra.

Mặc dù không có chơi thứ kia nhưng vừa nghe chữ này, cũng biết là chuyện gì xảy ra! Quan trọng là có thể nhìn thấy môn thể thao trên TV, anh. . . . . tại sao lại thích chơi cái đó? ! Thỉnh thoảng té đất! Rốt cuộc anh có phải người không?

Khóe miệng giật giật, run rẩy hỏi: "Tôi. . . . .tôi có thể không đi hay không?"

"Không được! Đã nói rồi, cô phải theo tôi, mới vừa rồi là người nào ở trước mặt bác sĩ, thề thốt nói phải chăm sóc cho tôi thật tốt vậy?"

". . . . . Nhưng, nhưng giáo sư Mạnh chưa nói tôi phải cùng đi với anh bay lượn trên núi cao chứ? Lại nói, thân thể của anh chịu được sao?"

"Nhưng ông ta dặn dò cô, chú ý không để cho tâm trạng tôi xúc động quá lớn, giữ vững tâm trạng tốt đẹp" hơi ngừng lại, gương mặt anh âm trầm từ

trên cao nhìn cô, "Bây giờ tôi cũng rất không thoải mái!"

"Không thoải mái? Đau ở nơi nào?" Chẳng lẽ là cái kia đau sao ?

Anh kiêu căng nói: "Đúng vậy, trái tim tôi đau! Bởi vì cô nói chuyện không suy nghĩ gì hết!"

Lâm Nhược Kỳ đầy vạch đen, cúi đầu: ". . . . . ."

Được rồi, cô thừa nhận giáo sư Mạnh có nói qua những lời này. Nhưng vì sao cô có một loại cảm giác bị anh nắm mũi dẫn đi, cảm giác này thật là hết sức khó chịu đấy. . . . . .

Thật ra Cơ Liệt Thần mang cô bay lượn trên núi cao là có dự tính. Thứ nhất, anh muốn giúp cô vượt qua chứng sợ độ cao, thứ hai học xong cái này, sau này nói không chừng sẽ tốt cho cô.

Dĩ nhiên, về phần tại sao nói sẽ tốt cho cô, Cơ Liệt Thần cũng không giải thích.

Sau một tiếng, hai người đi tới bên vách núi, phía sau Lư Đăng Bảo.

"Anh chắc chắn đôi cánh này giống như chiếc ô, sẽ không bị hỏng hoặc bị rơi giữa đường chứ?" Lâm Nhược Kỳ nơm nớp lo sợ hỏi.

Cơ Liệt Thần ở bên cạnh kiên nhẫn hướng dẫn cho cô: "Yên tâm! Phía sau đôi cánh của cô có một sợi dây thừng kèm theo, dây thừng dùng để khống chế phương hướng và thắng lại, giống như đuôi váy thật dài kéo phía sau lưng cô dâu, bắt đầu lướt thì tốc độ từ từ tăng lên, cảm giác cũng sẽ càng lúc càng sảng khoái"

"Nhưng. . . . . Nhưng hai người cùng nhau lướt không có chuyện gì chứ? Sẽ không nặng thêm sao?"

Cơ Liệt Thần đột nhiên dừng lại, gật đầu một cái: "Lo lắng của cô cũng có lý, nếu không một mình cô lướt?"

"Không muốn!" Cô chợt ôm anh, "Tôi cũng sẽ không. Đúng rồi, hỏi anh trước một chút, nếu xảy ra tai nạn, hậu quả nghiêm trọng nhất là cái gì?"

"Cái này sao?" Cơ Liệt Thần nhếch miệng cười khẽ, không nói.

Kiểm tra xong thiết bị trên người hai người, vươn tay nhẹ ôm lấy cô, chạy xông về phía trước. Vừa chạy, vừa hô: "Lâm Nhược Kỳ, cầu nguyện đi, cầu nguyện chúng ta sẽ không chết ở trong núi lớn này!"

Sau đó, ôm cô vọt tới bên vách núi, trực tiếp nhảy đi xuống!

Đôi cánh phía sau lưng giống như chiếc dù xòe ra, ôm thân thể hai người hướng dưới vách núi bay lượn . . . . . .

Chương 24: Mẹ nó, quá kích thích!

"A . . . . . a . . . . . ."

Tiếng thét chói tai của Lâm Nhược Kỳ phá vỡ sơn cốc yên tĩnh, khuấy động một mảnh bình yên dưới chân, chim chóc nhỏ ẩn nấp trong sơn cốc rối rít giương cánh bay ra.

Trong lúc rơi nhanh xuống, ánh mắt cô cũng nhanh chóng bay ra ngoài! Cả người cứng đờ, co rúc ở trong ngực đối phương, hai chân kẹp chặt thật chặt bắp đùi đối phương. Ngược lại nhìn Cơ Liệt Thần thong dong tự nhiên, đôi tay kéo dây thừng khống chế, không ngừng điều khiển.

Rốt cuộc, khống chế "Đôi cánh" xong, cảm giác lướt đi ổn định, tiếng gió vù vù thổi qua bên tai, giống như tiếng ca hát vui vẻ, dễ nghe, Lâm Nhược Kỳ lại mở mắt ra thì phát hiện hai người đã dùng sức gió lướt đi mấy chục mét . . . . . .

Không tin cảnh tượng nhìn thấy trước mắt, Lâm Nhược Kỳ nhắm mắt lại, rồi hi hí mở ra, giống như một bức tranh sơn thủy xinh đẹp đang ở dưới chân mình. So với ngồi máy bay trực thăng, cảm giác bay lượn trên núi cao thực tế hơn, tiếng gió ở bên tai, ánh mặt trời ấm áp chiếu trên người, tiếng chim hót véo von, giống như bọn chúng chỉ gần trong gang tấc. . . . . .

Thật ra, nghiêm chỉnh mà nói, mức độ này không tính là bay lượn trên núi cao, chân chính bay lượn trên núi cao phải ở trên ngọn núi cao hơn mới cất cánh được, nhưng bởi vì Lâm Nhược Kỳ mới học, Cơ Liệt Thần lựa chọn cất cánh ở một chỗ trên vách đá, có độ cao tương đối thấp.

Sau khi trải qua kích thích đặc biệt trên không trung như thế, trong lòng Lâm Nhược Kỳ chỉ còn lại một nhóm chữ to quay điên cuồng . . . . . trời ạ, mẹ nó, quá kích thích! Máy bay trực thăng cũng không có chiếc cánh bảnh bao này!

Thì ra "Đôi cánh" này có tác dụng kéo người lại, khi giảm xuống sườn dốc hay bắt đầu gia tăng tốc độ thì không khí sẽ thổi phồng "đôi cánh", nó có thể cung cấp cho người ta sức nâng nhất định, để người ta cách mặt đất hơn 2 mét, có thể bảo đảm trong quá trình hạ xuống, tránh bị va vào đá nham.

"Môn thể thao này đặc điểm là rất nhanh, vô cùng hiểm, vô cùng kích thích, dĩ nhiên bình thường cũng kèm theo rủi ro thật cao, nhưng chỉ cần theo hướng dẫn của tôi, cô sẽ rất nhanh nắm giữ mấu chốt, cảm nhận được sức hấp dẫn của nó"

Cơ Liệt Thần vừa giảng giải mấu chốt, vừa cúi đầu nhìn nét mặt Lâm Nhược Kỳ một chút, cô đang há tròn miệng hăng hái bừng bừng nhìn phong cảnh tuyệt đẹp bay qua dưới chân núi. Nghe xong anh giảng giải, Lâm Nhược Kỳ vừa vô cùng hưng phấn kêu to, mặt mày hớn hở vừa kinh ngạc cảm thán, cảm xúc vui vẻ này không có lời nào có thể miêu tả được.

Đáy mắt Cơ Liệt Thần dâng lên một ý cười nhàn nhạt: xem ra, so với tưởng tượng của mình, cô còn thích "Đôi cánh" này hơn a. . . . . .

Sau khi nhận thức, Lâm Nhược Kỳ hoàn toàn không chú ý tới, trong lúc vô tình mình đã từ từ thoát khỏi chứng sợ độ cao khốn khổ. Đợi đến khi phát hiện chuyện này, cô lập tức quyết định, mỗi ngày phải dành một chút thời gian tới học tập bay lượn trên núi cao, nói không chừng sau này sẽ thực sự cần dùng đến nó.

Vì vậy, một tuần kế tiếp, gần như mỗi ngày cô đều dành thời gian đi bay lượn trên núi cao. Đương nhiên, huấn luyện viên của cô là do cậu chủ Cơ Liệt Thần chịu trách nhiệm. Như đã nói, Cơ Liệt Thần cảm giác mình đánh giá thấp năng lực của Lâm Nhược Kỳ, bởi vì cô chỉ tốn một tuần lễ ngắn ngủn, là có thể tự mình lướt đi, đây là chuyện rất nhiều cô gái không làm được.

Vào một ngày, cô lướt núi trở về, Heber đón cô, nói trong nhà có một vị khách.

Khi Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông kia, nghiêm chỉnh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách thì không khỏi sửng sốt.

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy, người đàn ông này dường như đã gặp ở nơi nào.

Cẩn thận quan sát một chút, phát hiện dáng dấp người đàn ông này không kém hơn Cơ Liệt Thần. Sống mũi cao thẳng như một dãy sông băng, lông mày rậm, cánh môi mím chặt, cằm sạch sẽ rắn rỏi, mắt hẹp dài, sắc bén, vẻ mặt nghiêm túc, phong cách nghiêm nghị, làm cho toàn thân trên dưới của anh ta phát ra tin tức "Người lạ chớ tới gần, tôi dễ nổi giận" . . . . . .

Nhìn thấy cô đi theo sau lưng Cơ Liệt Thần đi vào, người đàn ông xa xa liếc cô một cái, liền quay đầu nhìn quản gia Heber đi tới.

Quản gia Heber lịch sự đi qua, khẽ cúi người chào hỏi: "Chào Lãnh tiên sinh, hôm nay đến, xin hỏi có chuyện quan trọng gì sao?"

Lâm Nhược Kỳ phát hiện Heber tìm từ rất hay, nói rõ đối phương là một người rất có thân phận, địa vị, không khỏi quan sát người đàn ông kia một lần nữa, nhưng con mắt đối phương cũng không còn nhìn cô, cô tức giận bỏ đi.

Xa xa nghe anh ta trả lời: "Hôm nay, Lãnh mỗ cố ý đưa thiệp mừng thọ 60 tuổi của cha tôi cho cậu Cơ. Hiếm khi cậu chủ Cơ chịu để cho tôi ngồi trên ghế sofa một chút, nhưng hơn nửa ngày rồi, sao còn chưa thấy bóng dáng của anh ấy? Chẳng lẽ như người bên ngoài đồn đãi, gần đây thân thể của Cơ tiên sinh có bệnh nhẹ? Tôi vốn cũng không tin, nhưng bây giờ xem ra, dường như thật sự có chuyện như thế"

Cơ Liệt Thần chậm chạp không ra mặt, khó trách người đàn ông kia bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc Cơ Liệt Thần cố ý chậm trễ gặp mình, hay thân thể thật sự có bệnh nhẹ.

Vẻ mặt Heber lộ ra khó xử: "Là tôi tiếp đãi không chu đáo, sẽ nhanh chóng đưa thức uống lên cho ngài. Tôi đi thúc giục cậu chủ, cậu ấy đang ở trong phòng đọc sách mở cuộc họp trực tuyến với các thuộc hạ, xin chờ một chút".

Lâm Nhược Kỳ cũng toát mồ hôi dầm dề thay Heber, cái loại cố ý để khách chờ, có lẽ chỉ có Cơ Liệt Thần thích đùa bỡn mới làm ra, còn làm hại Heber làm bia đỡ đạn. . . . . .

"Tốt. . . . ." Lãnh Như Phong có thâm ý khác, hơi cười. Đột nhiên khóe mắt đảo qua, tầm mắt quét về phía trên người Lâm Nhược Kỳ đang đi qua phòng khách: "Vị tiểu thư đáng yêu kia, vẫn là lần đầu tiên gặp mặt ở Lư Đăng Bảo rồi, không biết nên xưng hô thế nào?"

Bước chân Lâm Nhược Kỳ dừng lại, quay đầu lại nhìn bốn phía.

Trong phòng khách trống vắng, ngoại trừ mấy người giúp việc nam kính cẩn lễ phép đứng hầu hạ phía sau lưng khách quý, cũng chỉ có cô là “Vị tiểu thư đáng yêu" sao?

Đang ngẩn người, đối phương đã đi tới trước mặt cô, đưa bàn tay ra nói: "Xin chào, tôi là Lãnh Như Phong"

Lâm Nhược Kỳ đành phải vươn tay, đồng thời, căng thẳng nuốt ngụm nước bọt: "Anh. . . . . Xin chào, tôi là Lâm Nhược Kỳ, ách. . . . . Tôi là hộ lý riêng của Cơ Liệt Thần tiên sinh"

Khoảng cách gần như vậy, quan sát đối phương, rốt cuộc Lâm Nhược Kỳ phát hiện tại sao mình cảm thấy anh ta nhìn quen mắt rồi. Thì ra anh ta chính là người đàn ông ngày đó đụng vào cô ở dưới chân núi, rồi kéo cô cùng ngã vào trong mương nước thối!

"Anh . . . . . anh, anh. . . . . ." Kinh ngạc nói không ra lời, đưa ra một ngón tay chỉ vào anh ta. Khó trách mới vừa rồi không nhận ra được, là vì bộ ria mép của anh đã biến mất!

Ai ngờ, đối phương cầm tay cô, cũng đột nhiên kéo cô một cái, Lâm Nhược Kỳ sơ ý, cả người ngã nhào về phía trước ngực anh ta . . . . . .

Lâm Nhược Kỳ hoảng hố nhưng rất nhanh phản ứng kịp.

Một giây kế tiếp, ngã nhào theo quán tính cô thuận thế dùng đầu đâm tới ngực của anh ta. Lại bị anh ta dùng một cái tay khác ngăn trở cái trán, bởi vì chân sau của cô dùng sức đạp thế nào cũng không cách nào nhúc nhích. Hết cách rồi, ai kêu vóc dáng của cô thấp, so với người ta thấp hơn hai cái đầu, xem như cô là cô gái khỏe mạnh, nhưng ở trước mặt Lãnh Như Phong người ta, chính là một con kiến nhỏ bé, yếu đuối.

Lãnh Như Phong hơi kinh ngạc nhìn vật nhỏ phía dưới liều mạng duỗi chân, nhất thời nói không ra lời.

Chương 25: Con chim nhỏ tức giận

Một hồi lâu, anh cúi thấp, nhỏ giọng hỏi "Này, vì ngày đó tôi đụng cô, cho nên bây giờ cô muốn trả thù sao?"

Lâm Nhược Kỳ trừng lớn mắt, người đàn ông này thật không biết xấu hổ! Vô cùng tức giận hỏi: "Anh đụng tôi, cũng không nói xin lỗi, anh không nên. . . . . ."

Đột nhiên, tay anh phất một cái, nắm chặt cổ tay của cô. Nói nhỏ: "Không sai, ngày đó chính tôi kéo ngã cô. Nhưng đây là bí mật của hai người chúng ta, nếu như cô muốn tìm ngọc bội về, thì đừng nói chuyện ngày đó với bất cứ ai!" Giọng nói rất cứng rắn.

". . . . . ." Cái gì? Ngọc bội trong tay anh ta? ! Tại sao cô không nghĩ tới sớm hơn? ! A, tên đàn ông hình người dạng chó trước mắt này thì ra là một tên trộm!

Lâm Nhược Kỳ cắn răng nghiến lợi nói: "Anh muốn thế nào, mới có thể trả lại ngọc bội cho tôi?"

"Chỉ cần cô làm theo lời tôi nói, đừng nói ra chuyện tôi đụng phải cô, như vậy tôi sẽ trả lại ngọc bội cho cô"

Lâm Nhược Kỳ nghi ngờ nhìn về phía anh ta, "Thật sao? Vậy. . . . . Khi nào anh trả cho tôi?"

"Lãnh Như Phong tôi chưa bao giờ nói dối" Hơi ngừng lại, anh ta bổ sung "Tôi dùng nhân cách của tôi để bảo đảm"

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ bĩu môi, khinh bỉ nhìn anh ta một cái, hết sức không khách khí nói: "Nhân cách? Tôi lại không biết anh có cách hay không, lại nói nhân cách cũng không thể bảo đảm. . . . . ."

". . . . . ." Lãnh Như Phong sững sờ, sau đó đầu đầy vạch đen, "Tóm lại, tôi sẽ trả lại cho cô, chẳng qua là vào lúc thích hợp"

Dứt lời, Lãnh Như Phong nheo mắt nhìn về phía thư phòng, trong tròng mắt thoáng qua một tia sáng loáng.

Rồi quay đầu lại nhìn Lâm Nhược Kỳ một chút, nghi ngờ hỏi: "Nói như vậy, thân thể của anh ta thật sự có bệnh nhẹ sao?"

Lâm Nhược Kỳ gật đầu một cái, không vui nhìn cổ tay của mình. Hơi sức của cô đã xem là lớn rồi, nhưng hơi sức của anh còn lớn hơn, gắt gao nắm cổ tay của cô không có ý buông ra.

Có lẽ trời sinh lông mày của anh hơi cao, cho nên thoạt nhìn dáng vẻ hung ác, giống như cô đắc tội với anh ta ở đâu, một đôi mắt sắc bén như chim ưng, lạnh lùng nhìn cô làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Thật ra, trong lòng Lãnh Như Phong suy nghĩ là: xem ra bộ dạng của cô dường như cũng không biết cái gì, có nên hỏi cô, đối với chuyện ngọc bội, biết được bao nhiêu hay không. . . . . .

"Cậu chủ Lãnh, tại sao lại không thương hương tiếc ngọc vậy? Nhìn tay Y tá Lâm của chúng tôi, đã bị anh nắm đỏ hết rồi" Giọng nói của Tang Tuyết Phù từ phía cửa chính xa xa truyền đến.

Lãnh Như Phong nhìn thấy người tiến vào là Tang Tuyết Phù, lập tức buông lỏng tay của Lâm Nhược Kỳ.

Lâm Nhược Kỳ cám ơn quay đầu lại, vội vàng trốn bên người cô. Nếu Tang Tuyết Phù tới trễ một chút, sợ rằng khớp xương ngón tay của cô cũng muốn gảy hết.

Cô lại gần bên cạnh Tang Tuyết Phù, nhỏ giọng nói: "May mà cô đã đến, nếu không tay của tôi cũng đứt. Người kia làm cái gì? Bộ dạng xem ra thật hung dữ, giống như một con chim nhỏ tức giận!"

Tang Tuyết Phù bật cười khì khì, quay đầu lại nhìn về phía Lãnh Như Phong, "Cậu chủ Lãnh, tại sao ấn tượng đầu tiên của phụ nữ đối với anh luôn kinh khủng như vậy? Anh nên kiểm điểm lại rồi"

Sau đó vùi đầu nói thầm: thật là là phục cô, người sắp thừa kế tập đoàn Lãnh thị, lại bị đã nói thành như vậy, dù sao đi nữa bị hình dung thành con sư tử, con hổ hoặc là con báo, các loại dã thú dũng mãnh cũng được a, nhưng lại bị hình dung thành . . . . . con chim nhỏ tức giận? !

Giọng nói Lâm Nhược Kỳ tuy nhỏ, nhưng lỗ tai đã được huấn luyện, thính

lực trở nên cực kỳ nhạy bén, Lãnh Như Phong cũng đều nghe hết. Nhưng anh ta không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn nơi cổ và ngực của cô, hờ hững dời đi tầm mắt.

Lạnh nhạt nói: "Nếu thiệp mời đã đưa đến, cậu chủ Cơ lại keo kiệt ló mặt ra gặp Lãnh mỗ, vậy tôi đi trước"

Ánh mắt của anh ta khiến Lâm Nhược Kỳ không nhịn được sợ hãi một chút, hoàn hảo tầm mắt của anh ta chỉ nhẹ nhàng quét qua trên người cô. Mắt thấy anh ta muốn đi ra ngoài tòa bảo, Lâm Nhược Kỳ thở phào nhẹ nhõm.

"Lãnh Như Phong, tánh tình nóng nảy của anh có phải nên sửa đổi lại một chút hay không?" giọng nói trong suốt lạnh như băng từ phía sau phòng khách, đi thông qua phòng đọc sách truyền đến, người chưa thấy bóng dáng, đã nghe tiếng trước.

Trên hành lang dài rộng rãi, cửa chính thật to rộng mở, hai bên gắn đèn tường sáng rực, bước chân của Cơ Liệt Thần ưu nhã đạp thảm nhung từ hành lang đi tới trong phòng khách, Heber đi theo phía sau anh.

"Ha ha. . . . . Quả nhiên là Lãnh Kiêu Hùng dạy dỗ nên người kế thừa a, tính tình cũng giống nhau như đúc, giọng nói lạnh như băng, không chịu nổi" Mái tóc đen lười biếng ôm sát, Cơ Liệt Thần cầm ly trà đậm do người giúp việc đưa tới, hớp một ngụm, rồi đặt lại trong mâm, sau đó hướng về phía bóng dáng cao lớn đứng yên của Lãnh Như Phong ra dấu tay mời, "Cậu chủ Lãnh, ở lại ăn cơm trưa thôi"

Nghe vậy, Heber và Tang Tuyết Phù đồng thời giật mình, nhìn anh một chút, rồi giả vờ như chuyện không liên quan đến mình, vùi đầu đánh đấm.

Mà vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ không hiểu nhìn bọn họ kỳ kỳ quái quái. . . . . Giữ khách lại ăn cơm thôi, tại sao vẻ mặt bọn họ lại kỳ quái thế kia? !

Vẻ mặt Lãnh Như Phong không thay đổi, quay đầu lại, trầm ngâm hai giây, sau đó trả lời: "Không, tôi nghĩ Cơ tiên sinh cũng không phải là thật lòng mời tôi. . . . . "

Cơ Liệt Thần nâng lên khóe môi, "Cậu chủ Lãnh, lời này anh đoán sai rồi"

Anh chậm rãi đi tới trước mặt Lãnh Như Phong, nhẹ giọng nói: "Tôi nghĩ, cậu chủ Lãnh tới tệ bảo, mục đích không phải chỉ có đưa thiệp mời chứ? Ở

lại ăn cơm trưa, chẳng phải sẽ biết tình trạng thân thể của tôi, rốt cuộc như thế nào sao?"

Anh nói thẳng ra, mọi người vừa giật mình, ngạc nhiên nhìn về phía hai người đã là âm thầm gió nổi mây phun.

Vẻ mặt kiêu ngạo của Cơ Liệt Thần đang nhìn Lãnh Như Phong. Từ đời cha trở đi, nhà họ Lãnh và nhà họ Cơ không quan hệ lui tới, mặc dù đến thế hệ của Cơ Liệt Thần, quan hệ của hai nhà xem ra có chuyển biến tốt, nhưng sự thật cũng là: hai bên dù chưa ngay mặt, đối chọi gay gắt, nhưng vẫn luôn ở chỗ tối ngầm đấu đá lẫn nhau.

Lãnh Như Phong vâng lệnh Lãnh Kiêu Hùng, một mình đến Lư Đăng Bảo đưa thiệp mời, rõ ràng là có mưu đồ khác.

Bên này, Lãnh Như Phong cũng lạnh lùng nhìn lại Cơ Liệt Thần.

Cơ Liệt Thần nói không sai, lần này tới Lư Đăng Bảo số 1, mục đích không chỉ có một, thứ nhất anh ta muốn thử có thể gặp được Lâm Nhược Kỳ hay không, thứ hai muốn tìm hiểu bệnh tình của Cơ Liệt Thần là thật hay giả. Trước mắt xem ra, có thể gặp Lâm Nhược Kỳ một lần nữa, quả thật là một thu hoạch không nhỏ.

Cười nhẹ một tiếng, Lãnh Như Phong đáp lời: "Cậu chủ Cơ, xem ra tật xấu đa nghi của anh vẫn không thay đổi. Nếu khó chối thịnh tình, vậy Lãnh mỗ sẽ ở lại ăn bữa trưa cùng cậu chủ Cơ"

Trong lúc chờ đợi bữa ăn đưa lên, Tang Tuyết Phù lặng lẽ nói cho Lâm Nhược Kỳ, hai người đẹp trai này luôn không hợp nhau. Dùng lời nói của cô, nguyên nhân là "Cậu chủ Lãnh khinh thường cậu chủ Cơ thừa kế gia thế, bối cảnh, mà Cậu chủ Cơ cười nhạo cậu chủ Lãnh là người cố chấp".

Lâm Nhược Kỳ nghe xong, không khỏi bĩu môi: e hèm, hai người đàn ông này đều không phải đèn đã cạn dầu!

Rồi sau khi cẩn thận nghe ngóng, thì ra Lãnh Như Phong cũng không phải là con trai ruột của Lãnh Kiêu Hùng, chỉ là con nuôi, đây là một chuyện Lãnh Như Phong canh cánh trong lòng. Chẳng qua, hiện tại vây cánh của anh ta dần dần cứng cáp, không ai dám nói trước mặt anh ta, dĩ nhiên, không bao gồm Cơ Liệt Thần, cậu chủ là một ngoại lệ.

Vì vậy, hai người ngấm ngầm so tài, thành chuyện thường như cơm bữa.

Lâm Nhược Kỳ nghe, cảm thấy Cơ Liệt Thần không biết xấu hổ, thậm chí người đàn ông này có hứng thú tệ hại như vậy, cá tính thật sự quá ác liệt rồi, tại sao chọc vào chỗ đau của người ta chứ . . . . . .

Rõ rành rành, bữa cơm trưa này ăn vô cùng gian nan.

Chương 26: Lãnh Như Phong kỳ quái

"Nấc. . . . ." Lâm Nhược Kỳ gục vào cửa sổ rụt vai một cái, lắc đầu một cái, bĩu môi, buồn rầu lấy tay xoa bụng của mình.

Mới vừa rồi ở trong phòng ăn, nhìn cảnh tượng hai người đàn ông này sử dụng ánh mắt so tài lẫn nhau, bị không khí căng thẳng tại hiện trường lây bệnh đến mình, vốn không có cách nào ăn cơm thật ngon, bây giờ bụng của cô đầy hơi, không nhịn được phải xoa xoa.

Aiz, bữa cơm trưa này đúng là ăn không thoải mái a. . . . .

"Cô ở chỗ này có tốt không?" Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lẽo.

Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Lãnh Như Phong một tay ôm cánh tay, tựa người vào bên cạnh cửa, trong tay kia bưng ly nước nóng hổi, ánh mắt lạnh lẽo híp lại, quan sát cô nằm ở cửa sổ . . . . . .

Làm sao anh tìm được cô?

Lâm Nhược Kỳ liếc nhanh ngoài cửa sổ một cái, ánh mặt trời đã chiếu xuống ước chừng nghiêng 45 độ, không cần nhìn cũng biết, hiện tại cũng đã đến xế chiều, không ngờ anh còn chưa rời đi. Theo lý thuyết, bị Cơ Liệt Thần không muốn gặp đến mức kia, anh ăn cơm trưa xong liền đi khỏi mới đúng. . . . . .

Thấy cô không nói, dường như có vẻ đề phòng anh , Lãnh Như Phong cười nhẹ, thật sự cũng không tức giận, chậm rãi đưa ly nước cho cô: "Cho cô đây, uống nó sẽ tốt một chút"

Nhất thời, Lâm Nhược Kỳ chưa kịp phản ứng, không hiểu ngẩng đầu nhìn anh .

Lãnh Như Phong chỉ chỉ vào cổ họng của cô, vừa chỉ chỉ vào bụng của cô. Cô hiểu ra, thì ra anh đưa cho cô uống nước nóng, như vậy có thể không xoa nữa.

Cô không suy nghĩ nhiều, nhận lấy ly nước, thổi thổi hơi nóng phía trên, uống xong một ngụm nhỏ.

"Nếu tôi đoán không nhầm, cô không phải tự nguyện ở lại chứ? Nếu như vậy, có muốn tôi cứu cô ra ngoài hay không?"

"Khụ khụ . . . . ." Tâm sự chợt bị đoán trúng, Lâm Nhược Kỳ hoảng sợ, không cẩn thận bị sặc.

Nhìn dáng vẻ cô rất khó chịu, gương mặt sặc thành màu đỏ tím, Lãnh Như Phong do dự, bàn tay đưa ra, lại không chắc canh , rụt lại.

Đôi mắt hẹp dài nhíu lại, trong lòng thoáng qua một suy nghĩ: có lẽ, ngọc bội căn bản cũng không phải của cô, dù là của cô, cũng không thể xác định cô chính là "Cô". Nhưng nếu có một sợi tóc của cô, nói không chừng sẽ tra được cái gì đó. Vả lại, cùng cô tán gẫu một chút, dò hỏi cô một chút, nói không chừng sẽ moi ra tin tức có ích. . . . . .

Do dự một chút, Lãnh Như Phong vươn tay vỗ vỗ lưng của cô. Thuận tay, lấy đi của cô một sợi tóc.

Thật vất vả trở lại bình thường, Lâm Nhược Kỳ ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn về phía anh ta: "Lãnh tiên sinh, mới vừa rồi anh đang nói đùa với tôi sao?" Đối phương và cô không quen, cô không thể nào dễ dàng nói cho anh biết lời trong lòng.

Huống chi, tại sao anh ta kết luận cô không phải tự nguyện ở lại, còn nói muốn cứu cô, chỉ sợ anh ta còn đáng sợ hơn Cơ Liệt Thần đấy chứ? Lâm Nhược Kỳ đối với hành vi tùy tiện suy đoán ý tưởng người khác của Lãnh Như Phong, rất bất mãn. Quang trọng là cô cảm thấy lúc anh ta nói ra lời này, nhìn cô, trong đáy mắt ẩn chứa một tầng ý tứ xem thường. . . . . .

Sắc mặt Lãnh Như Phong trầm xuống, mất thăng bằng, trả lời: "Bộ dáng của tôi, thoạt nhìn rất giống như đang nói đùa sao?"

". . . . . ." Cô nghẹn họng. Một hồi lâu, rũ mắt xuống thấp, trả lời: "Ách. . . . . Được rồi, xem như mới vừa rồi tôi nói đùa được chưa?"

Thật là không thèm nói nhiều hơn nửa câu.

Lãnh Như Phong: ". . . . . "

Bầu không khí lập tức yên lặng, cuộc nói chuyện kết thúc.

Bình thường mà nói, Lãnh Như Phong rất ít tốn tâm tư đối với một cô gái, thay vì lãng phí thời gian cùng đối phương từ từ trao đổi, không bằng trực tiếp lên giường. Trên thực tế, phần đông các cô gái khi nhìn thấy anh ta đều ước gì lên giường của anh ta nhanh một chút, anh ta không cần tốn nhiều tâm tư.

Hay nói cách khác, anh ta chia phụ nữ thành hai loại, thích hợp lên giường hoặc không thích hợp lên giường.

Giống như bây giờ, cùng đối phương nói lời khách sáo, thật đúng là không phải sở trường của anh ta. Nhất là biện pháp hiểu được cô gái ở trước mắt hiển nhiên khác với cô gái bình thường. Cho nên trao đổi với cô làm cho anh ta cảm thấy. . . . . Rất là đau đầu!

Nghĩ đến đây, hai mắt không khỏi nhìn cô thêm một chút.

Gương mặt trái xoan trắng mịn như ngọc, lông mày thật dài, thanh nhã, tinh tế, lông mi vừa dài vừa cong, hai tròng mắt linh động, lỗ mũi nhỏ hếch lên, môi anh đào chúm chím, gương mặt không tính là rất đẹp nhưng hết sức tinh xảo.

Đầu không cao, thân hình cũng rất thon gầy, xem ra giống như là nuôi dưỡng không tốt, cái đầu nhỏ chỉ cao đến ngực của anh ta, mặc một chiếc váy dây vải chiffon, ngang lưng có đường viền hoa, gió nhẹ lướt qua làn váy áo bồng bềnh, cả người rất giống một con bươm bướm bay bay.

Xem ra, trong trí nhớ, cô có mấy phần giống như "Cô" lúc còn bé . . . . . .

Chỉ tiếc, khi đó "Cô" vẫn còn rất nhỏ, cho dù cô chính là "Cô", nhưng chuyện trước lúc ba tuổi, cô có thể nhớ bao nhiêu? Nếu cô nhớ, vậy có nhớ đến anh ta hay không. . . . . .

Lãnh Như Phong cũng không phải là một người đàn ông dễ dàng xung động nhưng anh ta phát hiện thân thể của mình dường như có chút nóng lên. Là bởi vì cô rất có thể chính là "Cô" làm cho anh ta cảm thấy hưng phấn sao? Lãnh Như Phong không hiểu mình thế nào.

Dường như cảm thấy mình bị nhìn thật chăm chú, Lâm Nhược Kỳ chậm rãi

ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh ta. . . . . .

Thân thể Lãnh Như Phong chấn động mạnh, con ngươi không nhịn được mở to ra.

Bị anh ta chăm chú nhìn như thế, rõ ràng làm cô rất hồi hộp, không nhịn được, nuốt xuống một ngụm nước bọt, vừa vặn động tác nuốt, làm cho ánh mắt Lãnh Như Phong đột nhiên chuyển dời đến củ sen trắng nõn trên cổ của cô. Da của cô cũng không tính là rất trắng nhưng mềm mại, dường như phát ra mùi thơm sâu kín.

Anh ta phát hiện, trên cổ và xương đòn của cô hơi lộ ra ngoài, rồi đến ngực, làn da tốt như da ở trên mặt của cô, xinh đẹp non mềm! Giống như dụ dỗ anh ta đến vuốt ve.

Trên thực tế, Lãnh Như Phong có chút không khống chế nổi, thân thể giống như trúng phải cổ độc, khẽ nghiêng về phía cô. . . . . .

"Cô. . . . ." Anh ta trầm giọng thì thầm, "Khuôn mặt rất giống một người mà tôi quen biết khi còn bé. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ sửng sốt. Thì ra cậu chủ Lãnh đang tìm cách đến gần cô sao? Lời kịch cũ rích như vậy cũng dám đưa ra khoe khoang!

Đang muốn châm chọc anh ta, xa xa mơ hồ có tiếng bước chân người đến gần, cô quay đầu lại nhìn.

"Cậu chủ Lãnh! Thì ra anh ở đây!" Giọng nói lạnh lùng từ nơi cửa trước truyền đến, là Cơ Liệt Thần.

Sắc mặt của anh có chút khó coi, vừa đi vừa nói: "Heber đã chuẩn bị xe cho anh xong rồi, tôi nghĩ cậu chủ Lãnh nên canh giờ xuống núi!" Lời tuy là nói với Lãnh Như Phong nhưng trong ánh mắt sâu kín bắn về phía bên gáy Lâm Nhược Kỳ.

Chậm rãi đi tới sau lưng của Lãnh Như Phong, Lâm Nhược Kỳ đã bị cử động của anh dọa sợ ngây người, anh hơi khom lưng đè thấp thân thể, rất thân mật hôn một hớp lên cái gáy trắng như tuyết của Lâm Nhược Kỳ. . . . . .

Nói chính xác, đó không phải là chạm khẽ, càng giống như là mút vào một hớp mật ong, đầu lưỡi ẩm ướt trơn bóng liếm láp da thịt của cô, sau khi để

lại một vết hôn nhàn nhạt, môi mỏng khêu gợi cố ý mập mờ xẹt qua vành tai của cô.

Nhẹ giọng nói: "Nhược Kỳ, chúng ta đi tiễn chân cậu chủ Lãnh"

Tiếng gọi "Nhược Kỳ" quá tự nhiên làm cho tâm thần cô chấn động, cả người choáng váng.

Lãnh Như Phong liếc mắt nhìn trên cổ Lâm Nhược Kỳ, vừa vặn lưu lại vết hôn nho nhỏ, hờ hững dời đi tầm mắt, lạnh nhạt nói: "Nếu cậu chủ Cơ không nể mặt hạ lệnh đuổi khách, Lãnh mỗ cũng không có hứng thú ở lại thêm!"

Trước khi đi, ánh mắt nhìn gương mặt đang ngốc trệ của Lâm Nhược Kỳ, Lãnh Như Phong hất tay ra khỏi tòa thành.

Sau khi Lãnh Như Phong đi hơn nửa canh giờ, Lâm Nhược Kỳ không hiểu sao đột nhiên bị một cậu chủ hôn một cái ở cổ, lúc này muốn đi tìm anh hỏi tội.

Chương 27: Hôn lưỡi? ! (Nóng bỏng)

"Tại sao vừa rồi anh muốn hôn tôi?" Lâm Nhược Kỳ đi tới trước mặt một cậu chủ đang đọc sách trong thư phòng, che cổ của mình vặn hỏi.

Có lẽ cũng chỉ có cô gái nhận thức chậm chạp, da mặt đủ dày giống như cô mới có thể hùng hổ chạy tới hỏi cái loại chuyện này. . . . . .

Chẳng qua, một cậu chủ nào đó giống như đã dự đoán được cô sẽ chạy tới hỏi tội, đầu cũng lười ngẩng lên, tiếp tục xem sách trong tay của mình, ưu nhã dùng hai ngón tay lật 1 góc sách, còn giống như xem say sưa, gật gật đầu.

Một hồi lâu, Lâm Nhược Kỳ thấy anh không trả lời, đang định đi vòng qua trước mặt anh, hỏi một lần nữa, phát hiện dường như anh đã xem sách xong, không nhanh, không chậm, sau khi gập sách lại, rồi lên tiếng.

"Cô còn dám nói, sau này không cho phép mặc váy dây ra ngoài đi dạo, những người đàn ông xung động đều bị các cô gái ngốc nghếch như cô quyến rũ" Hơi ngừng lại, anh bổ sung một câu, "Tôi không hôn cô, cô sẽ bị Lãnh Như Phong hôn. Chẳng lẽ, cô muốn bị anh ta hôn?"

Đây là logic gì . . . . . Rõ ràng là anh ta chiếm tiện nghi của cô, lại ăn nói hùng hồn như vậy!

Lâm Nhược Kỳ cả giận, vỗ một cái thật mạnh vào trên bàn sách của Cơ Liệt Thần, đóa hoa nhỏ mềm mại trồng trong bồn nhỏ bị cô vỗ như vậy, theo đó tan tác rơi xuống, lọt vào đáy mắt dần dần lạnh lẽo của một cậu chủ . . . . . .

Đáng tiếc, không chút nào tự biết, Lâm Nhược Kỳ vẫn oán giận, nói: "Anh nói tôi quyến rũ? Tôi quyến rũ ai? Hơn nữa, coi như bản tiểu thư quyến rũ ai đi nữa, chuyện có liên quan gì đến cái “chim” cậu chủ Cơ anh? !"

Đáy mắt Cơ Liệt Thần bao phủ một tầng lạnh lẽo, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt hẹp dài, sắc bén, cố đè nén tức giận nhìn về phía cô nói: "Tất nhiên là có. Lâm Nhược Kỳ, đừng quên cô và tôi đã ký ba điều cam kết, điều thứ ba chính là tuyệt đối trung trinh!"

"Hai chuyện này căn bản không liên quan!" Lâm Nhược Kỳ giống như sư tử gào lên. Người khác có hôn cô hay không, liên quan gì tới ba điều cam kết? Làm hộ lý riêng nho nhỏ mà thôi, còn hạn chế tự do của cô sao ? Có phải sau này cô yêu đương kết hôn cũng phải qua sự đồng ý của cậu chủ Cơ anh sao? !

Trên mặt Cơ Liệt Thần lạnh lẽo, cánh môi mỏng lạnh lùng khẽ mím lại, sau khi đưa mắt nhìn một lúc, chậm rãi dịu dàng nói: "Nếu để cho các người một chỗ, nói không chừng anh ta sẽ dụ dỗ cô đi làm hộ lý riêng cho nhà anh ta, nhà anh ta có một lão già bị bệnh rất biến thái. Tôi làm như vậy là vì bảo vệ cô. Hơn nữa, lúc nãy cô không phát hiện anh ta nghĩ gì sao?"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ ngẩn ngơ, nhớ lại cảnh tượng lúc nãy, dường như phát hiện Cơ Liệt Thần nói có chút đạo lý.

Khi đó cô giương mắt, vừa hay nhìn thấy hai tròng mắt của Lãnh Như Phong nhìn chằm chằm vào cổ của cô, giống như cổ của cô là món ăn ngon trong bữa tiệc lớn, nét mặt "Tôi thật sự muốn ăn", rõ ràng cho thấy cảm giác thèm thuồng xem cổ của cô như món ăn.

Mặc dù cô YY không ra, rốt cuộc anh ta đang suy nghĩ cái gì nhưng chỉ nhìn vẻ mặt đáng sợ của anh ta, làm cho cả người cô dựng tóc gáy.

Cô thừa nhận, Cơ Liệt Thần xuất hiện, quả thực giải quyết tình thế khẩn cấp. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu, một loại cảm giác khó chịu khi bị người chiếm tiện nghi!

Bĩu môi, giống như cô vợ nhỏ bị khi dễ, chu môi một cái, hết sức ủy khuất nói: "Nhưng tôi rất uất ức! Dù nói thế nào, anh cũng chiếm tiện nghi của tôi!"

"Chiếm tiện nghi của cô?" Cơ Liệt Thần ngẩng đầu lên, vẻ mặt không hiểu, nhíu mày: "Cô nói tôi chiếm tiện nghi của cô? Lâm Nhược Kỳ, cô có biết cái gì gọi chiếm tiện nghi hay không?"

Thật ra, Lâm Nhược Kỳ tìm Cơ Liệt Thần hỏi tội nhưng chỉ đúng là muốn nghe anh nói một câu xin lỗi, thấy anh không có ý hối cãi chút nào, ngược lại còn hết sức kiêu ngạo quát cô, nhất thời máu nóng xông lên.

Cô tức giận chỉ vào cổ của mình, nói: "Anh xem, anh xem, cũng có dấu vết

rồi, anh có biết hay không, đối với nữ sinh chúng tôi mà nói, nhất là loại nữ sinh giống tôi này, ngay cả nụ hôn đầu cũng chưa có, loại tiếp xúc da thịt thế này cũng không phải là bản thân người ta mong muốn, làm cho người ta rất khó tiếp nhận!"

Một cậu chủ sững sờ, hỏi ngược lại: "Thân là y tá thực tập bệnh viện nam khoa, không phải cái mông của đàn ông, cô cũng sờ qua rồi sao? Nói không chừng, cái chỗ đó của đàn ông cũng sờ qua, còn xấu hổ đối với chuyện như vậy à?"

Cuối cùng, vẻ mặt không thể tin được nhìn cô, "Không ngờ, cô cũng có một mặt ngây thơ như vậy . . . . . ."

Những lời cuối cùng này làm cho Lâm Nhược Kỳ tức giận đến muốn đánh anh.

"Anh . . . . . anh, anh . . . . . ." Nhất thời, không để ý hình tượng, Lâm Nhược Kỳ mắng to: "Tên háo sắc! Bệnh thần kinh! Anh . . . . . anh háo sắc! Không có quan tâm trinh tiết, tên đàn ông xấu xa, anh ưmh ưmh. . . . . ."

Lời nói huyên thuyên dừng lại, bỗng dưng bị ngăn chặn bởi môi hôn.

Cơ Liệt Thần bỗng chốc đứng dậy, thừa dịp cô chưa chuẩn bị thì đôi môi lạnh lẽo mang theo hơi thở nóng bỏng, nhanh như con báo hung mãnh dán lên đôi môi anh đào mềm mại.

Đầu lưỡi điên cuồng, mạnh mẽ quét qua cánh môi mềm mại của cô, lưỡi nóng ấm cuốn tới, lúc cô còn kinh ngạc nhanh chóng tiến vào, tùy ý cuốn lấy tất cả ngọt ngào và hương thơm trong miệng cô.

Dường như còn chưa đủ, anh dùng sức mút vào, lưu luyến quấn vòng quanh đầu lưỡi của cô, muốn đem đầu lưỡi này hít vào trong miệng của mình. Đồng thời, bàn tay không khách khí chút nào, sờ lên eo của cô, nặng nề xoa nắn, dường như muốn đem cô nhào nặn.

Nụ hôn của anh từ lúc bắt đầu mãnh liệt, dần dần thay đổi, biến thành trêu chọc và dụ dỗ, làm cho cô ở trong vòng ngực nóng bỏng như lửa không còn chút hơi sức, cảm thấy hôn mê, toàn thân trên dưới cũng đã mất đi tri giác.

Đây là nụ hôn lưỡi thật sự, nụ hôn lưỡi kiểu Pháp nhưng đối với Lâm Nhược Kỳ chưa từng trải qua nụ hôn đầu, nụ hôn mãnh liệt gần như làm cho cô

trong nháy mắt hít thở không thông.

Toàn thân. . . . . cũng run rẩy! Trong đầu cũng trống rỗng. . . . . .

Anh . . . . . Đang hôn cô? Oh My God, anh đang hôn cô! Trời ạ, nụ hôn đầu quý báu của cô . . . . . .

Rốt cuộc phục hồi tinh thần, cô muốn giãy giụa một phen, thế nhưng vào lúc này anh lại đột nhiên dừng lại.

Người đàn ông cúi đầu ở bên tai cô, cổ họng khàn khàn nói ra lời tuyệt hảo: "Là cô tự mình đòi tôi chiếm tiện nghi của cô. . . . . bây giờ cô đã biết, như thế nào gọi là chiếm tiện chưa ?"

Chương 28: Cơ Liệt Thần buồn nôn

"Em đã điều tra, hoa văn trong ngọc bội thật sự là một con chim Phượng Hoàng, có ngụ ý là cao quý Cát Tường. Điểm khác biệt trong hoa văn Phượng Hoàng, chính là tư thế của con phượng hoàng này rất giống với hoa văn rồng bay phượng múa trong truyền thuyết. . . . . "

"Nếu em đoán không lầm, còn có một khối ngọc bội cùng với ngọc bội của Nhược Kỳ ghép thành đôi, hơn nữa hoa văn của khối ngọc bội kia chắc canh là con rồng. . . . . "

Trong tay Tang Tuyết Phù cầm máy tính bảng, không ngừng sờ màn ảnh, trong miệng nói lẩm bẩm tuyên bố, phát hiện người đàn ông ngồi ở đối diện cô không có phản ứng chút nào, cô ngẩng đầu nghi ngờ, thì ra Cơ Liệt Thần đang nhìn ngoài cửa như có điều suy nghĩ.

Cơ Liệt Thần vốn tưởng rằng, mình "Chiếm tiện nghi" như vậy, cô gái nhỏ đó sẽ phải nổi giận giơ chân đá, hoặc là trực tiếp cho anh một bạt tai mới đúng, không ngờ, cô một tay che miệng, một tay bưng bít cánh tay, không nói gì cả, chỉ nghẹn đỏ mặt chạy ra, thật là phản ứng rất thú vị a. . . . . .

"Này, anh ngẩn người cái gì? Rốt cuộc có nghe em đang nói cái gì hay không?" Tang Tuyết Phù phất phất tay trước mắt anh , lúc mới vừa rồi đi vào, bắt gặp Lâm Nhược Kỳ đỏ mặt chạy mất, sau đó phát hiện vẻ mặt của anh họ Cơ Liệt Thần có chút cổ quái, "Anh và Lâm Nhược Kỳ có chuyện gì?"

". . . . . Không có gì, chúng ta tiếp tục" Cơ Liệt Thần phục hồi tinh thần, nhận lấy máy tính bảng trong tay Tang Tuyết Phù, "Vừa rồi cô nói đến chỗ nào?"

Cùng lúc đó, Lâm Nhược Kỳ lặng lẽ núp ở ngoài cửa, len lén nhìn hai anh em trong phòng sách, cắn răng nghiến lợi nói: "Hừ, tên háo sắc! Anh đừng đắc ý. . . . . "

Vừa dứt lời, xoay người đi về phía phòng ngủ của mình.

Hai phút sau đó.

Lâm Nhược Kỳ ngồi trên ghế quý phi xa hoa đắc đỏ, hai chân tréo nguẩy hết sức chướng tai gai mắt, một cái khuỷu tay đặt trên đầu gối, cổ tay chống quai hàm, đôi mày thanh tú hưng phấn nhìn chằm chằm về phía cái tủ âm tường thật to.

Lần đầu tiên cảm thấy cơ quan này có thể nối thẳng hai gian phòng ngủ, thật là một thiết kế tốt!

"Pằng!" một tiếng vỗ vang dội, cô đứng dậy bước nhanh đi tới, "Bắt đầu làm việc thôi.....!"

Kịch một tiếng cửa tủ âm tường mở ra, bước chân qua, kịch một tiếng cửa đóng lại.

Lần trước có anh ở trong phòng ngủ, không dám dò xét cẩn thận, hôm nay vừa nhìn, phát giác ánh mắt người này tương đối biết tròn biết méo, đồ nội thất theo phong cách cổ xưa, nhưng cách trang trí mềm mại cũng không cổ xưa, khuynh hướng thưởng thức cái đẹp cũng hạng nhất, oa thật đẹp!

Lâm Nhược Kỳ suy nghĩ một chút, mình phải tranh thủ thời gian, vì vậy không dám nhìn qua hai lần, mà chạy thẳng tới phòng tắm của một cậu chủ.

Đi vào vừa nhìn, thì ra trong phòng tắm tên kia cũng có bồn tắm mát-xa, bên cạnh là bồn rửa mặt, quả nhiên như dự liệu, có đặt khăn lông và bàn chãi đánh răng của anh .

Hừ hừ! Lâm Nhược Kỳ cười hai tiếng mờ ám, đi tới cầm bàn chãi đánh răng của Cơ Liệt Thần, miệng bắt đầu lầm bầm lầu bầu: "Ai bảo anh đem đầu lưỡi chán ghét đưa vào trong miệng của tôi, bây giờ là lúc bản tiểu thư ghê tởm, ghê tởm anh một chút rồi !"

Dứt lời, cầm bàn chãi đánh răng bắt đầu hung hăng chà bồn rửa tay! Chà hết bồn rửa tay, rồi chà bồn cầu! Chà bồn cầu xong, chà sàn phòng tắm!

Vút Vút . . . . . Vút Vút . . . . . soạt soạt soạt soạt cốc . . . . . .

Chà hết sức mạnh mẽ, nhịp nhàng, lại hăng hái, sạch sẽ!

Mỗi lần cao hứng, Lâm Nhược Kỳ không quên cất tiếng hát, vừa chà, vừa hát vài câu trong điệu hát dân gian: ". . . . . A, bên trái tôi chà một chút, bên phải chà một chút, phía trên chà một chút, hăng hái chà một chút, chà xong

nơi này, chà nơi đó, chà mạnh lên, chà mạnh lên. . . . . ."

Một bài hát ngành nông nghiệp "Súy thông ca" đã bị Lâm Nhược Kỳ sửa lời!

Không chỉ có như thế, cô còn cố ý thay quần áo nhẹ nhàng dễ vận động, áo sơ mi tay ngắn kẻ ô vuông kiểu Scotland, rộng lùng thùng thắt cái nơ, mặc quần short jean màu trắng, chân mang một đôi dép kẹp, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, động tác chà bồn rửa tay thật mạnh, vung vẫy đầy hăng hái.

Khoan hãy nói, đã một thời gian không làm công việc dùng một chút thể lực rồi, rất mệt mỏi!

Lâm Nhược Kỳ định đi tới phòng ngủ, cởi bỏ áo sơ mi kẻ ô vuông, tiện tay ném trên ghế sa lon, lộ ra bên trong áo lót màu hồng, soi gương cuốn lại đuôi tóc để cho mình hoạt động nhanh nhẹn hơn.

Rồi lại cao hứng đem bàn chãi đánh răng đưa lên phía trước mặt, ngửi một cái, ưm hừm! Không khác lắm, mùi này . . . . . .

Bịch một tiếng, đem bàn chãi đánh răng ném vào trong ly gốm sứ, dường như còn chưa hả giận, đôi mắt nheo lại càn quét xung quanh một chút, nhìn thấy khăn tắm màu nâu kẻ sọc của Cơ Liệt Thần.

È hèm, được rồi sẽ dùng nó!

Lâm Nhược Kỳ cầm khăn tắm của Cơ Liệt Thần, tiện tay ném vào trong bồn tắm mát-xa, mở vòi nước bông sen.

Sau đó, PP nhỏ ngồi bên thành bồn tắm, đem đôi chân đẹp trắng như tuyết của mình bỏ vào, giẫm lên khăn tắm, bắt đầu . . . . . rửa chân!

Rửa, rửa, trong lòng vẫn cảm thấy tức giận, Lâm Nhược Kỳ đứng lên trên chiếc khăn tắm, đạp, đạp.

"Tôi cho anh hôn, cho anh hôn! Anh là tên háo sắc! Hừ, bản tiểu thư rủa anh trên mặt bị bệnh nấm chân dài dài, chứng phát ban dài dài. . . . . ."

Khăn tắm theo động tác cô đá rồi lại đạp, phát ra âm thanh bẹp bẹp, Lâm Nhược Kỳ nghe âm thanh này, cảm thấy hết sức sung sướng, tâm trạng càng lúc càng vui vẻ. . . . . .

Động tác này kéo dài khoảng năm, sáu phút, Lâm Nhược Kỳ cảm giác mình tận hứng rồi, sau đó cầm khăn tắm của Cơ Liệt Thần vắt lau chân.

Thật ra, trong đầu cô còn rất nhiều biện pháp YY sửa trị anh. Mình làm y tá, hoàn toàn có thể người không biết, quỷ không hay, ở trong đồ ăn của anh để một chút thuốc tiêu chảy gì đó. Nhưng cô nghĩ tới anh ta là người bị bệnh thời kỳ cuối, hung ác chỉnh anh ta như thế dường như có chút không nhân đạo. . . . .

Cho nên, cũng chỉ có thể dùng biện pháp "Nho nhỏ" trừng trị anh một chút.

Gật đầu một cái, nhìn xung quanh phòng tắm một cái, dường như đối với chiến tích của mình hết sức hài lòng, liền đi tới phòng ngủ, đi một vòng xung quanh, kéo tủ treo quần áo.

Hắc, người này có thói quen thật tốt, giày cũng đặt thật ngay ngắn như vậy, hơn nữa cả tủ treo quần áo, phân loại vô cùng rõ ràng. Áo để bên trái, quần để bên phải, ba ngăn kéo ở giữa, không biết bên trong để những thứ gì.

Đưa tay mở ra nhìn, ngăn kéo thứ nhất là cà vạt và các loại cài cổ áo linh tinh . . . . . ngăn kéo thứ hai là vớ, ngăn kéo thứ ba chứa . . . . .

Sau khi nhìn thấy đồ vật bên trong, Lâm Nhược Kỳ ngây dại.

Khoảng hai, ba giây, trên gương mặt đáng yêu trong nháy mắt trở nên ửng đỏ. Ách. . . . . Thì ra bên trong để quần lót của anh.

Do dự hai, ba giây, hạ quyết tâm, mặc kệ! Lúc ấy còn có dũng khí ghim vào của quý của anh, đưa tay rút ra một cái quần lót trong số đó. . . . . .

Vớt lên vừa nhìn, giật mình, tay run một cái, món đồ kia liền rớt xuống sàn!

Má ơi! Thì ra quần lót đàn ông cũng có hình dáng này sao? Giống như hình dáng đầu đạn. . . . . .

Đầu đạn thì đầu đạn đi! Lâm Nhược Kỳ nhắm mắt lại, một tay nhặt lên cái quần lót đầu đạn, một cái tay khác cầm lên một đôi giày của anh bắt đầu Vút, Vút, lau.

Trong lỗ mũi hừ hừ, hướng trên giầy phun hai cái. Đáng tiếc không có xi đánh giầy, bằng không, bản tiểu thư còn có thể cho anh một chút sáng bóng.

. . . . .

Chương 29: Cái đó của đàn ông, nhìn nhiều sẽ đau mắt hột!

"Heber, ông giúp tôi chuẩn bị xe trước, một chút nữa, tôi muốn xuống núi một chuyến" Giọng nói dễ nghe vang lên, tiếng bước chân trầm ổn đang ở ngoài phòng, dần dần tiến đến gần cửa.

Thân thể Lâm Nhược Kỳ cứng đờ. Hỏng bét! Tên kia trở về nhanh như vậy?

Vội vàng ném vật trong tay, lại cảm thấy như vậy không ổn, đem giày da trả về chỗ cũ, vội vội vàng vàng đem quần lót đầu đạn, tùy ý đặt lại chỗ cũ. . . . . .

Xoay người nhìn lại, thầm kêu không ổn.

Nơi này cách cái cái tủ âm tường đó đến mấy mét, chạy trở về sợ là không kịp rồi. Coi như tới kịp, tiếng mở cái tủ âm tường, nói không chừng để cho anh nghe được. . . . . Làm thế nào? Khóe mắt Lâm Nhược Kỳ liếc một cái, trong lòng quyết định chủ ý.

Hết cách rồi, chỉ có thể trốn vào phòng tắm thôi.

Vì vậy, thân thể linh hoạt chui vào phòng tắm trong, mới vừa đóng cửa lại, cửa phòng ngủ liền vang lên một tiếng "chi", bị người mở ra.

Nghe tiếng bước chân không phải một mình Cơ Liệt Thần, dường như có người đi theo anh tiến vào.

"Lâm Y tá đâu?" Là giọng nói rõ ràng của Cơ Liệt Thần.

"Hẳn là ở trong phòng ngủ, vừa rồi nhìn thấy cô ấy sau khi trở về, cũng chưa từng đi ra ngoài" Là Heber trả lời anh.

"Ừ, trông chừng cô ấy. Sau khi tôi đi ra ngoài, cũng đừng để cho cô ấy chạy loạn khắp nơi, tránh cho cô ấy gây chuyện khắp nơi"

Nghe anh ta nói như vậy, Lâm Nhược Kỳ tức giận liếc một cái. Hừ, tôi nào có gây chuyện khắp nơi? !

"Vâng, cậu chủ"

"Được rồi, ông đi chuẩn bị trước đi, tôi tắm xong sẽ đi"

Lâm Nhược Kỳ cẩn thận núp ở phía sau bình phong, nghe Cơ Liệt Thần nói lập tức sẽ đi ra, tay chặn ngực đang chuẩn bị thở phào một cái, bỗng nghe anh nói muốn tắm trước, lập tức ngây người.

Trời ạ, Cơ Liệt Thần muốn vào phòng tắm. . . . . Tắm? !

Lần này cô núp chỗ nào? Lâm Nhược Kỳ nhìn xung quanh, phát hiện bên cạnh bồn tắm lớn mát-xa, có một cái sọt mây lớn, đoán chừng là để quần áo dơ. Mặc dù cái sọt này không tính là quá lớn, nhưng thân hình của mình nhỏ nhắn, chắc là cô núp được.

Hết cách rồi, chỉ có thể núp ở nơi đó, Lâm Nhược Kỳ nhắm mắt định chui vào. . . . . .

Đôi tay Cơ Liệt Thần cắm trong túi quần, bước chân dài nhàn nhã đi vào trong phòng.

Két . . . . . .

Tủ treo quần áo bị anh mở ra, tầm mắt mãnh liệt như con Báo đen nhạy bén đảo qua, lập tức phát hiện tủ treo quần áo đã bị người động tới. Ánh mắt ngưng tụ, nhanh chóng sờ sờ chỗ cơ quan giấu giếm tại nơi nào đấy trong tủ treo quần áo.

Cũng may, cũng không có dấu vết bị người động tới. Nhưng cái tủ treo quần áo này là mình đặc biệt thiết kế, sẽ không ai có thể biết bí mật nơi này, nhất là người ngoài nghề. . . . . .

Thần kinh Cơ Liệt Thần căng thẳng, tỉnh táo lại, bắt đầu kiểm tra đồ đã bị động qua.

Sở dĩ nói đối phương là người ngoài nghề, bởi vì chuyện rõ rành rành, người động đến đồ của anh cũng chưa từng được bất kỳ huấn luyện đặc biệt nào, chẳng những đem giày da của anh làm cho rối loạn, còn đem quần lót của anh làm cho bẩn thỉu, treo một nửa ở bên ngoài ngăn kéo.

Quay đầu lại, dò xét bốn phía một chút, ở trên ghế sofa phát hiện một cái áo sơ mi kẻ sọc khả nghi, nhất thời liền xác nhận suy đoán của mình.

Quả nhiên là cô, cô tới phòng của anh làm gì? Không phải cô đề phòng anh giống như đề phòng sói xám lớn sao? Còn luôn miệng nói anh chiếm tiện nghi của cô, kết quả anh hung hăng hôn cô một chút, cô cứ "Trả thù" anh như vậy sao? Anh còn tưởng rằng. . . . . .

Không khỏi mỉm cười, thật là cách "Trả thù" rất đặc biệt.

Xoay người, đi vào phòng tắm, ngước mắt, không khỏi sửng sốt.

Lắc đầu một cái, khẽ cười một tiếng, cô gái này, thậm chí ngay cả đèn trong phòng tắm cũng quên tắt! Xem ra, cô còn núp ở trong phòng tắm!

Cơ Liệt Thần không chút hoang mang, cầm quần áo sạch sẻ, đi vào trong phòng tắm.

Nếu cô tự chui đầu vào lưới, đi tới phòng ngủ của anh, vậy anh có thể chơi đùa với cô một chút. . . . . .

Vào phòng tắm, Cơ Liệt Thần cảm giác huyệt Thái Dương của mình đập thình thịch hai cái.

Nhưng anh không hề nói gì, mặt không thay đổi, đi tới trước bồn rửa tay, đem bàn chãi đánh răng cầm lên nhìn một chút, tiện tay ném vào thùng rác.

Sau đó mở nắp bồn cầu, nhìn qua, gật đầu như không có việc gì tán dương: "Ừ, hôm nay nữ giúp việc bỏ nhiều công sức như vậy? Ngay cả bồn cầu cũng chà quá sạch sẽ".

Trong góc Lâm Nhược Kỳ: ". . . . . ."

Cơ Liệt Thần thoáng liếc sang cái sọt mây, khóe môi lơ đễnh cười cười, bắt đầu đứng trước bồn cầu cởi dây lưng.

Trái tim của Lâm Nhược Kỳ cũng treo lên cổ họng rồi, khi nhìn thấy Cơ Liệt Thần kéo khoá quần, gương mặt của cô khẽ ửng hồng.

Người đàn ông này thật là hạ lưu! Lại đang trước mặt cô móc ra vật gây tội ác. . . . . Ách, mặc dù anh ta quay lưng với mình, nhưng trong đầu cô đã bắt

đầu nhớ lại đã từng hình ảnh lột quần của anh xuống thì đã thấy cây gậy dinh dưỡng không đầy đủ. . . . . .

Trời ạ, mặt của cô dường như càng lúc càng hồng. Nói giỡn! Có thể không hồng sao? Lúc ấy ở bệnh viện thực tập nam khoa, nghe các y tá tiền bối nói, cái đó của đàn ông nhìn nhiều sẽ bị đau mắt hột đấy!

A . . . . . phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn! Cô vội vàng nhắm mắt lại là được, dù thế nào cũng phải nhắm mắt làm ngơ . . . . . .

Theo tiếng đôm đốp đôm đốp, chất lỏng nào đó chảy xuống, sau khi biến mất, Lâm Nhược Kỳ biết anh đi tiểu xong rồi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mở mắt ra vừa nhìn, thiếu chút nữa con ngươi cũng rớt xuống.

Cơ Liệt Thần chợt bắt đầu cởi quần áo của mình, nửa người trên không biết từ lúc nào đã cởi sạch hết!

Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn, xuyên qua kính thủy tinh phản chiếu, có thể nhìn thấy lồng ngực cường tráng của anh, bắp thịt phần lưng có đường vân, cùng với cánh tay rắn chắc cường tráng, phần eo không hề có thịt dư, nơi bụng, có thể nhìn thấy mơ hồ cơ bụng sáu múi. . . . . .

Mặc dù da tay của anh trắng tinh nhưng thân thể khỏe mạnh, tương phản như vậy, ngược lại làm cho Lâm Nhược Kỳ cảm thấy nhìn anh rất hấp dẫn.

Đột nhiên có chút hối hận, sớm biết có thể nhìn thấy sắc đẹp, nên len lén mang vào một cái máy ảnh kĩ thuật số, chụp ảnh nude của anh.

Nghĩ như vậy, khóe môi Lâm Nhược Kỳ liền cong lên, sau khi Cơ Liệt Thần biết ảnh nude của mình YY tiết lộ ra ngoài, sẽ có bộ dạng như thế nào, cô cười đến toàn thân run rẩy.

Chẳng qua, câu nói kế tiếp của Cơ Liệt Thần khiến cho cô không cười được.

"Nhìn lén đủ chưa? Còn không muốn ra sao? Có muốn tôi cởi hết, để cho cô nhìn đủ một lần hay không?" Giọng nói đầy trên chọc phát ra trong cổ họng Cơ Liệt Thần.

Nghe vậy, thân thể Lâm Nhược Kỳ cứng đờ.

Giờ phút này, khuôn mặt đẹp trai đến làm người ta hít thở không thông đã

xoay đầu lại, đang nhìn chỗ Lâm Nhược Kỳ. Hai tay đặt trên dây lưng quần, làm ra tư thế đang muốn cởi ra.

Nhạo báng nói: "Thì ra cô còn có sở thích như vậy, thích núp ở trong phòng ngủ của đàn ông nhìn lén đàn ông tắm. Xem ra không thỏa mãn một chút nguyện vọng cho cô là không được, cũng làm khó cô giúp tôi chà rửa bồn cầu, lại lau giày da"

Nói xong, lạch cạch một tiếng, dây lưng đã bị anh cởi ra, hai tay anh lôi kéo, quần ở nửa người dưới muốn cởi ra. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cắn cắn môi dưới, biết hành vi của mình đã bại lộ, giả vờ không có gì.

Lập tức, đôi tay bịt mắt, soạt một cái đứng dậy.

"Chờ một chút! Tôi lập tức đi ra ngoài, không cho phép anh cởi!"

Chương 30: Lần đầu tiên trong đời bị Tỏ tình

Ai biết, một cậu chủ quyết định, cùng cô tranh luận: "Không phải cô thật thích cởi quần người khác sao, còn sợ cái gì?"

"Ai nói tôi thích cởi quần người khác hả ? Đó. . . . . Đều là chuyện cực chẳng đã!" Mặt của cô tức giận đến hồng hồng, đôi tay ở trên mặt đã buông xuống, cắn răng nghiến lợi nhìn đối phương, hiển nhiên đối với lời nói của đối phương bất mãn hết sức.

Người đàn ông này tại sao lại không biết xấu hổ như vậy? Nói lời mập mờ cũng không đỏ mặt . . . . . .

Anh trầm ngâm, nhíu lông mày, hết sức cường thế, vặn hỏi: "Vậy đột nhiên cô đi vào trong phòng tôi, là tới làm gì?" Đang lúc nói chuyện, bóng dáng cao lớn đã cúi xuống, thái độ bề trên mang theo khí thế mạnh mẽ, đè ép trước mặt cô.

Anh phải để cho cô biết, muốn tới phòng của anh không phải là không thể được, nhưng len lén đi vào thì không được.

". . . . . Đương nhiên là, là . . . . ." Lâm Nhược Kỳ đột nhiên nghẹn họng.

Muốn nói thế nào? Bởi vì nụ hôn đầu của mình bị anh ta đoạt đi, cho nên cô không cam lòng? Thành thật mà nói, dường như cũng không muốn dùng cách này để sửa trị anh ta. . . . . Thôi, trước hết nói cho qua, lần sau nghĩ cách khác sẽ từ từ chỉnh anh ta là được.

Vì vậy, quyết định chủ ý, Lâm Nhược Kỳ vừa nói bậy, vừa xoay người: "Ha ha, tôi tới không làm gì, nhất định cái tủ âm tường lớn kia là do anh thiết kế. Thuận tiện, ách. . . . . Đi thăm phòng của anh một chút"

Dứt lời, thân thể nhỏ nhắn muốn chạy vội ra ngoài, đáng tiếc, cô vừa muốn xoay người, cổ liền bị người xách lấy!

"A . . . . . ." thét ra tiếng chói tai, "Đau quá! Anh buông ra, làm gì níu cổ của tôi!"

Người đàn ông này thật là không thể nói lý, cô cũng không phải là con mèo nhỏ, con chó nhỏ, làm gì níu lấy cổ của cô. Ưm hừm, thật là đau. . . . . .

"Được, thả cô ra cũng được, nhưng cô phải nói rõ ràng." Dứt lời, quả nhiên đã nới lỏng tay ra.

"Nói rõ ràng? Nói gì?" Cô chột dạ nhìn lại anh.

"Cô cứ nói đi?" Giọng nói nhàn nhạt, sâu kín.

Người đàn ông này đột nhiên một tay chống lên bức tường đá sau lưng cô, cúi người nhìn cô. Đôi mắt dài hẹp, trên mặt đẹp trai như điêu khắc thoáng qua một tia không rõ ý tứ.

Trong phòng tắm, đột nhiên tràn ngập hơi thở hết sức mập mờ. Lâm Nhược Kỳ còn nhớ rõ cái hôn đó đột nhiên xảy ra, đôi môi dán chặt chung một chỗ thì ánh mắt cũng cách gần như vậy, gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy rõ lông mi dày và đậm của anh ta, giống như bây giờ . . . . . .

Trên mặt anh mỉm cười, khẽ cúi mắt xuống nhìn cô. Nhưng cô không dám liếc mắt nhìn Cơ Liệt Thần, thân thể anh trần truồng thật sự. . . . . Thật sự là rất đẹp mắt! Da trên bắp thịt bóng loáng, bởi vì trong lồng ngực tim nhảy lên thình thịch mà khóe mắt cô vừa đúng có thể nhìn thấy phần eo và bụng của anh không hề có chút thịt dư. . . . . .

Má ơi, lần này thật muốn đau mắt hột rồi !

"Không có, không có gì phải nói. . . . . ." Có chút không được tự nhiên, ngó mặt đi chỗ khác, Lâm Nhược Kỳ nhanh chóng quan sát bên cạnh một chút, tính toán mình làm như thế nào né ra.

Đáng tiếc, người đàn ông này nhìn thấu suy nghĩ của cô, một cái tay khác cũng ưu nhã tản mạn nâng lên, chống trên tường đá sau lưng cô. Nhất thời, cô bị giam cầm trong một không gian thu hẹp.

Ông trời! Tại sao muốn dựa vào gần cô như vậy. . . . . .

Anh không động, cô cũng không dám, sợ vừa động da thịt bên gáy sẽ chạm vào môi mỏng của anh, gương mặt lần nữa bị hơi thở của anh phả vào khẽ ngứa ngáy, trong đầu cô bắt đầu hiện ra hình ảnh anh lưỡi hôn của mình . . . .

. .

Thỉnh thoảng nhịn nuốt ngụm nước bọt! Không phải anh muốn để trần nửa người trên, ở trong phòng tắm muốn làm gì cô chứ? ! Nghĩ đến đây, gương mặt hết sức không nhịn được ửng hồng.

Thấy cô không nói lời nào, còn đỏ mặt nở nụ cười, môi mỏng của anh hơi cong lên, cố gắng hướng dẫn cô nói ra đáp án: "Là bởi vì tôi hôn cô, làm cho cô cảm thấy khó chịu?"

Lâm Nhược Kỳ sửng sốt một chút, không ngờ anh nói thẳng thừng như vậy.

Một hồi lâu, cô gật đầu một cái. Được rồi, nếu anh cũng nói thẳng thừng ra, cô cũng không cần che giấu anh nữa.

Mấp máy môi, nghiêm túc nói: "Đó là nụ hôn đầu tiên của tôi, có lẽ đối với đàn ông các người mà nói, nụ hôn đầu không là gì, không có bất kỳ ý nghĩa gì. Nhưng tôi muốn cất giữ lần đầu tiên của tôi cho người trong lòng tôi. Lần đầu tiên tỏ tình, lần đầu tiên dắt tay, lần đầu tiên hẹn hò, lần đầu tiên hôn môi, lần đầu tiên. . . . . ."

Dường như đã nghĩ tới hình ảnh kiều diễm màu hồng gì đó, dừng một chút, cô nghẹn đỏ mặt nói tiếp: "Tóm lại, tôi không muốn bị người cướp đi nụ hôn đầu như vậy, giống như anh vậy, động một chút là hôn môi, làm cho tôi rất khó chịu . . . . . ."

Cuối cùng, rất không khách khí bổ sung thêm một câu: "Nói đơn giản một chút, tôi cảm thấy mình bị anh đùa giỡn!"

Nói xong, chán nản muốn vung tay mở tay của anh rời đi, lại bị anh ngăn cản. Cơ Liệt Thần kéo cô lại, vẻ mặt không hiểu, nhíu mày: "Tôi cũng không thường làm chuyện hôn môi như vậy, hơn nữa tôi cũng không là người lăng nhăng"

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ bối rối.

Ừ, anh nói như vậy là có ý gì?

"Tôi cũng không phải đùa giỡn như cô nói" Cơ Liệt Thần suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Nhưng cô làm cho tôi cảm thấy chơi rất vui, rất thú vị. Chỉ cần tới gần cô, sẽ làm người ta không nhịn được, nghĩ muốn đến gần hơn!

Có lúc, tôi không nhịn được nghĩ muốn chạm vào cô, hoặc là ôm cô ngủ, về phần hôn, cũng là đột nhiên muốn làm như vậy. . . . . ."

"Xin hỏi. . . . . Anh đang tỏ tình sao?" Lâm Nhược Kỳ đột nhiên cắt đứt lời anh.

Người đàn ông ngẩn người, sau khi rũ mắt trầm tư, lại ngẩng đầu nghiêm túc trả lời: "Xem như thế đi"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ lúng túng thật rồi.

Từ lúc sinh ra, lần đầu tiên bị người "Tỏ tình", vào giờ phút này, hoàn cảnh này, lại làm cho cô không nói nên lời!

***

"Ừ, chẳng qua khí quản có chút nhiễm trùng, uống cam thảo và thuốc tiêu viêm là tốt" Tang Tuyết Phù tắt đèn cường quang trên tay, kết thúc quan sát đối với Lâm Nhược Kỳ, ở trên cuốn sách nhỏ viết xuống rậm rạp chằng chịt chú giải, "Gần đây tôi học tập kiến thức bệnh lý về thuốc bắc, không ngờ cô bị cảm, vừa đúng lấy cô làm thí nghiệm"

Lâm Nhược Kỳ vuốt vuốt ánh mắt mỏi mệt, che cổ họng ho khan hai tiếng, không nói nhìn Tang Tuyết Phù một chút, "Sở thích của cô thật đúng là rất độc đáo"

"Ừ, so với cô, vẫn hơn một chút" Tang Tuyết Phù nhún vai một cái, "Tôi thích đọc sách, làm thí nghiệm, không ngừng khiêu chiến chính mình, thứ khác không thú vị"

Dừng một chút, đột nhiên giống như phát hiện ra vùng đất mới, quay đầu lại nhìn Lâm Nhược Kỳ: "Nhưng. . . . . Tại sao gần đây nhìn cô gầy vậy? Hơn nữa bộ dạng có vẻ bị bệnh. . . . . Là bởi vì ăn không ngon miệng sao? Hay là ở Lư Đăng Bảo quá buồn bực? Có muốn tôi đi nói với anh tôi một tiếng, để cho anh ấy đồng ý cho tôi dẫn cô đi ra ngoài chơi một chút hay không?"

"Không cần. Tôi không sao, chẳng qua tâm trạng không được tốt mà thôi. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ cúi đầu, cầm ly nước bên cạnh bàn, thấm cổ họng khát khô.

"Tâm trạng không tốt? Cô nhìn cái eo của cô này, đã gầy đến tốp lại. Đừng

để đến lúc đó, anh tôi không có chuyện gì, cô thì ngã bệnh trước. . . . . ."

Chương 31: Tôi rất nhớ cô

Đột nhiên, Tang Tuyết Phù kinh ngạc nhíu mày, sau đó dường như nghĩ tới điều gì, muốn kéo tay của cô hỏi một chút, nhưng phát hiện còn có người động tác nhanh hơn mình, thẳng đi tới bên cạnh Lâm Nhược Kỳ, dùng ngón tay thon dài vén áo mỏng manh của cô lên, lướt qua hông, bụng và xương sườn của cô. . . . . .

"Cũng đã mời đầu bếp Trung Quốc cho cô rồi, nhưng vẫn còn gầy" Giọng nói trong suốt như băng của một cậu chủ từ đỉnh đầu truyền đến.

Đột nhiên bị một người đàn ông tiếp xúc da thịt thân mật, gai gai như thế, Lâm Nhược Kỳ giật mình.

Người đàn ông này, kể từ sau lần "Tỏ tình" không bình thường, càng thêm không chút kiêng kỵ, như cố ý, như vô ý, đối với cô làm ra loại cử động quá thân mật này, làm cho cô khó lòng phòng bị!

Vặn eo né tránh, che kín quần áo, oán giận nói: "Cái này không thể trách tôi, nơi này lại không có internet, vừa không có tín hiệu điện thoại di động, vẫn không thể tùy ý đi dạo, cho dù ăn tốt đi nữa cũng không tiêu hóa được. . . . . ."

Cơ Liệt Thần ngẩn người, khẽ cười một cái, "Tịch mịch? Nơi này không dễ chơi à. . . . . ." Nói xong, còn đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ Lâm Nhược Kỳ, trầm tư trong chốc lát, không hề nói gì nữa, chỉ mang theo Heber rời đi.

"Khụ khụ, cảm giác. . . . . ." Nằm trước máy vi tính, Tang Tuyết Phù một tay chống cằm, lười biếng liếc qua đầu tóc bị vò rối của Lâm Nhược Kỳ, "Cảm giác không khí giữa hai người thay đổi đấy. Đã xảy ra chuyện gì? Lần này. . . . . Có phải lên giường thật hay không?"

"Phốc . . . . . ."

Đang bưng ly nước, Lâm Nhược Kỳ mới vừa hớp xuống một ngụm, tất cả đã phun ra thật xa. . . . . .

Gương mặt Lâm Nhược Kỳ đỏ lên, vội vã giải thích sự thật: "Làm sao có thể? Tôi chẳng qua hộ lý riêng mà thôi!"

Trong lòng oán thầm: thật không hỗ là em họ của Cơ Liệt Thần a, ngay cả trinh tiết cũng đều giống nhau như vậy, cô ấy không thể nghĩ cái gì khác sao? Kéo đến tận lên giường cái gì . . . . . .

"Tại sao không thể?" Tang Tuyết Phù chẳng hề để ý, nhíu mày, "Hộ lý riêng lại không thể lên giường sao? Đàn ông mà, đối với phương diện này cũng có nhu cầu, huống chi một cô gái nhỏ mảnh mai, đáng yêu như cô ở sát vách anh ấy . . . . . Ách, mặc dù gương mặt của cô hơi hơi kém một chút, không nhất định sẽ làm anh ấy nổi lên dục vọng. . . . . Ừ, chẳng qua khẩu vị của anh tôi không giống người thường, nói không chừng đã hớp cô một ngụm rồi. . . . . ." Lời nói đến một nửa, cô quan sát Lâm Nhược Kỳ từ trên xuống dưới một phen.

Lâm Nhược Kỳ ho khan hai tiếng, bị lời nói kinh khủng của cô, làm cho trong khét ngoài sống, lắc đầu liên tục nói, "Không, không thể nào a, cô đừng nghĩ lung tung, tôi và anh không thể nào!"

"Có cái gì mà không thể? Thoạt nhìn anh ấy rất có hứng thú với cô đấy. Thành thật mà nói, tôi còn chưa từng nhìn thấy anh tôi có hứng thú với cô gái nào như vậy. Ở trước mặt anh ấy, các cô gái luôn chủ động, cho tới bây giờ cũng không có cô gái nào làm cho anh ấy hao tổn tâm tư"

"Vậy ý của cô nói. . . . . Trước kia anh họ của cô có rất nhiều phụ nữ?" Lâm Nhược Kỳ đầy vạch đen.

Nghe vậy, Tang Tuyết Phù cũng phát hiện dường như mình nói sai, "Ách. . . . . Không phải vậy, ý tôi nói anh chưa từng chủ động theo đuổi phụ nữ, đều do phụ nữ chủ động theo đuổi anh ấy, nhưng anh ấy cũng không đồng ý người khác theo đuổi nha. Dù sao, anh ấy sạch sẽ, khụ khụ. . . . . Cô hiểu chứ"

"Ha ha" cười gượng hai tiếng, Lâm Nhược Kỳ bĩu môi, ". . . . . Tôi không hiểu, càng không tin, bởi vì thoạt nhìn anh ta rất am hiểu kỹ thuật" Trong đầu bắt đầu YY cùng anh ta hôn môi thì cảm giác đôi môi ấm áp, đầu lưỡi thành thạo. . . . .

Trong đầu của cô gái xinh đẹp họ Tang cũng đang YY hình ảnh vận động có chút kịch liệt, mở trừng hai mắt nói: "Ách. . . . . Cái này phải hỏi anh của tôi. Chẳng qua tôi dám thề, cô là người thứ nhất có thể đi vào Lư Đăng Bảo, hơn nữa là sinh vật giống cái có thể đi vào phòng ngủ của anh tôi!"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ yên lặng, đầy vạch đen. Vậy sẽ không có sinh vật giống đực vào phòng ngủ của anh ta a. . . . . .

Cô gái xinh đẹp họ Tang cho rằng cô không tin, giải thích lần nữa: "Đừng có không tin, thành thật mà nói, tôi nghi ngờ anh của tôi vẫn là xử nam, dù sao người đàn ông thích sạch sẽ nghiêm trọng giống như anh ấy, nói thế nào cũng sẽ không tùy tiện đem lần đầu tiên cho những cô gái kia. Chẳng qua, nếu anh ấy đem lần đầu tiên cho cô thì. . . . . Hắc hắc."

Nhìn cô cười gian, gương mặt Lâm Nhược Kỳ trở nên màu đỏ tím.

Ông trời, lần đầu tiên của anh ta? Nhưng cô một chút cũng không thấy đó là chuyện tốt! Như đã nói, làm người tình sao? Vẫn không muốn đâu. . . . . .

Không nhịn được nhớ tới lời tỏ tình của Cơ Liệt Thần.

". . . . . cô làm cho tôi cảm thấy rất chơi rất vui, rất thú vị. Chỉ cần tới gần cô, sẽ làm người ta không nhịn được, nghĩ muốn đến gần hơn! Có lúc, tôi không nhịn được nghĩ muốn sờ sờ cô, hoặc là ôm cô ngủ, về phần hôn, cũng là đột nhiên muốn làm như vậy. . . . . ."

Nghe anh ta nói như vậy, nhưng cô không thấy vui mừng chút nào, ngược lại có chút phiền não.

Chính anh ta cũng nói, đối với cô cảm thấy hứng thú, cảm thấy chơi rất vui mà thôi, mặc dù cô không biết rõ, chẳng qua cô nghĩ loại cảm giác đó giống như là tình cảm của một đứa bé đối món đồ chơi mới. Nói không chừng ngày nào đó anh ta không còn hứng thú với cô nữa, cảm thấy cô chơi không vui nữa, cũng sẽ ném cô đi.

Nếu như vậy, cô phải giữ mình trong sạch, không để "Phiền" lòng sẽ tốt hơn.

Chẳng qua, nhìn tình hình trước mắt. . . . . quan hệ giữa cô và anh ta thật đúng là rất vi diệu a. May mắn chỉ có ba tháng mà thôi, cô chỉ cầu xin bình an vượt qua ba tháng này, rồi thuận lợi cầm bằng tốt nghiệp là được. . . . . .

****

Ngày thứ hai, Lâm Nhược Kỳ nghe Heber nói, cậu chủ Cơ Liệt Thần mời tới hai người khách.

Ông ta còn vô cùng thần bí nói với cô, một nam một nữ này, nam già, nữ trẻ, người nữ có lẽ Y tá Lâm biết. Lâm Nhược Kỳ cảm thấy rất nghi ngờ, sao Cơ Liệt Thần biết bạn bè của mình, cô gái này sẽ là ai?

Đi tới đại sảnh vừa nhìn, lại là. . . . . .

"Nhược Kỳ! Quả nhiên cô ở chỗ này!" Bạn thân Tiểu Ngôn hét ầm lên, hưng phấn chạy về phía cô.

"Tiểu Ngôn? A . . . . . Tiểu Ngôn! Tôi rất nhớ cô!" Lâm Nhược Kỳ cũng không còn hình tượng, chạy về phía Tiểu Ngôn.

Thì ra, ngày hôm qua cô nói một câu "Cái này không thể trách tôi, nơi này lại không có internet, vừa không có tín hiệu điện thoại di động, vẫn không thể tùy ý đi dạo, cho dù ăn tốt đi nữa cũng không tiêu hóa được. . . . . ." Sau khi nghe lời này, ngày đó Cơ Liệt Thần gọi điện thoại cho cha của Tiểu Ngôn, nói mời anh ta đến Lư Đăng Bảo một chuyến, còn cố ý dặn dò nhất định phải mang theo con gái Tiểu Ngôn.

Lâm Nhược Kỳ nhớ tới lúc trước, cha của Tiểu Ngôn mở "Hậu cung", đã gặp Cơ Liệt Thần, như vậy Cơ Liệt Thần biết cha của Tiểu Ngôn cũng là chuyện rất bình thường.

"Tôi cho cô biết nha Nhược Kỳ, lúc trước cha tôi còn nói dẫn tôi tới xem mắt, còn nhất định bảo tôi ăn mặc xinh đẹp một chút, nói gì kết thân với nhà họ Cơ chính là kết thân với hoàng thân quốc thích. Ưm hừm, làm tôi cười chết rồi. . . . . Sau đó, tôi mới biết nơi mà ông ấy muốn dẫn tôi tới, chính là Lư Đăng Bảo số 1 mà cô nói! Mà Cơ Liệt Thần chính là người mặc com lê màu trắng! Cô nói có buồn cười hay không?"

Tiểu Ngôn thao thao bất tuyệt cười nói, đột nhiên che miệng lại, nhỏ giọng lặng lẽ hỏi, "Tôi đoán Cơ Liệt Thần là vì cô mới để cho tôi tới, đúng không? Thật ra anh ta vừa ý cô phải không?"

Chương 32: Có ác ma lịch sự như vậy sao?

"Không có đâu. . . . ." Lâm Nhược Kỳ thật không nghĩ sâu đến mức độ như vậy, chỉ có thần kinh như Tiểu Ngôn mới có thể liên tưởng đến nhiều như vậy.

Nhưng theo bản năng quay mặt qua chỗ khác, len lén liếc nhìn Cơ Liệt Thần ở đầu kia bàn ăn, vừa lúc anh cũng quay mặt lại, cặp mắt xinh đẹp khẽ chớp một cái, sau đó để lại cho cô nụ cười sáng ngời, rồi quay đầu lại như không có việc gì, tiếp tục trò chuyện với cha của Tiểu Ngôn.

Lâm Nhược Kỳ vội vàng cúi đầu, trong lòng oán thầm: người này, làm gì liếc mắt đưa tình lung tung, làm hại trái tim cô đập loạn một hồi lâu . . . . . .

"Cô đó, xem ra anh ta đối với cô không tệ nha. Cố lên! Tôi xem trọng cô! Coi như anh ta sống không được bao lâu, nhưng nếu có thể gả cho anh ta, tài sản kia sẽ là của cô" Tiểu Ngôn lắc vai cô.

"Cô nghĩ quá nhiều thôi. . . . ." Lâm Nhược Kỳ đầy vạch đen.

"Tôi nói thật đấy" Vẻ mặt của Tiểu Ngôn "Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép" trừng mắt nhìn cô, đột nhiên lại gần bên tai cô hỏi "Nhưng cô chưa từng nghe chuyện của anh ta sao?"

"Chuyện của anh ta? Chuyện gì?"

Lâm Nhược Kỳ mờ mịt hỏi. Về anh , ngược lại cô biết rất ít đấy. . . . . .

Tiểu Ngôn lặng lẽ liếc mắt nhìn Cơ Liệt Thần, lại gần sát bên tai Lâm Nhược Kỳ nói: "Tôi nghe nói mặc dù Cơ Liệt Thần thân xuất danh môn, nhưng bản tính của anh ta là ác ma máu lạnh, chẳng những thị trưởng Tiền Nhâm nể anh ta ba phần, ngay cả các đại ca trong giới hắc đạo cũng vô cùng sợ anh ta. Đáng sợ nhất chính là, nếu anh ta nhìn người nào không thuận mắt, sẽ đem người đó ném vào U Linh cốc cho quái vật ăn!"

"Thiệt hay giả, ác ma máu lạnh sao? Cũng không phải là xã hội đen! Cắt. . . . . Tôi không cảm thấy anh ta lợi hại bao nhiêu a, nhìn anh ta lịch sự như

vậy, ưu nhã như vậy, bộ dáng như cái cây nhỏ, không bị người khác khi dễ cũng không tệ rồi" Lâm Nhược Kỳ không chút nghĩ ngợi "Biện hộ" cho Cơ Liệt Thần.

Tiểu Ngôn biết Lâm Nhược Kỳ nghĩ qua loa, nhẹ nhàng mỉm cười: "Lịch sự? A, cô có nghe nói qua, người nuôi quái vật có văn hóa sao? Cô có nghe nói qua, người nắm giữ sống chết của người khác, có văn hóa sao?"

". . . . . Nuôi quái vật? Nắm giữ sống chết của người khác?" Lâm Nhược Kỳ sửng sốt, "Cô nói là. . . . . Những con chó ngao Tây Tạng kia sao?"

"Làm ơn đi, nếu chỉ nuôi chó ngao Tây Tạng thì gọi là nuôi sủng vật, không gọi là nuôi quái vật. Lại nói, đầu năm nay, nhà những người có tiền đều thích giật gân, nuôi chó ngao Tây Tạng, nuôi cá sấu hay cái gì nữa, đều không phải là chuyện đáng ngạc nhiên, nhưng nuôi quái vật thì rất ít rồi"

Tiểu Ngôn càng nói càng mơ hồ, Lâm Nhược Kỳ cau mày lắc đầu: "Tôi ở nơi này đã hơn nửa tháng, cũng không có nhìn thấy Lư Đăng Bảo có quái vật gì, nhất định là người bên ngoài nói càn"

Tiểu Ngôn bĩu môi: "Có thể đi, thật ra tôi cũng không biết những quái vật kia là cái gì, bởi vì tôi cũng chỉ nghe nói, nói là anh ta nuôi ở phía sau núi đấy. . . . . Dù sao, Cơ Liệt Thần tuyệt đối không phải xã hội đen bình thường! Tốt nhất cô nên cẩn thận chút"

". . . . . Ừ, tôi biết rồi" Trong miệng nhai một miếng thịt nướng thật ngon, Lâm Nhược Kỳ gật đầu một cái, thật ra, căn bản không để ý đến.

Hắc, xã hội đen? Người ở đây ăn mặc giống như COS¬PLAY, phong cách đều cao nhã, quý tộc, còn xã hội đen? Có nhìn thấy qua xã hội đen lịch sự, cao nhã như vậy sao? Cô vậy mới không tin !

Lúc gần đi, Tiểu Ngôn nói cho Lâm Nhược Kỳ, học kỳ này sắp kết thúc, nghe nói buổi lễ tốt nghiệp đại học y định tổ chức vào tháng sau, để cho cô có thòi gian trở về tham gia.

Vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ lộ vẻ khó xử, nói mình ở nhà họ Cơ cũng không có thể lên internet, không thể gọi điện thoại, vẫn không thể tự do ra vào, về phần buổi lễ tốt nghiệp có thể tham gia hay không càng không biết.

Tiểu Ngôn đồng tình nhìn cô nói: "Thật không biết khuyên cô tới Lư Đăng

Bảo, có phải là quyết định chính xác hay không a. Xem ra, quả thật nơi này còn kinh khủng hơn ngục giam đấy. . . . . Hơn nữa, xem như hết ba tháng này, vẫn không biết công việc của cô làm ở đâu nữa. . . . . ."

"Cái này xin hai cô gái xinh đẹp yên tâm, công việc của Y tá Lâm , tôi đã thay cô ấy sắp xếp xong xuôi, không nhọc hai vị bận tâm"

Một cậu chủ nào đó như bóng ma đột nhiên xuất hiện ở sau lưng, vẫn cho rằng mình làm cho hai cô gái đang thì thầm có chút xấu hổ.

Nhất là Tiểu Ngôn, chỉ sợ bản tính ác ma của Cơ Liệt Thần được che giấu trong bộ dạng lịch sự được thả ra ngoài, nếu anh ta cố ý làm khó cô thì cô sẽ rất thảm. Vì vậy run rẩy trả lời: "Ha ha, Cơ, Cậu chủ Cơ, ngài đối với Nhược Kỳ chúng ta thật sự rất tốt, không có chuyện gì, tôi và cha tôi về trước"

"Đi nhanh như vậy? Nhạc tiểu thư còn chưa ăn xong?"

Vẻ mặt Tiểu Ngôn nịnh nọt: "Ha ha, dĩ nhiên ăn xong rồi, tôi và cha tôi chưa từng ăn bữa tiệc cung đình ngon như vậy đấy"

Cơ Liệt Thần khẽ vuốt cằm: "Vậy thì tốt, Nhạc tiên sinh, Nhạc tiểu thư, xin đi thong thả, tôi bảo quản gia Heber tiễn các người một đoạn đường"

Quản gia Heber gật đầu một cái, cung kính đưa đi hai cha con họ Nhạc. Dường như Lâm Nhược Kỳ vẫn còn nhớ lúc trước Cơ Liệt Thần có nói tìm cho cô một công việc, trong đầu giống như bị đập vào, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Cơ Liệt Thần đi tới nắm vai của cô, nghiêng người hôn lên trán của cô một cái, nhẹ giọng nói: "Thế nào? Nghe tin tôi tìm cho cô một công việc tốt, sợ choáng váng sao?"

Lâm Nhược Kỳ ngẩng đầu hỏi "Anh nói đều là thật sao? Từ lúc nào? Tại sao tôi không biết?"

"Bây giờ không phải tôi đã nói cho cô biết?"

"Công việc gì?"

"Đương nhiên là làm hộ lý riêng cho tôi rồi"

". . . . . Chỉ có ba tháng thôi" Lâm Nhược Kỳ đầy vạch đen.

Một cậu chủ nào đó ôm cánh tay, dựa vào cạnh cửa, nhàn nhã nói: "Không đúng, nói chính xác, là đến khi tôi chết mới thôi"

"Bác sĩ nói, anh sống không quá ba tháng, sau ba tháng, không phải tôi uống gió tây bắc sao?" Được rồi, cô là giận anh ta quá chuyên quyền độc đoán.

Nghe vậy, gương mặt Cơ Liệt Thần lập tức âm trầm, quay đầu lại nhìn cô, vặn hỏi: "Cô cứ như vậy muốn cho tôi sống không quá ba tháng?"

"Ách. . . . ." Lúc này, một mỗ nữ mới phản ứng được, vừa rồi dường như là mình nói sai, cảm giác nghe như là ước gì người ta chết sớm. . . . .

Rốt cuộc, lương tâm có chút bất an, mấp máy môi, dừng một chút, lại mở miệng nói, ". . . . . Tôi không phải ý đó, ý tôi nói, tôi không thể nào sống cả đời ở nhà anh, phải để cho tôi tìm một công việc đúng không? Hơn nữa. . . . ."

"Được rồi, cô không cần phải lo chuyện này. Hiện tại chỉ cần để ý chăm sóc tốt cho tôi là được, nếu không tới ba tháng, tôi chết đi, vậy cô phải chịu trách nhiệm" Trong nháy mắt, sắc mặt tái xanh, Cơ Liệt Thần buông tay rời khỏi người cô.

". . . . ." Cô nghẹn họng. Thật hỏng bét, tại sao cô không nghĩ tới chuyện này? Nhưng anh ta tức giận cái gì? Thế nào động một chút là tức giận như vậy, quá keo kiệt đi?

Sau đó, nhớ tới Tiểu Ngôn nói đủ thứ về Cơ Liệt Thần, nhất thời hăng hái, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt của Cơ Liệt Thần thay đổi liên tục, Lâm Nhược Kỳ đuổi theo sát anh chạy lên thư phòng lầu hai.

"Này, anh chờ một chút, tôi có việc muốn hỏi anh" Lâm Nhược Kỳ vừa nói, chân ba chân bốn cẳng, nhanh chóng đuổi theo anh, đáng tiếc hai chân đối phương quá dài, nữ sinh chân ngắn như cô căn bản cũng không thể đuổi kịp.

Chương 33: Môi của cô, hôn lên nghiện (mê người)

Không ngờ cậu chủ Cơ người ta thả chậm bước chân, cuối cùng dứt khoát dừng lại, cô mới đuổi theo kịp người ta, chỉ tiếc bởi vì anh đột nhiên dừng lại như vậy, chóp mũi xinh xắn đáng thương của cô liền gặp họa.

"Ôi chao. . . . . Đau quá!"

Cô che chóp mũi bị đụng đau, ai oán nhìn Cơ Liệt Thần đã xoay người lại, lỗ mũi trong nháy mắt trở nên hồng hồng, đau đến khó chịu, trong hốc mắt cũng đong đầy nước mắt, xem ra làm cho đôi mắt to ngập nước của cô càng thêm mê người.

Cơ Liệt Thần nhìn vào mắt to đầy nước mắt của cô, suy nghĩ bị dừng lại một giây, vẻ tức giận trong đáy mắt dần dần mất đi.

Đáy mắt từ từ hiện lên một nụ cười, hai tay anh ôm ngực đứng ở cửa thư phòng, hỏi "Cô muốn hỏi cái gì, hỏi đi"

Cơ Liệt Thần từ trên cao nhìn xuống cô, một đôi tròng mắt đen như mực, cao ngạo lỗi lạc.

Lâm Nhược Kỳ chợt nhớ tới Tiểu Ngôn nói anh ta là ác ma máu lạnh nuôi quái vật, nhưng cô nhìn anh ta thế nào đi nữa, cũng cảm thấy chẳng qua là một cậu chủ kiêu ngạo.

Cô trợn tròn mắt nhìn anh, khinh thường nói: "Nghe nói ở cái gì cốc, anh nuôi rất nhiều quái vật, còn nắm trong tay sống chết của người ta, tôi thấy là giả, phải không?" Ngược lại, giết một con chó ngao Tây Tạng là thật, nhưng muốn nắm giữ sống chết của người ta, cái này cũng quá mơ hồ, ai tin? Dù sao cô không tin!

Anh nhìn chăm chú vào cô, trong ánh mắt thoáng qua một tia sáng loáng, dường như muốn cười nhưng lại không cười. Tóm lại, khóe môi nhếch lên một đường cong không rõ, làm cô sợ sệt. Phục hồi lại tinh thần, phát hiện dường như anh đang cười, nhưng nụ cười kia làm cho trong lòng cô sợ hãi một hồi lâu.

Quay mặt qua chỗ khác, nói: "Tôi biết ngay những chuyện kia là tin vỉa hè, anh xem anh đi, toàn thân có vẻ ốm yếu, còn nuôi quái vật, nắm sự sống chết cái gì, tám phần là Heber sợ người khác khi dễ anh, mới thay anh tung tin đồn, cố ý làm cho anh thần thần bí bí như vậy. Tôi nói không sai chứ?"

Cơ Liệt Thần nhìn đôi mắt to đầy linh động của cô chớp chớp, ánh mắt trong trẻo như viên ngọc đen, muốn thu hút tâm thần người ta, anh cảm giác dường như mình bị đầu độc, bật thốt lên: "Nếu tôi nói là thật, cô sẽ nghĩ sao?"

Lâm Nhược Kỳ sững sờ, không ngờ anh ta sẽ trả lời như vậy, hoàn toàn ngoài dự liệu của mình.

Sau đó, cô nghĩ: anh ta nhất định là cố ý nói như vậy, nguyên nhân chỉ có một, chiến thuật tâm lý mà thôi, làm cho cô sợ, dùng cái này để chứng minh so với anh , cô là đồ bỏ. Hừ, cô sẽ không sợ đâu.

Nhẹ hừ một tiếng, trả lời: "Không nghĩ nữa, mặc kệ người ta nói thế nào, ở trong mắt tôi, anh chính là Gà 16 ...!" Dứt lời, trong đầu của một cô gái nào đó bắt đầu YY hình ảnh hai người ở trong bệnh viện, mình ghim vào của quý của anh.

Mà Cơ Liệt Thần cũng ngẩn ra, suy nghĩ bị đình trệ.

"Cô. . . . ." Anh nhìn cô, trong mắt dường như có chút do dự, lại có chút nghi ngờ, "Cô thật nghĩ như vậy?"

"Đúng vậy" Cô gật đầu một cái, hết sức xác định nói: "Tôi nói cho anh biết trước a, không quan tâm thân phận cậu chủ tôn quý của anh, hay là lão đại giới hắc đạo, dù sao ở trong mắt của Lâm Nhược Kỳ tôi, anh chính là người bệnh của tôi . . . . .Gà 16!"

Anh ngạc nhiên, suy nghĩ khựng lại.

Một giây kế tiếp, anh nghe theo đại não chỉ huy, đưa bàn tay vuốt sau đầu cô, đôi môi mềm mại, nóng bỏng hôn xuống.

Lâm Nhược Kỳ trừng mắt thật lớn, lại chớp mắt, nhìn vào tròng mắt đen đầy dịu dàng tới mức muốn thiêu cháy.

Trái tim chợt ở trong lồng ngực không thể khống chế, thình thịch nhảy loạn,

gần như có thể nghe được tiếng đập thình thịch mãnh liệt, trực giác muốn đẩy anh ra lại bị anh ôm chặt lấy. . . . . .

Trên người anh có mùi hương vô cùng dễ chịu không ngừng bao phủ cô, dựa vào trong ngực anh tự nhiên như thế, không thể hình dung cảm giác vui vẻ từ môi của anh êm ái truyền đến trên môi cô, vô cùng kỳ diệu, làm cho cô không còn ý thức, nhắm mắt lại, cả người ấm áp giống như đứng trên khối bông, nhẹ nhàng bị nóng bỏng của anh làm cho hòa tan. . . . . .

"Reng, reng. . . . . ."

"Điện thoại. . . . . ." Cô mềm lẩm bẩm, hơi thở dốc muốn rời khỏi anh.

"Phải tập trung. . . . . ." Anh đem lấy cô thở dốc, lại mút vào trong môi cô, để cho cô nuốt vào bụng.

"Reng, reng. . . . . ."

"Nhưng, nhưng nó cứ vang lên. . . . . ." Một luồng hơi thở nóng bỏng xông thẳng vào nơi cổ họng, nóng bỏng làm cô bắt đầu chống cự, lại biểu hiện có chút muốn từ chối, lại ra vẻ mời chào.

"Đã nói phải tập trung . . . . . ." Anh tiếp tục hôn cô, không để ý tới cô giãy giụa.

Không chỉ có như thế, cậu chủ này càng được một tấc, muốn tiến thêm một thước, dùng tay ôm lấy eo thật chặt, thậm chí, hai cây ngón tay thon dài đã vén váy của cô, xoa qua da thịt mềm mại. . . . . .

"Đợi một chút. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ đột nhiên tỉnh táo.

Hả, tại sao phải có điện thoại? Trong tòa thành bảo này không phải là không có tín hiệu điện thoại sao? Chẳng lẽ điện thoại cố định, ở chỗ này có thể sử dụng được? Điện tín Trung Quốc a, công ty di động a, bây giờ Lâm Nhược Kỳ tôi rất nhớ các người!

Kích tình bị cắt đứt, Cơ Liệt Thần không thu "Miệng" cũng không được rồi, phản ứng đầu tiên chính là mắng một câu "Đáng chết". Là ai sát phong cảnh như vậy! Nhằm lúc này gọi điện thoại tới đây? Bất quá phải nói, cũng có chút may mắn, nếu tiếng chuông điện thoại này không kịp thời vang lên, nói không chừng anh sẽ nổi lên lửa dục. Nếu thật là như vậy, cũng không biết

làm sao để dập tắt ngọn lửa dục đấy. . . . . .

Môi của cô, thật là hôn lên nghiện, không, phải nói cái này căn bản cũng không đã nghiền. Nếu không phải bây giờ anh vẫn là "Người bị ", thật muốn tiến thêm một bước nữa đấy. . . . . .

Cúi đầu nhìn cô gái nhỏ ở phía dưới thân đã sớm mềm nhũn, khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn, đáng yêu hồng như trái cà chua Heber trồng trong vườn rau.

Nhất thời lại vui vẻ, trêu chọc nói: "Được rồi, xem nụ hôn này, chuyện lúc nãy cô mắng tôi, sẽ xóa bỏ, không truy cứu cô nữa. Nhưng nếu cô còn ý nghĩ này, tôi sẽ đem miệng cô, hôn đến sưng lên, ăn không ngon, cũng uống không được nước!"

Cuối cùng, lại hôn một hớp trên cái trán nhỏ của cô. Sau đó đẩy cửa đi vào thư phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Ngoài thư phòng, Lâm Nhược Kỳ ước chừng ngây người khoảng mười giây mới phục hồi lại tinh thần.

Trời ạ, cô đối với thành tích ngôn ngữ của anh ta thật bội phục sát đất a, lời nói mới vừa rồi của anh ta, rốt cuộc là đùa giỡn trần trụi, lại còn hung hăng uy hiếp sao? ! Ai có thể nói cho cô biết a. . . . . .

Bên trong thư phòng.

Cơ Liệt Thần sải bước đi đến bên cạnh bàn làm việc, cầm điện thoại lên, đặt vào bên tai, lạnh lùng hỏi: "Này, là tôi. Tại sao, không hiểu quy củ!"

Giọng nói không còn êm ái, ngược lại trầm ổn mạnh mẽ, bình tĩnh truyền đến đầu điện thoại bên kia, trong không khí như mê hoặc lòng người, lại có cảm giác áp bức mãnh liệt.

Điện thoại này, cho tới bây giờ chỉ dùng để gọi ra ngoài, không nhận vào, anh đương nhiên biết rõ đối phương nhất định là vạn bất đắc dĩ mới có thể làm như vậy, nhưng quở trách và trừng phạt là cần thiết. Không thể bởi vì một lần đặc biệt, phá hư quy củ tổ chức, đây đối với "Liệt Diễm" không có chỗ tốt.

"Xin lỗi lão đại, có việc gấp muốn thông báo cho ngài, Diêm Hạo bằng lòng chịu phạt" Đối phương tay nắm điện thoại khẽ rịn mồ hôi hột, đối với lời nói

của Cơ Liệt Thần, không dám xem thường chút nào.

"Nói, chuyện gì?" Một câu nói đơn giản, đã thể hiện đầy đủ, Cơ Liệt Thần không kiên nhẫn.

Chương 34: Muốn tiến hành chuyện phòng the rồi sao? (có sấm chớp!)

"Chúng ta điều tra, suy đoán của ngài là chính xác."

Ánh mắt Cơ Liệt Thần ngưng tụ, trầm tư một lát, ngón tay có quy luật gõ bàn một cái, một lát sau dừng lại, khạc ra hai chữ: "Rút lui!"

"Dạ! Lão đại!"

Sau khi cúp điện thoại, Cơ Liệt Thần không chút hoang mang ngồi trên ghế làm việc, mở ngăn kéo bên tay phải, lấy ra hộp điều khiển ti vi bên trong, đè xuống cái nút, bíp bíp hai tiếng, màn hình TV khởi động.

Cơ Liệt Thần như có điều suy nghĩ nhìn về phía hình ảnh trong màn hình, xuất hiện người đàn ông cao lớn, mặt mày già dặn, lại gắn chòm râu nhỏ, anh hơi híp mắt, khóe miệng chứa đựng một chút ý cười.

Thú vị nói: "Diệu Nhật trong truyền thuyết Thì ra anh sao? Lãnh Như Phong!"

Hôm nay Lâm Nhược Kỳ rất không thoải mái, nguyên nhân là buổi sáng, từ trong miệng cô gái xinh đẹp họ Tang lấy được một tin tức . . . . . ngày mai Cơ Liệt Thần sẽ có chuyến đi xa nhà, Tang Tuyết Phù, Heber và hai hộ vệ cũng phải đi, nhưng Lâm Nhược Kỳ cô chỉ có thể ở lại trong thành bảo.

Nhớ vẻ mặt hăng hái của Tang Tuyết Phù nói như vầy: "Đây chính là kỳ nghỉ phép phải không? ! A ha ha ha. . . . . Ông anh ủng hộ, bao ăn, bao ở, dạo chơi trên du thuyền sang trọng mười ngày! Bà cô này ở viện khoa học nghỉ đông cũng không có thú vị như vậy!"

Sau khi cẩn thận nghe ngóng, Thì ra đi tham gia tiệc mừng thọ 60 tuổi của Lãnh Kiêu Hùng, lần trước, Lãnh Như Phong tới đưa thiệp mời là vì chuyện này. Lần này đối phương hao tốn lớn, bao toàn bộ một du thuyền lớn sang trọng, từ bến tàu vùng duyên hải Nam Thành, một đường dạo tới Tang thị, toàn bộ hành trình trải qua mười hai cảnh đẹp nổi tiếng, ba thành phố du lịch, đây chính là siêu kiêu ngạo!

Tiếc nuối chính là không có phần của cô!

Lâm Nhược Kỳ cũng nghĩ không ra, không phải Cơ Liệt Thần nhiều lần nhấn mạnh, cô là hộ lý riêng của anh ta, phải 24h lúc nào gọi thì đến sao? Mười ngày này cũng không mang cô đi, sao lại như thế?

Ngộ nhỡ trên nửa đường anh ta xảy ra chuyện gì thì sao, nếu thật sự chết (tôi nhổ vào phi phi, thầm nói, anh nhất định sẽ không biết) nhưng cô phải chịu trách nhiệm.

Cho nên, căn cứ "Ba điều cam kết" và điều lệ quy định về chức nghiệp y tá, nhất định phải kháng nghị với anh : phải mang cô đi!

Lâm Nhược Kỳ khí thế hùng hùng đi đến trước mặt Cơ Liệt Thần, vỗ bàn một cái, hỏi "Cậu chủ Cơ, xin hỏi, tại sao anh ra khỏi nhà mười ngày mà không mang theo hộ lý riêng tôi đây? Ngộ nhỡ xãy ra chuyện gì, anh bảo tôi làm sao chịu trách nhiệm?"

Một cậu chủ đầu cũng lười ngẩng lên: "Cô yên tâm, mười ngày này, tôi không cần cô chịu trách nhiệm"

"Vậy không được, tôi là y tá, tuyệt đối không thể để cho bệnh nhân của tôi xảy ra một chút xíu ngoài ý muốn!"

Nghe cô nói xong những lời chính nghĩa, rốt cuộc Cơ Liệt Thần ngẩng đầu lên, cười cười: "Khó được cô nghĩ tới những thứ này, không cần lo lắng, tôi sẽ dẫn Tuyết Phù đi, một chút xíu ngoài ý muốn, cô ấy có thể lo được"

"Nhưng, nhưng. . . . . Ngộ nhỡ có chuyện lớn thì sao?" Lâm Nhược Kỳ có chút nóng nảy, không bắt được một cơ hội tốt, có thể đi ra ngoài chơi đùa, cô cũng không muốn ở lại chỗ quỷ quái này, buồn chết người, mười ngày không đi ra!

"Sẽ không có chuyện gì lớn . . . . . A, hay là cô muốn xảy ra chuyện gì?" Cơ Liệt Thần chợt nhíu mày, ánh mắt ma quỷ lạnh lùng ném tới.

Nhìn thấy sắc mặt anh không đúng, Lâm Nhược Kỳ lập tức phủ nhận: "Tôi đương nhiên không muốn anh xảy ra chuyện gì!"

Cơ Liệt Thần nhìn khuôn mặt nhỏ bé, kích động của cô, đột nhiên đứng dậy, ngón tay lạnh như băng xẹt qua trên trán của cô, thay cô vén một vài sợi tóc

nghịch ngợm vắt ngang trán, lại kéo tay của cô đặt trong lòng bàn tay, tỉ mỉ vuốt ve, vẻ mặt sắc bén trước đó đã thay đổi.

Thay vào một vẻ mặt ôn hòa bình tĩnh, giọng nói cũng biến thành quyến rũ tận xương: "Hả? Thật sao? Tại sao đột nhiên quan tâm tôi như vậy?" Vừa hỏi, vừa bắt đầu vuốt vuốt bàn tay của cô, mu bàn tay, kẽ tay, đầu ngón tay. . . . . .

"Ách. . . . . Tôi đã đồng ý với anh, phải chăm sóc cho anh thật tốt, tôi không muốn nuốt lời. . . . . ." Cô nháy mắt mấy cái, nghiêng thân thể về phía sau, cố gắng né tránh ngón tay đối phương tản ra ma lực. Trong lòng oán thầm: làm ơn không cần sờ nữa, thân mật như vậy không tốt lắm đâu. . . . . .

"Thật?" Bên cửa sổ thư phòng, trên khuôn mặt người đàn ông xuất hiện nụ cười mê hoặc đắm chìm trong dưới ánh mặt trời, khóe môi chỉ hơi nâng lên, đường cong tuyệt mỹ, "Cô đã muốn chăm sóc cho tôi thật tốt, vậy. . . . . ." Anh đột nhiên dừng lại.

Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc nhìn anh ta, cảm nhận được ngón tay của anh ta đột nhiên đưa về phía khuôn mặt của cô, chậm rãi dán lên cổ, từng tấc trợt xuống, vén cổ áo lên, một cái tay khác dùng sức, nắm cả eo đem đối phương kéo đến sát gần trong lòng ngực mình.

Người đàn ông nhẹ nhàng phà hơi thở ấm áp, dụ hoặc nói: "Chúng ta. . . . . Có muốn tiếp tục chuyện chưa làm xong lần trước hay không ?"

"Cái... cái chuyện gì?" Lâm Nhược Kỳ bắt đầu cảm thấy không khí không tốt lắm.

Tại sao tay người này đang cởi cúc áo của cô, còn làm rất lưu loát như vậy? !

"A, đương nhiên rồi . . . . ." Rất rõ ràng, từ lúc vừa mới bắt đầu cậu chủ Cơ Liệt Thần cũng không để ý đến câu trả lời, chuyên tâm thay cô cởi ra dãy cúc áo chi chít trên áo sơ mi. . . . . Muốn cởi ra hết chúng, hiển nhiên là một kỹ thuật hết sức khó khăn, một cậu chủ cởi đến cúc áo thứ tư, liền mất kiên nhẫn, bàn tay ôn hoà hiền hậu đã đưa về phía cổ áo của Lâm Nhược Kỳ, vén nó lên, mở thêm một góc độ, vùi đầu xuống, đôi môi ươn ướt ấm áp môi hôn lên chiếc cổ trắng của cô. . . . . .

Khi cái gì đó ẩm ướt trơn bóng, tiếp xúc da thịt ấm áp trên gáy của cô, trong nháy mắt, bị cố định đến sít sao, rốt cuộc bạn học Lâm Nhược Kỳ không

nhịn được lên tiếng!

"Chờ, chờ một chút! Anh. . . . . .anh bây giờ là muốn tiến hành. . . . . Chuyện phòng the rồi sao?"

****

Tôi là y học thường thức đây!

Hỏi lên: Người ung thư tinh hoàn vẫn còn khả năng tình dục không?

Trả lời: Người bệnh ung thư tinh hoàn cũng không phải đánh mất khả năng tình dục, chẳng qua vì mỗi ngày đều sống trong sợ hãi, cho nên khả năng thân thể và tố chất tâm lý có thể kém hơn so với người bình thường, cho nên trong cuộc sống rất nhiều chuyện cần phải tiết chế, cũng không phải là đại đa số người cho là phải cấm dục. Dĩ nhiên, căn cứ thể trạng khác nhau của mỗi người bệnh, bệnh tình nghiêm trọng bị tiết chế ở phạm vi rộng hơn, ngược lại, nếu là bệnh tình ổn định, sinh hoạt tình dục thích hợp sẽ có lợi cho thân thể khỏe lại.

Lâm Nhược Kỳ nhớ rất rõ ràng, lần trước sau khi tái khám, giáo sư Mạnh nói, trước mắt tình trạng cơ thể của Cơ Liệt Thần rất ổn định, cũng không có hiện tượng thay đổi khác hay tồi tệ hơn, nếu anh ta có nhu cầu ở "Phương diện kia", cũng là rất bình thường.

Nhưng giáo sư Mạnh cũng đặc biệt dặn dò cô, nhất định phải giữ tình trạng cơ thể của người bệnh thật tốt, vả lại phương diện kia, dưới tình huống đặc biệt có nhu cầu rõ ràng mới có thể làm, hơn nữa, sau đó trong một tuần nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng sức, uống nhiều thuốc bổ ... Vân Vân.

Nhìn biểu hiện mới vừa rồi của anh ta, hiển nhiên là có dấu hiệu nhu cầu phương diện kia rất rõ ràng. . . . . .

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Kỳ nhíu mày, sau đó giống như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt có vẻ hưng phấn khác thường. Đẩy anh ra, đôi tay bắt lấy hai cánh tay của anh, trong đôi mắt to, tròng trắng, tròng đen rất rõ ràng, trong suốt.

Chương 35: Tới hiện trường, đứng ở ngoài quan sát làm ghi chép

Cô đầy hăng hái, nói: "Đúng rồi, giáo sư Mạnh nói, chuyện phòng the thích hợp sẽ có lợi cho bệnh tình của anh, bây giờ anh muốn tiến hành chuyện phòng the sao? Nếu vậy, tôi lập tức gọi Heber đến sắp xếp cho anh. . . . . Đúng rồi, anh có cố định bạn trên giường không? Chuyện này vẫn phải chú ý vệ sinh hơn. . . . . A, đợi một chút, nếu như tiến hành chuyện phòng the, nhất định phải đem cả quá trình cảm giác nhớ kỹ nha. . . . . Bởi vì tôi cần xem báo cáo trực tiếp a, những số liệu này đều có thể rất có giá trị, nói không chừng, lần sau đưa cho giáo sư Mạnh xem, sẽ rất có ích đấy. . . . . Để tôi suy nghĩ một chút, còn có cái gì cần nhớ kỹ không, a đúng rồi, nếu cậu chủ Cơ có thể để cho tôi tới hiện trường đứng ở ngoài quan sát làm ghi chép là tốt nhất, bằng không, theo dõi toàn bộ quá trình qua điện tử cũng được a. . . . . A đúng rồi, trong nhà của anh có cái bao không? Chính là, chính là cái. . . . . Áo mưa an toàn, anh hiểu chứ, ha ha ha. . . . . Nếu như không có, tôi có thể đi giúp anh chuẩn bị một chút. . . . . ."

Một cậu chủ nào đó nào đó từ lúc bắt đầu "Thú tính" dồi dào, đến khi nghe Lâm Nhược Kỳ phân tích, lý giải một hơi, rốt cuộc "Thú tính" xìu xuống.

Vịn tường, đấm ngực, sau đó hít sâu hai giây, sau khi cố gắng bình tĩnh, yên lặng, mặt đầy vạch đen nhìn Lâm Nhược Kỳ miệng lưỡi lưu loát. . . . . .

Thật là phục cô, anh rõ ràng ra "Ám hiệu" như thế, vậy mà cô có phản ứng như vậy, cô gái như vậy thật đúng là hiếm có a, có thể nói cực phẩm trong cực phẩm, bông hoa tuyệt thế trong bông hoa tuyệt thế. . . . . .

Không đúng, lần đầu tiên anh làm "Ám hiệu" như vậy, nhưng cô gái này phản ứng thật đúng là để cho anh . . . . . không nói nên lời!

Như thế xem ra, y học của người này thật sự rất xấu hổ.

Lúc này, rốt cuộc phát hiện vẻ mặt khác thường của Cơ Liệt Thần, bạn học Lâm Nhược Kỳ, dừng lại, sắc mặt rất lúng túng.

Sau hai giây, nói: "A. . . . . Thật xin lỗi, tôi quá hưng phấn, dường như quấy rầy đến hứng thú tình dục của anh rồi. Anh chờ nhé, tôi lập tức gọi Heber

đến, nói ông ấy buổi tối sắp xếp cho anh một chút"

Dứt lời, xoay người lấy tốc độ chạy nước rút 100 mét, chạy ra như tia chớp!

Sau lưng, tay của một cậu chủ lúng túng lơ lửng giữa không trung. . . . . Cũng không biết là cô thật sự không có hứng thú với "thú tính" của anh, hay là cô thật sự lo lắng cho thân thể của anh, tóm lại, thật là khiến cho anh cảm thấy rất thất bại . . . . . .

Cũng được, cũng được.

Vốn thật sự cũng không có ý định muốn làm bất cứ điều gì với cô, cũng chỉ muốn cô biết khó mà lui, từ bỏ suy nghĩ theo anh đi du lịch. Làm như thế, nguyên nhân rất đơn giản, chuyến này ngoài mặt xem như là đi du lịch, thực ra phải đi thăm dò tình hình của kẻ địch, bất cứ lúc nào cũng có chuyện xảy ra, mang theo cô là mạo hiểm quá lớn không thể nghi ngờ.

Mấy phút sau, trên hành lang phòng ngủ, Lâm Nhược Kỳ giống như một con kiến bò qua bò lại, đạp trên thảm lông màu đỏ.

Vừa lấy tay quạt khuôn mặt đỏ bừng của mình, vừa lẩm bẩm nói: "A! Làm thế nào đây, làm thế nào đây, quả thật là đùa giỡn trần trụi a! Quá nguy hiểm, lau súng cướp cò phải không! A, ông trời! Anh ta lại muốn yêu cầu làm chuyện phòng the đối với hộ lý riêng của mình, may mà mình phản ứng khá nhanh, hô. . . . . Trời ạ, trời ạ, nóng quá, người này hoàn toàn là tên háo sắc mà . . . . . ."

Bước chân đột nhiên dừng lại, ôm đầu vuốt vuốt: "Như đã nói qua. . . . . Ách, thật ra anh ta có nhu cầu về phương diện này, mình nên vui mừng mới đúng a, ít nhất nói rõ, nhất thời anh ta sẽ không chết đúng không? Nói không chừng sau khi phẫu thuật, thật sự sẽ tốt lên cũng không chừng. . . . . ."

Đột nhiên xoay người thật mạnh, làm cho một nữ giúp việc đi qua bên cạnh cô bị giật mình.

Nhưng Lâm Nhược Kỳ không chút nào biết, vẫn tiếp tục lẩm bẩm: "Nhưng không đúng. . . . . Dù nói thế nào, cũng không thể đùa giỡn hộ lý của mình đúng không? Thật là quá đáng, thật là quá đáng! Xem ra tôi phải yêu cầu đổi một phòng ngủ khác mới được. . . . . ."

Quản gia Heber hoàn toàn không thấy sự lo lắng của cô, từ đầu tới cuối, đau

lòng lẩm bẩm "Tấm thảm lông màu đỏ thật là đắt, bị cô dẫm đạp thật thảm" . . . . . Vân Vân.

Nhưng, đêm đó Lâm Nhược Kỳ liền phát hiện lo lắng của mình là dư thừa.

Bởi vì, cô nghe được tiếng động kỳ quái.

"A. . . . . A. . . . . Ừ a. . . . . ."

Tiếng thở dốc quyến rũ đến tận xương của một phụ nữ, các loại âm thanh tràn ngập tình dục làm cho người ta mặt hồng, tai đỏ, mơ hồ từ trong phòng ngủ của Cơ Liệt Thần truyền đến.

Sau đó, cô phát hiện trong lòng mình sinh ra thay đổi kỳ quái. Cô nên yên tâm không phải sao? Điều này nói rõ người ta có bạn trên giường là thật, không phải sao? Điều này nói rõ cô có thể không cần lo lắng vấn đề trinh tiết của mình không phải sao?

Nhưng tại sao trong lòng cảm thấy chán nản như vậy, đầu óc hỗn loạn như vậy. . . . . .

Mà trên thực tế, trong phòng ngủ sát vách, một cậu chủ đang nhàn nhã nằm nghiêng trên giường, trong tay lật xem một quyển sách “Sherlock Holmes toàn tập”, khẽ ngước mắt, nhìn màn hình tinh thể lỏng nhấp nháy, đang phát đoạn ngắn hình ảnh "Đặc sắc", khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không.

Lại nhìn đồng hồ trên tường một chút, gật đầu một cái. Ừ, còn có thể phát thêm nửa giờ thôi.

Sau đó, cúi đầu như không có việc gì, tiếp tục xem sách. . . . . .

Mà đổi lại, một cô gái nhỏ cả đêm không chợp mắt được. . . . . .

Hôm sau.

Lâm Nhược Kỳ ngủ một giấc thẳng đến giờ ăn cơm trưa mới rời giường, đi tới trong phòng khách, vừa đúng nhìn thấy gương mặt hăng hái của Tang Tuyết Phù.

"Mẹ nó, quá sảng khoái, ngày mai là ngày đi du lịch rồi, tối qua bà cô này

cũng không ngủ được a, cuối cùng, cuộc sống có chút màu sắc rồi !"

Lâm Nhược Kỳ đầy vạch đen, đi đến bên cạnh cô, không khách khí chút nào châm chọc: "Biểu tiểu thư, chẳng lẽ trước kia cô cũng không có đi ra ngoài chơi sao? Nhà giàu có nổi tiếng giống như cô và cậu chủ Cơ, hẳn là đã đi du lịch khắp các nước rồi chứ? Còn quan tâm một lần nghỉ phép du thuyền trên biển như vậy? Hơn nữa, chẳng lẽ cuộc sống trước kia của cô là hai màu trắng đen sao? Lại vì chuyện như vậy ngủ không yên. . . . . ."

Thật sự không thể trách cô rời giường, phát giận quá lớn, nếu là bạn, trong một buổi tối hãy thử nghe người thật đại chiến trực tiếp "ò í e ò í e" hai giờ liền, có thể ngủ ngon mới gọi là chuyện lạ !

Nghe vậy, Tang Tuyết Phù sửng sốt.

Hôm nay cô vẫn trang điểm và ăn mặc hấp dẫn, chiếc váy màu xanh lá mạ bó quanh bộ ngực, đỉnh đầu đội chiếc mũ rơm to lớn, còn cố ý trang điểm theo phong cách "Wizard Of Oz" của Phạm Băng Băng, cả người giống như hóa thân thành Yêu Tinh trong rừng rậm, cùng sắc mặt đen tối của Lâm Nhược Kỳ, tạo thành tương phản rõ rệt.

Không biết từ nơi nào, lấy ra một chiếc đèn pin nhỏ cường quang, cô mang giày cao gót cốc cốc cốc đi tới trước mặt Lâm Nhược Kỳ, vặn bung mí mắt khô khốc của Lâm Nhược Kỳ, nhìn một chút, tắt ánh đèn cường quang.

Sau đó, ôm cánh tay cau mày nói: "Mất ngủ, ngủ không sâu, thiếu máu nhẹ, cộng thêm muốn ăn không ngon miệng. . . . . Chậc chậc chậc, vấn đề không ít đấy. Thế nào? Thất tình sao?"

Lâm Nhược Kỳ hụt chân, thiếu chút nữa ngã chổng vó: "Phi phi phi, thất tình cọng lông! Mặc kệ là công khai yêu hay thầm mến, đối tượng cũng không có, tôi thất tình sao? Cô kết luận có vấn đề, nên học lại cuốn sách bệnh lý thông thường lây qua đường sinh dục!"

Tang Tuyết Phù vừa nhìn thái độ vội vã né tránh của cô, cũng biết nhất định có chuyện gì mờ ám.

Lâm Nhược Kỳ theo bản năng né tránh ánh mắt sáng như đèn pha của cô, chột dạ nói sang chuyện khác: "Ừ, hôm nay cô tới đây làm gì?"

Chương 36: Mài dao sèn soẹt làm thịt gà trống! (thượng)

"A, tôi tới giúp anh tôi xem có cái gì cần thu xếp một chút không" đang nói, nhìn thấy xa xa, Heber từ trên lầu đi xuống, Tang Tuyết Phù chào hỏi với ông ta, "Heber, hành lý của ông đều thu xếp xong chưa? Anh tôi đâu, cần tôi phụ giúp không?"

Heber khom lưng cung kính hướng về vị biểu tiểu thư xinh đẹp, Lâm Nhược Kỳ không khỏi muốn oán thầm một phen: Đây chính là danh môn quan hệ lâu đời, đúng là nhiều quy củ, mặc cho người già bao nhiêu tuổi, cũng phải hướng chủ nhà cúi người khom lưng chào, thật là xã hội cũ vạn ác a. . . . . .

Chỉ nghe Heber trả lời: "Chắc Biểu tiểu thư còn chưa biết, cậu chủ giao tôi ở lại, cho nên tôi không cần thu dọn hành lý."

"Hả? Như vậy sao, vậy thật là đáng tiếc a, nói như vậy đi nghỉ phép chỉ còn bốn người mà thôi?" Lâm Nhược Kỳ thuận miệng hỏi.

"Không, vẫn năm người. Cậu chủ để cho tôi ở lại, đổi Lynda đi."

"Lynda?" Lâm Nhược Kỳ ngẩn ra. Lynda này. . . . . Là ai? !

"Thì ra đổi thành Lynda . . . . . ." Tang Tuyết Phù cũng ngẩn ra, há tròn miệng. Lại đem Lynda am hiểu thuật dịch dung cũng mang theo, xem ra anh họ có kế hoạch mới rồi sao.

Bỗng dưng, người đẹp ngậm miệng lại, bởi vì cô phát hiện sắc mặt của bạn học Lâm Nhược Kỳ ở bên cạnh trở nên hết sức khó coi.

Nhìn dáng dấp, một cô gái nào đó giống như hiểu lầm đấy. . . . . .

Quả thật Lâm Nhược Kỳ rất tức giận, con mẹ nó, quỷ keo kiệt, tình nguyện biến thành người khác cũng không mang cô đi, thật là quá đáng!

Tang Tuyết Phù hơi đen mặt, nhìn vẻ mặt ngơ ngác, ánh mắt tan rã của Lâm Nhược Kỳ, an ủi: "Ôi chao, Nhược Kỳ, cô ngàn vạn đừng nghĩ lung tung, chẳng qua Lynda là. . . . . ."

"Tang Tuyết Phù!" Trong hành lang phía bên phải chợt truyền đến một tiếng quát mắng, "Xem ra gần đây cô thật sự rất rỗi rãnh, chắc hẳn chuyến du thuyền sang trọng mười ngày này, cô muốn bỏ qua!"

Trong phòng khách ba người rối rít ngẩng đầu, nhìn về phía một nam một nữ từ trên lầu đi xuống.

Heber đã quen ẩn vào góc tối, chuyên nghiệp đứng thẳng thế im lặng.

Còn Tang Tuyết Phù, chỉ cần nghe cũng biết đó là anh họ của mình, thiếu chút nữa tiết lộ bí mật, tự biết đuối lý, cô lập tức im miệng không nói.

Mà Lâm Nhược Kỳ, vẻ mặt chán ghét nhìn về phía đôi "Cẩu nam nữ" này.

Chắc hẳn tối qua ở sát vách phòng ngủ của cô, trình diễn đại chiến "ò í e" đúng là hai người này rồi. . . . . Ôi chao, sắc mặt xanh mét của tên đàn ông nào đó, tối qua đại chiến 100 hiệp chứ? ! (Cô gái, đó là người ta oai phong tàn khốc, hiểu không? !)

Hừ lạnh một tiếng, xoay người, bước đi, không để ý tới bọn họ. Mắt không thấy, tâm không phiền thôi!

"Y tá Lâm" Một cậu chủ "Ghê tởm" cũng không bỏ qua cho cô, lên tiếng gọi cô, "Giới thiệu với cô một chút, vị này là Lynda, trước kia là đồng nghiệp của tôi. Lynda, cô ấy là hộ lý riêng của tôi, Lâm Nhược Kỳ"

"Thì ra hộ lý riêng của anh, Y tá Lâm, chào cô" Đối phương đã thoải mái lên tiếng trước.

Hơn nữa, đang khi nói chuyện, Cơ Liệt Thần đã dẫn Lynda đi tới bên người cô, cô muốn tránh cũng không kịp rồi.

Bất đắc dĩ, xoay người, trong nháy mắt đã thay một vẻ mặt chân chó, nở nụ cười: "Ha ha, chào cậu chủ Cơ, chào Lynda tiểu thư . . . . . "

Nhưng khi quay người lại, Lâm Nhược Kỳ cả người ngây ngẩn.

Cô nghĩ cô sắp không thở nổi. . . . . .

Bởi vì, cô gái gọi là Lynda thật sự quá đẹp!

Một mái tóc nâu óng mượt thật dài lượn lờ đến vòng eo mảnh khảnh, đôi mắt đen thâm thúy như thạch động, làn da trắng như tuyết, đôi môi anh đào mềm mại, dáng người lung linh hấp dẫn, bất kể là ngũ quan, da thịt, hay vóc người xinh đẹp tỷ lệ cũng tinh xảo như vậy, quả thực là một con búp bê Barbie ngoại quốc thứ thiệt!

Quan trọng là, tuổi của cô ấy xấp xỉ với mình, chỉ trên dưới hai mươi tuổi. . . . . .

Cỡ nào tuổi xuân quý báu a! một cô gái xinh đẹp như vậy lại bị Cơ Liệt Thần, con "Gà" háo sắc kia chà đạp? ! Thật là lẽ trời ở chỗ nào a!

Cơ Liệt Thần rất hứng thú nhìn bộ dạng á khẩu không trả lời được của Lâm Nhược Kỳ, trong lòng có chút mừng thầm.

Chậm rãi, anh vẫn dùng giọng nói ưu nhã căn dặn: "Heber, chuẩn bị một chút, Lynda muốn ở lại ăn cơm trưa"

Có người lập tức hùa theo: "Đúng vậy! Heber, chuẩn bị cho tôi một con gà, một con dao sắc bén, tôi muốn tự mình xuống bếp!"

Cuối cùng, Lâm Nhược Kỳ bổ sung một câu: "Đừng quên, tôi muốn gà trống!"

Thật ra, Lâm Nhược Kỳ muốn làm món Gà, là có chủ ý. Bởi vì, Nam Thành có món ăn giang hồ rất nổi tiếng, gọi là "Gà trống quay", nguyên liệu chủ yếu chính là gà trống.

Cô cho nên bổ sung một câu như vậy, đương nhiên là có ngụ ý.

Không chỉ như thế, cô nói lời này thì đôi mắt híp lại, cố ý khinh thường cậu chủ họ Cơ một chút. . . . . .

È hèm, món ăn này, cô phải thay đổi một chút!

Giống như nhìn thấu ác ý của cô, vẻ mặt Cơ Liệt Thần không thay đổi, hỏi một câu: "Y tá Lâm, cô muốn làm món ăn gì đây?"

Lâm Nhược Kỳ cười mờ ám hai tiêng, chỉ nói "Giữ bí mật".

Lại nói, tài nấu nướng của Lâm Nhược Kỳ mặc dù không phải là hạng nhất, nhưng mỗi thứ đều biết một chút, dù sao cô cũng là một đứa trẻ mồ côi nha, rất sớm đã học được tự lập, tự chủ. Rửa rau, cắt tỏi, cạo vảy cá, hay cái gì đó, tuyệt đối không có vấn đề. Hơn nữa, trong các món ăn của cô, đặc biệt là "Gà trống quay" làm có chút tâm đắc.

Phi phi, Lâm Nhược Kỳ ở trên hai tay phun ra hai ngụm nước miếng, chuẩn bị bắt đầu nấu ăn.

Mọi người nghe nói, hộ lý riêng của Cậu chủ Cơ, Y tá Lâm muốn xuống bếp, đều rất tò mò, nhất là người đầu bếp nổi tiếng Trung Quốc do cậu chủ Cơ mời tới, đối với món ăn giang hồ cảm thấy hứng thú.

Món ăn của vị đầu bếp nổi tiếng này, đều là món ăn cung đình chút thất truyền, thí dụ như: đậu hũ Bát Bảo Khang Hi, bánh Như Ý Đồng Trị, cửa cung hiến cá, bánh bao nhân rau Thắng Lợi, hoa đào hương phiến. . . . . Món ăn của Lâm Nhược Kỳ gọi tên rất xấu a.

Đem đến một con gà trống, một con dao sắc bén, Lâm Nhược Kỳ bắt đầu xắn tay áo lên.

Cái con dao này là đầu bếp nổi tiếng cho mượn, Lâm Nhược Kỳ cầm con dao, tay vung lên, một góc bàn gỗ rơi xuống! Thứ tốt, chém sắt như chém bùn! Cái con dao này không biết làm bằng gì, thậm chí có "Hiệu quả" tốt như vậy !

Hãy bớt nói nhảm đi, bước đầu tiên Lâm Nhược Kỳ bắt đầu giết gà!

Bước đến hai bước, Lâm Nhược Kỳ lưu loát nắm cánh con gà trống, đang chuẩn bị xuống tay. . . . . .

"Chờ một chút, loại chuyện máu tanh, làm sao để Y tá Lâm tự mình ra tay? Để tôi làm cho"

Chỉ nghe trong đám người, một giọng nói du dương truyền đến, Lâm Nhược Kỳ quay đầu lại, hạc đứng trong bầy gà, một cậu chủ chân thành đi tới, tự ý nhận lấy "Gà" trong tay cô, xốc lên một đôi cánh gà, cũng không thấy trong tay anh cầm công cụ gì, chỉ kịp nhìn thấy anh ở trên thân gà quơ múa. Thời gian vút vút một cái nháy mắt, lông gà bay múa đầy trời, thân gà đã chia năm xẻ bảy, thế nhưng không có một giọt máu tràn ra, chỉ khi miếng thịt gà rớt xuống đất thì máu tươi mới chậm rãi chảy ra. . . . . .

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn!

Chương 37: Mài đao sèn soẹt làm thịt gà trống! (hạ)

Ngay cả Lâm Nhược Kỳ không thừa nhận cũng không được, chỉ có cậu chủ Cơ Liệt Thần, mới có thể ngạo mạn, lại ưu nhã đùa bỡn nhiều thứ như thế!

Không để lại dấu vết, thu hồi "Hung khí", một cậu chủ nghiêng người hôn lên cái trán của Lâm Nhược Kỳ một cái, dịu dàng nói: "Đi làm chuyên môn của cô đi, cũng đừng làm cho tôi thất vọng".

Mọi người: ". . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ ngẩn ngơ, vẻ mặt khôi phục rất nhanh. A, hiểu rồi, đây là đang khiêu chiến với tôi! Hừ, hừ, anh chờ đó, thế nào cũng sẽ không để anh thất vọng!

Vì vậy, vội vàng ba chân bốn cẳng chạy lên trước, nhặt lên thi thể trên đất, sau đó thật nhanh lột da rút xương, cắt từng miếng mỏng, giơ tay chém xuống, máu thịt văng tung tóe, nước sôi lửa bỏng. . . . . .

Cô gái xinh đẹp họ Tang và Lynda đứng ở bên ngoài, nhỏ giọng bàn tán.

Lynda: "Nhìn dáng dấp, y tá nhỏ xem tôi như tình địch đấy. . . . . ."

Cô gái xinh đẹp họ Tang: "Tôi nhìn cũng giống vậy! Thế nào, thoạt nhìn rất xứng đôi với anh trai tôi chứ?"

Lynda: "Cái này sao. . . . . Bây giờ nhìn lại, dáng vẻ thật sự rất thú vị"

Cô gái xinh đẹp họ Tang: "Nói cho cô biết a, tôi có dự cảm, hai người kia ở chung một chỗ, nhất định sẽ vô cùng. . . . . Đặc sắc!"

Lynda gật đầu hùa theo. . . . . .

Bên kia, đầu bếp nổi tiếng đang ghi chép toàn bộ quá trình chế biến. . . . . .

Bước đầu tiên, chuẩn bị nguyên liệu. Lấy một con gà trống sống sờ sờ, làm thịt. chuẩn bị một số gia vị khác, cụ thể gia vị XXX, XXX, cùng với

XXXXX. . . . .

Bước thứ hai, làm sạch thịt. Chuẩn bị một nồi nước sôi, thịt gà miếng đổ vào nước sôi, trụng vài phút. . . . . .

Bước thứ ba, xào thịt. . . . . .

Bước thứ tư, thêm nước hầm lên. . . . . .

Bước thứ năm, múc ra nồi bày ra bàn!

Mọi người ngồi vây quanh bên cạnh bàn ăn, vui vẻ hòa thuận, ăn món ăn giang hồ trên bàn. Y tá Lâm nói rồi, người có mặt, có phần, cho nên, ngay cả một số người giúp việc và đầu bếp cũng đều nghe tiếng mà đến chia một chén súp.

Cơ Liệt Thần chỉ ăn một chút, sắc mặt khó coi rời đi. Những người khác ăn khí thế ngất trời. . . . . .

Lynda và Tang Tuyết Phù không hẹn mà cùng hỏi một cô gái nào đó đang đắc ý: "Y tá Lâm , món ăn này tên là gì vậy? Tôi vẫn lần đầu tiên ăn cay như vậy, lại ăn rất ngon"

Lâm Nhược Kỳ hắc hắc, cười khan hai tiếng, cắn răng nghiến lợi nhìn chằm chằm bóng lưng con "Gà" nào đó rời đi, nói: "Gà lột da rút xương cay sặc!"

Thịt gà trong tay mọi người rối rít rơi xuống: ". . . . . ."

Cơ Liệt Thần vừa đi, cả người vừa run sợ, chỉ cảm thấy sống lưng nổi lên một trận lạnh lẽo. . . . . .

Hai ngày sau, cuối cùng đã tới ngày lên đường.

Hôm nay, gió mưa lất phất, mặc dù không nhìn thấy mặt trời, nhưng đầy trời mưa bụi ngược lại tăng thêm tình thú ngắm cảnh.

"Oa, thật là thời tiết du lịch tốt a!" Vừa nghe giọng nói hưng phấn này, cũng biết phát ra từ miệng biểu tiểu thư Tang Tuyết Phù.

Tròng mắt đen xinh đẹp của Cơ Liệt Thần tà tà liếc cô một cái, nhẹ hừ một tiếng: "Thời tiết này cũng trầm trồ khen ngợi sao ? A, cũng bởi vì bộ dạng

đức hạnh của cô, mới làm cho cô ấy nhất định muốn đi theo chúng ta du lịch. Cô nghe kỹ cho tôi, có chừng mực, nếu không làm theo, bản thiếu gia có bản lãnh để cho cô nửa trên đường quay về!"

Tang Tuyết Phù bĩu môi, bất mãn ngồi vào trong máy bay trực thăng, Lynda đi theo phía sau cô, cũng lên máy bay trực thăng, còn lại hai vị hộ vệ, sai khi xách hành lý đặt ở nơi chứa hàng, ngồi vào ghế lái. Vì vậy, một nhóm năm người đã chuẩn bị sẵn sàng.

Năm phút sau, quản gia Heber đứng ở giữa bãi đáp máy bay trực thăng máy, nhìn theo hướng máy bay trực thăng rời đi, cẩn thận hành lễ đưa tiễn: "Cung chúc cậu chủ đi đường vui vẻ, lên đường bình an thuận lợi!"

Sau khi Heber trở lại tòa thành, vừa đúng nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ mặc đồ bay, khiêng một cái túi lớn, bộ dạng giống như là muốn ra ngoài bay lượn trên núi cao.

"Y tá Lâm, cô tính đi bay lượn sao?"

"Ừ, đúng vậy Heber, có lẽ lúc ăn cơm trưa tôi sẽ trở lại. Buổi trưa tôi muốn ăn mì, bảo đầu bếp đừng làm quá cay" Lâm Nhược Kỳ le chiếc lưỡi nhỏ màu hồng quay lưng với Heber. Hắc, chưa bao giờ biết mình có thể nói dối tim không nhảy, mặt không đỏ như vậy.

"A, tốt" Dường như Heber có chút không yên lòng, còn nói, "Đúng rồi, Y tá Lâm , tôi xem hay là tôi phái một đi theo cô"

"Không cần, tôi trở lại ngay"

"Ách. . . . . Vậy cũng được"

Bình tĩnh tự nhiên đón ánh mắt nghi ngờ, nhìn kỹ của Heber, Lâm Nhược Kỳ cười ngọt ngào, ra khỏi thành bảo, liền nhanh chân chạy thẳng về phía bên vách núi, sau khi đến nơi đã thở hồng hộc.

Làm sơ nghỉ ngơi, cô khom lưng từ bên dưới gốc cây to nghiêng ngã, lôi ra một túi hành lý.

"Không để cho tôi đi nghỉ phép, vậy tôi cũng chỉ có thể một mình ra ngoài nấu cơm dã ngoại thôi. Thì để cho các người đi chơi? Thôi đi, trước khi ra cửa còn bảo Heber theo dõi tôi, hừ, tôi mới không có đần như vậy. Hắc hắc,

như thế rất tốt, khổ cực một thời gian dài luyện tập lướt đi núi cao như vậy, hiện tại có chút công dụng rồi. . . . . Hôm nay trước hết đi nấu cơm dã ngoại, tùy tiện xem một chút địa hình phía sau núi. . . . . ."

Bây giờ, Lâm Nhược Kỳ đối với bay lượn trên núi cao, căn bản nắm giữ mấu chốt được coi như rất thuần thục, sau khi đeo túi hành lý trên lưng, mặc thêm vào đồ bay, sau đó bắt đầu chạy lấy đà, một loạt động tác kéo chặt và khống chế điều chỉnh dây thừng, cô đều làm hết sức lưu loát.

Chỉ tiếc, cô bỏ quên một chuyện . . . . . thời tiết, thật sự không thích hợp lướt đi núi cao!

Sau khi Lâm Nhược Kỳ ra cửa mười phút, quản gia Heber giật mình, một hậu quả nghiêm trọng.

Ông ta vội đi tìm hai nam giúp việc: "Lập tức đến phía sau núi, tìm Y tá Lâm trở về, lập tức, nhanh lên!"

Sau đó, lại đi đến phòng bí mật dưới lòng đất, lợi dụng hệ thống vệ tinh phát một tin nhắn cho Cơ Liệt Thần: cậu chủ, Y tá Lâm đi ra phía sau núi!

Rất nhanh, đã đi ngoài trăm dặm, Cơ Liệt Thần liền nhận được tin nhắn ngắn ngủi này.

Thân thể chấn động, ngẩng đầu nhìn lên, phát ra mệnh lệnh: "A Bưu, trở về thành bảo!"

Tang Tuyết Phù và Lynda đều không hẹn mà cùng cau mày nhìn về phía anh . Giọng nói của anh , người ngoài không thể nhận ra một chút thay đổi nhỏ, nếu không phải là người hết sức quen thuộc với anh, thì không thể nhìn ra được, có lẽ không ai biết cái tin nhắn kia làm cho anh chấn động.

Quả nhiên vẻ mặt của anh tuy vẫn nhàn nhạt kiêu ngạo, nhưng khóe môi cũng không nhịn được mím chặt, đáy mắt che giấu hốt hoảng.

"Chuyện gì vậy, anh?" Liền Tang Tuyết Phù cũng không khỏi căng thẳng, bởi vì vẻ mặt của anh họ thật sự là quá hiếm thấy, nếu không phải xảy ra chuyện lớn, anh sẽ không có vẻ mặt như thế.

Chẳng lẽ là Y tá Lâm , cô ấy. . . . . .

Quả nhiên nghe Cơ Liệt Thần trả lời như vậy: "Là Lâm Nhược Kỳ, cô ấy đi ra phía sau núi lướt đi"

Lynda cũng hoảng sợ: "Cái gì? ! Thời tiết này đi lướt núi cao? Đây chẳng phải là. . . . . ."

Cơ Liệt Thần lắc đầu một cái, ánh mắt ngưng tụ, nói: "Ngược lại, thời tiết là thứ yếu, tôi lo lắng cô ấy rơi xuống U Linh cốc, vậy coi như phiền phức lớn rồi!"

"Anh, còn không mau đi trở về cứu người? !"

"Cái này còn cần cô nói sao!" Ánh mắt sắc bén như đao của Cơ Liệt Thần ném về phía Tang Tuyết Phù.

Cô lập tức im miệng. Tang Tuyết Phù biết, thật ra ở trong lòng anh họ của cô, nhất định là nóng nảy hơn cô, chỉ mong Lâm Nhược Kỳ kia mạng lớn, chỉ mong bọn họ trở về còn chưa kịp lúc. . . . . .

Chương 38: Nguy hiểm! Rơi xuống U Linh cốc!

Cùng lúc đó.

Lâm Nhược Kỳ đã bay lượn, dong ruỗi giữa không trung phía sau núi.

Vừa mới bắt đầu, tốc độ gió coi như ổn định, mặc dù có một chút cơn mưa nhỏ, thế nhưng mức độ này cũng không làm cho cô quá coi trọng. Theo tốc độ từ từ tăng nhanh, cô cảm giác càng lúc càng sảng khoái, hơi có chút cảm giác chơi game vi tính.

Cô cố ý không chọn nơi rơi xuống bình thường, mà chọn trong sơn cốc dưới chân núi, nơi đó có một mảnh đất trống có thể để cho cô hạ xuống. Sau khi dự tính điểm thật tốt, cô bắt đầu điều chỉnh cò điều khiển, nhưng cô phát hiện dường như thân chiếc ô nặng hơn so với bình thường.

Vì vậy ngẩng đầu nhìn một chút, không khỏi mắng một câu: đáng chết! Cái ô bị nước mưa làm ướt.

Lâm Nhược Kỳ vội vàng kéo khống chế dây thừng, kết quả dùng sức quá mạnh, "Cánh" phía trái đột nhiên thay đổi, cũng rơi nhanh xuống phía dưới. Trải qua trên trăm thước Anh, rơi thẳng đứng, cuối cùng cô đâm mạnh vào trong núi sâu!

Kèm theo tiếng thét chói tai, Lâm Nhược Kỳ biểu diễn ngã lộn nhào vô cùng tiêu chuẩn, người mới lướt đi bình thường cũng biết thứ này. May mắn, lúc cô rơi xuống bị nhánh cây rậm rạp móc vào thân chiếc ô, không đến nỗi để cho cô ngã lộn nhào, gương mặt tiếp xúc thân mật với mặt đất. Nói cách khác, Thật là may mắn, cô không có vì vậy mà mặt mày bị biến dạng.

Nhưng vì vậy, cô lại chỉ có thể bị treo ngược ở trên nhánh cây, mà cô cách mặt đất khoảng chừng. . . . . Gần 30 thước Anh!

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh. . . . . .

Đợi khi cô phục hồi lại tinh thần thì mới phát hiện, mới vừa rồi mạo hiểm chuyển động rơi thẳng đứng, đã để lại khắp nơi trên người của cô đầy vết

thương nhỏ, rất dễ nhận thấy là vết trầy xước, nhiều nhánh cây quẹt qua bên cạnh cô như vậy, không bị trầy xước mới là lạ. Mà túi hành lý của cô đã rơi vào trên mặt đất.

Cô nhìn mình bốn phía, thì ra những thứ kia chính là dây leo thật nhỏ quấn lấy nhánh cây, cũng quấn lấy luôn thân thể của cô, nhưng như vậy cũng rất nguy hiểm, vừa móc vào thân thể của cô, cũng làm cho trên người cô bày ra thật sâu vệt dây.

Trong khi giãy chết, có một sợi dây leo vừa vặn quấn quanh ở trên cổ mảnh khảnh mềm mại của cô!

Nếu vẫn bị chổng ngược như vậy rất nguy hiểm, thời gian quá dài, vô cùng có khả năng đưa đến triệu chứng chảy máu não, huống chi trên cổ còn quấn một vòng dây leo chết người, Lâm Nhược Kỳ cắn răng liều mạng nghĩ đối sách, đột nhiên nhớ ra, trên tóc của mình có một cây kẹp tóc.

Vì vậy từ từ cẩn thận gở xuống kẹp tóc, dùng giữa mảnh kim loại từ từ mở ra dây leo quấn ở trên cổ, nhưng cô chết sống cũng không cởi được trói buộc trên cổ chân. Nhìn kỹ, Thì ra sợi dây thừng khống chế quấn ở trên cổ chân!

Thời gian dần dần trôi qua, cô bắt đầu cảm thấy đầu óc choáng váng, lổ tai tê dại, gương mặt nóng lên, phản ứng máu chảy ngược quá lâu. . . . . Không có biện pháp, nếu như vẫn chổng ngược như vậy là không được, cô chỉ có thể tay không kéo một nhánh cây tới gần bên người, để cho thân thể mình cố gắng giữ vững tư thế thăng bằng.

Nhưng tư thế như vậy, cô có thể giữ vững bao lâu, cũng chưa biết.

Không biết đã trải qua bao lâu, sắc trời cũng tối xuống, chẳng lẽ là đến chạng vạng tối? Thế nhưng qua lâu như vậy. . . . . .

Tê tê. . . . . Tê tê. . . . . .

Bên tai giống như có một tiếng vang kỳ quái, nhưng sắc trời quá mờ, cô nhìn không rõ ràng lắm đó là vật gì. Thế nhưng tiếng tê tê vang dội làm người ta sợ hãi, cũng không để cho cô cảm thấy xa lạ, bởi vì thỉnh thoảng mới xem Đài Truyền Hình CCTV phát chương trình "Thế giới động vật", cô đã từng nghe thứ tiếng như vậy.

Đó là tiếng cảnh cáo của con rắn . . . . . .

Trời ạ, con rắn kia đang ở chỗ cách bên cạnh cô không tới một mét! Lâm Nhược Kỳ cho tới bây giờ không sợ trời không sợ đất, lúc này đã vừa vội vừa sợ, nước mắt không nhịn được lăn ra ngoài.

Cô rất ít khóc, nhưng cô chưa có từng nghĩ tới mình có thể tránh thoát miệng chó ngao Tây Tạng, có một ngày lại ở cái nơi chim không ỉa phân trong núi lớn, chết vì chổng ngược chảy máu não, hoặc là chết vì miệng rắn độc, hoặc là chết vì cấp tốc rơi xuống chạm đất, sau đó đưa đến nát sọ. . . . . .

Con bà nó, cô không phủ nhận mình sợ chết, bây giờ cô tin mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ rồi, nhưng nếu phải chết, có thể hay không đừng cho cô bị chết khủng bố như vậy? ! Dù sao đi nữa để cho cô chết già hoặc là bệnh chết đi . . . . . .

Hai tay cô run dữ dội hơn, chỉ có thể vừa khàn khàn gào khóc kêu cứu mạng, vừa liều mạng xé rách lung tung dây thừng khống chế trên cổ chân.

Sợi dây cũng không to, rất dễ dàng kéo nhỏ, cô lung tung xé rách, đồng thời, dây nhỏ cũng bắt đầu tổn thương cô, tay và chân của cô bị dây nhỏ cắt rách, đều là máu, hơn nữa hơi sức cũng từ từ biến mất, ý thức cũng dần dần trôi mất. . . . . .

Trong hoảng hốt, dường như nhìn thấy trên không trung có một vầng sáng, vầng sáng dần dần trở nên to lớn, cô nghẹn ngào liều mạng đưa tay vung vẫy, lại bị một tiếng hét lớn từ trên không trung đưa xuống ngăn cản!

"Ngu ngốc! Đừng động!"

Cái tiếng rống to đầy giận dữ, mang theo sát khí nặng nề và bén nhọn, đến mức Lâm Nhược Kỳ giống như bị điểm huyệt, trong nháy mắt không nhúc nhích. . . . . .

Vèo một tiếng vang lên, một đường ánh sáng thoáng qua, tiếng kêu tê tê dữ tợn của con rắn bên cạnh đã biến mất.

Bóng dáng màu trắng từ trên không trung rơi xuống!

Chỉ liếc mắt nhìn bóng màu trắng này, cô cũng biết là ai. . . . . .

Cánh tay lạnh lẽo khỏe mạnh đưa tới, một phát bắt được cánh tay Lâm

Nhược Kỳ, "Hung khí" sáng loáng trong tay lưu loát cắt đứt sợi dây trói cô lại, xoay tay lại ôm lấy Lâm Nhược Kỳ bị sợ đến không thể động đậy, động thân dùng sức làm liền một mạch, nhảy về một nhánh cây to.

Ông trời! Cô nhìn thấy cái gì? ! Một thanh đao laser màu xanh chỉ có trong "Star Wars" mới có thể nhìn thấy, vậy mà cậu chủ Cơ Liệt Thần nắm giữ trong tay, nếu không phải bây giờ tình huống khẩn cấp, món đồ kia xem ra có bao nhiêu bảnh bao, cô nghiêm trọng vặn hỏi một cậu chủ đẹp trai có bao nhiêu đùa bỡn!

Lâm Nhược Kỳ trợn to hai mắt: "Súng, súng, laser. . . . . Đao?" Cô bây giờ còn có một chút chưa tỉnh hồn, theo bản năng ôm chặt Cơ Liệt Thần, toàn thân phát run.

Anh cũng không có cúi thấp dịu dàng vuốt tóc của cô như bình thường, ngược lại vẻ mặt nghiêm trọng xem xét kỹ lưỡng bốn phía, lạnh lẽo trả lời: "Chớ ngu ngốc, chẳng qua là trên đao phun ánh huỳnh quang mà thôi, có thể chiếu sáng!"

Cô mở trừng hai mắt, nhìn bốn phía đen như mực một chút, hỏi "Oa, tại sao anh thích múa đao kiếm? Không phải anh còn có thể chơi đùa với súng chứ?"

Cơ Liệt Thần rũ mắt, đầy vạch đen nhìn cô: "Thật sự tôi biết chơi súng, bây giờ cô muốn xem không ?" Đến lúc nào rồi, cô gái này còn có thể nói ra lời vô nghĩa như vậy. . . . . .

Nét mặt Lâm Nhược Kỳ ngớ ra. Anh thật sự chơi súng à? Lừa cô . . . . . .

Lựa chọn không để ý đến cô, Cơ Liệt Thần trực tiếp ở trên thân hai người quấn quanh hai vòng dây, một đầu sợi dây khác cột vào trên cây khô. Cũng không biết anh dùng phương pháp gì quấn quanh, một tay vững vàng nắm ở bên eo của cô, sau đó tung người giật mình, liền ở 30 thước Anh cấp tốc rơi xuống dưới mặt đất!

Chương 39: Chúng ta là châu chấu trên một chiếc thuyền!

"A . . . . . ." Tiếng thét chói tai của Lâm Nhược Kỳ lập tức vang dội khắp núi lớn, dội lại từng đợt từng đợt tiếng vang.

Cơ Liệt Thần cũng không nói gì, giữ vững tư thế như vậy hạ xuống, đồng thời một cái tay khác vung vẫy thanh đao to bay múa vun vút, qua trong giây lát đã chém đứt nhánh cây và dây leo rậm rạp. Trong lúc quơ múa, anh hết sức ôm chặt thân thể nhỏ nhắn của Lâm Nhược Kỳ, không để cho cô bị nhánh cây quẹt thêm vết trầy xước, mình khó tránh khỏi không bận tâm.

Lâm Nhược Kỳ rốt cuộc hiểu rõ tại sao anh muốn cầm thanh đao to, mà không phải dùng súng hoặc là những vật khác rồi. Những nhánh cây và dây leo rậm rạp lúc này giống như ngón tay ma quỷ, sơ hở không chú ý cũng sẽ bị bọn chúng gây thương tích. . . . . .

Đợi đến khi hai người rơi trên mặt đất, Lâm Nhược Kỳ chợt ý thức được một chuyện: ". . . . . Anh làm sao tìm được tôi vậy? Đúng rồi, anh đã tìm được tôi, tại sao không mang tôi rời khỏi nơi này? Không phải anh có máy bay trực thăng sao?"

Trong hoảng hốt giống như ngửi được một mùi máu tươi, cô thân thể hơi chấn động, ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Ông trời! Cô nhìn thấy cái gì? !

Trên gương mặt yêu mị của người đàn ông còn xinh đẹp hơn so với phụ nữ, lúc này bị nhánh cây cào vô số vết thương thật nhỏ, quần áo cũng bị cắt rách, rách mướp, đồ bay màu trắng đã bị xé rách ra một lổ hổng lớn, bên trong chảy ra vết máu li ti . . . . . .

"Anh bị thương! Vậy . . . . . Là từ trên vách đá trượt xuống sao? Vậy. . . . . Máy bay trực thăng đâu?" Cô lầm bầm hỏi.

Cô cho rằng anh ta nhất định là ngồi máy bay trực thăng, lục soát cả tòa núi mới phát hiện ra cô. Nhưng tại sao anh lại mặc đồ bay? Điều này nói rõ, anh ta cũng từ nơi vách đá núi cao bay xuống. . . . . .

Đây là vì cái gì? ! Cô không hiểu, không hiểu.

Cơ Liệt Thần lạnh lùng nhìn cô, nghiêm túc nói: "Lâm Nhược Kỳ, cô nghe kỹ cho tôi, không có máy bay trực thăng! Sơn cốc này chính là U Linh cốc mà người ngoài đồn đãi, chỉ có tiến vào được mà không ra được, nơi này khắp nơi đều khí độc, có động vật độc, thực vật giết người, hỏng bét nhất chính là tất cả trang bị thiết bị bằng điện ở chỗ này đều sẽ mất tác dụng. Nói cách khác, tình cảnh bây giờ của cô và tôi rất nguy hiểm! Nếu không muốn chết, thì theo thật sát bên cạnh tôi, làm theo lời của tôi, đừng gây sự nữa có hiểu không? !"

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ ngây người.

Cái gì? ! Không có máy bay trực thăng? ! Chỉ có tiến vào được mà không ra được? !

Một giây kế tiếp, chợt nắm chặt vạt áo trước ngực anh, giọng nói run rẩy: "Anh . . . . . anh nói đều là . . . . . Thật? !"

Anh đột nhiên cúi người xuống, cười lạnh một tiếng: "Cô tốt nhất nhìn bộ dáng của tôi bây giờ, còn cảm thấy tôi đang nói dối sao? !"

Không giống thường ngày, nụ cười quen thuộc bên môi đã biến mất, thậm chí ánh mắt lạnh lùng như lưỡi đao ra khỏi, đang nhìn hai mắt của cô, lời nói lạnh lẽo giống như từ trong chỗ tối tăm thấp nhất truyền ra, làm cho cô không rét mà run!

Cô lập tức hiểu. Không phải anh đang hù dọa cô, mà anh nói thật!

Đột nhiên nhớ tới Tang Tuyết Phù đã từng cảnh cáo mình, không nên tới phía sau núi, còn có Tiểu Ngôn cũng đã nói chuyện U Linh cốc. . . . . Bây giờ nhìn lại, họ đều nói thật? !

Lâm Nhược Kỳ không chống cự nổi ánh mắt của anh, nhìn vết máu trên mặt và trên người anh một chút, cúi đầu cắn cắn môi, không khỏi tự trách, đứng lên: "Thật xin lỗi, đều do tôi. . . . . Làm hại anh cũng bị vây ở chỗ này rồi"

Đáy mắt thu hết luống cuống của cô, anh biết bộ dáng của mình nhất định là hù được cô, đôi mắt lạnh như băng sau một hồi lâu, rốt cuộc phai nhạt.

"Đi thôi, ban đêm rất không an toàn, hai chúng ta cũng đều bị thương, mùi máu tươi rất dễ dàng trêu chọc mãnh thú, độc trùng. Tôi mang theo chút nhu phẩm cần thiết, trước tìm chỗ đặt chân nổi lửa nghỉ ngơi"

Dễ hiểu, tất nhiên anh phải nghĩ chu đáo hơn cô, trước khi tới cứu cô cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

Vì vậy, không nói một lời, nhặt lên cái ba lô rơi vào một bên, theo sát ở bên cạnh anh, đi về phía trước. . . . . .

Thành thật mà nói, thanh đao laser bảnh bao kia của Cơ Liệt Thần, mặc dù có thể chiếu sáng, nhưng cũng đưa tới rất nhiều con muỗi, may mắn là anh có chuẩn bị khác, thẳng từ trong ba lô, lấy ra một cây đuốc củi, đốt cây đuốc, đem thanh đao to cất xong.

Quay đầu lại hỏi cô: "Cho tôi xem một chút cô mang theo những thứ gì, có lẽ có thể dùng được"

"A" Quả nhiên, cô ngoan ngoãn mở túi hành lý ra, trực tiếp đem đồ vật bên trong trút xuống đất.

Cơ Liệt Thần ngồi xổm trên mặt đất, vừa nhìn, nhất thời đen mặt.

"Khoai tây chiên thượng hạng, bánh cuốn trứng, đậu phộng cay, gạo rang, bánh bao nhỏ hấp, Dove chocolate. . . . . Đây đều là những thứ gì a! Lâm Nhược Kỳ, trừ ăn ra, cô không nghĩ đến phải mang theo thứ khác sao? !"

Lâm Nhược Kỳ gật đầu như bằm tỏi: "Có a."

Sau đó lại từ trong cái túi nhỏ phía ngoài túi hành lý, móc ra từng cái, từng cái bình nhỏ, Cơ Liệt Thần vừa nhìn, thân thể suy yếu lay động một cái.

Lâm Nhược Kỳ lơ đễnh cười cười, nhặt đồ vật trên mặt đất nói: "Những thứ mỹ phẩm này vẫn rất có ích, anh nhìn cái khăn giấy ướt này đi, sớm muộn gì có thể dùng nó lau mặt. A đúng rồi, còn có cái này, anh xem vật này dùng tốt không, có nó, anh có thể không cần súc miệng rồi. A còn có cái này, loại son môi mùi này, nghe nói có thể phòng muỗi đốt hiệu quả. . . . . "

". . . . . " Cơ Liệt Thần hoàn toàn đã hết ý kiến.

Nhìn sắc mặt anh không tốt, bộ dạng hết sức tức giận, Lâm Nhược Kỳ bĩu

môi, rụt cổ, giả bộ làm lơ.

Hết cách rồi, cái này không thể trách cô nha, vừa bắt đầu cô chính là định ra ngoài du lịch dã ngoại, giống như khi còn bé, thầy giáo mang theo học sinh tiểu học ra ngoài hoạt động dã ngoại nấu cơm . . . . . chứ sao. Làm sao nghĩ đến rơi xuống trong sơn cốc nguy hiểm như vậy? !

Đang chuẩn bị nói xin lỗi, nghe Cơ Liệt Thần nói mà không có biểu cảm gì: "Những thứ đồ này cũng có ích, bởi vì không biết có thể sống bao lâu, nói không chừng những thứ lương khô này có thể để cho chúng ta kiên trì một đoạn thời gian. Về phần mỹ phẩm, đi trên đường âm phủ, ngược lại có thể dùng, trang điểm xinh xắn một chút, nói không chừng âm phủ còn có thể tha cho cô một lần!"

Dứt lời, không chút để ý, ánh mắt lạnh lùng liếc xuống cô.

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ cứng họng không trả lời được, mặt chảy xuống hai hàng lệ. . . . . .

Tại sao nghe được anh nói lời này, làm cho cô có cảm giác khóc không ra nước mắt đây?

Thút thít oán trách: "Tại sao anh có thể làm cho tôi sợ như vậy? Nói thế nào, bây giờ chúng ta cũng là châu chấu trên một chiếc thuyền . . . . . ."

Một cậu chủ cực kỳ không khách khí cắt đứt lời cô: "Cho nên, hiện tại tôi đang nghĩ cách cố gắng không để cho mình bị chết quá nhanh!"

". . . . . ." Cô nghẹn họng.

Được rồi, cô thừa nhận, chính xác là cô gây họa trước, còn làm liên lụy tới anh ta, anh ta tức giận như vậy cũng là bình thường.

Thật ra, cô rất muốn nói cho anh ta biết, mình có mang theo một ít thuốc trị thương và băng keo cá nhân, nhưng nhìn anh ta tức giận như vậy, hay là cô chờ một lát nữa nói cho anh ta biết thì hơn.

Vì vậy, lặng lẽ đem những thứ trên mặt đất, bỏ vào trong túi, chạy đuổi theo bước chân của anh . . . . .

Chương 40: Anh. . . . . rửa tay rồi sao?

Bình tĩnh lại, lúc này Lâm Nhược Kỳ mới phát hiện ra, khắp núi lớn hoàn toàn là một vùng nguyên sinh.

Khác với khu dân cư thành thị được mở mang, nơi này dường như yên tĩnh, khắp nơi tràn đầy sức sống kinh khủng!

Có lẽ vì nơi nguyên sinh này được bảo vệ rất tốt, lại hiếm khi có người tiến vào, dường như thực vật nơi này còn tốt đẹp hơn gấp mấy lần so với thực vật thường thấy.

Bình thường một cây dong ở chỗ này, nhanh chóng sinh trưởng như mãnh thú nào đó, rắc rối khó gỡ, gặm nuốt lẫn nhau, vươn thẳng lên trời, cho dù là lá cây hay đóa hoa cũng trở nên tràn đầy tính công kích! Khí độc, nọc độc, thân cây có gai, hoa ăn thịt người, bao phủ khắp vùng nguyên sinh hoang dã . . . . . .

Thứ nguy hiểm luôn xinh đẹp, trong ngày thường lướt đi, từ trên không trung xa xa nhìn xuống, dưới ánh mặt trời, sắc thái mông lung rực rỡ mê người. Vậy mà một khi đáp xuống mặt đất, màu sắc đã từng xinh đẹp liền đổi thành con quái vật vô cùng lớn, cắn nuốt xương thịt . . . . . .

Đối với Cơ Liệt Thần, nghiêm chỉnh huấn luyện, sớm đã thành thói quen sinh tồn nơi hoang dã, mặc dù chút nguy hiểm này không coi là gì, nhưng nếu đi theo bên người là Lâm Nhược Kỳ sức trói gà không chặt, vậy thì lại là chuyện khác rồi.

Lúc này, trong cốc U Linh vẫn mưa bay tán loạn, Lâm Nhược Kỳ vuốt nước mưa trên người một chút, cặp chân di chuyển gần như không còn cảm giác, cố sức vượt qua cây cối đầy gập ghềnh và lá rừng rụng xôm xốp trên đất, tập tễnh đuổi theo Cơ Liệt Thần phía trước mặt, cũng thỉnh thoảng bị nước mưa xông đến, vấp vào tảng đá lớn vô cùng bóng loáng làm cho loạng choạng . . . . . .

Cơ Liệt Thần dừng bước lại quay đầu lại, nhìn chằm chằm Lâm Nhược Kỳ giãy giụa ngọa nguậy một lát, trong miệng bất đắc dĩ lẩm bẩm: "Tại sao cô

nhỏ như vậy. . . . . vô dụng như vậy. . . . . Tại sao tôi cảm thấy hứng thú đối với một người gây bao chuyện như vậy?"

Không tự biết chút nào, Lâm Nhược Kỳ vịn cây khô, từng ngụm, từng ngụm thở hổn hển.

Thở dài một tiếng, Cơ Liệt Thần quay lại, ôm lấy thân thể của cô, cõng cô trên vai mình, sải bước đi về phía trước.

Lâm Nhược Kỳ không cử động, bởi vì cô đói sợ, vốn là muốn len lén ăn một bọc khoai tây chiên, lại nhìn đến Cơ Liệt Thần tức giận đùng đùng đi ở phía trước, cô không dám ăn.

Có lẽ cũng là vì mắc mưa, bây giờ đầu cô choáng váng lợi hại, không biết có phải là triệu chứng cảm mạo lúc đầu hay không, còn có đói bụng và khát nước đưa đến tuột huyết áp, cũng làm cho cô khốn đốn lợi hại. . . . . .

Thật vất vả tìm được một chỗ có thể nghỉ ngơi, Cơ Liệt Thần đặt cô trên mặt đất, sau đó quơ múa thanh đao lớn, đem thực vật có hại bốn phía tất cả đều dọn dẹp sạch sẽ. Lại đem chiếc dù bay lượn chống đỡ ở phía trên đỉnh đầu, dùng để tránh mưa, tìm một chút củi khô, nổi lửa lên.

Đi tới trước mặt cô, sờ sờ mặt của cô, "Sao vậy? Khát nước sao?"

Cô gật đầu một cái. Phải biết dưới tình trạng thiếu nước, con người sẽ càng thêm suy yếu. . . . . .

Cơ Liệt Thần vỗ vỗ gương mặt của cô, nói: "Đừng sợ, tôi có cách"

Sau đó, Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc nhìn Cơ Liệt Thần đi tới một thân cây to khác thường trước mặt, rút ra thanh đao to màu xanh lam, soàn soạt soàn soạt chém hai cái, trên vỏ cây liền kéo ra hai đường nứt thật sâu!

Nhựa cây tươi mát nhất thời tuôn mạnh ra ngoài!

"Có thể, tới đây uống đi" Thu hồi thanh đao lớn, Cơ Liệt Thần quay đầu nhìn về Lâm Nhược Kỳ vươn tay, "Sao thế, có thể di chuyển hay không?"

Lâm Nhược Kỳ chỉ ngủ, cũng không phải là mệt đến lả người, nhìn thấy chất lỏng chảy xuống giống như sữa tươi, cô lập tức hăng hái.

"Ah? Đây là cái gì? Có thể uống sao? Anh xác định vật kia sẽ không tiêu chảy?"

Cơ Liệt Thần đen mặt, gật gật đầu: "Yên tâm đi, đây là cây chuối rẽ quạt, có thể uống"

Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc nhìn về phía cây chuối rẽ quạt này "Vóc dáng to lớn", hai bên nó cao gần 20 mét, to ước chừng 50 cm, lá cây to khỏe, cao lớn.

Loại lá cây này dáng dấp khác thường, bọn chúng tập trung ở trên đỉnh thân cây to lớn, dựng thẳng đứng, sắp thành hai hàng, trải thành một mặt bằng, giống như một cây quạt khổng lồ nhô lên, lại giống như khổng tước xòe đuôi, từ xa nhìn lại hết sức xinh đẹp.

Cô lẩm bẩm nói: "Trời ạ, đây là cây chuối rẽ quạt trong truyền thuyết? Ông trời, ở phía sau núi nhà anh lại sinh ra cây chuối rẽ quạt Châu Phi? !"

Sau đó, nhìn thấy trên thân cây chuối rẽ quạt có hai vết cắt dữ tợn, miệng vết cắt kia giống như vòi nước đóng không được, đang ào ào chảy xuống nhựa dậm đặc, cô chợt bụm miệng. . . . . .

"Thế nào?" Cơ Liệt Thần nhíu mày, "Có vấn đề? Thấy loại thực vật này ào ào chảy nước, làm cho cô cảm thấy sợ hãi sao ?"

"Ừ, có một chút" Lâm Nhược Kỳ gật đầu một cái, cô thật đúng là cảm thấy như vậy.

Đi tới bên cạnh thân cây, sờ sờ thân mạnh khỏe, cau mày thở dài, nói: "Uống nước nó, làm cho tôi có cảm giác áy náy"

". . . . . ." Lông mày như ngọn núi của Cơ Liệt Thần nhíu chặt, im lặng.

Một hồi lâu, anh nhàn nhạt nói: "Nhanh lên qua đây uống..., trên thân cây chuối rẽ quạt bị mở vết cắt, có thể tự động khép lại, hơn nữa thời gian tự động khép lại rất nhanh, nếu cô thật cảm thấy đau lòng, cũng đừng để cho tôi tốn một đao nữa trên thân nó"

Không thể không cảm thán, vạn vật trên quan hệ lâu đời, có đủ những cái lạ!

Lâm Nhược Kỳ ngẩn ra, bước nhanh tới trước, đang muốn đem cái đầu đi đến gần, lúc này mới phát hiện ra không có cái ly, bộ dạng uống này dường như nhìn rất khó coi, vì vậy quay đầu lại nhìn anh, "Làm thế nào? Không có cái ly. . . . . ."

Chẳng lẽ lấy tay cầm uống? Nhưng tay của cô rất dơ đấy. . . . . .

"Cái ly thì không cần." Trầm mặc một hồi, Cơ Liệt Thần nhỏ giọng nói.

Sau đó chậm rãi giơ tay lên, nhấn vào nơi vỏ cây, chất lỏng tươi mát liền theo ngón tay thon dài nhợt nhạt của anh lẳng lặng chảy xuôi xuống, chậm rãi đọng trong lòng bàn tay, từ từ nhiều lên, trong ánh lửa yếu ớt, giống như một vũng nước trong suốt óng ánh, nước mát mẻ lạnh tận xương, róc rách chảy xuống . . . . . .

"Như vậy có thể uống đi?" Giơ tay lên, đem trong lòng bàn tay chứa vũng nước cam lộ đưa tới trước mặt Lâm Nhược Kỳ, vẻ mặt Cơ Liệt Thần tự nhiên dịu dàng.

Anh ta thật muốn lấy tay đang cầm đút cô uống? !

Lâm Nhược Kỳ nhìn cảnh đẹp trong lòng bàn tay đối phương, dừng lại một giây, sau đó ngẩng đầu, chỉ vào tay của anh, cứ như vậy nói ra một câu sâu sắc: "Xin hỏi. . . . . Anh rửa tay rồi sao?"

Một cậu chủ xám xịt tại chỗ. . . . . .

Gió lạnh, mưa rơi, phất phơ bay qua. . . . . .

Hai tay đang dâng nước trong, cao quý, chợt nắm chặt! Nước lập tức vẩy ra trên đất! Bị ghét bỏ không vệ sinh, cậu chủ Cơ Liệt Thần hất tay, phẩy tay áo bỏ đi.

"A, chờ một chút, thật xin lỗi, anh đừng tức giận mà. Tôi không phải ghét bỏ anh, là tôi không biết phân biệt, tha thứ cho tôi đi. Tôi uống . . . . . tôi uống . . . . . đừng như vậy, aiz. . . . . Anh chờ một chút a, ưm, hừm, uy. . . . . ."

Quả nhiên anh dừng lại, nhưng lỗ mũi của Lâm Nhược Kỳ lại gặp họa, sơ ý một chút, chân trơn một chút, thân thể liền đụng ngã ra phía trước, vừa đúng Cơ Liệt Thần dừng bước, lỗ mũi Lâm Nhược Kỳ liền đụng phải lồng ngực nở nang rắn chắc của anh.

Chương 41: Nhìn thấy cô, sẽ đói! (Mọi người hiểu)

Lâm Nhược Kỳ che lỗ mũi, vừa khóc vừa cười: "Thật tốt quá, anh đừng tức giận mà. Tôi biết rõ là anh tốt bụng, là tôi mới vừa nói bậy, bởi vì. . . . . Bởi vì, tôi không ngờ anh sẽ dùng tay nâng cho tôi uống . . . . . ."

Cơ Liệt Thần cũng không thật sự tức giận, chẳng qua có chút ảo não nho nhỏ, lại bị cô gái nhỏ này ghét bỏ.

Anh khẽ nghiêng đầu, mặt không thay đổi nhìn cô: "Muốn tôi không tức giận cũng được, trừ phi như vậy. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ mờ mịt ngẩng đầu: "Hả? Như thế nào?"

Anh kéo cổ tay của cô, trong lúc cô còn kinh ngạc, đã bước nhanh đi tới bên cạnh cây chuối rẽ quạt, nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Nhược Kỳ.

"Rất đơn giản, đút uống" Anh đột nhiên lạnh lùng nói.

Dứt lời, tự mình lấy tay cầm uống một hớp trước, sau đó ngẩng đầu lên, khom người cúi xuống cô.

Lâm Nhược Kỳ nhìn anh dần dần ép tới gần đầu, chợt có loại dự cảm xấu, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy anh cúi đầu hôn lên môi của mình, sau đó một tay nâng cái ót của cô, đưa từng chút nước vào trong miệng cô.

Chất lỏng tươi mát ngọt thơm chậm rãi chảy vào trong miệng Lâm Nhược Kỳ, sau khi chảy hết giọt ngọt thơm cuối cùng, anh vẫn không bỏ được, thay cô cẩn thận liếm nước dính nơi khóe miệng trơn trợt, hòa lẫn nước miếng mập mờ, làm cho cả không khí cũng sôi trào, nóng bỏng, trong nháy mắt, cả khuôn mặt Lâm Nhược Kỳ xấu hổ đỏ bừng. . . . . .

Nhưng ý thức dường như cũng hòa vào hương ngọt ngào thơm mát, cùng nhau trượt vào trong miệng, lại trôi xuống bụng. . . . . .

Trong nháy mắt, tất cả thần kinh tập trung đến giữa răng và môi, cô cảm nhận đầu lưỡi ấm áp, ướt át, trơn mượt làm cho người ta mê say, trong hơi

thở trêu chọc góc bí ẩn nhạy cảm trong khoang miệng, một dạng trêu chọc sảng khoái cùng cảm giác tê dại đồng thời vọt tới, làm cho người ta chỉ muốn bất chấp tất cả chìm trong say mê. . . . . .

"Ưmh. . . . . Đợi. . . . . đợi một chút. . . . . Anh!" Thật vất vả từ trong khe hẹp dán chặt lồng ngực hai người, rút tay ra ngoài, dùng sức đẩy cái cằm như bức tượng điêu khắc hoàn mỹ của Cơ Liệt Thần, Lâm Nhược Kỳ thở hồng hộc, mặt đỏ lên, nói: "Anh . . . . . anh, anh lại chiếm tiện nghi của tôi!"

"Hả?" Bị móng vuốt nhỏ ngăn trở, Cơ Liệt Thần hơi dừng lại một chút, đầu lưỡi đỏ ướt nhẹp, quyến rũ lướt qua đôi môi, mập mờ nói: "Không sai, hiện tại tôi muốn chiếm tiện nghi của cô, ai bảo cô mới vừa rồi ghét bỏ tay của tôi, vậy tôi chỉ có dùng miệng của tôi tới đút cho cô thôi. Hơn nữa, tôi cũng đói bụng"

"Anh đói bụng?" Vào lúc này Lâm Nhược Kỳ chợt phát hiện, cậu chủ Cơ Liệt Thần thật là một tên vô lại triệt để, "Xin hỏi cậu chủ Cơ, anh đói bụng có thể ăn đồ ăn vặt, trong túi tôi có, tại sao muốn cầm miệng của tôi gặm?"

Cơ Liệt Thần đen mặt, nhìn cô, nghi ngờ cô gái này trước kia thành tích học ngữ văn nhất định thất bại.

"Khụ khụ, gọi là hôn môi, không phải là gặm. . . . . ."

"Được rồi, gọi hôn môi là được, nhưng không phải anh nói mình đói bụng sao? Đói bụng, liên quan gì đến chuyện hôn môi? Đừng nói với tôi, hôn môi có thể chống đói!"

"Dĩ nhiên có thể!" Một cậu chủ đột nhiên hăng hái, nhíu mày nhìn cô, "Cũng bởi vì cô ở bên cạnh tôi, cho nên tôi mới đói!"

Thật ra anh rất muốn nói: tôi muốn ăn cô!

Đây là logic gì? Lâm Nhược Kỳ xấu hổ, lắc đầu thở dài, "Xin hỏi cái này thì có liên quan gì? Bây giờ, anh. . . . . trách tôi sao?"

"Đúng vậy" Cơ Liệt Thần đột nhiên dùng ngón tay trỏ vẽ vẽ áo mỏng đã ướt đẫm trước ngực cô, nói, "Cô xem mình một chút đi, không có chuyện gì, lại vén tóc lên, lộ ra cái cổ, liếm đôi môi, rõ ràng đối với người đàn ông mà nói rất hấp dẫn nha, tôi bị đói đương nhiên là chuyện rất bình thường"

"Thì ra anh nói đói là chỉ. . . . ." Tình dục? Lâm Nhược Kỳ không nói nên lời.

Lập tức nhảy cách xa anh khoảng năm mét!

Lâm Nhược Kỳ hết sức nghiêm túc nói: "Hôm nay không được, nói chính xác một tuần này cũng không được, khuya ngày hôm trước anh đã tiêu hao thể lực rồi, một tuần này phải nghỉ ngơi dưỡng sức!"

Dứt lời, đột nhiên giọng nói nhỏ đi rất nhiều: "Hơn nữa, bạn giường của anh cũng không có ở bên người, gấp cái gì?"

Tiếp theo nhìn trời một chút, lại nhìn chỗ Cơ Liệt Thần một chút, quay đầu lại rũ mắt nói thầm. Hơn nữa, gần đây phòng của anh chuyện yêu cầu dường như rất nhiều, loại hiện tượng này rốt cuộc là tốt hay xấu đây? Xem ra, lần sau lúc đi tái khám, phải báo cho giáo sư Mạnh một chút . . . . .

"Cô ở đây nói thầm thì cái gì?" Một cậu chủ bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau, giọng nói cũng lạnh nhạt rất nhiều, rõ ràng đã nghe toàn bộ lời thầm thì của cô vào trong lỗ tai.

"Không có, không có gì!" Lâm Nhược Kỳ vội vàng lắc đầu, khoát tay. Vừa đúng một trận gió thổi qua, mặc dù trước mặt có một đống củi đốt, nhưng vừa lạnh, vừa đói, cô vẫn không nhịn được run lẩy bẩy. . . . . .

Thấy thế, im lặng một lúc, Cơ Liệt Thần nói: "Lâm Nhược Kỳ, tới bên cạnh tôi"

"Làm gì?" Lâm Nhược Kỳ vừa hỏi, vừa chậm rãi đi tới bên cạnh anh, tìm một chỗ coi như khô ráo ngồi xuống nghỉ ngơi.

Anh giơ tay sờ sờ đỉnh đầu của cô, đột nhiên nắm vòng eo mảnh khảnh của cô, tùy ý buộc chặt, cái mông của cô liền dời đến trên đùi anh.

Chỉ nghe một cậu chủ nào đó nhẹ giọng nói: "Ngoan, để cho tôi ôm một cái"

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ lập tức quơ múa quả đấm đánh tới sau lưng Cơ Liệt Thần. Nói giỡn! Đây rõ ràng là có mưu đồ bất chính đối với cô, cô làm sao có thể ngoan ngoãn ngồi yên, để mặc cho anh ôm? !

Thật ra, cô thật sự hiểu lầm anh. Chẳng qua Cơ Liệt Thần nhìn thấy toàn

thân cô ướt nhẹp, nếu như vẫn lạnh như vậy, nói không chừng thực sự sẽ bị cảm, vì vậy mới ra hạ sách này, muốn ôm nhau sưởi ấm.

Dĩ nhiên, anh chọn lựa tư thế ôm như vậy, quả thực có mang chút ít lòng riêng. . . . . .

Nhưng rất dễ nhận thấy, cô gái nhỏ này không cam lòng ngoan ngoãn nghe lời của anh , vễnh cao cái PP tròn trịa, cứ như vậy ở trên đùi anh uốn éo tới lui, căn bản không biết gì cử động này đối với đàn ông mà nói cỡ nào là chuyện chọc giận!

Thân thể không nhịn được bắt đầu phát sinh biến hóa, cảm giác phình lên đau đớn từ bụng dưới kéo tới, cách hai lớp vải, anh cũng có thể cảm thấy khát vọng của mình. Có lẽ cô cũng cảm thấy thân thể của anh có biến hóa, cho nên yên tĩnh lại, ngoan ngoãn ngồi không nhúc nhích.

Chóp mũi Cơ Liệt Thần vừa đúng ở gần cần cổ của cô, trong đầu lại nhớ mùi vị mới vừa hôn cô, dường như vẫn còn chưa thỏa mãn, anh cúi đầu ở trên cổ cô đi tuần tra, lưu luyến ngửi nhẹ dưới da thịt cô tản mát ra hương thơm, đôi tay vòng chắc vòng eo mảnh khảnh của cô, giống như có thể nhẹ nhàng nắm chặt . . . . . .

Cổ họng không nhịn được nuốt xuống một cái, anh phát ra nguy hiểm oán trách: "Bảo cô đừng động, như thế rất tốt, tôi lại bắt đầu có cảm giác đói bụng. . . . . ."

"A. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ đã nhận ra biến hóa trên người của anh, giật mình mình, bây giờ tư thế đang ở hoàn cảnh vô cùng xấu.

Lập tức tỉnh táo, lấy tư thế hiện tại, rất dễ nhận thấy cô ở thế yếu!

Chương 42: Nếu anh muốn, tôi có thể dùng miệng (mê người)

Lâm Nhược Kỳ rất không đúng lúc, liên tiếp nổi lên YY nghi ngờ.

Khi đàn ông đói bụng, phương diện kia cũng sẽ có phản ứng sao? Không thể nào. . . . . Nhưng nói không chừng, thân thể của con người rất kỳ diệu. Thí dụ như phía dưới có rất nhiều khả năng:

A: Khi đàn ông đói bụng, thân thể cũng sẽ nổi lên thay đổi, là phản ứng theo bản năng?

B: Chỉ cần thân thể khác nhau, sẽ sinh ra phản ứng khác nhau?

C: Vì anh ta là người bệnh ung thư tinh hoàn, cho nên khi thân thể sinh ra thay đổi thì cùng lúc, có một vài bộ phận không nên có phản ứng cũng có thay đổi?

D: Khả năng bết bát nhất chính là vi khuẩn gây bệnh sẽ di căn hoặc có dấu hiệu xấu đi?

Trời ạ, nếu là như vậy, thì không hay rồi. . . . . .

Suy nghĩ lung tung một hồi lâu, không biết đi ngao du đến nơi nào, rốt cuộc bạn học Lâm Nhược Kỳ khôi phục lại tinh thần, rồi lại nghe Cơ Liệt Thần khẽ thở dài một hơi: "Đừng nói gì, cũng đừng nhúc nhích, tôi chỉ muốn ôm cô một chút, bởi vì ôm một chút cô cũng sẽ không lạnh"

". . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ có chút tự trách, xem ra mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, lo lắng của mình là dư thừa. . . . . .

Trải qua một phen suy nghĩ và tự trách thật sâu, cô mấp máy môi, nói lên một đề nghị làm cả người Cơ Liệt Thần cứng ngắc.

"Ách. . . . . Cái đó, nếu anh muốn, tôi có thể dùng miệng. . . . . ." Sẽ cùng anh ta hôn môi một chút, có phải như thế sẽ tốt lên một chút hay không?

Không phải mới vừa nói, làm như vậy sẽ có tác dụng sao? Hơn nữa, dường như cô vẫn rất thích gần gũi với anh . . . . . .

Nhưng cô còn chưa nói hết lời, bỗng dưng phát hiện, nóng bỏng dưới mông chợt nhô lên một cái, sau đó giật mình, bắp thịt tay chân và cả người của một cậu chủ cũng trở nên vô cùng cứng ngắc. . . . . .

Cái gì? Chẳng lẽ cô nói chuyện gì không nên nói sao?

"Cô. . . . . Nói thật? Cô cũng muốn. . . . . Nhưng như vậy đối với cô. . . . . ." Cơ Liệt Thần cảm thấy thật bất ngờ, anh chưa bao giờ biết hồi hộp là gì, đôi tay cũng toát mồ hôi.

Tại sao cô gái này lại lớn mật nói ra những lời như thế? Cái này không giống cô, cô phát điên đúng không? Hay là cô đối với anh . . . . . .

Lâm Nhược Kỳ bị mơ hồ, dường như rất ủy khuất nói: "Thật ra tôi cũng không phải rất muốn, nhưng anh mới vừa nói đói bụng, hôn miệng sẽ ngăn cơn đói, cho nên tôi muốn hôn miệng một chút, tôi có thể cố gắng chịu đựng. . . . . ."

Một cậu chủ nào đó ngạc nhiên ngẩng đầu, thì ra cô nói là hôn miệng. . . . . Thật đúng là không thể ôm lấy quá nhiều ảo tưởng và mong đợi đối với cô a! Thì ra hôn miệng, cô cũng chịu áp lực lớn như vậy a!

Đầu đầy vạch đen, nắm trên người một cô gái nào đó ném đi, ánh mắt hung ác, để cho cô ngồi sang bên kia đi. Xòe tay ra ở trước mặt cô, vênh mặt hất hàm sai khiến nói: "Lấy ra."

Cô mờ mịt: "Cái gì?"

"Đương nhiên là lương khô! Chẳng lẽ, cô muốn cho tôi ăn cô sao ?"

"A, có ngay!" Trời ạ, anh nhất định là đói bụng lắm rồi, bắt đầu nói mê sảng muốn ăn cô!

Hai người ngồi cách xa xa, ăn xong phần lương khô của mình, lại xử lý vết thương trên người, quyết định ngủ.

Lâm Nhược Kỳ rất nhanh trầm trầm tiến vào giấc mơ, đúng là cô vô cùng mệt mỏi, nhưng Cơ Liệt Thần lại không ngủ được, trong sơn cốc nguy hiểm

như vậy, hai người cùng ngủ say là chuyện rất nguy hiểm. Cô có thể ngủ, nhưng anh vẫn phải coi chừng. . . . . .

Ban đêm, Lâm Nhược Kỳ nằm mơ, không, phải nói rằng cô gặp rất nhiều giấc mơ, những giấc mơ phức tạp đan xen nhau, làm cho cô không phân rõ được rốt cuộc mình đang ở đâu, dường như biết rõ mình đang nằm mơ, lại giống như hoàn toàn không phải, tóm lại trong óc rất hỗn loạn, không rõ được mình ra sao, hơn nữa một lúc chợt lạnh, một lúc chợt nóng. . . . . .

Cơ Liệt Thần canh giữ ban đêm thì phát hiện cô có gì không đúng, sờ sờ trên trán cô, rủa thầm một tiếng "Đáng chết!"

Lại vén quần áo trên người cô, lúc này đã không còn để ý nhiều nữa, chỉ cần không phải như đáp án anh đang nghĩ là tốt. Kiểm tra nhiều lần, rốt cuộc ở nơi mắt cá chân của cô tìm được một vết rạch thật nhỏ, miệng vết thương có màu xanh lam của một loại thực vật nào đó. . . . . .

Trong lòng chợt lạnh, xem ra anh quá sơ suất.

Cô trúng chất độc của một loại thực vật gọi là "Thiên đường lam". Có lẽ cô từ giữa không trung rớt xuống thì không cẩn thận quẹt phải làm bị thương. Loại thực vật này vốn là dùng để chế tạo thuốc gây ảo giác "Liệt Diễm", độc tính cũng không lớn, nhưng ít ra sau mười một, mười hai canh giờ, mới có thể tiêu tan ảo giác.

Cơ Liệt Thần nhìn màu trắng phía chân trời một chút, mày rậm nhíu chặt.

Làm sao đây, trời đã sắp sáng. . . . . .

Cả đêm không ngừng gặp ác mộng, đưa đến hậu quả là đầu óc choáng váng.

Lâm Nhược Kỳ tỉnh lại nhanh hơn Cơ Liệt Thần nghĩ, nhưng nhìn ra ý thức của cô cũng chưa khôi phục được rõ ràng.

"Lâm Nhược Kỳ, tốt nhất cô nhìn xem tôi là ai ?" Cơ Liệt Thần cau mày nhìn về phía Lâm Nhược Kỳ đang vỗ đầu, cố gắng để cho đầu óc mình tỉnh táo một chút.

Chậm rãi mở mắt, một lúc lâu cô mới từ trong màn sương đêm, đem tầm mắt tập trung ở trên người Cơ Liệt Thần.

"Anh? Đương nhiên là . . . . . Cậu chủ Cơ rồi."

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần hít vào một hơi thật sâu, vừa có chút may mắn cô không có gọi mình là Gà 16, vừa may mắn tình trạng của cô tốt hơn so với mình tưởng tượng.

"Như thế nào? Có thể đứng vững được hay không?"

Lâm Nhược Kỳ nghe lời của anh, hơi không vui, cậy mạnh đứng lên, nhưng đột nhiên cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm.

Cơ Liệt Thần vội vàng đỡ cô nói: "Tối qua có phải ngủ không ngon hay không? Cô trúng chất độc Thiên đường lam"

Cô bối rối. Thật lâu sau mới phục hồi lại tinh thần.

"Trúng. . . . . Trúng độc? Vậy tôi. . . . . Sẽ chết sao?" Cô nhìn chằm chằm Cơ Liệt Thần, trong cổ họng khát khô phát ra một câu mơ hồ.

Anh cười cười, nói: "Yên tâm, tạm thời sẽ không sao, loại chất độc này . . . . . ."

Nhưng vào lúc này, bốn phía trong bụi cỏ thấp lùn đột nhiên phát ra tiếng xào xạc nguy hiểm, sau một loạt tiếng động, mấy con dã thú lông màu nâu, mỏ nhọn răng sắc giống như chó sói to lớn, chui ra hướng về phía bọn họ! Thật ra, những động vật kia chính xác là chó sói, nhưng bởi vì Lâm Nhược Kỳ trúng độc nên sinh ra ảo giác, vì vậy nhìn những động vật này dường như cũng trở nên Ma Quái Kinh Dị, tất cả rất xấu xí. . . . . .

Cũng như hiện tại, ở trong rừng rậm yên tĩnh, ánh mắt của bọn chúng như đốm lửa màu xanh dưới địa ngục tối tăm, xuyên qua luồng ánh sáng yếu ớt bắn ra, càng tăng thêm vẻ kinh khủng! Trong miệng còn phun ra ngọn lửa màu xanh dương! Theo bản năng, Lâm Nhược Kỳ xê dịch về bên người Cơ Liệt Thần một chút.

"Này, này, những thứ kia đều là . . . . . Quái vật? !"

Những lời này, lại gặp phản ứng dây chuyền. Trong miệng đám "Quái vật" kia phát ra cảnh cáo uy hiếp giống như tiếng gào thét, giống như đã sớm vận sức chờ phát động bổ nhào qua cắn.

Cô lập tức im lặng không nói. Làm thế nào? ! Thật sẽ chết ở chỗ này sao? !

Cơ Liệt Thần nhỏ giọng nói: "Nín thở, thu người nhỏ lại"

Lâm Nhược Kỳ cố nín thở, bắt chước động tác của Cơ Liệt Thần, co rút thân thể mình thành một cục.

Chương 43: Chỉ cần có thể đi ra ngoài, tôi sẽ cưới cô!

Thật ra trong lòng cô hiểu, thấy bộ dạng bọn chúng, sớm muộn cũng sẽ nhào lên. Hơn nữa, xem như may mắn không có bị bọn chúng ăn hết, thì thực vật xanh có độc kia cũng sẽ muốn mạng của cô.

Cô phát khùng, oán giận nói: "Cơ Liệt Thần, anh phải chịu trách nhiệm với tôi, cũng tại anh gọi tôi đến nhà của anh làm hộ lý riêng, giờ thì tốt rồi, tôi còn chưa yêu, chưa kết hôn, chưa có con, sẽ chết ở chỗ này!"

"Tốt! Chỉ cần có thể trở ra, tôi sẽ cưới cô!" Cơ Liệt Thần quay đầu lại, vẫn dùng ánh mắt cao ngạo liếc cô một cái, giọng nói kiên định.

Không ngờ anh đem lời nói của mình bẻ cong thành như vậy, cô nghe xong không nhịn được, tim bắt đầu đập rộn lên, sắc mặt ửng hồng.

Đáng chết, đến lúc nào rồi, còn nhàn rỗi đùa giỡn bản y tá? Thật đi ra ngoài được, xem tôi thu thập anh thế nào!

Khóe môi Cơ Liệt Thần khẽ cong, biết cô đang suy nghĩ gì, tiện tay đem thanh đao màu xanh ném cho cô, "Cầm cái này, có thể dọa bọn chúng lui ra!"

Cô ngẩn người, bật thốt lên, "Vậy còn anh?"

Dứt lời, lại nhìn thấy Cơ Liệt Thần không chút hoang mang, từ trong túi đeo lưng màu đen của mình móc ra một khẩu súng!

Một cậu chủ nào đó tao nhã hùng hồn nói: "Yên tâm, tôi có cái này!" sau một tiếng Rắc, đã lên đạn, mở khóa an toàn.

Thật ra, nói chính xác đó không phải là một khẩu súng bình thường, mà là một khẩu súng tự động co duỗi, lực bắn và nòng kim loại kết hợp với nhau, giống súng tiểu liên FMG9mm, tốc độ bắn và độ dài ngắn của nòng súng đều tự động điều chỉnh, vả lại tự do lựa chọn hình thức bắn bán tự động hoặc bắn tự động toàn phần.

Cô há tròn miệng, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện không phải là tại sao Cơ Liệt Thần có thể có vũ khí bức người như vậy, mà trước tiên đem thanh đao lớn màu xanh sáng loáng trong tay mình quơ múa một cái.

Chỉ nghe tiếng rắc rắc vang lên, âm thanh rất trong trẻo!

Cô nhìn bên cạnh, vẻ mặt lập tức ngẩn ra. Ngay cả những "Quái vật" nhìn thấy động tác này của cô, nhắc móng vuốt cũng đều lo lắng chần chờ buông xuống.

Thì ra, một cây gỗ đường kính ước chừng một mét bị cô cứng rắn quét ngang toàn bộ bị chặt đứt!

Chợt giọt nước mắt trào ra! Mẹ nó, cô thật là một quả dưa chuột trứng thối ngu xuẩn, mới có thể tin tưởng Cơ Liệt Thần nói cây đao này chỉ quét lên một lớp huỳnh quang mà thôi!

Lâm Nhược Kỳ ngẩn người, hiển nhiên còn đắm chìm trong vũ khí có lực sát thương cực mạnh làm cho mình chấn động, cho đến khi nghe Cơ Liệt Thần kêu một câu: "Nhìn phía sau! Bọn chúng bao vây rồi !"

Lúc này cô mới phản ứng được, "Quái vật" đã xông lại rồi !

Sói là một loài động vật trời sanh tính hung mãnh, giảo hoạt, hơn nữa động tác bén nhạy, sở trường về hành động tập thể, bọn chúng hiểu được các kỹ xảo săn đuổi thức ăn, thí dụ như "Bao vây đánh" chính là một chiêu rất tốt.

Hơn nữa, Lâm Nhược Kỳ như người mới học nghề, mặc dù trong tay có vũ khí có lực sát thương cực cao, nhưng vì cô là người tay chân trói gà không chặt, lần đầu tiên giết chóc, cho nên tình huống liền thay đổi . . . . . .

"A, má ơi, thật là nhiều máu a. . . . . ."

"A, tôi muốn nôn mửa, tất cả ruột của nó đều lòi ra. . . . . ."

"A, trời ơi, nó bị tôi chặt thành hai khúc, đầu vẫn còn động đậy . . . . . ."

"Ô ô ô, mới vừa tôi chém mất nửa bên đầu nó. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ bị dính đầy máu tanh hôi và phần còn lại của chân tay đã bị cụt đứt, hoảng sợ, ngay cả vũ khí. . . . . Cũng bị cô vứt bỏ!

Trong nháy mắt, thanh đao lớn trong tay Lâm Nhược Kỳ rơi xuống, khiến động tác của Cơ Liệt Thần đang ra sức tấn công cũng dừng lại một giây!

Chỉ suy nghĩ một giây, quay đầu lại nhìn phía trước một chút, bầy sói không ngừng bổ túc, anh lập tức nắm tay Lâm Nhược Kỳ hô: "Còn không chạy mau!"

Sói là mãnh thú càng chiến càng hăng, chính vì bọn chúng đã bị giết chết rất nhiều, cho nên mới phải có nhiều con sói hơn bổ túc chỗ trống trước đó. Căn bản không có thời gian đi nhặt thanh đao trên đất, chỉ có thể liều mạng chạy, chạy, chạy nữa. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ ý thức được tình hình vô cùng nguy cấp, bị Cơ Liệt Thần kéo, một đường chạy như điên! Phía bắc có con sông, theo anh nói, lúc này Heber ở bờ sông đối diện chờ bọn họ, chỉ có đến nơi đó, mới triệt để an toàn. . . . . .

Cả người Lâm Nhược Kỳ đều rất khó chịu, cô cảm thấy mình cách cái chết không xa.

Đầu gối bị tảng đá đập trúng đau nhức, gương mặt bị dây leo và lá cây trong rừng rậm cắt vết thương thật nhỏ, thất thiểu cất bước, cảnh vật trước mắt đung đưa hỗn loạn, lo lắng trộn lẫn với chất độc sinh ra ảo giác, làm cho cô càng lúc càng không có cách nào khống chế bước chân của mình, nhưng chỉ có thể chạy, liều mạng chạy. Một đường nghe Cơ Liệt Thần bảo vệ ở sau lưng cô, đánh chết những "Quái vật" kia. . . . . .

Nhưng trong lòng lại có loại ý niệm muốn sống mãnh liệt: Mình không thể chết được, anh cũng không thể chết, chúng ta phải chạy đi, chạy đi. . . . . .

Cô lo lắng cho anh, muốn quay đầu lại nhìn anh, mới vừa vòng cái cổ liền bị anh quát: "Không cho quay đầu lại! Không cho té ngã! Có nghe hay không! Không muốn liên lụy tôi chết thì phải liều mạng chạy trước cho tôi!"

Hết cách rồi, cô chỉ có thể quay lại đầu tiếp tục hướng về phía trước. Nhưng rõ ràng đuôi khóe nhìn thấy trên quần áo trắng như tuyết của anh sớm bị máu nhuộm đỏ. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười có chút căng thẳng, vặn vẹo. . . . . Tầm mắt ngay phía trước, làn sương sớm trong rừng rậm,

cách đó không xa một con sông nhỏ như ẩn như hiện dưới ánh sáng mặt trời yếu ớt, tiếng nước chảy róc rách dần dần tới gần. . . . . .

"Là sông! Cơ Liệt Thần, chúng ta đã đến. . . . . ."

Nhưng tại sao con sông này ở bên dưới vách núi cao? ! Cô sợ sệt nhìn con sông chảy xiết dưới chân núi kia . . . . . Ông trời a, cô cũng không phải là vận động viên cầu nhảy mười mét, lại nói độ cao này vượt quá mười mét chứ? ! Nhảy xuống có thể sẽ mất mạng hay không a. . . . . .

Lúc này, Cơ Liệt Thần đã theo sát phía sau, đi tới bên người cô, "Rất tốt! Vẫn còn kịp, nhanh nhảy xuống sông!"

Cô nhìn xem bờ đối diện, hỏi "Dường như không thấy Heber?"

"Ông ta chờ ở trên quốc lộ cách đó không xa" Cơ Liệt Thần nhìn về phía sau lưng, đột nhiên quát, "Nhanh lên một chút, kẻo không còn kịp nữa!"

Lâm Nhược Kỳ đang vểnh cái mông, khom người, rồi lại phát hiện một chuyện nghiêm trọng, run rẩy nói: ". . . . . Đợi chút, tôi không biết bơi lội!"

Nghe vậy, vẻ mặt Cơ Liệt Thần lập tức tối sầm.

Cuối cùng không nhịn được tức giận, miệng mắng to: "Cô gái chết tiệt này, con mẹ nó, cô chính là khắc tinh mà ông trời phái tới cho tôi, ngoại trừ chích cái mông đàn ông ra, cô nói cô còn có thể biết những thứ gì? ! Thậm chí bơi lội cũng không biết? ! Cố ý muốn chọc giận chết tôi phải không? ! Cho dù . . . . . ."

Cơ Liệt Thần cười lạnh một chút, giơ tay lên, ôm chặt eo của cô, khẩu súng giắt sau lưng. . . . . con ngươi xinh đẹp híp lại, trong lòng đã quyết định chủ ý.

Lâm Nhược Kỳ đang chờ biện pháp của anh, lại đột nhiên phát hiện tay anh ôm chặt thắt lưng mình!

"Đợi đã nào...! Anh muốn làm gì? !" Cô hoảng hốt.

"Ôm chặt tôi!" Tiếng của Cơ Liệt Thần dán vào lỗ tai cô rống to!

Một giây kế tiếp, anh liền tung người nhảy xuống!

Theo thân thể nhanh chóng rơi xuống, Lâm Nhược Kỳ biết anh muốn làm gì rồi ! Ngay cả cơ hội thét chói tai cũng không có, lập tức nhắm mắt thật chặt, nín thở, gắt gao chui trong ngực đối phương, liều mạng ôm chặt thân thể anh !

Ông trời ơi! Cô không bị chó ngao Tây Tạng cắn chết, không từ trời cao rơi xuống chết, không bị thực vật độc chết, không bị "Quái vật" giết chết, nhưng có thể bị. . . . . Chết đuối hay không? ! Thật khóc không ra nước mắt, cô đã không có thời gian suy nghĩ. . . . .

"Đùng . . . . . "

Trong nháy mắt rơi vào nước, lạnh lẽo thấu xương cùng với sức va đập lớn, thật khó chịu hơn so với tưởng tượng của Lâm Nhược Kỳ, cô chỉ kịp liếc mắt nhìn khuôn mặt Cơ Liệt Thần, mặc dù vết thương chồng chất vẫn rất đẹp trai, liền mất tri giác, trực tiếp ngất đi.

Trước khi đầu của cô ngập vào trong nước, Cơ Liệt Thần kịp thời kéo cô nổi lên, liều mạng bơi về phía bên kia bờ sông. . . . . .

Chương 44: Người đàn ông làm cho người ta phun máu mũi

Ngày đó gần tối, Lư Đăng Bảo số 1.

Tang Tuyết Phù băng bó một vết thương cuối cùng cho Cơ Liệt Thần, ngẩng đầu, nhìn về phía hỏi anh: "Làm thế nào? Anh tính giải thích với cô ấy thế nào?"

Ánh mắt hẹp dài xinh đẹp của người đàn ông cũng đóng chặt lại, có lẽ là bởi vì chịu đựng vết thương làm đau đớn, môi thật mỏng khẽ nhếch, tao nhã nói: "Tôi không có ý định giải thích bất kỳ cái gì."

Tang Tuyết Phù cau mày, thì thào nói: "Làm như vậy không tốt lắm đâu? Cô ấy lại không phải người ngu, làm sao không nhìn ra manh mối trong đó? Hơn nữa, vẫn gạt cô ấy như vậy, đợi đến ngày nào đó, cô ấy phát hiện chân tướng, nhất định sẽ hận chết chúng ta."

Cặp mắt người đàn ông đột nhiên mở ra, hai tròng mắt đoạt hồn thâm thúy như đầm, mặc dù toàn thân bị quấn từng đường băng vải, thế nhưng khí thế vẫn mãnh liệt.

Lạnh lùng nói: "Vậy thì cưới cô ấy, sau đó để cho cô trở thành người của chúng ta."

Nghe vậy, Tang Tuyết Phù hít vào một ngụm khí lạnh: "Anh muốn cưới cô ấy? ! Anh họ, anh nói đùa chứ? Anh cần phải suy nghĩ kỹ, người giống như chúng ta, muốn kết hôn phải yêu . . . . . ."

Tròng mắt vừa nhấc lên, lập tức phát hiện nét lạnh lùng trên gương mặt của Cơ Liệt Thần.

Trong lòng Tang Tuyết Phù rất rõ ràng, anh họ tức giận.

Nhưng không có vẻ sợ hãi chút nào, tiếp tục nói, "Anh họ, anh muốn cưới những cô gái khác, em không xen vào. Nhưng Nhược Kỳ là chị em tốt của em, em chỉ nhắc nhở anh một câu, không nên hại cô ấy . . . . . ."

Cơ Liệt Thần đột nhiên vung tay lên, cắt đứt lời nói của Tang Tuyết Phù.

Mắt sáng như đuốc, đáy mắt có mấy phần không kiên nhẫn, Cơ Liệt Thần nhìn về phía cô nói: "Mang quần áo cho tôi."

Tang Tuyết Phù biết anh không muốn nói nhiều những chuyện này, thở dài, cầm quần áo đưa cho anh : "Thật không biết anh nghĩ như thế nào. . . . . Anh đã muốn làm như vậy, vậy em sẽ để cho người trông chừng cô ấy nhiều hơn một chút. Aiz, hiếm thấy anh có hứng thú đối với cô ấy. . . . . "

Cô đã từng tưởng rằng anh họ là GAY, nhưng lần này xem ra, anh họ đối với Nhược Kỳ để ý hơn so với tưởng tượng của mình a. . . . . .

Sau khi Tang Tuyết Phù đi, Cơ Liệt Thần như có điều suy nghĩ ngửa đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, một vầng trăng sáng nhô lên cao, ở trong rừng rậm cũng không nhìn thấy được ánh trăng như vậy.

Nghiêng đầu nhìn một chút cái tủ âm tường thật to cách đó không xa, trầm mặc hai giây, anh đứng dậy đi tới, "phịch" một tiếng mở ra, chân dài bước vào, lại "phịch" một tiếng đóng.

Nhẹ nhàng đi tới bên giường, cô gái nhỏ nằm trên chiếc giường lớn rộng hai mét, cánh tay trắng như trẻ con nhưng lộ ra da thịt bị trầy xước, mái tóc dài đen nhánh, mềm mại cuồng loạn tản ra. Có lẽ cả người cũng quá mệt mỏi, cộng thêm chất độc vẫn chưa hoàn toàn mất đi, cho nên cô vẫn ngủ say cho đến bây giờ chưa tỉnh lại.

Trong bóng tối, đôi mắt xinh đẹp, sắc bén, thâm thúy của người đàn ông, lẳng lặng nhìn chăm chú vào Lâm Nhược Kỳ ngủ say trên giường. . . . . .

Cô gái càng hồn nhiên, tự nhiên như vậy, càng có một sức hút chết người, giống như một đóa hoa anh túc nở rộ, không nếm mùi vị kia thì thôi, một khi đã nếm đến sự xinh đẹp của cô thì càng muốn ăn vào trong xương tủy, cho dù là một ngụm nhỏ mà thôi!

Nghĩ đến đây, anh cổ họng căng thẳng, sau khi khẽ thở dài một tiếng, đắp chăn xong cho cô, cúi người khe khẽ hôn lên trán cô một cái.

Dường như cô đột nhiên cảm nhận được anh hôn, trán và môi ướt dính làm

cho cô buồn buồn rên rỉ một tiếng, uốn éo thân thể của mình một cái, lật người lại ngủ tiếp.

Người đàn ông rũ mắt yên lặng nhìn cô, môi hình cung cong lên, đuôi mắt phượng thật dài, đáy mắt mang theo một tia dịu dàng chưa từng có. . . . . .

Khi Lâm Nhược Kỳ tỉnh lại, đã là nửa đêm khuya yên tĩnh rồi.

Ngồi dậy, phát hiện sát vách phòng của Cơ Liệt Thần vẫn sáng đèn, liền muốn đi qua xem vết thương của anh ta một chút.

Vốn là muốn đi từ cửa chính, suy nghĩ một chút lười phải đi vòng ra, đi thẳng tới cái tủ âm tường thật to, gõ ba tiếng cốc cốc cốc . . . . . .

Chỉ chốc lát sau, giọng nói trong vắt trả lời: "Vào đi."

Hắc, một cậu chủ quả nhiên không ngủ, còn cho phép cô gõ "Cửa"!

Cô hơi hưng phấn mở cửa tủ âm tường, sau một tiếng phịch vang lên, cửa tủ bị mở ra. Ánh sáng chói mắt thiếu chút nữa làm cô hoa mắt, vội vàng nhắm hai mắt lại, thật vất vả thích ứng mới chậm rãi mở ra.

Vừa nhìn, thiếu chút nữa phun máu mũi !

Một cậu chủ nào đó đang để trần nửa người trên, ách. . . . . Cũng không coi là hoàn toàn trần trụi, còn quấn băng vải, nhưng nửa người dưới của anh chỉ mặc một cái quần dài tơ lụa màu tím, thắt lưng căn bản là không có cài, nới lỏng lộ ra quần xi-líp, nằm nghiêng ở bên mép ghế dựa, lười biếng lơ đãng xem tin tức ban đêm!

Nhìn dáng dấp anh đã tắm, tóc hơi ươn ướt, lười biếng xốc xếch rũ xuống hai bên tai, che lại hai mày kiếm cao lớn, gò má sáng bóng lóa mắt giống y hệt pho tượng, nghe cô đi vào cũng không ngẩng đầu lên một chút, cả người như yêu nghiệt tồn tại a!

Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy nhịp tim đập như sấm, trong lúc bối rối cô còn dùng mu bàn tay quệt lỗ mũi một cái, lo lắng cho mình thật sự bị chảy máu mũi.

Hoàn hảo cũng may, không có chảy. . . . . .

Thật vất vả mới trấn định tiếng lòng, hắng giọng nói: "Vết thương của anh khá hơn chút nào không? Là biểu tiểu thư xử lý cho anh sao?"

Cơ Liệt Thần mấp máy môi, không có quay đầu, hỏi ngược lại: "Cô ngủ ngon chứ?"

Mặt cô đỏ một chút, gật đầu một cái: "Ừ."

Tròng mắt trắng đen rõ ràng, vô ý thức lại nghiêng mắt nhìn đến cánh tay trần trụi rắn chắc của anh , nhất thời trừng mắt thật to, vội vàng dời đi tầm mắt, "Cái gì kia, anh có thể mặc quần áo vào hay không. . . . ." Chớp mắt nhìn, thốt ra lời nói dối, "Trời đã bắt đầu lạnh, cẩn thận bị cảm."

Rốt cuộc, Cơ Liệt Thần ngẩng đầu lên, mặc dù là từ bên dưới ngẩng đầu lên nhìn cô, nhưng dáng vẻ kiêu ngạo ưu nhã làm cho cô cảm thấy cả người nóng lên.

Anh khẽ cười nói: "Được, cô mặc cho tôi"

Lâm Nhược Kỳ đầu đầy vạch đen, người này cũng quá lười biếng đi!

Nhưng dường như Cậu chủ Cơ người ta có lý do đàng hoàng, chỉ thấy anh im lặng giơ lên cánh tay của mình, vẻ mặt giống như hết sức khổ sở, khóe miệng giựt giựt, Lâm Nhược Kỳ phát hiện lúc Cậu chủ Cơ người ta khổ sở hút không khí, gương mặt đó vẫn đẹp trai bức người như vậy.

Sau đó, lại nhìn thấy anh chỉ chỉ xương sườn và vùng ngực bụng của chính mình, cô lập tức hiểu, có lẽ bởi vì anh bị thương có chút nghiêm trọng, nên không thể làm động đến vết thương.

Chẳng những anh cứu cô, mà còn bị thương, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy trong lòng tràn đầy áy náy.

Nghĩ đến đây, cho dù cô muốn cứng rắn chút cũng không còn biện pháp. Vì vậy, ngoan ngoãn cầm quần áo lên mặc vào cho anh .

Bởi vì cách quá gần, có thể ngửi được một mùi thơm nhàn nhạt đã lâu từ trên người anh tản mát ra, mùi thơm làm tim cô đập nhanh không dứt. Cô cảm thấy tim của mình khẽ run, trên mặt đã sớm ửng hồng, sức tay cũng vô tình mạnh hơn mấy phần, tay chân cũng càng lúc càng cứng ngắc. . . . . .

Bởi vì cô buộc chặt, Cơ Liệt Thần nhẹ chau lông mày kiếm một chút.

Bất đắc dĩ cười nói: "Có lúc, tôi thật sự vô cùng nghi ngờ, đến cùng cô có phải là y tá hay không, tại sao chân tay vụng về như vậy?"

Nghe vậy, trong lòng Lâm Nhược Kỳ mới vừa dâng lên một cỗ mềm mại liền biến mất trong nháy mắt.

Người đàn ông này, đang vùi dập cô!

Liếc anh một cái, "Tôi không phải là y tá, ở trong bệnh viện không phải anh đã biết sao? ! Thế nào, còn ngại bị ghim không đủ đau? !"

Chương 45: Hôn có thể giảm đau?

Cái này căn bản là trần truồng coi rẻ, coi rẻ trình độ kỹ thuật chuyên môn của cô, đây là chuyện tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ!

Tục ngữ có nói "Người có thể chết chứ không thể chịu nhục", tuy rằng, bây giờ cô còn chưa có chính thức tốt nghiệp, nhưng ở phương diện năng lực, cô tuyệt đối không có vấn đề.

Nghĩ đến đây, cô khẽ xì một tiếng, tức giận quay mặt đi.

Quay người lại, vừa đúng lộ ra một đường vết rạch trên cổ ở trước mặt Cơ Liệt Thần, Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy thắt lưng căng thẳng, thân thể chợt nhẹ, cả người liền ngồi xuống ở bên cạnh Cơ Liệt Thần.

Bàn tay lạnh như băng của Cơ Liệt Thần đột nhiên xoa nhẹ cổ của cô, thì thào nói: "Nơi này cũng bị thương? Mới vừa rồi lúc đi vào phòng cô, cũng không có nhìn thấy vết thương này. . . . . A, có thể là do không có mở đèn. . . . . ."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ có chút tức giận.

Người đàn ông này tại sao lại thích tùy tiện đi vào phòng của nữ sinh, còn nhìn lén cô? Ít nhất phải có chút lịch sự biết gõ cửa một cái chứ.

Đang muốn nổi giận, lại phát hiện miệng người nào đó còn nhanh hơn so với cô, rõ ràng chụt chụt tỉ mỉ hôn vết thương ở trên cổ cô.

Cô trừng mắt nhìn, trong não có hai giây trống không.

Một giây kế tiếp, giống như nổ tung, rốt cuộc trong đầu suy nghĩ chuyện gì xảy ra vậy.

Người đàn ông này hôn lên cổ của cô!

Thành thật mà nói, loại cảm giác hôn cổ này, so với cảm giác hôn miệng, càng làm cho người ta hoảng sợ hơn . . . . . .

Mấu chốt là: anh không chỉ hôn cổ của cô, bắt đầu từ từ đem môi lành lạnh

chuyển dời đến trên mặt, nhẹ nhàng rơi trên lông mi dày, Lâm Nhược Kỳ cố sức trừng mắt nhìn, muốn ngăn cản anh , lại hoảng sợ mơ hồ phát hiện trong tầm mắt tất cả đều là đôi môi đỏ mọng và tóc đen nhánh của một cậu chủ nào đó, giống như tiếng tơ lụa ma sát trên da thịt nhạy cảm . . . . . .

Cô nên tìm lời để từ chối! Cô thề trong lòng mình đúng là muốn như vậy!

Nhưng trên thực tế thì . . . . . .

"Đừng. . . . . Đừng như vậy. . . . . ."

"Thả lỏng một chút, nước miếng có công dụng trừ độc, cô biết, tôi đang trừ độc cho cô"

"Tôi không sao. . . . . Đừng hôn. . . . . ."

"Không cần khách khí."

"Không phải vậy, tôi nói đừng hôn. . . . . ."

"Hư, không cho nói chuyện, hôn có thể giảm đau."

". . . . . ."

Cô còn chưa biết hôn có thể giảm đói, trừ độc, còn có thể dùng để giảm đau! Thì ra kiến thức y học của Cậu chủ Cơ này so với Lâm Nhược Kỳ cô còn tinh thông hơn?

Nhưng một cậu chủ nào đó ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục thân mật liếm láp hôn, còn càng liếm càng say sưa ngon lành. . . . . .

Sau này, Lâm Nhược Kỳ mới biết, thật ra cậu chủ Cơ Liệt Thần tự nghĩ ra kỹ năng tán gái trong nháy mắt . "Không biết xấu hổ" +"Lời ngon tiếng ngọt" + "Đeo bám dai dẳng"!

Hoàn hảo sức kiềm chế của cậu chủ Cơ Liệt Thần rất tốt, đến thời khắc mấu chốt thắng xe lại, bởi vì anh cũng không muốn sớm măm măm cô như vậy, sợ dọa cô gái nhỏ trước mắt hoảng sợ.

Chẳng qua, Lâm Nhược Kỳ đỏ mặt trở về phòng ngủ của mình trước, bỏ xuống một vấn đề phiền não mà anh cho cô.

Quá trình là thế này. . . . . .

Cơ Liệt Thần hỏi: "Còn nhớ rõ lúc ở trong rừng rậm, cô đã đồng ý với tôi một chuyện không?"

Lâm Nhược Kỳ hỏi ngược lại: "Chuyện gì?"

Cơ Liệt Thần híp cặp mắt xinh đẹp, có chút nghi ngờ có phải cô cố ý giả vờ mơ hồ hay không: "Tôi nói rồi, chỉ cần có thể ra ngoài, cô gả cho tôi, còn nhớ rõ không?"

Thân thể chấn động, thiếu chút nữa cô đã quên chuyện này, lập tức gật gật đầu nói: ". . . . . Nhớ."

Anh yên lặng nhìn chăm chú vào cô: "Vậy cô nghĩ sao?"

"Tôi có thể suy nghĩ một chút không?" Cổ nhân nói có một chiêu gọi là kế hoãn binh, có lẽ là làm như vậy!

Ngược lại, một cậu chủ nào đó biểu hiện rất rộng lượng: "Dĩ nhiên có thể. Như vậy đi, cô và tôi cùng đi du lịch, sau khi trở về, cô phải cho tôi câu trả lời chắc chắn. Nói cách khác, tôi cho cô 10 ngày, rất dư dả chứ?"

Lâm Nhược Kỳ lộ vẻ khó xử: ". . . . . Nhưng tôi còn có một chuyện"

"Chuyện gì? Nói mau!" Rất dễ nhận thấy, một cậu chủ nào đó có chút không nhịn được rồi.

"Ách. . . . . Tại sao anh muốn lấy tôi? Không phải anh đã có. . . . . Lynda rồi sao ?"

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần lập tức vui vẻ: "Đứa ngốc, cái này là lừa gạt cô, thật ra tôi mở máy ghi âm mà thôi. Ai bảo cô đem phòng ngủ của tôi quậy lung tung, để cho cô mất ngủ một lần, nếm thử một chút hậu quả tồi tệ của Cơ Liệt Thần tôi. Về phần nguyên nhân cưới cô, cô cũng biết tôi sống không lâu, đương nhiên cảm thấy không cam lòng, bởi vì tôi còn chưa yêu, chưa kết hôn, càng không có sinh con . . . . . ."

Hơi ngừng lại, anh buồn bã tiếp tục thi hành chính sách dụ dỗ cuối cùng, "Chuyện tất cả người thường có thể làm, tôi lại không được làm, xem như cô

tội nghiệp cho tôi đi, cùng tôi chung đường vượt qua một đoạn cuộc sống cuối cùng thôi. . . . . ."

Cuối cùng, không quên cho cô ăn một viên Định Tâm Hoàn: "Dĩ nhiên, chuyện sinh con do cô quyết định, nếu cô không muốn, tôi cũng có thể không cần. Dù sao, cô cũng biết năng lực của tôi có hạn. . . . . ."

Dứt lời, không quên giả bộ bày ra bộ dáng rơi lệ đáng thương.

Lâm Nhược Kỳ nghe xong, chỉ cảm thấy trong lòng đau xót.

Anh thật sự rất đáng thương, thật oan uổng a. . . . . .

Thật lâu, nức nở nói: ". . . . . Được rồi, tôi đồng ý với anh suy nghĩ một chút, mười ngày sau sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục."

Vì vậy, Lâm Nhược Kỳ dùng một chuyện phiền não đổi lấy một lần cơ hội đi du lịch.

Đợi đến khi cô trở lại phòng ngủ mới phát hiện ra mình còn có rất nhiều chuyện quan trọng quên hỏi. Thí dụ như: Rốt cuộc, U Linh cốc có chuyện gì xảy ra, những con quái vật chó sói từ đâu tới, quan trọng nhất là tại sao anh có những thứ vũ khí trâu bò kia, rất nhiều chuyện làm người ta không thể tưởng tượng nổi nha. . . . . .

Ngày kế, rốt cuộc Lâm Nhược Kỳ đã được như ý nguyện, cùng Cơ Liệt Thần, Tang Tuyết Phù, Lynda và hai người hộ vệ khác đi một chuyến du lịch.

Bởi vì liên tiếp chậm hai ngày, bọn họ chỉ có thể ngồi máy bay trực thăng đi vòng đến một cái trấn nhỏ tên là Bạch Sa ghềnh, ở đó chờ hội họp với chuyến tàu xa hoa của Lãnh thị.

Tên như ý nghĩa, Bạch Sa ghềnh này bãi biển đều là cát trắng, sỏi đá nhỏ trắng tinh, bầu trời vời vợi xanh thẳm, còn có mặt biển bao la xanh biếc, có các món nướng ven biển ăn ngon lại tiện nghi, cũng là lý do tuyệt hảo khiến cho cái trấn nhỏ này trở thành nơi có đông đúc du khách tới đây ngắm cảnh.

Thật đúng là ba người phụ nữ tạo thành cái chợ, mặc dù ba cô gái này không vì bất kỳ xung đột lợi ích nào mà tụ họp chung một chỗ để cãi nhau, chẳng qua, ba cô gái này tán gẫu một chút chuyện bát quái, đó cũng là chuyện rất tự

nhiên, rất bình thường.

Lúc này, trên trấn Bạch Sa ghềnh, trong một cái chợ nhỏ, ba cô gái vừa tùy ý đi dạo ở những quầy hàng nhỏ bán đồ lặt vặt đặt ở trên đất, vừa tán gẫu.

Từ trong một đống đồ trang sức, Tang Tuyết Phù lựa ra một chuỗi vòng tai hình vỏ sò đeo thử một chút.

Vừa soi gương, vừa hỏi, "Thật là bất ngờ a, trước đó anh họ phản đối cô cùng nhau đi du lịch, nhưng bởi vì một lần ngoài ý muốn mà thay đổi chủ ý. Nói một chút đi, Y tá Lâm, đến tột cùng là cô dùng cách gì làm cho anh ấy thay đổi quyết định?"

Chương 46: Gặp cướp

Lynda chọn trúng một chuỗi lắc tay trân châu, rất hăng hái để trong tay nhìn một chút: "Nói đến tôi cũng tò mò, trước kia tôi bỏ ra bao nhiêu công sức cũng không theo đuổi được anh ấy, mà Lâm Y tá chỉ tốn không tới một tháng đã làm được, thật là hâm mộ lại ghen tỵ đấy. Thành thật mà nói, Nhược Kỳ, thua cô, tôi tâm phục khẩu phục."

Lâm Nhược Kỳ không hứng thú lắm, cũng không bởi vì lời nói của Lynda mà cảm thấy vui vẻ, đi theo bên cạnh hai người này, hỏi một đằng đáp một nẻo: "Tại sao hai người thích đi dạo phố như vậy, tôi cảm thấy rất mệt mỏi a, thật là muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, chúng ta có thể tìm quán coffee ngồi một chút hay không?"

Tang Tuyết Phù và Lynda không hẹn mà cùng nghiêng đầu, mở miệng nói: "Lâm Y tá thân ái, chúng tôi nghiêm trọng nghi ngờ đến cùng cô có phải là phụ nữ hay không! Mới đi dạo nửa giờ, cô lại than mệt mỏi? Tại sao cô không thích đi dạo phố? Cô nhìn một chút, ăn mặc như vậy làm sao tối nay tham gia dạ vũ đây?"

"Dạ vũ? Tôi có thể không đi được không?" Lâm Nhược Kỳ cong cong môi, bày tỏ bất mãn của mình, "Tôi không biết khiêu vũ, lại nói, tôi chưa bao giờ tham gia dạ vũ. . . . . ."

Nghe vậy, Tang Tuyết Phù và Lynda không hẹn mà cùng khi dễ cô: "Không biết nhảy cũng phải tham gia, bởi vì cô là bạn nhảy của Cậu Cơ, anh ấy tuyệt đối không cho phép cô ở lại!"

Lâm Nhược Kỳ tiếp tục giải thích: "Nhưng người ta thật sự không biết nhảy nha, hơn nữa mặc cái quần áo kỳ quái đi tham gia dạ vũ, thật không được tự nhiên . . . . . ." Cô vừa nói, vừa ở trên người mình khoa tay múa chân.

"Không có nhưng nhị gì hết! Cô phải tham gia, hơn nữa, là tự cô nói rất muốn đi du lịch, kết quả, ngay cả hoạt động như vậy cũng không muốn tham gia, chẳng phải là không có lý lẽ? Nếu như còn có lần sau, tôi sẽ không dẫn cô đi"

Cơ Liệt Thần đột nhiên xuất hiện ở phía sau cô, giọng nói lạnh lẽo mạnh mẽ biểu hiện anh không vui.

Nhưng Lâm Nhược Kỳ lại không biết chết sống, tiếp tục cãi lại: "Ở nhà thì ở nhà, anh không thể quá độc đoán đối với tôi như vậy. Không phải anh nói anh muốn kết hôn với tôi sao? Tại sao ép buộc tôi làm chuyện tôi không muốn? Hơn nữa, ai quy định tới nơi này nhất định phải tham gia dạ vũ?"

Hắc, khoan hãy nói, cô nói lời nói này là có căn cứ, làm cho Cơ Liệt Thần giận đến nghiến răng. Mấu chốt là cô đem anh nói thành một đức hạnh "Hết sức theo đuổi cô lại không có kết quả", làm mất tôn nghiêm của người đàn ông, nhất là ở trước mặt cả đám người không có nhiệm vụ. . . . . .

"A, thật sao? Ý của cô nói tôi làm cho cô cảm thấy ủy khuất?" Giọng nói của cậu chủ Cơ Liệt Thần trong nháy mắt san bằng con sóng nhỏ nhấp nhô. . . . . .

Những người ở xa "Nhìn" trong nháy mắt, bị đông lại. . . . . .

"Đúng vậy! Ý tôi là như thế. Anh đã muốn lấy tôi, nói thế nào cũng phải theo tôi chứ? Nếu không, vì tính khí của anh quá kém mà tôi từ chối anh nha." Lâm Nhược Kỳ cảm ứng sóng âm hết sức chậm lụt, đồng ý gật đầu, còn không quên bổ sung thêm một trái bom lớn hơn, "Nói không chừng không cần phải đợi đến mười ngày sau, bởi vì tính tình anh quá xấu, tôi từ chối anh trước!"

Ở một bên, Tang Tuyết Phù gần như muốn lập tức quỳ xuống đất cầu xin, "Có ai không, có ai đi nói cô ấy câm miệng a. . . . . ."

"Lâm Nhược Kỳ, cô nói cái gì? !" Giọng nói của một cậu chủ nào đó, gần như có thể làm chết rét bốn người sống sờ sờ đang "Nhìn". . . . . .

"Cho nên, ý của tôi chính là: đánh chết tôi . . . . . tôi cũng không đi!"

Nói xong, bĩu môi, vặn eo, lắc mông, bỏ đi!

Nhìn một chút vẻ mặt không ổn của Cơ Liệt Thần, Tang Tuyết Phù kêu lên: "Này, cô đi đâu vậy? Cô đi rồi, chúng tôi làm thế nào? !"

Nói giỡn! Ném một trái bom siêu cấp cho bọn họ, mình lại phủi mông chạy lấy người, cô gái này không có nghĩa khí như vậy sao!

Ai ngờ, Lâm Nhược Kỳ cũng không ngẩng đầu lên trả lời: "Tâm trạng không

tốt, một mình tôi ra ngoài đi dạo!"

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần đen mặt, quả đấm siết chặt vừa buông lỏng, buông lỏng ra lại siết chặt. . . . . .

Hỏng mất, mọi người im lặng triệt để: "Cầu xin cô câm miệng đi!"

A Bưu lo lắng vấn đề an toàn của Lâm Nhược Kỳ, đang muốn theo sau, lại bị Cơ Liệt Thần hung hăng kêu lại: "A Bưu, không cho đi theo! Để cho cô ấy đi một mình đi!"

"Nhưng. . . . . ." Dĩ nhiên A Bưu biết Cơ Liệt Thần nhất thời tức giận, mới vừa mở miệng liền bị ánh mắt như đuốc của anh ngăn lại, lập tức im lặng, lui qua một bên.

Thật ra, Lâm Nhược Kỳ cũng không phải cố ý làm trái ý Cơ Liệt Thần. Sở dĩ làm như vậy, là có lý do.

Một mặt bởi vì thái độ của anh quá cứng rắn, cô cảm giác mình thiếu hụt quyền tự chủ, không khỏi giận lây sang chuyện anh cầu hôn không có thành ý; một mặt khác là bởi vì trên vấn đề khiêu vũ này cô bị thua thiệt, (mọi người còn nhớ rõ lần đầu tiên nam nữ chính gặp mặt, cảnh tượng trong quán bar nữ chính bị lộ Ngực nhỏ lép xẹp không? Nếu như quên, có thể xem lại nội dung chương tám, chín) cô không muốn ở trong vũ hội lại một lần nữa bị bêu xấu, hơn nữa, kỹ thuật khiêu vũ của cô thật vô cùng tệ hại . . . . . .

Thành thật mà nói, một người không quen cuộc sống trong trấn nhỏ này, đi dạo, dưới tình huống không có mang theo một phân tiền ở trên người là chuyện rất nhàm chán, lại rất nguy hiểm. Cho nên, Lâm Nhược Kỳ "Kháng nghị" và "Thị uy" chỉ qua nửa giờ, liền không giữ vững được.

Suy nghĩ một chút, cô quyết định chủ động trở về nói lời xin lỗi, nếu có thể hò hét được một cậu chủ nào đó, nói không chừng còn có thể làm cho anh ta chấp nhận mình một chút, nếu thực sự không được, cô cố gắng đi tham gia là được, chỉ cần không uống rượu sẽ không có chuyện gì.

Theo cô quan sát, thật ra Cơ Liệt Thần này là người đàn ông "Bắt nạt kẻ yếu", càng cứng rắn hơn anh, càng không thể đạt thành mục đích của mình, cho nên, trong chuyện này cô phải dụ dỗ anh . . . . . .

Chủ ý quyết định, Lâm Nhược Kỳ lập tức xoay người chuẩn bị quay trở về,

đi qua một con hẻm nhỏ thưa thớt người ở thì bị ba người đàn ông chặn lại.

Lâm Nhược Kỳ là một cô gái vóc dáng nhỏ nhắn, bị ba người đàn ông cao lớn khỏe mạnh vây trong hẻm nhỏ tối tăm, tình thế xem ra tương đối không ổn.

Cô muốn cao giọng hô to, làm như vậy ít nhất có thể gây sự chú ý của người đi đường, cho dù không có can đảm cứu cô nhưng cũng có thể giúp cô tìm cảnh sát đến.

Nhưng dường như đối phương từ trong ánh mắt ranh mãnh của cô nhìn ra manh mối, lúc cô mới vừa hé miệng liền rút ra khăn che lại miệng của cô.

Lập tức, cô cảm thấy một mùi vị gay mũi truyền đến, chợt cảm giác trời đất quay cuồng, còn không kịp giãy giụa thì trước mặt bỗng tối sầm, cả người mềm nhũn té xuống.

Ba người đàn ông mang cô tới trong một xó xỉnh hẻo lánh, để lại một người cao gầy ở bên ngoài coi chừng, hai người đàn ông khác bắt đầu lục soát người của cô.

"Này, cậu xác định cô ta chỉ là một du khách từ bên ngoài đến?"

"Nói nhảm, tôi theo dõi bọn họ thật lâu rồi, cô gái này hiện tại đi một mình, đúng là cơ hội xuống tay."

"Vậy thì tốt, Mặt rổ cậu nhanh chóng tìm một chút, lấy hết tiền, xem trên người cô ta có thứ gì đáng giá không"

"Hắc, hắc, Đại Hắc, anh có phát hiện dáng dấp cô gái này rất tươi ngon hay không, Hay là để cho tôi nếm thử mùi vị của cô ta một chút?"

Người được gọi là Đại Hắc, dường như là cầm đầu trong ba người, nghe Mặt rổ vừa nói như thế, lập tức nổi giận.

Chương 47: Anh hùng cứu mỹ nhân

Chát một cái, tát lên người mặt rỗ, "Nếm cái rắm! Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, phụ nữ chính là độc dược, cậu không muốn bị cảnh sát bắt thì động tác nhanh một chút cho tôi!"

Mặt rổ ăn một cái tát thật đau, động tác quả thực nhanh nhẹn chút, nhưng lật tung toàn thân Lâm Nhược Kỳ cũng không còn tìm được thứ đáng giá.

"Con bà nó, không có tiền? ! Đại Hắc, trên người cô gái nhỏ này không có tiền, cũng không có thứ gì đáng tiền!"

Lúc này, đột nhiên nghe được người cao gầy canh giữ ở đầu hẻm phát ra tiếng kêu rên, Mặt rổ và Đại Hắc quay đầu nhìn lại, là một người đàn ông cao lớn đã quật ngã người anh em của mình rồi.

Đại Hắc cầm đầu nhìn thấy người đàn ông cao lớn đó xuất hiện, vẻ mặt không nhịn được, hướng về phía anh ta, đưa ra cánh tay có lực, bắp thịt cuồn cuộn, tức giận nói: "Con mẹ nó, làm cái quái gì? ! Không thấy đại gia mày đang làm chuyện đứng đắn sao? ! Lão tử làm nhiều năm, vẫn chưa gặp qua người thích tìm chết giống như mày . . . . . ."

Lời của anh ta còn chưa nói hết, đã nhìn thấy đối phương vọt nhanh tới, cũng cho anh ta một Thiết quyền tiêu chuẩn.

"Rầm . . . . . ." quả đấm của đối phương vung ở trên mặt mình thì phát ra tiếng đáng sợ.

Đại Hắc theo bản năng tự nói với mình, anh ta cũng không phải là đối thủ của người nọ!

Ở bên cạnh, đồng bọn nhỏ Mặt rổ cũng nhìn ra thực lực của người đàn ông cao lớn, anh ta nắm tay mình thật chặt, giống như động vật nhỏ kém thế, lúc đang đối mặt cường địch, hết sức cắn răng đề cao sĩ khí của mình, vọng tưởng lộ ra nét mặt hung ác, phô trương thanh thế: "Đừng tới đây! Mày. . . . .mày cút nhanh cho tao!"

Người đàn ông cao lớn trước mặt hiển nhiên bị chọc giận rồi. Đôi mắt đen thâm thúy híp lại, liếc mắt nhìn bóng dáng nhỏ nhắn trên đất, bả vai khẽ giật

giật, cố ý lộ ra đồ tốt nào đó đeo ở hông, cũng làm bộ muốn đưa tay lấy ra. . . . . .

Ánh mắt của Đại Hắc và Mặt rổ cũng không đui, theo động tác trong tay người đàn ông cao lớn nhìn sang, lúc phát hiện vật nọ, sắc mặt đại biến.

"Trời ạ, anh , anh ta. . . . . Có súng!" Mặt rổ đã ngây người như phỗng.

Đại Hắc biết bọn họ căn bản không phải đối thủ của người nọ, đừng nói là ba người, sợ rằng mười người, ánh mắt của đối phương cũng sẽ không chớp một cái!

"Còn không chạy mau!" Anh ta hét lớn một tiếng, cùng Mặt rổ đỡ một đồng bạn khác, hoảng hốt chạy đi.

Sau khi bọn trộm cướp rời đi, trong hẻm nhỏ khôi phục yên tĩnh.

Lãnh Như Phong trợn to mắt nhìn chằm chằm đối phương, cho đến bóng lưng của bọn họ hoàn toàn biến mất, lúc này thần kinh mới buông lỏng căng thẳng thần kinh, quay đầu lại nhìn Lâm Nhược Kỳ trên mặt đất. Đi tới bên người cô, cau mày quan sát cô.

Mái tóc đen mềm mại, trơn bóng, rũ xuống thẳng tắp, lông mi không tính là quá dài, quá dày, nhưng nghĩ tới khi cô mở mắt ra, dáng vẻ linh động giảo hoạt, đôi môi hình cung của Lãnh Như Phong bất giác cong lên, trên gương mặt kiên nghị bình thường lạnh lùng xuất hiện vẻ nhu hòa khó gặp. . . . . .

Nhìn kỹ lại, cái miệng nhỏ xinh xắn, rất mềm mại, gương mặt cũng mang theo màu hồng đáng yêu, da thịt không tính là quá trắng nhưng làn da rất tốt, có lẽ do còn rất trẻ, nên da thịt vô cùng mịn màng, bộ ngực mềm mại bởi vì hô hấp mà phập phồng lên xuống. . . . . .

Hầu kết không thể nhịn được nuốt xuống một cái.

Đột nhiên, nhìn thấy nơi cổ và cánh tay, cổ tay của cô có vết thương nhỏ thì anh ta không nhịn được nhíu mày.

Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ là bị tên Cơ Liệt Thần kia . . . . . Ngược đãi thành như vậy? Theo tính cách ác liệt của Cơ Liệt Thần, ngược lại vô cùng có khả năng! Nhìn người đàn ông bề ngoài càng ưu nhã ung dung, càng bí mật làm ra chuyện rất biến thái, không phải sao? Không biết trên người

của cô có vết thương như vậy hay không? Không chừng còn có vết roi . . . . . .

Nghĩ đến đây, Lãnh Như Phong đã tự động bắt đầu cởi cúc áo trên người cô, mới vừa cởi ra đến cúc thứ hai thì Lâm Nhược Kỳ đột nhiên trợn to hai mắt, đã tỉnh lại.

Ngốc trệ chốc lát, cảm thấy nơi ngực lạnh lẽo, cùng với bàn tay Lãnh Như Phong đang tiếp xúc trên bộ ngực của mình, không biết tất cả chuyện gì đã xảy ra, Lâm Nhược Kỳ há to mồm, hít mạnh một hơi, sau đó. . . . . .

"A . . . . . a a a . . . . . Háo sắc a! Cứu mạng . . . . . ."

Lãnh Như Phong thừa nhận, sau khi gặp mặt cô lần thứ hai ở Lư Đăng Bảo, cô gái nhỏ này để lại cho anh ta ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Anh ta còn nhớ rõ ngày đó, cô mặc một chiếc váy dây màu trắng, khi làn váy màu trắng bay lên thì anh cảm giác cả người cô nhẹ nhàng bay bay giống như một đám mây, dường như lúc nào cũng có thể sẽ theo gió bay đi, làm cho trái tim người ta cảm thấy thấp thỏm lo âu, chỉ muốn vội vã kéo cô lại, sau đó tìm sợi dây đem cô buộc chặt!

Lúc cô không nói lời nào vẫn còn rất dịu dàng, chỉ khi nào nói chuyện, cũng không ra đầu đuôi làm cho người ta mất kiểm soát, cùng cô trao đổi qua lại, thật sự là một chuyện rất khó khăn. . . . . .

Nghĩ đến đây, Lãnh Như Phong phiền não cau mày, nghiêng đầu, vừa đúng bắt gặp bộ dạng vô cùng hoảng sợ của Lâm Nhược Kỳ, nhìn vẻ mặt hơi chán ghét của cô, cặp mắt đều mang theo tố cáo và vặn hỏi! Đôi tay đem vạt áo của mình siết thật chặt.

Anh không được tự nhiên quay mặt qua chỗ khác, nhỏ giọng lầm bầm: "Cô bình tĩnh một chút. . . . . Mới vừa rồi, khụ! Không phải như cô nghĩ!"

Lâm Nhược Kỳ rủa thầm: Con mẹ nó, đôi tay đặt ở trên bộ ngực tôi, dáng vẻ không phải là như tôi nghĩ, vậy là cái gì? !

Liếc anh một cái nói: "Này, cậu chủ Lãnh nói một chút, mới vừa rồi xảy ra chuyện gì?"

Lãnh Như Phong hí mắt nhìn cô một chút, thở dài nói: "Mới vừa rồi có ba

người đàn ông làm cô hôn mê, vừa đúng lúc tôi đi qua, tôi nhìn thấy trên người cô có vết thương, cho nên. . . . . ." Anh ta nhún vai một cái, mở đôi tay, ý tứ chính là "Chuyện xảy ra như thế".

Lâm Nhược Kỳ hừ nhẹ một tiếng, có chút nghi ngờ anh ta, lại trùng hợp như vậy?

Lãnh Như Phong bị cô nghi ngờ như thế, trở nên tức giận, cứng rắn nói: "Có tin hay không tùy cô, dù sao, tôi không có hứng thú gì với cô!"

". . . . . ." Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ giật giật, trợn mắt nhìn cậu chủ Lãnh kiêu ngạo một cái, đột nhiên nói sang chuyện khác, "Đúng rồi cậu chủ Lãnh, xin hỏi ngọc bội của tôi đâu?"

Dường như sắp xếp lại suy nghĩ, Lãnh Như Phong không thể thích ứng tư duy nhảy vọt của Lâm Nhược Kỳ, dừng lại ước chừng năm giây.

Cô không tiếp tục dây dưa chuyện anh ta có ý đồ bất chính đối với cô hay không, cũng không có hỏi anh ta tại sao lại xuất hiện ở trong hẻm nhỏ, mà là trực tiếp hỏi anh ta, ngọc bội ở đâu? Xem ra, ngọc bội đối với cô rất quan trọng.

Mày kiếm lạnh lùng nhíu lại, anh ta hỏi: "Đối với chuyện ngọc bội, cô còn nhớ rõ bao nhiêu?"

Lâm Nhược Kỳ trừng mắt nhìn: "Tôi vốn cũng không nhớ rõ, tôi chỉ suy đoán ngọc bội kia đối với tôi rất quan trọng. . . . . ." Lời nói đến một nửa, nhìn thấy vẻ mặt Lãnh Như Phong đột nhiên trở nên rất thất vọng làm cho cô có chút kinh ngạc, "Cậu chủ Lãnh, anh hỏi như thế là có ý gì?"

Chẳng lẽ, anh ta biết chuyện ngọc bội?

Chương 48: Ngọc bội ước hẹn

Chỉ thấy Lãnh Như Phong đang sờ nhẹ nơi cổ của mình, dường như muốn móc ra thứ gì, sau đó nói: "Nếu cô muốn biết đáp án, buổi tối tới tham gia dạ vũ trên du thuyền đi, tôi sẽ trả ngọc bội lại cho cô"

Dứt lời, Lãnh Như Phong đã từ nơi cổ, móc ra một khối đá, anh không chút e dè đem nó cho Lâm Nhược Kỳ nhìn.

Cô tò mò vừa nhìn, sắc mặt vô cùng kinh ngạc . . . . . .

Đó là một khối ngọc bội! màu sắc mượt mà, phát ra ánh sáng, trong suốt thành hình bán nguyệt, ngay chính giữa khắc hình con rồng bay lên trời, rõ ràng cùng khối ngọc kia của cô, giống như là trời sinh một đôi!

Ông trời! tại sao anh ta có thể có loại vật này. . . . . .

"Anh. . . . . Làm sao anh có cái này?" Cô không thể không bắt đầu tin lời của Lãnh Như Phong, cũng tự nhiên sinh ra tò mò đối với anh ta.

Đây chính là kết quả Lãnh Như Phong mong đợi, anh cười cười: "Cô cầm ngọc bội của tôi trước, xem như làm thế chân, tới lúc tham gia dạ vũ, chúng ta đổi trở lại, dĩ nhiên, tôi sẽ nói cho cô biết tất cả đáp án cô muốn biết."

Lâm Nhược Kỳ không thể tin, nhìn anh, đôi mắt của Lãnh Như Phong sáng lấp lánh như là một con báo săn mồi, từ trong ánh mắt của anh, cô nhìn thấy thành ý. Vươn tay, muốn nhận lấy khối ngọc bội kia, lại bị bàn tay anh nắm chặt, thu về.

"Đợi chút, tôi có một điều kiện."

Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ méo một chút, oán thầm: cũng biết chuyện tốt không có tiện nghi như vậy! Con mẹ nó, chỉ cần yêu cầu không quá kỳ quái, không biến thái, bản tiểu thư sẽ theo đến cùng!

Vì vậy, cười lạnh, nói: "Điều kiện gì? Cậu chủ Lãnh, anh không cần vọng tưởng dùng một khối ngọc bội uy hiếp tôi làm hộ lý riêng của anh, làm người tình nhỏ của anh, làm vật nhỏ theo bên người của anh 24 giờ . . . . . Chứ?"

Nghe vậy, vẻ mặt của Lãnh Như Phong tối sầm, đang muốn mở miệng, bỗng dưng cảm ứng mãnh liệt tiếng bước chân nhanh chóng di chuyển gần đến con hẻm nhỏ, cầm đầu người kia đột nhiên dừng bước chân lại, cũng không có ý đi đến gần, Lãnh Như Phong phỏng đoán có lẽ đối phương muốn nghe lén chuyện giữa mình và Lâm Nhược Kỳ . . . . . .

Anh đã đoán được đối phương là ai, khinh thường khẽ cười một tiếng, cố ý cao giọng nói: "Lâm Y tá , muốn hộ lý riêng, tình nhân nhỏ, hoặc là vật nhỏ theo bên người của tôi 24 giờ . . . . . Yêu cầu vô lý chỉ có cậu chủ Cơ Liệt Thần mới có thể làm như vậy đi, Lãnh Như Phong tôi chắc sẽ không muốn như vậy."

Hơi ngừng lại, trong ánh mắt lóe lên, khóe môi và ánh mắt cũng khẽ cười.

"Điều kiện của tôi rất đơn giản, thay vì nói điều kiện, không bằng nói là muốn mời."

Lâm Nhược Kỳ mờ mịt, "Muốn mời cái gì?" Anh ta mới vừa nhắc tới chuyện dạ vũ, chẳng lẽ. . . . . .

Lãnh Như Phong nói: "Tôi chỉ muốn mời cô làm bạn nhảy của tôi, tham gia dạ vũ tối nay mà thôi."

Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ giật giật, im lặng triệt để. Không ngờ giống như dự đoán của mình!

Nhất thời, nhớ tới Nhạc Tiểu Ngôn đã từng nói mình gặp vận may . . . . . hiện tại cô thật cảm giác mình gặp vận may! Lại là trong một ngày, bị hai người đàn ông đẹp trai yêu cầu làm bạn nhảy . . . . . .

Cô rất muốn từ chối nhưng Lãnh Như Phong ném ra mồi câu thật sự quá mê người rồi, cô muốn từ chối cũng khó khăn! Hơn nữa, có ngọc bội của anh ta ở trên tay, mình còn sợ gì? !

Hắc hắc cười khan hai tiếng, Lâm Nhược Kỳ nắm lấy ngọc bội trong tay Lãnh Như Phong, nói: "Được, một lời đã định! Không gặp không về!"

Dứt lời, cô xoay người chuẩn bị đi khỏi con hẻm nhỏ tối tăm, trong lòng đang vui mừng, cảm giác giống như từ lúc sinh ra, lần đầu tiên mình làm một việc mua bán lớn, quan trọng là sẽ biết được bí mật ngọc bội, cô rất mong đợi! Loại tâm trạng hưng phấn này làm cô kích động không dứt, gần

như lập tức chạy trốn . . . . .

Nhưng vừa bước ra, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng cao lớn gầy gò ở đầu con hẻm, ngưng lại tất cả kích động, cảm xúc giống như bị dội cho một thùng nước đá từ đầu đến chân, nhanh chóng lạnh ngắt. . . . . .

Cơ Liệt Thần không nhúc nhích, từ đầu đến cuối, vẻ mặt không chút nào thay đổi, cứ vô cùng đạm lãnh nhìn cô, con ngươi sắc bén dưới ngọn đèn mờ nhạt chợt sâu chợt cạn, môi mỏng mím chặt, xem ra tương đối tức giận!

"Cậu chủ Cơ . . . . . Anh mang theo Y tá Lâm cùng tới tham gia tiệc mừng thọ của cha tôi vốn là chuyện tốt, nhưng anh thật sự không nên thiếu cẩn thận như thế. . . . . Để cho cô ấy đi một mình, nếu không phải vừa rồi tôi đến kịp thì chỉ sợ cô ấy đã bị ba tên kia làm nhục. Nếu là tôi, sẽ giấu cô ấy ở nhà thật tốt, nơi nào cũng không để cho cô ấy đi." Mở miệng trước lại là Lãnh Như Phong đang ở phía sau Lâm Nhược Kỳ.

Rất rõ ràng, trong lời nói này của anh ta chứa đầy ẩn ý.

Lâm Nhược Kỳ liếc mắt nhìn anh ta, trong lòng rủa thầm: Mẹ kiếp! Anh tìm trẻ lạc à? ! Không nhìn thấy cậu chủ Cơ Liệt Thần đã giận dữ rồi sao? Nào có người thêm dầu vào lửa như anh hay sao?

Nếu cô biết, bởi vì lần trước ở Lư Đăng Bảo số 1, lúc Lãnh Như Phong đang ở bên cạnh cô, bị Cơ Liệt Thần cắt đứt chuyện giữa chừng vẫn canh cánh trong lòng. Trước mắt đúng là cơ hội tốt để anh ta "Phản kích"!

Chậm rãi đi tới bên cạnh Lâm Nhược Kỳ, tay Lãnh Như Phong nắm đầu vai Lâm Nhược Kỳ, thân mật kéo lại áo cho cô, lại rất thân mật nắm tay phải của cô, cúi người, ở trên mu bàn tay mảnh khảnh trắng nõn của cô ngửi một cái, lưu luyến lưu lại một vết hôn.

Nhẹ giọng nói: "Chẳng qua tôi thật sự nên cám ơn cơ hội lần này, bởi vì Y tá Lâm đã vừa mới đồng ý tham gia làm bạn nhảy của tôi trong buổi dạ vũ tối nay." Giương mắt nhìn về phía Cơ Liệt Thần, giọng nói lạnh lùng, "Tôi nghĩ Cậu chủ Cơ cũng sẽ không để ý, đúng không?"

Lãnh Như Phong vừa dứt lời, phía sau lưng cậu chủ Cơ Liệt Thần, tầm mắt của mọi người, trong nháy mắt nhìn thấy anh nhiều lần "Âm thầm nắm chặt" quả đấm, loại trạng thái này xem ra vô cùng nguy hiểm a. . . . . .

Bị Lãnh Như Phong "Sờ" một trận, trong lòng Lâm Nhược Kỳ đang nổi giận, căn bản không chú ý tới thay đổi trên gương mặt của Cơ Liệt Thần.

Trong lúc tất cả mọi người âm thầm đổ mồ hôi lạnh thì Cơ Liệt Thần chợt lên tiếng: "Ngược lại như vậy rất tốt. Chẳng qua tôi nhắc nhở cho Cậu chủ Lãnh trước, cô gái này là một túi gây chuyện mười phần, tôi chỉ lo lắng đến lúc đó cô ấy sẽ quấy rầy tiệc mừng thọ của cha anh, vậy coi như phiền toái."

Nghe vậy, mọi người đều giật mình.

Nhất là Tang Tuyết Phù, có chút không kịp chờ đợi nói: "Anh họ. . . . . ."

Cơ Liệt Thần vung tay lên ngăn lại lời nói của Tang Tuyết Phù, một giây kế tiếp, ném ra một quả bom: "Không bằng, bây giờ Cậu chủ Lãnh mang cô ấy lên thuyền trước đi, cũng không còn sớm nữa, thay cô ấy chuẩn bị trang phục một chút, chúng tôi sẽ đến ngay"

Vẻ mặt Lãnh Như Phong hơi giật mình một giây rồi bình phục rất nhanh, "Nếu Cậu chủ Cơ cũng nói như vậy, Lãnh mỗ cung kính không bằng tuân mệnh!"

Dứt lời, dắt Lâm Nhược Kỳ đang ngây người đi khỏi con hẻm nhỏ. . . . . .

Dễ kích động nhất dĩ nhiên là Tang Tuyết Phù xem Lâm Nhược Kỳ là chị em tốt của mình, nhảy ra mắng trước tiên: "Anh họ, tại sao anh đột nhiên hồ đồ như thế hả ? Nếu Lãnh Như Phong giam lỏng Nhược Kỳ, uy hiếp chúng ta thì làm thế nào?"

Cơ Liệt Thần yên lặng nhìn Lãnh Như Phong mang Lâm Nhược Kỳ đi khỏi, nhẹ giọng nói: "Thật là. . . . . Làm cho người ta không thoải mái a. . . . . ."

Chương 49: Khoa học giải thích muốn độc chiếm

Lynda cách Cơ Liệt Thần gần nhất, mới vừa rồi ở trong con hẻm nhỏ mơ hồ nghe Lãnh Như Phong nói đến chuyện ngọc bội, cô nghĩ trong lòng Cơ lão đại còn mù mờ hơn so với cô.

Làm thủ hạ của Cơ Liệt Thần nhiều năm như vậy, tự nhiên đối với tác phong làm việc của anh có chút hiểu biết, chuyện không nắm chắc, Cậu chủ Cơ tuyệt đối không làm, chắc hẳn anh làm như vậy, tự nhiên anh có lý do của mình.

Vì vậy, cô khuyên lơn Tang Tuyết Phù nói: "Tuyết Phù, cô đừng sợ, tôi nghĩ Cậu chủ Cơ tự nhiên có anh ấy chủ ý của mình."

Trong lòng Tang Tuyết Phù nóng nảy, căn bản nghe không vô lời nói của Lynda.

Cô ngưng mắt nhìn sắc mặt âm trầm của Cơ Liệt Thần, mím môi một cái, bắt đầu lưu loát, nói thao thao bất tuyệt: "Anh họ. . . . . Thật ra gần đây em đang nghiên cứu Tâm Lý Học. Trong sách nói, cho dù là đàn ông hay phụ nữ, đối với một món vật phẩm hoặc là người nào đó, sinh ra yêu thích mãnh liệt thì sẽ kèm theo sinh ra một loại cảm giác bài trừ mãnh liệt, ghét người khác cũng yêu thích giống mình, thậm chí là chia sẻ, đụng vào vật phẩm này hoặc là người đó, loại hành động này có một tên gọi chuyên môn là ‘Muốn độc chiếm’. Đáng lẽ, em cho rằng anh yêu thích Nhược Kỳ xuất phát từ trong lòng, nhưng bây giờ xem ra, em cảm thấy căn bản anh không yêu thích cô ấy như vậy, rồi mới ‘Muốn độc chiếm’, chắc hẳn anh cũng không phải thật vô cùng yêu thích cô ấy. Cho nên theo em thấy, những lời nói linh tinh như ‘cưới cô ấy’ cũng không cần nói ra, lại càng không nên để cho cô ấy biết anh nghĩ như thế nào, tránh cho cô sẽ đau lòng sau này!"

Dứt lời, trong lúc vẻ mặt mọi người kinh ngạc, nhìn chăm chú, Tang Tuyết Phù tức giận hất tay bỏ đi.

Tang Tuyết Phù tức giận là chuyện đương nhiên. Theo ý cô, cho dù để cho Lâm Nhược Kỳ làm bạn nhảy của Lãnh Như Phong, cũng không cần thiết để cho anh ta trực tiếp dẫn người đi! Làm như vậy, nhất định sẽ làm cho Lâm

Nhược Kỳ hiểu lầm.

Loại hành vi này tương đương với lời nói: tôi đối với đồ vật này không có hứng thú, hiện tại cô ấy không chút thú vị, tôi đưa cô cho Lãnh Như Phong rồi, Cậu chủ Lãnh làm ơn, anh dẫn cô ấy đi nhanh một chút!

Mà trên thực tế, Cơ Liệt Thần hối hận, anh cũng không muốn cho Lãnh Như Phong làm bạn nhảy của Lâm Nhược Kỳ, cũng không muốn để cho Lãnh Như Phong trực tiếp dẫn Lâm Nhược Kỳ đi. Bởi vì, anh vốn cũng không muốn cho người đàn ông khác đụng cô!

Anh thừa nhận, tâm trạng của mình có chút khó nắm trong tay. . . . . .

Lynda quay đầu lại, trong lòng run sợ nhìn một bên mặt của một cậu chủ nào đó vẫn đẹp như pho tượng nhưng sắc mặt lại hỏng bét khác thường.

"Cậu chủ Cơ, tôi nghĩ sở dĩ anh làm như vậy là kết luận Lãnh Như Phong sẽ không làm gì đối với Y tá Lâm, hơn nữa Y tá Lâm ở bên người Lãnh Như Phong là an toàn nhất, chúng ta hành động sẽ dễ dàng hơn, đúng không?"

Cơ Liệt Thần cười khẽ, nhỏ giọng nói, "Đúng là không sai, chẳng qua tôi . . . . . ."

Lynda gật một cái, làm như hiểu nỗi khổ trong lòng Cơ Liệt Thần, nói: "Biểu tiểu thư chỉ lo lắng cho Y tá Lâm thôi, tôi lập tức mang cô ấy trở lại."

Nét mặt Cơ Liệt Thần thật bình tĩnh, gật đầu một cái, đồng ý đề nghị của Lynda. Lại cúi đầu như có điều suy nghĩ, nhìn chỗ Lâm Nhược Kỳ mới vừa rồi nằm. . . . . .

"Muốn độc chiếm sao?" Tự lẩm bẩm.

Thì ra, mới vừa rồi muốn lập tức xông lên, kích động muốn đấm Lãnh Như Phong một quyền, muốn ôm cô thật chặt ở trong lòng ngực mình, chỉ có mình đụng vào, cảm giác này là muốn độc chiếm à. . . . . .

Bỗng dưng, ánh mắt Cơ Liệt Thần ngưng tụ, bước chân hướng về phía du thuyền chạy đi. A Bưu và A Hải nhìn nhau cười, theo sát phía sau. . . . . .

Cùng lúc đó, trên du thuyền xa hoa sang trọng.

Lâm Nhược Kỳ vừa đi, vừa nghiêm túc suy nghĩ một chuyện: có nên nhắc nhở Lãnh Như Phong đừng nắm tay của cô nữa hay không?

Bởi vì. . . . . bị anh ta nắm cổ tay như vậy, đi tới chiếc du thuyền xa hoa sang trọng, thật sự là. . . . . Quá làm người khác chú ý!

Tiếng bàn tán nho nhỏ dọc theo đường đi từ bốn phương tám hướng truyền đến, Lâm Nhược Kỳ vẫn có thói quen giả vờ che giấu bản thân mình trở nên nhỏ bé không đáng kể, lập tức trở thành nhân vật quan trọng gây sự chú ý của mọi người, làm cho cô rất khó thích ứng, cả người cứng ngắc. . . . . .

"A, người đó là ai ? Cô có thấy cô gái mới vừa cùng Cậu chủ Lãnh tay trong tay tiến vào hay không!"

"Cái gì? ! Không phải là bạn nhảy tối nay của Cậu chủ Lãnh chứ? Nghe nói anh ấy chưa chọn bạn nhảy, chẳng lẽ là chờ cô ấy sao?"

"Nhìn dáng dấp vô cùng có khả năng, vậy không phải chúng ta phí công bận rộn mấy ngày nay sao ? Nhưng. . . . . Nghe nói cô gái đó chưa ra hình dáng gì đấy."

"Ừ, tôi cũng nhìn thấy vậy, vóc người rất nhỏ nhắn, nhìn dáng dấp nhiều lắm là hai mươi tuổi!"

"Trời ạ! Thì ra Cậu chủ Lãnh thích là trẻ em sao? Sớm biết như thế, tôi cũng ăn mặc thành trẻ em rồi."

"Cô không làm được! Người ta thật sự rất nhỏ tuổi, dù cô giả bộ thế nào, cũng không ngây thơ như vậy!"

"Hư. . . . . đi về phía bên này, nhanh lên nhìn trẻ em một chút, trẻ em tới kìa. . . . . ."

Trong cái nhìn soi mói đầy thâm ý của tất cả người trên du thuyền, Lâm Nhược Kỳ rụt cổ, theo bản năng cong người, hận mình không thể biến thành một con chuột, ngay tại chỗ đào cái hang chui vào! Nhưng dù sao cô không phải là con chuột chỉ biết đào hang, cho nên chỉ có thể chui vào trong ngực Lãnh Như Phong ở bên cạnh . . . . .

Đây chẳng qua một loại bản năng mà thôi, nhưng cô không để mắt đến loại hành động vô thức này mang đến hậu quả trực tiếp.

"Thấy không, cử chỉ của cô ấy và Cậu chủ Lãnh rất thân mật, tám phần là bạn nhảy của Cậu chủ Lãnh rồi !"

"Trời ạ, cô xem, cô ấy giả bộ nhỏ bé rất đáng thương! Sớm biết Cậu chủ Lãnh thích nhóc đáng thương, tôi sẽ không hóa trang trái ớt nhỏ rồi !"

. . . . . .

Về phần Lãnh Như Phong, anh ta đương nhiên không biết hành động này của Lâm Nhược Kỳ chỉ vì lo lắng phong cách không ra hình dáng gì của mình, anh ta chỉ cảm thấy vật nhỏ đáng yêu dính sát trong ngực mình, ấm áp co rúc ở trước ngực anh ta, hết sức thân mật, vô cùng lệ thuộc, vì vậy trong lòng không khỏi dâng lên một cảm xúc mềm mại hiếm có, nhất thời đối với cô sinh ra ý muốn mãnh liệt bảo vệ . . . . . .

Khó được cô chủ động thân thiết mình một lần, Lãnh Như Phong cảm thấy không khí hiện tại không tệ, vì vậy thầm nghĩ, hay là nói chuyện với cô, có thể làm cho cả hai trở nên thân thiết hơn.

Nhớ tới cô mới vừa bị người ta hạ thuốc mê, có lẽ đầu còn chưa tỉnh hẳn, liền hỏi: "Đầu. . . . . cô còn choáng váng không?"

Chương 50: Thì ra có thể làm như vậy! (Có sấm!)

Lãnh Như Phong nghĩ rằng: nắm lấy cơ hội, bắt đầu trước từ chuyện cô có bị choáng váng hay không, nếu cô nói "Không choáng váng", anh sẽ dịu dàng an ủi cô nói "Đừng cố chịu đựng, tôi sẽ xoa xoa cho cô"; nếu cô nói "Choáng váng", anh vẫn dịu dàng an ủi cô nói "Tôi xoa xoa cho cô, sẽ không còn choáng váng"

Kể từ đó, có thể sờ sờ gương mặt của cô, hôn nhẹ gương mặt của cô. . . . . .

Lãnh Như Phong thầm quyết định "Kế hoạch tác chiến", liền cố gắng mở miệng hỏi câu kia trước: " Đầu. . . . . cô còn choáng váng không?"

Sau đó nói đừng cố gắng chịu đựng, sau đó xoa một cái, hôn một cái, ôm một cái gì đó. . . . . .

Ai ngờ, Lâm Nhược Kỳ tức giận nhìn về phía anh, vẻ mặt tố cáo: "Dĩ nhiên choáng váng! Cậu chủ Lãnh, anh xem nhiều người nhìn tôi như vậy, dùng ánh mắt khó coi cưỡng hiếp tôi, dùng lời nói ác độc phỉ báng tôi, anh nói tôi có thể không choáng váng sao? ! Nói thật với anh, tôi không chỉ choáng váng đầu mà cả người cũng đau, biết tại sao cả người tôi cũng đau không? Là bị ánh mắt của bọn họ đâm thủng! Nếu không phải anh dắt tay của tôi đi, tôi sẽ không trở thành như vậy! A đúng rồi, biết trên người tôi chỗ nào đau nhất không? Chính là tay tôi bị anh bóp rất đau! Hừ!"

Không ngờ đối phương phản ứng kịch liệt như vậy, Lãnh Như Phong ngẩn ngơ, một hồi lâu miễn cưỡng nặn ra hai chữ: ". . . . . Chịu đựng."

Đúng vậy! Trực tiếp bỏ sót mất lời nói then chốt! Cộng thêm vẻ mặt cứng ngắc, bộ dáng "Hung thần ác sát, vô cùng không kiên nhẫn", làm cho Lâm Nhược Kỳ tức giận đến muốn hộc máu.

Vì vậy, cuộc đối thoại không tới một phút, lập tức kết thúc.

Mà sau khi Lâm Nhược Kỳ tức giận kêu gào, nhìn thấy vẻ mặt Lãnh Như Phong như khối băng, từ đầu đến cuối không để ý đến lời của cô, còn vẫn gắt gao nắm chặt cổ tay của cô, trong lòng càng thêm tức gần chết.

Con mẹ nó, lại bảo tôi chịu đựng! Người này quá thất lễ rồi ! Ngay cả một chút ý tứ thương hương tiếc ngọc cũng không có! Xem ra, Gà 16 ít nhất biết dịu dàng săn sóc a, còn biết lấy nước miếng trừ độc, hôn giảm đau . . . . . .

Dây thần kinh luôn chậm lụt, Lâm Nhược Kỳ không chút nào biết mình bị Cơ Liệt Thần "Đưa cho" Lãnh Như Phong mà cảm thấy tức giận, ngược lại bởi vì đoạn đối thoại này, có chút nhớ nhung Cơ Liệt Thần . . . . . .

"Lâm Nhược Kỳ, cô xảy ra chuyện gì? Sao cả người bẩn như thế, đừng làm mất mặt Cậu chủ Lãnh. Lynda, cô đi giúp cô ấy dọn dẹp một chút đi, thuận tiện trang điểm cho cô ấy xinh xắn một chút"

Nhắc tào tháo, tào tháo đến, giọng nói cậu chủ Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng réo rắt từ phía sau lưng truyền đến, Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, cả người từ trong ngực Lãnh Như Phong chuyển dời đến trong vòng tay thật ấm áp của Cơ Liệt Thần, cô cảm thấy, lúc Cơ Liệt Thần nắm ở bên eo cô, nhẹ nhàng véo eo của cô.

Nhất thời, mặt Lâm Nhược Kỳ đỏ lên giống như đít khỉ.

Không chỉ như thế, một cậu chủ nào đó căn bản không chú ý đến cái nhìn ngạc nhiên, chăm chú của người khác, chóp mũi đưa tới, thân mật hít hà ở cổ của cô, vẫn lẩm bẩm nói: "Thân thể cũng dính mùi nước bùn trong ngõ hẻm, nên tắm một chút. Lát nữa, Tuyết Phù chuẩn bị lễ phục cho cô, có nghe thấy không, nhóc?"

Giọng nói dồi dào từ tính nhưng lười biếng từ trong môi mỏng khêu gợi của anh thoát ra ngoài, làm rung động trái tim của cô.

Anh ta gọi cô là nhóc mà không phải gọi thẳng Lâm Nhược Kỳ? Đây là lần đầu tiên anh gọi cô như vậy, tại sao vậy chứ? Là cố ý sao? Thật là kỳ quái, cô rất ưa thích anh gọi cô như vậy, bởi vì từ xưa tới nay, chưa từng có người thân mật gọi cô như vậy đấy. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ sợ sệt, ngây ngốc đứng tại chỗ, Cơ Liệt Thần nhìn thấy gương mặt hồng hồng của cô cũng biết cô bị xấu hổ, cô như vậy, lập tức đánh tan cảm giác không vui trước đó, nhất thời tâm trạng trở nên rất vui vẻ, không nhịn được hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn của cô một cái.

"Xin lỗi, lúc nãy để cho cô chịu ủy khuất, tôi không nên để cho anh ta dẫn cô

đi. Có còn cảm thấy choáng váng đầu hay không?"

Lâm Nhược Kỳ một chút cũng không cảm thấy mình bị ủy khuất, trong ngây ngô trả lời: "Ừ. . . . . Còn choáng váng" Vốn rất nhạy bén, kết quả lại bị một cậu chủ nào đó hôn làm cho choáng váng.

Cơ Liệt Thần: "Muốn vào trong phòng tôi nghỉ ngơi một chút không?"

Lâm Nhược Kỳ: "Không, không tốt lắm đâu. . . . . ."

Cơ Liệt Thần cười khẽ: "Đừng khách khí."

Khuôn mặt của Lâm Nhược Kỳ giống như con tôm luộc: "Không cần, thật không cần. . . . . ."

Nhưng một cậu chủ nào đó đã ôm lấy cô, đang lúc mọi người ngạc nhiên nhìn chăm chú thì đi khỏi. Lâm Nhược Kỳ một phen từ chối và đỏ mặt, bị mọi người xem là muốn từ chối lại ra vẻ mời chào.

Cách đó không xa, Lãnh Như Phong bị trực tiếp bỏ qua, bộ mặt liền trở nên xám xịt, trong lòng rủa thầm: thì ra, con mẹ nó, còn có thể làm như vậy!

Về phần Cậu chủ Cơ, còn quay đầu lại ném cho Lãnh Như Phong một ánh mắt khinh thường, giống như đang nói: bản cậu chủ vẫn bị bắt chước, nhưng chưa bao giờ bị vượt qua! Lãnh Như Phong anh vĩnh viễn không sánh bằng Cơ Liệt Thần tôi!

Mà đổi thành cô gái xinh đẹp Tang Tuyết Phù ở một bên vui vẻ không dứt, nghĩ thầm: Anh họ làm rất tốt! Muốn độc chiếm chính là biểu hiện thế!

Kể từ khi Lâm Nhược Kỳ bị hai cậu chủ Lãnh Như Phong và Cơ Liệt Thần kéo đi hết một vòng trên du thuyền, gần như tất cả mọi người đều biết có nhân vật số một như cô tồn tại, vì vậy tên Lâm Nhược Kỳ "Cô gái nhỏ có dáng dấp chưa ra hình dáng gì lại quyến rũ được cậu chủ Lãnh và cậu chủ Cơ" nhanh chóng lan khắp cả du thuyền. . . . . .

Dĩ nhiên, lúc này Lâm Nhược Kỳ cũng không biết mình đã nổi tiếng như vậy, bởi vì cô vẫn còn bị Lynda và Tang Tuyết Phù "Dọn dẹp".

Nơi dọn dẹp cho Lâm Nhược Kỳ xem như là hạng sang, bên trong phòng tắm suối nước nóng trên du thuyền. Nói là suối nước nóng, nhưng thật ra là

giả, tại sao ở trên du thuyền lại có suối nước nóng? Chẳng qua là đốt nồi hơi, thêm một chút bột lưu huỳnh mà thôi.

Nhưng bạn học Lâm Nhược Kỳ căn bản không biết suối nước nóng thiên nhiên và suối nước nóng nhân tạo có gì khác nhau, cô chỉ cảm thấy ngâm trong suối nước nóng thật sự rất thoải mái. Nước ấm rất vừa phải, bốn phía ao nước xì xì nổi bọt nước, chơi rất vui, còn rải vào bên trong rất nhiều loại cánh hoa, mùi thơm lan tỏa, người thật là thoải mái. . . . .

Bên cạnh, Tang Tuyết Phù và Lynda thấy cô đã sớm tiến vào trạng thái hưởng thụ, không hẹn mà cùng cởi quần áo, nhảy vào trong ao hưởng thụ một phen.

Chương 51: Ngốc nghếch không chẳng qua một loại hạnh phúc, còn là một loại giải trí

"Ông già họ Lãnh này thật đúng là biết hưởng thụ, du thuyền sang trọng xa xỉ như thế cũng có thể thuê mười ngày, nói không chừng du thuyền này đã bị ông ta mua lại rồi. . . . . ." Lynda không che giấu chút nào sự hâm mộ của mình, vẻ mặt mê mẩn cảm thán.

Tang Tuyết Phù khinh thường hừ nhẹ một tiếng: "Mua chiếc một du thuyền có gì lạ, có bản lãnh học anh tôi mua hòn đảo đấy, mùa đông ở chỗ đó, sảng khoái hơn!"

Đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Lâm Nhược Kỳ vừa nghe nói thế, lập tức trợn to hai mắt, hỏi "À? Anh ta còn có một hòn đảo à? Ở nơi nào?"

Tang Tuyết Phù cười cười: "Ở Indonesia, gần đảo Bali, nơi đó cũng xây một tòa nhà, gọi là Lư Đăng Bảo số 3."

Một cô gái nào đó ngạc nhiên: "Lư Đăng Bảo số 3? Tại sao nghe giống Lư Đăng Bảo số 1 vậy. . . . . ."

"Không sai, còn có Lư Đăng Bảo số 2, số 4 và số 5" Tang Tuyết Phù nhẹ nhàng trả lời.

". . . . . ." Vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ ngớ ra, im lặng triệt để. Người đàn ông này tiền nhiều nên động kinh đúng không? Còn đánh số cho sản nghiệp của mình!

Sau đó, không tránh được oán thầm một phen: thật là nhà tư bản vạn ác a! Thế giới này, phân chia giàu nghèo quá nghiêm trọng phải vậy sao! Có người chen chúc trong ngôi nhà nhỏ hai ba chục mét vuông cũng thỏa mãn vô cùng, có người lại để khu nhà cao cấp phơi nắng a . . . . . .

Trên thân người đàn ông này đến cùng có bao nhiêu thiếu bí mật ? Có nhiều sản nghiệp như vậy không nói, ở Lư Đăng Bảo số 1, phía sau núi có nhiều sinh vật kỳ quái tồn tại, sợ rằng trong những toà nhà số hai, ba, bốn, năm,

càng thêm quỷ dị hơn thôi. . . . . .

Nước ấm thoải mái rất dễ dàng làm cho người ta mệt rã rời, cũng rất dễ dàng làm cho người ta chìm đắm vào, hơn nữa cả phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy róc rách như bài hát ru con, làm cho người ta cảm thấy thư thái, vừa lòng.

Ba cô gái vừa tán gẫu, vừa lười biếng ngâm dưới nước, rất hưởng thụ tất cả.

Nhưng, chỉ trừ có một chuyện phá vỡ thời khắc yên tĩnh này. . . . . .

"Stop! Thật là không đúng dịp, tại sao ở chỗ này cũng có thể gặp phải thứ hèn mọn quê mùa kia, cô xem, nhìn dáng dấp xấu như mặt rổ, cũng dám ra ngoài giương oai lêu lổng! Thật không biết hai vị cậu chủ kia tại sao lại coi trọng một cái bánh bao quê mùa như vậy, chỉ sợ là nhìn nhỏ bé hiền dịu, thật ra trong xương rất lẳng lơ ghê tởm thôi. . . . . ."

Đột nhiên có một giọng nói ngoại quốc truyền đến, ba cô gái đang ngâm suối nước nóng cau mày ngẩng đầu nhìn về phía cửa, nói chuyện là một cô gái ngoại quốc có mái tóc vàng.

Cô gái tóc vàng này dáng dấp thật rất xinh đẹp, đầu tóc vàng như thác nước thẳng tắp, con ngươi màu xanh ngọc bích trong suốt như nước hồ, cùng với lông mi thật dài, da thịt trắng nõn như mỡ đông, cộng thêm vóc người hấp dẫn như yêu tinh, càng tăng thêm mấy phần thành thục, quyến rũ.

Nhắc tới cô gái ngoại quốc xinh đẹp, bên cạnh mình cũng có một, Lâm Nhược Kỳ không nhịn được nghiêng đầu nhìn Lynda một chút, thì ra cô gái ngoại quốc xinh đẹp cũng hấp dẫn như vậy a. . . . . .

Đang chuẩn bị nhìn về phía đối phương nở nụ cười thân thiện, ai ngờ, đối phương nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lâm Nhược Kỳ một lần nữa, chỉ phát ra một tiếng khinh miệt: "Hừ!"

Người trước mặt nói một tràng tiếng anh, nghe không hiểu, nhưng chỉ cần nhìn sắc mặt của của đối phương một cái cũng biết, có lẽ không phải là lời hay rồi.

Tang Tuyết Phù quay đầu lại nhìn Lâm Nhược Kỳ, an ủi: "Mặc kệ cô ta, xem cô ta như con cóc đi. . . . . ."

Lời còn chưa dứt, lại có một khuôn mặt xinh đẹp khác xuất hiện tại cửa, cô gái xinh đẹp này cũng tóc vàng, nhưng khuôn mặt người này so với người trước càng xinh đẹp hơn, liền biết rõ đối phương không có ý tốt, Lâm Nhược Kỳ không nhịn được nhìn các cô mấy lần.

Sau đó, lại nghe thấy đối phương nói một tràng tiếng anh.

"Elise, cô nói là người nào? A, tôi biết rồi, là người có vóc dáng trẻ em phải không? Quả nhiên nhìn rất hèn mọn quê mùa, còn lùn như vậy. . . . . Thật ra hai người bên cạnh cũng không có gì đặc biệt, một người giống người Somalia bệnh xida thối nát, một người giống dân bản xứ Nam Mĩ, còn người ở giữa căn bản là di truyền của người lùn nha, tại sao đàn ông trong nước bọn họ thưởng thức thứ tồi tệ như vậy? yêu thích thứ biến thái như vậy. . . . . chậc chậc chậc!"

Nếu nói người ở trước mặt khá lịch sự, như vậy người ở phía sau chính là ác ý khiêu khích. Bởi vì rõ ràng cả khuôn mặt cô ta cũng tràn đầy thị uy, sau khi nói xong, ôm cánh tay người phía trước đứng ở một bên, chờ phản ứng lồng lộn của ba cô gái ngâm mình ở trong hồ.

Đáng tiếc, gió lạnh thổi qua, người có phản ứng. . . . . .

Lynda và Tang Tuyết Phù đều không hẹn mà cùng đụng cánh tay Lâm Nhược Kỳ một cái, hỏi "Này, tại sao cô cũng không nói chuyện? Họ đang khiêu chiến cô đấy. Thế nào, sợ sao? Có muốn chúng tôi hô hào trợ uy cho cô hay không. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ vỗ tay một cái, nắn nắn đầu vai, vung vung khuỷu tay, chân đá ra. Như không có việc gì nói: "Không cần, lại không quan hệ tới tôi, dù sao tôi nghe cũng không hiểu bọn họ nói gì."

". . . . . ." Lynda và Tang Tuyết Phù im lặng. Thì ra, ngốc nghếch cũng là một loại hạnh phúc a. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ tiếp tục nói: "Hơn nữa, tại sao các người cũng không tức giận? Mặc dù tôi nghe không hiểu ra sao cả, nhưng nhìn ánh mắt vừa rồi của cô ấy, dường như cũng mắng hai người a?"

Lynda và Tang Tuyết Phù nhìn nhau cười, nhún vai một cái nói: "Không có gì, mỗi khi có người ghen tỵ vẻ đẹp của chúng ta thì sẽ xuất hiện tình huống như thế, chúng ta đã miễn dịch."

Thật ra, tình huống thật là hai người bọn họ thường sẽ vung tay, đánh cho đối phương không dám nói xấu nữa mới thôi.

Không biết rõ tình hình, khóe miệng Lâm Nhược Kỳ giật giật, hai người kia thật đúng là không khiêm tốn. . . . . .

Lynda nói: "Nhưng cô không tò mò bọn họ nói gì sao? Có muốn tôi phiên dịch một chút hay không? Thành thật mà nói, những lời đó không dễ nghe, tôi thật đúng là không biết dùng Trung văn thế nào để phiên dịch cho thỏa đáng. . . . . ."

Tang Tuyết Phù xen vào nói: "Nếu không, tôi phiên dịch cho cô nhé?"

Suy nghĩ một chút, Lâm Nhược Kỳ lắc đầu một cái, trả lời: "Thôi đi, hiện tại tâm trạng của tôi không tệ, không muốn lên lớp tiếng Anh. . . . . Trong đại học đã phiền, mỗi lần nhớ tới những từ tiếng Anh kia, cũng làm cho tôi rất đau đầu, nhất là nghe trên lớp mới khổ. . . . ."

Khóe miệng Tang Tuyết Phù giật giật, sau khi cùng Lynda nhìn nhau, quay đầu lại cười to như sấm. Thì ra, ngốc nghếch không chỉ là một loại hạnh phúc, mà còn là một loại giải trí a. . . . . .

Chương 52: Phản bác sấm sét (sấm chớp khổng lồ!)

Thật ra, Lâm Nhược Kỳ không phải không muốn nghe, cũng không phải bởi vì cô nghe không hiểu câu nào, chính là vì nghe hiểu một nửa, có thể đoán được lời nói của đối phương cũng không phải là lời tốt đẹp gì, cho nên không làm sao có hứng đi tìm hiểu sự thật.

Sau đây là nội dung Lâm Nhược Kỳ nghe được . . . . . ."

"Stop! Thật là không đúng dịp, tại sao ở chỗ này cũng có thể gặp phải thứ □□, cô xem, nhìn dáng dấp □□, cũng dám ra ngoài □□! Thật không biết hai vị cậu chủ kia tại sao coi trọng một □□□, chỉ sợ là nhìn □□, thật ra trong xương rất □□ thôi. . . . . ."

"Elise, cô nói là người nào? A, tôi biết rồi, là người □□□□ phải không? Quả nhiên nhìn rất □□□□, còn lùn như vậy. . . . . Thật ra hai người bên cạnh cũng không có gì đặc biệt, một người giống □□□□□□□□, một người giống □□□□□□□□, còn người ở giữa căn bản là □□□□□□□□ nha, tại sao đàn ông trong nước bọn họ thưởng thức □□□□ như vậy? Rất □□□□, yêu thích như vậy. . . . . chậc chậc chậc!"

Lâm Nhược Kỳ hít thở một hơi, lơ đễnh nhìn hai cô gái xinh đẹp tóc vàng đã cởi quần áo đi tới, đang ưỡn ngực, ngẩng đầu kiêu ngạo đi tới, vẻ mặt kia rõ ràng là khoe vóc người ngạo nghễ của các cô.

Lâm Nhược Kỳ không còn chút sức lực nào lắc lắc đầu, nghiêm trọng khinh bỉ nhìn đối phương một cái, như vậy rất dễ dàng bị ung thư tuyến vú, chậm rì rì trong hồ nước bò dậy, đem khăn tắm phủ thêm.

Quay đầu về phía Lynda và Tang Tuyết Phù nói, "Thật ra tôi cảm thấy trên thế giới, ngôn ngữ mắng nhau kiểu đầu đường xó chợ chuẩn xác nhất, kinh điển nhất, mạnh mẽ nhất, chính là tiếng trung chúng ta, tình huống giống vừa rồi, bình thường chúng ta có thể mắng đối phương như vầy: nếu dùng câu mắng ngắn gọn là ‘lẳng lơ’,‘thay đổi thất thường’,‘ngoại tình’,‘người đàn bà hư hỏng’. . . . . nếu dùng câu mắng hoa mĩ là ‘Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga’,‘Dáng dấp đâm mày, đâm mắt còn làm mất mặt’,‘Đái một bãi cũng không dám soi bộ dáng của mình’ đợi chút. . . . . ."

Nhìn Lynda và Tang Tuyết Phù trong hồ ngây người như phỗng, Lâm Nhược Kỳ tiếp tục nói lưu loát.

Dĩ nhiên, nếu chúng ta gặp phải tình huống như thế, cũng sẽ phản bác lại, sẽ nói đối phương ‘Không ăn được quả nho thì nói quả nho còn xanh’,‘Miệng chó không mọc ra ngà voi’……. xa thêm chút nữa có thể mắng các cô là ‘Cô trời sanh là dưa chuột thiếu đuôi, lớn lên là hột đào thiếu đập (không đập vỏ được), cả đời là mô-tơ hỏng thiếu điện, như thế nào, rất có cảm giác nghệ thuật chứ?"

Lynda và Tang Tuyết Phù trợn mắt, cùng nói: "Nghe không hiểu tiếng Trung, thật là may mắn của các cô ấy. . . . . ."

Dứt lời, không thèm nhìn hai cô gái xinh đẹp tóc vàng đang cắn răng nghiến lợi, ba người cười thật to.

Cười đến đau bụng, Lâm Nhược Kỳ mới nhớ tới nên đi thay quần áo, lúc gần đi vẫn không quên liếc mắt quyến rũ nhìn hai cô gái xinh đẹp tóc vàng, không ngờ hai cô gái xinh đẹp tóc vàng thật ra cũng biết một chút Trung văn, biết Lâm Nhược Kỳ đang nói xấu các cô, nhưng khổ nỗi đối với ngạn ngữ tiếng trung không biết, chỉ có thể nghẹn đỏ mặt, giương mắt nhìn.

Vì vậy, lại bị ba cô gái nhàm chán đem giải trí một lần. . . . . .

Sau khi tắm rửa xong, Lâm Nhược Kỳ ra khỏi phòng tắm suối nước nóng đi trước, chỉ mặc một bộ ki-mô-nô đơn giản, rộng thùng thình, mang guốc gỗ trở về phòng.

Đường trở về cũng không khó tìm, nhưng trời sanh Lâm Nhược Kỳ là kẻ mù đường mà mỗi phòng ở đây cũng "dài" giống hệt nhau, vô tình, đã lầm đường. Cô chỉ biết mình và Cơ Liệt Thần ở gian phòng cấp bậc VIP tối cao, vì vậy, tóm được một nhân viên tạp vụ hỏi đường liền đi thẳng tới phòng VIP tối cao ở tầng lầu 4.

Phòng VIP tối cao quả nhiên có khác, cả tầng lầu trang trí rất phong cách, ngay cả lối đi nhỏ cũng trải thảm lông cừu hạng nhất, hơn nữa trên vách tường gắn đèn thủy tinh giống như đá kim cương rất đẹp, làm cho người ta có cảm giác lạc vào mộng, giống như tiến vào một thế giới kỳ ảo. . . . . .

Bỗng nhiên, cuối hành lang có một gian phòng bị người mở ra, từ bên trong

đi ra một nam nhân viên tạp vụ, sau khi anh ta ra ngoài, không đóng kín cửa, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong ánh đèn neon đang lóe sáng rực rỡ. Lâm Nhược Kỳ có chút ngạc nhiên, nghĩ thầm có phải trong du thuyền có quầy rượu nhỏ hay không?

Eugene O'Neill từng nói qua, tính tò mò có thể giết chết một con mèo. Lúc này Lâm Nhược Kỳ giống như bị tính tò mò quấy phá, vô cùng muốn vào phòng dò xét như một con mèo ngu ngốc, nhón chân lên đi vào.

Vừa mới vào phòng, liền bị một loại hơi thở quỷ dị, dâm loạn, xa xỉ, đè nén làm cả người cô rụt rè!

Đi qua cửa trước, vòng qua màn vải màu đen che khuất tầm mắt, phát hiện dưới ánh đèn neon lóe sáng dường như có người, không chỉ một người, hơn nữa còn là một nam một nữ trần truồng!

Thấy thế, Lâm Nhược Kỳ kinh hãi không dứt! Dưới chân mềm nhũn, nhất thời hai đầu gối và đôi tay chạm đất, nhưng cũng không có cảm giác đau, cô cúi đầu xem xét, trong gian phòng trải thảm Ba Tư làm bằng thủ công.

"Phong, cầu xin anh, đừng như vậy. . . . . Cầu xin anh. . . . . Phong. . . . . Đừng, đừng như vậy. . . . . Đối với em. . . . . ." Nhè nhẹ, hơi yếu, lẩm bẩm, tiếng cầu xin thê lương của cô gái truyền vào trong lỗ tai Lâm Nhược Kỳ.

Theo bản năng, Lâm Nhược Kỳ không cách nào nhịn được, ngẩng đầu nhìn . . . . . lúc ngẩng đầu lên trong nháy mắt, kinh ngạc đến ngây người!

Ông trời! Cô nghĩ, có lẽ đây là hình ảnh dâm loạn mà 19 năm trong đời cô nhìn thấy. . . . .

Tất cả trước mắt, không thể dùng hai chữ "Sững sờ" để hình dung.

Một cô gái trần truồng, không đúng, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy tuổi của cô gái ấy dường như không sai biệt lắm so với mình, nhiều lắm chỉ tròn hai mươi, thậm chí vóc dáng cũng có chút giống mình. Mặc dù trong miệng cô gái nhỏ xin tha cho, nhưng trên mặt không biết rốt cuộc là khổ sở hay vui vẻ.

Thân thể xinh đẹp quyến rũ nửa nằm trên ghế sa lon, tóc hơi rối tung, che trước gò má mềm mại xinh đẹp của cô, mồ hôi hột từ tai dần dần chảy xuống, quanh thân nhuộm một vòng ánh sáng trong suốt, sáng bóng nhu hòa.

Cái mông rất tròn ngạo nghễ ưỡn lên, bị một đôi tay giống như gọng kìm nắm chặt, cũng nâng lên thật cao. Người đàn ông cũng trần truồng, đang lấy phương thức khó có thể tưởng tượng, cố sức giày xéo cô gái nhỏ dưới người.
. . . . .

Lâm Nhược Kỳ bỗng giật mình, cô gái kia mới vừa rồi đang gọi người nào? Phong? Lãnh Như Phong sao?

Chương 53: Tiên sinh, cần áo mưa không?

Theo bản năng, Lâm Nhược Kỳ nhìn về phía khuôn mặt người đàn ông, mặc dù không thấy rõ gương mặt hoàn chỉnh, nhưng cô cảm thấy chắc là không phải, bởi vì Lãnh Như Phong không có đầu tóc bạc như người đàn ông này, cũng không có tà khí như người đàn ông này.

Tiếng động Lâm Nhược Kỳ té ngã trên sàn, làm cho người đàn ông ngưng động tác!

Nhanh chóng quay đầu lại, Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy rõ mặt của anh ta. Ông trời, người đàn ông này dáng dấp thật là Schwarzenegger, khuôn mặt và bắp thịt trên người cũng có thể theo động tác kịch liệt mà lay động!

Lâm Nhược Kỳ ngây ngốc nhìn cô gái nhỏ nằm ở trên ghế sa lon, thật lo lắng cô làm sao chịu được. . . . . .

Người đàn ông hí nửa mắt, lạnh lùng quan sát Lâm Nhược Kỳ vấp ngã trên mặt thảm, còn chưa kịp bò dậy, nét mặt tràn đầy kinh ngạc. Đáy mắt thoáng qua lạnh lùng, sau khi hài hước hừ lạnh một tiếng, thân thể anh ta rút khỏi người cô gái, tuỳ tiện, vẻ mặt dữ tợn đi về phía Lâm Nhược Kỳ. . . . . .

Toàn thân người đàn ông, không một mảnh vải!

So với cái đó nhìn thấy trên người của Gà 16 lúc ấy, tình cảnh trước mắt hiển nhiên khiêu chiến cô đến cực hạn! Hiện tại trên người của người đàn ông này không hề có cái đẹp nào đáng nói, càng không để cho cô liên tưởng đến những thứ linh tinh trên thân thể của người mẫu. . . . . chuyện duy nhất cô muốn làm chính là . . . . . nôn mửa!

Mẹ nó, tuy nói cô là y tá đã thực tập ở bệnh viện nam khoa, quả thật duyệt vô số "Chim", nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy trực tiếp loại hiện trường biểu diễn "ò í e" này, hơn nữa khoảng cách "Thưởng thức" gần như vậy, thật đúng là lần đầu nhìn thấy trong cuộc đời a!

Vấn đề là: người đàn ông kia quá mức không có liêm sỉ chút nào, trực tiếp cầm "Súng" giương lên còn chưa tính, dù sao đi nữa, dính vào cái vật không

sạch sẻ đó thì lau sạch sẻ rồi đi gặp người ta chứ? Anh ta lại để lỏa lồ như vậy, trong ánh sáng mờ ảo phóng đãng đi về phía cô!

Nhất thời, một cảm giác buồn nôn ào ạt dâng trào ra ngoài.

"Nôn . . . . . ." Lâm Nhược Kỳ lập tức bắt đầu nôn khan.

Đáng tiếc, trong dạ dày của cô trống trơn, cái gì cũng nôn không ra được. . . . . .

"Em gái nhỏ, hâm mộ sao? Có phải cũng muốn thoải mái một chút hay không? Bảo bối của anh đây chẳng những nhìn thoải mái, dùng. . . . . .càng thoải mái hơn" Giọng nói của người đàn ông đầy thô tục. Rất dễ nhận thấy, ngôn ngữ và hành vi của anh ta đều không có liêm sỉ!

Anh ta không nói lời nào, cô đã muốn đánh anh ta, vừa nói, càng muốn đánh cho anh ta một trận đau nhức nằm bẹp dí!

Đáng tiếc, cô căn bản không biết võ, cũng không có gì để phòng thân, huống chi thân thể đối phương cường tráng, cô vốn không phải đối thủ của người ta, lấy cái gì đánh người ta đau nhức nằm bẹp dí? Trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, ý tưởng lóe lên, lập tức giả bộ nói: "Ha ha, xin chào tiên sinh, xin hỏi, cần áo mưa không?"

Quả nhiên nhìn thấy đối phương hơi ngẩn ra, không ngờ tới cô nói lời này, trong đầu chợt động, Lâm Nhược Kỳ tiếp tục ba hoa.

"Tiên sinh, vì bảo đảm thân thể khỏe mạnh của anh và người yêu, xin sử dụng áo mưa an toàn!" Hơi ngừng lại, nói thêm một câu, "Tôi là nhân viên đại diện chào hàng ‘tình yêu’ trên du thuyền, hoan nghênh sử dụng sản phẩm người lớn của chúng tôi"

Dứt lời, trên mặt nở nụ cười vô cùng rực rỡ, vô cùng nịnh hót.

Người đàn ông rất buồn bực, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một phen, dường như rất nghi ngờ lời giải thích của cô. Lâm Nhược Kỳ cúi đầu nhìn qua trên người mình, sau khi ngâm suối nước nóng mới thay ki-mô-nô, khóe miệng giật giật.

Ha ha, đúng là không giống như bán sản phẩm đó a. . . . . .

Để tăng cường hiệu quả, để chứng minh lời nói của mình là chân thật, thừa dịp đối phương còn kinh ngạc, Lâm Nhược Kỳ cường điệu nói: "Tiên sinh, chúng tôi có mùi dây tây, mùi kẹo, mùi quýt, mùi Bạc Hà, a đúng rồi, còn có mùi mới nhất. . . . . Ha ha, mùi chuối tiêu, anh muốn chọn loại nào?"

Sau đó, ánh mắt không ngừng liếc về phía cô gái nhỏ kia, đang ngồi ưỡn cặp vú đỏ lên.

Cô gái kia thật khờ a, mình cũng bỏ công như vậy rồi, tại sao cô còn chưa chạy trốn chứ? !

Hạ quyết tâm, không có biện pháp, cô chỉ còn cách ra sức kéo dài thời gian.

"A, nếu đối với mùi thơm anh không có ý kiến, vậy tôi có thể giới thiệu cho anh vài loại kiểu dáng áo mưa khác nhau, hình đinh ốc, hình trơn nhẵn, hình răng cưa, hình viên bi . . . . . Tóm lại, luôn có một loại thích hợp cho anh!"

May mà thường ngày, cô nhóc Tiểu Ngôn đã nói với cô, trong “hậu cung” của cha cô có bán những thứ này, còn đã từng bày ra ở trước mặt cô, mỗi kiểu dáng, mỗi hương vị, cái gì cần có đều có a.

"Bốp! Bốp!" Hai tiếng vỗ tay giòn giã vang lên.

Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc phát hiện, tiếng vỗ tay này phát ra sau tấm màn đen từ trong một góc khác của gian phòng.

Nhất thời, nghẹn họng.

Thì ra, ngoại trừ một đôi nam nữ trần truồng ở bên ngoài với cô, trong phòng này còn có người thứ tư tồn tại? !

Chỉ thấy người đàn ông hung hăng lườm cô một cái, liền xoay người đi về phía sau tấm màn đen, rõ ràng là cùng người ở phía sau tấm màn này nói nhỏ.

Lần này, Lâm Nhược Kỳ thật sự thẹn ướt mồ hôi!

Thật là không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn! Cô thật không nghĩ đến trong phòng này lại có người ẩn nấp thưởng thức!

Chỉ chốc lát sau, người đàn ông kia trở lại, ánh mắt trên cao nhìn xuống cô,

nói: "Cô đi ra ngoài đi, nơi này cũng không cần gì!"

"Nhưng, nhưng. . . . . ." Cô còn lo lắng cho cô gái nhỏ ngồi trên ghế sa lon, nhưng người đàn ông đã nghiêng người xuống, bộ dạng dường như muốn tóm cô đi ra ngoài, cái vật phía dưới ở trước mặt cô trắng trợn đong đưa . . . . . .

Cô giật mình đành phải lui ra ngoài, chạy một mạch như ma đuổi.

"Ầm. . . . . ." một tiếng, người đàn ông không khách khí chút nào đem cửa phòng đóng lại.

Trước khi đi, cô còn nhìn sang cô gái nhỏ kia một lần nữa, phát hiện mặc dù trong miệng cô ấy xin tha, nhưng hoàn toàn không có ý muốn trốn ra. Cô cảm thấy thật sự không hiểu nổi, thì ra mình xen vào việc của người khác rồi sao?

Nhưng mặc kệ nghĩ thế nào, cũng cảm thấy chuyện này hết sức quỷ dị. . . . . .

Sau khi Lâm Nhược Kỳ đi, người đàn ông ở sau tấm màn đen mới mặt lạnh chậm rãi đi ra, gương mặt lạnh lùng, thân thể cường tráng, cô gái nhỏ trên ghế sa lon nghiêng đầu nhìn về phía anh ta, cầu khẩn nói: "Phong, em van anh, em biết em sai rồi, đừng đối xử với em như vậy?"

Lãnh Như Phong mím môi, bưng một ly rượu đỏ nhàn nhạt hớp một ngụm, trong mắt tỏa ra sáng sáng lạnh lùng. Một hồi lâu, mới nói: "Đã muộn."

Hơi ngừng lại, nhìn người đàn ông kia đang chờ một bên, anh ta tiếp tục nói: "Sau này, cô hãy cùng với anh ta đi"

Cô gái vừa nghe, giật mình hoảng sợ: "Không! Phong. . . . . Đừng không quan tâm đến em!"

Mắt đẹp Lãnh Như Phong đông lại, "Cũng không phải cô! Nhưng cô chỉ là vật thay thế, còn muốn như thế nào nữa? !"

Cô gái ngồi trên ghế sa lon ngẩn ra, cười chua xót. . . . . .

Hai ba giây sau im lặng cúi đầu, nói: "Em chỉ có một yêu cầu, cầu xin anh đối với em gái của em khá hơn một chút . . . . . ."

Nghe vậy, Lãnh Như Phong tà tà liếc cô một cái, tròng mắt đen lạnh lùng hung ác như chim ưng, bình tĩnh như nước nhưng thâm trầm như biển làm cho người ta nhìn không thấu.

Chỉ nghe anh ta nói: "Chỉ cần cô ta không phạm lỗi, tự nhiên tôi sẽ đối tốt với cô ta"

Chương 54: Bản thân trải qua hiện trường cưỡng hiếp

Sau khi Lâm Nhược Kỳ từ trong phòng VIP tối cao kia đi ra ngoài, rốt cuộc cho rằng mình thoát khỏi hiểm cảnh, có thể thở gấp, lại không nghĩ rằng, có chuyện nguy hiểm hơn đang đợi mình.

Ở trong gian phòng kia kéo dài quá lâu, cô quyết định nên theo đường cũ trở về phòng tắm suối nước nóng tìm Lynda và Tang Tuyết Phù, vì vậy một đường đi trở về.

Trên đường, phải đi qua một hành lang rất dài, có lẽ do đèn đường bị hỏng, giờ phút này thoạt nhìn giống như cái miệng đen ngòm của một con mãnh thú.

Lâm Nhược Kỳ ngớ ngẩn, vỗ tay một cái, hy vọng tiếng vỗ này có thể làm cho những bóng đèn đường kia phát sáng. Đáng tiếc, cái nào cũng bị hỏng, cho dù sáng cũng chỉ phát ra ánh sáng mờ nhạt, khiến cho cả hành lang nhìn rợn cả tóc gáy. . . . . .

Theo bản năng, cô bước nhanh hơn, muốn nhanh chóng đi qua đoạn hành lang này, có lẽ đi tới được một đoạn thì chuyện xảy ra.

Đột nhiên ánh đèn trước sau tối sầm lại, sau hai giây ánh sáng chói mắt từ trên đỉnh đầu bắn tới. Theo phản xạ cô vừa ngẩng đầu, lại bị người dùng vải bố che miệng, cô còn chưa kịp nhìn rõ đối phương là ai, liền bị người ta chụp khăn vải đen che mắt lại.

Mặc cho cô tay đấm chân đá, đối phương cũng không động đậy. Trực giác cho cô biết, đối phương chỉ có một người, hơn nữa còn là đàn ông, bởi vì chỉ có đàn ông mới có hơi sức lớn, vác cô đi một đoạn đường dài như vậy.

Trong lòng cực kỳ sợ hãi, suy nghĩ duy nhất chính là: Mẹ nó, tại sao hôm nay xui xẻo như vậy? Vận cứt chó trong năm, hôm nay tất cả đều gặp phải? !

Mười phút sau, cái khăn bịt mắt của cô bị người lấy xuống, kể cả cái khăn lau ở trong miệng phát ra mùi hôi thối.

Đầu tiên ho dữ dội một trận, khạc ra vật thể bẩn thỉu không rõ ở trong miệng làm người ta muốn nôn mửa, thuận tiện phun vài hớp nước bọt đến trên mặt đối phương, thừa dịp còn có hơi sức, lập tức bắt đầu cố sức hô to.

"Cứu mạng a . . . . . cứu mạng, mau tới cứu người a . . . . . bắt cóc á!"

Nhưng gian phòng hiệu quả cách âm rất tốt, căn bản cô không nghe được động tĩnh bên ngoài, chắc hẳn ngoài phòng cũng không có người có thể nghe được tiếng cô la lên. Xem ra, đối phương đã sớm chuẩn bị, mới có thể mang cô tới nơi đây.

"Chát . . . . . ."

Thấy cô một chút cũng không có giác ngộ mình bị bắt cóc, đối phương vỗ một cái vào mông cô, tiếng kêu vang dội.

Cô bị đánh đến choáng váng đầu, ù tai, sững sờ tại chỗ, lúc này mới nghĩ đến cẩn thận quan sát người đàn ông đã bắt cóc cô.

Hai chân thon dài, mặc quần jean phẳng phiu, áo màu xanh nhạt bó sát người, nổi bật thân hình khỏe đẹp, da thịt màu mật ong, từ cổ đến ngực rồi đến hai cánh tay, cũng lộ ra hoàn mỹ.

Lâm Nhược Kỳ không khỏi tò mò tướng mạo của anh ta, bình thường không phải bọn cướp mang mặt nạ thì bịt mặt, chẳng lẽ người đàn ông này . . . . . .

Lại không nghĩ rằng, người đàn ông này không chút nào keo kiệt biểu diễn gương mặt thời ‘Ngũ Đại anh hùng’ của anh ta. Bởi vì anh ta có khuôn mặt xinh đẹp, xinh đẹp đến chói mắt, mái tóc dài nhuộm highlight vài sợi màu tím không theo khuôn phép, ngược lại bện lại vô cùng sạch sẽ, không có nửa phần xốc xếch, rỏ ràng anh ta rất tự tin khuôn mặt của mình, thậm chí có thể nói là kiêu ngạo, cả người tản ra khí thế tà ác, cuồng vọng.

Mà dưới mắt, mặc dù trên khuôn mặt đẹp trai lại tràn đầy hứng thú nhưng đang nổi lên tín hiệu gọi là nguy hiểm!

Nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ đang quan sát mình, anh ta xì khẽ một tiếng, xem thường nói: "Cô gái, cô lớn tiếng kêu cũng không có ích gì, sẽ không có người biết cô ở nơi này đâu!"

Dứt lời, bàn tay chợt đưa ra hung hăng dùng sức kẹp chặt cánh tay Lâm

Nhược Kỳ, kéo thân thể của cô qua, vứt trên boong thuyền cứng rắn lạnh lẽo.

Hơn nữa, tiện thể đè lên cô!

Sau đó bên ngực, hông của cô, vuốt ve loạn xạ trên dưới, đỉnh đầu gối cứng rắn cũng chen vào giữa hai chân của cô, tay theo bắp đùi trượt xuống bắt được cổ chân của cô, thô lỗ kéo ra. . . . . .

Cả người Lâm Nhược Kỳ cũng trở nên cứng ngắc!

19 năm qua, bên cạnh bạn học Lâm Nhược Kỳ cũng không có người đàn ông nào, lại có thể vừa đi lên thuyền, bản thân đã trải qua hiện trường cưỡng hiếp!

Ngay cả Cơ Liệt Thần cũng từng thân mật với cô nhưng mức độ của anh xem như vẫn còn ở trong giới hạn mà cô có thể chấp nhận, hơn nữa anh không dùng phương thức thô bạo như thế đối với cô.

Không thể nghi ngờ, tình hình trước mắt đối với một nữ sinh chưa biết mùi đời mà nói, thật sự rất khiếp sợ, ngay cả lần trước ở dưới chân núi nhà họ Cơ, Lãnh Như Phong đột nhiên đụng ngã cô lăn xuống mương nước thì cô cũng không có khiếp sợ như vậy. Loại cảm xúc khiếp sợ này đã vượt xa sự sợ hãi và xấu hổ, khó có thể diễn đạt, chỉ còn lại hoảng hốt và nghẹn thở. . . . . .

"Sao hả, xem phản ứng của cô giống như chưa từng trải qua chuyện kia sao. . . . . nhưng phải nói rằng, da của cô. . . . . Ngược lại rất trơn bóng. . . . . ."

Không giống với phản ứng ngốc trệ của Lâm Nhược Kỳ, ngược lại Lôi Thiệu Đình rất hưởng thụ, vừa lẩm bẩm tự nói, vừa mạnh mẽ đè ép Lâm Nhược Kỳ, thỏa thích chiếm tiện nghi!

Thật ra cô rất muốn cử động nhưng cô đã thử qua, người đàn ông này hơi sức lớn đến kinh người, người nằm hình chữ đại (大), dang tay chân nằm ở trên người cô, vừa lúc đem hai tay hai chân của cô giống như đóng đinh tại chỗ!

Cho nên, cô căn bản có lòng nhưng không đủ sức, cũng không nhúc nhích được chút nào!

Đáng giận hơn, người đàn ông xấu xa này đã bắt đầu dùng miệng môi chạy

trên da thịt mịn màng trên bờ vai cô, bò lên đầu vai gầy, lúc ngâm suối nước nóng da đã ửng hồng, hàm răng gặm lên xương bả vai, trên da thịt lưu lại từng đường vết đỏ mập mờ. . . . . Người đàn ông bắt đầu đem thân thể hai người dịch sang một nơi, quần áo cản trở từng món một lột ra, tai bên nhẹ nhàng cười trêu chọc nơi nhạy cảm . . . . . .

"Không tệ, da của cô rất mềm mại, tùy tiện dùng một chút sức cũng có thể để lại dấu vết, như vậy không còn gì tốt bằng, vừa làm cho người ta mãnh liệt tràn đầy tham muốn giữ lấy, lại có thể để cho anh ta sau khi nhìn thấy sinh ra cảm giác tức giận mãnh liệt, chính là kết quả mà tôi mong muốn. . . . . ."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ có chút kinh hoàng, sau hai giây, rốt cuộc phản ứng kịp. Thì ra người đàn ông này vì trả thù người nào đó mới làm như thế chứ?

Cô hỏi: "Xin, xin hỏi. . . . . Rốt cuộc anh là ai? Có phải anh có chuyện gì không vui hay không, có muốn nói cho tôi nghe hay không, có lẽ chúng ta có thể không cần dùng loại phương thức này phát tiết?"

Mặc dù cô không phải bác sĩ tâm lý, nhưng cô dám đoán chắc người đàn ông này nhất định bị cái gì kích thích mới có thể làm như thế!

Thật không nghĩ đến, lời của cô vừa ra khỏi miệng, lập tức nhận lấy sự trừng phạt của người đàn ông bằng một cái tát!

"Yên ổn một chút! Ai muốn nói chuyện với cô hả ? !"

Nhất thời, Lâm Nhược Kỳ cảm giác hai mắt mình bắt đầu nổ đôm đốm rồi. . . . .

Chương 55: Bom cay trong truyền thuyết

Cô nghĩ có lẽ phần nửa mặt bên phải của mình đã bị đánh sưng lên, bộ dáng kia khẳng định rất khó coi, vết bầm đen nhàn nhạt như hoa nở.

Một giây kế tiếp, đối phương liền xác nhận suy đoán của cô.

Chỉ thấy anh ta dùng ngón cái và ngón trỏ, thô bạo nắm khuôn mặt đã biến dạng bởi vì sưng đau của Lâm Nhược Kỳ, kéo mạnh, khinh miệt hừ một tiếng, "Thôi đi, đàng hoàng nói cho cô biết, gương mặt này của cô, căn bản không làm cho người ta có hứng thú, nếu không phải vì Lãnh Như Phong có ý với loại người như cô, tôi mới lười nhìn cô một cái. . . . . Quả nhiên cậu chủ kia là một quái thai!"

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ nổi giận, anh không nói tôi không biết. Nếu không phải mình không cử động được, cô thực sự rất muốn bộc phát.

. . . . . Con mẹ nó, thì ra người đàn ông này là một tên GAY!

. . . . . Anh nói anh thích đàn ông còn chưa tính, đối với cô gái không có hứng thú, vậy anh còn nằm ở trên người tôi vừa sờ, vừa gặm làm gì?

. . . . . Vậy nói anh là cầm thú hay súc sinh? Hơn nữa còn đánh tôi, thậm chí đánh hai cái, thật là không được dạy dỗ!

. . . . . Tôi ghét nhất đàn ông bạo lực, đàn ông giống như anh vậy nên kéo ra ngoài hung hăng bạo Hoa Cúc! Anh và Lãnh Như Phong có gian tình, liên quan gì tới tôi? Tại sao muốn kéo tôi tới trút giận. . . . . .

Thật vất vả, đối phương chợt buông lỏng sức lực trên tay, cô đang muốn đẩy anh ta ra, không ngờ sau tiếng cởi quần sột soạt, người đàn ông này lại bắt đầu nhô lên!

Sau khi cảm nhận dưới mông có dị vật dí vào, Lâm Nhược Kỳ lập tức dựng đứng lông tóc! Đầu óc trống rỗng! Loại hành động cưỡng hiếp trên căn bản bức cô tới đường cùng.

Nhất thời cũng không quan tâm nữa, không quan tâm bên ngoài nghe hay không nghe được, nếu anh ta sợ cô ầm ĩ, cô sẽ để cho anh ta biết cái gì mới ầm ĩ chân chính!

Vì vậy, lên tiếng thét to: "A. . . . . Tuyết Phù! Lynda! Mau tới cứu tôi a! Cứu mạng, cứu mạng a a a a a a! Cưỡng hiếp a! Vô sỉ a! Giở trò lưu manh a a a a a a!"

Quả nhiên người đàn ông trên người dừng lại, ngược lại lần này không có bạt tai cô, cũng không che kín miệng của cô, cong thắt lưng, chậm rãi nhẹ giọng hỏi: "Tại sao cô không kêu kêu Lãnh Như Phong? Gào to lên một chút, thử xem có thể gọi Lãnh Như Phong tới hay không!"

Giọng nói hài hước, âm thanh lười biếng như mãnh thú trêu chọc con mồi lúc nhàn rỗi. Khuôn mặt giống như phủ một tầng ánh sáng, sợi tóc màu tím ở dưới ánh đèn phản chiếu ra chói lọi quỷ dị, con ngươi cong cong bị che khuất dưới sợ tóc màu tím, thoạt nhìn xinh đẹp nhưng vô cùng tà ác và nguy hiểm.

Đáy lòng Lâm Nhược Kỳ chìm xuống, trong miệng lẩm bẩm: "Lãnh Như Phong? Tôi và anh ta không quen, hơn nữa tôi còn ước gì không muốn nhìn thấy anh ta đấy. . . . . ."

Người đàn ông rõ ràng sững sờ, chợt cười lên ha hả: "Cô . . . . . cô thật đúng là, ha ha thú vị. . . . . Ha ha, thật sự là rất thú vị rồi. . . . . ."

Lời còn chưa dứt, cánh cửa chính đóng chặt chợt bị người ra sức đá văng, sau tiếng ầm vang lên, không biết là người nào ném vào tới một vật, lát sau đã nhìn thấy bên trong phòng nổi lên một làn khói dầy đặc. Chỉ trong chốc lát, làn khói dày đặc tràn ngập cả căn phòng, khói mù nồng đậm bốc lên trần nhà, hướng hệ thống phòng cháy tự động trên đỉnh đầu bắt đầu tạo tác dụng phun nước, nước ào ào vung vẫy rơi xuống.

Dưới tình huống này, Lôi Thiệu Đình tự nhiên không có cách nào tiếp tục nữa, vì vậy bất đắc dĩ đứng lên, nhưng vào lúc này, có người nhanh nhẹn phóng qua, thuận tay túm lấy tay Lâm Nhược Kỳ chạy vọt ra ngoài phòng!

Động tác Lôi Thiệu Đình cũng rất nhanh, trên thực tế có rất ít người có thể từ dưới mắt của anh ta chạy trốn đi ra ngoài, huống chi cắt ngang kế hoạch của anh ta, anh ta tuyệt đối không để cho đối phương chạy thoát.

Vì vậy, chân dài một bước liền đuổi theo.

Lâm Nhược Kỳ chạy trước mặt chỉ cảm thấy khói dầy đặc cuồn cuộn, nước mắt cũng cuồn cuộn, cộng thêm không ngừng hắt xì, ho khan, cho đến khi chạy ra rất xa, cuối cùng vì nước mắt ràn rụa cũng không nhìn thấy rõ cái gì mà hụt chân, phịch một tiếng, té ngã trên đất.

"Nhược Kỳ, cô làm sao vậy? Đừng dừng lại ở chỗ này, tôi sợ một chút nữa anh ta sẽ đuổi tới. . . . . ." Người bên cạnh vội vàng đỡ cô dậy.

Cô sững sờ, lúc này mới nghe rõ người cứu cô lại là Lynda!

"Lynda? Là cô đã cứu tôi phải không? Làm sao cô biết. . . . . ."

Cô rất buồn bực, mới vừa rồi Lynda vứt vật gì vào trong phòng? Tại sao tuôn ra nhiều khói dầy đặc như vậy? Nghĩ đi nghĩ lại mình vừa rơi lệ, vừa ho khan, ý nghĩ chợt lóe lên: chẳng lẽ, đó chính là bom cay trong truyền thuyết? !

"Vậy? Vật vừa rồi là . . . . ."

Lynda chưa kịp nói, sau lưng tiếng bước chân thình thịch đã tới, đột nhiên tiếng bước chân biến mất, hai người vừa quay đầu lại, trên không trung bỗng nhiên xuất hiện một ánh sáng mãnh liệt, trong nháy mắt tách ra các cô ra hai bên trái, phải.

Lynda chăm chú nhìn kỹ lại, thầm kêu không ổn, đang muốn nhảy tới bảo vệ Lâm Nhược Kỳ, người đàn ông tóc tím cũng đã nhanh nhẹn nhảy ra, thuận tay kéo cổ tay Lâm Nhược Kỳ vững vàng bóp chặt.

"Muốn cướp người? Không có cửa đâu!" Dứt lời, trong tay xuất hiện một thanh đao ngắn.

Lynda hô to không ổn, ánh mắt ngưng tụ, thân thể nhạy bén ngửa về phía sau, đồng thời mau lẹ rút dây thắt lưng từ trên eo, dây lưng kim loại trong nháy mắt hóa thành một thanh lợi kiếm lạnh giá, dài ngắn vừa phải!

Lôi Thiệu Đình nhìn thanh lợi kiếm của cô một chút, nhớ đến lúc nãy cô ném bom cay vào trong phòng, liền biết Lynda cũng được huấn luyện chuyên nghiệp, tuyệt đối không thể đối đãi với cô như cô gái tầm thường, không khéo, cô sẽ là một người còn lợi hại hơn so đàn ông. . . . . .

Vì vậy, hai người bắt đầu một phen kịch liệt chém giết.

Mắt thấy Lynda chiếm được lợi thế, thua vì vũ khí, Lôi Thiệu Đình nhanh trí, chợt kéo Lâm Nhược Kỳ ngăn ở trước người mình! Bạn học Lâm Nhược Kỳ đầu váng mắt hoa, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó luồng ánh sáng dừng ở trước mắt!

Sau khi phục hồi tinh thần nhìn lại!

Thì ra luồng ánh sáng này lại là thanh lợi kiếm của Lynda, lúc này đang chỉa thẳng vào mình, mũi kiếm đã chạm đến lông mi của mình! Dừng lại kinh hiểm như thế, giống như dừng cương trước bờ vực, dù sai lệch một ly, một phân, cổ cô nghiêng một cái . . . . . chết bỏ mẹ rồi. . . . . .

Cả người Lâm Nhược Kỳ tuôn mồ hôi lạnh, ngơ ngác ngưng mắt nhìn mũi kiếm, trong lòng yên lặng cầu nguyện Lynda ngàn vạn đừng run run, bởi vì chính cô đã run run không chịu được, nếu Lynda cũng run run, cô thật sự cách cái chết không xa. . . . . .

"Lôi Thiệu Đình, mới một năm không thấy, tính cách của cậu vẫn lỗ mãng như vậy, ngay cả người của tôi, cậu cũng dám động?"

Chương 56: Cô ấy là người phụ nữ của tôi!

Nghe vậy, thân thể Lâm Nhược Kỳ chấn động, đột nhiên cũng run run. Giọng nói này cô không thể quen thuộc hơn nữa, vừa nghe cũng biết là cậu chủ tôn quý sốt ruột tới cứu.

Chăm chú nhìn kỹ lại, là Tang Tuyết Phù kịp thời gọi Cơ Liệt Thần, lúc này anh đang lặng lẽ quét một lần trên dưới quần áo xốc xếch của một cô gái nhỏ nào đấy, nhắm mắt lại, lại mắt mở ra, tỉnh táo lại như bình thường, mở miệng: "Lâm Nhược Kỳ, còn không mau tới đây?"

Nói xong, anh chậm rãi đến gần bên cạnh Lâm Nhược Kỳ, cô phát hiện chiều cao của Cơ Liệt Thần và Lôi Thiệu Đình không kém hơn bao nhiêu, nhưng nhìn khí thế, dường như Lôi Thiệu Đình vô cùng sợ hãi Cơ Liệt Thần.

Dù sao cô cũng hơi buồn bực, thật ra thân hình Lôi Thiệu Đình xem ra còn muốn to lớn hơn Cơ Liệt Thần một chút, nhưng dường như khí thế không mạnh bằng cậu chủ nào đó. Mới vừa rồi còn rất kiêu ngạo, rất tà khí, lúc này ở trước mặt Cơ Liệt Thần, có vẻ Lôi Thiệu Đình thu lại rất nhiều.

Vừa nghe Cơ Liệt Thần nói muốn cướp đi Lâm Nhược Kỳ, Lôi Thiệu Đình vẫn có chút không cam lòng, đưa tay nắm chặt Lâm Nhược Kỳ, hỏi "Cậu chủ Cơ, lúc nãy anh nói cô gái này là người của anh? Nhưng rõ ràng tôi nhìn thấy cô ấy và Lãnh Như Phong dắt tay nhau cùng lên du thuyền".

Vớ vẩn? ! Tay trong tay? Còn là mắt thấy? Con mẹ nó, có phải ánh mắt anh ta bị mù hay không, rõ ràng cô bị Lãnh Như Phong cứng rắn túm đi lên!

Đang muốn nói lại, đột nhiên cảm thấy một luồng hơi lạnh giá quét tới bên người mình, Lâm Nhược Kỳ nhìn kỹ lại, thì ra Cơ Liệt Thần dùng ánh mắt kinh người nhìn cô chằm chằm, cô lập tức im lặng, cúi đầu, giả bộ câm. . . . . .

Cơ Liệt Thần hơi híp mắt, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Lôi Thiệu Đình nói: "Thả cô ấy đi, cô ấy không phải là mục tiêu cậu muốn tìm. Nếu cậu muốn khiêu khích Lãnh Như Phong mà không phải là tôi, thì tôi khuyên cậu tốt nhất không nên chọc giận tôi, bởi vì cô ấy là của tôi"

"Không thể nào!" Hiển nhiên Lôi Thiệu Đình đối với cơ hội mình thật vất vả nắm chặt, không muốn dễ dàng buông tha, tay càng thêm nắm chặt Lâm Nhược Kỳ, nhưng ngại khí thế mạnh mẽ của Cơ Liệt Thần, anh ta cũng không nguyện ý buông tay, lại biểu hiện vô cùng không cam lòng, "Cậu chủ Cơ, thứ cho tôi mạo muội, chuyện này rất quan trọng đối với tôi, nếu anh có thể chứng minh cô ấy thật sự là người của anh mà không phải của Lãnh Như Phong, tôi sẽ thả cô ấy"

Lynda vừa nghe, nổi giận, lớn tiếng dọa người nói: "Càn rỡ! Lôi Thiệu Đình, lời nói của cậu chủ Cơ, anh cũng dám không tin? !"

Tang Tuyết Phù cũng tức giận đến giơ chân: "Anh được đấy Lôi Thiệu Đình! Uổng cho anh họ tôi đã cứu anh lúc trước, thật là lòng tốt bị lừa!"

Cơ Liệt Thần cũng không tức giận, ưu nhã phất phất tay, ngăn Lynda và Tang Tuyết Phù, giận quá hóa cười, cúi đầu lạnh nhạt nói.

"Cậu muốn chứng minh không thành vấn đề, rất tốt. Chẳng qua nếu tôi chứng minh cho cậu thấy, cậu vẫn tiếp tục dây dưa, đừng trách Cơ Liệt Thần tôi không khách khí!" Dứt lời, anh khẽ xì một tiếng, nhíu mày nhìn Lôi Thiệu Đình bị mê hoặc không thôi.

Tiếp theo nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Nhược Kỳ bên cạnh, đợi đến khi cô phát hiện ánh mắt của anh nhìn chăm chú trên thân mình thì thân thể Cơ Liệt Thần đã khom xuống, một tay nhẹ nhàng nắm cằm Lâm Nhược Kỳ, nâng cao, không đợi Lâm Nhược Kỳ vô cùng kinh ngạc bắt đầu giãy giụa, say mê lưu luyến hôn trùm lên môi cô. . . . . .

Môi lưỡi quấn quít, kiều diễm khá lâu, nụ hôn này rất mềm mại, rất dịu dàng, nhưng từ từ có tác dụng, đầu tiên là cực kỳ ngọt ngào khẽ liếm, tiếp theo giống như nếm đến vị ngọt của cô thì muốn ngừng mà không được, dường như anh không coi ai ra gì, bắt đầu mãnh liệt mút vào cánh môi của cô, vẫn hôn, vẫn hôn, hận không được đè cô trên mặt đất để hôn. . . . . .

Dưới thế công mạnh mẽ của anh, cả người Lâm Nhược Kỳ đã xụi lơ, thân thể không chống đỡ nổi, suýt chút nữa chảy xuống trên mặt đất, anh vươn tay nắm eo của cô, không có ý định kết thúc nụ hôn này, anh chỉ muốn tiếp tục nữa!

Rốt cuộc, lúc Lâm Nhược Kỳ gần như cảm thấy tất cả không khí trong phổi

bị Cơ Liệt Thần hút đi thì anh lập tức dừng lại. Khi đôi môi được buông ra, hai má của Lâm Nhược Kỳ đỏ bừng, lập tức từng ngụm từng ngụm hít sâu, thế nhưng kinh ngạc phát hiện không khí hút vào trong phổi dường như cũng nóng bỏng. Vì vậy, chôn mặt như muốn thiêu cháy ở trong ngực của anh. . . . . .

Trong lòng cuồng loạn không ngừng, khi bàn tay anh nắm ở trên eo của cô ra sức đoạt lấy, dường như Lâm Nhược Kỳ cảm thấy khuỷu tay của anh làm cho người ta an tâm tìm chỗ tránh nạn. . . . . .

Vậy mà, khi Cơ Liệt Thần ôm lấy cô muốn rời khỏi, trong ánh mắt bất đắc dĩ và cái nhìn soi mói của Lôi Thiệu Đình, mà cô cho rằng tất cả đều đã kết thúc nhưng chân mới vừa bước chưa tới một mét, trong nháy mắt, sau lưng liền bị Lôi Thiệu Đình một phát nắm được cổ.

"Chờ một chút. . . . . ."

Cảm giác sợ hãi lại một lần nữa đánh tới! Người đàn ông tóc tím này một tay bắt được cổ của cô, chỉ cần dùng một chút sức, chắc hẳn cổ của cô sẽ giống như cọng cỏ bị cắt đứt!

Ngón tay lạnh như băng của người đàn ông trợt xuống cổ của cô, Lôi Thiệu Đình từ bên mình vòng đến trước mặt cô, ánh mắt nhìn chăm chú vào một khối ngọc bội trên ngực Lâm Nhược Kỳ, giọng nói lộ ra tà mị chẳng lành, đầy hứng thú, "Thật sự kỳ quái a! Vị tiểu thư này, trên cổ của cô đeo ngọc bội của Lãnh Như Phong! Cậu chủ Cơ, có thể giải thích cho tôi một chút hay không, chuyện này là sao?"

Tròng mắt Lâm Nhược Kỳ nhìn một chút lồng ngực của mình, nguy rồi. . . . . .

Mà vẻ mặt Cơ Liệt Thần đầy vạch đen. . . . . .

Về phần Lynda và Tang Tuyết Phù, nghe chuyện ngọc bội cũng kinh ngạc . . . . .

"Tôi dám khẳng định ngọc bội này rõ ràng của Lãnh Như Phong, lúc trước cùng anh ta quyết đấu, tôi đã từng thấy qua. Thật là kỳ lạ, cho tới bây giờ, Lãnh Như Phong lúc nào cũng mang theo bảo bối tùy thân, tại sao lại cho cô? Xem ra . . . . . ."

Lời nói đến một nửa, Lôi Thiệu Đình đột nhiên ngừng lại, dường như là biết được thứ gì, không nhịn được nở nụ cười cuồng ngạo, sau đó giảo hoạt nói: "Tôi thật sự không hiểu được Cậu chủ Cơ, làm sao anh lại đồng ý giúp Lãnh Như Phong ra mặt. Xem tình hình lúc nãy, chắc là anh thật lòng thích vị tiểu thư này rồi, nhưng cần gì cứng rắn đem chuyện này ôm hết vào mình? Thật ra, tôi vẫn rất khâm phục anh, tôi không muốn nhìn thấy người có thân phận địa vị giống như anh, có một ngày cũng giống như tôi, bởi vì chuyện của một cô gái mà thua vào tay Lãnh Như Phong!"

Chương 57: Thực lực chân chính của Cơ Liệt Thần

"Lôi Thiệu Đình. . . . . ." Cơ Liệt Thần khẽ cau mày, dừng lại một chút, phất phất tay, ý bảo Lynda và Tang Tuyết Phù rời đi.

Lâm Nhược Kỳ ngẩn ra, ngước mắt có chút lo lắng nhìn về phía Cơ Liệt Thần.

Trong tròng mắt đen của anh hiện lên lạnh lẽo, hừ nhẹ một tiếng nói: "Lôi Thiệu Đình, cậu cũng thật biết đem phiền toái cho tôi. Tôi nghĩ cậu phải có nhiệm vụ của mình chứ? Tại sao lúc này xuất hiện ở đây? Lần này Warren tiên sinh cũng không biết cậu đến đây chứ, chắc hẳn cậu lén tới du thuyền, muốn nhân cơ hội báo thù cho Sở Nguyệt sao? Tôi cảnh cáo cậu, mặc kệ ân oán cá nhân giữa cậu và Lãnh Như Phong, nhưng nếu cậu động vào người phụ nữ của tôi, tôi sẽ cắt đứt đường lui của cậu! Nếu cậu không muốn vì một cô gái mà khiến cho chuyện trở nên không thể cứu vãn, tôi khuyên cậu nên trở về đi !"

"Một cô gái? Cậu chủ Cơ, Sở Nguyệt đối với tôi không chẳng qua một cô gái! Mối thù của cô ấy tôi nhất định phải báo! Tên khốn Lãnh Như Phong kia còn sống đối với tôi là một chuyện vô cùng nhục nhã!"

Giọng nói của Lôi Thiệu Đình lạnh lẽo, theo bản năng nắm chặt cổ của Lâm Nhược Kỳ, kìm nén bực bội không cách nào hô hấp, Lâm Nhược Kỳ hừ hừ hai tiếng, lấy tay đẩy anh ta. Đáng tiếc, đối phương đối tiếng hừ hừ của cô ngoảnh mặt làm ngơ, sức lực không chút nào giảm.

Hừ nhẹ một tiếng, Cơ Liệt Thần lơ đễnh nói: "Cậu báo báo thù hay không, không quan hệ với tôi, về phần ngọc bội kia có lẽ là có chút kỳ lạ, chẳng qua tôi cũng đang bảo Tuyết Phù điều tra, còn chưa có kết quả, tôi không muốn để cho người khác nói lung tung khắp nơi, nói phụ nữ của Cơ Liệt Thần tôi có quan hệ với người đàn ông khác!"

Dáng vẻ của Cơ Liệt Thần lười biếng, nhàn nhã, ngoại trừ ngoài mặt có chút lạnh lùng, ngược lại không khác thường ngày, vẫn cao ngạo lạnh lùng, nhưng loại lười biếng và nhàn nhã này tuyệt đối không làm cho người ta cho rằng anh thật sự lơ đễnh, ngược lại làm cho người ta sinh ra sợ hãi, không

dám hành động thiếu suy nghĩ. . . . . .

Liếc Lâm Nhược Kỳ một cái, anh tiếp tục nói, "Trước đó, cậu nhìn thấy bọn họ tay trong tay cùng lên du thuyền, tôi nghĩ cũng chẳng qua hiểu lầm, theo cá tính của cô gái này, sẽ không dễ dàng để cho người đàn ông khác đụng vào mình, mà tôi cũng tuyệt đối tin cô ấy, chẳng qua Lãnh Như Phong làm công nhân bốc vác một lần mà thôi."

Đột nhiên chợt nhíu mày, cười lạnh: "Tóm lại, cô gái cậu đang nắm trong tay là của tôi, điều này không thể nghi ngờ. Về phần cô gái của Lãnh Như Phong là người nào, ha ha, tôi nghĩ tối nay cậu sẽ biết, đến lúc đó, tùy ý cậu cưỡng hiếp, làm nhục, hay giày xéo tàn phá thế nào. . . . . Tùy cậu!"

Nghe xong, trong lòng Lâm Nhược Kỳ chợt lạnh.

Tối nay sẽ biết? Chẳng lẽ anh nói bạn nhảy của Lãnh Như Phong sao? Anh bị điên rồi sao? Lãnh Như Phong đã muốn mời cô đi làm bạn nhảy, anh làm như vậy không phải đẩy cô vào trong chỗ chết sao? !

Trong lòng bắt đầu oán thầm: Anh được đấy tên thối tha! Giấu đầu lòi đuôi, tên vô lại! Lòng dạ độc ác, phúc hắc a, thật là quá đáng!

Cuối cùng, giọng nói của một cậu chủ nào đó lại lạnh lùng hơn: "Thế nào, nói nhiều với cậu như vậy, nên để chúng ta đi được chưa?" Anh nói như vậy, chẳng qua là kế hoãn binh.

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ nghiêng mặt nhìn Cơ Liệt Thần ở bên cạnh một chút. Hôm nay, quả thật anh ta nói nhiều hơn so với ngày thường. . . . . .

Cô nghĩ, có lẽ anh đã sớm mất đi tính nhẫn nại rồi. . . . . .

Không ý thức được giọng nói của Cơ Liệt Thần đầy lạnh lẽo, ngược lại Lôi Thiệu Đình cười hì hì sờ sờ gương mặt mềm mại của Lâm Nhược Kỳ, thay đổi một loại phương thức khác muốn giữ cô lại: "Cậu chủ Cơ, đã như vậy thì tôi chỉ có một yêu cầu cuối cùng"

"Cậu nói!" Cơ Liệt Thần cố nén tức giận, hết sức giữ vững một chút tỉnh táo cuối cùng.

"Đơn giản để cho cô ấy làm bạn nhảy của tôi đi, tối nay tôi còn chưa tìm được bạn nhảy đấy. Anh cũng biết, không có bạn nhảy là không thể tiến vào

hiện trường dạ vũ. Mặc dù cô ấy là cô gái của anh, chẳng qua, tôi cảm thấy Lãnh Như Phong cũng rất hứng thú với cô ấy, không bằng chúng ta làm một cuộc trao đổi đi. . . . . ."

Trong miệng vẫn còn lẩm bẩm điều kiện trao đổi, đột nhiên trước mặt Lôi Thiệu Đình bỗng tối sầm! Lời chưa nói xong chợt bị một cánh tay chém tới! Cánh tay mang theo nồng đậm ý giết người, giống như ánh sao rơi, trong nháy mắt xẹt qua bên eo của anh ta!

Lôi Thiệu Đình chỉ cảm thấy thắt lưng căng thẳng, kinh mạch nơi cánh tay phải và đùi phải trong nháy mắt trở nên tê liệt, sau đó một cơn đau đớn khó nhịn ập tới. Theo bản năng, đưa cánh tay rũ xuống đè bên eo của mình, căn bản anh ta không kịp phản ứng, Cơ Liệt Thần cũng đã xoay người đem Lâm Nhược Kỳ chuyển qua trong lòng ngực mình!

Tốc độ mau lẹ của đối phương, khó có thể tưởng tượng!

Anh ta vô cùng kinh ngạc nhìn bóng lưng thẳng đứng ngạo nghễ của Cơ Liệt Thần, hai giây sau mới phục hồi tinh thần, hoảng hốt và sợ hãi nhìn về phía Cơ Liệt Thần đã ôm Lâm Nhược Kỳ lui về phía sau hai bước . . . . . .

Làm Bounty Hunter, chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã thua bởi tay đối phương, đây là một chuyện hết sức đáng xấu hổ! Bounty Hunter - Thợ săn tiền thưởng, thông qua hoàn thành nhiệm vụ khó khăn mà người thuê giao phó để đạt được món tiền thưởng kếch xù. "Bounty Hunter" là loại nghề nghiệp xuất phát từ nơi nào, không thể xác định, trước mắt duy nhất có thể xác định là, nó xuất hiện vô cùng sớm, ít nhất, bắt đầu từ các quốc gia có lục địa.

Nhưng, dường như Cơ Liệt Thần không hề muốn mạng của Lôi Thiệu Đình, anh vừa để lộ ra thực lực, chẳng qua trong một thoáng bộc lộ tài năng, rồi thu lại bình thường, huống chi dưới tình huống không có bất kỳ vũ khí nào che chở. . . . . người càng khiêm tốn như vậy, lực chấn nhiếp càng đáng sợ. Rất khó tưởng tượng thực lực chân chính của anh đến tột cùng mạnh bao nhiêu!

Có thể thấy được, Cơ Liệt Thần không phải là người tầm thường trong hắc đạo.

Lôi Thiệu Đình không khỏi nghĩ tới Sở Nguyệt khi còn sống đã từng nói một câu: "Thiệu Đình, nếu em không đoán sai, Cơ Liệt Thần cũng không phải là

mục tiêu mà em và anh có thể bắt. Nếu có người treo giải thưởng cho anh, ngàn vạn lần không được nhận vụ này. Mặc dù khả năng này cực ít, nhưng anh nhất định phải nhớ lời của em. . . . . Hiểu chưa?"

Bây giờ nhìn lại, lời nói của Sở Nguyệt rất chính xác. Nhưng cô ấy làm thế nào mà biết những thứ này? Kể từ sau khi cô mất, rất nhiều việc trở nên bí ẩn . . . . . .

Nghĩ đến đây, trong đáy mắt Lôi Thiệu Đình hiện lên một tầng ảm đạm, mặc dù đối với khối ngọc bội trên ngực Lâm Nhược Kỳ cảm thấy cực kỳ hứng thú, đối với quan hệ giữa cô và Lãnh Như Phong càng cảm thấy hứng thú, nhưng cũng chỉ che cổ, để mặc cho Cơ Liệt Thần ôm Lâm Nhược Kỳ rời đi.

"Này, anh đi chậm một chút có được hay không?"

Lâm Nhược Kỳ thật sự nhịn không được rồi, nhưng bật thốt lên thì giọng nói lại nhỏ như muỗi kêu. Dù vậy, Cơ Liệt Thần vẫn nghe thấy, bởi vì cô vừa nói xong sức lực của anh cầm cổ tay cô lại chặt thêm mấy phần.

Cô ủy khuất bĩu môi, có chút khóc không ra nước mắt.

Nhưng cô lại không dám lên tiếng, người đàn ông đi ở phía trước toàn thân tản mát ra khí thế nguy hiểm, thỉnh thoảng nghiêng đầu, dùng khóe mắt liếc nhìn cô, cô có thể nhìn thấy trong đôi mắt nhỏ dài trên gương mặt đẹp trai giống như điêu khắc của anh lóe lên ánh sáng quỷ dị.

Cô mơ hồ cảm thấy trên người đối phương tản ra một loại khí thế đáng sợ mà bình thường không có. . . . . .

Hoặc là nói, bình thường loại khí thế đáng sợ này luôn được che giấu dưới khí chất cao quý hoa lệ, chẳng qua chuyện xảy ra ngày hôm nay, để cho anh bừa bãi phóng thích ra ngoài. . . . . Dọc theo đường anh đi không nói một câu, dẫn cô đi thẳng vào phòng của mình.

"Tại sao. . . . . phải tới phòng của anh?" Cô lạnh run hỏi.

Vừa vào phòng, anh liền thuận tay đẩy cô, cô lảo đảo một cái thiếu chút nữa không đứng vững. Cơ Liệt Thần trở tay đóng cửa lại, đợi cô Phục hồi lại tinh thần, anh đã hết sức nhanh cóng trở lại bên người cô.

Anh cùng với cô, mặt dán chặt vào mặt!

Hơi thở đặc biệt của anh nhàn nhạt phất qua xung quanh vành tai của cô, hơn nữa khi anh đột nhiên tiếp cận, cánh môi thật mỏng dường như nhẹ cọ dọc theo vành tai của cô, Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy nửa bên mặt và tất cả da thịt trên cổ đều nóng rát, trái tim nhỏ đã sớm không nhịn được đập thình thịch!

Không phải lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với anh. Nhưng lần này mặt kề mặt, cảm giác cũng rất khác xa. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ ngây dại, trong hoảng hốt, phát hiện anh ngưng mắt nhìn mình, trong ánh mắt kiêu ngạo có thêm một chút tĩnh mịch tối tăm lạnh lẽo, giống như dục vọng nào đó ngủ đông đã lâu đang kêu gào và nhảy múa!

Chương 58: Lâm Nhược Kỳ, tôi không chờ được nữa

Hết sức không được tự nhiên mở tầm mắt của mình, giống như lơ đãng nhìn xung quanh bên trong phòng, Lâm Nhược Kỳ phát hiện cửa sổ nơi này đóng chặt, so với phòng của cô lớn hơn nhiều, cũng đẳng cấp hơn nhiều, nhưng vì không có mở đèn, ánh sáng mờ mờ, khiến cho không khí giữa hai người càng căng thẳng.

Tư thế của anh áp sát cô, làm cho thân thể cô có chút cứng ngắc, cô vừa cố gắng mở miệng nói chút gì, "Tôi. . . . . ."

"Hư. . . . . ." Ngón tay lạnh như băng sờ nhẹ trên đôi môi cô, anh ngăn lại bất kỳ lời nào cô muốn nói ra khỏi miệng.

Cơ Liệt Thần hơi híp mắt xem xét cô một lát, ngón tay khoác lên trên làn môi cô liền theo mặt của cô bên trợt xuống, nhẹ nhàng vuốt ve cần cổ ấm áp của cô, sau đó hơi dùng sức nâng gáy cô, ôm cô thật chặt vào trong ngực, hôn lên mái tóc mềm mại của cô. . . . . .

"Nói cho tôi biết, anh ta có khi dễ cô không?" Đè nén mãnh liệt tham muốn giữ lấy, lời nói nồng đậm, khàn khàn từ trong cổ họng phát ra, đầu lưỡi trơn trợt bắt đầu nhẹ nhàng liếm láp mi mắt của cô, gương mặt, cánh mũi, vành tai, cằm, sau đó lại một đường ươn ướt trợt tới môi của cô.

"Hôn nơi này sao? Hay ở nơi này? Có, hay không có ? Ừ. . . . . ." Mơ hồ nhìn thấy vết hôn trên vai cô, làm cho ánh mắt anh như lửa đốt, đôi môi dùng sức lực mút.

Rất dễ nhận thấy, anh có chút không vui. Bằng không, cũng sẽ không có phản ứng như thế.

Cô vừa mở miệng, nói chữ "Không có", liền bị đối phương trực tiếp bỏ qua. Sau đó, đôi môi hung hăng hôn lên đầu lưỡi của cô.

Sức lực của anh rất mãnh liệt, ôm cô thật chặt, hôn thật sâu, dường như là muốn đem cô nuốt vào trong bụng, hơi thở mạnh mẽ nam tính gần như làm cho Lâm Nhược Kỳ choáng váng.

Ách. . . . . Dường như hôm nay đã hôn rất nhiều lần đấy. Này, như vậy không tốt lắm đâu?

Cô cảm thấy tay anh nắm hai cổ tay của mình dường như muốn bóp gãy, nhìn anh hết sức chịu đựng cái gì, lại giống như không dằn nổi muốn bộc phát . . . . . Tóm lại, nhiệt độ trên người của anh dọa cô hoảng sợ.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ anh . . . . . .

Ánh mắt bắt đầu tránh né, đôi tay bắt đầu đẩy ra.

Thấy cô dường như có chút không tập trung, Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng cắn vành tai cô một chút.

"Hí. . . . . Sao anh cắn tôi? ! Đau quá . . . . . ." Cô đập anh một cái, nhưng sức lực giống như con mèo nhỏ gãi ngứa.

Nghe cô nói đau, Cơ Liệt Thần ngẩn ra, thuận thế, đem đôi tay đang đẩy của cô giữ trong tay của mình, mười ngón tay đan vào nhau, lòng bàn tay kề nhau, đan nhau thật chặt. . . . . .

Tư thế như vậy, chứng tỏ trong lòng Cơ Liệt Thần đã mềm nhũn, chỉ nghe anh thì thầm mềm giọng nói: "Tôi không muốn để cho người đàn ông khác chạm vào cô, làm thế nào? Lâm Nhược Kỳ, mau đồng ý lời cầu hôn của tôi đi"

Lâm Nhược Kỳ đỏ mặt thật lâu. Thậm chí có chút cảm động.

Cô cảm thấy hôm nay cậu chủ này dường như có chút không bình thường, điều này làm cho cô đoán không ra anh đang nghĩ gì. Mặc dù, cô luôn luôn không biết anh đang nghĩ gì, nhưng hôm nay cảm giác thật sự có chút "Kỳ quái", lại có chút "Nguy hiểm" . . . . . .

Mở cái tay của anh đang vén váy của mình, cô cười khan hai tiếng, bắt đầu cười ha hả nói với anh: "Cái gì kia. . . . . Không phải anh đồng ý để cho tôi sau khi trở về, sẽ nói cho anh biết đáp án sao?"

Anh yên lặng nhìn cô nói: "Tôi không chờ được nữa, tuyệt đối sẽ bị nghẹn" Dứt lời, lại đổi một cái tay khác, tiếp tục vén bên kia váy của cô.

Anh thật sự không kịp đợi, Lãnh Như Phong đối với cô rất hứng thú, Lôi Thiệu Đình lại theo dõi cô, khát vọng của mình đối với cô càng ngày càng tăng, nếu như mình không sớm một chút cưới cô, cô gặp phải rất nhiều nguy hiểm, mà chỉ sợ mình cũng nghiêm trọng bị nghẹn đến liệt dương. . . . . .

Ngược lại Lâm Nhược Kỳ không hiểu suy nghĩ của Cơ Liệt Thần, trong lòng đã hóa đá, im lặng triệt để.

Cô oán thầm trong lòng: cậu chủ này thật đúng là thẳng thắn!

Mở trừng hai mắt, Lâm Nhược Kỳ gắt gao nắm chặt cúc áo ở cổ, có ý bảo vệ trinh tiết của mình, bắt đầu nhìn trái phải nói lãng sang chuyện khác: "Ách đúng rồi, tôi còn có một chuyện quan trọng, anh phải trả lời tôi"

Sức chú ý căn bản vẫn còn ở trên da thịt trắng như tuyết của cô, có vẻ Cơ Liệt Thần hết sức không để ý: "Hả?"

Cô suy nghĩ một chút, ánh mắt chợt ngưng tụ, vô cùng nghiêm túc hỏi "Tôi muốn biết, rốt cuộc anh làm gì? Nếu muốn gả, ít nhất phải biết chồng tương lai của tôi làm gì chứ, cũng không thể hồ đồ gả như vậy nha, anh thấy đúng không?"

Trong tay dừng lại, Cơ Liệt Thần ngước mắt hỏi ngược lại: "Tại sao đột nhiên muốn biết chuyện này?"

"Tại sao lại là đột nhiên, tôi đối với chuyện của anh, cảm thấy tò mò là rất bình thường nha. Anh suy nghĩ đi, muốn tôi gả cho anh, trước hết ít nhất phải để cho tôi biết rõ người tôi muốn gả làm gì chứ? Hơn nữa, phía sau núi nhà các người có sinh vật nhiều kỳ quái như vậy, còn anh nữa, có súng nè, kiếm nè, a đúng rồi, còn đồng nghiệp Lynda của anh nữa, cô ấy cũng có bom cay, hơn nữa công phu còn tốt như vậy! Anh nói tôi có thể không tò mò sao?!"

Nghe vậy, trong đáy mắt sâu thẳm của Cơ Liệt Thần thoáng qua ánh sáng đầy màu sắc, như có điều suy nghĩ, nhìn cô gái nhỏ trước mắt đang nói xong mặt mày hớn hở.

Thì ra anh xem thường cô.

Mặc dù cô có chút ngây thơ, cộng thêm là một túi gây chuyện, cũng không phải là đứa ngốc, lúc quan trọng ngược lại thông minh tuyệt đỉnh.

Anh chợt nhớ tới cô đã nói một câu "Mặc kệ người ta nói thế nào, ở trong mắt tôi, anh chính là Gà 16", xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô còn có thể xem anh giống như trước không?

Thật ra, vừa bắt đầu anh không có ý định gạt cô, ngược lại gần đây càng ngày càng sợ nói cho cô biết sự thật, bởi vì cô biết được càng nhiều, vậy thì rất có thể sẽ đẩy cô đến chỗ càng nguy hiểm. Nếu vẫn gạt cô, cũng không thể làm được.

Thật đúng là tình thế khó xử a. Hơn nữa, ngược lại anh hết sức tò mò, sau khi nói cho cô biết sự thật, cô sẽ có phản ứng gì. . . . . .

Vì vậy anh ngồi dậy, giúp cô cài lại cổ áo, sau đó cầm tay của cô, ngón tay vuốt ve mu bàn tay, lòng bàn tay của cô, quyến luyến không thôi, nhẹ giọng nói: "Cô thật rất muốn hiểu rõ?"

Cô ngớ ngẩn, chẳng lẽ anh tính tự nói với mình rồi sao? Tỉnh tỉnh gật gật đầu, đáp lại: "Ừ, rất muốn."

Anh ngoắc ngoắc môi hình cung, không buông tay cô: "Vậy thì tốt, tôi có thể nói cho cô biết nhưng một chút nữa cô phải làm bạn nhảy của tôi, đi tham gia dạ vũ".

Lâm Nhược Kỳ đen mặt. Cùng cậu chủ này nói chuyện, vĩnh viễn đều chỉ có chính mình ăn thua thiệt.

Lập tức kháng nghị nói: "Không được, tôi đã đồng ý làm bạn nhảy của người khác rồi, làm sao có thể nói mà không giữ lời ?"

Cơ Liệt Thần nhíu mày, cười lạnh: "Người khác? Cô nói là Lãnh Như Phong? Lâm Nhược Kỳ, chuyện mới xảy ra lúc nãy, cô còn muốn làm bạn nhảy của Lãnh Như Phong? Nếu không muốn bị Lôi Thiệu Đình bóp chết hoặc giày vò chết thì ngoan ngoãn làm bạn nhảy của tôi!"

". . . . ." Đúng nha, tại sao cô quên mất lời nói tàn khốc của Lôi Thiệu Đình rồi.

Nói giỡn! Bóp chết? Giày vò chết? Bất kể là trong hai loại này, chết kiểu nào, cũng sẽ rất khó coi có được hay không! Hơn nữa, cô tin Lôi Thiệu Đình nhất định sẽ làm được! Về phần Lãnh Như Phong, cô cũng không thích anh

ta, nếu không phải bởi vì trong tay anh ta nắm giữ bí mật ngọc bội, cô sẽ không đồng ý lời mời của anh ta.

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Kỳ có chút dao động.

Thấy thế, anh lại dụ dỗ cô: "Yên tâm, nếu cô không muốn khiêu vũ, tôi sẽ không buộc cô nhảy, cô chỉ cần ở bên cạnh của tôi là được"

"Chuyện này. . . . . ." Người ta cũng thỏa hiệp đến mức này rồi, nếu cô còn không đáp ứng thì giống như làm kiêu.

Vấn đề là nếu gặp Lãnh Như Phong ở đó thì nên làm gì?

Hít thở sâu một hơi, Lâm Nhược Kỳ bất đắc dĩ nói, "Vậy cũng được, tôi đã hẹn với Lãnh Như Phong rồi. . . . . Hiện tại, anh cũng có thể nói cho tôi biết, anh làm gì chứ?"

Ngược lại, Cơ Liệt Thần cười khẽ hỏi "Nếu không, chúng ta chơi trò đố vui, tôi ra đề tài cho cô, cô đoán đáp án, nếu đáp đúng, tôi thưởng cho cô?"

Lâm Nhược Kỳ đen mặt: "Tôi không có hứng thú! Nói ngay!"

Cơ Liệt Thần híp mắt một cái, ánh mắt chăm chú, vẻ mặt đột nhiên trở nên hết sức nghiêm túc.

"Lâm Nhược Kỳ, tôi nhắc nhở cô trước . . . . . Cô biết càng nhiều, đối với cô càng không có chỗ tốt."

Cô hếch lên, không nghĩ quá nhiều, ngược lại bởi vì anh lằng nhằn, dường như có chút không nhịn được: "Tôi biết rồi, rốt cuộc anh muốn nói hay không, không nói, vậy tôi phải đi tìm Lãnh Như Phong"

"Cô. . . . . ." Cơ Liệt Thần ngẩn ra. Cô gái này, lại uy hiếp ngược lại anh.

Bất đắc dĩ, thở dài một hơi, giọng của anh trở nên nhu hòa, "Vậy cũng tốt, tôi nói cho cô biết. . . . . ."

Nhìn sắc mặt của anh một lát nghiêm túc, một lát ôn hòa, Lâm Nhược Kỳ có chút chóng mặt. . . . . .

Lầm bầm hỏi: "Thật sao?"

"Ừ, dù sao vừa bắt đầu cũng không có ý định gạt cô, giờ tôi nói cho cô hay . . . . . ." gật đầu một cái, anh bưng lấy mặt của cô, cụng vào trán cô, nhỏ giọng nói, "Thật ra, tôi là. . . . . ."

Chương 59: Thật muốn ăn cô một ngụm! (Cơ Liệt Thần YY)

Cốc cốc cốc! Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh trong phòng.

Thở dài . . . . . .

Âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Cơ Liệt Thần thật cám ơn người nào đứng ở ngoài phòng gõ cửa. Bởi vì, tiếng gõ cửa của đối phương làm cho mình có một loại cảm giác như trút được gánh nặng. . . . . .

Cười một tiếng tự giễu, gương mặt đẹp trai xẹt qua một nụ cười khổ sở.

Tay Cơ Liệt Thần từ trên gương mặt trơn bóng của cô chảy xuống, "Xem ra, hôm nay không thuận tiện. . . . . hay là lần sau bàn thôi."

Dứt lời, người đã đứng dậy, Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc nhìn bóng lưng của anh, rất ngạc nhiên phát hiện dường như mới vừa rồi từ đáy mắt anh nhìn thấy một cảm xúc gọi là "Lo lắng"?

Thì ra Tang Tuyết Phù gõ cửa, nói là dạ vũ sắp bắt đầu, mang Lâm Nhược Kỳ tới phòng của Lynda hóa trang.

Cơ Liệt Thần khẽ vuốt cằm, nhìn thoáng qua Lâm Nhược Kỳ thì vừa đúng liếc thấy những vết hôn kia ở trên người cô, trong lòng có chút không vui, cất giọng dặn dò: "Tuyết Phù, mặc cho cô ấy kín đáo một chút, tránh lại bị người theo dõi."

Lâm Nhược Kỳ im lặng, cúi đầu nhìn qua nhiều vết hôn đỏ đỏ, tím tím trên người mình, lẩm bẩm: "Vốn không có rõ ràng như vậy, còn không phải bị anh làm cho thành như vậy sao. . . . . "

Ở lại bên trong căn phòng, một cậu chủ nào đó không nói nên lời. . . . . .

Mà Tang Tuyết Phù cũng che miệng cười trộm không dứt.

Đi tới phòng của Lynda, Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy cô để lên bàn nhiều loại

bàn chải nhỏ và bình nhỏ rực rỡ muôn màu, hấp dẫn sức chú ý.

"Ah? Thật là lợi hại! Lynda, những thứ mỹ phẩm này của cô thật mới lạ đấy. . . . . ." Cô khó có thể tin được trừng mắt nhìn, để mặc cho Lynda cầm loại kem gì đó ở trên mặt của cô vỗ vỗ đánh đánh, quệt quệt bôi bôi một chút. Hết cách rồi, cô đối với mỹ phẩm chỉ biết được ba loại là phấn trắng, bút kẻ lông mày và son môi.

Cẩn thận nhìn mấy thứ này của Lynda một chút, thật hay. . . . . Chỉ là bàn chải thôi thì có mười mấy, hai mươi loại, còn có các loại màu sắc bóng mắt, chì vẽ mắt, má hồng, son nước. . . . . Quả thật có thể bày cái quầy hàng nhỏ để bán!

Tang Tuyết Phù thấy cô dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lynda, liền xen vào nói: "Ở phương diện này Lynda là chuyên gia, kỹ thuật trang điểm của tôi đều học được từ cô ấy. Phụ nữ nha, phải biết thưởng thức mình, mọi người mới có thể vui vẻ. Lâm Nhược Kỳ, không phải là tôi nói cô..., nhưng cô cũng có thể học tập trang điểm thật tốt, đừng cả ngày chúi đầu vào canh suông mì sợi và đem vẻ mặt như xác chết đi ra gặp người, nếu không sau này, anh họ tôi sẽ ghét bỏ cô, cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cô nha."

Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ giật giật: "Biểu tiểu thư, cô mở miệng ra thật đúng là rất ác độc a. . . . . ."

Lynda cũng cười theo: "Bây giờ cô mới biết miệng của cô ấy rất độc sao? Nói cho cô biết, Nhược Kỳ, cô ấy có một biệt danh nha."

Lâm Nhược Kỳ trợn to mắt, tò mò hỏi: "Biệt danh? Tuyết Phù có biệt danh sao? Là cái gì. . . . . Tại sao tôi không biết?"

Lynda đang muốn vạch trần, không ngờ Tang Tuyết Phù quyến rũ vén mái tóc đen, trong nháy mắt giống như hóa thân thành nữ thần, toàn thân tỏa sáng nói: "Bọn họ cũng gọi tôi là . . . . . Medusa."

"Cái gì? Medusa? Là cái gì vậy?" Cô không hiểu.

Lynda: " Medusa, chính là ác nữ đầu người mình rắn trong thần thoại Hy Lạp a, cô không biết sao?"

Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ giật giật: "Tôi đối với Hy Lạp Thần Thoại không quen. . . . . Nhưng tại sao phải cho cô cái biệt danh này? Dường như

không dễ nghe a."

Lynda và Tang Tuyết Phù xuề xòa cười cười, cùng nói: "Cô biết cái gì, đây đương nhiên là ám chỉ vẻ đẹp và trí khôn kết hợp hoàn mỹ, cũng là hiện thân của miệng lưỡi ác độc."

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ chợt cảm thấy không biết nói gì, đây cũng không phải là cái tên gì tốt a, nhưng dáng vẻ Tang Tuyết Phù phớt lờ còn lấy ra khoe khoang, thật không biết cô ấy nghĩ thế nào.

Chỉ cảm thấy Lynda cầm phấn dán vào trên gương mặt thì đột nhiên cảm thấy gương mặt đau đến khó chịu, cô không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

"Thế nào, nơi này vẫn còn đau hả? Đều do tên Lôi Thiệu Đình đó, đối với phụ nữ ra tay quá độc ác. . . . . ." Lynda không đành lòng nói, "Cô cố chịu một chút, tôi sẽ che mất dấu vết cho cô"

Lâm Nhược Kỳ gật một cái, đột nhiên nhớ lại chuyện mới vừa rồi, không nhịn được hỏi nói: "Nghe nói, bạn của anh ta đã chết rồi sao?"

Lynda hỏi: "Người nào? Cô nói là Lôi Thiệu Đình sao?"

"Đúng vậy?"

Tang Tuyết Phù trả lời: "Nói chính xác, đó không phải là bạn anh ta, mà là vợ của anh ta, cũng là người cộng sự của anh ta. Dường như nghe nói cô ấy bởi vì Lãnh Như Phong mà chết, nhưng rốt cuộc nguyên nhân cụ thể là gì, chúng tôi cũng không biết."

"A, như vậy sao. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ khẽ gật đầu, như có điều suy nghĩ nhìn mình trong kính một chút, nhớ lại chuyện trước đó, đột nhiên có loại cảm giác chưa tỉnh hồn. . . . . .

Kỹ thuật trang điểm của Lynda hết sức thành thạo, chỉ mới không tới hai mươi phút đã trang điểm cho Lâm Nhược Kỳ một khuôn mặt xinh xắn, nhìn thành quả một tay mình chế tạo ra, cô thật là có chút cảm giác thành tựu. Vì vậy, hăng hái lấy ra bộ dạ phục và hộp trang sức, mài súng sèn soẹt, chuẩn bị cho Lâm Nhược Kỳ mặc bộ áo giáp ra trận!

"Chờ một chút! Anh họ mới vừa nói, cho cô ấy mặc kín đáo một chút." Nhìn thấy Lynda đã chuẩn bị xong dạ phục và đồ trang sức, lúc này Tang Tuyết

Phù mới nhớ tới chuyện này.

Nghe vậy, Lynda nổi giận, tuôn ra một câu nói tục bằng tiếng anh khó nghe, nói: "Có lầm hay không? Cơ lão đại không cho phép bạn nhảy của mình mặc dạ phục, vậy còn để cho tôi hóa trang cho cô ấy làm gì. Ai nha, thật là đáng tiếc gương mặt xinh đẹp này, chậc, chậc, chậc. . . . . ." Lynda nắm cằm Lâm Nhược Kỳ, nhìn trái, nhìn phải một chút, trong miệng vẫn không ngừng oán trách.

Lâm Nhược Kỳ cũng không có ý kiến gì, gãi gãi đầu, nói: "Thật ra, bản thân tôi cảm thấy mặc cái gì cũng không sao cả"

"Cô ngốc a!" Tang Tuyết Phù cũng nổi giận, "Đại thọ 60 tuổi của ông già họ Lãnh, tới tham gia dạ vũ không giàu cũng quý, mọi người đều ăn mặc thật xinh đẹp, không cho cô ăn mặc xinh đẹp một chút sẽ làm mất mặt anh họ tôi đấy!"

Lâm Nhược Kỳ bĩu môi, lơ đễnh nói: "Làm sao biết chứ? Cô không cảm thấy toàn thân tôi, từ trong tới ngoài cũng tràn đầy nét đẹp tiềm ẩn sao?"

Tang Tuyết Phù và Lynda cảm thấy buồn nôn, cùng kêu lên: "Không cảm thấy. . . . . ."

Cuối cùng, Tang Tuyết Phù còn bổ sung thêm một câu: "Chỉ có người không có vẻ đẹp bên ngoài thì người ta mới có thể ra sức cường điệu nét đẹp tiềm ẩn!"

Lynda đưa ra một ngón tay cái, bày bỏ hết sức đồng ý đối với lời nói này của Tang Tuyết Phù, Lâm Nhược Kỳ tức giận muốn hộc máu, ". . . . . Hai cô gái nông cạn!"

Tang Tuyết Phù hỏi "Vậy cô mang theo quần áo gì?"

Lâm Nhược Kỳ nhìn trần nhà một chút, trả lời: "Chỉ mang theo hai bộ đồ bình thường để thay đổi, hai bộ đồ lót, còn có hai cái áo ngủ."

Lynda và Tang Tuyết Phù thất vọng ngã nhào, quỳ xuống đất im lặng. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ nhỏ giọng lầm bầm: "Nhưng không ai nói cho tôi biết có buổi dạ vũ nha, hơn nữa tôi cũng không có dạ phục. . . . . ."

Ngược lại, Lynda lóe lên ý tưởng, trong lòng đã có chủ ý. . . . . .

Tám giờ tối, đúng giờ dạ vũ, bức màn che kéo ra.

Tiếng dương cầm du dương vang vọng ở bên trong đại sảnh du thuyền, mỗi một tấc mặt cửa sổ trang hoàng xa hoa cổ điển và tinh xảo, ánh đèn chập chờn bao phủ, làn váy càng thêm chập chờn. Các cô gái mang mủi giày kim cương, mặc các loại trang phục hoa lệ khêu gợi, hoặc dáng vẻ thướt tha mềm mại, xoay tròn trong sàn nhảy, hoặc nở nụ cười tươi đẹp đi xuyên qua bên người các thân sĩ. . . .

Dĩ nhiên, cũng có một số rất ít muốn trong tối nay tìm kiếm các cô gái trẻ táo bạo, các cô gái đoan trang ưu nhã bên cạnh ngắm nhìn những người đàn ông ưu tú ở cách đó không xa, bàn luận xôn xao.

"Cô xem, Cậu chủ Cơ quả nhiên đẹp trai giống như trong truyền thuyết, chỉ có người có thân phận như anh ta, mới có tư cách đơn độc tiến vào trong đại sảnh. . . . . ."

"Nhưng tôi thích Cậu chủ Lãnh hơn, cô không cảm thấy khuôn mặt anh ấy rất Man sao? Cô nhìn da tay của anh ấy xem, có phải rất khỏe đẹp hay không? Tôi nghĩ phương diện kỹ thuật nhất định rất tốt. . . . . ."

"Vậy cũng không nhất định, cô không nhìn thấy dáng dấp cái mông của cậu chủ Cơ rắn chắc lại vểnh lên sao, không cần đoán cũng biết động tác mông rất **. . . . . ."

"Cô nói chuyện như thế này mà không sợ bị. . . . . nhưng dường như hai người bọn họ chưa có bạn nhảy đấy?"

Cơ Liệt Thần vẫn mặc một bộ trang phục trắng, cao quý ưu nhã ngồi một mình ở bàn tiệc khách quý có thể đếm được trên đầu ngón tay, không nhìn những người đàn ông đang sum xoe và những cô gái lòe loẹt như chim hót xung quanh, lười biếng uống rượu ngon trong chén đắt tiền, như có điều suy nghĩ nhìn ra cửa đại sảnh.

Cái cô gái nhỏ đó, tại sao lâu như vậy còn chưa tới? Không phải hóa trang thay đổi bộ quần áo là chuyện rất đơn giản sao? Thật chậm chạp. . . . . .

Nhàn nhạt nếm một ngụm nhỏ rượu đỏ, dường như không hứng thú lắm, chán đến chết, ngưng mắt nhìn tay trái của mình, nhớ tới cảm giác mới vừa

rồi vuốt ve da thịt cô. Ấm áp, trơn nhẵn, mềm mại, mang theo hơi thở dốc, gần như mềm mại đến không xương, cảm xúc tốt đến độ làm cho người ta không nhịn được sinh ra ý xấu. . . . . .

Nắm chặt quả đấm, Cơ Liệt Thần đau đầu, nhắm mắt nghiêng về phía sau, ngồi ngẩn ra thở dài, "Thật là hành hạ a. . . . . ."

Thấy được, sờ được, nhưng lại không thể làm gì được.

Vừa nhỏ bé, vừa đáng yêu, thật muốn ăn cô một ngụm, ăn cô một ngụm. . . . . .

Nếu không phải bị bệnh "Ung thư tinh hoàn nghiêm trọng", bị cô cứng rắn ghim trên người, mà đúng lúc ấy mình lại nổi lên ý muốn lừa gạt cô chơi, cũng sẽ không nhịn đến khổ cực như vậy.

Không nhịn được, dùng một ngón tay sờ sờ môi của mình, giống như cảm giác mới vừa rồi hôn ở trên da thịt cô vẫn còn lưu lại, sau khi ngâm trong Suối nước nóng làm cho da trắng nõn, mềm mại giống như chạm vào một đứa trẻ sơ sinh, làm cho người ta không nhịn được muốn cắn một hớp.

Hơn nữa, dường như cô rất sợ đau, chẳng qua là cắn nhẹ vành tai của cô, lại có phản ứng lớn như vậy, không biết lúc cùng cô ở một chỗ làm chuyện kia, cô sẽ có phản ứng như thế nào a. . . . . .

Trong đầu của Cơ Liệt Thần giống như đã bắt đầu liên tưởng một cô gái nhỏ bởi vì bị làm đau mà hai mắt lộ ra màn lệ mông lung, như động vật nhỏ bị khi dễ, nhất định là làm cho trong lòng người ta tê dại ngứa ngáy. . . . . A đúng rồi, nói không chừng, cô sẽ có một phản ứng khác. Dựa theo tính cách mạnh mẽ của cô, làm không tốt sẽ vì sợ đau mà nổi giận đấy. . . . . .

Aiz, mặc dù chỉ ở trong đầu YY một chút, nhưng Cơ Liệt Thần phát hiện rất vui vẻ, chợt bắt đầu cảm giác có chút nhớ nhung một đêm kia, lần đầu tiên ôm cô ngủ chung giường. Sau đó, lại không nhịn được khâm phục mình một chút: cùng ngủ chung giường với cô, anh lại có thể ôm trong lòng mà vẫn không bị loạn. . . . . .

Hơi híp mắt lại, Cơ Liệt Thần ưu nhã chống cằm thì thầm nói: "Có lẽ giữ nguyên kế hoạch thực hiện thôi."

Sau khi trở về, lập tức đem gian phòng của cô hủy bỏ đi, muốn cho cô sớm

một chút quen cùng anh ngủ một chỗ mới được a. . . . . .

Lúc này, lối vào đại sảnh đột nhiên truyền đến một loạt tiếng ồn ào, Cơ Liệt Thần ngước mắt nhìn lại, bất giác sửng sốt.

Quả nhiên Lâm Nhược Kỳ rất nghe lời Cơ Liệt Thần, không có mặc dạ phục, bởi vì chính cô cũng cảm thấy lộ ra những vết hôn kia là việc rất mất mặt.

Dĩ nhiên, cô cũng không thể mặc những bộ quần áo bình thường kia, cũng càng không thể nào mặc đồ ngủ đi ra gặp người, cũng may Lynda là người hóa trang phóng khoáng, trong rương hành lí bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị các loại trang phục tạo hình, Vì vậy, cho Lâm Nhược Kỳ mặc một bộ áo giáp kỵ sĩ đi tới hiện trường dạ vũ.

Bộ áo giáp kỵ sĩ này vô cùng xinh đẹp, đồng phục màu trắng gọn gàng, hai móc cài cao cổ, phối hợp với đai lưng màu bạc và đôi giày nhỏ, mỗi nút cài bằng kim loại đều có khắc hoa văn tinh tế, ống tay áo và ống giày được thu hẹp tay chân có vẻ mảnh mai. Nhất là thiết kế phần ngực, mông, đai lưng ngược lại ôm lấy thân hình cô rất vừa vặn, càng lộ ra vóc người xinh xắn, nhanh nhẹn, tinh tế đáng yêu của cô.

Cô mặc thế này, khiến cho Cơ Liệt Thần không nhịn được toàn thân nóng lên.

Tang Tuyết Phù đi theo ở sau lưng Lâm Nhược Kỳ, xuất hiện tại cửa đại sảnh.

Cô gái xinh đẹp họ Tang mặc váy dài màu xanh ngọc hoa lệ, lung linh sinh động, nhàn nhã đi vào, bộ ngực lớn, eo thon, chân dài, mái tóc đen quấn lại thật cao ghim thành một búi tóc, gắn vào một cây trâm cài tóc tinh xảo, trước bộ ngực sừng sững cao vút, trang sức rực rỡ càng tăng thêm mấy phần quyến rũ.

Lúc cô nhíu mày ngoái đầu nhìn lại, nét đẹp lộng lẫy toàn bộ phơi bày! Nhất thời, dường như trong không khí cũng bồng bềnh sức hấp dẫn Hormone sinh dục nữ. Vì vậy, một đám mãnh nam như dã thú ùn ùn kéo tới. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ hóa trang làm một kỵ sĩ nhỏ, trong nháy mắt ảm đạm hóa đá tại chỗ. . . . . .

Không chỉ như thế, xui xẻo hơn, bởi vì chuyện ăn mặc, Lâm Nhược Kỳ bị vệ

sĩ chặn lại ngoài cửa.

"Xin lỗi, vị nữ sĩ này, người vào bên trong cần mặc dạ phục." Thái độ của tên vệ sĩ đẹp trai khá lịch sự, nhưng giọng nói hết sức cứng rắn.

Tang Tuyết Phù quay đầu lại, đá lông nheo cùng trai đẹp: "Anh đẹp trai, chúng tôi đi cùng nhau, dạ phục cô ấy mới vừa bị hỏng, châm chước một chút đi"

"Vậy cũng không được." Đáng tiếc, đối phương rất kiên quyết, "Dạ tiệc lần này quy định yêu cầu bảo vệ rất nghiêm khắc, phía trên yêu cầu chúng tôi phải theo kế hoạch làm việc, xin các người đẹp tha thứ."

Tang Tuyết Phù rơi vào khó khăn, quay đầu nhìn Lâm Nhược Kỳ nói thầm: "Làm thế nào đây? Tôi đã nói phải mặc dạ phục, đều do anh họ càn rỡ xen vào. . . . . Nếu không, tôi vào trước, nói anh ấy đi ra dẫn cô vào?"

Lâm Nhược Kỳ không vào được, mừng rỡ, thuận nước đẩy thuyền nói: "Dù sao tôi cũng không vào được, tôi xem hay là thôi đi, tôi đi về trước đây, tôn trọng quy định của người ta"

Tang Tuyết Phù vô cùng tức giận, kéo cô lại, "Như vậy sao được? Tôi đồng ý với anh họ, nhất định dẫn cô tới, vốn nghĩ anh ấy tự mình đón cô đi vào, kết quả bởi vì chuyện quần áo kéo dài lâu như vậy, tôi để cho anh ấy vào trước rồi. Nếu cô không vào, anh ấy sẽ trách tôi!"

Đúng lúc này, hai cô gái xinh đẹp tóc vàng trong phòng Suối nước nóng trước đó cùng Lâm Nhược Kỳ mắng nhau, đi qua bên cạnh hai người bọn họ, vẻ mặt khinh miệt, vả lại kiêu ngạo đắc ý, cố ý hất cằm lên, từ trước mắt hai người ưỡn ẹo đi qua. . . . . .

Tang Tuyết Phù làm sao chịu được bị khi dễ như thế, nắm bả vai Lâm Nhược Kỳ lắc mạnh!

"Lâm Nhược Kỳ, này hai tiểu thư này đang chờ chế nhạo cô, dù thế nào cũng phải đi vào đấu với bọn họ một chút a, cô nói xem, rõ ràng cô tuổi rất trẻ, tại sao chán chường không có ý chí chiến đấu như vậy? !"

Nghe vậy, khóe miệng Lâm Nhược Kỳ giật giật, "Tôi không vào được, có quan hệ gì với bọn họ? Hơn nữa, tôi chán chường không có ý chí chiến đấu ở chỗ nào hả ?"

Tang Tuyết Phù tức giận, đấm ngực. . . . . .

Bên trong đại sảnh.

Cơ Liệt Thần khẽ mỉm cười nhìn chăm chú vào chuyện vừa mới xảy ra ở bên cạnh Lâm Nhược Kỳ, đợi đã lâu, rốt cuộc cô gái nhỏ đáng yêu đã xuất hiện, anh có chút không kịp chờ, đứng dậy, mới vừa cất bước đi ra ngoài, lại phát hiện có người tốc độ còn nhanh hơn anh . . . . . .

Dùng tiếng ho khan che giấu tiếng cười khẽ từ phía sau lưng Lâm Nhược Kỳ và Tang Tuyết Phù truyền đến.

Hai người không hẹn mà cùng xoay người nhìn lại, Thì ra cậu chủ Lãnh Như Phong mặc một bộ trang phục áo đuôi tôm màu đen cao quý, đi cùng một người đàn ông cao lớn xa lạ.

"Có phải cô ấy không?" Người đàn ông tướng tá cao lớn, chưa từng gặp mặt, mái tóc dài, nửa khuôn mặt phía bên phải gần như hoàn toàn bị che khuất.

Lâm Nhược Kỳ rất ít thấy có người đàn ông nào để mái tóc dài như vậy, càng ít thấy hơn người đàn ông đem tóc cắt tỉa thành hình dáng kỳ quái, không khỏi quan sát anh ta vài lần.

Anh ta đang nhìn về phía Lãnh Như Phong, vẻ mặt không thay đổi, tổng kết, "Đúng như lời các cô ấy nói, diện mạo thật bình thường. . . . . Chẳng qua, thật không nghĩ tới, lại là người trong lòng của Cậu chủ Lãnh." Ngay cả cách nói chuyện của anh ta, cũng rất thẳng thắn.

Lãnh Như Phong cũng không bác bỏ, chỉ rũ mắt nhìn sắc mặt trở nên hồng hồng của Lâm Nhược Kỳ.

Sở dĩ Lâm Nhược Kỳ đỏ mặt, không phải là bởi vì Lãnh Như Phong không có phủ nhận mình thích cô, mà là nhớ tới mình còn chưa nói với Lãnh Như Phong, chuyện cô không thể làm bạn nhảy của anh ta. Mặc dù bình thường cô làm việc không quá đáng tin, lại có một chút khó hiểu, nhưng chưa từng nuốt lời.

Làm sao. . . . . Làm sao nói với anh ta đây?

Người đàn ông tóc dài nhìn cô một chút, tuy rằng trêu chọc một chút, nhưng

sắc mặt vẫn cứng nhắc: "Cậu chủ Lãnh, xem ra lần này, ánh mắt của anh rất đặc biệt, cô gái trong sáng như vậy trái lại rất thích hợp với dũng mãnh quả quyết như anh. Rất thích hợp, vô cùng thích hợp. . . . . ."

Dứt lời, rũ mắt, nét mặt vẫn không thay đổi nhìn Lâm Nhược Kỳ một chút. Trong lòng cô oán thầm: quả nhiên là bạn bè của Lãnh Như Phong, thật là vật họp theo loài, vẻ mặt cũng giống hệt nhau, ngay cả nịnh bợ cũng như thế.

Tầm mắt của người đàn ông cũng không dừng lại quá lâu ở trên người Lâm Nhược Kỳ, sau khi ánh mắt chuyển đi liền rơi trên người Tang Tuyết Phù: ". . . . . Tang tiểu thư? Đã lâu không gặp, rất vui gặp cô."

Anh ta nói xong, liền cúi người xuống, nâng bàn tay của Tang Tuyết Phù khẽ hôn một cái, vừa nhìn chính là lễ hôn tay tiêu chuẩn. Người đàn ông có thân hình cao lớn, đường nét nguội lạnh, nhưng lúc nắm tay Tang Tuyết Phù, ngược lại nhìn rất dịu dàng. Khi anh ta sắp khom lưng, Lâm Nhược Kỳ phát hiện rõ ràng mái tóc dài của người đàn ông rũ xuống theo gió bay bay, bên má phải hơi lộ ra ba vết đao đáng sợ.

Anh ta nói: "Không biết Hoắc mỗ có thể may mắn mời Tang tiểu thư nhảy một điệu không?"

Lâm Nhược Kỳ ở một bên sững sờ nhìn, lần đầu tiên cô ở khoảng cách gần như vậy nhìn người khác thực hiện lễ hôn tay, thì ra động tác này thật rất lịch sự, ngay cả một người đàn ông có vết sẹo đao kinh khủng dữ tợn trên khuôn mặt, lúc thực hiện lễ hôn tay, cũng biểu hiện có phong độ thân sĩ như vậy. . . . . .

Cô cảm thấy ngón tay trắng mịn xinh đẹp của Tang Tuyết Phù bị bàn tay to lớn có vẻ thô ráp của người đàn ông nâng lên thật sự rất đẹp mắt, càng lộ ra vẻ thon dài mảnh khảnh.

Tang Tuyết Phù cũng không muốn giúp Lãnh Như Phong, khiêu vũ cùng Hoắc Diệm, nhưng đối phương làm như vậy rất rõ ràng là có mục đích, bởi vì anh ta nắm tay của cô không có ý định buông ra, cô đoán có lẽ Lãnh Như Phong muốn đơn độc cùng Lâm Nhược Kỳ ở chung một chỗ, mới cố ý để Hoắc Diệm dẫn cô đi.

Cô nhìn bên trong đại sảnh một chút, sau khi dùng ánh mắt xin chỉ thị của Cơ Liệt Thần đang ngồi ngay thẳng bên trong, nhận được ánh mắt đồng ý của đối phương, mới khẽ gật đầu đồng ý lời mời của Hoắc Diệm.

Mà Lâm Nhược Kỳ bị bỏ lại một mình, còn chưa kịp hâm mộ một phen, tay của mình liền bị người cứng rắn kéo vào bên trong đại sảnh.

Anh chàng vệ sĩ trai đẹp tại cửa vừa muốn mở miệng lặp lại lời dặn dò của lão đại Lãnh Kiêu Hùng, nhưng bị ánh mắt lạnh lẽo của cậu chủ Lãnh làm cho đông cứng, ý định ngăn chặn lập tức chết từ trong trứng nước. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ chép miệng, lẽ ra cô muốn nói với anh ta về chuyện bạn nhảy, nhưng nhìn bộ dáng Lãnh Như Phong như vậy, cô có chút chột dạ.

Mà Tang Tuyết Phù đi ở đằng trước, từng bước một quay đầu lại nhìn tình hình sau lưng, mắt thấy gần như Lãnh Như Phong kéo Lâm Nhược Kỳ vào đại sảnh, không khỏi thổn thức nói: "Tôi thật sự khâm phục Cậu chủ Lãnh nhà anh rồi, nếu thích người ta, lại muốn người khác giúp một tay, tại sao lại biểu hiện giống như kẻ cướp vậy? Nói thật, tôi thật sự rất tò mò, lúc trước anh ta làm thế nào để cầm cái bô . . . . . ."

Hoắc Diệm liếc cô một cái, nói: "Tang tiểu thư, quả nhiên cô chưa mở miệng có vẻ tương đối ưu nhã. Nói thật, tôi cũng rất tò mò, cô thật sự là em họ của Cậu chủ Quý tộc ưu nhã cố làm ra vẻ thích đùa bỡn sao?"

Liếc mắt một cái, tầm mắt quét về phía Cơ Liệt Thần ngồi chỗ khách quý, vẻ mặt lo lắng nhìn hai người sau lưng.

Vốn tưởng rằng những lời này của mình sẽ kích thích dây thần kinh của Cô gái xinh đẹp họ Tang, ai ngờ cô giận quá hóa cười, còn cười đến cực kỳ âm trầm.

"Hắc hắc, chuyện thú vị sắp xảy ra, a ha ha ha. . . . . mối quan hệ giữa nam và nữ, người đàn ông đối với cô gái độc chiếm, trong lúc hai người đàn ông cạnh tranh với nhau, một bên chứng tỏ sức mạnh bản thân và một bên dụ dỗ, mưu lược và kỹ xảo đều như nhau, chỉ cần thời cơ tốt hay xấu, đều hết sức quan trọng a. Hoắc Diệm, có muốn đánh cuộc hay không, xem một chút giữa hai người bọn họ rốt cuộc ai có thể thắng?"

Thật là áp dụng kiến thức đã học, điều này có nghĩa là gì? Không phải dùng bốn chữ "Tranh giành người tình" có thể giải quyết sao, nhưng lần này cô lại có thể nói thành một tràng, nói giống như chống chiến tranh khủng bố. . . . . .

Hoắc Diệm không thèm để ý đến lời "Nói bậy" của Cô gái xinh đẹp họ Tang,

đen mặt, quay đầu nhìn một chút sau lưng, một đen, một trắng, hai người đàn ông đẹp trai, nói: "Tôi đương nhiên đoán cậu chủ nhà tôi thắng."

Tang Tuyết Phù cười lạnh nói, "1.000 đồng! Tôi cá là anh tôi thắng!"

Trong ánh mắt nhìn chằm chằm, đầy soi mói của một đám phụ nữa mặc phục trang phục xa hoa, dĩ nhiên Lâm Nhược Kỳ mặc bộ giáp kị sĩ vừa vào cửa liền bị cười nhạo.

Bất quá hiện tại cô không rãnh để ý đến những người cười nhạo kia, dù sao da mặt của cô rất dày, lại không biết họ, cười thì cười, coi như giải trí cho bọn họ một lần, ngược lại người đàn ông đang lôi kéo ở bên cạnh cô là một phiền toái lớn hơn.

Lần trước, bị anh ta cứng rắn nắm tay dắt vào du thuyền, để cho mọi người thưởng thức miễn phí một lần, liền đưa tới hai cô gái xinh đẹp tóc vàng nhục mạ cùng với một Lôi Thiệu Đình bắt cóc, hôm nay, trong cái nhìn chằm chằm của mọi người, lại bị anh ta kéo tay đi vào đại sảnh bữa tiệc. Trong lúc nhất thời, cô chỉ cảm thấy ánh mắt từ bốn phương tám hướng bắn tới mang theo ý chết chóc, giống như nhiều lưỡi kiếm sắc bén đâm về phía cô. . . . . .

Ánh mắt kia, so ngực nhỏ lép xẹp bị người thấy sạch bách lúc trước, còn kinh khủng hơn. . . . . .

Muốn rút tay về, lại càng bị nắm chặt hơn.

Muốn dừng bước lại, lại bị kéo đi về phía trước.

Hết cách rồi, cô chỉ còn cách kêu lên. . . . . .

"Anh buông tôi ra!"

"Tôi chờ cô đã lâu."

Hai người gần như nói cùng một lúc, làm cho cả hai sững sờ một chút.

Nhưng, cảm xúc của mình bày tỏ hoàn toàn khác nhau. . . . . .

Đầu tiên, khuôn mặt Lãnh Như Phong sa sầm: "Cô nói cái gì?"

Nói thật, Lâm Nhược Kỳ có chút không thích anh ta. Có lúc, cảm giác giữa

nam và nữ kỳ diệu ở chỗ này. Cô sợ anh ta nổi giận, khi đàn ông tức giận hết sức đáng sợ, cô cũng sẽ không ngu cùng đối phương lấy cứng đối cứng.

Vì vậy khí thế cũng yếu đi, chỉ nhìn vào ánh mắt đối phương nói: "Bởi vì tôi. . . . . Tôi không biết khiêu vũ."

Cái này. . . . . Mặc dù là lấy cớ, nhưng chưa tính là nói dối chứ?

Đáp án này hiển nhiên không có trong dự tính của Lãnh Như Phong thoáng ngẩn người, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào. Thật ra, Lâm Nhược Kỳ có thể không khiêu vũ không sao cả, anh ta cũng chỉ muốn ở bên cạnh cô một lúc nhưng trời sanh bản tính anh ta cứng nhắc, khả năng nói chuyện kém hơn rất nhiều so với Lâm Nhược Kỳ.

Không đợi anh ta đáp lại, Lâm Nhược Kỳ bắt đầu không ngừng cố gắng, được voi đòi tiên, khoa tay múa chân chỉ chiều cao hai người, nghiêm túc khuyên: "Hơn nữa chiều cao của hai chúng ta chênh lệch lớn như vậy, thật sự rất không thích hợp. . . . . ."

Lãnh Như Phong không lên tiếng, híp híp mắt, hiển nhiên nghe hiểu lời của cô . . . . . cũng không muốn buông tay.

Thấy chiêu này không có hiệu quả, Lâm Nhược Kỳ tiếp tục khua miệng kiếm cớ, chỉ chỉ bộ đồ mặc trên người mình, nói: "Còn nữa, anh nhìn quần áo của tôi, thật rất không thích hợp khiêu vũ. Anh đẹp trai, cao lớn mạnh mẽ như thế, tôi không muốn bởi vì mình mà làm cho anh mất mặt, anh nên tìm một cô gái xinh đẹp mặc lễ phục xinh đẹp, có chiều cao tương xứng với anh cùng nhau khiêu vũ."

Lãnh Như Phong cũng không vì cô khen ngợi mình mà vui vẻ, ngược lại sắc mặt càng lộ vẻ không vui, vẫn không muốn buông tay.

Thấy thế, cô thở dài, đang chuẩn bị nói ra lý do thứ ba, lại không nghĩ rằng Lãnh Như Phong đột nhiên mở miệng nói: "Cùng tôi nhảy một điệu, nhảy xong, tôi trả ngọc bội lại cho cô."

Dứt lời, cánh tay bên người chợt bị kéo lên cao!

Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Lãnh Như Phong khom người xuống, đem lấy cổ tay của cô kéo đến bên môi, nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn, nhìn cô một cái, tiếp tục chậm rãi hôn xuống. . . . . .

Cách đó không xa, một người đàn ông cao lớn mặc y phục trắng nhìn thấy tình cảnh này, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, đôi con ngươi sâu thẫm vô cùng lạnh lùng.

Mà lúc này, Lâm Nhược Kỳ cũng ngây ngẩn cả người, cứng ngắc tại chỗ không biết làm sao.

Lãnh Như Phong công khai như vậy, ngược lại cô không biết nên làm sao.

Quan trọng là: nụ hôn này, Lãnh Như Phong hôn thật chậm, vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng dịu dàng, động tác tinh tế làm cho cô có thể cảm nhận mạch máu bên trong cổ tay mảnh khảnh khẽ nhảy lên khi môi của anh ta khẽ hôn, ngay cả có thể nhìn thấy lông mi rũ xuống của Lãnh Như Phong khẽ run, vẻ mặt hưởng thụ lúc nắm tay của cô làm cho cô không nhịn được run run. . . . . .

"Đây là lễ hôn tay . . . . . ."

Giọng nói của Lãnh Như Phong cứng nhắc giống như cá tính của anh ta, đông lạnh, nhưng so lúc trước giọng nói nhỏ hơn bao giờ hết. Có lẽ, anh ta cố đè thấp giọng nói, cố gắng giảm bớt nổi sợ hãi của cô đối với anh ta.

Lời nói đến một nửa, Lãnh Như Phong nhẹ nhàng gặm nuốt một chút trên lòng bàn tay của cô, giật mình Lâm Nhược Kỳ muốn rút tay về lại bị anh ta nắm thật chặt, trước sau không có sức rút đi.

"Dường như cô đối với hôn tay lễ cảm thấy rất hứng thú, hi vọng tôi không làm cô sợ" Lãnh Như Phong giải thích, "Lễ hôn tay lúc đầu hôn ở vị trí lòng bàn tay, chẳng qua động tác xác nhận đối phương không có nắm giữ vũ khí, từ từ biến thành hôn mu bàn tay. . . . . ."

Lãnh Như Phong giương mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ trợn to hai mắt không nhúc nhích, vẻ mặt nghiêm túc, lộ ra một nụ cười hiếm thấy, lại cúi đầu ở mu bàn tay của cô hôn một cái, mới chậm rãi buông lỏng tay ra.

"Thật ra tôi mới vừa nói đều là giả, tôi chỉ muốn thân thiết với cô một chút mà thôi. Tôi không có ác ý với cô, nói chính xác, tôi rất có hảo cảm với cô, điều này là thật, không thể nghi ngờ."

". . . . . ." Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ không nhịn được co quắp. Anh ta

càng cường điệu như vậy, vì sao cô càng thấy rợn cả tóc gáy? Ngay cả da gà cũng nổi lên một vòng. . . . . .

Cô đoán hiện tại nét mặt của mình có thể rất khó coi. Nhưng hết cách rồi, cô thật sự không biết nên biểu hiện thế nào.

Chuyện này, chắc là lần thứ hai trong đời của cô bị "Tỏ tình", so với lần "Tỏ tình" đầu tiên của Cơ Liệt Thần, càng làm cho cô lúng túng, không biết theo ai. . . . . .

Cách đó vài bước, Tang Tuyết Phù nhìn thấy một màn này, đối với Lãnh Như Phong thật lau mắt mà nhìn.

"Thật không nghĩ tới, không ngờ a, Cậu chủ Lãnh bảo thủ cũng nói ra lời kịch buồn nôn như vậy, sẽ không phải là. . . . . ." Cô nghiêng đầu nhìn một chút Hoắc Diệm bên cạnh, kỳ quái hỏi, ". . . . . Các người đã tập luyện sao?"

Nghe vậy, hai chân Hoắc Diệm đang chuyển động theo bước nhảy, thiếu chút nữa dẫm lên chân của Tang Tuyết Phù.

Khinh thường hừ lạnh một tiếng, hắng giọng một cái, nói: "Tang tiểu thư, trí tưởng tượng của cô rõ là. . . . . Phong phú. Hiện tại là lúc cô nên lo lắng 1.000 đồng mới đúng?"

Tang Tuyết Phù từ chối cho ý kiến, kiêu ngạo nói: "Tôi không cần lo lắng, rốt cuộc chưa phân thắng bại, tôi chưa chắc sẽ thua hết 1.000 đồng."

Dứt lời, vẻ mặt tươi cười nhìn về phía một cậu chủ nào đó đã từ chỗ ngồi khách quý đi xuống, chậm rãi đi tới sau lưng Lâm Nhược Kỳ. . . . . .

"Tỏ tình thật là khiến người ta xúc động a. Chỉ tiếc, anh càng làm như vậy, chỉ sợ có người càng lầm tưởng cô ấy và anh có gì đó, cuối cùng có thể đưa đến kết quả là anh tự tay đẩy cô ấy vào hoàn cảnh nguy hiểm. Cậu chủ Lãnh, đây là chuyện anh muốn nhìn thấy sao?"

Mắt thấy Lãnh Như Phong lộ vẻ không hiểu, rõ ràng nét mặt biểu hiện đang nghi ngờ anh khiêu khích chia rẽ, Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng mỉm cười nói: "Ha ha, xem ra cá tính Cậu chủ Lãnh chẳng những khô khan, lại còn đa nghi. Anh có thể không tin lời của tôi, nhưng lời của cô ấy, anh nên tin chứ?"

Lời nói đến một nửa, Cơ Liệt Thần nhìn về phía Lâm Nhược Kỳ, cười cười: "Nhược Kỳ, nói cho anh ta biết, hôm nay cô gặp phải ai vậy"

Lâm Nhược Kỳ trừng mắt nhìn, không hiểu rõ ý tứ của anh.

Nhưng ngay lúc này, tầm mắt của cô vô ý rơi vào trong đám người, lại phát hiện rõ ràng là bóng dáng của Lôi Thiệu Đình!

Lôi Thiệu Đình mặc đồng phục nhân viên tạp vụ, trong tay bưng khay rượu, như con thoi trong đám người.

Kinh khủng hơn, khi cô nhìn thấy anh ta thì anh ta căn bản không né tránh, ngược lại rất hứng thú nhìn lại cô, trong con mắt lanh lợi lộ ra vô cùng hài hước.

Cô hít vào một ngụm khí lạnh, bật thốt lên: "Là Lôi Thiệu Đình!" Giọng nói cũng không phải rất lớn, nhưng Lãnh Như Phong đứng ở bên cạnh cô cũng nghe rất rõ ràng.

"Cái gì?" Trong lòng anh ta ngạc nhiên, "Cô biết Lôi Thiệu Đình? Nhìn thấy anh ta ở đâu? Thấy lúc nào ?"

Cô một tay che miệng, ngón tay kia chỉ về phía Lôi Thiệu Đình, "Anh ta mới vừa ở chỗ này, , "Anh ta mới vừa ở chỗ này,

"À? Này, như vậy sao được. . . . ." Mặt của Lâm Nhược Kỳ ửng hồng, chung quanh chợt vang lên tiếng thổn thức, tiếng bàn tán xôn xao, tranh luận ầm ĩ cùng với vô số ánh mắt sắc bén giống như lưỡi kiếm phóng đến. . . . .

"Hư, chớ lộn xộn." Nét mặt Cơ Liệt Thần bình thản ung dung, nghiêm trang hoàn toàn không cảm thấy tư thế như vậy có gì khó chịu, "Tay phải khoác lên trên vai tôi, tay trái nắm chặt tay của tôi, nghe nhịp nhạc. . . . ."

Mặt của Lâm Nhược Kỳ đã đỏ hết: "Nghe, nghe nhịp cái gì? Tôi căn bản cũng không có di chuyển!"

Cơ Liệt Thần cười, ngửa đầu hôn hít môi của cô, chỉ nhàn nhạt mổ mổ, "Cô chỉ cần nghe nhạc là được. Chú ý, tôi muốn xoay tròn."

". . . . ." Cô quẫn bách, vội vàng đem mặt vùi vào trong cổ anh.

Tiếp đó là một hồi trời đất quay cuồng thật lâu!

Rốt cuộc, Lâm Nhược Kỳ không phân rõ trời đất, có lẽ cô đầu choáng hoa mắt, trong nháy mắt hoảng hốt, cô ôm lấy gáy của anh, hít thở cũng khó khăn. . . . . .

"Đợi chút, đây không phải là khiêu vũ. . . . . ." Cô ôm cổ của anh thì thào nói, gương mặt vẫn quẫn bách ửng hồng.

"Đây chính là khiêu vũ." Giọng nói hấp dẫn của Cơ Liệt Thần hòa trong tiếng nhạc, giống như là giọng nói dễ nghe nhất, "Cô không cảm thấy bộ dáng khiêu vũ của chúng ta là một đôi sao kết hợp hoàn mỹ nhất sao?"

Đỏ mặt, cô im lặng thật lâu.

Tại sao ở trước mặt của anh, càng ngày cô càng thích đỏ mặt đấy. . . . . .

Khúc nhạc kết thúc, dường như Cơ Liệt Thần cũng không có ý định thả cô xuống, Lâm Nhược Kỳ đỏ mặt, nhỏ giọng cúi sát bên lỗ tai anh, nói: "Thả tôi xuống. . . . . Rất nhiều người đang nhìn đấy."

Anh khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng nói: "Sợ cái gì? Dù sao không bao lâu nữa, cô sẽ gả cho tôi, coi như bây giờ là thể hiện tình cảm trước cho bọn họ biết là được"

Cuối cùng, trực tiếp đem cái trán nhẹ nhàng cụng vào trên trán của cô, khẽ cọ cọ một chút, lúc này mới hài lòng lấy đầu ra.

Lâm Nhược Kỳ nhỏ giọng phản đối, "Anh. . . . . Tôi còn chưa đồng ý" Tại sao cậu chủ này không biết xấu hổ vậy? Cô cũng chưa đồng ý, còn tình cảm cái gì? Vẫn là lần đầu tiên cô biết được người đàn ông vừa vô lại, vừa vô sỉ như vậy !

Dường như anh không nghe thấy cô nói, Lâm Nhược Kỳ lại cúi đầu nhìn về phía anh, mà động tác cúi đầu một góc 15 độ vừa đúng nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Cơ Liệt Thần, mỉm cười nheo mắt, tác phong nhanh nhẹn, ngửa đầu về phía cô chớp chớp mắt. . . . . Trong nháy mắt trái tim nhỏ cuồng loạn không ngừng, Lâm Nhược Kỳ liền quên mình nên nói những gì.

Cô phát giác, dường như anh nói không sai, không khí tốt như vậy vẫn không nên phá hư. . . . . .

Đáng tiếc, trời không cho người toại nguyện, đang lúc ở cô mới vừa lĩnh ngộ được điểm này thì biến cố xảy ra.

"Đoàng . . . . . Đoàng . . . . . ." Hai tiếng súng đột ngột vang lên từ sảnh ngoài truyền tới, mọi người hoảng sợ, sững sờ, sau nửa giây yên tĩnh, chính là hỗn loạn tưng bừng.

Rồi sau đó, tiếng các cô gái the thé thê kêu vang: "A . . . . . giết người!"

Lâm Nhược Kỳ vừa nghe nói giết người, phản ứng đầu tiên là diễn ra cảnh bắn nhau trong phim truyền hình, còn tưởng rằng là Nhà họ Lãnh ngẫu hứng biểu diễn tiết mục như vậy, vì vậy vui vẻ nói: "Chuyện gì xảy ra? Chúng ta đi xem một chút!"

Cơ Liệt Thần chau mày hơn nữa: "Đã nói là giết người, cô còn đi xem?"

Lâm Nhược Kỳ ngẩn ra, nhìn sắc mặt của Cơ Liệt Thần một chút, há tròn miệng hỏi: "Tôi còn tưởng rằng nhà họ Lãnh ngẫu hứng biểu diễn tiết mục, vậy ý của anh nói. . . . . giết người thật? !"

". . . . . ." Cơ Liệt Thần đen mặt, vừa hướng cửa chính đối diện đi tới vừa trả lời, "Mặc kệ bọn họ, tôi dẫn cô trở về phòng trước, một lát nữa Lynda sẽ ở cùng với cô."

Đúng nha, Lynda đâu? Sau khi từ trong phòng cô ấy ra ngoài, cũng không nhìn thấy cô ấy đâu. Lâm Nhược Kỳ có chút bận tâm, nóng lòng hỏi: "Nhưng tôi không nhìn thấy cô ấy, sau khi ra ngoài đại sảnh không nhìn thấy cô ấy vào vũ hội a."

"Hư. . . . . ." Cơ Liệt Thần ở trên bờ môi của cô ấn ấn một chút, bước chân vẫn không dừng lại, "Đừng lo lắng, cô ấy nói không thoải mái, muốn ở trong phòng nghỉ ngơi, tôi dẫn cô đi tìm cô ấy."

Lâm Nhược Kỳ ừ ừ đáp lại, nhìn đám người trong đại sảnh hỗn loạn cùng với tiếng thét chói tai hoảng sợ của mọi người, cô mới hiểu được, có thể thật sự đã xảy ra chuyện gì. Không kịp nhìn rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Cơ Liệt Thần ôm cô đi về phía cửa sau ít người rời khỏi.

Trên đường, chỉ thấy bọn vệ sĩ nhà họ Lãnh, vẻ mặt nghiêm túc, bảo vệ ông già nhà họ Lãnh -Lãnh Kiêu Hùng rời khỏi đại sảnh.

Cơ Liệt Thần một khắc cũng không dừng lại, bước chân như thoi đưa ôm cô đi xuyên qua đám người hỗn loạn. Cô quay đầu lại nhìn bên trong đại sảnh một chút, không nhìn thấy Lãnh Như Phong và thủ hạ của anh ta, ngay cả bóng dáng của Tang Tuyết Phù cũng không thấy. . . . . .

Nơi xa, một đám đầu người nhốn nháo, giọng nói ồn ào loáng thoáng truyền đến.

"Nhanh lên, anh ta chạy về phía tầng dưới chót boong thuyền. . . . . ."

"Đừng để cho anh ta chạy thoát! Anh ta có thể chạy về phía phòng điều khiển du thuyền, nhanh ngăn cản anh ta lại. . . . . ."

. . . . . Nghe được cũng không rõ ràng, bởi vì Cơ Liệt Thần đã ôm cô rời khỏi đại sảnh. Cô nghĩ: có lẽ bọn họ đuổi theo người kia, chẳng lẽ người đó là Lôi Thiệu Đình? Vậy người mới vừa rồi bị bắn chết là ai?

Trong hoảng hốt, Cơ Liệt Thần đã mang cô đi tới bên ngoài phòng của Lynda, anh nhẹ nhàng gõ cửa, Lynda rất nhanh mở cửa ra.

"Lynda, cô trông chừng cô ấy, đừng để cô ấy chạy loạn ra ngoài, tôi đi ra ngoài xem thử"

Lâm Nhược Kỳ một phát bắt được tay của anh, lo lắng hỏi: "Anh đi đâu? Bên ngoài loạn như vậy. . . . . ."

Anh quay đầu lại, vuốt vuốt tóc của cô: "Yên tâm, tôi đi xem Tuyết Phù một chút sẽ trở lại."

Dứt lời, ngước mắt nhìn Lynda một chút, thừa dịp Lâm Nhược Kỳ không để ý lướt qua Lynda, Cơ Liệt Thần nhỏ giọng nói: "Không ai phát hiện chứ? Tình hình thế nào?"

"Yên tâm, không ai phát hiện." Nói lời này, ánh mắt của Lynda hơi có lóe lên, "Nếu không có gì xảy ra, bây giờ Tuyết Phù cũng trở về phòng."

"Ừ, ở cùng với cô ấy, tạm thời không nên đi ra ngoài."

"Hiểu."

****

Trước khi chuyện xảy ra.

Lâm Nhược Kỳ và Tang Tuyết Phù hóa trang xong, mặc quần áo tử tế, sau khi từ trong phòng của Lynda đi ra, Lynda một mình ở lại bên trong phòng, thừa dịp bọn họ vừa mới rời khỏi phòng, liền nhanh chóng khóa trái cửa phòng, rồi sau đó nhanh chóng mở bao hóa trang của mình, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ Cơ Liệt Thần giao cho mình. . . . . .

Mười phút sau, một người đàn ông đẹp trai liền xuất hiện ở trước gương.

Lynda nhìn mình trong kính một chút, khuôn mặt đẹp trai đẹp trai, đẹp trai đến chói mắt, không nhịn được nhuộm vài sợi tóc tím highlight, "Anh ta" nhếch miệng cười cười, lập tức bày ra nụ cười tà nịnh của Lôi Thiệu Đình.

Rất tốt, thuật dịch dung của cô luôn đứng đầu!

Lôi Thiệu Đình xuất hiện, cậu chủ Cơ sớm đã đoán trước, mang theo Lynda tới du thuyền làm nhiệm vụ, chính là muốn cô diễn kế điệu hổ ly sơn . . . . . lợi dụng Lôi Thiệu Đình xuất hiện, dời đi tầm mắt của Lãnh Như Phong, từ đó Tuyết Phù tranh thủ thời gian đi lấy máy cd.

Chỉ vì máy cd, "Liệt Diễm" đã hao tốn rất nhiều thời gian và tinh lực, Cậu chủ Cơ cũng nói, nhiệm vụ lần này chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại!

Khóe môi hơi cong một chút, tự tin vẩy tóc, Lynda mặc bộ đồ màu đen bó sát người, bên ngoài mang một chiếc mặt nạ da người, khoác bộ đồ của nhân viên tạp vụ. Sau đó, bình tĩnh, chậm rãi mở cửa phòng, thò đầu ra ngoài tra xét hai bên, sau khi xác định không có ai phát hiện, liền nhẹ nhàng bước ra cửa phòng. . . . . .

Mười phút sau, Lynda thành công khuấy lên một trận hỗn loạn, cũng thành công đem lực chú ý của Lãnh Như Phong hấp dẫn đến trên người của "Lôi Thiệu Đình". Chạy đến trong góc tối nào đó, cô nhanh chóng lấy ra bao da đã sớm giấu ở trong thùng rác, mở ra lấy quần áo, nhanh chóng thay một bộ lễ phục, lại tháo tóc giả và mặt nạ da người trên mặt. . . . . .

Mới vừa mặc quần áo tử tế, còn chưa kịp đem tóc giả và mặt nạ da người giấu đi, chỉ nghe thấy sau lưng một tiếng "Rắc . . . . . ." , là tiếng bóp cò cứng

nhắc của một đồ vật kim loại nào đó vang lên.

Trong lòng Lynda chợt lạnh, thầm kêu không ổn.

"Cô gái nhỏ xinh đẹp, bản lãnh của cô thật lớn, trước đó đánh nhau với tôi cũng là cô phải không?" Giọng nói của Lôi Thiệu Đình đang ở phía sau cô.

Cổ của cô phơi bày, cảm giác nòng súng lạnh như băng chống đỡ cổ cô, rõ ràng như vậy, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng tim của mình đập mạnh.

"Thành thật khai báo, những thứ tóc giả và mặt nạ da người này, vừa xảy ra chuyện gì?" Anh ta chợt thốt ra một câu như vậy.

Lynda cảm thấy da đầu của mình cũng bắt đầu tê dại, nhưng không biết đối phương xuất hiện lúc nào, là cô quá sơ suất hay thực lực đối phương cao hơn cô? Nhưng lúc đánh nhau với anh ta, rõ ràng anh ta đánh không lại cô. . . . .

Cô sững sờ, đáy mắt càng nồng đậm lo lắng, dường như rất nghiêm túc giải thích: "Được rồi, thành thật nói cho anh là được, tôi đang thi hành nhiệm vụ. Đừng hỏi tôi là nhiệm vụ gì, dù sao mỗi người chúng ta đều có ông chủ, bất kỳ chuyện không liên quan đến anh, xin đừng hỏi tới."

"Hừ, không liên quan tới tôi? Tại sao tôi cảm thấy chuyện này rất liên quan đến tôi vậy?" Lôi Thiệu Đình đột nhiên dùng chút sức lực, đập nòng súng vào đầu Lynda, "Nói, Cơ Liệt Thần để cho cô tới làm gì? !"

Ánh mắt Lynda ngưng tụ: hỏng bét, chẳng lẽ anh ta đều nhìn thấy?

Bỗng dưng, nhìn thấy xa xa người người nhốn nháo, Lynda nhanh trí, đột nhiên cao giọng hô: "A. . . . . Cứu mạng a, anh ta, trong tay anh ta có súng!"

Bọn cận vệ nhà họ Lãnh vừa nghe thấy tiếng cô hét lớn, lập tức chạy về phía bên này: "Nhìn thấy anh ta rồi, anh ta đang bên kia! Nhanh, đuổi theo nhanh lên!"

Nghe vậy, Lôi Thiệu Đình nhíu mày, khuôn mặt đẹp trai chợt trở nên lạnh hơn, "Xem như cô lợi hại!"

Không ngờ cô gái này thật tuyệt, lúc đầu đánh nhau với cô, anh ta thấy cô là phụ nữ nên cố ý xuống tay nhường nhịn, không ngờ lúc này cô muốn đẩy anh ta vào chỗ chết! Mẹ nó!

Quăng một ánh mắt lạnh lùng, Lôi Thiệu Đình nhìn sâu Lynda một chút, tung người nhảy một cái, bóng dáng liền biến mất vào bóng tối trong hành lang. . . . .

Mười phút sau.

Tang Tuyết Phù vui vẻ ngồi trong phòng nhìn thấy Cơ Liệt Thần sắc mặt nghiêm túc đi vào, cô vô cùng không hài lòng liếc anh một cái.

"Anh họ, tại sao không gõ cửa đã vào? phong độ thân sĩ tôn quý của anh đâu rồi?"

Cơ Liệt Thần mặc kệ cô, sau khi khóa cửa, trực tiếp hỏi: "Thế nào? Có tìm được đồ hay không? Không bị Hoắc Diệm để mắt tới chứ?"

Tang Tuyết Phù xì khẽ một tiếng: "Bản tiểu thư ra tay, há có thể không được? Em đánh cuộc với Hoắc Diệm, kết quả anh ta thua, đâu còn tâm tư để ý tới em. . . . . Này, máy cd cầm đi, " Dứt lời, đem máy cd ném cho Cơ Liệt Thần, anh đưa tay ra, vừa vặn bắt lấy.

Cô còn chưa nói xong, trong tay kia cũng cầm một vật, quơ quơ, khoe khoang một chút, hỏi "Thật ra, em còn lấy được một món đồ, anh đoán thử xem là cái gì?"

Cơ Liệt Thần ngước mắt, sau khi nhìn thấy rõ vật gì trong lòng bàn tay cô, cả người sửng sốt: "Cô lấy được ngọc bội của cô ấy rồi hả ? Thật ở chỗ Lãnh Như Phong?"

"Đó là đương nhiên, cầm đi đi. Chẳng qua. . . . . ." Dứt lời, đem ngọc bội ném cho Cơ Liệt Thần, "Chỉ tiếc ngọc bội bị vỡ thành hai nửa rồi, cũng không biết tại sao làm rơi . . . . . Nếu em không đoán sai, nói không chừng Lãnh Như Phong biết thân thế của Lâm Nhược Kỳ. Anh họ, nếu anh thật sự thích cô ấy, động tác cần phải nhanh một chút, xem ra, lần này Lãnh Như Phong đã quyết tâm rồi."

Sắc mặt Cơ Liệt Thần hơi thay đổi, thoáng qua khôi phục thái độ bình thường, đem ngọc bội cất xong, quay đầu cười nói: "A, chỉ bằng Lãnh Như Phong anh ta, muốn tranh giành phụ nữ với tôi sao, tôi thấy đợi thêm 18 năm nữa đi."

Khóe miệng Tang Tuyết Phù giật giật, vô cùng khâm phục anh họ mình. Dưới tình huống như thế, lại còn có thể tự kỷ ngạo mạn nói ra lời như thế, có lẽ toàn thế giới cũng chỉ có mỗi mình anh ấy. . . . . .

Mặc dù nói nghe rất hay, nhưng vừa về tới phòng của mình, sắc mặt của Cơ Liệt Thần lập tức thay đổi.

Ngọc bội. . . . . Lãnh Như Phong cũng có một khối ngọc bội hình 'Long', Tuyết Phù đã từng nói, ngọc bội long và ngọc bội phượng của Lâm Nhược Kỳ là một đôi, nói như vậy. . . . . .

Trầm tư một hồi lâu, anh quyết định, lập tức bảo Tuyết Phù gọi Lâm Nhược Kỳ.

Lâm Nhược Kỳ vừa vào phòng của anh, nhìn thấy anh nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, đắp chăn giống như là bị lạnh phát run, sắc môi tím ngắt, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng triệu chứng phát bệnh.

Nhìn lại một chút Lynda đứng ở bên cạnh anh, sắc mặt của cô ấy cũng giống như ngày tận thế, Lâm Nhược Kỳ không nói gì, liền bước nhanh tới trước giường của anh, cầm cổ tay của anh.

"Chuyện gì vậy? Mới vừa rồi không phải còn tốt sao? Tại sao đột nhiên biến thành như vậy."

Trời! Toàn thân anh lạnh quá. . . . . .

"Lâm Nhược Kỳ, tôi muốn trở về. . . . . Tôi rất đau. . . . . ." Anh cố hết sức nói.

"Muốn trở về?" Cô ngẩn ra, ngước mắt nhìn nét mặt của Lynda và Tang Tuyết Phù một chút, hai người bọn họ cũng gật đầu một cái, cô liền vỗ vỗ tay của anh, "Được, chúng ta lập tức bảo bọn A Bưu chuẩn bị một chút, Tuyết Phù và Lynda đi từ giả cha con họ Lãnh, tôi ở lại chỗ này với anh"

Trong lòng Cơ Liệt Thần chấn động, không ngờ cô gái nhỏ này nhìn như cả ngày chân tay vụng về, nhưng vào lúc gặp nguy cũng không sợ hãi, làm việc rất có mạch lạc. Rốt cuộc cô là dạng phụ nữ thế nào? Luôn mang đến cho anh rất nhiều kinh ngạc. . . . . .

Mọi người bắt đầu lập tức hành động, Tang Tuyết Phù và Lynda đi từ giả

Lãnh Kiêu Hùng, lý do rất đơn giản, nói thân thể Cậu chủ Cơ mắc bệnh nhẹ, bất tiện ở lâu.

Hai cha con họ Lãnh đang vắt hết óc muốn tìm về máy cd đã bị mất ở trên người "Lôi Thiệu Đình", căn bản không rảnh để đánh giá cậu chủ Quý tộc yếu ớt nhiều bệnh, rất nhanh liền đồng ý với anh, phái người hộ tống đám người bọn họ trở lại Nam Thành.

Mặc dù hai nhà không còn qua lại, nhưng mặt mũi này, ông cụ Lãnh xem như đã đủ. Có lẽ, nhà họ Lãnh nghi ngờ bệnh tình của cậu chủ Cơ có bẫy, hoặc đơn giản chẳng qua Lãnh Như Phong muốn nhìn Lâm Nhược Kỳ lâu hơn, cho nên việc tiễn chân bọn họ, dĩ nhiên là Lãnh Như Phong tự mình đi.

Trong lòng tất cả mọi người biết rõ, mặc dù thân phận cậu chủ Cơ tôn quý, nhưng Lãnh Như Phong cũng không cần thiết đến mức tự mình tiễn chân bọn họ, hơn nữa lần tiễn đưa này, dứt khoát đưa bọn họ trở về đến tòa thành.

Nguyên do bên trong, không cần nói cũng biết. . . . . .

Trên đường, Lâm Nhược Kỳ luôn mơ hồ cảm thấy một ánh nóng hừng hực ném trên người của mình, mỗi lần cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lãnh Như Phong thân thể thẳng tắp ngồi ngay ngắn ở bên cửa sổ, nửa khuôn mặt của đối phương lạnh lẽo dường như không mang theo bất cứ cảm tình nào.

". . . . . Tôi chỉ muốn thân thiết với cô một chút, tôi không có ác ý với cô, nói chính xác, tôi rất có hảo cảm với cô, điều này là thật, không thể nghi ngờ."

Lời anh ta nói trong vũ hội, cùng với cảm giác rợn cả tóc gáy khi anh ta liếm láp tay cô, làm cả người cô run rẩy, giống như mới vừa xảy ra . . . . . .

Bỗng nhiên, tầm mắt của Lãnh Như Phong một lần nữa phóng thẳng đến.

Trong con ngươi đen như mực, người đàn ông mạnh mẽ đè nén lạnh lẽo, càng lộ ra vô cùng nóng bỏng!

Lâm Nhược Kỳ hơi cứng ngắc, cúi đầu không đón nhận ánh mắt của đối phương.

Vẫn. . . . . Rất sợ anh ta. Mặc dù anh ta nói, anh ta muốn thân thiết với cô, nhưng cô một chút cũng không muốn thân thiết với anh ta!

Ôm bên eo cô, cậu chủ Cơ thu hết tất cả cảm xúc của cô vào trong mắt, dĩ nhiên, ánh mắt hừng hực của Lãnh Như Phong nhìn chằm chằm vật sở hữu của anh, cũng bị anh nhìn thấy.

Hơi gấp môi hình cung, đáy mắt hiện lên một chút ý cười, anh cúi đầu ở cô tai bên mềm giọng: "Cô chưa buồn ngủ sao? Đêm qua cô cũng chưa ngủ đấy. . . . . "

Mọi người giật mình, quay đầu lại quan sát một cậu chủ nào đó và một cô gái nhỏ, dừng một hai giây, mọi người lại nhanh chóng cúi đầu, người giả bộ bị câm điếc, người giả bộ là không khí, người giả bộ mình trong suốt. . . . . Tóm lại, coi như mình không tồn tại!

Trong lòng cũng đang oán thầm: Cậu chủ của chúng ta quả thực quá phúc hắc rồi, chơi trò mập mờ là sở trường giỏi nhất mà!

Lâm Nhược Kỳ nhíu nhíu mày, không hiểu nổi tại sao anh động kinh muốn nói ra lời như vậy làm cho người ta hiểu lầm.

Vừa mới quay đầu sang, lại nghe thấy anh nói: "Có muốn tựa vào trên vai tôi, một chút không?"

Tiếng nói của Cơ Liệt Thần đưa đến nhiều tầm mắt, sau đó lặng lẽ, vững vàng cố gắng bao phủ lên Lâm Nhược Kỳ, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng nâng cái đầu nhỏ đang chôn thật sâu của cô, cúi đầu hôn, đôi môi từ từ trằn trọc, đầu lưỡi trêu đùa trong miệng, mỗi một tấc thịt non, hơi thở ngọt ngào mềm mại liên tục chảy xuôi qua cổ họng hai người. . . . .

Lâm Nhược Kỳ ngước đầu, miệng có chút chua, mặt có hơi hồng, nhiều người nhìn trừng trừng như thế lại bị anh ta hôn môi, đây là gặp lần đầu.

Cô cảm thấy rất không tự nhiên, hết sức không được tự nhiên.

Bởi vì không được tự nhiên, cho nên cảm thấy nụ hôn này có vẻ rất lâu, dường như so bình thường kéo dài rất lâu. . . . . .

Cuối cùng kết thúc xụi lơ ở trong lòng anh, Lâm Nhược Kỳ gần như choáng váng thở không ra hơi, anh nắm vòng eo của cô dựa hẳn vào anh, bằng không sợ rằng cả người cô biến thành trang giấy trắng chảy xuống mặt đất rồi. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cũng không nói gì bởi vì trước đó anh ta nói thân thể không thoải mái, xem như cô đang giảm đau cho anh là được, nói không chừng, có lẽ làm như vậy thật sự có hiệu quả.

"Được rồi, nếu cô không muốn ngủ, tôi phải ngủ rồi, tối hôm qua thật sự rất mệt mỏi . . . . . ." Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt của cô, để cho cô vùi đầu ở trong cổ của mình mà mình cũng tựa vào trên đỉnh đầu cô, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nghe vậy, cô ngớ ngẩn, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại, giống như bị Cơ Liệt Thần thôi miên, bắt đầu giả vờ ngủ một giấc. Bởi vì làm như vậy có chỗ tốt, vừa đúng tránh được cái nhìn chăm chú đáng sợ của Lãnh Như Phong.

Đợi đến khi máy bay hạ cánh, Cơ Liệt Thần liền đem thân thể tựa vào trên bả vai Lâm Nhược Kỳ, "Đỡ tôi đi về phòng."

Lâm Nhược Kỳ mở trừng hai mắt, quay đầu lại vẫn nhìn thấy Lãnh Như Phong đứng ở khoang cửa, nói: "Anh. . . . . Không chào hỏi anh ta, cứ đi như thế không tốt lắm đâu."

Trên mặt Cơ Liệt Thần lạnh lẽo, nói: "Lâm Nhược Kỳ, không cần kéo dài việc chính của Cậu chủ Lãnh, anh ta đưa chúng ta trở về Lư Đăng Bảo đã đủ phiền toái rồi, ông cụ Lãnh bên kia còn cần anh ta trở về chăm sóc, "Lời nói đến một nửa, anh lại gần bên tai cô, nói nhỏ, "Chẳng lẽ, cô còn muốn giữ anh ta ở lại Lư Đăng Bảo qua đêm?"

"Ách. . . . . Không phải"

"Chính là như vậy." Dứt lời, một tay khoác lên trên bả vai Lâm Nhược Kỳ, im lặng vẫy vẫy tay, coi như là chào hỏi với Lãnh Như Phong.

Lãnh Như Phong cũng cười một tiếng, xoay người ngồi lên máy bay rời đi.

Vừa về tới tòa thành, Lâm Nhược Kỳ liền theo sau lưng Cơ Liệt Thần cùng nhau vào phòng của anh.

Nhìn anh phiền lòng nôn nóng cởi áo khoác nằm xuống giường, bộ dạng giống như rất buồn ngủ, cô vội vàng đi tới trước mặt anh, hỏi: "Trước đó anh nói thân thể không thoải mái là thật sao? Còn có lúc ở trên máy bay. . . . . Cũng là vì giảm đau cho mình sao? Nói cho tôi nghe một chút đi, khó chịu chỗ nào? Có muốn ngày mai đi tái khám để cho giáo sư Mạnh xem kỹ cho

anh hay không. . . . . ."

Lời còn chưa dứt, liền cảm thấy tay cổ tay căng thẳng, thì ra một cậu chủ nào đó đã không nhịn được đưa ra bàn tay, nghiêng người một cái đè lại, đã ấn cô ngã xuống giường!

"Lâm Nhược Kỳ, cô thật sự rất lo lắng cho tôi sao?" Anh nhìn cô chăm chú, chân mày nhíu chặt, dường như muốn nhìn thấu cô. Lời nói cũng không phải là hỏi, ngược lại làm cho cô cảm thấy như là bị vặn hỏi.

Lâm Nhược Kỳ ngẩn ra. Không phải nói thân thể không thoải mái sao? Vậy từ đâu anh có hơi sức lớn như vậy, còn phát giận? Đợi chút, có thể là mới vừa rồi có mặt Lãnh Như Phong làm cho anh không thoải mái. . . . . Xem ra phải dỗ dành anh thật tốt mới được, lúc bệnh nhân phát bệnh, tính khí không tốt lắm.

Vì vậy, nhẹ nhàng lấy ra tay của anh, cực kỳ nghiêm túc trả lời: "Đương nhiên là tôi rất lo lắng cho anh a, tôi đã nói nên dẫn tôi cùng đi du lịch nha, anh xem, tôi nói không sai chứ. Nếu lần này tôi không đi, thật đúng là không biết anh như thế nào đấy."

Nhìn bộ dáng cô mèo khen mèo dài đuôi, Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng mỉm cười, ngược lại vui vẻ.

Lần này hành động thuận lợi như vậy, chẳng những lấy được máy cd còn cầm được ngọc bội của cô, cô cũng không có chuyện . . . . . Về phần thân thế của cô, anh sẽ nghĩ biện pháp giúp cô tra rõ, không cần làm phiền Lãnh Như Phong.

Như vậy kế tiếp, nên suy nghĩ thật kỹ hôn sự của bọn họ rồi !

Nghĩ tới chuyện này, trên mặt cậu chủ nào đó đột nhiên hết sức vui vẻ. Lâm Nhược Kỳ khó được nhìn thấy trên mặt anh ta thay đổi phong phú như vậy, không khỏi ngẩn ra.

Ngây ngốc hỏi: "Anh uống lộn thuốc à? Một lát tức giận một lát cười? Phát điên cái gì!" Bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm, "Xem ra, ngày mai không cần đi xem giáo sư Mạnh, tôi nên trực tiếp dẫn anh đi bác sĩ khoa tâm thần xem một chút. . . . . ."

Thính lực cực tốt, Cơ Liệt Thần cũng nghe rất rõ ràng, không giận ngược lại

cười nói: "A, nghe rồi, nói xấu tôi sao?"

"Nói xấu anh thì thế nào. . . . ." Cô lẩm bẩm trong miệng.

Cơ Liệt Thần cười nhẹ. Có lẽ trên thế giới này, người có thể đối với Cơ Liệt Thần anh không che đậy miệng cũng chỉ có một mình Lâm Nhược Kỳ cô.

Nghiêng người sang, buồn cười nhìn cô lấy tư thế hết sức chướng tai gai mắt bò dậy, trêu ghẹo nói: "A, cô thật đúng là không khách khí. Thế nào, bị lây bệnh nói lời ác độc của Tuyết Phù?"

Dứt lời, đôi tay véo nhẹ ở trên hai má cô, bộ dạng rất thân mật, chọc cho Lâm Nhược Kỳ mặt hồng tim đập một hồi lâu.

Cô vội vàng cách anh xa xa, xoay người vừa đi vừa nói: "Buổi tối nếu còn đau, nhớ gọi tôi. Lúc này không có việc gì tôi đi về ngủ trước. À. . . . . Sáng sớm ngày mai tôi còn muốn dẫn anh đi tái khám, tắm rửa ngủ sớm một chút đi."

Nói xong, nhanh chân muốn chuồn mất.

"Lâm Nhược Kỳ, có phải cô quên mất chuyện gì hay không?" Người đàn ông yêu nghiệt đột nhiên phát ra tiếng nói mê hoặc giống như yêu thú, quậy đến đại não Lâm Nhược Kỳ trong nháy mắt cứng đơ.

"Cái... cái chuyện gì?" Hỏng bét, tại sao đầu lưỡi cũng đơ? !

"Không cho tôi một nụ hôn ngủ ngon sao?" Bên môi người đàn ông mang theo nụ cười nhàn nhạt, khóe mắt đuôi mày đầy ấm áp, nụ cười nhẹ nhàng như có như không, trái tim Lâm Nhược Kỳ đột nhiên chấn động, bị lời nói trêu đùa làm trái tim nhỏ bé nhảy loạn.

"Anh . . . . . anh nói gì?" Thật hỏng bét, mẹ nó, rất hỏng bét, tối nay đã hôn miệng của cô bao nhiêu lần rồi?!

Ai ngờ, anh giơ cổ tay lên, ngón trỏ ngoắc ngoắc cô, vẻ mặt ưu nhã quyến rũ, hơn nữa tròng mắt có ý cười, lười biếng nói: "Tới đây, hôn tôi"

". . . . . ." Cô há to miệng, trợn mắt há mồm nhìn cậu chủ trên giường như yêu nghiệt tồn tại.

Thật ra, lý trí cô từ chối anh, cô nên dùng lời nói chính đáng chỉ ra chỗ sai của anh "Cậu chủ, loại hành vi này của anh không đúng, anh làm vậy rõ ràng đang quyến rũ. . . . . con gái nhà lành" ... Vân Vân.

Nhưng, nhưng. . . . . Vì sao hai cái chân cô lại không nhịn được được di chuyển đến bên giường của anh?

Cô mới vừa tới đến trên giường, Cơ Liệt Thần liền vươn tay bắt được cổ tay của cô, thuận thế kéo một cái, cô nặng nề rơi vào ngực của anh . . . . . .

Cũng không theo dự đoán sẽ có nụ hôn kịch liệt nóng bỏng, anh chỉ ở trên gương mặt của cô nhẹ nhàng hôn một chút, sau đó trêu ghẹo nói: "Chỉ nói cô cho nụ hôn ngủ ngon mà thôi, sao tôi nhìn vẻ mặt mê trai của cô, có phải đang mong đợi cái gì hay không?"

"Mê trai? ! Mong đợi? ! Anh ... anh, anh nói bậy!" Lâm Nhược Kỳ vọt một cái đứng lên, gương mặt trở thành màu gan heo, đưa mu bàn tay hung hăng lau gò má mới vừa bị anh hôn, dậm chân co giò như chạy trốn.

Nằm vào giữa giường công chúa của mình, Lâm Nhược Kỳ hít sâu thật lâu. Gần đây, vẻ mặt người nào đó luôn biểu hiện chưa thỏa mãn dục vọng, xem ra ngày mai cô phải tìm giáo sư Mạnh xin chỉ dạy một chút xem có phải là trên người anh ta xảy ra vấn đề gì hay không. . . . . biểu hiện này hoàn toàn không giống như một người bị bệnh ung thư tinh hoàn nên có a, mặt quá dầy phải không!

Hôm sau, bệnh viện nam khoa Nam Thành.

Sau khi Cơ Liệt Thần kiểm tra thân thể xong nói muốn đi nhà xe lấy đồ, Lâm Nhược Kỳ liền tìm giáo sư Mạnh trước, muốn xem kết quả phân tích.

Giáo sư Mạnh đẩy mắt kính lão trên sống mũi một cái, sau khi xem qua bản báo cáo kiểm tra, thở dài nói: "Y tá Tiểu Lâm a, gần đây cô chăm sóc bệnh nhân của tại sao cô? Tại sao mới ngắn ngủn nửa tháng, bệnh tình của Cơ tiên sinh chuyển biến xấu nhiều như vậy chứ? Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ là. . . . . Dữ nhiều lành ít a"

Hoàn toàn tĩnh mịch. . . . . .

Phát hiện đầu nhỏ nhắn nữ sinh trước mặt đang ngồi đờ đẫn, lúc này giáo sư Mạnh mới ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Nhược Kỳ.

"Aiz, cô gái, cô. . . . . ."

"Giáo sư Mạnh!" Lâm Nhược Kỳ đột nhiên bừng tỉnh, giống như ngủ mê một lúc chợt bắt được cánh tay giáo sư Mạnh, vừa lắc vừa cầu khẩn, "Giáo sư Mạnh, tôi cầu xin ông ngàn vạn lần không được nói chuyện này cho anh ấy biết, anh ấy nghe chắc sẽ rất đau lòng . . . . . A đúng rồi, còn có chuyện phẫu thuật, ông để ý giúp chúng tôi hẹn sẵn, tôi sẽ dẫn anh ấy đi 'hóa trị' trước, nếu có chuyển biến tốt, chuyện phẫu thuật chúng ta vẫn phải làm. Xin ông đừng buông tay, ngàn vạn lần đừng buông tay. . . . . ." Nói xong lời cuối cùng, nước mắt trong hốc mắt cũng nhanh chóng rơi xuống.

Mắt kính lão của giáo sư Mạnh gần như bị lay động muốn rơi, ông ta hết sức tránh thoát hai tay Lâm Nhược Kỳ, vỗ vỗ đầu vai của cô nói: "Cô đừng vội, đừng nóng vội mà. Làm bác sĩ, chắc chắn tôi sẽ không buông tay, cũng như cô, chúng tôi chỉ biết lo lắng người bệnh không có nghị lực kiên cường chống lại bệnh tật, cho nên cô nhất định phải chăm sóc anh ta thật tốt, anh ta có bất kỳ yêu cầu gì tốt nhất cô nên thỏa mãn, cố gắng để cho anh ta giữ vững tâm trạng vui vẻ một chút, ít làm vận động, nghỉ ngơi nhiều, ăn ít đồ cay, uống nhiều nước. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ lắng nghe rất nghiêm túc, còn móc ra quyển sổ nhỏ, ghi chép từng lời của giáo sư Mạnh, sợ mình bỏ sót cái gì. Đợi đến khi giáo sư Mạnh nói xong, cô lại không khỏi lo lắng, làm sao nói với anh đây?

Aiz, khó trách ngày hôm qua ở trên du thuyền nói không thoải mái muốn sớm trở về Lư Đăng Bảo số 1, xem ra thật sự không thoải mái a. . . . . Hơn nữa thật đúng là kỳ quái, tại sao đột nhiên chuyển biến xấu cơ chứ? Đoạn thời gian trước không phải là tất tốt sao?

A. . . . . Chẳng lẽ là?

Cô đột nhiên nhớ tới lúc ở U Linh cốc, hay là anh cứu mình, chuyện này cũng mới tuần trước, nói không chừng bởi vì chuyện ngày đó, làm cho bệnh tình của anh trở nên xấu hơn. . . . . Dù sao, ngày đó anh bị thương nhiều như vậy, tuy rằng không chết người nhưng sẽ tích tụ lâu ngày, hơn nữa mấy ngày nay anh nghỉ ngơi cũng không tốt, chạy ngược chạy xuôi mới có thể biến thành như vậy. . . . . .

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Kỳ không khỏi tự trách.

Ra khỏi phòng, Lâm Nhược Kỳ liền nhìn thấy Cơ Liệt Thần đang đi tới bên này, cô nhanh chóng bước tới ngăn anh lại, cũng kéo anh đi tới nhà để xe.

Vừa đi, vừa nói: "Cơ Liệt Thần, đi, chúng ta lên xe! Tôi có lời muốn nói với anh"

Lúc này, Cơ Liệt Thần đang nghe điện thoại, mà bên đầu điện thoại kia đúng lúc là giáo sư Mạnh.

"Này, giáo sư Mạnh, là tôi. . . . . Ừ, được, lần này lại làm phiền ông. . . . . Được, tôi sẽ không để lộ . . . . . Ừ, cô ấy đã tới, tôi cúp trước, lát nữa nói với ông." Sau khi cúp điện thoại, ngước mắt, vừa đúng nhìn thấy vẻ mặt phiền muộn của Lâm Nhược Kỳ từ trong hành lang chậm rãi đi tới.

Từ xa nhìn lại, bộ dạng cô gái nhỏ này điềm đạm đáng yêu, nước mắt miêu tả sinh động. . . . . Anh không khỏi mỉm cười, xem ra giáo sư Mạnh nói cho cô kết quả phân tích, thật ra khiến cô rất đau lòng.

Xem ra, cô đối với anh không phải là không có tình cảm chứ? Ách. . . . . Chẳng lẽ chỉ dừng lại ở mức độ giữa người hộ lý và người bệnh sao? Nếu chẳng qua mức độ này, vẫn còn chưa đủ a. . . . . .

Thật ra, anh cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng đau lòng của cô, cũng không muốn lừa cô như vậy, nhưng nếu không làm như vậy, anh sẽ không tìm được lý do buộc cô ở bên người.

Đi tới trước mặt cô, thật muốn giả vờ giả vịt hỏi cô kết quả như thế nào. Không ngờ cô kéo anh lại, nói: "Cơ Liệt Thần, đi, chúng ta lên xe! Tôi có lời muốn nói với anh"

Cặp mắt xinh đẹp của người đàn ông đẹp trai không để lại dấu vết khẽ nhíu lại, trong lòng nổi lên con sóng nhỏ. Không biết tại sao, cậu chủ Cơ Liệt Thần luôn luôn cao ngạo kín kẽ, thậm chí bắt đầu có chút thấp thỏm không yên.

Dĩ nhiên, Lâm Nhược Kỳ chắc sẽ không biết những thứ này.

"Cô đi chậm một chút, không cần đi nhanh như vậy." Anh khẽ cười nói nhưng vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ rất nghiêm túc.

Lên xe, một tay cô khoác lên trên cánh tay của Cơ Liệt Thần, hỏi "Trước tiên

anh nói cho tôi biết, bây giờ anh muốn cái gì nhất? Hoặc là chuyện gì có thể làm cho anh vui vẻ? Ách. . . . . Anh còn có thể nói cho tôi biết, anh muốn đi nơi nào. . . . . Ừ, hay là chuyện anh muốn làm, có hay không?"

Dường như kết quả không giống như dự đoán, Cơ Liệt Thần không hài lòng lắm khi cô nói lời nói này, vì vậy hỏi ngược lại: "Tại sao đột nhiên hỏi như thế? Có phải kết quả phân tích không tốt hay không? Xem ra tôi phải đi tìm giáo sư Mạnh một chút. . . . . ."

Nói xong, muốn xuống xe.

Cả người Lâm Nhược Kỳ chấn động, lập tức kéo anh lại, cười ha hả nói: "Không có, không có, giáo sư Mạnh nói anh rất tốt, cái kia của anh sẽ đau cũng là chuyện bình thường. Ông ấy nói anh bị đau có thể vì lúc trước đã làm quá nhiều hoạt động mạnh. . . . . Ách, tóm lại, ông ấy muốn anh giữ vững tâm trạng tốt đẹp, chuẩn bị qua một thời gian ngắn tiếp nhận phẫu thuật. Anh suy nghĩ đi, nếu muốn phẫu thuật chắc chắn có một thời gian không được rời giường, bây giờ anh muốn ăn cái gì, muốn làm cái gì, hoặc là muốn đi đâu, cũng mau nói cho tôi biết, tôi nhất định giúp anh làm được."

Anh cúi đầu cười, lời nói dối thật là đáng yêu. . . . . .

"Tôi chỉ có một tâm nguyện chưa thực hiện được. . . . . ." Cơ Liệt Thần đột nhiên yên lặng nhìn cô, ánh mắt chăm chú, đáy mắt bình tĩnh lại mang theo ý cười, mắt đen híp lại, xinh đẹp đến thu nhiếp hồn phách người ta, cả khuôn mặt hoàn mỹ đến không hề tỳ vết.

Nhẹ nhàng nói ra, "Tôi muốn cô gả cho tôi. Thật ra, tôi cũng không biết mình còn có thể sống bao lâu, thành thật mà nói làm như vậy có thể làm cho cô. . . . . ."

Anh còn chưa dứt lời, cô gái nào đó đã gật đầu nói: "Được, tôi gả cho anh!"

Sau đó Lâm Nhược Kỳ nhớ lại chuyện này, cảm giác ngay lúc đó mình đã trúng chiêu của Cơ Liệt Thần, một loại gọi là thôi miên "Ám chiêu", nếu anh không dùng ánh mắt đáng thương nhìn mình, cô tuyệt đối sẽ không đột nhiên ấm đầu đồng ý lời cầu hôn của anh.

Không đúng, vấn đề là anh cũng không có chính thức cầu hôn qua. . . . .

Làm ơn, thuận miệng nói một câu "Tôi muốn cô gả cho tôi", điều này có thể

gọi là cầu hôn sao? !

Bất quá, khi đó Lâm Nhược Kỳ không nghĩ nhiều như vậy, cô không biết tại sao mình như thế, có lẽ là xuất phát từ ý muốn mãnh liệt bảo vệ và ý thức trách nhiệm, hoặc là xuất phát từ "Đồng tình" và "Thương hại" đối với anh, hoặc là. . . . . .

Tóm lại, cô không biết nguyên nhân!

Cô chỉ nghĩ đơn giản, có lẽ làm như vậy có thể để cho anh chịu đau đớn ít hơn. Nếu anh thật sự muốn kết hôn với cô, mặc kệ là xuất phát từ lý do gì, không phải đại biểu rằng dù nhiều hay ít anh cũng ưa thích cô sao? Nếu cô từ chối anh, từ chối một người bệnh nặng như anh, mình không nhẫn tâm đấy. . . . . .

Vẫn chưa biết sau này anh sẽ như thế nào, nói không chừng có thể sống được lâu thêm một chút, hoặc sống không quá ba tháng, hôm nay nghe cách nói của giáo sư Mạnh, tình huống của anh dường như không quá lạc quan. . . . . Nếu là như vậy, xem như cô cùng anh trải qua một đoạn cuộc sống cuối cùng thôi.

Có thể giúp đỡ người cần giúp đỡ cũng là một chuyện có ý nghĩa. Hơn nữa, cô cũng không ghét anh . . . . . .

Nghĩ đến đây, cô đã quyết định chủ ý.

Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy ánh mắt sững sờ của người đàn ông, nghiêm túc lặp lại một lần nữa: "Đúng vậy, tôi quyết định, tôi sẽ gả cho anh"

Lần này, rốt cuộc Cơ Liệt Thần xác định lỗ tai của mình không có nghe lầm nhưng có chút không tin nói: "Tôi còn tưởng rằng cô sẽ. . . . . ."

Hai chữ ‘từ chối’ cuối cùng anh không nói ra, dù sao cô gái trước mắt này rất khó hiểu, anh đã được lĩnh giáo rồi, chẳng may nếu cô đổi ý, Cơ Liệt Thần anh sẽ rất lúng túng, hối hận cũng không kịp.

"Sẽ cái gì?" Cô không hiểu hỏi.

Anh cười cười, lắc đầu nói: "Không có gì, cô đã đồng ý với tôi, vì giữ lời hứa tôi cũng sẽ nói thật với cô một chuyện."

Lâm Nhược Kỳ trừng mắt nhìn, không hiểu anh đang nói gì.

"Còn nhớ trước đó, tôi đồng ý với cô một chuyện không?" Anh nghiêm túc nhìn cô, "Sau khi đi du lịch về cô cho tôi đáp án, mà tôi cũng sẽ nói thân phận của tôi cho cô biết."

Lâm Nhược Kỳ che miệng trợn to hai mắt nhưng có chút không tin. Cái gì? Anh muốn nói cho cô biết về thân phận thần bí của anh rồi hả ? !

Sở dĩ nói anh thần bí, chẳng qua một loại trực giác của phụ nữ. Cả ngày thấy anh không bước chân ra khỏi nhà, coi như đi ra ngoài cũng sẽ không đi quá lâu nằm vùi ở nhà ngây ngô cả ngày, có lúc ngủ thì ngủ rất nhiều giờ, có lúc mở mắt ra có thể mấy ngày cũng không ngủ.

Quan trọng là cho tới bây giờ cũng không thấy anh bận rộn công việc gì, thật không biết anh làm sao nuôi sống một cái gia đình lớn như vậy? !

Nếu nói anh dựa vào giang sơn các bậc cha chú để lại chống đỡ cho cả gia tộc cũng có thể giải thích, nhưng anh không có chuyện gì sao nuôi nhiều chó ngao Tây Tạng như vậy, còn huấn luyện bọn chúng. . . . . Có tác dụng gì?

Hơn nữa ở phía sau núi, một ngọn núi lớn như vậy lại không có điện? Trong núi đều là kỳ hoa dị thảo và quái vật không biết tên. . . . . .

Còn nữa, điều kỳ quái nhất chính là anh có thứ vũ khí cực kỳ trâu bò! Không đúng, cô phải gọi là "Hung khí"! Những thứ kia lấy ra giết người cũng dễ dàng phải hay không? ! Người như thế nào mới có thể có những thứ đó, theo cô phỏng đoán chắc chắn anh không chỉ có hai thứ bảo bối đó. . . . . .

Thật ra, có thời gian, cô còn nghi ngờ anh không phải là xã hội đen, nhìn bộ dáng kia của anh không giống như xã hội đen trong phim truyền hình . . . . .

Vậy rốt cuộc anh làm cái gì? Vừa nhắc tới cái vấn đề này, cô thật vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thật là tò mò a. . . . . .

Chương 60: Phán quan khát máu Cơ Liệt Thần!

Cơ Liệt Thần nhìn cô nghiêng đầu như có điều suy nghĩ, trở tay lại, mười ngón tay đan nhau, kéo lực chú ý của cô quay về.

"Nhược Kỳ. . . . . ." Một cậu chủ nào đó đã sớm nhập tâm, gọi thẳng tên cô gái nào đó, còn gọi vô cùng thân mật mập mờ, ánh mắt đã lâm vào trong thâm tình khẩn thiết.

Một tay đỡ sau lưng cô, cúi đầu hôn hít môi đỏ mọng của cô một chút, nói: "Đừng suy nghĩ, tôi sẽ nói cho em biết. Đi thôi, tôi dẫn em đi chỗ này xem một chút, sau đó sẽ nói cho em biết đáp án."

Lâm Nhược Kỳ không có bất kỳ suy nghĩ gì liền gật đầu.

Cuối cùng mọi chuyện cũng phải đến, nếu anh muốn nói cho cô biết đáp án, ít nhiều gì cũng chứng minh thành ý của anh, tại sao cô không muốn?

Vì vậy, Cơ Liệt Thần bảo Heber trực tiếp đem lái xe đến một tiệm thời trang cao cấp ở Nam Thành.

Chỉ cần nhìn vào cánh cửa tiệm này, Lâm Nhược Kỳ bắt đầu chắt lưỡi, chắc hẳn bên trong bán quần áo khẳng định đều là xa xỉ phẩm rất đắt giá. Mới vừa vào cửa, nghênh đón bọn họ là một người đàn ông tóc dài, bề ngoài giống như một Nghệ sĩ.

Dường như Cơ Liệt Thần là khách quen của nơi này, cũng không tán gẫu nhiều với nghệ thuật gia, trực tiếp đem Lâm Nhược Kỳ giao cho anh ta, lạnh nhạt nói: "Mười lăm phút để giải quyết, trang điểm cho cô ấy xinh đẹp một chút, tôi muốn đi Ngự Hào."

Nghệ thuật gia rất cung kính khom người, vỗ tay một cái, lập tức có hai cô gái mặc đồng phục đi tới, dẫn cô đi.

Cô không phản đối, hết sức phối hợp, đi theo sát bọn họ lên lầu hai.

Lúc xuống lầu, Cơ Liệt Thần đã đổi một bộ tây trang màu xám nhạt. Ngoại

trừ lần đầu tiên cô nhìn thấy anh mặc bộ quần áo màu trắng, so với vẻ lười biếng cao quý trước kia, tây trang màu xám nhạt phẳng phiu mặc ở trên người anh càng lộ vẻ đẹp trai phong trần, khí thế bức người.

Bản thân cô là người mặc một chiếc váy dài màu hồng đào, nổi bật lên làn da mặc dù không tính là trắng, nhưng được xem mềm mại, càng thêm xinh đẹp, óng ánh trong suốt, vô cùng co dãn. Nhìn qua, cả người càng thêm mát mẻ hấp dẫn, kiều diễm ướt át, quả thật so với trái đào mật chín còn tươi đẹp ngon miệng hơn. . . . . .

Cơ Liệt Thần hơi ngẩn ra, bước chân không nhịn được di chuyển về phía cô, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô chằm chằm.

Tóc quấn trên ót thật cao, uốn thành một búi tóc xinh xắn. Một đôi mắt trong suốt quả thật giống như thủy tinh ngâm ở trong nước, khóe mắt lại khẽ giơ lên, càng lộ vẻ quyến rũ, con ngươi tinh khiết và đôi mắt quyến rũ kỳ diệu phối hợp nhau tạo thành một loại vô cùng xinh đẹp phong tình.

Cơ Liệt Thần nhìn thấy có chút hoảng hốt, cô như vậy hoàn toàn đã phá vỡ ấn tượng ban đầu của anh đối với cô.

Cô trang điểm xong, quả thật so với Yêu Tinh còn quyến rũ hơn, anh thật may mắn là Lâm Nhược Kỳ căn bản cũng không biết trang điểm thế nào, bằng không lấy bộ dáng hiện tại của cô đi ra ngoài gặp người, sợ rằng không chỉ có một mình Lãnh Như Phong bị cô câu mất hồn lạc phách. . . . . .

Ngay cả Heber cũng kinh ngạc vì sự biến hóa của Lâm Nhược Kỳ sau khi thay đổi quần áo, liên tiếp phát ra vài tiếng chắt lưỡi chậc chậc.

Tự dưng Cơ Liệt Thần cảm thấy trong lòng phiền não, không nhịn được phất phất tay, đối với vẻ mặt mong đợi của nghệ thuật gia nói: “Quá xinh đẹp, đổi!”

Lâm Nhược Kỳ bĩu môi, hết sức không vừa lòng một cậu chủ nào đó tự ý ra lệnh. Hừ, anh cũng nhẹ nhàng thay đổi một chiếc áo khoác là được, nhưng lại muốn giày vò một mình cô, từ đầu đến chân đều phải đổi, mệt quá!

Đợi cô lên lầu lần nữa, Heber nhỏ giọng nói: “Cô gái nhỏ này trang điểm lên thật không giống nhau a, ngay cả Y tá Lâm cũng có thể biến đổi hiệu quả như vậy, quả nhiên là Phật dựa vào cà sa, người dựa vào quần áo a. . . . . .”

Cơ Liệt Thần không nói gì, sắc mặt rất lạnh.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Nhược Kỳ lại đi xuống.

Lần này Nghệ Thuật Gia thay đổi tạo hình cho cô đoan trang xinh đẹp, mái tóc đen dài nhiều tầng sáng bóng như gấm, từng sợi một rũ xuống bên mặt của cô, cổ áo ren tròn cao tới nơi xương quai xanh, có thêu hoa văn tinh xảo kiểu Trung Quốc cổ điển, khéo léo phô bày ra xương quai xanh càng nổi bậc làn da mịn màng, bóng loáng.

Di dời tầm mắt, chiếc eo thon nhỏ mảnh khảnh đầy một nắm tay, váy lụa mỏng màu hồng dài đến gối, trắng nõn hoàn hảo, đường cong đẹp đẽ, đôi chân nhỏ thẳng tắp như cây bút, chân mang một đôi giày đáy bằng màu hồng, phía trước gắn một bông hoa màu đỏ.

Rõ ràng khuôn mặt trang điểm so với trước đó thanh nhã rất nhiều, lại làm cho Cơ Liệt Thần mất hồn lần nữa.

Khuôn mặt mềm mại, thanh nhã không có gì sánh được, cả người cô giống như thiên sứ xuống phàm trần.

Ngao, ông trời ơi! Anh thật là muốn lập tức giấu cô vào trong xe, xách về nhà. . . . . .

Trên mặt lạnh lẽo, Cơ Liệt Thần trầm giọng nói: “Tony, sao tay nghề thợ trang điểm trong tiệm của cậu càng ngày càng kém? Đi, đổi một bộ khác cho cô ấy!”

Trên mặt Nghệ Thuật Gia lộ vẻ khó xử, từ trước đến giờ tất cả thợ trang điểm trong tiệm của mình là giỏi nhất, trong lòng anh ta rất rõ ràng, sở dĩ Cậu chủ Cơ không hài lòng, đơn giản là vì thân thể của cô gái nhỏ xinh đẹp này. Tony nghĩ thầm, cái này nếu không thay đi, có lẽ không xong. . . . . .

Anh ta khó xử nhìn Lâm Nhược Kỳ một chút, xem ý của cô.

Thật ra, cô đã sớm muốn nổi giận, giày vò như vậy, cô có lẽ mình còn chưa có ra cửa, người cũng đã mệt mỏi gục xuống.

Ngón tay giữa không trung, đầu ngón tay chỉ Cơ Liệt Thần, một cái tay khác chống nạnh thị uy thét lên: “Gà 16, anh thôi đi! Đừng có giày vò tôi. Tôi sẽ mặc cái này đi ra ngoài, nếu anh còn bảo tôi đổi nữa, tôi muốn đổi ý rồi !

Chưa từng thấy người đàn ông nào lằng nhằng như vậy, thiệt là. . . . . ."

Không cần phải nói quá rõ, anh cũng có thể hiểu cô nói "Đổi ý" là có ý gì.

Nghệ Thuật Gia Tony vừa nghe, kinh ngạc nhìn Lâm Nhược Kỳ một chút, phát hiện Cậu chủ Cơ tự mình mang cô gái nhỏ xinh đẹp này đến đây, dường như có chút không giống với người khác, lại dám nói với cậu chủ Cơ như vậy, mà một cậu chủ nào đó. . . . . Anh ta nghiêng đầu nhìn sắc mặt cậu chủ Cơ một chút, cũng không có vẻ tức giận, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Chờ đợi ở bên cạnh Cậu chủ Cơ, khóe miệng Heber co rút, quả nhiên nữ y tá quạ đen này không mở miệng nói chuyện thì tốt hơn . . . . .

Tư cách, tư cách!

Về phần Cơ Liệt Thần, nhẹ nhàng mỉm cười một cái. Cũng được, mặc quần áo này xem như an toàn, so với bộ trước đó tốt hơn nhiều.

Mặt không thay đổi, nói: "Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi."

Lâm Nhược Kỳ vừa nghe, cực kỳ cao hứng: "A, rốt cuộc muốn đi? Được rồi!"

Lập tức mang đôi giày cao gót chừng 10 cm, giống như một đứa bé lòng tràn đầy tò mò, nhún nhảy một cái đuổi kịp theo bước chân Cơ Liệt Thần.

Đi tới một nửa, lại lo lắng mắt cá chân của mình bị trẹo, cô dứt khoát cởi giày cao gót ra, chân trần đi theo sau lưng anh.

Đến tột cùng, anh muốn cho cô đáp án như thế nào đây? Thật là mong đợi a. . . . . .

Mấy phút sau, chiếc Rolls-Royce phiên bản dài ra khỏi bãi đậu xe của tòa cao ốc thời trang phóng như bay, chạy thẳng về phía Trung tâm thành phố.

Cơ Liệt Thần đưa Lâm Nhược Kỳ tới một câu lạc bộ, nhìn từ bề ngoài cũng không thu hút . . . . . Ngự Hào Club cao cấp của tư nhân.

Nơi này chỉ có hai tầng lầu, sau khi tiến vào mới phát hiện bên trong có khoảng trời riêng, ví dụ dùng các từ như "Tráng lệ", "Bồng lai" ... căn bản không có cách nào tưởng tượng sự xa hoa ở nơi này.

Ngự Hào, vẫn là nơi tụ tập định kỳ của những người vô cùng nổi tiếng. Cơ Liệt Thần vừa tiến vào đại sảnh, liền bị đông đảo đám quan to hiển quý vây quanh.

Dĩ nhiên, Lâm Nhược Kỳ không có lòng dạ nào đi thưởng thức những thứ trang trí xa hoa cùng với các loại đồ cổ dùng để trang tr ígiá cả xa xỉ. Bởi vì, căn bản cô xem không hiểu!

Cố ý chậm lại bước chân, đi ở sau lưng Cơ Liệt Thần, liếc mắt khắp mọi nơi một chút, chuẩn bị tìm một góc thích hợp cho mình ngồi xuống ăn ăn uống uống. . . .

"Cậu chủ Cơ, cơ đại Phán quan! Hơ hơ, nhân vật lớn thần bí số một, hôm nay đến buổi đấu giá, thật là vinh hạnh cho kẻ hèn này a. Nhìn một chút, quả nhiên là người cũng như tên, tuổi trẻ tài cao, vô cùng phong độ a!"

Người này lớn tiếng dọa người, giọng nói mạnh mẽ, khí thế mười phần nhưng giọng điệu lại làm cho người ta cảm thấy rất không thoải mái.

Đúng rồi, ông ta mới vừa nói. . . . . Cơ đại Phán quan? Xưng hô này thật kỳ quái, là đang nói Cậu chủ Cơ ở trước mặt cô sao. . . . . ?

Lâm Nhược Kỳ quay đầu nhìn lại, nói chuyện là một người trên dưới năm mươi tuổi, thân hình to lớn vạm vỡ, chiều cao 1m90, ngăm đen mạnh mẽ, vẻ mặt cứng rắn, thậm chí có thể coi là hung ác, cả người lộ ra một loại tục tằng, thô lỗ nguyên thủy!

Người này, vừa nhìn không phải là người lương thiện.

Hơn nữa khiến Lâm Nhược Kỳ nhìn rất không ưa là trên mu bàn tay của ông ta xâm . . . . . một con rết dài chừng10 cm, giống như dán vòng quanh trên tay ông ta, hoa văn chân rết thật tỉ mỉ, cùng với chiếc râu màu đỏ trên đầu con rết càng làm cho người ta nhìn cảm thấy buồn nôn.

Cô vội vàng quay mặt đi, nhắm mắt làm ngơ, cô sợ nhất là rết, bò cạp, gián, hay loài bò sát giống như con ngựa trời!

Nếu có người hỏi cô xã hội đen trông như thế nào, nhất định cô sẽ chỉ vào mặt của người đàn ông này nói: "Giống như ông ta vậy."

“Ha ha, anh Điền, ngọn gió nào thổi anh tới đây vậy? Thế nào, anh cũng đến tham gia buổi bán đấu giá này sao?” Một cậu chủ nào đó dùng giọng nói ôn tồn nho nhã tâng bốc người.

Đương nhiên Cơ Liệt Thần giả vờ khách sáo tán gẫu với ông ta. Sáng sớm đã biết rõ lão già họ Điền sẽ xuất hiện tại câu lạc bộ này rồi, lần này chính là vì một vật bán đấu giá trong tay ông ta mà đặc biệt tới.

Cơ Liệt Thần nhớ tới lần trước bởi vì Điền Lão Thất ác ý khiêu khích, làm hại phần mềm của anh bị tím bầm, vào bệnh viện nam khoa nơi Lâm Nhược Kỳ thực tập, sau đó mới có chuyện bị Lâm Nhược Kỳ ghim nhầm vào của quý. . . . .

Xem ra, anh cũng nên cám ơn Điền Lão Thất mới đúng.

Nghiêng đầu không để lại dấu vết không yên lòng nhìn Lâm Nhược Kỳ, ánh mắt đang nhàm chán lơ đãng nhìn hướng bên kia, Cơ Liệt Thần quay đầu lại, chủ động tiến lên, lịch sự cùng Điền Lão Thất ôm nhau.

“Ôi chao. . . . . .” Đang lúc Cơ Liệt Thần và Điền Lão Thất khách sáo tán gẫu, sau lưng lại truyền đến tiếng kêu không lớn không nhỏ của Lâm Nhược Kỳ.

Rồi sau đó, chỉ nghe phù một tiếng, một cô gái nào đó theo tiếng kêu ngã xuống đất. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ không thường xuyên mang giày cao gót quá cao như vậy, trong ngày thường cô luôn mang giày bốn mùa hoặc là giày bệch đi ra ngoài, coi như thỉnh thoảng mang giày cao gót một lần, độ cao cũng không vượt quá một tấc, độ cao ước chừng 10 cm hoàn toàn ngoài sức chịu đựng của cô, té ngã cũng là chuyện đoán trước.

Vốn nghĩ mình cẩn thận một chút là được, thật không nghĩ đến mới mang không bao lâu đã ngã sấp xuống nơi. . . . . cao nhã như vậy!

Thật ra, Lâm Nhược Kỳ bị ngã nghiêng xuống, nhưng sau lưng cô, Heber nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại. Chẳng qua, sức tay của Heber quá mạnh, kéo thì kéo, nhưng đồng thời cũng để cho cô trình diễn tư thế “Chó ba chân”, ngã sấp bên chân hai người đàn ông đang tán gẫu trước mặt. . . . . .

Sau lưng Heber vừa nhìn, khóe miệng giật giật.

Hỏng bét, để lộ nội y rồi !

Hơn nữa, tư thế này. . . . . Quá khó nhìn, nhìn hơi bất nhã, quá mất mặt cho cậu chủ!

Ngược lại, Lâm Nhược Kỳ phản ứng đủ cơ trí, động tác bò dậy coi như nhẹ nhàng nhanh chóng, hơn nữa bộ dáng có chút thơ ngây và đáng yêu.

Cô trở mình một cái, bò dậy, vuốt vuốt cùi chỏ té đau, phủi phủi bụi bậm trên váy, ngẩng đầu lên, phát hiện rõ ràng mình đã thành mục tiêu ngắm nhìn của mọi người!

"Ách. . . . . câu lạc bộ cao cấp đúng là câu lạc bộ cao cấp a, chất lượng thảm trải trên đất cũng rất tốt, nhiều người đi qua đi lại như vậy, lông cũng không bị nhúm. Heber, ông có thể suy tính một chút, dùng loại thảm này trải sàn nhà Lư Đăng Bảo số một" Lâm Nhược Kỳ làm mặt dày, tìm cho mình một bậc thang để xuống.

Mọi người đều im lặng.

Giữa không trung giống như có tiếng một bày quạ đen bay qua. . . . . .

Một hồi lâu, có người lên tiếng.

"Ha ha, cơ đại Phán quan, vật nhỏ này là cậu mang tới chứ? Cô ấy thật thú vị!" Ánh mắt Điền Lão Thất như ngừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ, tươi mát của Lâm Nhược Kỳ, vô cùng hứng thú quan sát trên dưới.

Lá gan khá lớn, Lâm Nhược Kỳ cũng không cho ông ta mặt mũi, trực tiếp ném cho ông ta một ánh mắt xem thường!

Thôi đi, "Vật nhỏ" cũng là tên ông sao? Còn thú vị hay không thú vị, mắc mớ gì tới ông!

Cơ Liệt Thần ưu nhã mỉm cười, ưu nhã nghiêng đầu liếc một cái về phía Điền Lão Thất đang trợn trắng mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ, hời hợt nói: "Thế nào, nếu anh Điền thích, dẫn cô ấy về là được"

Càng biểu hiện không chút để ý đến cô, thì càng có thể bảo vệ tốt cho cô. Che giấu hết sức sâu, Cơ Liệt Thần biểu hiện tương đối trầm ổn kín kẽ,

giống như anh chỉ tùy ý mang Lâm Nhược Kỳ tới đây như mang một cái ghế sofa, lạnh lùng nhìn cô một cái, dáng vẻ dường như đối với cử động vừa rồi của cô rất không hài lòng.

Chẳng qua lần này anh suy tính, chưa chắc có người lĩnh tình.

Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc im lặng. Cô không ngờ người đàn ông này lúc đầu còn luôn miệng nói tâm nguyện duy nhất của mình chính là cưới cô, nhưng lại coi cô như bắp cải su hào, tùy ý đưa cho người? !

Hoàn toàn không suy tính đến chỗ này còn có những người khác, một cô gái nào đó muốn nổi giận.

Mới vừa nhảy ra một bước, Điền Lão Thất ở trước mặt nói chuyện trước: "Ha ha, cậu chủ Cơ nói đùa! Cái gọi là 'Quân tử không đoạt vật yêu thích của người', chút đạo lý này Điền mỗ vẫn hiểu rõ."

Mặc dù nói như vậy, nhưng ánh mắt sắc bén nóng bỏng của ông ta, trước sau không coi ai ra gì, khóa trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy sinh động của Lâm Nhược Kỳ.

Không chỉ có như thế, ông ta không chút kiêng kỵ đem ánh mắt dời về phía đôi chân thon dài mảnh khảnh xinh đẹp phơi bày ra ngoài của Lâm Nhược Kỳ. . . . .

Điền Lão Thất đáp lời, là đáp án trong dự liệu Cơ Liệt Thần.

"Hay cho 'Quân tử không đoạt vật yêu thích của người'! Anh Điền, quả nhiên đủ hào phóng!" tuy ngoài mặt xưng em gọi anh, nhưng ẩn chứa quá nhiều thâm ý.

Đối với ánh mắt của Điền Lão Thất vẫn chạy ở trên người Lâm Nhược Kỳ, Cơ Liệt Thần hết sức không vừa lòng. Xem ra, sau khi trở về Lư Đăng Bảo, cần phải có kế hoạch dọn dẹp chuyện Điền Lão Thất một chút.

Tự nhiên không cần tán gẫu nữa, anh nhẹ nhàng mỉm cười, ôm lấy Lâm Nhược Kỳ bỏ đi.

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy ánh mắt của Điền Lão Thất ném trên người mình, đó là một loại thô bạo nguyên thủy, thô bạo giống như dã thú, làm cho cô e ngại trốn sau lưng Cơ Liệt Thần, bàn tay nhỏ bé không nhịn được kéo vạt áo

tây trang của Cơ Liệt Thần.

“Ông ta là ai? Tại sao giống cầm thú. . . . . như vậy?”

Cơ Liệt Thần ôm lấy cô đi vào một phòng khách quý có thể chứa cả trăm người, tìm được chỗ ngồi, anh và cô cùng nhau ngồi xuống.

“Sau này cách xa ông ta một chút, Điền Lão Thất là tay anh chị của vùng này, ông ta cũng sẽ không đối xử tốt với em giống như tôi. Những cô gái trong tay ông ta bị đùa chơi chết, trên mười đầu ngón tay đếm không hết.” Trong bụng Cơ Liệt Thần mỉm cười.

Cầm thú? Ha ha, ánh mắt nhìn người của cô gái nhỏ này thật ra vô cùng chuẩn.

“Cái gì? !” Lâm Nhược Kỳ kêu lên, lập tức đưa tới cái nhìn tức giận của một số người xung quanh.

Trên mười đầu ngón tay đếm không hết? ! Trời ạ, mẹ nó, kiếp trước ông ta cầm tinh con trâu sao? Lưu manh!

Cơ Liệt Thần nhíu nhíu mày kiếm, nhắc nhở cô: “Đây là một sàn bán đấu giá mô hình nhỏ, nhỏ giọng một chút, đừng ảnh hưởng không khí hiện trường.”

“À. . . . . .” Cô thè cái lưỡi hồng, tức giận nghĩ: nếu Điền Lão Thất đó thật sự hỗn tạp như vậy, tại sao anh còn đưa cô cho ông ta?

Dường như nhìn thấu nghi ngờ của cô, anh nhỏ giọng giải thích: “Từ trước đến giờ, Điền Lão Thất không chịu thua kém người, người khác càng ưa thích, ông ta càng muốn lấy cho được, tôi làm như vậy là không muốn để cho ông ta để mắt tới em.”

Lâm Nhược Kỳ ngẩn ra, Thì ra như vậy. . . . . Không khỏi cảm ơn Cơ Liệt Thần một phen.

Nghĩ lại, đột nhiên nhớ tới cách gọi của Điền Lão Thất đối với Cơ Liệt Thần, tò mò hỏi: “Đúng rồi, ông ta gọi anh là gì. . . . . Phán quan? Vậy là cái gì? Anh là tòa án sao?”

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần khẽ cười một tiếng, nhàn nhạt trả lời: “Em nói là quan tòa Tòa án sao? Ha ha, ngược lại cũng không tồi, tính chất rất giống,

chẳng qua Phán quan như tôi không hợp pháp.”

Đang buồn bực cái gọi là “Không hợp pháp” của anh, một người đàn ông mặc áo đuôi tôm trong tay cầm cái dùi bán đấu giá xuất hiện.

Nhìn một cái cũng biết anh ta là người chủ trì buổi bán đấu giá tối nay, ra dấu tay và thế đứng đều rất có khí chất, nụ cười thản nhiên hợp với khuôn mặt đẹp trai, vừa lên đài liền dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn bắt đầu lưu loát giải thích.

Lâm Nhược Kỳ khẽ thở dài. Quả nhiên là câu lạc bộ cao cấp a, mời đấu giá viên cũng nổi bật xuất chúng như vậy, vẻ ngoài thế này nếu đặt ở bên ngoài, thế nào cũng là thần tượng cổ phiếu tiềm năng a, nhưng ở chỗ này, người ta chỉ là một đấu giá viên mà thôi.

Cẩn thận nghe lắng, người đấu giá đã bắt đầu rao vật phẩm bán đấu giá đầu tiên.

Vật phẩm thứ nhất do Điền Lão Thất cung cấp, có tên gọi là “Tài nguyên sung túc“. Thật ra Điền Lão Thất đấu giá là một năm quyền phân phối và tiêu thụ mạng lưới ma túy “Dạ Mị” tại thành phố. Quá trình chế luyện Dạ Mị rất phức tạp, dùng một chút đã đạt được ham muốn tột bực, liều thuốc vừa phải chính là thuốc trợ tình mạnh nhất, nếu dùng số lượng lớn sẽ chết người!

Mặc dù đồ chơi này tiền vốn chế luyện khá cao, nhưng bởi vì mùi vị và hiệu quả tuyệt cao, không ít kẻ nghiện vẫn không tiếc ném ngàn vàng cầu xin ông ta.

Có thể đi vào câu lạc bộ Ngự Hào đều là người có lai lịch không nhỏ, trong này còn không ít người trong giới chính trị hoặc là thương nhân có chút bối cảnh. Bọn họ biết rất rõ, dưới tình huống bình thường, trong một năm ít nhất có thể kiếm hai, ba tỷ, nếu lòng dạ hiểm độc một chút, thậm chí có thể kiếm được mười tỷ trở lên. Ai có thể bắt lấy “Dạ Mị”, không thể nghi ngờ là phương pháp tích lũy tiền tài nhanh nhất!

Mục đích của Cơ Liệt Thần chuyến này chính là ngăn cản “Dạ Mị” lưu hành ở Nam Thành.

“Dạ Mị” chào giá rất cao, người đấu giá ra giá 20 triệu! Tăng giá mỗi lần một triệu!

Chính giới có quy tắc làm việc của chính giới, xã hội đen có tác phong xử sự của xã hội đen, mặc dù Cơ Liệt Thần bị xưng là Phán quan khát máu, cũng là vì anh thích dùng cách riêng của mình để giải quyết những người hoặc chuyện cần được giải quyết.

Dĩ nhiên, vật phẩm đen như vậy, chắc chắn Cơ Liệt Thần sẽ không làm, tự nhiên là trước đó Heber đã sắp xếp xong cho thủ hạ đi đấu giá, bởi vậy chuyện này không có bất cứ quan hệ gì với Cơ Liệt Thần.

Lần đầu tiên Lâm Nhược Kỳ tham gia buổi đấu giá, đối với "Tài nguyên sung túc" là vật gì cũng không rõ lắm, Cơ Liệt Thần giải thích cho cô vô cùng rõ ràng, cô há hốc mồm một trận. . . . . .

Chuyện này, chuyện này cũng quá trái ngược lẽ thường đi! Tới nơi này đều là những người nào? Thế nhưng lại bán đấu giá ma túy!

Nhìn gương mặt cô bị sợ đến trắng bệch, Cơ Liệt Thần nhẹ giọng hỏi: "Thế nào? Bị dọa sợ? Tôi chỉ thuận tiện đưa em tới quan sát 'công việc' bình thường của tôi một chút, không ngờ em phản ứng mạnh thế này."

Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ co giật, đây chính là công việc bìnhthường của anh? Cô không hiểu, cô không hiểu!

Đang muốn trả lời, Cơ Liệt Thần đột nhiên vung tay lên, dùng ánh mắt ra dấu cho Heber biết, có một người đàn ông mang mắt kính màu trà lặng lẽ quay đầu liếc mắt nhìn Heber, liền trực tiếp nâng giá ba mươi triệu!

Bên kia, dường như Điền Lão Thất nhìn thấy có chút mờ ám, che miệng nói gì với thủ hạ bên cạnh, lập tức có người ra giá 35 triệu!

Vẻ mặt Cơ Liệt Thần không thay đổi, nhìn Heber một cái, người đàn ông mang mắt kính màu trà lập tức ra giá 40 triệu! Dường như Điền Lão Thất có chút luống cuống, tay vừa vẫy, lập tức có người ra giá 45 triệu!

Đúng vào lúc này, một cậu chủ nào đó cười, cười đến vô cùng lạnh lùng, lại vô cùng quỷ dị, cười làm cho trong lòng Điền Lão Thất sợ hãi.

Người đấu giá gõ 3 tiếng, không người nào đáp lại, 45 triệu Điền Lão Thất lại thu hồi "Dạ Mị" đến trong tay mình. . . . . .

Chẳng qua Cơ Liệt Thần nhìn trúng tính tình hiếu chiến của Điền Lão Thất,

đã thành công nâng giá, đối phương lập tức tổn thất 45 triệu. Không cần phải nói, vì nhanh chóng ra tay quyền tiêu thụ Dạ Mị, chắc chắn Điền Lão Thất sẽ điên cuồng ăn không lựa chọn, một khi lộ ra nhược điểm, cảnh sát điều tra sẽ giải quyết dễ dàng. . . . . .

Bước kế tiếp, chính là lúc "Liệt Diễm" hoàn toàn dọn dẹp Điền Lão Thất rồi.

Cơ Liệt Thần nhàn nhã cười cười, ôm lấy Lâm Nhược Kỳ đứng dậy đi ra sàn bán đấu giá.

Cả quá trình không quá nửa giờ. Nhưng được biết, vì buổi bán đấu giá bí ẩn này, "Liệt Diễm" lần theo dấu vết gần nửa năm. . . . . .

Ngồi vào chiếc Rolls-Royce, Lâm Nhược Kỳ vẫn còn trong hoảng hốt, từ đầu đến cuối cũng không hiểu gì.

"Anh nói đây là công việc bình thường của anh nhưng tôi vẫn không nhìn ra, rốt cuộc anh làm cái gì. . . . . ." Cô oán giận nói.

Cơ Liệt Thần gát tay yên lặng nhìn cô, hỏi ngược lại: "Vậy em cảm thấy vừa rồi Điền Lão Thất kia làm gì?"

Cô thuận miệng nói: "Xã hội đen rồi."

"Ừ, tôi giống ông ta, chẳng qua tôi thừa kế thôi" Hơi ngừng lại, mỉm cười nhìn cô, "Nói cách khác, trước kia cha mẹ tôi cũng là xã hội đen."

Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ giật giật, "Thừa kế? Không phải gia đình anh là Quý tộc sao? Tại sao. . . . . Tại sao biến thành xã hội đen? !"

Một cậu chủ nào đó gật đầu một cái, nghiêng đầu nhìn cô, phỏng đoán phản ứng tiếp theo của cô.

"Đúng vậy, là như thế không sai. Chẳng qua, hai bên chính giới và xã hội đen có lúc cũng không thể xác định rõ ranh giới" Dáng vẻ Cơ Liệt Thần vẫn lười biếng, dường như không cảm thấy lời của mình đến cỡ nào thái quá.

"Nhưng, nhưng anh . . . . . Tại sao gọi anh là Phán quan khát máu?"

"Đó là bởi vì so với xã hội đen, tôi khác với bọn họ. Thỉnh thoảng cao hứng, tôi sẽ giết chết mấy kẻ cặn bã gieo họa nhân gian. Dĩ nhiên, trong những kẻ

cặn bã này có cả xã hội đen và chính giới, dần dần bị người chụp lên cái danh hiệu này. Thế nào, 'Phán quan hắc bạch đạo' so với 'Gà 16' của em nghe tốt hơn nhiều chứ?"

Nghe qua giống như anh đối với "Công việc" và "Thân phận" của mình rất hài lòng.

Nhưng Lâm Nhược Kỳ im lặng không nói nên lời. . . . . .

Tại sao một chuyện hết sức nghiêm túc, lại bị anh tùy ý nói, còn lấy ra đùa giỡn như vậy! Đợi chút, anh mới vừa nói. . . . . giết người sao? Quả nhiên Tiểu Ngôn đã nói, ác ma nắm giữ sinh mạng của người khác sao?

Không biết qua bao lâu, run rẩy hỏi: "Ý của anh là anh. . . . . đã giết người?"

Thật sự là không cách nào tưởng tượng, dạng người lịch sự ưu nhã giống như anh, lại có thể. . . . . Giết người? ! Hơn nữa còn là khát máu . . . . . Chắc là giết người vô số đi, nhìn tư thế anh chém giết chó ngao Tây Tạng thì biết, cô sớm nên đoán được. . . . . .

Nhưng cô không hiểu tại sao anh có thể tùy tiện nắm giữ sinh mạng của người khác? chuyện giết người kinh khủng, đối với anh mà nói, giống như đơn giản giết một con gà sao? Quá đáng sợ, thật sự quá đáng sợ. . . . . .

Trong nháy mắt, Lâm Nhược Kỳ nhớ tới Cơ Liệt Thần vung kiếm giết chó ngao Tây Tạng, cùng với động tác giết Gà trong chớp mắt. Vào giờ phút này, dù thế nào đi nữa cô cũng sẽ không cảm thấy dáng vẻ ưu nhã kia cùng với tư thế chém giết của anh kết hợp hoàn mỹ.

Thử tưởng tượng một chút, nếu một người sống sờ sờ bị chém mất một cái đầu, hoặc là bị chém đứt tay chân, cô còn có thể cảm thấy những động tác kia rất hoàn mỹ, rất cao quý sao? !

Tất cả phản ứng của cô đều rơi vào đáy mắt Cơ Liệt Thần, trên mặt không hề gợn sóng, nhưng trong lòng chợt lạnh.

Xem ra, không thể lạc quan a. . . . . .

Trên mặt không khỏi trầm xuống, Cơ Liệt Thần hơi híp mắt xem xét cô một chút, phát hiện thân thể của cô có chút cứng ngắc, tay anh muốn sờ mặt cô,

cô lại hoảng sợ né tránh.

Cô né tránh, không thể nghi ngờ, càng làm cho Cơ Liệt Thần xác định suy đoán trong lòng. Trong đáy lòng hơi đau xót.

Quả nhiên là cô sợ!

Thật ra, Lâm Nhược Kỳ không phải cố ý nhưng cô thật sự quá khiếp sợ rồi, ở trong mắt cô, cậu chủ quý tộc 'Mặc dù kiêu ngạo, nhưng được xem như lịch sự dịu dàng', trong nháy mắt biến thành 'người khát máu mang tội giết người'!

Thật là quá không thể tưởng tượng nổi, quá không tin nổi, hơn nữa . . . . . Quá máu tanh rồi !

Cô há miệng, cố gắng mở miệng nói gì đó, lại phát hiện mình không phát ra được chữ nào. Bởi vì, căn bản cô không biết vào lúc này mình nên nói gì. . . . .

Tự nhiên Cơ Liệt Thần cũng phát hiện phản ứng khác thường của Lâm Nhược Kỳ, chợt bắt được bả vai của cô, cúi đầu mặt không thay đổi nhìn chằm chằm vào mặt của cô, nhưng trong đáy mắt lạnh lẽo.

Anh quyết định vạch trần toàn bộ: "Lâm Nhược Kỳ, nói thực cho em biết. Chẳng những Cơ Liệt Thần tôi là xã hội đen, còn buôn lậu súng ống đạn dược, em có nghe nói qua 'Liệt Diễm' không? Một công ty thương mại! Bề ngoài không khác công ty bình thường, thật ra là một tổ chức xã hội đen, vừa hoạt động buôn lậu vũ khí, súng ống đạn dược, còn đặc biệt tiếp nhận các vụ giết người! Tôi, Cơ Liệt Thần chính là ông trùm của 'Liệt Diễm'!"

Thật ra, anh chưa bao giờ có ý định giấu giếm, thậm chí từ lúc mới bắt đầu đã có ý định nói cho cô biết thân phận của mình, chẳng qua, cô gái này trời sinh dây thần kinh chập mạch, tự xem anh như một "Bạch mã hoàng tử" trong chuyện cổ tích. . . . . .

Lần đầu tiên, Cơ Liệt Thần bắt đầu căm hận sự thật mình là người cầm đầu "Liệt Diễm".

Bên kia, Heber đang lái xe nhíu nhíu mày, không khỏi có chút lo lắng cho hai người trẻ tuổi ngồi phía sau.

Ông ta không hiểu tại sao cậu chủ đem sự thật khoa trương thành như vậy, mặc dù "Liệt Diễm" chính xác là tổ chức xã hội đen, làm tất cả buôn bán phi pháp, nhưng cậu chủ đã vì làm cho tổ chức trong sạch, đã nổ lực ròng rã năm năm.

Năm năm này, ông ta và các thành viên tổ chức cùng nhau tiếp nhận nghiêm khắc huấn luyện, cùng vào sống ra chết, rốt cuộc có thành tựu như hiện tại. "Liệt Diễm" hôm nay đã sớm không còn là "Liệt Diễm" thời ông chủ Cơ nữa. Đối với thế giới bên ngoài mà nói, "Liệt Diễm" thực sự là một tổ chức xã hội đen, thật ra cũng không phải, nó đã sớm thành một tổ chức hợp pháp mà một số nước ngầm dựa vào hợp tác đồng bạn.

Vũ khí của bọn họ đều là từ chợ đen có được, sau khi trải qua cải tạo, qua tay tổ chức hợp pháp bán cho các quốc gia chuyên dùng cho bọn đặc công. Về phần mục tiêu "Giết người", cũng là tội phạm nguy hiểm cực đoan mà các quốc gia truy nã, Bounty Hunter không cách nào đuổi bắt được bọn họ mà do Liệt Diễm huấn luyện bọn sát thủ "Săn giết".

Từ ý nghĩa nào đó, "Liệt Diễm" đã sớm không phải là tổ chức xã hội đen bình thường. . . . . .

"Tại sao không nói chuyện? Sợ? Hối hận muốn gả cho tôi?" Cơ Liệt Thần liên tục vặn hỏi, đánh thức Lâm Nhược Kỳ đang đờ đẫn.

"Không. . . . . Tôi. . . . . ." Cô không biết mình nên lắc đầu, hay nên gật đầu.

Cô thừa nhận mình gan lớn, nhưng không lớn đến mức có thể tiếp nhận sự thực sắp cùng một người mang tội giết người "Kết làm vợ chồng ngủ chung cùng giường".

Nên làm thế nào cho phải đây? Nói cô hối hận, chính xác có một chút nhưng cô lập tức nghĩ tới lời của giáo sư Mạnh.

Đúng vậy, tại sao cô quên mất, anh còn là bệnh nhân a. Coi như anh là người mang tội giết người, coi như anh là xã hội đen làm nhiều việc ác, nhưng dù sao anh cũng là người mang bệnh thời kỳ chót a. . . . . .

Nghĩ đến đây, cô mấp máy môi, lắc đầu nói: "Tôi. . . . . Tôi không sợ"

Cơ Liệt Thần hơi híp mắt lại, nhìn cô thật kỹ: "Em chắc chắn, em không sợ hãi?"

Suy nghĩ một chút, cô gật đầu, "Ừ. . . . . ."

"Không hối hận?" Anh lại ép hỏi.

". . . . . Không hối hận." Cô lắc đầu.

Nói thật, cô rất mâu thuẫn, sẵn có một chút sợ ngày sau sớm chiều đối mặt với anh, lại có chút đồng tình với hoàn cảnh trước mắt của anh . . . . . Bây giờ cô không biết nên hình dung tâm trạng mình như thế nào, hoặc nói cô không biết mình nên dùng tâm trạng gì để đối mặt với anh.

Ánh mắt Cơ Liệt Thần vẫn dừng lại ở trên mặt của cô, làm cho cô có cảm giác bị thiêu cháy.

Cô đột nhiên cảm thấy rất xấu hổ, rất đau lòng. . . . . .

Không phải là ba tháng nha, cũng qua một tháng rồi, chịu đựng một chút sẽ qua, hơn nữa bỏ đi bối cảnh xã hội đen của Gà 16 không nói, anh cũng thật rất đáng thương. Còn nữa, cô đã đồng ý với anh thì không thể đổi ý, nếu cô thừa nhận mình đổi ý, nhất định tâm trạng của anh sẽ bị ảnh hưởng, chẳng may lại từ chối điều trị thì hỏng bét. . . . . .

Vì xua tan lo ngại của anh, đồng thời giống như xác định tâm ý của mình, cô cắn chặt môi dưới.

Hạ quyết tâm, gằn từng chữ nói: "Anh yên tâm, tôi đồng ý gả cho anh là thật sự muốn gả. Hơn nữa, người tôi muốn gả chính là anh, không quan hệ thân phận của anh, công việc của anh. . . . . ." Lời nói đến một nửa, hơi ngừng lại, né tránh tầm mắt truy bức của anh, cúi đầu nói: ". . . . . Tóm lại, anh chỉ để ý dưỡng bệnh cho tốt, những thứ khác cũng đừng nghĩ gì."

Nghe xong cô lời nói này, Cơ Liệt Thần lại không vui mừng nổi.

Bởi vì, trong đáy mắt cô hoàn toàn không tìm thấy một chút vui sướng sắp gả cho anh! Ngược lại, trong đáy mắt cô phủ đầy sợ hãi, bàng hoàng và lo lắng!

A, đúng rồi, nguyên nhân chỉ có một, cô còn băn khoăn anh là "Người bệnh hiểm nghèo ung thư tinh hoàn" . . . . . .

Rất dễ nhận thấy, quyết định của cô, chỉ là từ một loại trách nhiệm, một loại cam kết, thậm chí là một loại. . . . . Đồng tình!

Nhưng châm chọc là: lý do duy nhất có thể buộc cô ở lại, căn bản là giả!

Lo lắng nhanh chóng nhuộm đầy một đôi mắt xinh đẹp tà mị, sắc mặt Cơ Liệt Thần càng lúc càng âm trầm, lúc Lâm Nhược Kỳ sắp ngẩng đầu, nắm lấy hai cổ tay cô.

Dùng sức thật lớn, khiến Lâm Nhược Kỳ trở tay không kịp!

"Lâm Nhược Kỳ, đây là chính chính miệng em nói. Nếu một ngày nào đó em đổi ý, tôi sẽ không dễ dàng tha thứ cho em!"

Không đợi cô kịp phản ứng, một tay kéo cô vào trong ngực, cúi người, trong nháy mắt nuốt lấy cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch bởi vì kinh ngạc, bừa bãi cuồng dã chiếm đoạt ngọt ngào của cô, giống như dã thú giận dỗi gặm nhấm, giống như bày tỏ quyền đoạt lấy.

Lâm Nhược Kỳ không dám nhúc nhích, toàn thân căng thẳng, Cơ Liệt Thần cuồng dã như vậy làm cô cảm thấy sợ hãi. Lại một lần nữa cảm thấy từ trên người anh tản ra một loại khí thế đáng sợ bình thường không có, cô nhớ trước đó đã từng có một lần cảm giác như thế.

Thì ra, loại đáng sợ này quả nhiên bị che giấu dưới khí chất cao quý hoa lệ, hôm nay bởi vì phận của anh bại lộ mà hoàn toàn bị phóng thích ra ngoài. . . . . .

Người đàn ông quên hết mọi thứ đột nhiên ngừng lại nụ hôn. Bởi vì, anh cảm thấy đối phương không tập trung.

Kích tình chỉ một thoáng, giống như bị một chậu nước lạnh dập tắt, Cơ Liệt Thần mở đôi mắt lạnh lẽo, nhìn cặp mắt cô đóng chặt, cả người căng thẳng run rẩy.

"Đã bắt đầu chán ghét tôi rồi sao? Ghét đến mức không muốn tôi chạm vào em?" Cúi đầu Cơ Liệt Thần cười lạnh một tiếng, đột nhiên trừng phạt, tăng thêm sức mút vào, chậm rãi theo khóe miệng dời xuống tới cằm của cô, vừa ngậm, vừa nhẹ nhàng cắn.

Đầu lưỡi, theo cằm ướt nhẹp hướng lên, mập mờ liếm qua môi dưới thấm

ướt môi trên, đẩy ra hàm răng, hôn miệng của cô, lần này hôn vô cùng dịu dàng, bắt được đầu lưỡi trơn trượt trốn chạy, giam cầm dây dưa, không ngừng xâm nhập. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ không thể không thừa nhận, vứt bỏ những thứ kia thì kỹ thuật trên miệng của anh, cô thích. . . . . .

Phát hiện dường như cô gái nhỏ dưới người từ từ tiến vào chìm đắm, anh khẽ kéo dài khoảng cách, rũ mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Nhược Kỳ, đôi mắt nhắm thật chặt, anh biết cô thích chính là nụ hôn, bộ vị nào mẫn cảm nhất, mặc dù da thịt hai người chưa từng thực sự dán sát, nhưng chỉ cần dùng phương thức hôn môi, anh vẫn hiểu không ít. . . . . .

Anh lặng lẽ từ từ cúi đầu, đôi môi chạm nhẹ mí mắt thật mỏng của cô, cảm nhận con ngươi phía dưới có chút run run, kiên nhẫn hôn lông mi bên trái, sau đó tinh tế liếm qua lông mi bên phải của cô, lại trở về môi của cô, chậm rãi liếm trong trong ngoài ngoài mỗi một tấc ngọt ngào. . . . . .

Căn bản không quan tâm Heber thỉnh thoảng ném tới ánh mắt co quắp, hai tay của Cơ Liệt Thần cũng không còn nhàn rỗi, một tay kéo hai cổ tay của cô cố định bên người, một cái tay khác đã vén lên váy áo của cô, từ từ dò vào bên trong. . . . . .

Khi cô không cách nào nhịn được lên tiếng rên rỉ thì Cơ Liệt Thần tà ác thu tay lại, cũng ở bên tai cô thật thấp lẩm bẩm, có vẻ có chút chán nản, “Không cho chán ghét tôi, cũng không cho sợ, lại càng không cho phép đổi ý, có nghe không? !”

“. . . . . .” Lâm Nhược Kỳ không lên tiếng, chỉ có thể gật đầu một cái.

Tiếp theo thừa dịp đối phương hơi rời đi khoảng cách, vội vàng không ngừng thở, cứu vãn đại não mình thiếu dưỡng khí và trái tim nhảy lên tốc độ quá nhanh.

Mặc dù không nói ra lời, nhưng không có nghĩa là đầu óc cô không tỉnh táo.

Hiện tại, cô thật tin tưởng Tiểu Ngôn nói rồi.

Cơ Liệt Thần, anh quả nhiên là ác ma!

Tin tức Lâm Nhược Kỳ đồng ý lời cầu hôn của Cậu chủ Cơ, trong ngày

truyền ra trong phạm vi nhỏ.

Dường như để che đậy bầu không khí không vui giữa hai người trong cuộc, biểu tiểu thư Tang Tuyết Phù làm chủ, đặc biệt vì hai người bọn họ mở một dạ tiệc, mời những người bạn thân thiết nhất của Cơ Liệt Thần để giới thiệu cho bọn họ biết Lâm Nhược Kỳ.

Hơn nữa vô cùng kỳ quái, Tang Tuyết Phù chỉ lộ mặt ngắn ngủi, sau đó cũng không biết chạy đi nơi nào. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ dây thần kinh luôn chập mạch, cộng thêm da mặt dày, chưa bao giờ vì chính mình là một nữ sinh nghèo hai tay trắng mà cảm thấy khó chịu, nhưng hôm nay đúng là có chút không được tự nhiên.

Nhìn ra được, bạn bè của Cơ Liệt Thần, mọi người đều có thân phận quyền quý. Quần áo xa xỉ, kim cương, nước hoa, búi tóc, thậm chí ngọc trai trên sợi dây giày cũng có vẻ sang trọng hơn so với chiếc váy màu trắng trên người cô.

Nhìn khắp cả đại sảnh một chút, một phòng phú quý bức người!

Lâm Nhược Kỳ đột nhiên nghĩ đến trước đó Tang Tuyết Phù đã từng nói về vẻ đẹp bên ngoài, cô cúi đầu nhìn chiếc váy trắng của mình, còn có đôi giày vải bố cứng nhắc trên chân, lần đầu tiên cảm thấy những lời đó thật có lý.

Chẳng qua, Lâm Nhược Kỳ cũng là Lâm Nhược Kỳ, mặc dù cô tự mình cũng cảm thấy không thích hợp, nhưng chỗ vui vẻ, một mình bưng một cái đĩa bánh ngọt và thức uống, ăn ăn uống uống. . . . . .

Làm Bạn thân Lâm Nhược Kỳ được mời tới tham gia dạ tiệc, dường như Tiểu Ngôn hiểu suy nghĩ trong lòng cô, động viên cô, nói: “Này, không cần làm con rùa đen rút đầu, nhanh đi coi chừng anh chồng tương lai a.”

Lâm Nhược Kỳ ngẩng đầu, quét mắt nhìn Cơ Liệt Thần phía xa xa.

Anh ngồi một mình ở vị trí chủ khách, đôi tròng mắt đen xinh đẹp lười biếng Câu Hồn Nhiếp Phách, không biết tầm mắt bay tới phương nào, cử chỉ vẫn ưu nhã cao quý, dựa nghiêng trên ghế dựa to lớn, đang uống một ly sâm banh.

Làm như vô cùng buồn chán, khẽ lắc ly thủy tinh trong tay, ở dưới ánh đèn

mép ly vạch ra một vầng sáng xinh đẹp.

Lâm Nhược Kỳ thấy thế, trong lòng oán thầm: aiz, cho dù anh có cao quý, tao nhã, đẹp trai đến đâu nữa, vẫn là một tên xã hội đen! Mê hoặc chúng sanh, vĩnh viễn cũng chỉ là hình tượng!

Bĩu môi, hoàn toàn thất vọng: "Muốn tôi coi chừng anh ta sao? Anh ta là người, cũng không phải là con vật nhỏ, trông coi không được."

Tiểu Ngôn nghe vậy, cảm thấy lời nói chứa đầy ẩn ý, lại gần bên người cô, lặng lẽ hỏi "Xảy ra chuyện gì vậy? Không phải cũng đồng ý cầu hôn rồi sao? Tại sao tôi có cảm giác không khí không ổn a. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ mấp máy môi, nhìn Tiểu Ngôn nói thẳng sự thật: "Ngày đó, cô nói không sai, anh ta thật sự là tên xã hội đen, còn là ông trùm tổ chức. . . . . ."

"Cho nên cô hối hận?" Tiểu Ngôn vừa dùng nĩa xiên một miếng dưa, đưa vào trong miệng, vừa không chút để ý hỏi ngược lại.

Lâm Nhược Kỳ tức giận quay đầu lại, "Đương nhiên là hối hận rồi . . . . . nếu không, cô thử gả cho anh ta đi!"

Nói giỡn! Gả cho một tên xã hội đen, còn là một người mang tội giết người, suy nghĩ một chút đã kinh khủng!

Tiểu Ngôn liếc cô một cái, tùy tiện mắng: "Không có tiền đồ! Coi như anh ấy là Trùm xã hội đen thì thế nào? Chỉ cần anh ấy đối xử tốt với cô, sợ cái gì? ! Hơn nữa, không phải nói, anh ấy sống không quá ba tháng sao?"

Hơi ngừng lại, Tiểu Ngôn dùng một đôi mắt như đèn pha nhìn bụng của cô một chút, cười gian nói: "Cô phải tranh thủ mang thai con của anh ấy, anh ấy thương cô còn không kịp, đến lúc đó, trước khi anh ấy chết thẳng cẳng, tất cả gia tài của anh ấy đều thuộc về cô và con trai của cô rồi !"

". . . . . ." khóe miệng Lâm Nhược Kỳ co giật, suy nghĩ hoàn toàn theo không kịp tốc độ liên tưởng của Tiểu Ngôn.

Cô gái này, trời sanh tiền rơi vào mắt sao?

Hừ, còn mang thai con trai? Ông trời ơi, nghĩ cũng không dám nghĩ. Lâm

Nhược Kỳ không khỏi rùng mình một cái.

Không phải cô kỳ thị xã hội đen mà từ nhỏ cô không nghĩ tới mình sẽ phát sinh bất kỳ quan hệ nào với một tên xã hội đen! Mồ hôi rơi xuống, xã hội đen cũng đã rất khủng bố rồi bây giờ còn là ông Trùm xã hội đen, là phụ nữ đều hoảng sợ. . . . . .

Cơ Liệt Thần cũng đang hí mắt nhìn cô, phát hiện ánh mắt cô tránh né, con mắt cũng không dám nhìn anh một chút, bất giác xì khẽ một tiếng. Phỏng đoán cô gái này tránh né anh cả buổi tối, xem bộ dáng là ban ngày bị anh dọa sợ.

Nghĩ đến đây, dĩ nhiên sắc mặt không được tốt, hung tợn ném qua ánh mắt lạnh lùng, vừa vặn thấy Lâm Nhược Kỳ nhìn trộm anh.

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ cứng lại, lập tức cúi thấp đầu, ăn bánh ngọt, ăn trái cây, ăn một miếng trái cây, ăn một miếng, hớp ngụm nước. . . . . .

“Này, Nhược Kỳ, cô chú ý hình tượng một chút, tối nay cô là vai chính a, ăn ít một chút.” Tiểu Ngôn dùng bả vai đẩy đẩy cô, nhắc nhở.

“A. . . . . luôn. . . . . a. . . . . Ưmh luôn chú ý. . . . .” Trong miệng đầy thức ăn, Lâm Nhược Kỳ ô ô a a nói không rõ ràng.

Tiểu Ngôn nổi giận, thái độ đối với Lâm Nhược Kỳ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lập tức túm cánh tay cô, đi tới chỗ Cơ Liệt Thần.

Chương 61: Ác ma trừng phạt!

Chương 61: Ác ma trừng phạt! (1)

Trong đầu Lâm Nhược Kỳ như có đoàn xe lửa đang chạy, suy nghĩ lộn xộn, trong miệng vẫn không nhàn rỗi, đột nhiên bị Tiểu Ngôn kéo đi về phía Cơ Liệt Thần như vậy, lập tức hoảng hốt.

Mắt thấy Lâm Nhược Kỳ bị Tiểu Ngôn lôi đi tới, Cơ Liệt Thần kiêu ngạo, đáy mắt thoáng qua một tia đùa cợt, đang định chế nhạo cô một chút nhưng sau lưng vang lên một giọng nói tà mị, hài hước.

"Thần, tại sao một mình vậy? Nghe nói chị dâu nhỏ còn chưa tròn hai mươi tuổi, xinh đẹp lắm. Nói mau, cô ấy ở đâu? Đừng che giấu không cho mấy anh em nhìn một chút nha!"

Nghe vậy, mắt phượng Cơ Liệt Thần nhíu lại, chẳng qua nghe giọng nói phóng túng này cũng biết đối phương là người nào.

Quay đầu nhìn về phía đối phương, Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng mỉm cười một cái, hừ, cũng biết là cậu ta!

Người tới, trên gương mặt đẹp trai điên đảo chúng sinh, chứa đựng nụ cười như không cười, một đôi mắt đào hoa tràn ngập bất cần đời, cử chỉ đều là phóng túng, khí phách cuồng ngạo, tây trang màu xám tro mặc ở trên người anh ta, không u tối cũng không chói mắt.

Người này đúng là bạn bè của anh, Giang Mẫn Hạo.

Hơn nữa Giang Mẫn Hạo này là con nhà quan điển hình. Ông nội là cựu chiến binh cấp quốc gia, cha là Bí thư tỉnh ủy, cô là nhân viên Ngoại Giao, từng đi theo bên cạnh các nhân vật cấp cao đi ngoại giao với các nước, hiện nay là nhân viên ngoại giao đại sứ quán Trung Quốc tại nước Mĩ. Anh cả Giang Mẫn Triết là Thị trưởng trẻ tuổi nhất lịch sử tại Nam Thành, Chị hai Giang Mẫn Hi chịu ảnh hưởng của cô, cũng làm một nhân viên Ngoại Giao, mà Giang Mẫn Hạo tuổi còn trẻ đã tiếp nhận quyền lực của mẹ, làm tổng giám đốc điều hành Bách hóa Giang Nguyên.

Quan trọng là người này có một biệt hiệu, gọi là "Vua giết người trong nháy

mắt". Tên như ý nghĩa, chỉ cần liếc mắt nhìn là có thể giết trái tim bao nhiêu cô gái trong nháy mắt.

Chuyện tốt đẹp của cậu ba nhà họ Giang, dùng lời nói bình dân, chính là "Chuyện tình yêu nổi tiếng có thể viết thành sách".

Cơ Liệt Thần hừ nhẹ một tiếng, mỉa mai nói: "Cậu thật là không nhàn rỗi, nơi nào có phụ nữ là cậu nhào tới nơi đó"

Nhà họ Cơ và nhà họ Giang là quan hệ lâu đời, rất khó tưởng tượng một chính giới, một xã hội đen, lại có thể nước lửa hòa hợp, nhưng sự thật là như thế.

Sau lưng Giang Mẫn Hạo còn đi theo một người đàn ông cao lớn khôn ngoan, hùa theo Cơ Liệt Thần chỉ trích Giang Mẫn Hạo: "Cậu ta còn chưa trưởng thành, vẫn còn đang ở giai đoạn tuổi vị thành niên, lúc nào trưởng thành có lẽ cũng không có rãnh rỗi như vậy".

Một người khác đứng ở sau lưng Giang Mẫn Hạo là Cố Huyền Dạ, cũng là bạn của Cơ Liệt Thần. Trong ba người đàn ông, Cố Huyền Dạ nhiều tuổi nhất, được người ngoài xếp hạng là người đứng đầu trong ba người đàn ông kim cương, cực phẩm ở Nam Thành. Tập đoàn Cố thị của anh ta vốn là bá chủ nghiệp hậu cần, bản thân cũng được khen là tài năng ưu tú nhất trong giới kinh doanh, xếp hạng cố định trong danh sách nhân vật giàu có của tạp chí Forbes.

Cùng là người kinh doanh nhưng khác với Giang Mẫn Hạo, tính tình Cố Huyền Dạ càng lộ vẻ trầm ổn kín kẽ, trong tròng mắt đen sáng rực như ánh sao, tất cả đều là lịch lãm và khôn khéo của thương nhân.

"Chết đi, mẹ nó, đừng lừa gạt mắng tôi!" Giang Mẫn Hạo lưu manh nói, mặc dù trong miệng mắng chửi, nhưng khóe mắt nở nụ cười, có thể thấy được anh ta cùng với đám người đó quan hệ đủ thân thiết, cũng không thèm để ý nhạo báng nhỏ như vậy.

Sau đó, anh ta quay đầu nhìn xung quanh bốn phía, lơ đãng hỏi, "Đúng rồi, tại sao không nhìn thấy Tuyết Phù?"

Cơ Liệt Thần hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng đáp, "Cô ấy cố ý tránh né cậu, làm sao tôi biết cô ấy đi nơi nào?"

Giang Mẫn Hạo nhỏ hơn Tang Tuyết Phù ba tuổi, khi còn bé cậy vào chính mình tuổi nhỏ nhất ở trong một đám trẻ con, khi dễ Tang Tuyết Phù không ít, cho nên mỗi lần chỉ cần biết anh ta muốn đến, Tang Tuyết Phù nhất định lẫn trốn mất.

Giang Mẫn Hạo ngượng ngùng cười cười, không nói đề tài này quá lâu.

Ba người đàn ông đang cười nói, Tiểu Ngôn đã kéo Lâm Nhược Kỳ đi tới.

Lâm Nhược Kỳ mặc váy toàn màu trắng, giữa một đám dạ phục sắc hoa rực rỡ, dĩ nhiên là người tươi mới nhất, đặc biệt nhất. Giang Mẫn Hạo và Cố Huyền Dạ nhìn nhau cười một tiếng, lập tức nhìn ra cô gái này không giống người khác.

Rất rõ ràng, nhất định cô chính là y tá nhỏ mà Cơ Liệt Thần chọn trúng.

Lâm Nhược Kỳ vừa đi vừa do dự, rất muốn rút người lui trở ra, nhưng cô không có lựa chọn nào khác.

Tự mình thôi miên: được rồi, coi như là một lần nữa khiêu chiến trong đời đi! Dù sao cũng phải trải qua một lần, dứt khoát duỗi cổ một cái, tiếp chiêu đi!

Trong ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm của mấy người đàn ông chạy trên thân mình, cô cắn cắn môi, giương mắt nhìn lại nhưng có chút sợ hãi. . . . . .

Mẹ nó, thật nghịch thiên!

Quả nhiên là gần mực thì đen gần đèn thì sáng sao? Nhìn một chút cả đám bạn xấu của Cơ Liệt Thần, dáng dấp ai cũng tốt như vậy, còn có khí chất như thế? Thật là không có lẽ trời mà! Lại không nói bề ngoài đẹp trai, dưới ánh đèn xanh vàng rực rỡ, vui vẻ thoải mái nhấp rượu đỏ, trà thơm, phong cách bình tĩnh thong dong đủ để cho các cô gái trong thiên hạ điên cuồng!

. . . . . Một đám yêu nghiệt a!

Lâm Nhược Kỳ âm thầm tăng cường củng cố tinh thần, chỉ coi nhóm người này đều là bí đỏ, củ cải, rau xanh, nhắm mắt tiến lên!

"Vị này chính là chị dâu nhỏ sao, quả nhiên giống như lời đồn, tươi mát động lòng người a. Thần, tại sao đem người nhà để qua một bên vậy? Tại sao

cậu không đau lòng cho chị dâu nhỏ một chút?" Giang Mẫn Hạo mặt mày tươi cười, trong đôi tròng mắt phát sáng, có chút cợt nhã.

Lâm Nhược Kỳ hơi sững sờ, trực giác cho biết người đàn ông này rất hiểu làm sao để lấy lòng cô gái, miệng đầy lời hay, nghe thấy cũng biết là một tay ăn chơi!

Cơ Liệt Thần ưu nhã cười, nhẹ giọng hướng về phía Lâm Nhược Kỳ nói: "Nhược Kỳ, giới thiệu cho em một chút. Người này là cậu ba nhà họ Giang, Giang Mẫn Hạo, tổng giám đốc điều hành Bách hóa Giang Nguyên, người phía sau là Cố Huyền Dạ, tổng giám đốc tập đoàn Cố thị, hai người bọn họ đều là bạn thân của anh"

Vừa dứt lời, không ngờ có người phản ứng mạnh hơn Lâm Nhược Kỳ.

"Oa, Bách hóa Giang Nguyên ư! Nhược Kỳ, cô biết Bách hóa Giang Nguyên chứ, chính là Công ty Bách Hóa thật lớn mà tôi thường dẫn cô cùng đi dạo đấy. Còn có, Cố thị cô cũng biết chứ, hai tòa cao ốc ở tại quảng trường Nam Hải chính là Cố thị đấy! Oa, thật là lợi hại. . . . . ."

Nói xong, Nhạc Tiểu Ngôn dùng ánh mắt vô cùng sùng bái ngưỡng mộ nhìn chăm chú vào Giang Mẫn Hạo và Cố Huyền Dạ, nghiễm nhiên đã thành hoa si . . . . .

Nhưng Lâm Nhược Kỳ chỉ "A" một tiếng, lơ đãng gật đầu một cái, dường như lúc cô nghe tới "Bách hóa Giang Nguyên" và "Tập đoàn Cố thị" giống như là nghe thứ tiếng anh xa lạ trên lớp, vào tai trái, ra tai phải.

Sau khi Lâm Nhược Kỳ đơn giản nhìn về phía hai người đàn ông này chào hỏi, bắt đầu cúi đầu đếm ngón chân của mình. . . . . .

Giang Mẫn Hạo và Cố Huyền Dạ liếc mắt nhìn nhau, khóe môi không khỏi cũng cong lên, càng cảm thấy Y tá nhỏ này không giống người khác.

Nhất là Giang Mẫn Hạo, đôi mắt đào hoa trong ánh sáng lung linh, cõi lòng đầy tò mò đối với Lâm Nhược Kỳ, cũng không khách khí, liền lôi kéo người anh em của mình nói: "Thần, chị dâu nhỏ một mình rất buồn bực, nếu không, mọi người cùng nhau ngồi chơi, tán gẫu một chút?"

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ run lên.

Anh là ai? Không nhìn thấy tôi và anh ta đang chiến tranh lạnh à? Tránh anh ta còn không kịp, còn cùng nhau ngồi chơi? Hơn nữa, bên cạnh tôi còn có một con nhóc đi theo, con mắt nào của anh nhìn thấy tôi buồn bực?

Lập tức oán giận Giang Mẫn Hạo hơn.

Hơn nữa, ba người đàn ông này đứng chung một chỗ, quả thật chính là nam châm có sức hấp dẫn mạnh mẽ, chỉ sau chốc lát, xung quanh liền xúm lại rất nhiều nam nam nữ nữ "Nhàm chán". Vừa nghe Giang Mẫn Hạo đề nghị tán gẫu một chút, mọi người bắt đầu ồn ào lên.

Đem lấy vẻ mặt của Lâm Nhược Kỳ nhìn Giang Mẫn Hạo toàn bộ thu vào đáy mắt, rõ ràng bộ dáng như con chó nhỏ gặp được khúc xương, gương mặt Cơ Liệt Thần dưới ánh đèn chói mắt, càng lộ vẻ đẹp lạnh lùng, tà mị.

Vẻ mặt của anh thật bình tĩnh, không thấy được một chút gợn sóng nhưng không ai chú ý tới anh im lặng, càng không cách nào suy đoán ra trong lòng anh nghĩ gì, không nhìn thấy, không có nghĩa là trong lòng anh không có một chút gió nổi mây phun.

Chỉ có chính anh mới biết, trong cổ họng giống như bị hóc xương cá, mắc nghẹn khó chịu. . . . . .

Chương 61: Ác ma trừng phạt! (2)

Cô vẫn trốn tránh anh.

Vẫn không nói lời nào như vậy, không giống như bình thường. Trong chớp mắt, trên khuôn mặt Cơ Liệt Thần hiện ra nụ cười nhàn nhã: "Nếu cậu ba cũng nói như vậy. . . . . Nhược Kỳ, đừng từ chối, lại đây ngồi."

Vỗ vỗ mình chỗ trống bên cạnh, một bàn tay khác đưa về phía cô, khớp xương ngón tay rõ ràng vừa lúc đặt trước mặt Lâm Nhược Kỳ, có thể chạm đến tay.

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ cứng lại, chần chừ hai giây.

Nói thật, không phải cô xấu hổ, cũng không phải là sợ sệt.

Nhưng khi nhìn thấy trong đáy mắt của anh che giấu lạnh lùng và bén nhọn, quả thật làm cho cô có chút chùn bước.

Cũng may, từ phía sau, Tiểu Ngôn tùy tiện đẩy cô một cái, Lâm Nhược Kỳ lảo đảo, vừa lúc ngã vào trong ngực Cơ Liệt Thần, không chỉ như thế, hai tay vô tình vừa đúng đặt lên bắp đùi rắn chắc của anh, chỉ thiếu một chút nữa đặt lên của quý của anh!

Nhất thời, gương mặt trở thành màu gan heo.

Mọi người thấy như thế, cất tiếng cười vang. . . . . .

Cơ Liệt Thần cũng không quá mức để ý, thuận thế ôm eo của Lâm Nhược Kỳ, đặt cô ở bên mình, dường như động tác hết sức tự nhiên, có thâm ý khác nhìn xuống cô một cái, giơ tay lên vẫy vẫy, "Cũng đừng đứng nữa, ngồi đi."

Vì vậy, cũng làm thành một vòng ngồi xuống.

"Thần, cậu nói trước kia, làm sao quen biết chị dâu nhỏ?" dường như Giang Mẫn Hạo bị bệnh nói nhiều, tạo bầu không khí sinh động nhất chính là anh ta, cái mông mới vừa ngồi vững vàng, đã bừng bừng hứng thú đưa ra đề tài.

Lần đầu tiên Lâm Nhược Kỳ cảm thấy người đàn ông này nói quá nhiều, thật là không tốt.

Cơ Liệt Thần nhếch môi, cánh tay nắm chặt Lâm Nhược Kỳ, "Cậu hỏi cô ấy đi, để cho cô ấy tự nói."

Giọng nói thân mật mập mờ, làm cho lòng người ta ngứa ngáy một chút, lập tức khơi dậy hứng thú của tất cả mọi người.

Thân thể Lâm Nhược Kỳ cứng đờ: người đàn ông này, tại sao ném trái bom cho cô? !

Nghiêng đầu trừng mắt nhìn anh, lại bị mọi người cho rằng đắm đuối đưa tình.

Không thể từ chối, cô đành phải nói: "Chúng tôi . . . . . biết nhau ở một nơi gọi là ‘Hậu cung’ trong quán bar, bởi vì xảy ra một chút chuyện, tôi mượn anh ấy một chiếc áo com lê trắng che đậy thân thể, ách. . . . . chỉ có như vậy, rất đơn giản, không có gì đặc biệt."

Hết cách rồi, cô không phải người viết tiểu thuyết viết ra nhiều tình tiết máu

chó trên mạng internet, càng không phải là nhà hùng biện diễn giải kích tình mênh mông, không có biện pháp đem chuyện xưa miêu tả cho đặc sắc, hơn nữa cô cũng không cảm thấy chuyện này có gì đáng giá để khoe khoang, cho nên, miêu tả này có chút. . . . . Vô cùng đơn giản, nhàm chán.

Nhìn vẻ mặt mọi người hơi thất vọng một chút, Lâm Nhược Kỳ xấu hổ cười cười, định vùi đầu giả bộ ngồi thiền.

Ai ngờ, một cậu chủ nào đó dường như cố ý muốn làm khó cô, thậm chí công khai nói: "Thật ra, phải nói là tôi và cô ấy không ‘ghim’ không quen biết."

"Không ‘ghim’ không quen biết? !" Mọi người kêu lên, thì ra còn có người dám "Ghim" Cậu chủ Cơ? !

Lập tức nổi lên hào hứng.

Sau đó, Cơ Liệt Thần tiếp tục nói ra những lời không làm cho người ta sợ hãi thì không chịu ngừng, khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

"Nếu không phải cô ấy lỡ tay ghim vào cái kia của tôi, cho dù đã gặp gỡ qua một lần ở hậu cung, chúng tôi cũng không có cơ hội gặp mặt lại. Thật may ghim không sâu, không bị thương tổn đến kinh mạch quan trọng, bằng không hạnh phúc cả đời của hai chúng tôi bị cô ấy tự tay hủy diệt. Nếu như vậy thật, xem như thành chuyện cười lớn. Anh nói đúng không, bà xã?"

Mọi người đần độn, yên lặng, trong lòng ngổn ngang. . . . . .

Một giây kế tiếp, tất cả cười ầm lên.

Trên mặt Lâm Nhược Kỳ vẫn chưa hết ửng đỏ, lần này càng thêm đỏ hết, cả khuôn mặt đỏ như đít khỉ.

Những người bạn của Cơ Liệt Thần, đều quen thuộc tính tình của anh, anh có thể đem ra đùa, chứng tỏ anh chắc chắn vợ của mình sẽ không tức giận. Cho nên, cười càng cười, ồn ào càng ồn ào, mọi người đều không để ý, cười xong cũng sẽ qua, cũng không có ý chế nhạo.

Mà thần kinh chậm chạp của Lâm Nhược Kỳ, quả thật cũng không nghĩ chuyện lại đến mức độ này, ngược lại, bởi vì Cơ Liệt Thần nói cái gì vừa "Của quý", vừa "Hạnh phúc", nói rõ ràng như vậy, làm cho cô cảm thấy rất

lúng túng.

Cảm giác kia, giống như quan hệ giữa anh và cô, đã rất thân mật, điều này làm cho cô có chút nổi giận.

Thành thật mà nói, cô cảm thấy đám người kia rất nhàm chán, không phải nói những người có tiền tụ họp chung một chỗ, đơn giản để tán gẫu buôn bán, tán gẫu cổ phiếu, tán gẫu phụ nữ sao? Tại sao bọn họ tụ họp chung một chỗ, hơn nữa chuyện tình của người khác? !

Mẹ nó, đây là chuyện bát quái chỉ có phụ nữ mới thích làm nha? !

Liếc mắt nhìn Cơ Liệt Thần bên cạnh, không chút kiêng kỵ cười tà, rõ ràng hết sức hài lòng kiệt tác vừa rồi của mình.

Nhìn ra cô nhìn chăm chăm, anh làm như có ai xung quanh, kéo cô vào trong ngực, cúi đầu ở bên tai cô nhẹ giọng nói: "Không vui? Ai bảo em vẫn trốn tránh anh, còn dùng vẻ mặt giống như con chó nhỏ thấy khúc xương nhìn người đàn ông khác!"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ bối rối, không cách nào theo kịp trí tưởng tượng cực kỳ phong phú của người đàn ông này.

Dừng một hai giây, không khách khí chút nào cãi lại: "Xem như tôi không đủ thông minh, không đủ nhanh nhẹn, tại sao đem so sánh với con chó nhỏ chứ? !"

"Em cũng chỉ không có chảy nước miếng mà thôi!"

Cuối cùng, anh kiêu ngạo, ánh mắt nhìn xuống cô, bổ sung, "Đem chuyện xấu của em ra giải trí một chút, chẳng qua cho em trừng phạt nho nhỏ."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ lập tức nổi giận, hoàn toàn quên mất người đàn ông đẹp trai trước mặt là một ông trùm Xã hội đen, hơn nữa quên mất mình đang ở trước mặt mọi người.

Nhất thời xúc động, xoay người mắng chửi một cậu chủ nào đó: "Gà 16! Anh còn dám nói tôi? Muốn trách thì anh tự trách mình, nếu không phải anh là người bệnh ung thư tinh hoàn, không muốn phối hợp điều trị, tôi làm sao lỡ tay đem ống kim ghim vào của quý của anh hả? Còn nữa, nếu anh không đột nhiên lấy tay chém tôi một cái, tôi cũng không làm rơi ống kim! Anh nói

anh làm như thế không. . . . . ."

Bỗng dưng, phát hiện tất cả mọi người trợn mắt há mồm nhìn mình, Lâm Nhược Kỳ đang hùng hổ nói, ngưng lại.

Thật khóc không ra nước mắt!

Tại sao cô quên mất bốn phía còn có người khác vậy? tại sao cô quên mất Cậu chủ Cơ trước mắt căn bản là một ác ma giết người không nháy mắt vậy? Ông trời ơi, trong tình huống này, cô lại gọi anh là Gà 16, còn đem chuyện anh bị ung thư tinh hoàn nói ra ngoài rồi. . . . . .

Một bên Cơ Liệt Thần vuốt vuốt tâm mi, da đầu tê dại.

Cô thật đúng là không để cho người ta thất vọng a. . . . . .

Thật may, Nhạc Tiểu Ngôn phản ứng khá nhanh, chợt vỗ một cái vào trên lưng của Lâm Nhược Kỳ, cười hòa giải: "Ha ha ha, Nhược Kỳ, kỹ thuật diễn xuất của cô rất hài hước nhưng không mới mẻ chút nào, vậy mà lần nào cũng dám lấy ra làm tiết mục giải trí nha, ha ha ha. . . . . ôi chao, mọi người đừng nghe cô ấy nói vớ vẩn, tôi cũng quá quen rồi, đây là chuyện tình của Nhược Kỳ và cậu chủ Cơ, ha ha ha. . . . . ."

Cơ Liệt Thần không lên tiếng, vòng tay ôm chặt eo thon của Lâm Nhược Kỳ không buông tay, đầu ngón tay như vô tình hay cố ý vuốt ve bên hông của cô, làm cho cả người cô phát run.

Ngước mắt nhìn lên, đôi mắt xinh đẹp hấp dẫn của Cơ Liệt Thần như đang có thâm ý khác lưu luyến trên mặt của mình.

Nhất thời, như ngồi trên đống lửa!

Lập tức muốn đứng lên, lại bị cánh tay mạnh mẽ của Cơ Liệt Thần ôm cô đến sít sao, một cái tay khác cũng vòng chắc qua eo của cô, để cho cô muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được.

Mọi người thấy như thế, nghĩ thầm hai người này quả nhiên dính như keo a, phương thức ân ái cũng đặc biệt như vậy. . . . . .

"Chị dâu nhỏ, tôi thật hâm mộ hai người, tình cảm thật tốt!" Giang Mẫn Hạo trêu ghẹo nói.

Chương 61: Ác ma trừng phạt! (3)

Mọi người cười to.

Một đám người cười hi hi ha ha, cuối cùng cũng lừa qua được chuyện "Ung thư tinh hoàn" . . . . . .

Nhưng mọi người ngồi vây quanh thành một vòng, cũng không tính bỏ qua cơ hội tốt trêu chọc đối với "Cặp vợ chồng son".

Đột nhiên, Giang Mẫn Hạo phun ra một câu: "Thần, tôi nhớ cậu đã từng hứa, sẽ dành một dấu ấn riêng cho cô gái mình yêu thích, không biết dấu ấn trong truyền thuyết hình dáng ra sao? Cậu chủ Cơ, có thể cho chúng tôi xem một chút hình xăm đó như thế nào hay không? Hay là. . . . . ."

Cố ý nói đến một nửa, môi mỏng cong lên, kéo dài sự mong đợi, giọng nói tà mị kèm theo ánh mắt Câu Hồn Nhiếp Phách, làm cho mọi người hưng phấn đến cực độ.

Rất dễ nhận thấy Giang Mẫn Hạo cố ý!

Cũng chỉ có Giang Mẫn Hạo phóng đãng như thế, không nhịn được mới dám nói lên yêu cầu như thế với Cơ Liệt Thần, nếu đổi lại một người khác, có lẽ sớm bị Cơ lão đại kéo ra ngoài làm thịt.

Có lẽ đề nghị của Giang Mẫn Hạo đúng ý muốn của Cơ Liệt Thần, chỉ thấy anh liếc qua Lâm Nhược Kỳ ở bên cạnh, lười biếng trả lời: "Muốn xem dấu ấn riêng của Cơ Liệt Thần tôi, có gì không thể? !"

Lâm Nhược Kỳ ngẩn ngơ, trực giác không ổn.

Không cho phép cô tự hỏi nhiều hơn một giây, trong nháy mắt cả người liền rơi vào trong ngực lồng ngực rắn chắc của Cơ Liệt Thần!

Một giây kế tiếp, cánh tay Cơ Liệt Thần khẽ siết chặt, kéo bả vai của cô, cúi đầu vùi sâu vào cổ của cô, đôi môi lạnh băng phủ lên nơi cổ của cô, đầu lưỡi ẩm ướt cuốn qua làn da bóng loáng thơm tho của cô, mang theo ý trừng phạt, nhẹ nhàng gặm mút một chút da thịt thật mỏng, lập tức in lại một vết hôn thật sâu.

"A . . . . . ." hít vào một ngụm khí lạnh, cô phản xạ có điều kiện, muốn xoay người một cái, lại bị anh thuận thế bắt được hai cổ tay. Anh đã dời đi sức chú ý, đầu lưỡi đã trằn trọc đi tới trên môi của cô, tiếng hô hoán biến mất trong nháy mắt, quên hết tất cả, mãnh liệt hôn.

Dây dưa, tiếp tục dây dưa. . . . . .

Đắm chìm, tiếp tục đắm chìm. . . . . .

Trêu chọc và lưu luyến, từ lúc mới bắt đầu trừng phạt, dần dần biến thành khó kìm lòng nổi, cô gái nhỏ này ngọt ngào, còn có hương thơm trên người cô, khiến cho Cơ Liệt Thần gần như quên mình đang ở chỗ nào, sức hút giữa răng môi càng lúc càng trở nên khó khống chế nổi.

Không thể nghi ngờ, nụ hôn này, hôn đủ triệt để, đủ triền miên, đủ nóng bỏng!

Nhưng chẳng qua một nụ hôn như vậy, vẫn hoàn toàn không đủ, không đủ, một chút cũng không đủ!

Cơ Liệt Thần cảm giác mình giống như đứa bé bị đói bụng thật lâu, rõ ràng đói bụng đến có thể ăn toàn bộ khối bánh kem lớn, lại cứ cấp cho anh một phần nhỏ kẹo bơ!

Lúc này, bất cứ làm thế nào cũng không đủ!

Đã chờ đợi lâu như vậy, nhẫn nại lâu như vậy, anh thật không biết mình còn có lý do gì để tiếp tục chờ nữa! Bây giờ, anh chỉ muốn nhiều hơn, trực tiếp hơn, kịch liệt hơn . . . . . .

Cổ họng của Cơ Liệt Thần căng thẳng, đồng thời, cảm nhận ánh mắt kinh ngạc từ bốn phía.

Trong lòng bất giác tự giễu cười một tiếng: có lẽ không ai có thể tin rằng, anh chưa chạm qua cô gái nhỏ này. . . . . .

Trực tiếp bắt cóc cô lên giường, không phải là không được, nhưng làm như vậy, ngay cả anh cũng cảm thấy trơ trẽn, huống chi, anh muốn cũng không chỉ là người của cô. . . . . .

Nghĩ đến đây, kích tình giống như bị dội một thùng nước lạnh từ đầu đến

chân, nhanh chóng lạnh dần lạnh dần, lạnh như băng. . . . . .

Ánh mắt đong lại, giống như sắp xếp lại lý trí, rời khỏi môi cô gái nhỏ, dừng lại ngắn ngủn một giây, Cơ Liệt Thần kéo váy Lâm Nhược Kỳ, làm cho cô hoang mang sợ hãi.

Mọi người chứng kiến cả quá trình nóng hừng hực, không nghi ngờ chút nào, cũng cảm thấy bị sốc và kinh ngạc. . . . . .

Trực tiếp bỏ qua ánh mắt nhìn từ bốn phía, Cơ Liệt Thần lạnh lùng phun ra một câu khách sáo: "Đều nhìn đủ chứ? ! Nhìn đủ rồi thì giải tán đi. Tôi và vợ tôi còn chuyện lớn phải làm, thứ cho Cơ mỗ tiếp đãi không chu đáo, xin đi trước!"

Dứt lời, cũng không quay đầu lại kéo cô rời khỏi đại sảnh, để lại sau lưng lời "than thở".

"Thôi đi, cái đó chỉ là vết hôn mà thôi, tôi còn tưởng rằng là dấu ấn gì rất đặc biệt đấy."

"Cậu ngu à, nếu dấu ấn riêng có thể cho cậu xem sao? Hơn nữa, người đàn ông giống như Cậu chủ Cơ, đương nhiên là đem dấu ấn giấu ở. . . . . ." Có người bỉ ổi cười, "Hắc hắc. . . . . Đương nhiên là chỗ rất tư mật, tại sao có thể tùy tiện để cho người ta nhìn!"

"Đúng vậy, ha ha, cậu chủ Cơ rất háo sắc nha. . . . . Ngay cả chuyện này cũng nghĩ ra!"

. . . . . .

Bên kia, Giang Mẫn Hạo và Cố Huyền Dạ hai mặt nhìn nhau, trong lòng của nhau đều biết rõ: tên nhóc kia rõ ràng có cái gì không đúng, thật hỏng bét mới vừa cười giỡn dường như đã nổi giận rồi.

Vì vậy, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ rời khỏi, ném ra ánh mắt đồng tình.

Y tá nhỏ kia, sợ rằng tối nay bị giày vò rồi. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ không phải kẻ ngu, trước mắt bao nhiêu người Cơ Liệt Thần đối với cô vừa hôn vừa sờ, bây giờ còn nói phải đi trước, đầu không cần nghĩ

cũng biết là đem cô ra ngoài tính sổ.

Thừa dịp trên nửa đường, có người chào hỏi Cơ Liệt Thần, lúc anh không để ý buông lỏng cổ tay cô, Lâm Nhược Kỳ nhanh trí vội chạy ra.

Đầu óc cô rất tỉnh táo, coi như cô chạy nhanh hơn nữa cũng không trốn thoát Lư Đăng Bảo của Cơ Liệt Thần! Cho nên cô chỉ có thể chạy vào. . . . . Toilet.

Chạy thì không chạy thoát nhưng chạy vào trong Toilet ít nhất còn có thể tranh thủ cho mình một chút thời gian, suy nghĩ một chút làm thế nào đối phó anh a. . . . . .

Mười phút sau.

Lâm Nhược Kỳ đã ngồi thật lâu trên nắp bồn cầu, cảm thấy đã đến lúc rồi vốn muốn đi ra ngoài, mới vừa đứng lên thì nghe giọng cười nói của hai cô gái nhỏ tiến vào.

Hắc, cẩn thận lắng nghe, thì ra đối phương nói về chuyện của cô và một cậu chủ nào đó. Xem ra là miệng quá rỗi rãnh, chạy nhà cầu đi tiểu cũng không quên nói huyên thuyên.

Nữ bát quái A: "Cô nhìn thấy bạn gái cậu chủ Cơ không? Nghe nói là một y tá, không biết như thế nào? Cô ấy thật may mắn, gả cho Cậu chủ Cơ, đời sau cũng không cần lo buồn, quan trọng là người đàn ông có tiền, có quyền và có mặt mũi như cậu chủ Cơ, đi nơi nào tìm a!"

Nữ bát quái B: "Cái này cô không biết đâu, người ta chính là khẩu vị thưởng thức nặng, nghe nói ở trong bệnh viện ghim trúng của quý của cậu chủ Cơ người ta nên bị Cậu chủ Cơ chọn trúng, không biết còn lén lút chơi thứ gì đấy. . . . . ." Nói tới chỗ này, dừng lại mấy giây, nhỏ giọng nói tiếp: "Hâm mộ à? Hâm mộ, cô cũng đi thử ghim của quý của cậu chủ Cơ một chút?"

Nữ bát quái A: "Tôi nhổ vào! Tôi mới không có không biết xấu hổ như vậy! Loại biện pháp đến gần cậu chủ Cơ như thế cũng nghĩ ra được, thật là tuyệt. . . . . Aiz, nhưng mà làm sao cô biết chuyện này?"

Nữ bát quái B: "Mới vừa rồi ở trong đại sảnh, nghe chính miệng cậu chủ Cơ nói ra, tôi đã nói với cô, Cậu chủ Cơ người ta rất đau lòng cho Y tá nhỏ, cô xem lúc này mới mấy giờ, đã dắt tay của người ta chạy vào phòng ngủ thân

mật. . . . . ."

Giọng của cô gái đột nhiên tăng vọt lên mười mấy đề xi ben: "Không phải chứ? ! Hiện tại mới mấy giờ đã về sưởi ấm giường. . . . . Chậc chậc, vừa nghĩ tới thân thể, khuôn mặt của Cậu chủ Cơ, khỏi cần nói, công phu trên giường khẳng định rất lợi hại. . . . . Chậc chậc, thật là tiện nghi cho đồ đĩ Y tá nhỏ!"

Giọng của cô gái càng lúc càng nhỏ, rốt cuộc càng lúc càng xa, Lâm Nhược Kỳ mặt đỏ tới mang tai, lúc này mới mở cánh cửa gỗ, hùng hùng hổ hổ đi ra.

"Một đám phụ nữ chán ghét, ai là đồ đĩ vậy? chuyện chăn gối chồng của người khác cũng dám đem ra bàn tán, thật không biết xấu hổ !"

Những cô gái này, bộ dạng ghê tởm lẳng lơ lại còn mắng cô là đồ đĩ! Nghĩ lại, đều do tên Cơ Liệt Thần đó! Nếu không phải là anh ở trong đại sảnh động tay động chân với cô, người khác cũng sẽ không nghĩ tới phương diện kia. . . . . .

Chương 61: Ác ma trừng phạt! (4)

Lâm Nhược Kỳ vừa rửa tay, vừa thầm mắng Cơ Liệt Thần, sau khi rửa tay xong rút khăn lau tay sạch sẽ, hung hăng ném vào trong thùng rác, lúc này mới chuẩn bị đi ra ngoài.

Vừa quay đầu sang, chợt giật mình!

Trong một góc tối trước cửa, Cơ Liệt Thần nghiêng người dựa vào tường, vẻ mặt lạnh lùng, nhìn thấy cô đi ra ngoài, ánh mắt rét lạnh như lưỡi đao rút ra khỏi vỏ, nhìn chằm chằm hai mắt của cô: "Lâm Nhược Kỳ, lá gan của em càng lúc càng lớn!"

Lâm Nhược Kỳ không ngờ cậu chủ Quý tộc tao nhã Cơ Liệt Thần luôn thích đùa bỡn lại đợi cô ở cửa Toilet, bày ra dáng vẻ cực kỳ bảnh bao, hết sức kiên nhẫn dựa vào vách tường đá bên cạnh, đủ để nhìn ra . . . . . tối nay anh vô cùng tức giận!

Trái tim nhỏ bé run lên bần bật, ánh mắt tránh né, cổ rụt lại, theo thói quen kiếm cớ: "Tôi . . . . .tôi nào có. . . . . chẳng qua lúc nảy tôi chỉ đơn giản nói ra một chút sự thật mà thôi. . . . . ."

Phải nói cô sai chính là cô không nên chọn lúc đó để nói ra "Sự thật".

Hơn nữa, cô làm như vậy, chính xác là phân biệt đối xử với người bệnh. . . . .

Cơ Liệt Thần cười lạnh một tiếng: "Đơn giản nói ra? A, chính xác là đủ đơn giản, đủ rõ ràng, lời ít mà ý nhiều!"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ đen mặt, cúi đầu im lặng.

Thật ra, Cơ Liệt Thần căn bản không lo lắng người ngoài nghĩ thế nào đối với chuyện anh bị "Ung thư tinh hoàn", ngược lại bởi vì Lâm Nhược Kỳ lẫn tránh anh, còn chống đối lại anh rõ ràng như vậy, làm cho anh cảm thấy nôn nóng phiền lòng.

Đó là một loại cảm giác mất mát giống như bảo bối đã tìm kiếm thật lâu, sắp tới tay lại đột nhiên vuột khỏi tầm tay.

Làm người ta phiền muộn, hết sức phiền muộn. . . . . .

Híp cặp mắt xinh đẹp, một bàn tay đưa về phía cô: "Tới đây."

Lâm Nhược Kỳ da đầu tê dại, cười khổ hỏi: "Làm gì?"

"Làm chuyện sai lầm, đương nhiên là phải tiếp nhận trừng phạt!" Anh nói rất rõ ràng.

Một cái cô gái nào đó bắt đầu giả bộ ngu: "Ai? Là anh hay là tôi?"

Thật là không muốn sống nữa, lời như thế cũng dám hỏi. . . . . Lâm Nhược Kỳ cũng cảm thấy mình giả bộ quá ngu ngốc, hoàn toàn không có một chút tác dụng xoa dịu. Lúc này chỉ cần nhìn một chút sắc mặt một cậu chủ nào đó cũng biết, câu hỏi này ngược lại làm cho anh nổi bão rồi.

Cơ Liệt Thần vô cùng tức giận, căn bản lười đáp lại, không nói hai lời, trực tiếp sải bước tới kéo cổ tay của cô, một tay khác cũng nắm sát ở eo của cô, trực tiếp đang ở cửa Toilet, ôm cô bắt đầu gặm cắn.

Lâm Nhược Kỳ cảm giác được anh thật sự bị tức phát điên.

Trước kia, mỗi một lần anh hôn cô, đều dây dưa triền miên, dịu dàng êm ái,

ẩm ướt trơn bóng hoặc nồng cháy hoặc trêu đùa hoặc lưu luyến. . . . . Tóm lại, là hết sức kiên nhẫn.

Nhưng nụ hôn này, rất mạnh mẽ, bá đạo, thô bạo, điên cuồng!

Cô cảm thấy căn bản không phải anh hôn mà là đang cắn cô, cắn cô thật đau!

Cô có lẽ môi của mình nhất định bị anh gặm cắn sưng lên. . . . . .

Thật ra, Cơ Liệt Thần cố ý làm cô đau, cô nhất định không ngờ, trong lòng anh đang vô cùng khó chịu.

Dường như anh bị nghiện hôn cô, anh bắt đầu hoài niệm cảm giác lúc ôm cô ngủ . . . . . ấm áp mềm mại, hương thơm ngọt ngào, nếu không phải ở nơi này không phù hợp, nếu không phải anh vẫn còn một chút lý trí, anh nhất định đem cô "Giải quyết tại chỗ" rồi.

Lúc này, ở ngoài cua quẹo truyền đến tiếng bước chân, Cơ Liệt Thần vẫn chưa thỏa mãn thu miệng, bàn tay nắm chặt cổ tay cô không buông ra, kéo cô đi về phía khác. . . . . .

Mới vừa kết thúc một nụ hôn mãnh liệt, Cơ Liệt Thần rất khó để cho cô không nghi ngờ ý đồ của mình. Cô dùng sức muốn hất anh ra lại không có kết quả. Trong lòng bắt đầu có chút nóng nảy, có lẽ chẳng lẽ anh làm ra hành động gì quá khích chứ?

"Anh . . . . .anh buông tôi ra, mau buông tay!"

"Không được!" Cơ Liệt Thần rất ít ở trước mặt cô biểu hiện cứng rắn thế này, "Có lỗi phải phạt!"

"Chờ một chút!" Cô cố giãy giụa lần cuối cùng, "Trong ba điều cam kết, không có điều này!"

Anh cũng không quay đầu, ném ra một câu, "Bắt đầu từ hôm nay, cam kết tạm thời đổi thành bốn điều!"

"Anh. . . . . Anh cậy mạnh không nói đạo lý!" Cô tức giận.

Anh mắt điếc tai ngơ.

Dọc đường, gặp Heber và hai nữ giúp việc. Heber và đám người nữ giúp việc liếc thấy bộ dạng hai người, sợ hết hồn.

Lâm Nhược Kỳ bị Cơ Liệt Thần giam cầm, đôi tay đang không ngừng đấm đánh, hai bắp chân trắng tinh còn làm bộ muốn đạp Cơ Liệt Thần, cô hung hãn như vậy tất cả mọi người chưa từng thấy qua, hiển nhiên cử chỉ của cô chọc giận Cơ Liệt Thần, trong cơn nóng giận, chỉ thấy anh dứt khoát chặn ngang eo cô khiêng lên.

"Cậu chủ? Cậu . . . . . ."

"Heber!" Cơ Liệt Thần tiện tay đem cô ném một cái, hoàn hảo Heber phản ứng khá nhanh vừa vặn đón được cô. Cơ Liệt Thần căn dặn nói, "Đi, đem cô ấy tắm rửa sạch sẽ cho tôi! Một lát mang tới phòng chiếu phim lầu hai"

Bị Cơ Liệt Thần ném như vậy, Lâm Nhược Kỳ tỉnh táo, lập tức cảm thấy tình cảnh của mình hết sức không ổn!

Liếc nhìn trộm một cậu chủ nào đó một cái, con mẹ nó, anh đã cởi áo khoác, quần áo, thì ra đi tắm? ! Thật khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ, tối nay cô chính là con cừu nhỏ đợi làm thịt?

Vừa nghĩ đối sách vừa tắm, vốn cô còn muốn dây dưa một chút, ai ngờ hai nữ giúp việc ở ngay bên cạnh hầu hạ từ đầu tới chân, vừa tắm cánh hoa, vừa nhỏ hương thơm gì đó, còn tự tay chà lưng cho cô! Cô cảm thấy cả người mình chẳng những bị người ta xem sạch bách, còn từ đầu đến chân cũng bị người sờ vuốt trống trơn rồi. . . . . .

Tắm xong ra ngoài, đám nữ giúp việc đổi lại cho cô một bộ quần áo ngủ bằng lụa trơn bóng, mát mẻ, áo lót, quần lót bên trong càng làm cho cô khó có thể mở miệng. Không phải là bộ đồ lót sexy hấp dẫn mà Tang Tuyết Phù đã từng mua cho cô sao? !

Một cái quần lót chữ đinh, một cái áo lót lòi vú, mặc so với không mặc còn khó chịu hơn!

Thật lòng cô không muốn mặc nhưng nghĩ lại, dù sao mặc cũng hơn không, mặc dù khó chịu một chút, ít nhất có thể che đậy thân thể!

Cũng may cái áo ngủ bằng lụa kiểu dáng Hàn, mặc dù vừa thấp ngực vừa lộ bắp đùi, chẳng qua chỗ nên che cũng che lại. Nhìn mình trong gương một lần

nữa, gương mặt trắng nõn nà, da thịt sáng bóng, búi tóc cắm lên cây trâm, phong cách uyển chuyển hơi giống cô gái nhỏ.

Đối sách cũng đều nghĩ xong . . . . . .

A, trước hết phải mạnh mẽ cảnh cáo anh, thậm chí có thể dùng lời nói để uy hiếp anh (Cố gắng biểu hiện lời nói chính đáng, không nói lời vô ích. . . . .)

B, nếu như đối phương giở trò lưu manh, cô sẽ phản kháng ... Vân Vân (mấy chiêu Taekwondo thậm chí đã quên sạch trơn, không biết có hiệu quả hay không. . . . .)

C, nếu cảnh cáo không có hiệu quả, gở xuống trâm cài tóc trên đầu, bảo vệ trinh tiết của mình (kiên quyết tỏ rõ lập trường của mình, tuyệt đối không cúi đầu trước sức mạnh. . . . .)

Gật đầu một cái quyết định chủ ý, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy tương đối yên tâm từ trong phòng tắm đi ra ngoài.

Bị nữ giúp việc mang vào trong phòng, vừa liếc mắt đã nhìn thấy người đàn ông lười biếng tựa vào trên ghế sa lon, rõ ràng cũng vừa tắm xong, hơi thở cuồng bạo của giống đực bị che giấu dưới khí chất cao quý ưu nhã, nhìn rất hấp dẫn làm người ta mê loạn, cúc áo ngủ trên ngực mở ra tùy ý để lộ trái nho nhỏ màu đỏ phía bên phải. . . . . .

Mẹ kiếp! Ông trời ơi, thật không ngờ có nam tính như vậy! Quả thật anh cũng không phải là người mà !

Nhìn thẳng vào mắt không tới hai giây, Lâm Nhược Kỳ lập tức di dời tầm mắt!

Quẫn bách nhìn xung quanh trong phòng, phát hiện trong căn phòng này thiết kế rất đặc biệt, cẩn thận đánh giá mới phát giác ra là nơi nào đặc biệt.

Chương 61: Ác ma trừng phạt! (5)

Thì ra trên tường bức kia có một màn hình tinh thể lỏng cực lớn! Ông trời ơi, anh không cần bảnh bao như vậy, ở trong nhà có một màn hình TV lớn như vậy, hiệu ứng này hoàn toàn có thể làm thành một rạp chiếu phim gia đình a? !

Trên ghế sa lon Cơ Liệt Thần nhìn thấu ước ao của cô, hướng về phía cô vẫy vẫy tay: "Tới đây!"

Lâm Nhược Kỳ bị sốc đang chìm đắm trong màn hình cực lớn, chợt nghe thấy anh nhẹ nhàng gọi cô như gọi con chó nhỏ, hơi ngẩn ra liền mất hứng.

"Làm gì? !"

Thấy cô vẫn đề phòng với mình, Cơ Liệt Thần cố nén lửa giận, một giây kế tiếp nghiêng người nhảy ra một bước dài liền kéo cô tới, Lâm Nhược Kỳ chưa chuẩn bị một chiêu này của anh, lảo đảo một cái trực tiếp ngồi ở trên đùi của anh.

Tay chân lập tức cứng ngắc, Lâm Nhược Kỳ phản xạ có điều kiện, muốn đứng lên, "Anh...anh muốn làm gì? !"

Chẳng lẽ anh nói trừng phạt, là dùng phương thức kịch liệt nào đó? trong óc Lâm Nhược Kỳ bắt đầu YY hình ảnh dinh dưỡng có chút không tốt. . . . . .

Ai ngờ, anh bấm một tiếng, mở công tắc màn ảnh, liếc mắt nhìn cô, "Xem phim cùng anh! Bằng không, em cho rằng làm gì? !"

"Xem. . . . . Xem phim?"

Lâm Nhược Kỳ không nói nên lời, ngổn ngang trong gió, cộng thêm toàn thân như hóa đá. . . . . .

Muốn cô mặc như vậy để xem phim với anh? ! chợt muốn chết, có lẽ chỉ có cậu chủ Cơ Liệt Thần anh mới nghĩ ra cách chỉnh người này dễ dàng làm cho người ta mắc bệnh tim.

Như đã nói qua, nếu có thể xem phim mà không cần bị trừng phạt, vậy cũng được a, nếu quả thật có thể vượt qua được, vậy cũng không có gì không thể a.

Nhưng nếu thật sự đơn giản như vậy cũng chỉ có thể nói Lâm Nhược Kỳ cô còn quá ngây thơ, quá đơn thuần.

Ngày đó xem phim để lại cho Lâm Nhược Kỳ ấn tượng vô cùng khắc sâu. Vốn cho rằng màn ảnh cực kỳ lớn cũng chẳng qua là rạp chiếu phim bình thường trong gia đình mà thôi. Ai ngờ, cái đó của người ta căn bản ngoại trừ

màn hình siêu lớn mà còn hiệu quả 100% chân thật, cộng thêm âm thanh Hi-fi 360 độ xung quanh, rạp chiếu bóng 4D!

Sau khi mang mắt kính, hiệu quả thị giác hạng nhất mà nội dung nha, quả thực là hủy diệt!

Xin đừng nghi ngờ, tôi dùng từ ngữ "Hủy diệt" này, đối với Lâm Nhược Kỳ mà nói, đó chính là hủy diệt. Thậm chí, sau khi xem hết bộ phim này, đến hai năm sau cô cũng không muốn xem bất kỳ phim nào, cũng không cảm thấy hứng thú đối với bất kỳ minh tinh điện ảnh nào hay bất kỳ đạo diễn nào.

Bộ phim có tên “Thung Lũng chết”. Theo một cậu chủ nào đó giới thiệu, bộ phim này là do một đạo diễn nổi tiếng quay, do một tập đoàn lớn tài trợ món tiền khổng lồ, chuyển thể từ một chuyện có thật.

Lúc xuất hiện tên nam nữ vai chính, Lâm Nhược Kỳ sợ hãi khẽ than thở một chút, oa, thì ra diễn viên nổi tiếng Trần XX và Chu XX đóng. . . . . .

Vừa mới bắt đầu, hình ảnh rất đẹp.

Trong khe núi cao, gió nhẹ ấm áp, ánh nắng chan hòa. Tiếng xào xạc đi qua bụi cỏ giống như vang ở tai bên, thậm chí cảm giác trên bắp chân có lá cỏ dính vào! Riêng cảnh bay lượn trên núi cao cũng làm cho người ta lạc vào thế giới kỳ lạ, trước mặt chính là vực sâu vạn trượng, sau khi nhảy xuống bên tai từng trận gió lạnh, dưới lòng bàn chân từng cọng cây ngọn cỏ thổi qua cũng chân thật như vậy!

Từ trên cao rơi xuống sườn núi lắc lư quay cuồng, thậm chí từ không trung rơi xuống đều tuyệt đối cao! Mẹ nó, thật tuyệt!

Sau đó, xuất hiện đoạn ngắn nguy hiểm. Nữ chính bị trúng hoa độc, đột nhiên gặp quái vật, được nam chính đẹp trai giống như bạch mã hoàng tử xuất hiện giải cứu. Hai người kề vai chiến đấu, bắt đầu một phen kịch liệt chém giết, sắp chết, chạy trối chết, nhảy sông. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy cảnh tượng này vô cùng quen thuộc, hình ảnh trên màn hình hòa vào một đoạn trí nhớ xuất hiện.

Cảnh tượng và tình tiết, chân thực như thế!

Lâm Nhược Kỳ trợn mắt há mồm nhìn tình tiết trong phim, gần như quên

khép miệng lại. . . . . .

Cho nên nói biên soạn lại, có lẽ là vì kết cục chuyện xưa và thực tế không giống nhau.

Trong phim ảnh, Nam Nữ chính hoạn nạn có nhau, sau khi ở chung một chỗ lâu dài, nảy sinh tình cảm mập mờ, hai người rốt cuộc ra khỏi Thung Lũng chết. Cuối cùng, nam chính nói cho nữ chính, mình cũng không phải là bạch mã hoàng tử cứu nữ chính mà là nhân vật nguy hiểm bị cảnh sát truy nã, nữ chính xấu hổ lắc đầu, nói mình không quan tâm thân phận của nam chính. . . . . .

Sau đó, hai người yêu nhau sâu sắc, nam nữ chính dần dần ở chung một chỗ, sau đó, hai người tình chàng ý thiếp, trong lúc bị lửa dục hừng hực thiêu đốt, trong cảnh trời đất giao hòa, thuận nước đẩy thuyền bắt đầu làm "Chuyện Yêu". . . . . .

Hiệu quả hủy diệt lớn nhất chính là kết cục a, Lâm Nhược Kỳ há hốc mồm cứng lưỡi nhìn hiệu quả 100% chân thật ở trước mặt, cộng thêm âm thanh hi-fi 360 độ xung quanh, miêu tả chi tiết cảnh H, rốt cuộc, hoàn toàn suy sụp. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ mặt xám như tro tàn, hai tay ôm đầu, trong đầu hỗn loạn tưng bừng!

Mẹ nó, diễn viên nổi tiếng Trần XX và Chu XX lại là diễn cảnh trần truồng AV sao? Tại sao cô không biết? !

"Không, cái này bọn họ gọi là hiến thân vì nghệ thuật." Cậu chủ Cơ Liệt Thần cho ra đáp án như thế.

Lâm Nhược Kỳ ngổn ngang trong gió, gần như bất tỉnh. . . . . .

Màn hình lập thể 4D, tiếng hôn môi và đâm vào rút ra, tiếng chất lỏng và niêm mạc va chạm, các loại giọng nói tràn ngập phóng đãng làm cho người ta mặt hồng tai đỏ, dường như ở gần bên tai hai người. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ không xem nổi nữa rồi.

Cô vẫn ngồi ở trên đùi người đàn ông, bị cánh tay rắn chắc của Cơ Liệt Thần nắm cả người cô, bàn tay như có như không xoa nhẹ nơi nhạy cảm bên ngực

của cô. . . . . Cô căng thẳng khép bắp đùi lại, có thể cảm nhận rõ ràng phản ứng dưới thân người đàn ông trong tiếng thở dốc đang tràn ngập cả căn phòng. . . . . .

Căng thẳng, xấu hổ, yên lặng.

Cô cảm thấy, nhất định là anh cố ý, nhất định trước đó đã có ý đồ rồi.

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy trước mắt bắt đầu biến thành màu đen, bao quanh mình là hơi thở của dã thú giống đực quá mức mãnh liệt, làm cho cô chỉ muốn chạy trốn, chỉ muốn chạy trốn. . . . . .

Cơ Liệt Thần đột nhiên mở miệng, giọng nói gần như khàn khàn, gần như vang lên trong lúc cô căng thẳng thở hổn hển, lướt qua khuôn mặt của cô, chậm rãi lướt qua môi của cô: "Nhược Kỳ, anh đợi không nổi nữa. . . . . ."

Thật ra, anh muốn nói rằng, suy nghĩ của anh và nhân vật nam chính trong phim giống nhau. Nhưng từ trong miệng phun ra, lời kia liền thay đổi. . . . . .

Về phần Lâm Nhược Kỳ, chỉ nghe giọng nói của anh, cũng biết anh đang ở trong trạng thái Hormone tính dục tăng nhanh. Rốt cuộc, trong đầu cô dây cung đã bị cắt đứt.

Lời tương tự, cô đã từng nghe anh nói qua, dĩ nhiên biết anh đang gặp chuyện gì, nhưng. . . . . .

Cô nuốt một ngụm nước bọt, rất muốn nói cho anh biết mình không thể làm như vậy. Thứ nhất đây là vấn đề nguyên tắc, thứ hai cô cảm thấy mình vẫn chưa chuẩn bị xong phương diện kia. Chẳng qua đồng ý trước gả cho anh mà thôi nhưng cô không đồng ý làm chuyện kia. . . . . .

Vì vậy, cô vừa quay mặt qua, cái miệng nhỏ nhắn vừa định mở ra nói chuyện, chợt phát hiện trước mặt bỗng tối sầm, khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông đã phủ xuống, ùn ùn kéo đến, rậm rạp chằng chịt, tỉ mỉ hôn.

"Ưmh. . . . . .chờ, chờ. . . . . Ưmh ưmh ưmh. . . . . Chờ một chút. . . . . ."

Thân thể của anh vô cùng nóng bỏng, bắp thịt cũng buộc thật chặt, tay nắm chặt bên eo cô, gần như đem lấy cô bóp nát. Cơ Liệt Thần như vậy, làm cho cô cảm thấy sợ hãi.

Cô bắt đầu liều mạng giằng co, giống như động vật nhỏ bị hoảng sợ giãy giụa, nhưng cô không biết, thật ra càng giãy dụa như vậy ngược lại càng kích thích dục vọng nguyên thủy muốn chinh phục ở trong xương của đàn ông.

Thật vất vả trộm được một chút thở dốc, muốn tiếp tục giãy giụa thì đột nhiên một cái bắp đùi của Cơ Liệt Thần mạnh mẽ chống đỡ ở giữa hai chân cô, cứng rắn đem hai chân của cô tách ra. . . . . .

Chương 62: Dấu ấn riêng của cậu chủ Cơ

Chương 062: Dấu ấn riêng của cậu chủ Cơ (1)

Dưới mông chợt lạnh, cô đột nhiên nhớ tới mình căn bản là mặc quần lót như không có mặc a, một đường may nơi này quá ít, có thể che lại bao nhiêu cảnh xuân đây? Mà anh cứ như vậy dễ dàng đem hai chân của cô tách ra. . . . . .

A, ông trời ơi, hôm nay cô thật sự khó giữ được trinh tiết!

Lần này, Lâm Nhược Kỳ thật luống cuống.

"Anh đừng như vậy. . . . . Anh buông ra! Không cần. . . . . ." Cảm thấy tay Cơ Liệt Thần chậm rãi dời xuống, Lâm Nhược Kỳ vô cùng hoảng sợ!

Đối với cô la lên mắt điếc tai ngơ, Cơ Liệt Thần vẫn chui ở trong cổ của cô, bàn tay từ nơi eo thon thả mềm mại không xương bắt đầu một đường trượt chạy đi, sức lực không nặng không nhẹ, tốc độ không nhanh không chậm.

Lâm Nhược Kỳ cố gắng muốn tránh thoát bày tay ma quỷ của anh, theo thân thể càng lúc càng giãy dụa, anh phản hồi cho cô cũng là càng đè ép và giam cầm. Lần đầu tiên, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy người đàn ông này thật là khỏe mạnh đáng sợ, anh nào giống như là một người bệnh hiểm nghèo ung thư tinh hoàn, hoàn toàn là một dã thú cậy mạnh.

Ngây người một chút, cảm giác đột kích càng đáng sợ, cả người Lâm Nhược Kỳ cũng cứng ngắc.

Thân thể của cô nói cho cô biết, bàn tay ma quỷ kia đã chạy vào trong quần ngủ bằng lụa của cô, kinh khủng hơn, dường như hai ngón tay của anh có lẽ đã kịp chạm đến của mình. . . . . .

Cô kinh hãi quay đầu, không thể tin nhìn vào cặp mắt của anh vốn không dám nhìn thẳng.

Hiện ra ở trước mắt cô là gương mặt đẹp trai được phóng đại cùng với một

đôi tròng mắt đen tràn ngập lửa dục lượn quanh.

Từ trong ánh mắt của anh, cô có thể nhìn ra: hiện tại anh muốn cô!

Trong lòng cứng lại, đột nhiên nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng, vừa đúng lấy ra làm lý do.

Bật thốt lên: "Chờ một chút! Giáo sư Mạnh đã nói, bây giờ anh vẫn không thể tiến hành chuyện phòng the!"

Dứt lời, cô thành công cảm thấy động tác trong tay của anh đột nhiên dừng lại. Mắt cô trừng lớn, chớp chớp, nghĩ thầm quả nhiên nói đúng chỗ quan trọng, vì vậy, cố gắng tiến một bước thuyết phục anh.

"Gà 16, anh đừng quá nóng lòng, làm như vậy đối với thân thể của anh không tốt. Mau dừng tay có nghe thấy không? ! Anh không thể. . . . . A. . . . ."

Lâm Nhược Kỳ chưa dứt lời, cả người giống như bị đóng đinh, cần cổ vô cùng cứng ngắc.

Một khắc kia, dường như Lâm Nhược Kỳ cảm thấy mình trái tim cũng ngừng đập. Thân thể của cô bị căng cứng, không dám làm ra một cử động nào.

Bởi vì, tay của anh . . . . . (nơi này cắt giảm)

Lâm Nhược Kỳ trừng lớn đôi tròng mắt đen trắng rõ ràng, dường như thậm chí quên nhắm mắt, miệng há hốc muốn nói cái gì nhưng một chữ cũng không thể nói được.

"Hư. . . . . Em quá ồn rồi." Một cái tay khác, ngón tay lạnh như băng sờ nhẹ môi của cô, ngăn trở bất kỳ lời nào cô muốn nói.

Cơ Liệt Thần hơi hí mắt nhìn cô một lúc lâu, ngón tay khoác lên trên làn môi cô, theo gương mặt của cô trợt xuống, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô, sau đó khẽ dùng sức kéo cái ót của cô ôm chặt trong ngực, ôm chặt lấy, hôn lên mái tóc mềm mại của cô.

Anh chợt bắt đầu dùng biện pháp dịu dàng như nước, ở trên người cô nhẹ nhàng xoay quanh. . . . . .

Sau đó, khóe môi anh vẽ ra một nụ cười hấp dẫn, rất mê người nhưng cũng rất ác ma.

"Bà xã, quên nói cho em biết, đàn ông không chỉ dùng một loại biện pháp muốn em . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ không biết, lời nói trước đó của cô vừa vặn chạm đến chỗ đau của anh.

Cái gì ung thư tinh hoàn, cái gì người bị bệnh hiểm nghèo, cái gì giáo sư Mạnh. . . . . Cũng làm cho bọn họ đi gặp quỷ đi! Anh hiện tại chỉ muốn cô! Cô tốt đẹp như thế, ngọt ngào như thế, như thế khiến người ta say mê. . . . . .

Muốn chết chính là sau khi cô nói lời đó, quả thật có thể trong nháy mắt làm nghẹn chết anh.

"Tôi...tôi bây giờ. . . . . không phải bà xã của anh!" Rõ ràng trong lòng hoảng sợ căng thẳng muốn chết nhưng vẻ mặt biểu hiện bướng bỉnh, quật cường như vậy.

Trong nháy mắt, khiến tất cả tốt đẹp còn sót lại rơi vào địa ngục.

Trong tròng mắt đen sâu thẳm của Cơ Liệt Thần thoáng qua lạnh giá khó hiểu. . . . . .

Khóe môi khẽ vẽ ra một đường cong cười lạnh, bá đạo khạc ra: "Anh nói là em chính là em!"

Theo sát phía sau, một đôi môi mềm mại làm việc không chùn bước in lên cô. Giống như chuồn chuồn lướt nước, hôn đôi môi, hôn chóp mũi, hôn khóe mắt, hôn cằm, cô vẫn muốn giãy giụa nhưng anh mặc cho cô giãy giụa, dù sao cũng không có người dám tới quấy rầy bọn họ, tối nay cô nhất định sẽ là của anh.

Anh sẽ từ từ, từ từ hướng dẫn cô, để cho cô từng chút từng chút, cam tâm tình nguyện trở thành của anh.

Bàn tay ở trước ngực của cô, thắt lưng, phần lưng nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, khẽ xoa nắn, vân vê, rất có kiên nhẫn trêu chọc cộng thêm xúc cảm nhột, dần dần xua tan cảm giác căng thẳng Lâm Nhược Kỳ.

Thân thể của cô vẫn rất cứng ngắc, trong mắt của cô vẫn sợ hãi, Cơ Liệt Thần ấm áp môi lần nữa trở lại trong miệng cô, lưu luyến triền miên mút vào, đầu lưỡi trêu chọc đầu lưỡi, ẩm ướt trơn bóng, ấm áp, hơi thở dây dưa vướng vít với nhau, giống như anh đã hòa vào cô...cô đã hòa vào anh.

Hơi híp mắt lại, Cơ Liệt Thần nhạy cảm cảm nhận trong cơ thể cô xuất hiện thay đổi kỳ diệu.

Lâm Nhược Kỳ cảm giác trong đầu mình tất cả đều là bột nhão, rõ ràng còn muốn phản kháng, không phải còn cố ý chuẩn bị đối sách sao? Nhưng tại sao cô bắt đầu từ từ dung hòa để cho anh tùy ý kích tình, hôn và xoa nắn?

Một nụ cười rõ ràng khẽ hiện lên ở khóe môi, anh biết cô đã chuẩn bị xong.

Trong lòng vui sướng. Ít nhất, thân thể của cô ưa thích anh.

Đôi môi của anh giống như một đám lửa, hôn đến nơi nào, liền nóng bỏng tới nơi đấy. Nhiệt độ đang gia tăng từng chút, cuốn lấy thân thể, toàn bộ tay chân, Lâm Nhược Kỳ có loại cảm giác muốn bị thiêu cháy hừng hực.

Lưỡi trơn mềm, rất có kiên nhẫn tới lui tuần tra, trong óc một mảnh bột nhão Lâm Nhược Kỳ nhắm chặt hai mắt, không nhịn được phát ra tiếng rên khẽ rụng rời.

Rụng rời không phải Lâm Nhược Kỳ, mà là Cơ Liệt Thần. . . . . .

Từng cái cởi ra quần ngủ tơ tằm phía dưới người, sau đó giống như mở ra quà tặng mềm mại nhất, nhẹ nhàng cởi sạch quần áo bao quanh thân thể đối phương, thành kính hôn mỗi một tấc da lộ ra, trấn an phía trên kia bị rét lạnh, căng thẳng và sợ hãi lộ ra run rẩy đáng thương, cho đến khi bọn chúng khôi phục trơn nhẵn ngoan ngoãn, cho đến khi càng lúc càng buông lỏng, càng lúc càng nghênh hợp. . . . . .

Anh dịu dàng, không cho kháng cự ôm cô, phải dán chặt như vậy, dường như muốn đem thân thể hai người dung hợp làm một chỗ!

Nói thật, anh rất ưa thích thân mật ôm cô như vậy, thật rất ưa thích.

Nhưng Lâm Nhược Kỳ bỗng dưng thức tỉnh!

"Anh...anh chờ một chút. . . . . Mau dừng lại ngay! Dừng lại!" Lâm Nhược Kỳ hoảng hốt kêu lên.

Khiến Lâm Nhược Kỳ cảm thấy ngoài ý chính là Cơ Liệt Thần thật rất nghe lời dừng lại trong miệng cùng động tác trong tay, chẳng qua ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ, sắc mặt đã sớm phủ lên một tầng băng thật mỏng.

"Lâm Nhược Kỳ, sự nhẫn nại của anh có hạn, màn dạo đầu như vậy còn chưa đủ sao? Em còn muốn anh đợi đến lúc nào? Tiếp tục dài dòng như vậy, anh trực tiếp tới rồi!"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai, đồng thời kinh ngạc phát hiện mình đã sớm không còn mảnh vải che thân.

Trời ạ, cô thiếu chút nữa sẽ cùng anh . . . . . .

Không đúng, bây giờ không phải là thời điểm nghĩ cái này. Cô lắc đầu một cái nói: "Không phải, tôi không phải ý này. . . . . Tôi...tôi nói là tôi. . . . . ."

Đột nhiên dừng lại, mặt lộ vẻ lúng túng nhìn anh, giọng nói nhỏ đến cực điểm: "Hiện tại, hôm nay không phải lúc. . . . . ."

Chương 062: Dấu ấn riêng của cậu chủ Cơ (2)

Cơ Liệt Thần nhìn cô, cho rằng cô quá trẻ, chưa biết mùi đời, cuối cùng đối với chuyện sợ hãi như vậy, lại lo lắng cô vì kháng cự anh, mới có thể nhiều lần cắt đứt như vậy.

Vì vậy, sắc mặt rất khó coi, khổ sở nói: "Lâm Nhược Kỳ, em nghe cho kỹ cho anh, nhìn anh, cứ nhìn anh này, bất cứ chuyện gì khác đều không cho nghĩ, chỉ cần thích ứng sẽ tốt. Tin tưởng anh, em sẽ thích."

Dứt lời, một cái tay lại một lần nữa phủ tới dưới mông cô.

Cô phản xạ có điều kiện hai chân kẹp chặt, vừa gấp gáp, vừa quẫn bách nói: "Cơ Liệt Thần, hôm nay thật là không đúng lúc, tôi không lừa anh. Tôi...tôi tới nghỉ lễ. . . . . ."

Cơ Liệt Thần ngẩn ra, dừng lại động tác, nghiêng người sang, tách bắp đùi của cô ra. . . . . .

Sau khi nhìn thấy bắp đùi mềm mại của Lâm Nhược Kỳ, chảy ra một chất lỏng đỏ thẫm, khóe miệng co quắp, giật mấy cái. . . . . .

Chuyện này. . . . . Thật đúng là con mẹ nó không phải lúc!

Lật lại nhìn một chút tay phải mình ướt nhẹp, nhìn thấy một màu đỏ tươi, Cơ Liệt Thần đen mặt.

Thì ra, anh mới vừa sờ được từ dưới mông cô chảy ra, căn bản cũng không phải là chất lỏng nào đó mà anh nghĩ, mà là, mà là cô gái này. . . . . .

Mẹ nó, lại có thể để cho anh gặp phải chuyện như vậy!

Khóe môi nâng lên nụ cười khổ, nằm lại trên ghế sa lon, anh khẽ khép lại cặp mắt, ổn định cảm xúc xao động của mình. Không ngờ cô gái nhỏ này cũng không để cho anh nhàn rỗi, ngược lại giày vò anh.

"Cái đó. . . . . Cơ, Cơ Liệt Thần, tôi. . . . . Tôi có thể làm phiền anh một chuyện được không."

"Chuyện gì? Nói!" Không thể trách anh phát giận, thật sự là bởi vì lửa dục khó tiêu.

"Anh...anh có thể giúp tôi mua, mua một cái băng vệ sinh hay không? Tôi...tôi trên người không có. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ cũng xấu hổ không nói được, loại chuyện này rất khó có thể mở miệng, nhưng hết cách rồi, cô có thể đi tìm ai tới giúp việc này đây. . . . . .

Đời này của Lâm Nhược Kỳ còn chưa có xấu hổ như vậy, gương mặt đỏ lên, yếu ớt nói: "Nhờ anh giúp. Còn có. . . . . ." Cô liếc mắt nhìn một góc trên ghế sa lon bị dính vào vết máu màu đỏ sậm, lẩm bẩm nói, "Làm dơ ghế sa lon của anh, thật xin lỗi. . . . . ."

Cơ Liệt Thần không còn hơi sức cúi đầu, day day huyệt thái dương, cuối cùng vẫn gọi nữ giúp việc mang đến cho cô vật cần tìm.

Mười phút sau.

Lâm Nhược Kỳ đi vào trong phòng Toilet tắm rửa một phen, đổi lại băng vệ sinh, cảm giác toàn thân mình cũng đã sạch sẽ rồi mới từ bên trong ra ngoài.

Đối với chuyện lúc nảy, Lâm Nhược Kỳ vẫn còn cảm thấy rất thẹn thùng, vừa ra tới liền nhìn đến Cơ Liệt Thần còn nằm trên ghế sa lon, dường như là đang nhắm mắt ngủ.

Nghe cô đi ra, Cơ Liệt Thần mở hai mắt ra, liếc nhìn cô, lạnh lẽo nói: "Hôm nay tạm thời bỏ qua cho em, nhưng anh nhắc nhở em trước. . . . ." Cúi đầu cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói, "Anh nhất định sẽ chạm vào em. . . . . cũng giống như trước đây anh đã nói, chỉ cần ở bên cạnh của em, anh không nhịn được muốn hôn em, vuốt ve em, muốn dán gần hơn, muốn sâu hơn. . . . ."

Vừa nói xong, kéo cô ngồi vào bên cạnh mình, đôi cặp mắt xinh đẹp lưu luyến ở trên vai trắng nõn của cô.

Trải qua giày vò lúc nảy, anh càng thêm xác định, mình chỉ muốn cô, cô gái khác cũng không khơi dậy cho anh một chút hứng thú!

Dĩ nhiên, anh càng không muốn những người đàn ông khác đụng cô!

Có lẽ Giang Mẫn Hạo nói không sai, in dấu ấn riêng cho cô là một chủ ý thật tốt.

Anh muốn để cho cô biết, cô chỉ thuộc về anh !

Cơ Liệt Thần nghiêng đầu nhìn cô, từ từ cúi đầu, đôi môi khẽ chạm vào bờ vai trắng nõn của cô, chậm rãi theo vai hôn lên tới cằm cô khẽ cắn, lại theo cằm ướt nhẹp hướng lên, mập mờ liếm qua môi dưới. . . . . .

Thừa dịp cô thoáng lạc hồn, tay phải từ trong túi áo móc ra một hộp kim loại, mở ra nó, cầm lên "Liệt Diễm", nhanh chóng, chuẩn xác ở trên vai trắng nõn của cô, ‘tách’ một tiếng, đóng lên một dấu ấn nho nhỏ . . . . . một dấu ấn thuộc về riêng mình anh.

Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy trên bả vai một cơn đau nhói như lửa đốt, phản xạ có điều kiện đẩy anh ra, nghiêng đầu nhìn, lại bị anh đóng xuống một dấu ấn hình ngọn lửa!

"Anh. . . . . Tại sao anh làm như thế với tôi? !" Cô hoảng hốt.

Dấu ấn kia rất mới, lập tức để lại một vết máu đỏ, giống như một đám lửa lấp lánh ở trên vai của cô. Hít hà, còn có mùi da bị thiêu cháy khét. Nhưng

rất kỳ quái, mặc dù cảm thấy đau nhói, nhưng cũng không đau đến không thể chịu được.

Lâm Nhược Kỳ rất tức giận, tại sao anh lại đóng một dấu ấn ở trên người cô như vậy? Cô vội vàng lấy tay lau đi, không có kết quả, không khỏi bắt đầu tức giận.

Thấy thế, Cơ Liệt Thần cảm thấy bộ dạng của cô quả thật rất đáng yêu, trên mặt không khỏi hiện lên một nụ cười. Anh bắt lấy tay của cô, ngăn cản động tác của cô.

"Cẩn thận, vừa mới bắt đầu sẽ đau một chút, chỉ cần không động vào nó, cũng không thấm nước, ngày mai sẽ tốt thôi." Anh giơ giơ "Liệt Diễm" trong tay, Lâm Nhược Kỳ chưa bao giờ thấy qua món đồ kia, lớn giống như một hộp mực đóng dấu, nhưng rõ ràng đó không phải là một hộp mực đóng dấu.

Trong đầu lóe lên ý tưởng, lập tức biết nhất định anh dùng cái đồ chơi này đóng dấu ấn lên trên bả vai cô, giống như một kí hiệu!

Nhất thời vô cùng tức giận, đưa tay muốn nắm nó, nhưng bị anh né tránh giấu đi.

"Em lấy nó cũng không dùng được, cái dấu ấn này không biến mất." Anh lại nắm bả vai của cô, nhẹ nhàng thổi lên, để cho cô cảm thấy dường như tốt hơn một chút.

Nhưng tâm trạng vẫn rất hỏng bét, cô oán giận nói: "Đây là cái gì ? Tại sao phải đóng dấu ấn này cho tôi? Lại chưa có sự đồng ý của tôi, tại sao anh có thể như vậy chứ?"

Cơ Liệt Thần lơ đễnh cười, lại nhẹ nhàng vuốt ve nơi dấu ấn rõ ràng kia, rất kỳ quái , khi anh vuốt ve như vậy, Lâm Nhược Kỳ không cảm thấy đau đớn. . . . . Mới vừa rồi rõ ràng rất đau.

"Đây là Liệt Diễm, con dấu của Cơ Liệt Thần anh, chỉ có mục tiêu anh nhìn trúng, mới có thể bị anh in xuống con dấu ấn này, cũng chỉ có anh mới có thể đi săn đuổi. Có nó, người khác cũng sẽ biết em là người anh muốn, nếu bọn họ muốn tổn thương em, chỉ cần nhìn thấy dấu ấn này, ít nhất sẽ nể tình, xuống tay lưu tình đối với em."

Lâm Nhược Kỳ sững sờ, chẳng lẽ đây chính là dấu ấn mới vừa rồi ở trong

đại sảnh, Giang Mẫn Hạo nói qua dấu ấn thuộc về Cơ Liệt Thần?

Lẩm bẩm nói nhỏ: "Nói như vậy, cái dấu ấn này còn có một chút tác dụng bảo vệ bản thân?"

Cơ Liệt Thần cười khẽ: "Vậy cũng chưa chắc, nếu là người đối địch với anh nhìn thấy cái dấu ấn này trên bả vai em, rất có thể sẽ giết chết em trước. Cho nên, tốt nhất thường ngày không cần mặc váy dây xuất hiện trước mặt người khác."

Ha ha, sau này thân thể của cô, cũng chỉ có anh có thể nhìn. Cơ Liệt Thần nhàn nhạt cười, cảm thấy đây chính là một kiệt tác anh cực kỳ hài lòng.

". . . . . ." khóe miệng Lâm Nhược Kỳ rụt rụt, cảm thấy rất im lặng, suy nghĩ một chút hỏi "Vậy xin hỏi Cậu chủ Cơ, cái dấu ấn này toàn thế giới có bao nhiêu người có?"

Anh cười cười, trên mặt gió thoảng mây bay, không quan tâm hơn thua.

Dịu dàng nói: "Trước mắt chỉ có một mình em."

Nhìn bộ dáng đắc ý của anh, giống như đóng một cái dấu ấn trên tay cô, là chuyện nên cao hứng!

". . . . . ." Cô nghẹn lời. Chương 062: Dấu ấn riêng của cậu chủ Cơ (3)

Vào giờ phút này, hoàn cảnh này, Lâm Nhược Kỳ không bác bỏ được, chỉ có thể nói sự thật, một lần nữa chứng minh câu nói kia của Tiểu Ngôn . . . . . .Cơ Liệt Thần, anh thật sự là một Đại Ác Ma! Đại Ác Ma chính cống!

Đáng giận nhất chính là dường như anh nghe ra tiếng lòng cô, vừa thay cô vuốt vuốt đầu tóc rối bời trên trán, vừa cười khẽ một tiếng.

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy nụ cười của anh mập mờ cợt nhã nhưng xinh đẹp chói mắt.

Ánh mắt yêu mỵ sáng rỡ nhìn cô chớp chớp, sợi tóc bóng mượt rơi trên trán, anh tùy ý hất đầu một bên, vẽ ra một đường vòng cung xinh đẹp, tiếng cười khẽ ở trên không trong phòng rộng có chút đột ngột rồi lại không khỏi mang theo chút mùi vị tự giễu, làm cho người ta nghe không nhịn được tim đập nhanh. . . . . .

Anh nói: "Bà xã, về ngủ sớm một chút đi. Ngày mai anh để cho em biết một chút ác ma chân chính rốt cuộc như thế nào."

Nhìn ánh mắt của anh, cô mất hồn. . . . . .

Sáng sớm hôm sau, Lâm Nhược Kỳ liền cảm nhận được uy lực bát quái.

Lúc ấy, cô đang ngồi ở phòng ăn, trước tiên ăn bánh tiêu sữa đậu nành, ở lại Lư Đăng Bảo lâu rồi, một buổi sáng ngày trước, chẳng qua cô chỉ không nhịn được lẩm bẩm một tiếng "Rất nhớ sữa đậu nành, bánh tiêu trong quán nhỏ dưới lầu nhà Tiểu Ngôn", không nghĩ tới sáng hôm nay, đã có người đưa tới sữa đậu nành thơm nồng và bánh tiêu giòn ngon miệng.

Cẩn thận hỏi, quản gia Heber nói rằng cậu chủ đặc biệt căn dặn. Dứt lời, còn dùng ánh mắt đặc biệt mập mờ nhìn cô một chút.

Lâm Nhược Kỳ không rõ thật giả nhưng cô không phải là người thích nghe bát quái, nên cũng không quá mức để ý.

Ngược lại, một buổi sáng tinh mơ, một cô gái xinh đẹp IQ cao không mời mà tới nhắc nhở cô.

"Nhược Kỳ, nghe nói tối qua anh trai tôi làm cho cô chảy máu rất nhiều, có thật hay không? Theo tôi thấy, đều tại cô làm cho anh ấy nhịn quá lâu, khó tránh khỏi lần đầu tiên làm mạnh một chút. . . . . Không có chuyện gì đâu, sau này sẽ càng ngày càng tốt ." Đây là câu nói đầu tiên biểu tiểu thư Tang Tuyết Phù nhìn thấy cô thì nói.

"Khụ khụ. . . . ."

Lâm Nhược Kỳ mới vừa nuốt một miếng lớn bánh tiêu, nghe thấy cô nói trắng rợn như vậy, thiếu chút nữa làm mình nghẹn chết.

"Ưm hừm, nhìn bộ dáng con nhóc cô, còn xấu hổ!" Tang Tuyết Phù vừa mỉm cười nhạo báng cô, vừa tốt bụng vỗ vỗ lưng cho cô, sau đó lặng lẽ ở bên tai cô hỏi, "Cảm giác như thế nào?"

Lâm Nhược Kỳ không hiểu: "Cái gì như thế nào?"

"Đương nhiên là hỏi phương diện kỹ thuật của anh tôi?" Tang Tuyết Phù

cười gian.

Hắc hắc, cũng biết hai người này rốt cuộc có gì đó. . . . . .Yêu rồi nhé.

Lâm Nhược Kỳ đầu đầy vạch đen, nhất thời hiểu đám người Heber dùng ánh mắt mập mờ nhìn cô. . . . . .

Vội vàng nói sang chuyện khác: "Khụ khụ, tối qua sao cô chạy mất sớm như vậy, lộ mặt một chút đã không thấy bóng dáng cô đâu, à Lynda đâu rồi? Tại sao cũng không nhìn thấy cô ấy?"

Tang Tuyết Phù ôm cánh tay nhún vai một cái, nói: "Tối hôm qua tôi đột nhiên có việc, lộ mặt là được rồi. Về phần Lynda, có lẽ vì anh tôi giao cho cô ấy nhiệm vụ mới, nhất định là đi ra ngoài."

"Nhiệm vụ mới?" Lâm Nhược Kỳ bối rối, "Lynda là do anh cô trông nom sao? Không phải nói hai người bọn họ là cộng sự. . . . . ."

"Nói chính xác, Lynda là nữ thủ hạ đắc lực của anh tôi, kỹ thuật hóa trang của cô ấy rất tốt, cô đã biết rồi."

". . . . . ." Thật là càng ngày càng mơ hồ, cô hoàn toàn không nghĩ tới Lynda cũng là một thành viên trong tổ chức xã hội đen, không trách được lần trước đi du lịch cũng dẫn cô ấy theo, chẳng lẽ cũng là đi hoàn thành nhiệm vụ? Trong lòng Lâm Nhược Kỳ nhanh chóng thoáng qua nghi vấn liên tiếp. . . . . .

Đang muốn mở miệng hỏi cho rõ, chỉ thấy cậu chủ Cơ Liệt Thần chậm rãi đi xuống lầu.

Một tay anh nhàn nhã cắm ở trong túi quần dài, một cái tay khác cầm một xấp báo, chậm rãi ưu nhã dạo bước đi xuống, lúc nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ, nhàn nhạt nhìn cô một cái, môi mỏng nhếch lên một đường cong xinh xắn.

Nhưng không nói lời nào, chẳng qua thẳng đi tới một đầu kia chiếc bàn dài, Heber đem ghế dựa bày xong, lúc này Cơ Liệt Thần với tư thế xinh đẹp ngồi xuống.

Trong phòng ăn rộng lớn, đột nhiên yên tĩnh không nghe thấy tiếng người, từng cử động của cậu chủ tôn quý làm cho mọi người chú ý. . . . . .

Chỉ có một hai ngọn đèn thủy tinh trên tường đem bóng dáng mọi người chiếu vào tường, ánh sáng nhàn nhạt rơi vào gương mặt đẹp trai của anh giống như bức tượng điêu khắc, từ cái trán dọc theo tâm mi đi xuống, sóng mũi cao và môi mỏng khêu gợi nửa tối nửa sáng, lông mi thật dài mỗi cái chớp mắt, trong đáy mắt sẽ xuất hiện nồng đậm bóng mờ.

Oh, ông trời! Người ta trời sinh chính là dùng để thưởng thức đấy!

Dường như phát hiện cô nhìn chăm chú, anh ngước mắt, con ngươi màu mực phát sáng, ánh mắt rơi vào trên đũa và chiếc miệng cô chậm chạp vẫn không nhúc nhích, hơi có chút trách móc.

"Chuyện gì xảy ra, ăn không ngon?" Hơi ngừng lại, nhíu nhíu mày, anh hơn nữa: "Không ngờ, khẩu vị của em không phải kén ăn bình thường. Heber!"

Ẩn ở trong bóng tối, Heber lập tức tiến lên một bước, trả lời: "Cậu chủ, có gì căn dặn?"

"Đi thăm dò một chút, sữa đậu nành và bánh tiêu ăn ngon nhất ở Nam Thành, là tiệm nào có bán."

Gật đầu, khom người, Heber trả lời: "Hiểu, cậu chủ."

Lâm Nhược Kỳ há tròn miệng, im lặng.

Có cần thiết hoang phí như vậy sao? Anh thật đúng là giày vò người ta, mặc dù làm như vậy là vì cô, nhưng cô một chút cũng không thấy đây là chuyện tốt. Đem vui vẻ xây dựng trên sự đau khổ của người khác, cô không chịu được áp lực lớn như vậy!

Giơ tay gọi Heber: "Chờ một chút!"

Bước chân Heber dừng lại, quay đầu lại, đầu tiên nhìn Cơ Liệt Thần một chút, lấy được đồng ý của một cậu chủ nào đó, lúc này mới dời tầm mắt đến trên người Lâm Nhược Kỳ.

"Mợ chủ nhỏ, có gì căn dặn?"

"......"

Nào có thể đoán được, Heber gọi tiếng "Mợ chủ nhỏ" này làm cho Lâm

Nhược Kỳ bội cảm Alexander!

Mất hồn, đại não bị đơ chốc lát, thật vất vả ổn định bản thân mình, cảm giác suy nghĩ của mình đã sắp xếp xong, cô mới lên tiếng: "Ừ, cái kia. . . . . Không cần đi, sữa đậu nành bánh tiêu này ăn rất ngon, rất hợp khẩu vị của tôi."

"Tốt, mợ chủ nhỏ."

Nghe vậy, bởi vì tiếng "Mợ chủ nhỏ" này, Lâm Nhược Kỳ không khỏi đen mặt.

Ngẩng đầu nhìn Cơ Liệt Thần ở đầu kia bàn dài, anh đang cong môi chói lọi, ấm áp cười một tiếng. Không thể không nói, người đàn ông này mỉm cười, vừa dưỡng mắt, vừa dưỡng tim! Làm cho người ta như tắm gió xuân!

Nhưng bây giờ không phải là lúc cảm thán sắc đẹp của anh.

Mấp máy môi, cô nói: "Tôi muốn một mình nói chuyện với anh."

Cơ Liệt Thần hí mắt cười một tiếng: "Bà xã, em có chuyện gì thầm kín, sáng sớm liền muốn nói với anh ?"

Dứt lời, bốn phía khẽ vang lên tiếng cười.

Lâm Nhược Kỳ nhìn hai bên xung quanh, phát hiện bọn người làm cũng che miệng cười trộm không dứt, nhìn lại Tang Tuyết Phù, càng thêm nghiêm trọng nghẹn đến nội thương, há miệng gần như rách đến mang tai, cả người phát run. . . . .

Lâm Nhược Kỳ tức giận trừng tròng mắt to đen trắng rõ ràng, tất cả mọi người vẫn là không để ý, cắm đầu cắm cổ cười.

Cô lập tức cả giận, không để ý tới hình tượng của mình, hơn không để ý tới mặt mũi của Cơ Liệt Thần, không khách khí nói: "Gà 16! Anh không cần quá phận! Tối qua tôi với anh không có xảy ra chuyện gì, tại sao anh có thể nói có khắp nơi ? ! Còn nữa, bây giờ tôi còn chưa có gả cho anh, đừng để bọn người Heber gọi tôi là mợ chủ nhỏ, tôi nghe . . . . . rất khó chịu!"

Chương 062: Dấu ấn riêng của cậu chủ Cơ (4)

Vẻ mặt Cơ Liệt Thần không thay đổi, hai cánh tay ôm ngực, nhàn nhã vênh váo dựa vào thành ghế, nhạt nhẽo ngoắc ngoắc môi: "Ai nói tối qua không có chuyện gì xảy ra? Nên hôn cũng hôn, nên sờ vào cũng sờ vào, còn làm cho tay anh đầy máu, còn nói thật sự không có chuyện gì xảy ra? Không ngờ sức chịu đựng của em thật đúng là quá kém, đến mức đó mà cũng coi như không có gì sao?"

Một phen, mọi người xấu hổ. . . . . .

Hơi ngừng lại, anh nhìn về phía Heber, sắc mặt trầm xuống một chút: "Nếu không phải do ông đem ghế sa lon làm dơ, bọn người làm cũng sẽ không suy nghĩ lung tung. Chẳng qua, chuyện này, quả thật không phải bọn người làm nên nói linh tinh! Heber, đi thăm dò một chút, rốt cuộc là ai đã nói linh tinh, tìm được người khởi xướng, đem gia pháp xử trí!"

Lâm Nhược Kỳ nghẹn lời, Thì ra không phải anh nói ra, mà là các cô nữ giúp việc kia! Là cô mình trách lầm người. . . . . .

Trong lòng dâng lên cảm giác áy náy, nhưng hơn hết, là bị oai nghiêm của Cơ Liệt Thần hù dọa.

Anh nói "Gia pháp xử trí", đó là đồ chơi gì vậy? Trong phim truyền hình có thể xem được tình tiết, ở trong nhà ông trùm tổ chức xã hội đen cũng có thể thấy? !

Thật khóc không ra nước mắt, quá máu chó rồi! Cũng không phải là xã hội phong kiến, còn mang gia pháp cái gì. . . . . Bất quá, không biết anh nói "Gia pháp xử trí", cụ thể là làm cái gì?

Lâm Nhược Kỳ tò mò hỏi: "Anh. . . . . gia pháp nhà họ Cơ các người? Đó là. . . . . ."

Trong lòng suy đoán: Chắc là dùng roi lớn quất mấy cái... Dùng cách xử phạt về thể xác chứ gì?

Nhìn cô tò mò, ánh mắt Cơ Liệt Thần ra hiệu cho Heber, Heber lập tức giải thích: "Đó là quy tắc cũ lúc ông chủ còn sống đã quyết định, khi ông chủ đã qua đời, cậu chủ cảm thấy tốt, cho nên tiếp tục sử dụng, chỉ sửa đổi mấy điều khoản một chút cho hiệu quả hơn, trong này đối với bọn người làm nói tinh tinh phải xử phạt . . . . ."

Cái miệng Lâm Nhược Kỳ cũng há tròn, hận không được đem lỗ tai dựng đứng lên nghe.

Heber lại nhìn Cơ Liệt Thần một chút, hắng giọng một cái: "Cậu chủ vẫn cho rằng cách thức 'lấy độc trị độc, ăn miếng trả miếng' hết sức hữu hiệu, cho nên, quyết định đối với bọn người làm hay nói linh tinh, sẽ xử phạt như sau: người vi phạm lần đầu dán keo ngậm miệng ba ngày, cấm ăn ba bữa cơm; người tái phạm nhổ hết hai phía răng cửa, gây tê vị giác, dán keo ngậm miệng một tuần lễ, cấm thực ăn bữa cơm. Người phạm tội lần thứ hai, căn cứ tình huống thực tế, gây ra hậu quả nghiêm trọng xử phạt tương ứng, không ngoại trừ cơ hội cắt bỏ cái lưỡi. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ nghẹn lời: ". . . . . ."

Thật ra, Heber nói nội dung phía sau còn có rất nhiều, nhưng Lâm Nhược Kỳ đã nghe không nổi nữa.

Trong lòng chỉ có một ý tưởng: đổ mồ hôi, thật không hổ là Trùm Xã hội đen, cách xử phạt người làm cũng bạo lực và máu tanh như vậy!

Không khỏi cảm thấy sợ hãi thay cho nữ giúp việc nói linh tinh kia, Lâm Nhược Kỳ run rẩy cắt lời Heber: "Như vậy à? Tôi xem hay là thôi đi, dù sao cũng là tự tôi không cẩn thận làm dơ ghế sa lon, không thể trách họ hiểu lầm. . . . . ."

"Như vậy sao được! Bà xã, không phải mới vừa em nói rất khó chịu sao? Tại sao có thể tiện nghi cho bọn họ như vậy?" Đáy mắt xinh đẹp của Cơ Liệt Thần thoáng qua khôn ngoan và xảo quyệt như cáo.

"Cái này, cái này. . . . . Thôi đi, tôi không có chuyện gì rồi." Cô phất phất tay, không muốn tiếp tục dây dưa đề tài làm người ta lúng túng.

Thấy cô kiên trì, Cơ Liệt Thần không hề nói gì nữa, vẻ mặt đều là âm mưu được như ý sau nụ cười giả tạo.

Tang Tuyết Phù ở một bên xem tất cả quá trình, bắt đầu oán thầm Cơ Liệt Thần xảo quyệt. . . . . .

Sau khi ăn xong, một cậu chủ nào đó giống như là nhớ ra cái gì, đột nhiên nhìn về phía Lâm Nhược Kỳ cất giọng.

"Đúng rồi, tốt nhất em nên chuẩn bị tâm lý, đã đồng ý gả cho anh, thì em chính là vợ của Cơ Liệt Thần anh, nói cách khác, em chính là áp trại bà chủ của trùm Xã hội đen. Nên nói cái gì, nên làm cái gì, cũng không thể tùy tiện như vậy. Mặt khác, Heber gọi em bằng mợ chủ nhỏ, cũng là tôn trọng em, sau này em chính là bà chủ nhà họ Cơ rồi, có cái gì không hiểu, có thể hỏi Heber."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ ngây người.

Cô có thể cảm thấy sức nặng trong lời nói này của Cơ Liệt Thần, bởi vì giọng điệu nói chuyện của anh vô cùng trầm ổn, vẻ mặt rất nghiêm túc. Không thể nghi ngờ, anh tuyên bố trước mặt mọi người như vậy, để cho cô không còn đường lui. . . . .

Nhưng cô tìm không ra bất kỳ lý do gì bác bỏ, trong lúc nhất thời sửng sốt, không biết nên làm cái gì, nên nói cái gì.

Thấy cô ngơ ngác, Cơ Liệt Thần mỉm cười: "Trừ những lời mới vừa rồi đó, còn có gì muốn nói sao? Nếu không có, vậy chúng ta lên lầu thay quần áo đi, đã nói hôm nay dẫn em đi va chạm xã hội"

"Va chạm xã hội? Anh họ, anh muốn mang Nhược Kỳ đi trại huấn luyện sao?" Tang Tuyết Phù đột nhiên nói xen vào "Vậy em có thể cùng đi thăm một chút hay không?"

Cơ Liệt Thần lạnh nhạt lướt cô một cái, mỉa mai nói: "Cô cũng muốn đi? Vậy thì tốt, dù sao rất lâu không để cho Vento gặp cô một chút rồi, nó sẽ rất nhớ cô, vậy thì cùng đi chứ."

"Vento? !" Tang Tuyết Phù kinh hãi kêu một tiếng, hăng hái lúc đầu không còn sót lại chút gì, vẻ mặt đột nhiên biến thành kinh hoàng và sợ hãi, khoát tay lia lịa nói: "Vậy thôi đi, em không nên đi."

Sau đó, dùng ánh mắt rất đồng tình nhìn Lâm Nhược Kỳ, liên tiếp nhắc nhở: "Nhược Kỳ, cô phải cẩn thận a."

Lâm Nhược Kỳ không hiểu nhìn hai anh em này một chút, rốt cuộc cũng không hiểu rõ bọn họ đang nói cái gì.

Cô không muốn cùng Cơ Liệt Thần lên lầu, không cần thiết cùng thay quần áo a, người đàn ông này cũng quá dính lấy người ta. . . . . .

Mượn cớ đi toilet một chuyến, kéo dài thời gian thật lâu, lúc này mới lốc cốc đi lên lầu, vào phòng ngủ, hai mắt Lâm Nhược Kỳ tỏa sáng.

Cơ Liệt Thần mặc một bộ đồ rằn ri xanh lá, nâu, đen, vàng đan xen nhau, chân mang giày da quân dụng ống dài đến gối, cả người không còn ưu nhã và cao quý như lúc trước, lúc này toàn thân cũng tản ra khí thế oai nghiêm bức người, có thể nói chính là người đàn ông cương nghị, kiêu ngạo!

Dáng vẻ làm cho Lâm Nhược Kỳ cảm thấy có chút si mê, si mê đến đại não gần như ngừng hoạt động.

Người này thật đúng là cợt nhả, không có chuyện gì cứ ở trước mặt cô giả bộ đẹp trai!

"Đến rồi? Tới đây, lấy mặc vào." Cơ Liệt Thần dịu dàng nói, giọng nói rất từ tính.

"Cái gì? Đó là của tôi?" Phục hồi lại tinh thần, Lâm Nhược Kỳ nhìn theo hướng anh chỉ một chút.

Trên giường lớn đặt một bộ đồ rằn ri thật chỉnh tề, giống với bộ trên người anh, bên giường còn có một đôi giày da.

Ngẩn ra, không ngờ Cơ Liệt Thần chuẩn bị cho mình một bộ, Lâm Nhược Kỳ cầm bộ đồ rằn ri này có chút kinh diễm, tưởng tượng thấy mình mặc vào một bộ đồ rằn ri này, có thể hiên ngang mạnh mẽ giống như những nữ binh trong quân đội hay không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Nhược Kỳ tràn đầy mong đợi. Cao hứng ôm bộ đồ rằn ri chạy về phía phòng thay quần áo.

Cơ Liệt Thần như có điều suy nghĩ, nhìn Lâm Nhược Kỳ nhảy nhót, nhảy nhót. Không khó nhìn ra, cô gái nhỏ hăng hái tích cực, tinh thần phấn chấn, mặc dù cô rất vụng về, vừa thô lỗ, nhưng tính cách cứng cõi, lạc quan, dũng cảm, cô sẽ đem tất cả điều bi quan, thụ động, nghĩ về mặt tươi sáng, cũng tích cực hành động, cố gắng thực hiện được nguyện vọng của mình.

Từ ý nào đó mà nói, anh và cô rất giống nhau. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ thích mặt mộc, lười chăm sóc gương mặt của mình, mặc đồ

rằn ri đi ra.

Cơ Liệt Thần giương mắt vừa nhìn, quả nhiên giống như trong tưởng tượng, trước mắt trở nên sáng lên.

Chương 062: Dấu ấn riêng của cậu chủ Cơ (5)

Đồ rằn ri rất thích hợp cô, hơi lớn hơn một số, chính là để cho cô dễ dàng hoạt động, hơn nữa anh cũng không nguyện ý để cho cô ăn mặc quá bó sát người bởi vì trong trại huấn luyện gần như đều là đàn ông. . . . . .

Nhìn lại một chút dưới chân của cô, một đôi giày da mới vừa vặn bàn chân, dáng người hiên ngang mạnh mẽ, hợp với gương mặt xinh đẹp vui vẻ, lại có một loại phong tình đặc biệt không diễn tả được.

Khóe môi Cơ Liệt Thần lộ ra nụ cười có thâm ý khác, "Đi theo anh, lên đường!"

Xoay người, anh cất bước đi ở phía trước, Lâm Nhược Kỳ đuổi sát phía sau ra khỏi phòng.

Dáng người Cơ Liệt Thần cao gầy, tài hoa, đẹp trai. Giày da màu đen đơn giản, âm thanh giẫm trên sàn nhà vắng vẻ, vang vang.

Lâm Nhược Kỳ cúi đầu nhìn qua thân thể của mình, lại nhìn anh một chút, không khỏi chợt chắt lưỡi khẽ cảm thán một cái.

Cơ Liệt Thần, anh thật sự có tư chất kiêu ngạo, trêu chọc người.

Sau khi xuống lầu, đi qua đại sảnh thì Tang Tuyết Phù xa xa nhìn Lâm Nhược Kỳ, động viên cô: "Nhược Kỳ, nếu thật sự chịu không nổi thì giả chết!"

"Cái gì? !" Lâm Nhược Kỳ bị những lời này làm cho giật mình.

Có chuyện gì sẽ làm cô không chịu được cần phải giả chết? Thật là quỷ dị. . . . .

Lời nói của Tang Tuyết Phù chứa đầy ẩn ý, thú vị, dĩ nhiên Lâm Nhược Kỳ có thể từ trong đó bắt được tin tức nguy hiểm.

Sải bước đuổi theo bước chân của anh, Lâm Nhược Kỳ nghiêng đầu, vừa đi vừa lẳng lặng chăm chú nhìn vào một bên khuôn mặt đẹp trai của anh, không chắc chắn, hỏi: "Anh dẫn tôi đi nơi. . . . . Sẽ rất nguy hiểm phải không?"

Cơ Liệt Thần quay đầu lại, cong môi hình cung nhẹ nhàng trả lời: "Cùng Cơ Liệt Thần anh ở chung một chỗ, nguy hiểm như hình với bóng."

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên, ngược lại anh không e dè, không chút nào phủ nhận.

Quả thật Cơ Liệt Thần không có ý định lừa gạt cô, hơn nữa anh không cảm thấy giấu giếm sự thật thì có thể tránh được nguy hiểm, chỉ có để cho cô biết anh là ai rõ ràng hơn mới có thể giúp cô bảo vệ mình tốt hơn!

Không chỉ như thế, anh nghĩ tới xa hơn. Anh đã quyết định chủ ý, nếu như cần thiết anh sẽ tự mình huấn luyện cho cô, dù sao làm vợ của Cơ Liệt Thần anh, nhất định phải học được tự vệ.

Lâm Nhược Kỳ không nhìn ra ẩn ý trong mắt của anh nhưng không nói gì, ngoan ngoãn theo anh cùng nhau ra khỏi cửa chính Cổ bảo, phát hiện có một người đàn ông đang đợi ở cửa. Đầu rất cao, so với Cơ Liệt Thần còn cao hơn, cũng mặc đồ rằn ri, đầu húi cua, gương mặt, vóc dáng thân thể khỏe mạnh, đôi tay mang bao tay da lộ ra ngón tay, cả người làm cho người ta cảm giác mạnh mẽ, hầm hố.

Người đàn ông này cô đã từng thấy, lần trước lúc Cơ Liệt Thần mang cô đi hóng gió, chính người đàn ông này láy máy bay trực thăng.

Cơ Liệt Thần quay sang cô giới thiệu: "Đây là Diêm Hạo, sát thủ có bản lĩnh tốt nhất trong 'Liệt Diễm'"

"Sát. . . . . Sát thủ? !" Một cô gái nào đó kêu lên.

Lâm Nhược Kỳ bị cái danh từ chỉ có trong phim truyền hình mới có thể nghe hoặc nhìn thấy dọa sợ hoảng hồn, trợn mắt há mồm nhìn Diêm Hạo một hồi lâu nói không ra lời.

Cơ Liệt Thần hơi nghiêng mặt qua, lẳng lặng nhìn Lâm Nhược Kỳ một cái, phản ứng của cô ở trong dự liệu của anh.

Diêm Hạo ha ha cười hai tiếng, thăm hỏi: "Mợ chủ nhỏ, chào cô!"

Vẻ mặt của anh ta ngây thơ ngốc nghếch, cùng vóc người to lớn mạnh mẽ, hoàn toàn không tương xứng, chẳng qua nụ cười của anh ta, xem ra cũng không đáng sợ như vậy, Lâm Nhược Kỳ cố gắng bình tĩnh, thật vất vả cố gắng nặn ra nụ cười.

Ba người không tán gẫu quá nhiều, trực tiếp ngồi lên một chiếc Land Rover do Diêm Hạo láy xe, xé gió lao đi, chạy về phía trước mặt. . . . .

Bản lĩnh của Diêm Hạo quả nhiên ghê gớm, chẳng những biết lái máy bay trực thăng, kỹ thuật lái xe cũng quá tốt, dùng tốc độ cực nhanh, ước chừng hai giờ nhưng không làm cho Lâm Nhược Kỳ cảm thấy một chút lắc lư.

Sau khi đến nơi, Lâm Nhược Kỳ hăng hái bừng bừng nhìn bốn phía, phát hiện thấy nơi này đều là quân nhân mặc đồ rằn ri giống nhau. Bọn họ đang huấn luyện, hoặc chạy, hoặc nhảy, hoặc hít đất, hoặc bắn súng. . . . .

Nói đúng ra, bọn họ là một nhóm người cực kỳ đặc biệt, bộ phận bộ đội đặc chủng xuất ngũ, một số bộ đội đặc chủng đến thời hạn nghĩa vụ quân sự, cùng các loại nhân tài có kỹ năng ưu tú là mục tiêu bồi dưỡng chủ yếu mấy năm gần đây của "Liệt Diễm".

Dĩ nhiên, Lâm Nhược Kỳ là dân chúng bình thường không biết phân biệt như thế nào là bộ đội bình thường và bộ đội đặc chủng. Chẳng qua, thân là Tổng huấn Luyện của "Liệt Diễm", Diêm Hạo rất kiêu ngạo giới thiệu với cô một phen.

"Nơi này tất cả mọi người phải có giấy chứng nhận thợ lặn, nếu không có giấy chứng nhận này, cho dù bọn họ trang bị có thể bơi qua 10.000 cây số, bọn họ vẫn là con ếch trong miệng người, con vịt trên cạn. Nếu không nắm giữ sử dụng được 3 loại dù và 2 loại bay trên không trung trở lên, tùy tiện một thành viên nào cũng có thể gọi cô là ‘dế nhũi’. Trừ thứ đó ra, huấn luyện bộ đội đặc chủng của chúng ta và huấn luyện bộ đội đặc chủng của quốc gia, hoàn toàn giống nhau, ví dụ như: chạy như bay bắt tù binh, leo vách tường đá dựng đứng, cách đấu cận chiến, sinh tồn nơi không người, nhảy dù, bơi lội, lái máy bay và huấn luyện kỹ năng nắm giữ các loại vũ khí đều là tuyệt đối cực hạn khiêu chiến. Bởi vì mục tiêu săn giết của chúng ta phần lớn đều là nhân vật nguy hiểm lại hung ác, cho nên nhất định phải huấn luyện những thứ này. . . . ."

Nghe đến đó, Lâm Nhược Kỳ đã kinh ngạc nói không ra lời.

Khó trách Cơ Liệt Thần nhanh nhẹn, khó trách anh bay lượn trên núi cao, khó trách anh có nhiều vũ khí trâu bò như vậy, khó trách anh múa đao, rút kiếm, bắn súng đùa bỡn! Nếu anh là người cầm đầu đám người kia, như vậy những món đồ chơi kia đối với anh mà nói căn bản là một đĩa đồ ăn, công phu anh đang biểu diễn cho cô, căn bản là một góc của tảng băng ngầm!

Lười biếng nhìn ngoài cửa sổ, Cơ Liệt Thần lơ đễnh cười khẽ, giống như con giun trong bụng Lâm Nhược Kỳ, sớm biết rõ suy nghĩ của cô. Véo gương mặt của cô, nói: "Tò mò đúng không? Đi, anh dẫn em đi xem thật kỹ một chút!"

Lâm Nhược Kỳ gật đầu một cái, theo sát sau lưng Cơ Liệt Thần.

Trước tiên anh mang cô đi tới một phòng lợp tôn loại cực lớn ở phía tây, bên trong rất tối, vừa mới bước vào, Lâm Nhược Kỳ liền đánh hơi được mùi máu tanh, loại hơi thở chết chóc.

"Lạch cạch . . . . . ."

Đèn sáng lên, màu trắng chói mắt, không gian không lớn.

Bên trong bố trí rất kỳ quái, một lối đi hai bên chia ra thẳng đứng cao cở một người, giống như lối thoát hiểm, lại giống như LCD cực lớn !

Qua lời Diêm Hạo giới thiệu, Lâm Nhược Kỳ mới biết đây là máy quét tia hồng ngoại công nghệ cao, đừng nói ở trên người giấu một lưỡi dao, ngay cả giấu một cây kim thêu cũng sẽ bị đồ vậtnày quét ra ngoài!

Vì thế, Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc khẽ thở dài một tiếng. Chẳng qua, cô đã sớm đã biết đao laser và súng tự động của Cơ Liệt Thần, đối với mấy đồ chơi này đã có sự miễn dịch, cô nhớ anh khẳng định còn có rất nhiều đồ "Cất kỹ", không đem cho cô thấy.

Lối đi không dài, sau khi đi hết khoảng hơn hai mét lại tiến vào một cánh cửa, bên trong đèn đuốc sáng rực, căn phòng to lớn chỉ đặt một chiếc ghế sa lon hai người ngồi.

Cơ Liệt Thần ôm lấy cô đi tới, nhẹ nhàng nhìn cô cười cười, sau đó giơ tay, Diêm Hạo liền xoay người rời đi.

Lâm Nhược Kỳ quay đầu nhìn bốn phía một chút xung quanh, có chút chột dạ. . . . . .

Ngoại trừ mình và Cơ Liệt Thần ngồi trên ghế sa lon hai người, trong không gian gần ba trăm mét vuông không sai biệt lắm nhưng trống rỗng, không có vật gì!

Chương 63: Anh dùng cách đặc biệt để yêu em

Chương 063: Anh dùng cách đặc biệt để yêu em (1)

Một loại căng thẳng và hơi thở quỷ dị ập tới, Lâm Nhược Kỳ cảm giác thân thể mình bắt đầu không nhịn được nổi da gà. . . . . .

Cô thật sự không nghĩ ra, anh đang chơi trò gì? !

Cơ Liệt Thần thản nhiên ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn chăm chú Lâm Nhược Kỳ ở bên cạnh dần dần trở nên căng thẳng bức rức.

Môi hình cung cong lên, trong lòng hiểu rõ.

Cô không hổ là cô gái Cơ Liệt Thần anh nhìn trúng. Cô rất đặc biệt, cô có sợ hãi của cô gái bình thường nhưng cẩn thận nắm bắt đối với hoàn cảnh mới và những mối nguy hiểm chưa biết, nhìn ngoài mặt cô rất thô lỗ nhưng nhìn từ phương diện khác, cô lại nhạy cảm và cơ trí mà cô gái khác không có.

Hơn nữa, cô có thói quen đổi bị động làm chủ động! Ngay như bây giờ . . . . . .

Lâm Nhược Kỳ nhìn xung quanh một chút, nghi ngờ hỏi "Cơ Liệt Thần, có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc anh đang chơi trò gì hay không? Thiệt là, chờ thật lâu rồi rất muốn đi toilet. . . . . ."

Lời nói đến một nửa, liếc nhìn anh một cái, oán giận nói: "Không phải muốn tôi tới thăm sao? Tại sao không có gì cả? Tôi nói trước cho anh biết a, nếu như khó coi cũng đừng trách tôi không có tính nhẫn nại. Bây giờ tôi đi toilet trước, một lát trở về chậm rãi chờ. . . . . ."

Thật ra trong lòng đang suy nghĩ: mẹ kiếp! Nhìn một cái cũng biết người này nhất định cho cô một tia sấm sét giữa trời quang, bây giờ không thừa dịp chạy trốn thì đợi đến bao giờ? !

Dứt lời liền đứng dậy, chuẩn bị chạy ra.

"Ngồi xuống!" Cơ Liệt Thần kéo cô lại, chợt kéo, cô liền rơi vào trong ngực anh.

"Bà xã, đừng vội. Yên tâm, tuyệt đối không để cho em thất vọng." Anh thì thầm.

Một đôi mắt đẹp sáng lấp lánh tà tà thổi qua, môi mỏng nở nụ cười xinh đẹp, giọng nói huyễn hoặc, tiếng gọi "Bà xã" êm ái tự nhiên, không hài lòng nhưng mang theo thoải mái không tả xiết nhưng khó hiểu kỳ lạ, ngay cả động tác dắt tay kéo cô vào ngực cũng ưu nhã làm cho người ta tim đập nhanh. . . . . .

Nếu là cô gái khác nhìn thấy anh cười như vậy, nghe anh gọi như vậy nhất định là sẽ bị mê hoặc mất cả ba hồn bảy vía nhưng trong lòng của Lâm Nhược Kỳ cũng rất rõ ràng, lúc người này lộ ra nụ cười như thế, nói lời như thế, chứng tỏ anh muốn bắt đầu làm chuyện xấu.

Mẹ nó, còn nói tuyệt đối không để cho cô thất vọng! Nhất định là có quỷ!

Đang muốn nói chuyện, lại nghe thấy Cơ Liệt Thần phát ra tiếng vỗ tay, "Bốp. . . . . ." Sau tiếng vang trong trẻo, ngay sau đó vừa "Ầm . . . . . ." một tiếng vang thật lớn, Lâm Nhược Kỳ suy đoán, có lẽ là tiếng hàng rào sắt nào đó. . . . . .

Theo tiếng vang Lâm Nhược Kỳ nhìn lại, không ngờ vừa nhìn thiếu chút nữa bị sợ đến ngã trên mặt đất.

Ông trời ơi! Cô lại nhìn thấy cái gì? !

Năm người đàn ông cao lớn, trong tay gắt gao lôi một sợi xích sắt thật lớn, một đầu khác xích sắt không phải là chó ngao Tây Tạng đã từng thiếu chút nữa nuốt cô vào bụng sao. . . . . .!

Những con chó ngao Tây Tạng này thân thể từng con to khỏe như sư tử, ánh mắt hung ác, khóe miệng dính nước bọt, giống như rõ ràng bọn chúng đang ở trạng thái vô cùng đói bụng, dùng sức duỗi chân đi về phía trước như muốn chạy trốn ra ngoài, sức mạnh đáng sợ, dường như người đàn ông to khỏe dắt bọn chúng cũng không khống chế được những con mãnh thú này.

Lâm Nhược Kỳ tin chắc, nếu không phải bọn chúng được huấn luyện, sợ là đã sớm xông lại xé nát cô. . . . . .

Toàn thân bắt đầu đổ mồ hôi lạnh! Cô đã từng gặp qua chó ngao Tây Tạng lợi hại, một con cũng đủ nuốt cô vào bụng nhưng đồng thời xuất hiện năm con, vậy chẳng phải là muốn đem lấy cô chia năm xẻ bảy sao? !

Thật khóc không ra nước mắt! Ai có thể nói cho cô biết, cô nên trốn nơi nào? !

Chó ngao Tây Tạng nhìn thấy chủ nhân Cơ Liệt Thần, đều nhao nhao muốn chạy tới phía trước, người đàn ông phía sau sắp khống chế không được dây xích sắt trong tay. Chỉ thấy ngón tay của Cơ Liệt Thần làm một động tác, chó ngao Tây Tạng đột nhiên đều yên lặng, ngoan ngoãn ngồi chồm hổm trên đất nhìn Lâm Nhược Kỳ trên ghế sa lon gào thét hai tiếng.

". . . . ." Lâm Nhược Kỳ mặt xám như tro tàn, đối mặt tình cảnh này khóc không ra nước mắt.

Cơ Liệt Thần nghiêng đầu nhìn cô một chút, cô gái này sợ đến nhảy lên đùi anh, toàn thân như bạch tuộc ôm anh đến sít sao.

"Đừng sợ, bọn chúng đều là sủng vật của anh, được huấn luyện đặc biệt hơn nữa bây giờ trên người của em có mùi của anh, bọn chúng tuyệt không làm em bị thương."

Khóe môi Cơ Liệt Thần, nâng lên một đường cong đẹp mắt.

Lâm Nhược Kỳ còn trong trạng thái hoảng sợ cực độ, căn bản không chú ý anh nói những gì, cho đến khi môi của anh đột nhiên phủ xuống, cuối cùng đầu óc mới tỉnh táo lại.

Loại chuyện hôn môi này, nếu bị năm người đàn ông cùng năm con chó ngao Tây Tạng vây xem thật không phải là chuyện tốt!

Lâm Nhược Kỳ lập tức phản kháng, lại không nghĩ rằng một cậu chủ nào đó căn bản không có ý định hôn sâu, chẳng qua ở môi cô nhàn nhạt hôn một chút, thuận tiện đem một bao da đeo vào trên cánh tay cô.

Bao tay da này rất dày, ít nhất dày 30 cm, vả lại gần như có thể bao bọc cả cánh tay của cô. Chẳng qua, Lâm Nhược Kỳ nhìn bao tay da này cảm thấy có chút quen mắt, giống như trong TV, lúc những cảnh sát huấn luyện cảnh khuyển, dường như chính là bộ dạng này...

. . . . . .

Vậy anh cho cô đeo cái đồ chơi này vào là có ý gì?

Thừa dịp cô kinh ngạc, Cơ Liệt Thần vô cùng dịu dàng cài xong nút khóa trên bao tay da, khóe môi vẫn mang theo nụ cười, tao nhã lịch sự, cao quý đứng đắn.

Dịu dàng nói: "Đi đi, chơi đùa với chúng nó một chút, bọn chúng sẽ thích em."

Lần này, Lâm Nhược Kỳ thật sự nổi giận.

"Gà 16, anh không có bệnh chứ? Muốn tôi chơi cùng chúng nó? Anh chắc chắn tôi sẽ không bị chơi đùa chết sao? !" Cô quát.

"Anh chắc chắn!" Cơ Liệt Thần gật đầu một cái, nhẹ giọng nói.

Làm như vậy đơn giản là muốn rèn luyện sự cho cô sự can đảm. Gan lớn, cũng không có nghĩa là can đảm lớn, huống chi ở tình huống cực kỳ nguy hiểm, không chỉ phụ thuộc vào can đảm còn cần các loại năng lực tùy cơ ứng biến.

Trong lòng Cơ Liệt Thần biết rõ, gả cho anh, cô sẽ gặp phải nguy hiểm như thế nào, anh không muốn đem cô giấu đi giống như chim Hoàng Yến, làm như vậy cũng không phải đang bảo vệ cô ngược lại sẽ hại cô. Để cho cô học được tự vệ như thế nào, chính là quan tâm cô tốt nhất.

Huấn luyện cho cô sự can đảm chẳng qua là bước đầu tiên, sau này vẫn còn có nhiều huấn luyện hơn chờ cô đi hoàn thành.

Năm con chó đều được huấn luyện, hơn nữa có bao tay bảo vệ, tuyệt đối sẽ không cắn cô bị thương. Như đã nói qua, nếu chó ngao Tây Tạng không được huấn luyện, vậy xem như khó nói. . . . . .

Chương 063: Anh dùng cách đặc biệt để yêu em (2)

Lúc này, năm con chó ngao Tây Tạng nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ mang bao tay, đều giống như ăn thuốc kích thích, nhao nhao muốn thử, muốn xông tới bên người Lâm Nhược Kỳ. Răng nanh dữ tợn phối hợp với tiếng gào thét

trầm muộn làm người ta rợn cả tóc gáy. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy Cơ Liệt Thần nhất định là điên rồi, biết rõ cô đã từng bị chó ngao Tây Tạng cắn, sợ chó ngao Tây Tạng muốn chết, tại sao còn muốn cho cô và những con chó ngao Tây Tạng "Chơi đùa" vậy? ! Chơi đùa cùng một lúc năm con, làm sao cô tiếp nhận được? !

"Tuuu. . . . ." Một tiếng còi vang lên, Cơ Liệt Thần đẩy Lâm Nhược Kỳ về phía trước, một con chó ngao Tây Tạng cách cô gần nhất nhanh chóng nhào tới nhưng chỉ đúng hai, ba bước vội tới trước mặt của cô, , đột nhiên sau đó bay lên trời, miệng to như chậu máu, rơi xuống chuẩn xác cắn lấy bao da trên cánh tay Lâm Nhược Kỳ đang mang. . . . . .

Nhất thời, đau đớn thấu xương kèm theo một sức mạnh kéo túm, trong nháy mắt ập tới!

Cô đau đến tuyệt vọng, cô đau đến rơi lệ. Cô nghĩ cánh tay của cô có lẽ sẽ bị cắn đứt. . . . . .

Nhưng đau đớn lại làm cho đầu óc của cô tỉnh táo khác thường, cô nhớ lại hình ảnh Cơ Liệt Thần dùng kiếm vung giết chó ngao Tây Tạng, vào giờ phút này nếu trong tay cô có một thanh kiếm, cho dù là một thanh đao ngắn cũng tốt!

Chịu đựng đau đớn kịch liệt, một cái tay khác theo bản năng lục lọi trên người của mình, để cho cô vui mừng chính là trong túi quần bên dưới thật sự có một thanh đao ngắn! Không đúng, , nói chính xác đây chẳng qua là một lưỡi dao chiều dài không đến mười phân! Nhưng làm sao đặt ở trong túi quần của cô vậy?

Không quan tâm được nhiều như vậy, người cũng sắp chết, cô trông nom cái lưỡi dao này từ đâu tới làm gì? ! Trực tiếp mở túi quần, từ bên trong rút dao ra, cầm chắc, nhắm cổ họng con chó ngao Tây Tạng kia cắt tới. . . . . .

"Tuuu. . . . ." Một tiếng còi vang lên, con chó ngao Tây Tạng lập tức buông lỏng bao tay da Lâm Nhược Kỳ mang trên cánh tay, vội vã phóng về phía Cơ Liệt Thần.

Lâm Nhược Kỳ thở phào nhẹ nhõm, nhìn một chút, động tác trong tay ngừng lại. . . . . .

Nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa có thể cắt đến cổ họng của nó rồi ! Nếu quả thật phải cắt bị thương nó, cô không đành lòng nhưng trong tình thế căng thẳng như vậy, cô không có lựa chọn nào khác.

Lại nhìn về phía Cơ Liệt Thần, anh khen thưởng cho con chó ngao Tây Tạng bằng một khối thịt bò loại tốt!

Cho đến khi mấy người đàn ông to khỏe dắt năm con chó ngao Tây Tạng rời đi, lúc này Lâm Nhược Kỳ mới có thể yên tâm, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển ngồi trên ghế sa lon.

Cô không hiểu hỏi: "Không phải nói muốn dắt bọn chúng đi chơi? Như vậy xong rồi?"

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần mỉm cười: "Thế nào, cảm thấy còn chưa đủ tận hứng? Nếu không, anh gọi chúng trở lại, tiếp tục chơi với em?"

Lâm Nhược Kỳ vội vàng lắc đầu: "Không, chẳng qua tôi cảm thấy kỳ lạ thôi. . . . . "

Cơ Liệt Thần hôn lên trán cô một cái, cởi nút bao tay da cho cô, rút cánh tay ra kiểm tra một lần. . Cũng may, cũng không bị thương đến gân cốt nhưng vẫn để lại một vòng dấu răng màu đỏ tím, Lâm Nhược Kỳ nhìn cảm thấy trong lòng vẫn còn sợ hãi. Nhịn đau, nhăn mày, định quay mặt không nhìn.

"Em biểu hiện không tệ, nếu em không kịp thời tìm được lưỡi dao, anh sẽ để cho mấy con chó ngao Tây Tạng khác tới, cho đến khi em tìm được lưỡi dao mới thôi." Giọng nói Cơ Liệt Thần vẫn dịu dàng, đã chuẩn bị trước thuốc trị thương bôi cho cô, hơi ngừng lại, ngước mắt nhẹ nhàng nói: "Buổi tối anh sẽ khen thưởng cho em. Trò chơi hôm nay kết thúc, ngày mai chúng ta tiếp tục."

Nghe anh nói như vậy, thiếu chút nữa Lâm Nhược Kỳ lập tức hôn mê! Nói như vậy, đây chẳng qua là cơn ác mộng mới bắt đầu? !

Mọi người đều nói, suy nghĩ của người mắc phải chứng bệnh hiểm nghèo cũng có thể sẽ bị ảnh hưởng, nghe anh nói lời này, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy thật quá chính xác!

Nếu mà cô gái trẻ u mê lần trước cho rằng Cơ Liệt Thần là người rất lịch sự, rất cao quý, có lẽ để cho cô ta sau khi bị chó ngao Tây Tạng đuổi theo một

lần sẽ biết, ý tưởng ban đầu của mình ngu xuẩn đến dường nào!

Cơ Liệt Thần, cho dù anh có lịch sự cao quý đến đâu đi nữa cũng là ác ma biến thái! Anh là ác ma tao nhã nhất, biến thái nhất trên đời này!

Sau này, Lâm Nhược Kỳ mới biết, năm con chó ngao Tây Tạng này đều được huấn luyện từ lúc còn nhỏ, biết sức lực nặng nhẹ, chỉ nhắm ngay mục tiêu (bao da) dưới miệng, hơn nữa sẽ không quá ác dưới miệng, nếu bọn chúng không được huấn luyện hoặc là chó ngao Tây Tạng trưởng thành, vậy thì vô cùng có khả năng chết người.

Biểu tiểu thư Tang Tuyết Phù sợ nhất chính là Vento chó ngao Tây Tạng trưởng thành, nghe nói con chó ngao Tây Tạng đó hung dữ nhất, lại thích nhất là Tang Tuyết Phù, mỗi lần nhìn thấy Tang Tuyết Phù sẽ vô cùng hưng phấn, trực tiếp nhào tới ôm Tang Tuyết Phù gặm, liếm. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ nghe xong, chắt lưỡi, nếu như đổi lại là cô, khẳng định cũng sẽ giống như Tang Tuyết Phù, sợ muốn chết.

Trở lại Lư Đăng Bảo số 1, vì đề phòng rủi ro, Cơ Liệt Thần gọi Tang Tuyết Phù tới chích cho cô một mũi thuốc ngừa chó dại.

Quả thật Lâm Nhược Kỳ vô cùng khâm phục Tang Tuyết Phù, cô còn có giấy chứng nhận bác sĩ thú y, bình thường, mấy con chó ngao Tây Tạng kia do cô trông nom.

"Tuyết Phù, tôi rất khâm phục cô, cũng không sợ mấy con chó ngao Tây Tạng kia"

"Nói nhảm, ai nói tôi không sợ? Tôi sợ bọn chúng nhất, nhất là con chó đực tên Vento! Như thế nào, có cảm giác rút kinh nghiệm xương máu của một nạn nhân hay không?"

Lâm Nhược Kỳ sững sờ, kinh ngạc, cặp mắt linh động trợn to, vụt sáng, sùng bái nhìn Tang Tuyết Phù, "Tuyết Phù, cô nói rất chính xác nha, tôi cảm thấy chính là loại cảm giác như cô nói. . . . . ."

"Ừ, Cái đó đúng. Bởi vì tôi cũng giống cô, cũng trải qua như vậy" Tang Tuyết Phù nhún vai một cái, tiếp tục nói: "Anh tôi có nói cho cô, ngày mai tiếp tục hay không?"

Lâm Nhược Kỳ sững sờ, chớp mắt, mê hoặc hỏi: "Có, làm sao cô biết?"

"Theo như cô nói nha, tôi cũng trải qua như vậy, dĩ nhiên biết rồi."

Lâm Nhược Kỳ ngớ ngẩn, bối rối, trong đầu đột nhiên lóe lên, hạ thấp giọng hỏi: "Vậy cô có biết, ngày mai làm những thứ gì hay không?"

Tang Tuyết Phù hơi nghẹo cổ, sau khi suy nghĩ một lúc, đáp lại như vầy: "Cũng là huấn luyện vô cùng nguy hiểm thôi."

"Huấn luyện? Tại sao tôi phải tiếp nhận huấn luyện? Tôi không cần!" Lâm Nhược Kỳ bĩu môi oán trách.

"Vậy cũng chưa chắc, nếu cô gả cho anh tôi, nhất định phải huấn luyện, đối với cô mà nói chỉ có lợi, không có hại." , Tang Tuyết Phù trả lời vô cùng chân thành, Lâm Nhược Kỳ từ vẻ mặt thản nhiên của cô, thấy được sự nghiêm túc và thành thật.

"Vậy sao. . . . ." Lâm Nhược Kỳ bị dáng vẻ nghiêm túc của Tang Tuyết Phù làm cho giật mình.

Tang Tuyết Phù càng nói như vậy, càng chứng minh mình sống ở bên cạnh Cơ Liệt Thần là chuyện vô cùng nguy hiểm. Mặc dù tạm thời còn chưa cảm nhận được mức độ nguy hiểm này đến cùng lớn bao nhiêu, nhưng cô biết Tang Tuyết Phù và Cơ Liệt Thần nói giống nhau, đều không phải là nói đùa.

Chương 063: Anh dùng cách đặc biệt để yêu em (3)

Thử mở miệng hỏi một vấn đề cuối cùng: "Vậy. . . . . Ngày mai, tôi lại bị chó ngao Tây Tạng đuổi theo sao?"

Ai ngờ, Tang Tuyết Phù trả lời thế này: "Loài muốn đuổi theo cô, đẹp hơn chó ngao Tây Tạng, còn hung ác gấp trăm lần so với chó ngao Tây Tạng!"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ mờ mịt.

Ông trời! Vẫn còn có loài gì đẹp hơn chó ngao Tây Tạng, còn hung ác hơn chó ngao Tây Tạng sao? Vậy là cái gì? Quả thật không dám tưởng tượng. . . . .

Lâm Nhược Kỳ ngây ngốc tại chỗ, cả người không nhịn được run lên, thật là

khó nghĩ, loài đó là một loài gì!

Đang sững sờ, liền phát hiện Cơ Liệt Thần ưu nhã bước từ ngoài đi vào phòng.

Anh thay lại quần áo bình thường, mặc áo sơ mi màu trắng, quần dài, dường như mới vừa tắm xong, tóc có chút ẩm ướt, anh vừa đi vừa lấy tay vẫy sợi tóc chưa khô, tóc trên trán bị động tác nhẹ nhàng của anh vén lên, mở ra một đường cong tuyệt mỹ.

Vẫn là cậu chủ quý tộc lười biếng a, ai có thể có nghĩ anh lại là người cầm đầu của "Liệt Diễm"? !

Lâm Nhược Kỳ lắc đầu một cái, không nghĩ ra nên nói gì với anh, người đàn ông này thật sự làm cho người rất không biết nói gì. . . . . .

Cơ Liệt Thần nhìn thấy cô gục đầu, vẻ mặt ủ rủ, mỉm cười, đến gần cô, vô cùng chiếm giữ, ôm bả vai của cô, nghênh ngang nói với Tang Tuyết Phù: "Được rồi, cô đã chiếm giữ cô ấy đã lâu rồi, thời gian còn lại là của tôi và cô ấy"

Dứt lời, ôm lấy Lâm Nhược Kỳ, cũng không quay đầu lại đi khỏi.

"Gà 16, anh có thể đừng ở trước mặt người khác cư xử ghê tởm như vậy được không?" Một cô gái nhỏ không hài lòng kháng nghị.

"Cô ấy là em họ của anh, không phải là người khác." Cuối cùng lại bổ sung một câu, "Bà xã, , có phải em nên thay đổi cách xưng hô hay không? Không muốn gọi anh là ông xã cũng được nhưng xin đừng cả ngày gọi anh là Gà 16."

". . . . . Tôi không làm được."

"Dù sao em sẽ phải gả cho anh, giữa vợ chồng ân ân ái ái là rất bình thường. Thân mật gọi đối phương là bước đầu tiên, gọi anh là ‘ông xã’ thử xem?" Anh dịu dàng dụ dỗ cô.

". . . . . Nhưng tôi còn chưa gả!" Một cô gái nào đó nghẹn đỏ gương mặt, nói nhiều rối rắm, càng nói càng rối rắm.

"Ở trong mắt bọn họ, em đã là người của anh rồi."

". . . . . ." Cô nghẹn lời.

Trong lúc cãi nhau, Cơ Liệt Thần đã ôm cô vào phòng ngủ của mình, phát hiện sự thay đổi này, Lâm Nhược Kỳ lập tức cảnh giác.

"Tôi...tại sao tôi phải tới phòng ngủ của anh?" Chẳng lẽ, anh lại muốn làm chuyện kia rồi sao?

Ý thức được mình có "Nguy hiểm", Lâm Nhược Kỳ lập tức nhảy ra cách xa anh một mét, phòng bị nói♡iễn‿đàn‿l♡ê‿quý‿đ♡ôn "Tôi nhắc nhỡ anh trước, hôm nay tôi bị thương, không thể làm tiếp vận động nữa. Hơn nữa, anh cũng biết, gần đây thân thể tôi khó chịu. . . . . ."

Cũng may, hôm qua tới ngày nghỉ lễ rồi, vừa đúng dùng để lấy cớ.

Ai ngờ, một cậu chủ nào đó lơ đễnh cười: "Yên tâm, anh cũng không muốn làm gì em. Đã nói phải khen thưởng cho em, chẳng qua bây giờ anh muốn làm tròn lời hứa thôi."

Lâm Nhược Kỳ ngây ngốc, bối rối: ". . . . . Khen thưởng? Khen thưởng cái gì?"

Nhìn ánh mắt chứa nụ cười chúm chím, từ đầu đến cuối không rời đi khuôn mặt của mình, trong lòng Lâm Nhược Kỳ đột nhiên dâng lên một dự cảm xấu.

Cơ Liệt Thần cười khẽ: "Hôm nay em cực khổ, cho nên người làm chồng như anh, tối nay muốn đích thân phục vụ em. . . . . Tắm."

"Cái gì? Tắm? !" Còn đích thân phục vụ? Đây cũng quá hoang đường! Lâm Nhược Kỳ lập tức kinh hãi nhảy lên.

Liên tiếp hướng anh khoát tay, hết sức muốn bày tỏ ý kiến của mình: "Không cần, ha ha, tôi không dám làm phiền Cậu chủ Cơ tắm cho tôi. . . . . Hơn nữa, hôm nay tôi cũng không muốn tắm. . . . . ."

Cơ Liệt Thần híp mắt, con ngươi thâm trầm nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ bé quẫn bách của Lâm Nhược Kỳ.

Ha ha, đây chính là hiệu quả anh muốn. Anh phải để cho cô quen bên cạnh

tùy thời có anh, anh muốn để cho cô biết, người đàn ông có thể gần gũi cô cũng chỉ có anh . . . . . .

Giọng nói dịu dàng mê hoặc: "Làm sao có thể? Hoạt động lâu như vậy, khẳng định toàn thân đều đầy mùi mồ hôi, em không ngại bẩn nhưng anh làm sao có thể nhẫn tâm để cho bà xã em biến thành bẩn ? Anh cởi đồ cho em."

Dứt lời, liền ôm lấy cô đi tới phòng tắm. . . . . .

"Này, chờ một chút, tôi đồng ý với anh, tôi tắm, tôi tắm. . . . . Chẳng qua không cần làm phiền anh, tôi tự mình tắm." Nói xong, liền chạy mấy bước về phía phòng tắm.

Anh một tay níu cô lại: "Không được, trên người em có vết thương, hôm qua đóng dấu ấn cho em cũng không thể đụng nước, để cho anh. . . . . ."

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy da đầu tê dại, "Thật không cần, tôi tự mình tắm là được rồi!"

Vội vàng ba chân bốn cẳng bỏ chạy vào phòng tắm.

"Phịch. . . . . ." Một tiếng đóng cửa phòng tắm, khóa cửa thật kỹ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Phù, người đàn ông này càng ngày càng không có liêm sỉ rồi, hoàn hảo cô nhanh chóng chạy trốn. . . . . .

Xoay người nhìn một chút bên trong phòng tắm, bồn tắm lớn, SPA xoa bóp, Lâm Nhược Kỳ nở nụ cười xinh đẹp, được rồi, , dứt khoát tắm SPA, tắm hai giờ, có lẽ người kia cũng không kiên nhẫn đợi được nữa, nói không chừng cô đi ra ngoài thì anh cũng ngủ thiếp đi. . . . . .

Sau khi hạ quyết tâm, Lâm Nhược Kỳ vui vẻ cởi áo ra, quần, áo lót. . . . . .

Bên ngoài phòng tắm, Cơ Liệt Thần không chút hoang mang, rót một ly rượu đỏ, lười biếng ngồi vào trong ghế sa lon, tầm mắt nhìn về phía cửa thuỷ tinh hơi mờ chưa từng dời đi. Cười thật vui vẻ, cười đến quỷ dị.

Ha ha, cô gái nhỏ đó, căn bản quên cầm quần áo tắm, gọi anh vào phòng tắm là chuyện sớm hay muộn. . . . . .

Chương 063: Anh dùng cách đặc biệt để yêu em (4)

Đột nhiên, xuyên cửa thủy tinh, mơ hồ nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ đang cởi từng cái, từng cái, đôi tay đưa ra sau lưng cởi xuống áo lót, sau đó cúi người xuống, bắt đầu cởi xuống quần lót. . . . . Trong đầu không nhịn được tưởng tượng toàn thân Lâm Nhược Kỳ trần truồng, thân thể trắng nõn mềm mại cùng với cảnh tượng làm cho người ta mạch máu sôi trào.

Cơ Liệt Thần chỉ cảm thấy trong mũi nóng lên, anh giật mình, một giây kế tiếp vội vàng che cái mũi của mình, dời tầm mắt. . . . . .

Con bà nó, thiếu chút nữa anh bị chảy máu mũi!

Cơ Liệt Thần khẽ nguyền rủa một tiếng, vội vàng đứng lên, cầm hộp điều khiển TV để ở trên bàn cách đó không xa, nhấn nút mở ti vi bắt đầu xem phim truyền hình!

Lâm Nhược Kỳ tắm SPA, cô phá vỡ kỷ lục lần trước, tắm ước chừng hơn hai giờ!

Hơn hai giờ, nói lâu thì không lâu lắm, nhưng đối với một nam một nữ ở cùng một phòng mà nói là một loại giày vò!

Lâm Nhược Kỳ rối rắm chuyện mình nên đi ra ngoài hay không, Cơ Liệt Thần đè nén sắp phun trào. Không thể nghi ngờ, đây là một loại chịu đựng thật gian nan. . . . . .

Cuối cùng, Lâm Nhược Kỳ quyết định đi ra.

Cô nghĩ như vậy: dù sao mình tới ngày nghỉ lễ, anh cũng biết rồi, sẽ không cưỡng ép cô, anh luôn rất có tự chủ, lần này cũng sẽ không làm gì cô. Hơn nữa, trong người anh có bệnh, phương diện kia không thể mạnh hơn người bình thường, giống như chính anh đã nói "Năng lực có hạn", nếu như ở phương diện kia anh thật sự có yêu cầu với cô, cô có thể nghiêm nghị "Cảnh cáo" anh, ngay cả khi cần thiết có thể dùng "Võ lực" . . . . . .

Vì vậy, sau khi xem xét một phen, Lâm Nhược Kỳ quyết định bao bọc vô cùng chặt chẽ đi ra.

Quay đầu nhìn lại, xong rồi. . . . . Cô quên mang quần áo tắm vào!

Hỏng bét, quần áo dơ đã bị cô ném xuống đất, sớm bị nước vẫy ra dính ướt, muốn mặc quần áo dơ đi ra là không thể nào.

Dùng khăn tắm? Lâm Nhược Kỳ gở xuống khăn tắm vừa nhìn, vẻ mặt ngớ ra.

Mẹ nó, lần trước tới, còn nhìn thấy nơi này có một khăn tắm thật to, tại sao hôm nay lại trở thành một cái nhỏ như vậy? (nói nhảm, người ta sớm đã có dự mưu) suy nghĩ một chút, cho dù trùm một cái khăn tắm đi ra ngoài cũng không ổn, bộ dáng kia quá lộ, dễ dàng khơi dậy phương diện kia của đàn ông, nếu để cho anh nhìn thấy bộ dáng này của cô đi ra ngoài, chắc sẽ nhào tới . . . . . .

Vậy nên làm sao mới được đây?

Cuối cùng, trải qua một phen kịch liệt đấu tranh tư tưởng, rốt cuộc Lâm Nhược Kỳ quyết định gọi Cơ Liệt Thần để nhờ vả.

"Gà 16! Anh giúp tôi một việc, được không?"

Một cậu chủ nào đó xem phim truyền hình một lúc bị nhàm chán, nghĩ không ra tại sao phụ nữ lại thích xem thứ này, thật là không có hứng thú tiếp tục xem tiếp, định nằm nghiêng trên giường xem "Sherlock Holmes toàn tập" của mình.

Nghe Lâm Nhược Kỳ gọi, trên môi anh tràn ra một nụ cười thú vị.

"Được." Anh chỉ đơn giản đáp một chữ nhưng lại không đứng dậy, vẫn lười biếng nghiêng dựa vào trên giường, nhẹ nhàng hỏi: "Em muốn anh giúp em việc gì?"

Lúc này, Lâm Nhược Kỳ đã từ trong bồn tắm, lau khô thân thể, cầm khăn tắm nhỏ đến căn bản không thể che kín ba điểm, đứng ở phía sau cửa lau tóc, vừa nói: "Anh có thể giúp tôi lấy quần áo một chút hay không? Ách. . . . . Áo ngủ cũng được."

Cuối cùng, dường như nhớ ra cái gì đó, lại bổ sung một câu: ". . . . . Đừng quên đồ lót."

Cô căn bản không biết gì mình cách cửa kính gần như vậy, có thể tạo ra hiệu

quả thị giác thế nào, càng không biết lời nói của mình vô cùng mập mờ và có ý khiêu khích. Cô vô tâm, chẳng qua trong lòng rối rắm chuyện quần áo, căn bản không ngờ bên ngoài phòng, cậu chủ nào đó bị lửa dục khó nhịn. . . . . .

Trên cánh cửa thủy tinh phản chiếu dáng người rất mềm mại của Lâm Nhược Kỳ, tư thế giống như đang khiêu khích, con ngươi của Cơ Liệt Thần theo động tác "Õng ẹo làm dáng" của cô mà thình thịch nhúc nhích, từng tư thế của cô cũng khắc vào trong não của anh . . . . . .

Anh nghĩ, có lẽ đây là hình ảnh tuyệt vời nhất, mê người nhất mà cả đời anh nhìn thấy.

Bộp một tiếng khép sách lại, Cơ Liệt Thần đột nhiên đứng dậy mở tủ quần áo của mình, tiện tay lấy áo sơ mi trắng của mình đi tới cửa phòng tắm.

Thân thể của cô cách anh gần như vậy, vẻn vẹn cách nhau một bức tường. . . . . .

Thở ra một hơi, trong lòng bình tĩnh, anh gõ vào cánh cửa thủy tinh. Giọng khàn khàn nói: "Dùng áo sơ mi của anh đi, em mặc tạm một chút."

Lâm Nhược Kỳ ngẩn ra, giọng nói của anh thật kỳ quái.

"Ách. . . . . Được rồi." Cô thỏa hiệp.

Không thể ôm hi vọng quá lớn đối với anh, hơn nữa muốn anh đem áo ngủ và đồ lót gì đó, chính xác là làm khó anh.

Cánh cửa thủy tinh mở ra một khe hở nho nhỏ, cánh tay búp sen trắng nõn của Lâm Nhược Kỳ vươn ra, ở giữa không trung quơ, quơ.

"Đang ở đâu vậy? Nhanh lên một chút đi." Cô có chút cáu giận, lo lắng anh đang lừa mình.

Chính xác Cơ Liệt Thần muốn lừa cô. Nhìn cánh tay trắng mềm mại, từng giọt nước óng ánh trong suốt trên cổ tay, nghiêng đầu là có thể nhìn thấy thân thể mềm mại của cô chiếu vào cửa thủy tinh hơi mờ. . . . . con ngươi thâm trầm của anh càng thâm thúy hơn, cặp mắt dường như muốn bốc cháy, bụng nhất thời xông lên một ngọn lửa.

Nuốt một ngụm nước bọt, trong đầu căng thẳng như một dây cung sắp đứt,

anh không để ý đến phong cách ưu nhã cứt chó, không để ý cái được gọi là khí chất quý tộc, không để ý những thứ lễ nghi, đạo đức cao thượng, dứt khoát đưa chân ra chống đỡ ở giữa khung cửa và cánh cửa thủy tinh, cả người nhanh chóng chen vào phòng tắm!

"A . . . . . "

Cả người Lâm Nhược Kỳ gần như trần truồng, bị hành động đột ngột của Cơ Liệt Thần dọa cho kinh hãi thét lên.

Một giây kế tiếp, quẫn bách và oán giận trách: "Anh...anh, tại sao anh lại vào! Anh...anh giở trò lưu manh! Anh hạ lưu! Nhanh đi ra ngoài cho tôi! Nếu anh không đi ra ngoài, tôi sẽ kêu lên ! Có nghe thấy không, nhanh đi ra ngoài. . . . . "

Lâm Nhược Kỳ vừa mắng, vừa không để ý hình tượng, dùng chân đấm đá anh, căn bản quên mất mình gần như không một mảnh vải, vừa duỗi chân vừa tay đấm, tất cả không nên nhìn đã nhìn, tất cả đều bị Cơ Liệt Thần nhìn sạch bách.

"Này, em hãy nghe anh nói, em đừng vội. . . . . "

Theo bản năng Cơ Liệt Thần lấy tay ngăn chặn cô tay đấm chân đá, trong lúc tránh né, áo sơ mi trắng sạch sẽ cũng rớt xuống đất.

Khi áo sơ mi trắng phau phau rơi trên mặt đất, rốt cuộc Lâm Nhược Kỳ tỉnh táo. Như thế rất tốt, Tác phẩm được dịch trực tiếp tại diễn▒đànlê▒quýđôn, , toàn thân cũng bị nhìn anh sạch còn chưa nói, áo sơ mi trắng duy nhất có thể che đậy thân thể cũng bị anh làm rớt xuống đất. . . . . .

Một giây kế tiếp, sức lực tay đấm chân đá càng lớn hơn: "Đều tại anh, đều tại anh, anh nhanh đi ra ngoài cho tôi, không cho nhìn có nghe không? ! Nhanh đi ra ngoài cho tôi. . . . . A. . . . . " Chương 063: Anh dùng cách đặc biệt để yêu em (5)

Ai ngờ, động tác của cô quá mức mạnh bạo, chân trượt, cả người ngã ngửa xuống bồn tắm lớn phía sau lưng. Trong lòng Cơ Liệt Thần cũng kinh hãi, phản xạ có điều kiện ôm ở bên eo của cô, nào biết bị cô vểnh chân lên, vừa vặn đá vào đầu gối của anh, Cơ Liệt Thần rên lên một tiếng, trợt theo dưới chân cô. . . . . .

"Bùm . . . . . ."

Cả hai người song song ngã vào trong bồn tắm, trực tiếp biến thành một đôi uyên ương trong nước! (haha, buồn cười wé)

Đợi đến khi Lâm Nhược Kỳ phản ứng kịp, mới phát hiện tư thế của mình, cô ở trên anh ở dưới, giạng chân ở trên hai chân của anh mà toàn thân của cô không có vật gì!

Đầu ong ong nóng lên, Thật khóc không ra nước mắt! Lần này, thật đúng là mất hồn rồi. . . . . .

Vừa định bò dậy che đậy, Lâm Nhược Kỳ liền bị hai cánh tay rắn chắc có lực của Cơ Liệt Thần nắm hai chân mình thật chặt. Không chỉ như thế, đôi bàn tay giống như một gọng kềm khẽ kéo cái mông của cô di chuyển lên một tấc, cô vững vàng ngồi ở trên bụng của anh !

Một giây kế tiếp môi áp tới.

Đụng phải cánh môi làm đau Lâm Nhược Kỳ. Gần đây anh càng ngày càng nóng lòng, càng ngày càng khó khống chế hành động.

Sở dĩ nói như vậy là bởi vì từ nụ hôn của anh cô có thể cảm nhận được. Trước kia nụ hôn của anh cho dù nóng bỏng đi nữa cũng dịu dàng kiên nhẫn, cho dù kích tình đi nữa cũng cố gắng chịu đựng. Vậy mà hôm nay, nụ hôn của anh mang theo mạnh mẽ tiến công làm cho lòng người sinh sợ hãi sợ!

Nhưng dần dần, cô cảm thấy mình cũng hơi không khống chế được rồi.

Khi môi quấn quít với nhau, trời đất quay cuồng. . . . . .

Thân thể anh cao gầy mạnh khỏe, cho dù nằm ở phía dưới vẫn căng đầy có lực đè xuống cô, dập đầu làm cho cô đau nhức.

"Làm thế nào, làm thế nào? Anh thật sự muốn em. . . . . ." Cơ Liệt Thần buông cánh môi bị mút đỏ tươi của Lâm Nhược Kỳ, kích động nói.

Anh biết cô còn đang nghỉ lễ nhưng ngọn lửa dục trong lòng làm sao dập tắt? Thật, thật sự rất muốn hung hăng muốn cô!

Lâm Nhược Kỳ thở mạnh, theo bản năng nói: "Không được, tôi sợ. . . . . ."

Cô thật sự sợ, tóm lại lần đầu tiên rất sợ, huống chi còn đang nghỉ lễ. Dù nói thế nào, vào thời điểm này là không được.

Cơ Liệt Thần nheo mắt, đôi mắt xinh đẹp chứa đầy dục vọng chăm chú nhìn vào mắt của cô, mặt của cô rất xinh đẹp, hồng hồng, có lẽ là vì mới vừa tắm nước nóng, cũng có lẽ là vì hành động vừa rồi, anh nhẹ nhàng véo má mềm mại của cô, phát hiện cô nhíu nhíu mày, nhắm mắt lại nhưng không có phản kháng. . . . .

Anh có chút vui vẻ. Sau đó, khóe môi nâng lên một nụ cười hiền lành, bàn tay kia nâng cái mông cô nhẹ nhàng dùng một chút sức vuốt ve, vuốt da thịt của cô, khàn giọng mê hoặc nói: "Anh có thể không muốn em, chẳng qua em phải giúp anh một chút."

Dĩ nhiên Lâm Nhược Kỳ nghe nhưng không hiểu ý trong lời nói của anh, chẳng qua cô cũng không nghĩ quá nhiều, Tác phẩm được dịch trực tiếp tại diễn๖ۣۜđànlê๖ۣۜquýđôn, , thứ nhất là trong óc một mảnh bột nhão, thứ hai trong lòng có cân nhắc: nếu như Cơ Liệt Thần thật sự muốn ép buộc mình, mười Lâm Nhược Kỳ sớm đã bị anh ăn sạch sẽ rồi, anh không cần chờ tới bây giờ?

Không cẩn thận cân nhắc ý tứ trong lời nói của anh, đầu hoàn toàn không chịu khống chế, hành động lại càng không chịu khống chế, chỉ có thể từng bước, từng bước theo trêu chọc khiêu khích của anh từ từ thích ứng. . . . . .

Phần môi cực nóng, hơi thở của Cơ Liệt Thần phun lên gò má của Lâm Nhược Kỳ, nồng nặc nhộn nhạo lẫn nhau, một loại cảm giác không kháng cự được, ngọt như kem mùa hè bao bọc lấy cô. Cảm giác kia vừa ngọt ngào, lại thần kỳ, vừa điên cuồng, lại mê loạn. . . . . .

Khó khăn kiềm chế, Cơ Liệt Thần khẽ nguyền rủa một tiếng, răng môi dời xuống, chui đến cổ của cô, xương quai xanh, dấu ấn, vai trắng nõn. . . . . nhẹ nhàng mút vào, khiến Lâm Nhược Kỳ không nhịn được cảm thấy toàn thân tê dại, khẽ run. . . . . .

Mút, càng lúc càng trở nên dịu dàng, mang theo đầu lưỡi trêu đùa, dọc theo da thịt mềm mại, một vòng, một vòng mút hôn. Thân thể từ từ ấm áp khác thường, thậm chí có thể làm cho cô cảm nhận được đường vân thô nhám trên đầu lưỡi của anh.

Tâm thần đều say, khoái cảm chiếm cứ toàn thân, tràn ngập cả đại não, Lâm

Nhược Kỳ không cách nào suy nghĩ, không cách nào lên tiếng, đôi mắt không biết khi nào trừng lớn, nhưng chẳng qua không thể phản kháng, để mặc cho anh đang trên người cô làm xằng làm bậy.

Cái này không hợp tình lý, cái này quá điên cuồng, nếu nói đêm qua hai người gần như lau súng cướp cò thì cũng thôi đi, nhưng rõ ràng biết cô tới nghỉ lễ, hai người lại làm chuyện thân mật như thế, cũng quá kỳ quái!

Nhưng cô không thể cử động, cảm giác dường như mình đắm chìm trong biển tình của Cơ Liệt Thần, cái loại hạnh phúc bị người hết lòng cưng chìu, giống như rong dưới đáy biển quấn cô thật chặt làm cho cô không cách nào thở nổi, càng không cách nào tránh thoát, chỉ có thể chìm trong vòng xoáy dịu dàng. . . . .

"Cơ. . . . . Cơ Liệt Thần. . . . . Anh đừng. . . . . Đừng như vậy. . . . . ." Rốt cuộc Lâm Nhược Kỳ vẫn phải mở miệng xin tha.

Tiếp tục như vậy nữa, cô sợ anh sẽ mất khống chế được, càng sợ mình sẽ mất khống chế, nếu như cô có một chút thỏa hiệp, hoặc là khó kìm lòng nổi, sẽ khiến cho anh không chút kiêng kỵ làm tiếp.

Giọng nói tà nịnh của anh thoảng bên tai cô, "Lâm Nhược Kỳ, đời này, em nhất định là của anh, xem như bây giờ em không muốn, sớm muộn em vẫn là của anh!"

"Tôi là người, cũng không phải là món đồ chơi của anh!"

Cô hơi tức giận, bị anh lớn mật nói lời ngông cuồng, mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt. Vừa giận đến cắn răng nghiến lợi, vừa bắt đầu đánh anh.

Cô có thể cảm nhận 'cái kia' đang vận sức chờ phát động, gần như muốn nhô ra, không kịp che kín nửa người trên mềm mại, chỉ muốn nhanh chóng nhảy khỏi tình cảnh nguy hiểm này. . . . . .

"Đừng động! Đừng cử động nữa, anh không dám cam đoan mình sẽ không phát tiết ở tại trên người của em. . . . . Lâm Nhược Kỳ, em cố ý quyến rũ anh sao? Để cho anh không chiếm được, lại càng muốn chiếm, có đúng không?" Cơ Liệt Thần mê hoặc nói.

Trong lúc nói chuyện, một bàn tay bắt được bàn tay mềm của cô, đặt lên lồng ngực rắn chắc nở nang của mình, chậm rãi dời xuống đến bụng không

hề thịt dư, rồi đến cái kia nóng bỏng, tay cầm tay, dạy cô di chuyển như thế nào. . . . . .

Lần này, Lâm Nhược Kỳ thật sự kinh hãi muốn nhảy lên! Giống như đó là một củ khoai lang phỏng tay, ước gì lập tức vứt bỏ, Tác phẩm được dịch trực tiếp tại diễn๖ۣۜđànlê๖ۣۜquýđôn, , hất tay đánh rơi bàn tay ma quỷ của anh, đồng thời người đã hoàn toàn tỉnh táo.

"Cơ Liệt Thần. . . . . Anh Đại Lưu Manh!"

Dù sao, ghim cũng đã ghim qua, sờ cũng đã sờ qua, dưới tình thế cấp bách, Lâm Nhược Kỳ dứt khoát bắt được cái kia của anh, hung hăng bóp một cái!

"Hả. . . . . Em!" Theo bản năng, Cơ Liệt Thần buông tay, đưa ra một cái tay khác bắt được móng vuốt "Làm ác" của cô, "Lâm Nhược Kỳ! Em muốn mưu sát chồng. . . . . ."

Ai ngờ, anh còn chưa dứt lời, Lâm Nhược Kỳ nâng lên một cái tay khác cho anh một cái tát.

"Chát . . . . . " Vô cùng vang dội.

Lần này, hoàn toàn đem Cơ Liệt Thần tát cho hôn mê, một bên gò má bị tát tai đau rát!

Nhưng Cơ Liệt Thần cảm thấy chân chính đau không phải mặt của anh, mà là tim của anh . . . . . .

Chương 64: Cảm giác yêu một người

Chương 064: Cảm giác yêu một người (1)

Lâm Nhược Kỳ thấy anh nghiêng cổ sững sờ, vội vàng bò dậy cũng không để ý toàn thân ướt đẫm nhỏ nước, tiện tay trùm lên khăn tắm chạy khỏi phòng tắm, cũng không đi từ hành lang mà trực tiếp mở tủ âm tường thật to nhảy vào, nhanh chóng nhảy ra, nắm quần áo chạy vào phòng tắm của mình, đóng cửa, khóa trái, mặc quần áo.

Một loạt động tác nhanh chóng lưu loát. Cô cảm thấy lúc mình học khóa thể dục chạy nước rút hơn 100 mét thì cũng không nhanh như vậy, xem ra bị người ép, phát huy tiềm lực thật là vô cùng lớn a. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ ở trong phòng tắm của mình hơn mười phút, phát hiện Cơ Liệt Thần cũng không có ý tìm đến cô tính sổ, không khỏi nhớ tới mình hung ác bóp một cái như vậy, chẳng lẽ làm cho căn bệnh thời kỳ chót của tái phát nặng?

Nghĩ đến đây, cô lại có chút hối hận.

Cẩn thận từng li từng tí đem tủ âm tường kéo ra một khe hở, đôi mắt nhỏ lặng lẽ nhìn vào trong. Cái đầu nhỏ mới vừa ló ra liền bị mùi thuốc lá trong phòng ngủ của anh cho xông tới, vội vàng đem cửa tủ âm tường đóng lại.

Má ơi! Tại sao có mùi thuốc lá nồng nặc như vậy? ! Anh muốn xông chết mình sao?

Bên kia, Cơ Liệt Thần lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon. Ngón tay thon dài đang kẹp một điếu thuốc, lười biếng phun ra nuốt vào, khói mù lượn lờ sau khuôn mặt đẹp trai, một mảnh vắng lặng.

Anh đã từng không muốn hút thuốc lá, không phả không rút ra mà là rất ít hút nhưng mà khi anh hút thuốc lá, nhất định là gặp chuyện vô cùng khó giải quyết.

Cơ Liệt Thần thật không có nghĩ đến, làm người cầm đầu "Liệt Diễm", sự

chịu đựng của anh tốt tới mức như thế, anh vừa khâm phục mình cũng cảm thấy đau buồn cho mình.

Có lẽ Cơ Liệt Thần càng không nghĩ tới: mình vốn muốn chơi đùa với cô nhưng cuối cùng cũng là Thượng Đế chơi chính anh !

Khóe môi nâng lên một nụ cười khổ. Cơ Liệt Thần nằm ngang trên ghế sofa, khẽ khép mắt, bắt đầu nghỉ ngơi.

Tối nay, có lẽ lại mất ngủ thôi. . . . . .

Tối nay, Lâm Nhược Kỳ cũng không ngủ được, bởi vì đề phòng Cơ Liệt Thần đánh úp, cô mặc chỉnh tề, ngay cả áo khoác cũng không dám cởi ra. Ngủ thẳng đến bốn năm giờ sáng thì bị một chuỗi tiếng động kỳ quái đánh thức.

Mơ mơ màng màng từ trên giường bò dậy, phát hiện bên ngoài cửa sổ có ánh sáng kỳ dị lóe lên, tiếng động kỳ quái này có chút quen tai, nghe giống như tiếng động cơ máy bay trực thăng phát ra. Cô mở rèm cửa sổ ra nhìn. . . . . .

Trời ạ, đúng là bị cô đoán trúng, thật sự là máy bay trực thăng!

Một cậu chủ nào đó thay lại bộ đồ rằn ri, trong tay cầm loa phát thanh, treo nửa người cạnh cửa máy bay trực thăng mà bên dưới máy bay trực thăng chính là vực sâu vạn trượng!

"Lâm Nhược Kỳ, cho em năm phút, nhanh thay quần áo, ra ngoài!"

Chẳng qua Lâm Nhược Kỳ mới ngủ 3-4h, đại não vẫn còn chưa hoạt động, mới nghe thấy anh ra lệnh, nhất thời chưa kịp phản ứng.

Máy bay trực thăng "Hồng hộc" thổi mạnh gió, mà gương mặt Cơ Liệt Thần lạnh lẽo như ác ma.

Anh lại một lần nữa ra lệnh: "Có nghe thấy không? ! Lâm Nhược Kỳ, năm phút sau tập họp tại cửa Cổ bảo! Động tác nhanh lên một chút, đến trễ phạt em ba bữa cơm!"

"Cái gì? !" Cô thét chói tai ra tiếng.

Mặc dù Lâm Nhược Kỳ không phải là một người ham ăn nhưng phạt không

ăn ba bữa cơm đây chính là điều rất khó chịu. Vội vàng bằng tốc độ nhanh nhất thay bộ đồ rằn ri mà đám nữ giúp việc sớm đã chuẩn bị tốt, đổi lại giày da, điểm tâm cũng không kịp ăn, liền chạy thùng thùng ra Cổ bảo.

Heber sớm chờ tại cửa đại sảnh, nhìn thấy cô chạy tới liền mở cửa chính cho cô.

Lâm Nhược Kỳ cũng lười nói cám ơn, ra khỏi cửa chính liền hướng về phía một cậu chủ nào đó trong không trung mắng: "Gà 16! Anh lại nổi điên làm gì? !"

Trải qua tối qua, Cơ Liệt Thần một đêm hoàn toàn không chợp mắt, tâm trạng cực độ không tốt, tạm thời sửa lại kế hoạch quyết định cho cô tới huấn luyện ma quỷ một lần. , . . Hiện tại, nghe thấy cô còn gọi là mình "Gà 16", hoàn toàn không có giác ngộ sắp trở thành bà xã của anh nhất thời càng nổi giận hơn, hai bên huyệt Thái Dương đập thình thịch không ngừng.

Giơ cánh tay phải, Cơ Liệt Thần lấy ra một khẩu súng máy tự động nắm trong tay, nhắm ngay Lâm Nhược Kỳ!

"Lâm Nhược Kỳ, em dạy mãi không sửa, tội thêm một bậc, phạt em buổi tối không được phép ngủ!" Cuối cùng có một ngày, anh cũng sẽ để cho cô nếm thử mùi vị lửa dục khó nhịn, trắng đêm không ngủ. . . . . .

Nhìn thấy gương mặt anh lạnh lùng dọa người, sớm đã mất đi ưu nhã và nhàn tản những ngày qua, ánh mắt tràn đầy thô bạo và điên cuồng. Lâm Nhược Kỳ không dám lỗ mãng nữa, chỉ đành phải ngoan ngoãn chui vào trong máy bay trực thăng, trốn ở góc phòng, giương mắt nhìn Cơ Liệt Thần.

Trên đường, mắt anh cũng không còn nhìn cô, khẩu súng treo chếch vào trong ngực, ôm cánh tay giả vờ ngủ say.

Nửa giờ sau, máy bay trực thăng lái đến một nơi gần lưng chừng núi sườn núi, ở giữa không trung cách mặt cỏ dại chừng 3-4 m.

Cơ Liệt Thần mở đôi mắt yêu mị, tròng mắt đen lạnh lùng, lạnh nhạt ra lệnh: "Nhảy xuống!"

Lâm Nhược Kỳ cho rằng mình nghe lầm: "Cái gì? Nhảy xuống? Anh muốn tôi từ trên máy bay trực thăng. . . . . Nhảy xuống? !" Cô hoảng sợ mắt nhìn xuống dưới chân rừng cây tầng tầng lớp lớp, có chút khó có thể tin lời của

anh.

Cơ Liệt Thần liếc cô một cái, đi tới cửa hầm, ‘rầm’ một tiếng, đột nhiên đẩy ra cửa cabin, gió lốc lạnh lùng trong nháy mắt cuốn vào, Lâm Nhược Kỳ không đứng vững thiếu chút nữa ngã lộn chổng vó xuống. Hoàn hảo trong cơn hoảng loạn, cô bắt lấy cánh tay Cơ Liệt Thần.

"Anh giúp em."

Cơ Liệt Thần đột nhiên ngăn tay Lâm Nhược Kỳ, đẩy xuống một cái, sau một tiếng kêu gào thê lương, Lâm Nhược Kỳ rơi xuống. Trong lúc rơi xuống đất, rốt cuộc Lâm Nhược Kỳ mới hiểu trong miệng anh nói "Giúp", thì ra chính là rất thản nhiên đẩy cô xuống.

Cũng may, kỹ thuật lái máy bay của Diêm Hạo rất tốt, anh ta đang khống chế độ cao cũng không cao, hơn nữa trên sườn núi cỏ dại mọc thành bụi, lúc té xuống mặc dù hai chân bị chấn động đến tê dại nhưng cảm giác đau cũng không rõ ràng lắm.

Lâm Nhược Kỳ ngồi xổm trên mặt đất, giảm xóc và thích ứng một chút, lúc này mới đứng lên.

Còn chưa có đứng vững, bùm một tiếng, bên cạnh một bóng đen rơi xuống, giọng nói dường như là vật nặng rơi xuống đất. , . . Lâm Nhược Kỳ ngẩng đầu nhìn lên, mẹ kiếp! Thì ra Cơ Liệt Thần ưu nhã linh hoạt bay nhảy, vững vàng rơi trên mặt đất. Khiến Lâm Nhược Kỳ thất kinh chính là khẩu Súng máy tự động vẫn còn ở trong tay Cơ Liệt Thần!

Lâm Nhược Kỳ bị sợ tại chỗ không dám thở mạnh. Nghĩ thầm: người đàn ông biến thái này sẽ không phải vì tối hôm qua mình từ chối anh, cho nên vào lúc này muốn đem cô bắn chết ở nơi rừng sâu núi thẳm này để giải trừ mối hận chứ?

Cô chỉ đoán đúng một nửa, Cơ Liệt Thần đích xác hận nghiến răng nghiến lợi nhưng cuối cùng anh không làm gì cô, thương còn không kịp làm sao hận đây? Chẳng qua cách mà anh thương yêu cô so với người bình thường quá đặc biệt rồi, rất không giống người khác, rất làm cô khó hiểu. . . . . .

Chương 064: Cảm giác yêu một người (2)

Cơ Liệt Thần nhìn thấy bộ dáng cô hoảng sợ muốn chết cũng biết trong lòng

cô đang suy nghĩ gì rồi. Cũng lười giải thích, chẳng qua nhẹ nhàng liếc cô một cái, nhếch miệng nở nụ cười lạnh lùng tà ác, nâng súng lên nhắm ngay cô.

"Tiếp tục chạy về phía trước, chỉ cần không bị anh đuổi theo thì xem như em thắng." Trong miệng khạc ra một câu như gió nhẹ mây bay lại mang theo sự uy hiếp mạnh mẽ.

Trong đầu Lâm Nhược Kỳ đột nhiên nhớ lại ngày hôm qua Tang Tuyết Phù đã nói . . . . . Loài muốn đuổi theo cô đẹp trai hơn chó ngao Tây Tạng, còn hung ác gấp trăm lần so với chó ngao Tây Tạng!

Lần này, rốt cuộc cô đã hiểu, tại sao Tang Tuyết Phù phải nói như vậy.

Trong đầu xoay chuyển thật nhanh, nghĩ tới tất cả đối sách có khả năng, đầu tiên nghĩ tới đối sách chính là giả bộ bệnh, từ chối huấn luyện ma quỷ của anh!

Lập tức nằm sấp xuống như một con rùa, vừa dập đầu vừa khổ sở kêu rên: "Ôi chao, bụng của tôi đau quá. . . . . Ôi, phụ nữ vào ngày thứ ba, lượng máu ra nhiều nhất, ông xã ơi, xin anh thương xót bỏ qua cho tôi đi, hôm nay chúng ta cũng đừng huấn luyện. . . . . Ưm hừm, tôi đau quá. . . . . ."

Ánh mắt Cơ Liệt Thần đông lại, khẽ xì một tiếng.

Cô gái nhỏ này rất lắm trò, chịu gọi anh bằng "Ông xã" rồi sao ? Đáng tiếc, cơn giận của anh còn chưa tan, hơn nữa cho dù anh không tức giận, cho dù cô tới nghỉ lễ thì cũng phải tiếp tục huấn luyện chạy trốn.

Phải biết, nguy hiểm tới có chờ cô có nghỉ lễ hay không nghỉ lễ sao? !

Môi mỏng mím lại, tiếp bình tĩnh đem họng súng máy tự động nhắm ngay dưới chân của Lâm Nhược Kỳ, "Tạch tạch tạch tạch. . . . . ." , liên tiếp quét tới bảy tám phát đạn!

Tốc độ của Cơ Liệt Thần cực nhanh, động tác vừa chuẩn vừa ngoan, bảy tám phát súng vừa lúc bắn vào hai chân Lâm Nhược Kỳ để lại lỗ súng tạc ra hình nửa vòng tròn tinh xảo mà từng dấu đạn cách giày da của cô cũng chỉ có không tới 2 m!

Mặc dù không phải là lần đầu tiên nhìn thấy anh nổ súng, nhưng lần đầu tiên

gặp phải bắn khoảng cách gần như vậy, cô biết anh nhất định bắn súng rất chuẩn, chỉ cần anh đồng ý, khẩu súng máy tự động kia có thể ở trên người cô tạc ra lỗ máu hai hình nửa vòng tròn !

Lâm Nhược Kỳ như ngây ngốc ngay tại chỗ. . . . . .

Chuyện này. . . . . người đàn ông biến thái này căn bản cũng không phải là nói giỡn, mà là chơi thật!

Một giây kế tiếp, không thể đè nén từ trong cổ bật ra một tiếng thét chói tai!

"A . . . . . ." Rốt cuộc Lâm Nhược Kỳ phản ứng kịp, giống như con mèo cái bị đạp trúng đuôi, lông tơ toàn thân dựng lên, nhanh chóng từ trên mặt đất lăn một vòng nhảy dựng lên! Nhanh chân nhắm phía sau lưng chạy đi!

Khóe miệng Cơ Liệt Thần nâng lên một nụ cười nghiền ngẫm, nhàn nhã nói: "Nhìn xem, đau bụng vẫn chạy rất mau!"

Sau đó, nhìn về phía Lâm Nhược Kỳ hô to: "Cho em mười lăm phút chạy trốn trước, sau mười lăm phút anh đuổi theo em, trong vòng nửa canh giờ, nếu anh không đuổi kịp em, xem như em thắng!"

Cơ Liệt Thần đem Súng máy tự động trên người vác trên bả vai, thản nhiên đưa mắt nhìn về phía chỗ sâu trong rừng rậm.

Lâm Nhược Kỳ nghe anh nói lời này, căn bản cũng không dám quay đầu lại, cô nghĩ, có lẽ người đàn ông này thật sự nổi điên! Nếu còn mạng trở về, nhất định phải nghĩ biện pháp, đem "Bệnh tình" của anh báo cho giáo sư Mạnh!

Lâm Nhược Kỳ xa xa nhìn về phía trước, không biết trong rừng rậm rộng lớn có bao nhiêu nguy hiểm, cùng với đường núi gập ghềnh uốn lượn, nhìn lại một chút U Linh cốc phía dưới chân bên trái, vừa nghĩ tới sau lưng Cơ Liệt Thần nâng súng máy tự động, thật là khóc không ra nước mắt. . . . . .

Âm thầm mắng Cơ Liệt Thần là một Đại Ác Ma khoác da người, "Gà 16! Xem như anh lợi hại, tiên sư anh chính là một kẻ điên!"

Mắng thì mắng, dưới chân cũng một khắc không ngừng nghỉ nhắm chỗ rừng sâu chạy như điên.

Trong rừng rậm, cây cối dày đặc, mặt đất ẩm ướt, dưới tầng lá cây thường là

bùn nhão và mãnh gỗ thối rữa vừa ướt, vừa trơn. Từng dây leo và lùm cây nằm rạp ngổn ngang khiến người đi lại càng thêm gay go, đừng nói là chạy, ngay cả đi, cũng vô cùng khó khăn.

Trong rừng cũng rất nóng bức, thân bị hãm trong đó, mới một chút đầu đã đầy mồ hôi.

Hoàn hảo Cơ Liệt Thần chọn là buổi sáng, nếu chọn ở giữa trưa, mặt trời trên cao chiếu tới nơi này, mới gọi muốn chết!

Mặc dù như thế, những con đường núi này đi lại cũng hết sức khó khăn. Đường mòn gập ghềnh uốn lượn, rêu xanh trơn dính ướt, Lâm Nhược Kỳ lảo đảo một cái, gần như liền lăn một vòng lăn xuống đến một sườn đồi.

Hoàn hảo có nhánh cây ngăn trở, nếu không, cô sẽ trượt chân rơi xuống đáy cốc không biết sâu bao nhiêu . . . . . , . Lâm Nhược Kỳ hùng hùng hổ hổ bò dậy, không tránh được, lại đem tổ tông trên dưới mười tám đời của Cơ Liệt Thần toàn bộ mắng hết sạch, cuối cùng lại hung hăng nguyền rủa anh, sau đó oán giận nói: "Mẹ nó, nếu sớm biết người đàn ông như ác ma này giả vờ bộ dạng xinh đẹp ưu nhã như vậy, ban đầu tôi nên trực tiếp tiếp nhận thực tế, bị tố cáo thì tố cáo chứ, nhưng vẫn còn giữ được một cái mạng a."

Nói xong, Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy toàn thân vừa nóng vừa đau, nhìn kỹ, Thì ra lúc nảy lăn ra xuống, quần áo cô bị móc rách, lộ cái tay ra bên ngoài, còn có mắt cá chân. . . . . .

Không chỉ như thế, cả người cô còn ngứa ngáy, có lẽ là vì trong rừng rậm không khí ẩm ướt, có rất nhiều côn trùng không biết tên, bởi vì ngửi được mùi máu, liền rối rít bay tới nhắm trên thân thể cô cắn.

Ban ngày đấy! Quả thật không muốn sống, thật muốn nghiêng cổ một cái, chết sớm, sớm đầu thai kiếp khác!

Nhưng cô luôn tích cực đối mặt khiêu chiến, lại không cho phép mình lùi bước, cô không có thời gian oán giận, cô biết rõ, lúc này cần làm chỉ có thể là chạy trốn! ngoại trừ chạy trốn chính là chạy trốn!

Bởi vì, Cơ Liệt Thần chưa nói sau khi cô thua sẽ bị xử phạt như thế nào, chính vì vậy, mới càng làm cho cô cảm thấy sợ hãi.

Dần dần nhắm hướng chỗ rừng sâu chạy trốn càng lúc càng sâu, ngay cả

đường cũng không thấy được, cô ở bên trong cỏ dại cao cở tới đầu người, đi lại khó khăn. . . . . .

Mồ hôi đã sớm ướt đẫm bộ đồ rằn ri, đặc dính bao quanh thân thể mềm mại của cô, ánh mắt cũng mơ hồ, , phân biệt không rõ đó là mồ hôi hay là vì gió lạnh tạt vào trong mắt mà chảy nước mắt, theo bản năng cô lấy tay đi lau.

"A. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ bị đau rên một tiếng.

Mu bàn tay thật là đau! Cô tay giơ lên, mình cũng giật mình, thì ra trên mu bàn tay chẳng biết lúc nào bị rách ra, lúc này vết máu đã đong lại, nhìn thấy mà ghê! Mồ hôi mặn mặn, vết thương đau nhói, khiến Lâm Nhược Kỳ không nhịn được vành mắt đỏ lên.

Cô rất ít khóc, từ nhỏ đến lớn gần như không khóc, trong trí nhớ chỉ có lúc lên tiểu học, có một lần các bạn học cười nhạo nói cô là cô nhi, là con hoang không có cha mẹ, từ đó về sau, cô thề tuyệt đối không khóc, nhất định phải kiên cường, coi như mệt mỏi khổ sở đi nữa cũng muốn bày ra vẻ mặt mình tốt nhất.

Nhưng bây giờ cô thật sự rất muốn khóc, cô rất mệt rất mệt, thật muốn cứ như vậy nằm ở bên trong cỏ dại, ngủ một giấc. . . . . .

Loại mệt mỏi này, bởi vì sau khi cực độ tiêu hao thể lực của mình, liền kèm theo mệt mỏi sinh ra sợ hãi và tuyệt vọng, cho nên mới phải mệt đến muốn khóc chứ?

Thật ra, trường hợp của cô lúc này, không nên chạy lâu như vậy, cô thật đau, chẳng những bị thương ngoài da đưa đến cả người đau, đau bụng sinh lý cũng kịch liệt so với bình thường.

Tiếp tục như vậy nữa, cô có thể bị rong huyết hay không a. . . . . .

Không được, thật không được. Chỉ còn một chút thể lực, Lâm Nhược Kỳ lấy tay chống đỡ vào một cây thân cây đại thụ, sống lưng dán vào thân cây xù xì trợt ngồi dưới đất, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển. . . . . .

Theo bản năng, nhìn lại chỗ Cơ Liệt Thần ở phía sau lưng.

Chương 064: Cảm giác yêu một người (3)

Đang lúc cô thở dốc chưa lấy lại sức, cô chợt phát giác xung quanh có cái gì không đúng. Cô hoảng sợ đến không dám thở mạnh, lá cây im lìm bất động, ánh sáng mặt trời khẽ chiếu nghiêng, côn trùng dường như biến mất, tất cả làm cho người ta có loại ảo giác mất thính giác.

Đột nhiên, "Tạch tạch tạch . . . . . ." Tiếng súng chợt vang lên, lần này hết sức tiết kiệm, cũng chỉ có ba phát lại bắn trúng mục tiêu trên thân cây phía trên đỉnh đầu Lâm Nhược Kỳ!

Lâm Nhược Kỳ đổ mồ hôi hột, soạt đứng lên muốn tiếp tục chạy trốn, đang lúc đứng dậy thì đột nhiên trước mặt bỗng tối sầm, cả người hôn mê bất tỉnh.

Không phải cô giả bộ mà chính xác đã hôn mê!

Phụ nữ tới nghỉ lễ, vốn cũng không nên vận động quá lớn, thân thể của cô nhỏ nhắn, không giống bọn người Lynda và Tang Tuyết Phù từ nhỏ đã chịu phạt huấn luyện, dĩ nhiên là không chịu được, cũng chưa tới nửa giờ, cô đã không chịu nổi, trực tiếp hôn mê.

Cơ Liệt Thần đối cô kỳ vọng quá cao, vừa mới bắt đầu cho rằng cô giả bộ bất tỉnh, giơ súng máy tự động nhắm chỗ cô ngã quỵ ở trên đất, bắn tạch tạch bốn phía bốn phát súng nhưng cả nửa ngày không thấy phản ứng, lúc này anh mới phát hiện có chút kỳ lạ, từ trong bụi cỏ rậm rạp chui ra.

Đi tới, đôi tay xoay thân thể cô lại, chỉ thấy Lâm Nhược Kỳ sắc mặt trắng bệch, trên trán đều là mồ hôi lạnh đặc đính, , đôi môi không có chút màu sắc, Cơ Liệt Thần cau mày kiểm tra thân thể của cô, chợt nhìn thấy dưới mông cô một mảng máu, trên chân trên người tất cả đều là vết máu. . . . . .

Hơn nữa, nơi cô ngã xuống vừa vặn có một vũng nước, nước bùn dính đầy nửa gương mặt cô. Thấy thế, Cơ Liệt Thần không đành lòng, không để ý dơ dáy bẩn thỉu, một tay ôm cô thật chặt vào trong ngực của mình.

"Phải học bảo vệ mình!" Giọng nói Cơ Liệt Thần khàn khàn, giống như là người yêu thì thầm, hoặc như chúa tể ra lệnh.

Khỏi cần nói, cuối cùng là không bỏ được. Vì vậy, vác cô lên nhắm bên ngoài đường chạy đi.

Mang cô trở về Lư Đăng Bảo, Cơ Liệt Thần lập tức gọi điện thoại cho Tang Tuyết Phù tới kiểm tra thân thể cho cô.

"Cô ấy. . . . . thế nào?" Ngồi một mình ở trong chỗ ngồi, Cơ Liệt Thần lặng lẽ nhìn chăm chú vào vết thương đầy người Lâm Nhược Kỳ, khẽ nhíu nhíu mày, trong lòng thoáng qua cảm xúc không rõ.

Tang Tuyết Phù tức giận trợn mắt nhìn anh một cái, tạm thời không lên tiếng. Cho đến khi nhổ hết gai gỗ cho Lâm Nhược Kỳ, xử lý xong tất cả vết thương trên người cô, đóng đèn cường quang, lúc này mới ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng về phía anh.

"Anh muốn em nói gì? Cô ấy như thế nào, không phải anh có thể nhìn thấy rất rõ ràng sao?"

Nghe vậy, tròng mắt đen Cơ Liệt Thần càng sâu, giương mắt, nhìn về phía Tang Tuyết Phù.

"Cô cũng trách tôi?" Sâu kín hỏi.

Tang Tuyết Phù từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, cởi xuống hai bao tay trừ độc, nói thẳng: "Nói thật, anh họ, lần này em rất không đồng ý cách làm của anh."

Thấy anh không nói gì, cô tiếp tục nói: "Nhược Kỳ không phải là em và Lynda, từ nhỏ đã cùng ở bên cạnh anh, quen thuộc cuộc sống xung quanh anh. Nhưng Nhược Kỳ thì khác, anh mới vừa nói cho cô ấy biết thân phận của mình, trong lòng cô ấy cần một khoảng thời gian để thích ứng. , . Dù sao, một cô gái bình thường có ai muốn gả cho một Trùm Xã hội đen? Đó là chưa nói đến bản thân anh có phẩm chất tốt hay xấu, ngay cả một cô gái bình thường gả cho một người đàn ông bình thường cũng cần có thời gian thích ứng! Anh chưa nghe nói qua hội chứng trầm cảm trước hôn nhân sao?"

Hơi ngừng lại, cô chỉ chỉ vết thương trên người Nhược Kỳ nói: "Hơn nữa, coi như anh muốn cưới cô ấy, cũng không phải vội vã huấn luyện cô ấy, anh nhìn cô ấy đi, thân thể vốn yếu đuối, không chịu nổi huấn luyện ma quỷ của anh, anh cũng thấy đấy, hiệu quả này thật sự là chẳng ra gì!"

Cơ Liệt Thần giật mình, thì thào nói: "Tôi chỉ muốn nhanh chóng để cho cô ấy học được cách bảo vệ mình. . . . . ."

"Anh họ, anh muốn cô ấy nhanh chóng học được tự vệ, hay là suy nghĩ muốn cô ấy nhanh chóng gả cho anh?" Tang Tuyết Phù vặn hỏi.

Trên mặt Cơ Liệt Thần trầm xuống, "Cũng là một ý."

Học được tự vệ đương nhiên chỉ vì để cô gả cho anh, để cô gả cho anh nhất định phải học được tự vệ, đối với anh mà nói, ý nghĩa đều như nhau.

Nhìn anh vẫn không thông suốt, Tang Tuyết Phù mất sức thở dài một cái.

"Anh họ, em nhắc anh trước một tiếng. Có câu: nóng nảy sẽ hư chuyện, đối xử với phụ nữ chính là đạo lý này, mặc dù thân thể Nhược Kỳ mảnh mai nhưng cá tính của cô ấy cũng rất mạnh mẽ, anh không thể quá ép buộc cô ấy, nếu không, một ngày kia, em chỉ sợ cô ấy. . . . . ."

"Đủ rồi, câm miệng. . . . . ."

Cơ Liệt Thần lạnh lùng quẳng xuống câu này, xoay người đi khỏi.

Câu nói đầy ẩn ý của Tang Tuyết Phù, tự nhiên anh hiểu được. Nhưng chỉ cần anh vừa nghĩ tới Lãnh Như Phong, vừa nghĩ tới Lôi Thiệu Đình, còn có rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện luôn có loại cảm giác không ổn, hết sức vội vã.

Anh thừa nhận, Tang Tuyết Phù nói có đạo lý, xem ra kế hoạch huấn luyện cho cô chỉ đành phải tạm thời gác lại rồi, , vốn còn muốn dạy cho cô một chút kỹ thuật bắn súng và múa đao đơn giản, trước mắt phải suy nghĩ lại.

Việc gấp gáp là thừa dịp cô dưỡng thương, trước tiên phải tìm ngày thật tốt để giải quyết hôn sự thôi. . . . . .

****

"Nhược Kỳ. . . . . Nhược Kỳ. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ nghe có người đang gọi mình, nhưng cô cảm thấy mình giống như bị quỷ áp thân, một chút hơi sức cũng dùng không được.

Thật vất vả mở mắt, mất một lúc lâu để thích nghi với ánh sáng rực rỡ ở bên ngoài, con ngươi chậm rãi ngắm nhìn.

"Nhược Kỳ, mau tỉnh lại."

Lại có người đang gọi cô, cô muốn cố gắng thích nghi. . . . . .

Đầu tiên lọt vào tầm mắt là mái vòm cao cao trên không trung và hoa văn hợp lại thành bức tượng tôn giáo bằng thủy tinh không màu. Gian phòng kia cô nhớ, lầu hai có phòng y tế chuyên môn, ngày thứ nhất cô tới Lư Đăng Bảo thì bị Tang Tuyết Phù đưa vào căn phòng này.

Thân thể khẽ giật giật, tay chân và vòng eo cũng đau nhức không thể động đậy.

Trên người đang đắp một cái chăn mềm mại, phía dưới là ghế sa lon phủ lên nhung thiên nga, bên gối đầu ùn ục vang dội hơi nước bọt khí, đang phun ra nhiệt độ và độ ẩm dễ chịu.

Tang Tuyết Phù lo âu nhìn cô, cho đến khi ánh mắt của Lâm Nhược Kỳ trong sáng, mới thả lỏng bả vai, thở phào nhẹ nhõm.

"Thật tốt quá, cảm ơn ông trời, cuối cùng cô đã tỉnh lại, tiếp tục hôn mê nữa đầu óc của cô tuyệt đối sẽ bị tổn thương. . . . . Cảm giác như thế nào? Bụng còn đau không? Cô chảy máu quá nhiều, tôi xem có triệu chứng thiếu máu cường độ thấp."

Nhìn Tang Tuyết Phù chống nạnh chậc chậc cảm thán một phen, Lâm Nhược Kỳ khó khăn hé miệng, buồn cười lại không cười nổi. Biểu tiểu thư này thật là một người lợi hại, so với cô còn chuyên nghiệp hơn, quả thật trực tiếp có thể đi thi bằng y tá, giành chén cơm của cô.

Chương 064: Cảm giác yêu một người (4)

Tang Tuyết Phù cũng thật không khách khí, xoay người sờ mó bình chứa thuốc mỡ ngoài da, vừa thoa lên trên người của Lâm Nhược Kỳ, vừa nói: "Aiz, aiz, bị thương như vậy còn có thể được tôi cứu trở lại, quả nhiên tôi là thiên tài! È hèm, sang năm, nếu những lão già ở viện nghiên cứu khoa học còn dám lấy cái lý do ngu xuẩn 'Lĩnh vực nghiên cứu của cô quá rộng lớn, e rằng không chuyên nghiệp' ... để bác bỏ tôi lấy đề tài nghiên cứu mới, lão nương sẽ dùng ghi chép trị liệu lần này làm nghẹn chết những lão già kia! Ha ha ha. . . . . ."

Đã lâu không có tiếng cười cao vút như nữ vương khiến cho Lâm Nhược Kỳ càng thêm tỉnh táo, cô há miệng cũng muốn hỏi cô ấy đang làm đề tài nghiên cứu gì mới, lại không phát ra âm thanh nào, cổ họng đau đớn khô rách. . . . .

Tang Tuyết Phù vội vàng cúi người ngăn cô lại, "Hư, đừng nói chuyện, cô chỉ cần gật đầu và lắc đầu bày tỏ trả lời là được rồi. A, bây giờ tôi bắt đầu đặt câu hỏi, vấn đề thứ nhất, bụng còn đau không?"

Lâm Nhược Kỳ ngượng ngùng gật đầu một cái, cô muốn ngồi dậy, Tang Tuyết Phù vội vàng bước tới đỡ cô ngồi dậy vững vàng, sau đó đặt ở sau lưng cô một cái gối đầu thật to. Tang Tuyết Phù vừa lẩm bẩm, vừa rót cho cô ly nước ấm nhìn cô từ từ uống hết.

Lâm Nhược Kỳ uống một hớp nhỏ, phát hiện chất lỏng mát lạnh có chút ngọt, từ cổ họng khô rát chảy xuống, không lạnh không nóng, trơn trợt làm cho Lâm Nhược Kỳ cảm giác mình thoải mái rất nhiều.

Vị ngọt trong cổ rất lạ, cô không hiểu ngẩng đầu dùng ánh mắt nhìn Tang Tuyết Phù ra dấu hỏi thăm.

Tang Tuyết Phù nhìn cô một lát, thở dài, đưa tay thương tiếc sờ sờ đầu Lâm Nhược Kỳ: "Uất ức cho cô. . . . . Tôi nấu cho cô một chút thuốc, uống xong sẽ không còn đau nữa, thuận tiện điều trị cho cô một chút. . . . . Aiz, anh tôi đúng là có chút nóng lòng, có điều anh ấy quá lo lắng cho cô, đàn ông mà, lúc yêu một cô gái cũng không còn lý trí. . . . . Bình thường anh ấy cũng không như vậy, đừng trách anh ấy. A, đúng rồi, nước này, nước này là do anh ấy chuẩn bị cho cô, nghe nói có tác dụng làm trơn cổ họng. . . . . ."

Sờ sờ cổ họng, quả thật cảm thấy cổ họng có chút dễ chịu, Lâm Nhược Kỳ ngẩng đầu thử phát tiếng thở dài, thế nhưng thật sự có thể phát ra giọng nói rồi.

"Khụ khụ. . . . . Không trách anh ta? Cô nói đây là biểu hiện anh ta yêu tôi?" Xì khẽ một tiếng, Lâm Nhược Kỳ lắc đầu một cái, "Nhưng tôi rất khó hiểu. . . . . Tại sao anh ta muốn đối với tôi như vậy? Tôi không hiểu."

Tang Tuyết Phù im lặng một chút, lại ngẩng đầu nhìn về phía cô: "Thật ra, phải nói rằng anh tôi thật đáng thương."

"Đáng thương?" Lâm Nhược Kỳ hỏi ngược lại. Cô thật là không nhìn ra, anh ta đáng thương chỗ nào?

"Ừm" Tang Tuyết Phù gật đầu một cái, lại cúi đầu nhìn cái ly trong tay mình, chợt trở nên rất nặng nề, "Lúc còn rất nhỏ, tôi nhớ. . . . . Có lẽ là lúc anh tôi 10 tuổi, dì dượng đã qua đời. . . . . Lúc đó, bởi vì sức khỏe của mẹ

tôi không tốt cũng không có cách nào chăm sóc anh ấy, cho nên trên căn bản anh ấy đều là do Heber nuôi lớn. Năm 15 tuổi, anh ấy đi Anh quốc du học cho đến khi 22 tuổi mới trở về. . . . . Bởi vì không có cha mẹ, ai có thể nghĩ anh ấy làm sao lớn lên trong hoàn cảnh như thế. . . . . Ở trong mắt rất nhiều người, anh ấy rất giàu có nhưng tôi cảm thấy, không có người nào yêu, không có người nào thương nên anh ấy rất nghèo. Thậm chí bởi vì cũng rất nhiều người hâm mộ anh ấy giàu có mà cố ý xa lánh anh ấy, làm cho anh ấy cô độc và tịch mịch hơn so với bất cứ ai. . . . . ."

Nói tới chỗ này, Tang Tuyết Phù nghẹn ngào. Hơi dừng một chút, sau khi điều chỉnh tâm trạng của mình, cô mới nói tiếp.

"Không sai, nhìn anh ấy rất tao nhã rất lịch sự, tự nhiên mọi việc cũng có thể nắm trong tay, đó là bởi vì được giáo dục và cô độc lâu dài khiến cho anh ấy trở nên che giấu bản thân, biết làm thế nào để che giấu cảm xúc của mình nhưng như vậy không đại biểu rằng anh ấy không có phiền não, không có lo lắng. Nếu như một ngày kia, anh ấy đối với người hoặc chuyện nào đó, biểu lộ hết sức chú ý và nhiệt tình, đó nhất định là biểu hiện anh ấy hết sức quan tâm người này. Mặc dù có thể anh ấy sẽ không thừa nhận mình yêu đối phương, chẳng qua tôi nghĩ đó là cách đặc biệt anh ấy yêu người."

"Về điểm này. . . . . Nhược Kỳ, chỉ cần cô dụng tâm cảm nhận, sẽ biết tôi nói không giả."

Lâm Nhược Kỳ vùi ở trong chăn ngơ ngác nhìn trần nhà không lên tiếng.

Thật lâu, cũng nặng nề, tĩnh mịch. . . . . .

Tang Tuyết Phù để ly xuống, cắn môi một cái nhìn về phía Lâm Nhược Kỳ: "Anh ấy đối với cô. . . . . Ít nhất là thích, có thể cô không có cách nào chấp nhận cách mà anh ấy đối với cô nhưng anh ấy vốn cũng không phải là người bình thường, cách thức đối xử của anh ấy cũng không thể tầm thường. Hơn nữa, anh ấy làm như vậy nhất định có lý do của mình, chẳng qua bởi vì anh ấy không biết thể hiện thế nào, không biết sử dụng cách thức thích hợp. . . . . Cho nên mới làm cho cô khó có thể tiếp nhận."

Nói tới chỗ này, Tang Tuyết Phù quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ vẫn không có bất kỳ phản ứng, ngượng ngùng cười cười để ly xuống, uể oải nói: "Nói nhiều như vậy, cô nhất định đang suy nghĩ ‘bởi vì tôi là em họ của cậu chủ Cơ, cho nên muốn nói giúp anh ấy’, đúng không?"

Lâm Nhược Kỳ nghiêng mặt sang kinh ngạc nhìn cô, sau hai giây, gật đầu một cái.

Tang Tuyết Phù đen mặt, hít sâu một hơi, "Thì ra, cô đúng là nghĩ như vậy a. . . . . Aiz, thành thật mà nói, tôi thật sự lo lắng cho anh họ của tôi, rốt cuộc đến khi nào mới có thể theo đuổi được cô a. . . . . ."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ đáp: "Tôi đã đồng ý gả cho anh ấy rồi."

Tang Tuyết Phù khẽ cười một tiếng, "Cô ngốc quá, tôi nói đến khi nào thì anh ấy mới có thể vừa lấy được người của cô vừa chiếm được trái tim của cô!"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ nín lặng.

Tang Tuyết Phù nói câu "Không có ai yêu, không có ai thương" chạm đến nổi đau của cô, loại cảm giác đó cô làm sao không biết. . . . . .

Thở ra một hơi, cô quay lại mặt đi tiếp tục nhìn chằm chằm trần nhà.

Tang Tuyết Phù lại ngồi xuống bên cạnh cô, kiểm tra vết thương trên người cô lần nữa, nói: "Mặc dù hai người sẽ phải kết hôn nhưng tôi thật lòng hi vọng cô có thể thay thế dì dượng của tôi, yêu thương anh họ tôi, tôi hi vọng hai người có thể hạnh phúc, biết không?"

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy đề tài này quá mức nặng nề, làm cho cô thật muốn trốn tránh.

Thành thật mà nói, kể từ khi đồng ý gả cho Cơ Liệt Thần, cho tới bây giờ cô chưa từng nhìn thẳng vào chuyện mình sắp gả cho người. , . Tang Tuyết Phù đột nhiên nhắc tới chuyện này, đây cũng là nhắc nhở cô.

Hơn nữa, đây chính là chuyện lớn của cuộc đời đấy. . . . . .

Dừng một chút, Lâm Nhược Kỳ khẽ nói: "Cám ơn cô chúc phúc, Tuyết Phù. . . . . ."

Tang Tuyết Phù nhìn một bên khuôn mặt cô, suy nghĩ trong chốc lát, không nhịn được hỏi: "Xem như chúng ta là chị em tốt, có thể nói thật cho tôi biết, rốt cuộc cô nghĩ về anh họ tôi như thế nào hay không?"

Cuối cùng, Tang Tuyết Phù cảm thấy hỏi như vậy dường như có vẻ lập lờ nước đôi, dứt khoát hỏi thẳng thừng, "Cô. . . . . có cảm giác gì đối với anh ấy?"

Suy nghĩ chừng mười giây, lúc này Lâm Nhược Kỳ mới quay đầu nhìn về phía cô.

Sau đó chậm rãi nói, "Tuyết Phù, tôi đói rồi, muốn ăn. . . . . ."

Tang Tuyết Phù nâng trán, "Ăn cái gì. . . . . Cô yếu đuối muốn lẫn tránh vấn đề của tôi sao?"

"Cũng không hẳn vậy."

Chương 064: Cảm giác yêu một người (5)

Lâm Nhược Kỳ nằm xuống, vùi trong gối đầu mềm mại tiếp tục nhìn trần nhà, "Thật ra, bản thân tôi cũng không rõ cảm giác đối với anh ấy, nếu không nghĩ ra được, mà tôi bụng cũng đã đói, vậy không bằng dứt khoát ăn một chút gì rồi từ từ suy nghĩ"

Tang Tuyết Phù rất im lặng, cô biết Lâm Nhược Kỳ đang trốn tránh nhưng nếu bây giờ vạch trần cô ấy thì chỉ phí công thôi.

Suy nghĩ một chút, cô tốt bụng nhắc nhở: "Nếu muốn biết mình có yêu một người hay không, thật ra rất đơn giản. Yêu một người, bình thường sẽ kèm theo mãnh liệt tham muốn giữ lấy, tâm trạng của cô sẽ vì từng cử động của đối phương mà sinh ra thay đổi rất lớn, nếu một ngày kia, cô phát hiện bản thân mình bởi vì anh ấy vui vẻ mà cảm thấy vui vẻ, bởi vì anh ấy bi thương mà cảm thấy bi thương, bởi vì anh ấy khổ sở mà cảm thấy khổ sở. . . . . Vậy thì cô đã yêu anh ấy."

Lâm Nhược Kỳ bối rối ngây ngô, nghĩ đến lúc nảy nghe Tang Tuyết Phù nói về chuyện cha mẹ của Cơ Liệt Thần thì trong lòng chợt dâng lên loại cảm giác có chút đau xót, giống như bị kim đâm vào trong trái tim.

Chẳng lẽ, loại cảm giác đó là . . . . . .

Lắc đầu, không muốn suy nghĩ vấn đề đau đầu này nữa. Cô làm nũng, chớp chớp đôi mắt to nói sang chuyện khác, "Tuyết Phù, xin cô. . . . . Đừng nói chuyện này nữa, giúp tôi lấy chút gì ăn đi?"

Cho tới bây giờ Tang Tuyết Phù cũng chỉ thích mềm không thích cứng, đành phải thỏa hiệp, "Vậy cũng được, cô nằm một lát. Lúc này không phải thời gian ăn cơm, tôi đi lấy cho cô chút sữa tươi và bánh bao."

Lâm Nhược Kỳ ngoan ngoãn gật đầu một cái, nằm trên ghế sa lon ngẩn người, trong đầu đều là những lời mà Tang Tuyết Phù nói về Cơ Liệt Thần. . . . . .

Tuyết Phù nói ít nhất Cơ Liệt Thần thích cô, anh thích cô sao? Cô chưa từng nghĩ đến chuyện này, không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ.

Mặc dù Lâm Nhược Kỳ chưa yêu, nhưng cảm giác thích một người, cô vẫn biết. Nói chính xác, gọi là thầm mến.

Cô cũng đã từng thích một nam sinh, anh ta không có dáng dấp đẹp trai như Cơ Liệt Thần, Lâm Nhược Kỳ còn nhớ mang máng bộ dáng của anh ta.

Nam sinh đó là học trưởng Liễu Chí Thành, vóc dáng cũng cao cao, là vận động viên, có chút ngây ngô, kiên cường nhưng làm ra vẻ rất lạnh lùng. Nếu để cho anh ta đứng ở bên cạnh Cơ Liệt Thần, chẳng qua là tên nhóc. Nhưng nếu để cho anh ta đứng ở trong sân trường so với những nam sinh khác, là mẫu người được hoan nghênh nhất trong sân trường.

Dĩ nhiên, xung quanh anh ta có nữ sinh ủng hộ rầm rộ, lúc chơi bóng rổ tự nhiên có người vây xem thét chói tai, thỉnh thoảng tay cắm túi quần đi qua lầu dưới, tự nhiên có người len lén từ cửa sổ phòng học nhìn ra phía ngoài.

Cuộc sống ở đại học đơn giản như vậy, Lâm Nhược Kỳ là một người bình thường dĩ nhiên không thể ngoại lệ. Sinh viên y khoa dưới áp lực nặng nề bài vở và bài tập, xuân tâm cô gái trẻ nảy mầm, hai mắt vô tình hay cố ý thường nhìn anh ta cũng là bình thường.

Chẳng qua, Lâm Nhược Kỳ rốt cuộc cũng là Lâm Nhược Kỳ, mặc dù cô gan lớn nhưng đối với chuyện tình yêu như vậy chưa từng lựa chọn biện pháp chủ động theo đuổi, hơn nữa sau khi bị bạn học phát hiện cô thầm mến Học trưởng Liễu, lại đem chuyện này của cô làm trò cười, sau đó cũng không giải quyết được gì.

Bây giờ nghĩ lại, xem như lúc đó để cho cô thừa nhận mình thầm mến Học trưởng Liễu có lẽ cũng không thể làm được. Cũng có thể nói, ở trong chuyện

tình yêu, thật ra cô tương đối chậm lụt.

Về phần Tuyết Phù nói "Có yêu đối phương hay không", cô càng không có cách nào suy nghĩ thông suốt. . . . . .

Cho nên, còn không có bất kỳ kinh nghiệm yêu đương nào, lần đầu tiên cô thầm mến hoàn toàn bị thất bại mà kết thúc, đột nhiên bị một cậu chủ vừa ưu nhã vừa ác ma, đồng thời có thân phận và bối cảnh rất phức tạp chú ý đến, ít nhiều cũng cảm thấy được yêu mà sợ.

Đó là điều không dám tưởng tượng, đừng nói chi là phải mỉm cười đối mặt anh. . . . . .

Lắc đầu, Lâm Nhược Kỳ bò xuống ghế sa lon. Nếu không nghĩ ra, dứt khoát không cần nghĩ nữa.

Cô quấn một lớp chăn đi tới trước cửa sổ, bên ngoài là rừng cây âm u có vẻ tối tăm, xa xa trên bầu trời ánh sao và mây, mơ hồ che khuất nửa vầng trăng, màu sắc làm cho người ta phiền muộn.

Lâm Nhược Kỳ kéo cái ghế dựa lớn tới bên cửa sổ, ôm đầu gối ngồi xuống, cuộn thành một khối. . . . . .

Cùng lúc đó, một người khác nép ở phía sau cửa, sâu kín nhìn bóng lưng Lâm Nhược Kỳ nhìn trăng sáng, một cậu chủ nào đó híp híp mắt không nói, sau đó mất mát cúi đầu đi khỏi.

Lần đầu tiên, trong đầu thoát ra ý nghĩ muốn bỏ dở nửa chừng.

Mỗi khi anh cho rằng sắp đến điểm cuối thì cô rút lui, mà tốc độ rút lui của cô nhanh vượt quá suy đoán của anh. , . Cơ Liệt Thần anh gặp gỡ một cô gái thần kinh không ổn định lại hay lảng tránh như vậy, thật rất bất đắc dĩ, rất nhức đầu.

Xem ra, cần phải chọn lựa biện pháp đặc biệt rồi. . . . . .

Ngẩng đầu nhìn bầu trời cao thăm thẳm, một hồi lâu, môi mỏng Cơ Liệt Thần khẽ vẽ ra cong xinh đẹp lạnh lùng kinh người.

Liên tiếp một tuần lễ, vì không tạo áp lực tâm lý cho Lâm Nhược Kỳ, Cơ Liệt Thần không xuất hiện ở bên cạnh cô. Lâm Nhược Kỳ hỏi thăm xung

quanh một chút mới biết, thì ra một tuần nay Cơ Liệt Thần cũng không trở về Lư Đăng Bảo số 1. . . . . .

Mỗi ngày đúng giờ, Tang Tuyết Phù tới Lư Đăng Bảo làm bạn với cô, nói một chút chuyện mới lạ cho cô nghe, theo cô chơi đùa nhưng đối với chuyện liên quan đến hôn lễ và Cơ Liệt Thần, một chữ cũng không nói.

Tình hình như vậy, ngược lại khiến Lâm Nhược Kỳ cảm thấy rất lo lắng cũng rất không được tự nhiên, thậm chí còn cảm thấy có chút băn khoăn nho nhỏ.

Anh đang cố ý lạnh nhạt cô sao? Nếu là vậy, cô nên cảm thấy thư giãn vừa lòng, xem như nghỉ ngơi thân thể tốt lên rồi, đây chẳng phải là kết quả cô muốn sao? Nhưng tại sao cô cảm thấy trong lòng có chút đau xót. . . . . .

Vào một ngày kia, biểu tiểu thư Tang Tuyết Phù tới thay thuốc cho Lâm Nhược Kỳ, Lâm Nhược Kỳ nghĩ mình có nên hỏi tình hình gần đây của Cơ Liệt Thần hay không.

Vừa mới bắt đầu bởi vì xấu hổ, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy khó có thể mở miệng, cuối cùng không nhịn được cảm giác lo lắng và tò mò mãnh liệt, hỏi "Tuyết Phù, anh của cô đâu? Mấy ngày nay anh ấy đang bận gì vậy?"

"Anh ấy? A, mấy ngày nay có lẽ đang bận, đúng rồi, anh ấy muốn tôi hỏi ý kiến cô một chút, nói cô còn chưa tốt nghiệp và tình trạng khôi phục thân thể của cô, tạm thời hoãn lại hôn lễ cho đến khi cô tốt nghiệp xong, cô xem, anh tôi vẫn rất lo lắng cho cô, ngay cả chuyện này cũng suy nghĩ cho cô. , . A đúng rồi, tôi đã xem lịch một chút, thứ bảy đầu tiên sau buổi lễ tốt nghiệp là một ngày thật tốt, nếu tổ chức hôn lễ vào ngày đó, cô cảm thấy thế nào?"

Lâm Nhược Kỳ hơi ngẩn ra, lẩm bẩm, "Cái này. . . . . Tôi không hiểu lắm, các người quyết định là được rồi."

"Vậy thì tốt, tôi đi nói với anh ấy. Chuyện hôn lễ không cần cô quan tâm, chỉ cần để ý chăm sóc thân thể là được."

". . . . . Cám ơn."

Chương 65: Nguy cơ Liệp Diễm

Chương 065: Nguy cơ Liệp Diễm (1)

Nhìn vẻ mặt lo sợ của cô, Tang Tuyết Phù ngồi cạnh nhìn cô chằm chằm, "Thế nào, ngày đó tôi đã nói với cô nhiều như vậy, cô vẫn còn do dự không muốn gả cho anh tôi sao? Yên tâm, anh tôi nhất định sẽ đối xử tốt với cô. Anh ấy là người nói là làm, một khi quyết định, anh ấy sẽ hết lòng. Mặc dù kết hôn với một ông Trùm Xã hội đen như anh ấy, nhưng làm vợ của anh ấy cũng không có gì không tốt, có rất nhiều người hâm mộ cô đấy."

". . . . . ." Sự lo lắng của cô thật đúng là bị Tang Tuyết Phù đoán trúng, Lâm Nhược Kỳ thở dài, giải thích, "Nếu anh ấy chỉ là một người đàn ông bình thường đến không thể bình thường hơn, cho dù mai kia anh ấy ra đi, tôi cũng sẽ gả cho anh ấy. Tôi thật sự không thể tiếp nhận chồng của mình là một ông Trùm Xã hội đen khát máu giết người."

Lời nói đến một nửa hơi ngừng lại, cô ngẩng đầu bắt được cánh tay Tang Tuyết Phù, lo lắng hỏi: "Tuyết Phù, ý nghĩ này của tôi. . . . . Có phải kỳ thị xã hội đen hay không? Mặc dù tôi biết anh ấy không phải xã hội đen bình thường. . . . . Nhưng tôi thật sự không cách nào tưởng tượng, giết một người anh ấy có thể làm dễ dàng như vậy sao. . . . . ."

Nghe vậy, Tang Tuyết Phù đen mặt, nhìn cô gật đầu, ". . . . . người bị giết đều đáng chết."

Hít thở sâu một hơi, Tang Tuyết Phù rút ra cánh tay, trở tay lại nắm tay Lâm Nhược Kỳ, dặn dò, "Tôi nói với cô, lời nói lúc nảy, cũng đừng để cho anh tôi nghe được. . . . . ."

"Tôi đã nghe!" Nơi trước cửa, giọng nói réo rắt du dương của Cơ Liệt Thần truyền đến.

Lâm Nhược Kỳ quay đầu nhìn lại, phát hiện anh vẫn đẹp trai, ưu nhã, lạnh lùng như thường ngày, ánh mắt nhìn cô lộ ra một cỗ lạnh lẽo thật mỏng.

Hỏng bét, nhìn dáng dấp mới vừa rồi các cô nói anh đều nghe?

Cơ Liệt Thần đè nén tức giận trong lòng, anh biết cô vẫn không tiếp nhận

mình, nhưng cô cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy. . . . . .

Anh xoay người nhìn Tang Tuyết Phù lạnh lẽo hỏi: "Thân thể của cô ấy thế nào?"

Ánh mắt cũng là trên cao nhìn xuống Lâm Nhược Kỳ, con ngươi đen trong trẻo nhưng lạnh như đầm.

Cảm giác không khí không ổn, Tang Tuyết Phù vừa lặng lẽ thu dọn đồ đạc, vừa trả lời: "Gần như tốt rồi, chỉ cần không vội huấn luyện, tiếp tục chăm sóc một tuần lễ, tham gia hôn lễ không có vấn đề gì".

Lâm Nhược Kỳ không lên tiếng, mặc dù không nói câu nào nhưng trong lòng biết rõ, anh không vui nhất định là vì những lời cô nói mới vừa rồi.

Cô cũng không có ý định phủ nhận nhưng lúc nhìn thấy anh, cô nhớ đến những gì Tang Tuyết Phù nói về anh, không biết tại sao trong lòng không khỏi có chút khó chịu. . . . . .

Cơ Liệt Thần vươn tay, vén váy của cô, đem cánh tay và chân của cô kiểm tra một lúc.

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy ngón tay của anh lạnh băng, chạm tới trên da của cô thì không nhịn được run một cái, lập tức toàn thân nổi da gà. . . . . .

Cảm thấy cô run rẩy, con ngươi của Cơ Liệt Thần trong nháy mắt tối tăm.

"Tốt nhất em tắm rửa một chút, buổi tối anh muốn dẫn em đi ‘Liệp Diễm’." Nói xong, anh xoay người đi khỏi.

"Liệt Diễm?" Cô giật mình.

Mới nghe cái tên này, Lâm Nhược Kỳ giật mình. Ngờ đâu là "Liệp Diễm" không phải là "Liệt Diễm".

Tang Tuyết Phù ở một bên cười, "Không có chuyện gì, đó là một hộp đêm của người bạn mở, bởi vì xây ở dưới lòng đất dùng làm nơi giải trí cho những người nổi tiếng cho nên lấy tên là Liệp Diễm. Ha ha, tên này rất ngầu, có phải nghe rất giống ‘Liệt Diễm’ hay không?"

Thật ra, Tang Tuyết Phù cũng chưa nói hết, ‘Liệp Diễm’ này, ngoài mặt là

danh nghĩa một người bạn của Cơ Liệt Thần mở ra nhưng căn bản là sản nghiệp ngầm của Cơ Liệt Thần.

Lâm Nhược Kỳ nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, cũng không nói gì.

Bị giam ở trong cổ bảo xa hoa tráng lệ, rốt cuộc có thể tiếp xúc được không khí bên ngoài, mặc dù hộp đêm 'Liệp Diễm' kia nghe rất kì quái nhưng Lâm Nhược Kỳ vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Mười phút sau, cùng anh ngồi vào trong xe, gió đêm mát mẽ phất trên mặt, có cảm giác như xa rời thế tục . . . . . .

Trên đường không nói gì, anh không mở miệng, cũng không nhìn cô, giống như bụng đầy tâm sự.

Xe ra khỏi thành phố, ở trên đường cao tốc đèn điện treo cao, cô nhìn đèn đường nhanh chóng lui về phía sau, tưởng tượng tối nay sẽ có cảnh tượng gì.

Không cần nghĩ cũng biết. Nói cho dễ nghe một chút, đó là chỗ ăn chơi xa hoa đồi trụy nổi tiếng, nói khó nghe một chút, nơi đó chính là một ổ dâm loạn thối nát. . . . . .

Đến nơi, Lâm Nhược Kỳ phát hiện nơi được gọi là hộp đêm thần bí quả nhiên so tưởng tượng còn "Xa hoa đồi trụy" hơn nhiều. Cô đi theo ở sau lưng Cơ Liệt Thần, mới vừa vào cửa, đột nhiên nhìn thấy vô số tầm mắt nóng hừng hực nhìn sang.

Không phải nhìn cô, là nhìn Cơ Liệt Thần. . . . . .

Anh dẫn cô đi bảy lần ngoặt, tám lần rẽ, đi tới một gian phòng, vào cửa, bên trong đã có người ngồi, hai người đàn ông này liền đứng dậy nghênh đón.

"Ưm hừm, Cơ lão đại, hôm nay anh chịu tới, mau ngồi xuống mấy anh em nhờ một chút."

Nói chuyện là người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, mặt mũi coi như đẹp trai, từ lúc Lâm Nhược Kỳ đi theo Cơ Liệt Thần tiến vào, liền lên tiếng trả lời, tiến lên bắt chuyện. Cơ Liệt Thần cũng không có giới thiệu cô cho mọi người, chẳng qua để mặc cho cô co quắp ngồi vào một góc nhỏ. Mà anh thì ngồi vào trên bộ sa lon màu xanh đắt giá tám người ngồi.

Ghế sa lon rất mềm mại, thân thể nhỏ nhắn Lâm Nhược Kỳ ngồi xuống, nhất thời như lọt vào một cái chăn bông, chèn ép người nhỏ nhắn của cô càng thêm nhỏ bé. Cô không biết trang điểm, cũng không có trang phục thích hợp để vào hộp đêm, ở trong một đám người Oanh ca yến vũ, trang phục của cô có vẻ hết sức không phù hợp.

Chẳng qua, như vậy cũng tốt, cô đang rầu rỉ không biết nên làm sao trong trường hợp như vậy. . . . . .

Lúc này, tiếng cửa vang lên, bốn cô gái xinh đẹp nụ cười như hoa cùng nhau ùa vào, "Chào các lão đại, em là Oanh Oanh, đây là Yến Yến, Ca nhi, Vũ nhi."

Cô gái xinh đẹp dẫn đầu, sau khi õng ẹo giới thiệu, nhất thời bên trong phòng giọng nói õng ẹo nổi lên bốn phía, vô cùng náo nhiệt.

Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy chuyện này, nhẹ nhàng mỉm cười. Thật là tuyệt, ngay cả tên cũng gọi như vậy, thật sự chính là một đám "Oanh ca yến vũ" !

Chương 065: Nguy cơ Liệp Diễm (2)

Bốn cô gái xinh đẹp nhanh chóng đi tới bên cạnh mấy người đàn ông đẹp trai, trong đó cô gái dẫn đầu Oanh Oanh đã vượt lên ngồi ở bên cạnh Cơ Liệt Thần, dùng bộ ngực sữa cao chót vót lộ ra phân nữa, vô tình hay cố ý cọ cánh tay Cơ Liệt Thần, vừa cầm chai rượu trên bàn, không nhịn được khoa trương kêu lên, "Oa, Cậu chủ Cơ, anh chọn rượu đỏ Beatrice 78 năm sao? !"

Dĩ nhiên, Lâm Nhược Kỳ không biết thưởng thức rượu đỏ, liếc nhìn chai rượu đỏ trong tay cô ta, bĩu môi.

Thôi đi, biết anh ấy là Cậu chủ Cơ, còn biết rượu đỏ gì nữa, xem ra anh ấy chắc là khách quen cũ nơi này? Hừ, thật là người đàn ông đáng ghét! Nếu không chuốt cho anh uống chết thì uống cho anh nghèo luôn!

Bên cạnh Vũ nhi thừa cơ nói: "Vậy em cần phải kính cậu chủ Cơ một ly"

Nghe vậy, Oanh Oanh nóng nảy, "Kính hay đút? Cậu chủ Cơ, em đút cho anh uống."

Dứt lời, đôi mắt đưa tình, toàn bộ thân thể dán vào trong ngực Cơ Liệt Thần: "Cậu chủ Cơ, em đút cho anh uống, có được không, có được không vậy?"

Trong 25 năm qua, hôn không ít đàn ông, Oanh Oanh đã không quan tâm người bên ngoài nói sự cô như thế nào. Người trước mắt vừa nhìn chính là ông chủ có tiền, huống chi dáng dấp anh rất đẹp trai. , . Nói cách khác, cho dù muốn gần gũi, cũng phải dính vào người đàn ông đẹp trai lại có tiền như vậy, đó mới gọi bản lãnh!

Dĩ nhiên, Oanh Oanh không biết người đàn ông đẹp trai bên cạnh mình chính là Ông Trùm giấu mặt trong hộp đêm, chỉ tập trung tinh thần nghĩ tới làm thế nào dính vào người đàn ông kim cương này, bàn tay trắng mềm mại không xương chậm rãi bám vào bên eo, lồng ngực của anh, ...

Trên mặt Cơ Liệt Thần mang theo vẻ lười biếng và nụ cười yếu ớt cũng không từ chối, một tay ôm Oanh Oanh và một tay ôm Vũ nhi vào trong ngực, lòng bàn tay ở trên bờ eo lộ ra của các cô lưu luyến, tầm mắt nhìn thẳng về phía Lâm Nhược Kỳ ở trong góc.

Tránh ánh mắt lạnh nhạt của Cơ Liệt Thần đưa tới, Lâm Nhược Kỳ rũ mắt không nhìn anh, cả trái tim cuồng loạn không thôi.

Cơ Liệt Thần không nhúc nhích cũng không nói gì, từ đầu đến cuối, vẻ mặt không chút thay đổi, cứ rất đạm lãnh nhìn cô như vậy, con ngươi dưới ánh đèn nê ông chợt sâu chợt cạn. . . . . .

Rõ ràng không nhìn anh nhưng cảm giác bị buộc nhìn hết sức rõ ràng, trong phút chốc, Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy trong lòng phiền não không thở nổi.

Hai cô gái bên cạnh lặng lẽ trao đổi ánh mắt, nhìn ra sắc mặt của anh không tốt cũng rất thông minh không làm ra bất kỳ yêu cầu với anh, cũng giả vờ không chú ý tới, chỉ trao đổi ánh mắt lẫn nhau, uống rượu.

Rốt cuộc, có người mở miệng nói chuyện rồi.

"Lâm Nhược Kỳ, tới đây tiếp rượu!" Một cậu chủ nào đó lạnh lùng nói.

Trong đầu Lâm Nhược Kỳ ong ong, "Tôi...tôi. . . . . Không biết."

Nhất thời, trong phòng yên lặng. . . . . .

Một giây kế tiếp, mọi người cười to.

Ánh mắt lạnh lùng quét qua trên mặt cô, người đẹp đưa ly thủy tinh tới bên môi, Cơ Liệt Thần uống hớp cạn rượu, ngay sau đó cúi đầu chọc cười người đẹp trong ngực.

Giọng nói lạnh bạc từ trong miệng anh khạc ra: "Không biết thì học một chút cho tôi."

Dứt lời, chui tới cổ người đẹp, một tay vuốt ve bắp đùi người đẹp, một tay khác bưng ly rượu, uống một hớp, giả vờ như muốn đút vào môi đỏ mọng của người đẹp. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ ngơ ngẩn!

Trái tim theo động tác ngón tay anh từ từ chìm xuống, rồi lại trồi lên treo đến trên cổ họng. Cô nuốt một ngụm nước bọt, chỉ cảm thấy nơi cổ họng thật khô rát, thật khô rát. . . . . .

Cô cảm thấy, bắp đùi trắng tinh của người đẹp kia rất chói mắt, làm bỏng ánh mắt của cô, gây đau nhói!

Sở dĩ anh mang cô tới nơi này, chính là vì để cho cô nhìn thấy những cảnh tượng này, chính là vì cố ý cho cô khó chịu, không phải sao?

Rất tốt, anh đã được như ý.

Nhưng Lâm Nhược Kỳ cô cũng không phải ngồi không. Anh cho rằng cô không dám ở nơi này càn rỡ sao? Lâm Nhược Kỳ cô vẫn dám!

Cuối cùng không ngồi yên đang muốn đứng lên, cũng trong lúc này cửa bị người mở ra.

Đi vào cửa là một nam một nữ, cô cũng không có chú ý người tiến vào là ai, chẳng qua theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Cơ Liệt Thần.

Tròng mắt anh phủ một tầng lạnh lẽo, đã thu hồi động tác trong tay nhưng ánh mắt kia như đang nói..., đừng nghĩ làm loạn với anh, tới ngồi yên ổn, đừng vọng tưởng gây. . . . . .

Để cho người ta tức giận chính là Oanh Oanh kiều diễm nhiệt tình bên cạnh anh dán vào lồng ngực Cơ Liệt Thần, hận không được đem trọn cái mông chuyển đến trên đùi anh, xinh đẹp, mềm mại ở phía dưới anh nói cái gì đó.

Tư thế kia, nói có bao nhiêu chọc giận thì có bấy nhiêu tức giận!

Cô lập tức nhớ tới anh nói "Học hỏi một chút", nhất thời cảm thấy xấu hổ không dứt.

Cơ Liệt Thần lơ đễnh liếc cô một cái, ngẩng đầu sau khi nhìn một nam một nữ tiến vào, lắc lắc rượu trong ly, nhàn tản nói: "Dạ, tới trễ thế, tất cả rượu trên bàn thuộc về cậu. Nhược Kỳ, trốn cái gì mà trốn, còn không mau chào Cố tổng."

Lâm Nhược Kỳ chợt nghe đến anh gọi mình, liền bối rối.

Giương mắt vừa nhìn, thì ra người tới mình cũng biết, là Cố Huyền Dạ bạn thân của Cơ Liệt Thần, cô gái kia thoạt nhìn rất dịu dàng nhưng tuổi hơi lớn hơn cô một chút.

"Cố tổng, chào anh."

Khẽ gật đầu, mỉm cười.

Cố Huyền Dạ cho cô một nụ cười trầm ổn, ôm lấy người bên cạnh ngồi xuống. Anh ta là một nhân vật Huyền thoại, , , khuôn mặt đẹp trai như tranh vẽ, một đôi con ngươi đen sáng chói, mê hoặc lòng người, hướng trong ghế da to lớn ngồi xuống, bày ra cử chỉ duyên dáng sang trọng phóng khoáng làm mọi người hâm mộ.

Lâm Nhược Kỳ thấy anh ta ở đây, không tiện nổi giận, vẻ mặt bình tĩnh lại.

Chương 065: Nguy cơ Liệp Diễm (3)

Cố Huyền Dạ đi vào đã nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ bị xa lạnh, biết vợ chồng son vẫn còn giận dỗi, vì vậy mở miệng trêu nói, "Thần, cậu lại khi dễ Nhược Kỳ rồi hả ? Kiềm chế một chút, đừng để cô ấy một mình ở đó."

Giọng nói trầm thấp vững vàng, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, tất cả mọi người thật tò mò "Nhược Kỳ" là ai, ánh mắt rối rít tập trung vào bóng dáng nhỏ nhắn đang ngồi ở trong góc sofa.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Lâm Nhược Kỳ co quắp cúi đầu không nói.

Mọi người thấy cô không nói lời nào, cũng đều vui vẻ chuyện trò của mình, dường như cô cũng không có tồn tại. . . . . .

Nhưng có người chú ý tới cô.

Một làn gió thơm phất đến, Lâm Nhược Kỳ bị chen kế bên, một cô gái xinh đẹp ngồi ở bên cạnh Lâm Nhược Kỳ, tự nhiên nhìn cô mỉm cười.

"Xin chào, tôi là Tô Chỉ San."

Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc giương mắt, phát hiện cô chính là cô gái mới vừa rồi Cố Huyền Dạ mang tới.

"Cô...chào cô. . . . . Tôi là Lâm Nhược Kỳ." Vừa cẩn thận đáp lời, vừa quan sát cô gái.

Cô ấy có mái tóc đen mềm mại như tơ lụa, chải chuốt rất thanh lịch, đôi mắt dưới mày liễu như hồ nước, rất rung động lòng người. Nhìn toàn thân, không có nửa chút kiêu ngạo ác liệt của cô gái nhà giàu, lông mày đoan trang, bờ môi mấp mái thanh thản và bình yên, cô có vẻ rất cao quý và trang nhã.

Từ đầu ngón tay tinh tế như ngọc của cô đưa tới..., phần khí chất nhã nhặn lịch sự bình tĩnh này là bẩm sinh, cộng thêm cô mặc một bộ váy cực kỳ khêu gợi, cả người càng lộ vẻ yểu điệu, xinh đẹp mềm mại, đẹp không gì sánh nổi.

Lâm Nhược Kỳ thích vật xinh đẹp, cũng thích người xinh đẹp.

Cô gái đẹp trước mắt này làm cho cô không nhịn được nắm lấy tay của đối phương.

Sau khi đơn giản tán gẫu, cô biết cô gái này chẳng những xinh đẹp mà còn rất thông minh, ánh mắt hết sức nhạy cảm.

Dường như Tô Chỉ San nhìn ra cô khó chịu, vô tình hay cố ý hỏi "Lâm tiểu thư, thứ cho tôi mạo muội hỏi, cô. . . . . Thích Cơ Liệt Thần chứ?"

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ cứng lại.

Cái gì? Cô thích Cơ Liệt Thần. . . . . Chính cô cũng không biết đáp án, đối phương liếc mắt một cái đã xác định, cô ấy làm sao nhìn ra được?

". . . . . Làm sao cô biết? !" Cô hoảng sợ hỏi.

"Tôi nhìn ánh mắt của cô thì biết." Tô Chỉ San mỉm cười mê người, giải thích.

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ khẽ run, hốt hoảng cúi đầu, "Tôi... chẳng qua tôi lo lắng cho anh ấy. . . . . Thân thể anh ấy không tốt lắm."

Ngoài mặt nói hợp tình hợp lý, trên thực tế, chỉ có chính cô biết, cô đang nói dối. . . . . .

Dường như Tô Chỉ San không quá hiểu lời cô nói, kinh ngạc quay đầu lại nhìn Cơ Liệt Thần trên một góc ghế sa lon khác, đang cùng người đẹp chuyện trò vui vẻ, khóe miệng lộ ra màn nhàn nhạt mỉa mai, "Không thể nào, nhìn dáng vẻ lả lơi gây họa của anh ta. . . . . Không giống a."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ luống cuống hơn, nếu lời nói này của Tô Chỉ San bị anh nghe, không biết bị hiểu lầm thành cái dạng gì.

Vì vậy, lắc đầu liên tục, khoát tay nói, "Không phải vậy, Thật ra bình thường anh ấy không phải như vậy. . . . . ."

Lời nói đến một nửa, hơi ngạc nhiên.

Thành thật mà nói, bình thường anh không phải bộ dáng này, thật ra cô căn bản cũng không biết. Có lẽ, chẳng qua trong tiềm thức của cô không muốn thừa nhận anh thân mật cùng những cô gái khác như vậy. . . . . .

Đầu tiên là vô ý, lại vừa đúng nhìn thấy Cơ Liệt Thần chậm rãi đi tới, đôi mắt anh cười như không cười, lại như có như không cảnh cáo.

"Bà xã tương lai thân ái, em ở đây nói xấu chồng sao?"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ đen mặt.

Người đàn ông đáng chết này, anh đặt máy nghe lén trên người cô sao? Tại sao bọn họ đang nói cái gì cũng biết phải rõ ràng như thế? !

Bên cạnh, Tô Chỉ San hiển nhiên không biết Lâm Nhược Kỳ và Cơ Liệt Thần sắp kết hôn, vừa nghe anh gọi Lâm Nhược Kỳ "Bà xã tương lai " lập

tức lộ ra bộ dáng không thể tin.

Thật là người không thể nhìn bề ngoài a, một nữ sinh quá trẻ tuổi như vậy đã sắp kết hôn? Mà đối phương lại là Trùm Xã hội đen Cơ Liệt Thần, nhìn thế nào cũng cảm thấy hai người bọn họ là một tổ hợp kỳ quái a.

Nhớ tới lời nói của mình mới vừa rồi quá đột ngột, Tô Chỉ San liên tục nói xin lỗi, "Thật xin lỗi, tôi không phải ý đó. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ vội vàng giúp cô hoà giải, "Không có gì, tôi và Tô tiểu thư chẳng qua tùy tiện tán gẫu mấy câu, không có nói anh."

Dứt lời, cô dứt khoát đứng dậy. Ở chỗ này thật là nhàm chán a, không phải bị anh dùng lời nghẹn chết chính là bị anh dùng ánh mắt giết chết, muốn ra ngoài đi dạo. . . . . .

Vì vậy, đứng dậy rời đi, "Tôi đi toilet một chút, mọi người chơi đi, không cần phải để ý đến tôi."

"Có muốn anh cùng đi với em hay không?" Cơ Liệt Thần không yên lòng nhìn cô.

"Không cần!" Dứt lời, bóng dáng xinh xắn của Lâm Nhược Kỳ đã đi ra khỏi phòng.

Từ trong chỗ xa hoa đồi trụy làm người ta hoa cả mắt thoát ra ngoài, ngược lại nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.

Lâm Nhược Kỳ từ từ đi ra cửa phòng, chậm rãi đi men theo một bậc thang chạm trỗ hoa văn đi đến tầng trệt, ngoài phòng yên tĩnh làm cho cô cảm thấy tất cả mọi thứ vừa rồi dường như chỉ là một giấc mộng.

Cô ôm chặt cánh tay, nhìn vầng trăng sáng trên đỉnh đầu, một mình trầm tư.

Cơ Liệt Thần để cho cô "Học tập", chắc hẳn anh nói để cho cô "Học tập" nghênh hợp đàn ông như thế nào, giống như Oanh Oanh vậy, ngồi ở bên cạnh anh, ôm cổ của anh, lúc bị vuốt ve và hôn không tránh né mà cười duyên nghênh đón, sóng mắt như nước, thân mềm như rắn.

Anh muốn cho cô học như vậy? Sau đó, đối với anh cũng. . . . . .

Xì khẽ một tiếng, thì ra trong xương người đàn ông này xấu đến như vậy . . . . .

Nhưng cô không thể, cô cũng không phải là mấy cô oanh oanh yến yến, không làm được những thứ này. . . . . .

Huống chi, anh lại không cho cô mặt mũi, tại sao cô phải làm như vậy? Hừ, nhìn một cái cũng biết là cố ý mang cô đến xem những chuyện tục tĩu, làm cho cô khó chịu trong lòng, cô sẽ không mắc mưu anh đấy. . . . . .

Cô trái lương tâm mắng, trong miệng nói lẩm bẩm, vô tình đi vào sân cỏ hoang vắng.

Chương 065: Nguy cơ Liệp Diễm (4)

Dưới ánh trăng hơi mờ, khắp sân cỏ cũng nhuộm một màu xanh lá yên tĩnh, bốn phía yên tĩnh khác thường, Lâm Nhược Kỳ bị không khí quỷ dị làm hoảng sợ đến ngẩn người tại chỗ, không dám làm một cử động nhỏ nào.

Cảnh tượng này làm cho người ta rợn cả tóc gáy! Cô liên tưởng đến cảnh tượng trong phim ma, trong nháy mắt cả người nổi da gà! Trong lúc nhất thời, sợ hãi đến không dám quay đầu lại nhìn. . . . . Cho đến khi có một bàn tay lạnh như băng mang theo hơi gió lạnh chạm vào gáy của cô, cô mới mất khống chế kêu to lên!

Đáng tiếc một chữ cũng không kịp ra khỏi miệng, liền bị cái tay kia chặn lại chặt chẽ!

Sau đó, một cây kim bén nhọn chọc vào bên gáy đau nhói rồi biến mất!

Cảm giác nơi đau nhói trong nháy mắt tê dại làm cho Lâm Nhược Kỳ rất nhanh hiểu, có lẽ mình bị tiêm vào thứ gì. Vậy mà cùng một lúc, ý thức, ánh mắt và não bộ đã mơ hồ, hơi thở cũng trở nên khó khăn, tức ngực và bóng đen đồng thời ập tới, thậm chí Lâm Nhược Kỳ cũng không nhìn thấy rõ là ai, đã ngã xuống. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cũng không biết, lúc cô té xỉu mấy phút sau, Tô Chỉ San cũng ra ngoài hóng mát, là người chứng kiến cũng bị đối phương làm cho hôn mê.

Hai cô gái ngủ mê man bị mấy người đàn ông vạm vỡ che mặt thô lỗ nhét

vào chiếc xe bánh mì giấu kín trong một góc, hai tay hai chân cũng bị dây thừng trói lại thật chặt, ngay cả hai mắt cá chân cũng không cách nào nhúc nhích, vả lại há miệng không được, trên môi cũng bị dán kín.

Hai người bọn họ bị bí mật mang đến nhà xưởng hoang phế nơi nào đó ở Tây Giao, nơi đó vừa vặn cách "Liệp Diễm" ở Nam Thành 2 km. . . . . .

Mười phút sau, bên trong "Liệp Diễm".

"Cậu nói cái gì? ! Không tìm được? !"

Ly rượu trong tay bị hung hăng ném trên màn hình TV bên trong phòng! Màn hình điện tử trong nháy mắt phát nổ! Dòng điện màu xanh lam ở trong đường nứt phát ra tiếng tí tách. . . . . .

"Đúng vậy, không phát hiện hành tung của mợ chủ nhỏ. Ách, còn có Tô tiểu thư cũng không thấy. . . . . ."

Mỗi dây thần kinh căng cứng, hộ vệ A Bưu cong người 90 độ, mặc dù giọng nói trả lời xem như vang dội, ánh mắt lại không dám nhìn thẳng vào mắt Cơ Liệt Thần ở trước mặt.

Kẻ ngu cũng cảm nhận được, bây giờ hơi thở giết chóc của Cơ Liệt Thần nặng bao nhiêu.

Suy nghĩ trong chốc lát, giống như đang cố gắng đè nén cảm xúc, xoay người đưa lưng về phía A Bưu, Cơ Liệt Thần trầm giọng nói: "Lập tức trở về Lư Đăng Bảo!"

Chỉ có ở Lư Đăng Bảo số 1, chỉ có ở sào huyệt "Liệt Diễm" mới có trang bị hệ thống định vị vệ tinh cường đại, hiện tại tình huống này chỉ có thể dựa vào hệ thống vệ tinh định vị tìm hành tung của Lâm Nhược Kỳ.

Anh đóng vào dấu ấn "Liệt Diễm" trên người Lâm Nhược Kỳ, trên thực tế là một dụng cụ định vị theo dõi. Đây là sử dụng kỹ thuật công nghệ laser nhiệt độ cao, trong nháy mắt khảm vào máy thu tín hiệu vệ tinh điện tử Nano, đồng thời có thể tiếp nhận ba hệ thống phóng làn sóng điện lớn nhất toàn cầu.

Trước mắt, toàn cầu có ba hệ thống vệ tinh định vị, một là hệ thống CL của Russia, một là hệ thống GPS của Mỹ, hai hệ thống này cũng do 24 vệ tinh

đứng yên trên xích đạo 30.000 mét tạo thành, một hệ thống khác là Galileo đang trong giai đoạn thí nghiệm ở Âu châu, dự tính do 30 vệ tinh tạo thành.

Ba hệ thống vệ tinh định vị này trị giá biết bao nhiêu tiền, vậy mà Cơ Liệt Thần cầm trong tay "Liệt Diễm", cùng với máy nhận tín hiệu Nano khảm vào trong da Lâm Nhược Kỳ thì trị giá bao nhiêu tiền!

Nói một cách khác, mặc kệ Lâm Nhược Kỳ đang góc nào trên thế giới hoặc không gian gần xung quanh, đều sẽ bị ít nhất 4 vệ tinh dò xét đến tín hiệu trên người, tín hiệu này sau khi gửi đến trạm tiếp nhận, thông qua dụng cụ chuyên dụng, tính toán làn sóng điện vệ tinh khác phát tới, thời gian chênh lệch cực nhỏ, mà có thể lấy được kinh độ, vĩ độ cùng độ cao không gian ba chiều, tọa độ và thời gian chính xác!

Nếu muốn chính xác hơn, có thể dùng vệ tinh hình ảnh độ phân giải cao để cẩn thận quan sát các nguồn tín hiệu, hợp thành đường kính rađa thu được các dạng hình ảnh nhỏ nhất địa điểm tra xét có thể chính xác đến nửa thước Anh!

Cho nên, anh từng nói cho Lâm Nhược Kỳ, trước mắt chỉ có một mình cô, người duy nhất bị anh đóng dấu ấn riêng, nói thế một chút cũng không sai!

Ban đầu, anh bỏ ra món tiền khổng lồ mở ba hệ thống vệ tinh định vị đối với chức năng dân sự là thật ra là có mưu đồ khác. Nhưng nếu cho cô, anh cũng không hối hận, ngược lại may mắn quyết định của mình cũng không phải là nhất thời xúc động.

Hôm nay, máy nhận tín hiệu có thể chút công dụng, vừa đúng dùng nó để xác định hành tung của cô.

Nghĩ đến mọi chuyện, dường như trong chỗ tối ông trời đã sớm định trước . . . . .

Trên đường cao tốc, một chiếc xe chở Container chạy hết tốc độ tiến về phía Tây Giao.

Bên trong Container hai cô gái ngủ mê man, Lâm Nhược Kỳ tỉnh lại trước, cô bị đông cứng tỉnh lại.

Lúc cô đi ra có quấn khăn choàng, có lẽ người bắt cóc cảm thấy khăn choàng trên người cô rối bù rất cản trở, liền lột xuống. Mặc váy vải bông mỏng

manh, Lâm Nhược Kỳ run rẩy tỉnh lại, đầu tiên nhìn thấy là một con rết quỷ dị dữ tợn trước mặt!

"Đã tỉnh rồi hả ?" Đối phương nhíu mày, có vẻ kinh ngạc, "Loại thuốc này, người bình thường phải ngủ mê man một ngày một đêm, cô lại không bao nhiêu giờ đã tỉnh, quả nhiên không hổ là cô gái Cơ lão đại dạy dỗ nên a."

Tiếng nói ngông cuồng của đối phương truyền vào trong tai làm cho Lâm Nhược Kỳ không rét mà run.

Không rảnh để suy nghĩ lời nói "Ngủ mê man" của đối phương, ánh mắt của Lâm Nhược Kỳ yên lặng nhìn con rết dán vào trên cổ tay đối phương, cảm thấy dường như đã từng quen biết.

Ngước mắt vừa nhìn, hoảng hốt!

Chương 065: Nguy cơ Liệp Diễm (5)

Người này thân hình cao lớn vạm vỡ, cao 1m90, ngăm đen khỏe mạnh, đường nét trên khuôn mặt cứng rắn, vẻ mặt hung ác, cả người lộ ra một loại thô bạo, tục tằng nguyên thủy. Ông ta không phải là tay anh chị ở Nam Thành mà Cơ Liệt Thần nói ở trong buổi họp đấu giá kia, là Đại Sắc Ma chơi đùa mười cô gái không chết không ngừng sao? !

Ông trời, tại sao lại là ông ta ? !

"Ông. . . . . Tôi. . . . . Khụ!" Bởi vì thuốc mê từ cổ đâm vào, Lâm Nhược Kỳ cảm giác cổ họng vẫn tê dại, vô cùng không lưu loát, cộng thêm ngoài miệng bị dán kín, làm cho cô căn bản không phát ra được tiếng nào.

Dĩ nhiên, sở dĩ nói không được chủ yếu cũng vì cô không nhớ rõ người trước mặt rốt cuộc tên gọi là gì.

Thở hổn hển một tiếng, trên mặt rung lên dữ tợn, Điền Lão Thất tiến lên một bước, bàn tay nắm cằm Lâm Nhược Kỳ, cười điên cuồng nói, "Không sai, tôi là Điền Lão Thất, đối thủ lâu năm của người tình cô! Hoan nghênh tham gia bữa tiệc chết chóc của chúng tôi. . . . . ."

Nói xong, ông ta không chút nào thương tiếc giật ra băng keo trên miệng cô, cười điên cuồng nói, "Cái băng keo này, hiện tại cũng vô ích, cho dù kêu la bao nhiêu cũng không đáng kể, dù sao bên ngoài cũng không ai nghe được!"

Trái tim nhỏ bé của Lâm Nhược Kỳ run lên, không để ý ngoài miệng đau đớn, chỉ cảm thấy muốn nôn ọe. . . . . .

Cái gì gọi là đối thủ lâu năm? ! Cái gì gọi là bữa tiệc chết chóc? ! Cái gì gọi là kêu la? ! Cô rất muốn kêu to cứu mạng nhưng bị ông ta làm buồn nôn, ngay cả kêu cũng không được!

Cô cố gắng lấy cùi chỏ chống mình ngồi dậy, khóe mắt liếc qua Tô Chỉ San ở bên cạnh, trong lòng rất buồn bực, tại sao cô cũng ở chỗ này? Rốt cuộc Điền Lão Thất này muốn làm gì?

Vừa vuốt ve thứ gì đó có thể lợi dụng bên tay, vừa từ từ xê dịch cái mông, đem áo đơn bạc của Tô Chỉ San ngăn ở phía sau.

Lâm Nhược Kỳ xoa nơi cổ bị kim châm, lặng lẽ quan sát bốn phía.

Phát hiện mình và Tô Chỉ San đang ngồi ở trong một Container giống như xe ngựa, xe dường như đang chạy về một hướng khác, phía trước và sau lưng Điền Lão Thất còn đứng mấy người đàn ông che mặt.

Trong đó, có một người đàn ông mặc dù che mặt nhưng Lâm Nhược Kỳ phát hiện tóc của anh ta có mấy sợi nhuộm highlight màu tím, thân hình của anh ta cùng các mấy người đàn ông kia hơi khác biệt, có vẻ gầy hơn. Người đàn ông này dường như cô đã gặp ở đâu nhưng nhất thời nhớ không ra.

Cô buồn bực nhỏ giọng lẩm bẩm, "Cũng không phải là đóng phim, làm gì tốn công tốn sức muốn bắt cóc? Lại còn phái ra lực lượng lớn như vậy tới bắt cóc tôi? Thật là không hiểu ra sao. . . . . ."

Quả nhiên nữ chính bị bắt cóc là cần phải trải qua âm mưu sao? Đây không khỏi cũng quá máu chó đi. Như đã nói, kể từ khi làm hộ lý riêng cho Cơ Liệt Thần, người và mọi thứ xung quanh bên cạnh cô không giống bình thường . . . . .

Điền Lão Thất nhìn thấy vẻ mặt cô không sợ hãi, hừ nhẹ một tiếng, "Đừng tự tâng bốc mình, cô chẳng qua là sự bảo đảm thứ yếu mà thôi. Hơn nữa, thực sự muốn cô không phải là tôi."

Dứt lời, ông ta nghiêng đầu nhìn một người khác phía sau lưng, nói, "Người giao cho cậu...cậu nợ tôi một món nợ ân tình. Chẳng qua, tạm thời tôi thay

đổi chủ ý, có lẽ cô gái này đối với tôi còn có chút chỗ dùng, tôi phải giữ lại trước."

Lâm Nhược Kỳ nghe ra những lời này của ông ta không khỏi nghĩ thầm.

Người đàn ông tóc tím thở hổn hển một tiếng, liếc nhìn Lâm Nhược Kỳ, "Tôi không có vấn đề, người này để ở chỗ anh trước, vừa đúng dời đi lực chú ý của anh ta đối với tôi" lời nói đến một nửa, anh ta nhìn đồng hồ đeo tay, "Động tác anh phải nhanh một chút, nếu tôi đoán không sai, lúc này bọn họ đã phát hiện."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ sửng sốt.

Giọng nói này, cô nhận biết, anh ta là người đàn ông thiếu chút nữa làm nhục cô lúc đại thọ 60 tuổi của ông già họ Lãnh ở trên du thuyền . . . . . .Lôi Thiệu Đình!

Tại sao anh ta lại ở chỗ này? Tại sao bắt tay với Điền Lão Thất? Bọn họ muốn làm gì?

Lâm Nhược Kỳ cố bình tĩnh, cố gắng muốn moi ra cái gì đó từ trong miệng bọn họ.

"Các người. . . . . Các người muốn làm gì?" Cô e sợ nhìn bọn họ, đáng tiếc đối phương căn bản không thèm để ý cô.

Thành thật mà nói, chẳng qua chỉ một Lôi Thiệu Đình thôi, cô đã rất sợ chớ nói chi thêm Điền Lão Thất có thể đùa chơi chết mười cô gái!

Cô rất không hiểu, nếu Lôi Thiệu Đình bắt cô còn có chút lý do nhưng Điền Lão Thất chẳng qua cũng chỉ gặp cô một lần mà thôi, chưa từng giao tiếp, tại sao muốn bắt cô? Hơn nữa, Tô Chỉ San cũng bị bắt đi là chuyện gì xảy ra? Cái này căn bản không chút lý lẽ.

Cô nhớ lại cuộc đấu giá kia, mặc dù lúc ấy xem không hiểu cả quá trình, đối với chuyện ma túy "Dạ Mị" hiểu cũng không nhiều. Nhưng trước khi đi, bộ dáng Điền Lão Thất tức giận nhìn Cơ Liệt Thần, cô lại thấy rất rõ ràng. Chẳng lẽ, ông ta là vì chuyện của Cơ Liệt Thần mới bắt cô hay sao?

Lâm Nhược Kỳ nhớ tới Lôi Thiệu Đình ít nhiều lo ngại đối với Cơ Liệt Thần, vì vậy nhìn về phía anh ta, nói.

"Lôi Thiệu Đình, nếu anh không muốn bị Cơ Liệt Thần đuổi giết, trước hết thả tôi ra!" Run rẩy nói xong, cô cong một chân vừa đúng chạm được sau lưng Tô Chỉ San, dừng một chút, hơn nữa, "Nếu không, anh thả Tô tiểu thư trước, cô ấy là người của Cố tổng tập đoàn Cố thị, tôi nghĩ anh sẽ không ngu xuẩn, tự dưng muốn thêm một kẻ địch chứ?"

Lâm Nhược Kỳ giữ vững tinh thần, ngẩng đầu ưỡn ngực nhưng thật ra trong bụng sợ đến muốn chết. . . . . .

"Còn ông nữa" quay lại nhìn về phía Điền Lão Thất, cô có chút e sợ nhưng vừa lặng lẽ nhéo bắp thịt ở chân của mình để lấy thêm can đảm, vừa nhắc nhở mình phải bình tĩnh, "Mặc kệ ông vì lý do gì bắt cóc tôi, hãy nói cho tôi biết mục đích của ông, để tôi xem có thể giúp được ông hay không. Trong mắt của tôi, loại hành động quá khích này, Cơ Liệt Thần chưa chắc sẽ đồng ý."

Thái độ của cô mọi việc đều có thể bàn bạc lại, làm cho tất cả mọi người cùng ngẩn ra tại chỗ.

Nhất là Lôi Thiệu Đình và Điền Lão Thất, không hẹn mà cùng trừng to mắt, không thể tin!

Cô lại nhận ra bọn họ, còn sớm nhận ra động cơ của bọn họ, một câu nói điểm trúng tử huyệt của bọn họ ! Cô gái này quả nhiên can đảm khác thường, vóc dáng mặc dù nhỏ nhắn nhưng gặp chuyện không sợ hãi, có thể thấy được năng lực tùy cơ ứng biến của cô rất cường đại. . . . . .

Nhưng một giây kế tiếp, Điền Lão Thất đột nhiên phản ứng kịp, bỗng nhiên giơ tay lên giữa không trung, nhìn dáng vẻ dường như muốn tát cho cô một bạt tai!

Không biết là vì lý do gì, cuối cùng bàn tay của ông ta cũng không có cứng rắn vỗ xuống mà dừng lại giữa không trung, nắm thành quyền, gân xanh nổi lên dữ dội, gương mặt dữ tợn đáng sợ, ánh mắt kiêu ngạo tức giận, "Con bà nó, chỉ một con nhóc như cô cũng dám dạy tôi phải làm gì? ! Con mẹ nó, cô chán sống hả? !"

Lâm Nhược Kỳ sợ ngây người, phản xạ có điều kiện, quay mặt đi, không dám nhìn mặt của ông ta.

Thật hỏng bét, xem ra cô mới vừa chạm đến điểm cuối của Điền Lão Thất. . . . . .

Chương 66: Ngày mai chúng ta sẽ kết hôn!

Chương 066: Ngày mai chúng ta sẽ kết hôn! (1)

Lôi Thiệu Đình đứng ở một bên, vì bị Lâm Nhược Kỳ khám phá thân phận, dứt khoát tháo xuống khăn che mặt, nhìn cô chằm chằm, "Cô thật sự là cô gái của Cơ Liệt Thần?"

"Tôi. . . . . ." Cô nghẹn lời.

Lâm Nhược Kỳ ngây dại, đột nhiên phát hiện tự đem chính mình lọt vào tình cảnh khó cả đôi đường.

Cô nhớ tới Cơ Liệt Thần đã từng nói qua, từ trước đến giờ Điền Lão Thất không chịu thua kém người, người khác càng thích ông ta càng muốn phải lấy được. Nói một cách khác, nếu để cho ông ta biết mình sắp gả cho Cơ Liệt Thần, đối thủ lâu năm của ông ta, vậy ông ta không lập tức làm nhục cô sao? Ngược lại, không thừa nhận lời nói, tự nhiên Lôi Thiệu Đình sẽ xem cô như là cô gái có quan hệ với Lãnh Như Phong, cũng sẽ có khả năng làm nhục cô. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cắn môi làm dịu cảm xúc một chút, trái lo phải nghĩ, cảm thấy chỉ có phủ nhận quan hệ giữa mình và Cơ Liệt Thần mới không đem chuyện làm cho tệ thêm. Theo ý cô, ít nhất Lôi Thiệu Đình không đáng sợ như Điền Lão Thất, dù sao đi nữa anh ta vì mình cô gái yêu mới có thể biến thành như vậy, vả lại, Lôi Thiệu Đình ít nhiều có chút sợ hãi Cơ Liệt Thần, cũng không làm gì cô.

Mà Điền Lão Thất căn bản là tên súc sinh, cùng súc sinh nói điều kiện, nào có dễ dàng như vậy? !

Không để ý chuyện vạch trần thân phận bọn người bắt cóc là đại kỵ, cô vội vàng nói, "Lôi Thiệu Đình, nói thật với anh, thật sự tôi quen biết Lãnh Như Phong, anh ấy . . . . . ."

Lời nói đến một nửa, cô hạ quyết tâm, "Anh ấy và tôi đã sớm có hôn ước!"

Đưa ra lý do không có căn cứ, chính cô cũng sợ hết hồn hết vía! Chỉ mong có thể hù dọa bọn họ. . . . . .

"Lãnh Như Phong? Cậu chủ Lãnh tập đoàn Lãnh thị? Cô. . . . . Biết anh ta? !"

Nghe vậy, quả nhiên Điền Lão Thất dừng lại động tác trong tay, kinh hoảng cứng lưỡi, nhìn chằm chặp Lâm Nhược Kỳ, tràn đầy nghi ngờ.

Lãnh Như Phong, thủ lĩnh Diệu Nhật, con nhóc này làm sao biết anh ta? ! Nhà họ Điền và Lãnh Như Phong có qua lại làm ăn, nếu quả thật như lời cô nói, chuyện thay đổi rất phức tạp, ít nhất nhìn mặt Lãnh Như Phong, ông ta không thể làm gì cô.

Có lẽ, trước hết cần phải xác định chuyện này là thật hay giả, sau đó mới có thể quyết định bước kế tiếp làm như thế nào.

Thấy Điền Lão Thất dừng lại một hồi lâu, biết lời nói của mình đã có hiệu quả, Lâm Nhược Kỳ ưỡn thẳng sống lưng, cố giả vờ bình tĩnh nói, "Không sai! Tôi biết anh ấy! Không tin. . . . . ông có thể đi hỏi Lãnh Như Phong!"

Quả thật không muốn sống nữa, cô thật sự đang đánh cuộc, đánh cuộc bọn họ không ai sẽ đi hỏi Lãnh Như Phong!

Híp híp mắt, tầm mắt từ trên mặt của cô dời đi. Xảo quyệt như Điền Lão Thất cũng không cách nào phủ nhận mình quả thật bị lời nói của cô có chút dao động, nếu như mình bắt nhầm người, bắt thật là cô gái của Lãnh Như Phong, vậy ông ta đắc tội rất lớn.

Nhưng nói đi thì nói lại, ngày đó rõ ràng ông ta nhìn thấy đi cùng Cơ Liệt Thần đến buổi đấu giá, chính là cô gái này. . . . . Vậy cô và Cơ Liệt Thần có quan hệ gì?

Sau khi trầm tư mấy giây, Điền Lão Thất đột nhiên từ trong túi tiền móc ra một khẩu súng, họng súng đen ngòm chĩa vào huyệt Thái Dương của Lâm Nhược Kỳ!

"Nói! Lời cô nói mới rồi, rốt cuộc là thật hay là giả? !"

Lâm Nhược Kỳ bị dọa sợ đến gần như hồn bay phách lạc, lúc nhìn thấy khẩu súng, thiếu chút nữa chết ngất. Rõ ràng, Điền Lão Thất là một người đa nghi,

muốn để cho ông ta tin tưởng chuyện này cũng không dễ dàng.

"Rắc rắc . . . . . " Kéo chốt an toàn, Điền Lão Thất đạn đã lên nòng!

Mẹ nó! Cầm thú này thật muốn giết cô a!

Lâm Nhược Kỳ cắn răng, dứt khoát không đếm xỉa đến, đem cổ duỗi dài, lấy ra một khối ngọc bội trên cổ, "Tôi nói đều là thật, tôi có ngọc bội của anh ấy làm chứng!" Vội vàng nhắm nghiền hai mắt, bộ dạng không sợ chết để chứng minh lời của mình nói là thật.

Nét mặt của cô, nhìn như vô cùng bình tĩnh, thật ra chỉ có chính cô mới biết, cô có bao nhiêu sợ hãi bị Điền Lão Thất nhìn ra lời nói dối của mình.

Cô sợ, thật sự sợ, dưới tình huống này làm sao không sợ hãi đây? ! Cô sợ đến muốn khóc lên nhưng cô phải chịu đựng. . . . . .

Hết cách rồi, cô phải nhịn, nếu không thì sẽ chết càng mau!

Lúc con người nhận được tổn thương, theo bản năng luôn hướng người thân thiết nhất của mình nhờ giúp đỡ. Thật ra Lâm Nhược Kỳ muốn cầu cứu nhất chính là cha mẹ của mình, nhưng cô biết, căn bản là không thể, ngay cả cha mẹ của mình trông như thế nào cô cũng không biết, cũng không biết bọn họ còn sống hay không chứ đừng nói cầu cứu tới bọn họ.

Cô còn muốn kêu Tuyết Phù, kêu Lynda, nhưng cô biết bọn họ giống như cô, đều là phụ nữ, căn bản không phải là đối thủ những tên cầm thú này. Tác phẩm được dịch trực tiếp tại , . Hơn nữa, họ cách cô tận chân trời, muốn giống như lần trước, Lynda có thể may mắn kịp thời tìm được cô, ngăn cản Lôi Thiệu Đình cưỡng hiếp, lúc này căn bản là không thể nào!

Vì vậy, Lâm Nhược Kỳ buồn rầu phát hiện, lúc như chỉ mành treo chuông, người mà cô có thể cầu cứu lại là người chưa bao giờ chính thức cầu hôn cô, bề ngoài lịch sự, trong xương cực độ ác ma, Cơ Liệt Thần!

Cho dù anh là Trùm Xã hội đen, cho dù anh là người vô cùng hung ác mang tội giết người nhưng anh đối với cô rất tốt. Ít ra anh không lấy súng chỉa vào huyệt Thái Dương của cô, cũng chưa từng lấy tính mạng của cô để uy hiếp cô!

Cho dù “thú tính" bộc phát thì anh hoàn toàn có thể dùng sức mạnh đối với

cô nhưng anh chưa bao giờ làm. Mặc dù có nhiều lần cũng không chịu nổi nhưng cuối cùng anh vẫn nhịn được. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ không còn hơi sức, bắt đầu lặng lẽ hồi tưởng Cơ Liệt Thần đối xử tốt với mình, vô cùng buồn bã cầu nguyện: Cơ Liệt Thần, nếu anh còn muốn tôi thì nhanh tới cứu tôi!

Một bên, con ngươi sắc bén của Lôi Thiệu Đình híp lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ, trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn. Nếu Điền Lão Thất biết Lâm Nhược Kỳ quen biết Lãnh Như Phong, vậy ông ta nhất định sẽ không giúp mình việc này, ngược lại rất có thể đem mũi nhọn hướng vào mình.

Như thế xem ra, anh ta phải nghĩ cách đào thoát. . . . . .

Bên kia, Điền Lão Thất đang kiểm tra khối ngọc bội Lãnh Như Phong cho Lâm Nhược Kỳ. Nhìn thấy một ít khối ngọc bội hoàn toàn sáng bóng thì Điền Lão Thất bỗng ngạc nhiên, "Cái gì. . . . . Thật sự có ngọc bội? !"

Ông ta kinh ngạc nhìn khối ngọc bội đeo trên ngực Lâm Nhược Kỳ, ngọc bội kia ông ta cũng đã từng nhìn thấy, rõ ràng giống như đúc cái của Lãnh Như Phong. Tác phẩm được dịch trực tiếp tại , . Anh ta luôn mang theo bên mình, chưa từng rời khỏi người, lại đem nó đưa cho cô. . . . . .

Nói như vậy, cô quả nhiên là cô gái Lãnh Như Phong sao?

Cho dù trời sanh tính đa nghi, Điền Lão Thất cũng không nhịn được trái tim run rẩy, nhìn lại Lâm Nhược Kỳ bình tĩnh như thế, rốt cuộc động tác trong tay do dự.

Chương 066: Ngày mai chúng ta sẽ kết hôn! (2)

Một hồi lâu, cuối cùng họng súng rút khỏi trên huyệt thái dương của cô, Điền Lão Thất nhanh nhẹn đổi thành đao nhấn tới cần cổ Lâm Nhược Kỳ, cô chỉ kịp rên lên một tiếng, ngẹo cổ cả người liền ngã xuống. . . . . .

Xoay người, Điền Lão Thất huýt sáo, cả đám thủ hạ sau lưng ông ta đồng loạt vây lấy Lôi Thiệu Đình!

Họng súng Điền Lão Thất chợt nhắm ngay Lôi Thiệu Đình!

"Con bà nó, lại dám lừa gạt lão tử! Lôi Thiệu Đình, muốn cho Điền Lão Thất tôi làm bia bắn của cậu đúng không? Để cho tôi bắt cóc cô gái của Lãnh Như Phong làm sẵn cho cậu ăn ngon, nói cho cậu biết, lão tử không có đần như vậy! Trước đập chết cậu rồi nói!"

Lời còn chưa dứt, đạn không có mắt bay ra, tiếng súng rầm rầm rầm, ở trong Container sắt đóng chặt, phát ra tiếng đinh tai nhức óc.

Theo lý thuyết, súng bắn ở khoảng cách gần như vậy, Lôi Thiệu Đình phải dữ nhiều lành ít. Đáng tiếc anh ta đã sớm đề phòng, lúc phát hiện Lâm Nhược Kỳ té xỉu liền đoán được ý nghĩ của Điền Lão Thất.

Chỉ thấy thân thể anh ta nhanh nhẹn lăn mấy vòng, đầu giày da nhanh chóng đá vào trên cửa sắt, đáng tiếc không đá văng ra. Anh ta cũng không vội, cửa đạp không ra cũng là chuyện trong dự liệu, lăn mình một cái, đã từ trong túi quần móc ra lựu đạn mini HG86 của Áo đã chuẩn bị xong trước đó!

Nhanh chóng ném ra! Động tác chỉ có thể lấy ba chữ để hình dung, ổn, chuẩn, nhanh!

Ầm . . . . . sau một tiếng nổ đinh tai nhức óc hơn, khói dầy đặc cuồn cuộn, Lôi Thiệu Đình đã bỏ trốn mất dạng. . . . . .

Điền Lão Thất xua khói mù gay mũi, lúc này mới phát hiện ra Lôi Thiệu Đình chỉ phát một quả lựu đạn, ngay giữa cánh cửa sắt lập tức bị toạc ra cái lỗ thủng lớn!

Loại lựu đạn mini H86 này, mặc dù thể tích nhỏ nhưng uy lực lớn, hơn nữa có thể kéo dài thời gian ước chừng 4 giây, có thể thấy được trước đó Lôi Thiệu Đình cũng biết mình muốn xuống tay với cậu ta. . . . . .

Điền Lão Thất cười lạnh, "Con bà nó, để cho cậu chuồn mất! Phi! Coi như tên nhóc này vận khí tốt, lần sau đừng để cho lão tử gặp phải!"

Lảm nhảm nửa ngày, ông ta liếc mắt nhìn hai cô gái ngã xuống đất ngất đi và một đám thủ hạ. Lấy điện thoại di động ra, bấm một chuỗi mã số.

"Cậu chủ Lãnh, tôi là Điền Lão Thất, nơi này có cô gái tên Lâm Nhược Kỳ, cô ấy nói cô ấy biết cậu . . . . . ."

****

Cùng lúc đó, bên trong thư phòng Lư Đăng Bảo số 1.

Diêm Hạo không để ý đến lễ tiết, vội vã gõ cửa một cái trực tiếp đi vào, "Lão đại, tìm được rồi! Đã tìm được vị trí Mợ chủ nhỏ!"

Cơ Liệt Thần ngạo nghễ quay đầu, tầm mắt lạnh lẽo nhìn về phía Diêm Hạo chỉ nói một chữ, "Nói!"

"Báo cáo lão đại, mợ chủ nhỏ và Tô tiểu thư bị Điền Lão Thất bắt cóc đến Tây Giao, trong một nhà xưởng bỏ hoang, trước mắt tạm thời không có nguy hiểm tính mạng."

Khẽ cau mày suy nghĩ trong chốc lát, Cơ Liệt Thần ra lệnh, "Cậu mang theo Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, cùng tôi đi cứu người, thuận tiện bưng ổ Điền Lão Thất!"

"Dạ, lão đại!"

Trong lòng Diêm Hạo rất rõ ràng, lần này Điền Lão Thất xong đời, ông ta ngàn sai vạn sai cũng không nên bắt cóc cô gái của lão đại.

Trừ Diêm Hạo, lão đại còn huy động năm thành viên đắc lực nhất "Liệt Diễm". Đừng nói bưng ổ Điền Lão Thất, chỉ cần lão đại nguyện ý bưng cả Nam Thành cũng là chuyện dễ dàng!

Diêm Hạo thấy Cơ Liệt Thần gật đầu ra hiệu liền không nói gì nữa, dứt khoát bắt đầu hành động.

Cơ Liệt Thần cầm lên điện thoại trên bàn sách, ấn xuống một chuỗi số điện thoại, người nhận chính là Cố Huyền Dạ.

"Này, Dạ, đã tra được tung tích của các cô ấy rồi, tôi đã phái người đi cứu, cậu có muốn cùng đi. . . . . Được, tôi lập tức phái máy bay trực thăng đi đón cậu."

Anh cúp điện thoại, để xuống, một tay khác cắm ở túi quần, nghiêng đầu nhìn một chút “Sherlock Holmes toàn tập” trên bàn. , . . Sở dĩ thích xem quyển sách kia là bởi vì mỗi lần xem trong lòng sẽ bình tĩnh hơn, nhưng lúc này trong lòng Cơ Liệt Thần lại phiền não lo lắng, làm thế nào cũng bình tĩnh không được.

Tay phải anh cầm sách, ngón tay cái và ngón trỏ vuốt ve bìa mặt sách, cũng không có mở ra. . . . . .

Sau mấy giây ngắn ngủn, đặt sách về trên bàn.

Bờ môi mím chặt, vừa buông ra, lại cắn cắn, dường như cho đến lúc này, rốt cuộc mới phóng thích phiền muộn đè nén thật lâu, sắc mặt lạnh lùng lần lượt rạn nứt, hiện ra dấu hiệu cuồng nộ.

Quản gia Heber vẫn chờ ở trong góc, nhìn thấy cũng phải tim gan vụn vỡ, ông ta vừa định mở miệng, lại bị động tác kế tiếp của Cơ Liệt Thần dọa sợ đến kinh hoảng nhảy dựng lên.

"Rầm . . . . ."

Chỉ thấy Cơ Liệt Thần chợt tung chân đá vào cái bàn màu trắng đang yên lành, sức lực to lớn lại khiến cho cái bàn dài bằng gỗ ầm ầm sụp đổ tại chỗ. . . . . .

Anh chợt nổi giận, khiến Heber cũng hoảng sợ, liên tiếp lui về phía sau nhưng không dám đường đột ngăn trở anh, chỉ có thể sợ hãi rụt rè núp ở một bên, lo lắng nhìn từng cử động của anh.

Rốt cuộc, anh dừng lại, xoay người bước nhanh ra ngoài, mở miệng lần nữa thì giọng nói như lưỡi dao lạnh lùng phá vỡ ánh nắng chứa chan dưới bầu trời.

"Điền Lão Thất, ông tốt nhất trông cô ấy thật kỹ cho tôi, nếu cô ấy có chuyện gì thì một nhà của ông từ trên xuống dưới, già trẻ lớn bé 29 miệng ăn tôi sẽ treo toàn bộ lên đỉnh Lư Đăng Bảo số 1 của tôi!"

Giọng nói, lạnh như băng, vô cùng hung ác làm người khác nổi da gà !

Chỉ tiếc, những lời này Điền Lão Thất không nghe được, nếu không ông ta nhất định trở về hối hận vì hành động của mình. . . . . .

Đêm rất sâu.

Trong một căn phòng lợp tôn nào đấy, Lâm Nhược Kỳ bị một trận tiếng ồn ào đánh thức.

Trong óc rất hỗn loạn, đầu nhức não căng gay gắt giống như bị người bỏ thuốc, càng cử động càng muốn ngất, càng cử động càng đau, , . , ngay cả thân thể cũng mềm nhũn, rất không còn chút sức lực nào, bằng chính sức cô căn bản không bò dậy nổi. . . . . .

Cô nhớ không nổi mình ở chỗ nào, trong trí nhớ của cô ánh đèn mờ mịt hỗn loạn.

Lắc lắc đầu, thử cố gắng nhớ lại chuyện đã xảy ra trước đó, chỉ nhớ trước khi ngất đi, từng đàm phán cùng Điền Lão Thất và Lôi Thiệu Đình, vô luận thế nào cũng nghĩ không ra ở trong căn phòng lợp tôn sát vách, đang xảy ra chuyện gì.

Chương 066: Ngày mai chúng ta sẽ kết hôn! (3)

Lúc này, ở trong phòng lợp tôn sát vách, tiếng cầu xin mềm mại yếu ớt của cô gái cùng với tiếng chửi mắng đánh đập chói tai, dọa cô hoảng sợ. . . . . .

"Ô ô ô, anh cút ngay. . . . . Tôi không biết anh!"

Nghe vậy, trong lòng Lâm Nhược Kỳ run lên. Chuyện này. . . . . Không phải giọng nói của Tô Chỉ San tiểu thư sao?

"Không biết? Không sao, một chút nữa chúng ta từ từ biết, chúng ta sẽ càng lúc càng quen thuộc . . . . . Ha ha, cô gái xinh đẹp, bây giờ có muốn chúng ta làm quen một chút hay không? Biết tại sao tôi xé băng keo cho cô không? Chính là vì để quen thuộc với cô."

Người đàn ông bỉ ổi nói, quả thực là vô liêm sỉ!

"Anh cút ngay!"

"Ôi chao, ngay cả tức giận cũng đẹp như vậy, người đẹp chính là người đẹp, tới đây với anh nào."

"Cút!"

Tiếng đùa giỡn trong phòng càng lúc càng rõ ràng, Lâm Nhược Kỳ cảm giác trái tim của mình cũng treo đến cổ họng.

"Con bà nó, cô dám cắn tôi! ? Con đàn bà đê tiện, ăn mặc như vậy cô còn thanh cao cái rắm a, không phải là các cô gái trong "Liệp Diễm" sao, giả vờ trinh nữ thánh thiện? ! Thức thời một chút cho tôi, nếu không tôi. . . . . ."

"Chát . . . . . ." một tiếng bạt tai vang lên đánh vào trên người của Tô Chỉ San, lại làm cho Lâm Nhược Kỳ ở ngoài phòng sợ hết hồn hết vía!

"Có ai không, cứu mạng, có người bắt cóc!" Đây là tiếng kêu gào tuyệt vọng của Tô Chỉ San.

Nghe vậy, trong lòng Lâm Nhược Kỳ run lên. Nhất thời nhớ tới cảnh Lôi Thiệu Đình muốn cưỡng hiếp mình lúc trước! Rất dễ nhận thấy, người đàn ông bỉ ổi trong phòng lợp tôn sát vách đó tính khí rất kém hơn so với Lôi Thiệu Đình!

Trong lòng chợt rối loạn, làm thế nào đây? Tiếp tục như vậy, chỉ sợ rằng Tô tiểu thư bị làm nhục! Cô phải nghĩ cách cứu cô ấy mới được!

Cô nhích người loạn xạ, mình đang nằm, cảm giác bên dưới người chạm vào bản gỗ cứng, cô nhẹ nhàng chuyển động cổ tay sau lưng, phát hiện đã bị dây thừng trói chặt, , . , ngay cả hai mắt cá chân cũng không cách nào nhúc nhích, hơn nữa há mồm không được, trên môi lại bị người ta dán kín. . . . . .

Chợt, tiếng bước chân hỗn loạn nhẹ vang lên, càng lúc càng gần! Dường như tiếng bước chân không chỉ của một người. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ hơi ngẩn ra, giương mắt nhìn về phía nơi phát ra giọng nói, dường như là từ ngoài phòng truyền tới.

Nghe thấy vài tiếng sột soạt nhưng không thấy tiếng cửa mở, cánh cửa phòng lợp tôn bị người lặng lẽ mở ra, Lâm Nhược Kỳ cố gắng ngẩng đầu, muốn nhìn rõ người đến là ai, nhưng bị một đám người áo đen đầy võ trang lục tục tràn vào dọa cho ngây người.

"Ưmh ưmh ưmh. . . . . Ưmh ưmh. . . . . ." Cô muốn phát ra tiếng nói nhưng bởi vì ngoài miệng bị dán kín, không có kết quả.

"Hư. . . . . ." Có người hướng về phía cô ra dấu.

Một người áo đen bỗng dưng đến gần bên người cô, ngồi xổm xuống ở trước mặt cô, anh duỗi ra ngón tay dán vào bờ môi cô, cố gắng trấn an tâm trạng

của cô.

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy ngón tay này lành lạnh, cảm xúc rất quen thuộc. . . . . .

"Đừng sợ, là anh. Anh tới cứu em rồi." Anh nói, giọng nói lạnh nhạt kia cô rất quen thuộc, chỉ khác chính là lộ ra một chút dịu dàng.

Trong lòng của Lâm Nhược Kỳ đột nhiên cứng lại.

Là anh ? Cơ Liệt Thần? Là anh tới cứu cô? !

Lâm Nhược Kỳ cố gắng mở to hai mắt, muốn nhìn rõ ràng, muốn xác định người đàn ông trước mắt có phải là Cơ Liệt Thần hay không.

Cô cẩn thận nhìn anh chằm chằm, phát hiện mày kiếm cao ngất kia, đôi mắt xinh đẹp, mái tóc đen bóng như tơ lụa rất quen thuộc. Còn nữa, trên người anh tỏa ra mùi Bạc Hà nhàn nhạt. . . . . Không sai! Thật sự là anh !

Quả nhiên là anh, Cơ Liệt Thần tới cứu cô. . . . . .

Trái tim Lâm Nhược Kỳ đã treo tới cổ họng, nhìn thấy trong mắt Cơ Liệt Thần mơ hồ lóe lên ánh sáng dịu dàng thì hoàn toàn tỉnh táo lại.

Khuôn mặt người đàn ông này, cho dù ẩn ở trong bóng tối vẫn tỏa sáng, cao ngạo tinh tế, đẹp trai, bờ môi vẫn cong nụ cười lạnh nhạt.

Lần đầu tiên, Lâm Nhược Kỳ ý thức được: sự xuất hiện của anh làm cho cô yên tâm như thế, làm cho cô bình yên như thế. . . . . .

Cô nghĩ, rhật ra cô cũng không có chán ghét anh, kháng cự anh như mình tưởng tượng, bằng không tại sao vào lúc này, vui mừng khi anh xuất hiện?

Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng sờ sờ gương mặt của cô, ngón tay lạnh như băng ở trên bờ môi của cô lưu luyến xoa xoa mấy giây, nhỏ giọng nói, "Chờ anh...anh trở lại ngay."

Nháy mắt ra dấu, giao cô cho Diêm Hạo ở bên cạnh liền theo Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ cùng nhau xông vào trong căn phòng nhỏ sát vách.

Lâm Nhược Kỳ lo lắng an nguy của anh, người đàn ông kia bên trong mặc

dù không biết là ai, nhưng nghe thấy giọng nói cũng biết là súc sinh không bằng cầm thú, mặc dù bây giờ cô biết bản lãnh của Cơ Liệt Thần rất tốt nhưng khó tránh khỏi lo sợ, sợ anh gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì. . . . . .

Cô vừa định muốn ngồi dậy nhưng một cảm giác mê muội mãnh liệt đột nhiên ập tới!

Hỏng bét, công hiệu của thuốc còn chưa tan!

Đầu nhức kịch liệt, trong lỗ tai không khỏi kêu ong ong cùng với cảm giác toàn thân không còn chút sức lực nào làm cho cô có lòng không có sức, cả thân thể còn chưa ngồi thẳng, lại ngất đi. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ hôn mê một mạch ước chừng hai ngày một đêm.

Phía trong tòa thành, tất cả mọi người bị cô dọa sợ, bao gồm Cơ Liệt Thần canh giữ ở bên người cô, cho dù ai tới khuyên anh cũng không khuyên được. Ngay cả biểu tiểu thư Tang Tuyết Phù cũng không khuyên can anh được.

Hôm nay lúc gần tối, Lâm Nhược Kỳ nghe có người thở dài gọi cô, "Nhược Kỳ, Nhược Kỳ, em tỉnh lại đi."

Cô cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, lại như xa lạ, rất giống giọng nói người nào đó trong trí nhớ, nhưng cô lại nhớ không ra bộ dáng của anh . . . . . .

"Nhược Kỳ, Nhược Kỳ, em mở mắt ra nhìn một chút. . . . . ." Anh đang gọi cô, ôm cô thật chặt vào trong ngực, bờ ngực rắn chắc làm cho cô khẽ phát đau.

Cô mơ hồ mở mắt ra, trong bóng tối không biết đang ở chỗ nào, chỉ cảm thấy ngực đau đến khó nhịn, tránh khỏi khuỷu tay ôm chặt của người bên cạnh. , . . Cô chống mép giường dựa vào nghiêng người ngồi dậy, hé miệng không ngừng thở dốc, che ngực khó chịu nói, "Anh đừng tới đây, đau quá, tôi đau quá. . . . . ."

Ánh đèn màu vàng nhạt ở đầu giường tức thì bị vặn lên ánh sáng nhu hòa, Cơ Liệt Thần căng thẳng ngồi bên cạnh cô, lại ôm cô: "Tại sao ôm ngực? Ông ta đánh em sao? Hả? Khó chịu chỗ nào sao?"

Cả người Lâm Nhược Kỳ không còn chút sức lực nào, trừ trên cổ bị người

chém một đao sinh ra cảm giác đau bên ngoài, ngực đau nhức khi anh buông ra tất nhiên không còn đau nữa.

Cô lắc đầu một cái, thật vất vả hít thở, dụi dụi mắt nhìn về phía anh, "Không ai đánh tôi, là anh ôm tôi đau quá!"

Chương 066: Ngày mai chúng ta sẽ kết hôn! (4)

Cơ Liệt Thần có chút luống cuống, chỉ đành phải nhẹ nhàng vòng chắc thân thể của cô, vỗ vỗ trên lưng cô, động tác rất cẩn thận, sợ mạnh chút sẽ làm cô đau. . . . . .

Mặc dù thần kinh Lâm Nhược Kỳ không ổn định, nhưng hời hợt đi nữa cũng nhìn ra Cơ Liệt Thần đang căng thẳng.

Cô cảm thấy có chút khó tin, trước đó anh đối với mình còn lạnh lẽo, tại sao cô ngủ một giấc, thái độ của anh liền thay đổi nhiều như vậy?

Cô nào biết, chuyện cô bị bắt cóc đối với Cơ Liệt Thần mà nói là cú sốc. Cả đêm anh mang theo một nhóm thủ hạ, nhanh chóng chạy tới căn phòng lợp tôn, vào phòng liền nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ bị trói tay chân nằm trên mặt đất, lúc tiến vào gian phòng sát vách liền phát hiện Tô Chỉ San thiếu chút nữa bị cưỡng hiếp. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ không hề chú ý tới sắc mặt của Cơ Liệt Thần, trong lỗ tai dường như còn vang lên tiếng kêu cứu của Tô Chỉ San. Trong lòng cô quýnh lên, bật thốt lên, "Đúng rồi, Tô tiểu thư đâu? Cô ấy thế nào? !"

Anh trở nên im lặng khác thường, hồi lâu không lên tiếng.

Lâm Nhược Kỳ thấy anh không nói lời nào trong bụng càng sốt ruột, "Anh nói thật đi! rốt cuộc cô ấy thế nào?"

Vừa nhắc tới chuyện này, Cơ Liệt Thần lại sợ.

Hoàn hảo bọn họ đến kịp lúc, nếu trễ một hai phút nói không chừng Tô Chỉ San cũng sẽ bị làm nhục. Anh và Cố Huyền Dạ đi vào thì hiện trường thê thảm không nỡ nhìn, chẳng những Tô Chỉ San thiếu chút nữa bị chà đạp, da thịt trên người cũng không còn chỗ lành lặn, xem ra là bị đánh một trận tàn nhẫn. . . . . .

Mẹ nó, thật là một tên súc sinh không bằng cầm thú! Nếu đổi thành Lâm Nhược Kỳ bị cưỡng hiếp, anh nghĩ mình rất có thể xông lên một phát súng giết chết tên súc sinh kia!

Lại nói, nếu không phải bởi vì Điền Lão Thất coi trọng sắc đẹp của Tô Chỉ San, nói không chừng Điền Lão Thất đã đem Lâm Nhược Kỳ đưa cho Lãnh Như Phong rồi. . . . . .

Cơ Liệt Thần rũ mắt, hôn lả tả trên vai cô, "Cô ấy không có chuyện gì, chẳng qua bị thương một chút da thịt, bây giờ đang ở nhà họ Cố chữa thương. Đừng sợ, cũng không cần lo lắng cho Tô tiểu thư, anh đã phái người bưng hang ổ của ông ta, sau này em không cần lo lắng chuyện này nữa"

Lời nói đến một nửa, ánh mắt Cơ Liệt Thần đông lại, trong con ngươi đen xinh đẹp hẹp dài bắn ra một tia sáng lạnh lẽo hung ác, "Tên súc sinh kia! Căn bản là tự gieo gió gặt bão!"

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ thở phào nhẹ nhõm, qua 4-5 phút, cô bình tĩnh lại.

Sâu kín nói: "Anh nói như vậy tôi yên tâm rồi. Đúng rồi, xem ra hai người kia đều nhằm vào tôi. . . . . Nếu làm liên lụy Tô tiểu thư, tôi sẽ rất áy náy. . . . . ."

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần dừng lại. Cái gì? Có hai người? Trừ Điền Lão Thất, còn có ai?

Buộc miệng hỏi, "Trừ Điền Lão Thất, còn có những người khác?"

Lâm Nhược Kỳ lui về phía sau, đem lưng dựa vào đầu giường, oán giận anh, "Còn có ai, đương nhiên là tên Lôi Thiệu Đình kia."

"Lôi Thiệu Đình? !" Mắt phượng Cơ Liệt Thần híp một cái, lẳng lặng chờ đáp án của cô.

Anh còn tưởng rằng người khởi xướng là Lãnh Như Phong, không ngờ Lôi Thiệu Đình cũng nhúng tay vào, xem ra lần trước dạy dỗ cậu ta còn chưa đủ, sau này phải cho cậu ta một cảnh cáo rõ ràng hơn.

Lâm Nhược Kỳ không biết ý định dữ dội kia, chẳng qua gật đầu một cái, trả lời câu hỏi của anh: "Lúc ở trong container, Lôi Thiệu Đình che mặt, chẳng

qua tôi nhận ra anh ta. . . . . Người nọ rất cố chấp, hơn nữa lại rối rắm chuyện tôi có phải là cô gái của Lãnh Như Phong hay không. . . . . Lúc ấy tên Đại Sắc Ma cũng ở tại chỗ đó, hơn nữa còn chỉa súng về phía tôi..., . , tôi không thể làm gì khác hơn là nói tôi có hôn ước với Lãnh Như Phong. . . . . Cũng không biết tôi nói có đúng hay không, tôi. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ miêu tả đứt quãng, trong cái miệng nhỏ nhắn khô khốc, nhỏ giọng lẩm bẩm, để lộ vẻ mặt mềm mại của cô, có lẽ nhớ lại cảnh tượng khủng khiếp lúc đó, hiện tại trừ bị mệt mỏi lo âu, cô còn sợ hết hồn.

Cô đột nhiên nghẹn ngào giống như đang nhớ lại tình cảnh nguy hiểm lúc ấy, tròng mắt suy tư, làm cho người ta vô cùng thương tiếc.

Ánh đèn nhàn nhạt rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, không còn hồng hào như thường ngày, trên mặt lộ ra tái nhợt tiều tụy, chỉ có sống mũi thanh tú và lông mày tinh xảo không có bất kỳ thay đổi nào, trong ánh sáng nửa tối nửa sáng, lông mi dài rung động trong đáy mắt chiếu ra dày đặc bóng mờ.

Anh không nhịn được, lòng bàn tay dán lên gò má của cô, tỉ mỉ vuốt ve mặt mày cô, Lâm Nhược Kỳ khẽ né tránh, anh lập tức cảm thấy trái tim của mình theo cô tránh né, khẽ đau nhói.

Anh không nhịn được nhíu nhíu mày, phiền não, ấm ức, tự trách, các loại cảm xúc phức tạp dâng lên đáy tim. . . . . .

"Thật xin lỗi, tất cả đều do anh không tốt, anh không nên vội vã huấn luyện em, cũng không nên dẫn em đi Liệp Diễm, lại càng không nên để cho em chịu đựng chuyện như vậy. . . . . ." Anh dịu dàng nói, tất cả đều là lời thật lòng.

Trái tim Lâm Nhược Kỳ đau xót không lý do, cô ngẩng đầu lên, vừa vặn đón nhận anh không thể chờ đợi cúi người, môi phủ xuống . . . . . .

Lần này, cô không tránh, mặc cho đầu lưỡi của anh trằn trọc mút mỗi một tấc môi mềm mại ẩm ướt, lưỡi nóng bỏng tinh tế vô cùng kiên nhẫn dẫn dụ cô mở hàm răng trắng tinh, nhè nhẹ tiến chiếm, yên lặng dụ dỗ, làm cho cô phát ra rên rỉ khi anh triền miên mút vào.

"Ừ. . . . . ." Thỏa mãn nhẹ rên truyền vào trong tai mình, suy tư chợt lướt qua, Lâm Nhược Kỳ bỗng dưng giựt mình tỉnh táo.

Theo bản năng, phản ứng đầu tiên chính là đẩy anh ra, âm thanh như vậy làm cho cô vô cùng xấu hổ. . . . . .

Thế nhưng anh lại không cho phép cô khước từ, đôi tay trong khoảnh khắc bưng lấy gương mặt của cô, cứng rắn buộc cô nhìn thẳng mình, , . . "Đừng lẫn tránh anh có được không, em có biết anh rất sợ mất em không? Hả?"

Khuôn mặt anh đang ở trước mắt cô trong gang tấc, tròng mắt vẫn sắc lạnh kéo thành hai ánh trăng rằm hiếm thấy, đáy mắt tràn đầy ấm áp, bên môi khẽ cong lên, thoạt nhìn giống như là đang cười nhưng vẻ mặt lại cực kỳ nghiêm túc, trong nháy mắt làm tim cô đập thình thịch.

Anh nói, anh sợ mất cô. . . . . .

Cô không biết mình nên phản ứng thế nào, cô chỉ nghe trái tim của mình, thình thịch, thình thịch, thình thịch. . . . . Cuồng loạn không ngừng!

Cô đột nhiên ý thức được, mình đối với Cơ Liệt Thần cũng không kháng cự như mình tưởng, ngược lại là. . . . . Có chút nhớ nhung, thậm chí lệ thuộc, thích. . . . . .

Ông trời, chẳng lẽ, cô yêu anh ? !

Lâm Nhược Kỳ giật mình, bị chính ý nghĩ đột ngột của mình làm cho giật mình!

Làm sao lại như vậy? ! Làm sao có thể? ! Bắt đầu từ lúc nào? ! đã rất lâu? !

Dường như chính bản thân Lâm Nhược Kỳ cũng không nghĩ ra, cô chỉ biết, giờ phút này mình giống như bị tình yêu nồng nàn bao bọc lại.

Rõ ràng mình rất ghét thân phận anh là trùm Xã hội đen nhưng đối với việc anh không ngại gian khó chạy tới cứu cô thì cô cảm động? !

Rõ ràng mình rất ghét tính cách ác ma của anh, rất ghét anh tính cách Quý tộc ưu nhã thích đùa bỡn, rất ghét bộ dáng anh làm ra vẻ bảnh bao, nhưng lại dần dần sinh ra hảo cảm đối với anh, thậm chí từ từ sinh ra một cảm giác muốn lệ thuộc vào anh?

Cô không rõ đây là một loại cảm xúc gì. Nói đơn giản một chút, lúc mình

gặp nguy hiểm nhất, người đầu tiên nghĩ tới chính là anh, mà anh cũng gần như là người đầu tiên chạy tới cứu cô!

Trong tim nảy mầm!

Rốt cuộc Lâm Nhược Kỳ hiểu rõ: thì ra lòng của mình, trong lúc vô tình đã sớm vương vấn vào anh. . . . . .

Thấy cô không nói lời nào, Cơ Liệt Thần tự động xem phản ứng của cô là ngầm chấp nhận, vui mừng hớn hở, khóe môi kéo ra nụ cười.

Không chút nào cố kỵ, một lần nữa môi phủ xuống.

Tay của Lâm Nhược Kỳ không nhịn được câu trên gáy của anh, cô nhắm mắt lại, đón nhận anh ôm hôn. Đóa hoa tình yêu cất giấu như không hề biết vào lúc này đột nhiên nở rộ rực rỡ.

Chương 066: Ngày mai chúng ta sẽ kết hôn! (5)

Cô đáp lại, đã nói lên đáp án của cô, từng tế bào trong cơ thể Cơ Liệt Thần cũng tràn đầy vui vẻ khó có thể dùng lời diễn tả được, hôn càng mãnh liệt hơn, lưỡi nóng dây dưa càng lúc càng trở nên xâm nhập, càng ngày lúc chuyên chú. . . . . .

Trong tim phổi của hai người, căng đầy ngọt ngào. . . . . .

Thật vất vả anh mới chịu buông lỏng ra, còn chưa đợi cô thở gấp lấy hơi, anh không kịp chờ đợi, nói: "Ngày mai chúng ta sẽ kết hôn!"

Lâm Nhược Kỳ ngẩn ngơ, "Ngày. . . . . Ngày mai? !"

Khóe môi anh cong lên, "Đúng vậy, là ngày mai! Em đã kéo đã lâu rồi, anh sớm cũng không thể nhịn được nữa. Hơn nữa, nếu chúng ta còn chưa kết hôn, em sẽ bị Lãnh Như Phong đoạt đi."

Cô đen mặt, đối với việc anh vội vàng và không chút nào che giấu mong muốn, cảm thấy đau đầu: "Anh ta, chuyện này không thể chứ. . . . . ."

"Đương nhiên là có thể." Anh cắt ngang lời cô, hai tay sờ sờ từ môi cô lên tới quai hàm, "Không biết là người nào nói mình và Lãnh Như Phong đã có hôn ước."

". . . . . ." Cô á khẩu không trả lời được.

Ông trời ơi, tại sao cô quên mất! Những lời này thật sự là chính cô nói ra. Nhưng đó là kế sách cô nghĩ ra được dưới tình thế cấp bách, anh cũng biết mà? Cho dù biết rõ cũng sẽ không tưởng là thật chứ, dù sao cũng là giả, hơn nữa cô và Lãnh Như Phong lại không quen. . . . . .

Giống như nhìn thấu trong lòng cô suy nghĩ, Cơ Liệt Thần hơi thu lại nụ cười, "Điền Lão Thất và nhà họ Lãnh xưa nay có lui tới làm ăn, em cảm thấy, em nói ra lời này, Điền Lão Thất sẽ không xác định sự thật với Lãnh Như Phong sao? Hơn nữa, Lãnh Như Phong rất để ý đến em, em không nhìn ra thật hay là giả vờ nhìn không ra? Nếu anh ta biết em nói lời này, sẽ không biết gây ra dạng hiểu lầm gì, nếu như hôn sự của hai chúng ta còn kéo dài không làm, anh dám cam đoan Lãnh Như Phong nhất định sẽ tới tìm anh!"

". . . . . ." Cô lại nghẹn lời.

Cơ Liệt Thần vỗ vỗ vai của cô, giảo hoạt nói: "Để tránh mang cho em nhiều rắc rối và nguy hiểm lớn hơn, không làm hôn lễ, ngày mai chúng ta trực tiếp đi Cục Dân Chính đăng kí. Làm như thế thật là rất ủy khuất cho em, chẳng qua anh cũng không có bất kỳ biện pháp nào khác nhưng anh có thể hứa với em, du lịch trăng mật do em quyết định."

Cuối cùng, anh dịu dàng vuốt vuốt tóc của cô, "Thế nào, kế hoạch của anh, em có vừa lòng không?"

Lâm Nhược Kỳ lúng túng cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Không nghi ngờ chút nào, suy nghĩ của anh rất chu đáo.

Thấy cô không nói, Cơ Liệt Thần ngoắc ngoắc môi, "Nếu không nói lời nào, vậy chứng tỏ em đã đồng ý quyết định của anh phải không ?"

Dứt lời, anh hả hê đưa bàn tay, thuận thế kéo cánh tay của cô, Lâm Nhược Kỳ liền ngã vào lồng ngực của anh, đáy mắt tràn ra vui vẻ không thể che giấu . . . . .

Với công sức chỉ hai ngày một đêm, ngăn cách giữa hai người biến mất rất thần kỳ. Lúc chuẩn bị ngủ, Cơ Liệt Thần lại xông vào phòng ngủ của cô. Vẫn giống như thường ngày, lười phải gõ cửa, trực tiếp “phịch” một tiếng

mở ra tủ âm tường lớn liền đưa chân đi tới.

"Bà xã, em đói chưa? Ngủ lâu như vậy, sẽ không đói sao? Ngay cả anh cũng cảm thấy đói bụng."

Lâm Nhược Kỳ vẫn không thể thích ứng việc anh cứ "Bà xã", đen mặt nhìn anh.

"Anh đói bụng? Vậy thì đi phòng bếp lấy chút gì ăn đi, nếu không xem Heber ngủ chưa, bảo ông ấy mang cho anh một chút . . . . ." Hơi dừng lại, cô chợt hiểu, "Chẳng lẽ, anh muốn em đi lấy cho anh ăn ?"

Quả nhiên giang sơn dễ đổi bản tính khó dời a, tính tình cậu chủ hai ngàn tám trăm vạn năm lại tái phát, muốn một nạn nhân bị bắt cóc như cô đi lấy đồ ăn cho anh ?

Cơ Liệt Thần vội vàng cười giải thích, "Anh làm sao để bà xã của mình đi làm loại việc nặng nhọc này? Đương nhiên là sợ em đói, cũng đã ngủ hai ngày một đêm rồi, chẳng lẽ em không cảm thấy đói sao? Nói cho anh nghe đi, em muốn ăn gì? Anh làm cho em."

Ngược lại lần này, Lâm Nhược Kỳ bối rối. Khó được, khó được, thật là khó được a. . . . . .

Cau mày, mím môi nhìn anh thật lâu không tin nổi, hỏi "Anh làm cho em ăn? Thực hay giả?"

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần có chút xanh mặt. . . . . Đây quả thực là trắng trợn coi rẻ thành ý của anh.

Lâm Nhược Kỳ bĩu môi, không khách khí chút nào, vặn hỏi, "Bình thường anh đều cơm tới há mồm, quần áo tới vươn tay, từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy anh làm cơm, anh bảo làm sao em tin tưởng anh sẽ làm cho em ăn? Hơn nữa, anh là cậu chủ tôn quý, thân thể quý giá, em làm sao dám làm phiền Cậu chủ Cơ đi làm thức ăn?"

Không thể nghi ngờ, những lời cuối cùng này Lâm Nhược Kỳ có chút cố ý. Có lẽ là vì tâm trạng tốt, cho nên mùi vị nhạo báng rất nồng a.

Lần này, khuôn mặt một cậu chủ nào đó càng xanh hơn. . . . . .

"Lâm Nhược Kỳ, em quá coi thường anh" bị nghiêm trọng vặn hỏi năng lực, cậu chủ Cơ Liệt Thần vô cùng tức giận, "Anh một mình sống ở nước ngoài bảy năm, có muốn để cho em tận mắt hiểu một chút năng lực của anh hay không?"

"Tận mắt? Làm như thế nào?" Lâm Nhược Kỳ nghi ngờ hỏi ngược lại.

Thành thật mà nói, cô cũng không phải thật muốn so đo với anh, chẳng qua chỉ muốn đùa một chút cho vui mà thôi. Cô cũng không dám hy vọng xa vời một Trùm Xã hội đen, sẽ làm đầu bếp nấu cơm cho cô.

Nhưng hào hứng bừng bừng, Cơ Liệt Thần quyết định muốn biểu hiện một phen.

Khẽ mỉm cười, trong con ngươi trong trẻo như vì sao sáng lấp lánh, khóe môi mỏng cong lên nụ cười xinh đẹp.

"Bà xã thân ái, em chờ một chút, anh nấu cho em một chén cháo."

"Chờ, chờ một chút, anh. . . . . ." Ngạc nhiên.

Tay của Lâm Nhược Kỳ còn giơ ở giữa không trung, bóng dáng của Cơ Liệt Thần đã mau lẹ bay ra ngoài cửa.

Cô có chút ngẩn người, chính mình không thể tin được những gì mình nhìn thấy.

Đây, đây là cậu chủ quý tộc ưu nhã thích đùa bỡn sao? Vì sao cô nhìn thế nào cũng cảm thấy anh như chàng trai mới biết yêu, trái một tiếng "Bà xã", phải một tiếng "Thân ái", biểu hiện động kinh này cùng với những lời yêu thương mới vừa nói lúc nảy giống như một chàng trai mới lớn!

Rơi vào trầm tư, anh đột nhiên như vậy là bởi vì cô sao?

Đột nhiên ý thức được điểm này, tâm thần Lâm Nhược Kỳ có chút chập chờn, có chút khoái chí. . . . . .

Chỉ chốc lát sau, phịch một tiếng, tủ âm tường lớn bị người mở ra. Quay đầu nhìn lại, là Cơ Liệt Thần lấy ra cái gì đó giống như một bảng điện đi vào phòng ngủ của cô, sau lưng còn có Heber đi theo.

Lâm Nhược Kỳ cũng lười để ý chuyện anh không đi cửa chính, trực tiếp cầm lấy bảng điện bóng loáng trong tay anh nhìn một chút. Buồn bực hỏi: "Xin hỏi. . . . . Cái này dùng để làm gì?"

"Em đoán xem?" Khóe miệng anh mỉm cười, thần bí hỏi ngược lại.

Suy nghĩ kỹ mấy giây cũng nghĩ không ra để làm gì, Lâm Nhược Kỳ lắc đầu một cái, có chút mơ hồ, "Đoán không ra."

Cô thật sự nghĩ không ra được cái này dùng làm gì, làm cơm mà thôi, làm ra vẻ thần thần bí bí, kỳ kỳ quái quái như vậy, thật là hết nói. Chẳng qua, xem ra vật kia có chút điểm giống bảng điện..., nhưng cô không dám đoán đó là bảng điện.

Chỉ nghe anh nhẹ giọng nói, "Bởi vì em không thể xuống giường, anh cố ý bảo Heber lấy cái lò vi ba."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên: "Anh nói cái gì? ! Vật này là lò vi ba? !"

Nhưng không đúng, cô nhìn thế nào cũng giống bo mạch chủ máy vi tính (motherboard) a, nhìn kỹ phía sau dường như có nổi lên từng viên và ký hiệu giống như khắc chữ đấy. . . . . .

Dường như nhìn ra nghi ngờ của cô, nét mặt quản gia Heber không thay đổi, giải thích một câu, "Cái này. . . . . Đúng là bo mạch chủ máy vi tính của cậu chủ tôi (motherboard), bởi vì trong nhà không có lò vi ba, vì vậy cậu chủ cải tạo lại một chút. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ rất muốn đập đầu xuống đất. . . . . .

Chương 066: Ngày mai chúng ta sẽ kết hôn! (6)

Cơ Liệt Thần vẫn thản nhiên, "Hết cách rồi, muốn cho em chính mắt biết một chút về tài nấu nướng của anh, lại không muốn để cho em xuống giường, anh nghĩ chỉ có cách này. Bo mạch chủ này muốn nấu chín thức ăn nhiệt độ vẫn không đủ, cho nên anh cải tạo một chút, như thế nào? Động tác của anh rất nhanh chứ, có phải là nghĩ không ra tại sao anh sửa nhanh như vậy? Như thế nào, có phải là nghĩ không ra, ông xã mình còn có thể làm như thế?"

Nửa đêm bị người từ trên giường kéo dậy, còn bị rút Bo mạch chủ máy vi tính (motherboard), lúc này quản gia Heber nghiễm nhiên lại trở thành kỳ đà cản mũi, mặt có chút đen nhưng cũng không oán trách gì, lặng lẽ cầm lấy bảng điện từ trong tay Lâm Nhược Kỳ đang đờ đẫn, mở điện.

Lần này, mặt của Lâm Nhược Kỳ trở nên xanh mét. . . . . .

Thậm chí vì nấu cháo cho cô, đem motherboard máy vi tính của quản gia Heber sửa thành lò vi ba! Coi như bản lĩnh của anh thế nào đi nữa thì chuyện này cũng quá không đúng. . . . . .

Cô còn chưa kịp thổn thức cảm thán một phen, Cơ Liệt Thần đã hăng hái tràn trề bắt đầu hành động rồi.

Cậu chủ này ngay cả lúc nấu cơm, ý tưởng cũng kín đáo như vậy, mỗi bước làm thật hoàn hảo.

Đầu tiên đi vào toilet ưu nhã rửa tay một cái còn không quên cầm nước rửa tay chà xát lòng bàn tay, mu bàn tay, sau kéo cao tay áo, lộ ra cánh tay vô cùng rắn chắc không mất mỹ cảm, nhìn tư thế muốn chuẩn bị bắt đầu nấu cơm.

Từ lúc anh đi vào toilet rửa tay, lại chậm rãi thong thả đi đến trước "Bảng Điện Từ", con ngươi trong suốt của Lâm Nhược Kỳ không rời khỏi trên người anh.

Cô thật sự quá tò mò, người này thật là con mẹ nó, không phải người phàm a!

Giống như là đoán được suy nghĩ của cô, Cơ Liệt Thần nhẹ nhướng mí mắt, từ trong tay Heber nhận lấy nguyên liệu và dao thớt, nhàn nhạt quét mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ.

Nói: "Nếu còn nghi ngờ năng lực của anh, chờ chút nữa cần phải coi trọng rồi."

Vừa nói, vừa từ trong đống nguyên liệu lựa ra một củ cải trắng non mềm.

Lâm Nhược Kỳ không nhịn được mấp máy môi, biểu hiện còn căng thẳng hơn chính Cơ Liệt Thần. . . . . .

Không thể trách cô nghi ngờ năng lực của anh, đổi lại bất luận kẻ nào cũng không thể tưởng tượng, người đàn ông có lúc cao quý ưu nhã, có lúc kiêu ngạo ngang ngược ở trước mắt, lại vui vẻ nấu cơm cho cô? !

Thật không thể tưởng tượng nổi, cũng quá khó có thể tin. . . . . .

Có lẽ Lâm Nhược Kỳ hơi quá cảm động, không biết dây thần kinh lại chập mạch, lắp bắp hỏi, "Anh. . . . . Là lần đầu tiên nấu cơm cho phụ nữ sao?"

Một cậu chủ nào đó dừng lại động tác trong tay.

Im lặng chốc lát, anh thấp giọng nói, "Không phải."

Lòng chợt vô duyên vô cớ chua chua. . . . . .

Anh nói không phải? Anh cũng vì cô gái khác làm cơm sao? Cô gái đó là ai?

Nghĩ đến đây, theo phản xạ Lâm Nhược Kỳ kéo ra một nụ cười tự giễu, di dời tầm mắt thì nhìn thấy anh vẫn thích mặc quần áo màu trắng đơn giản, liền nói đùa, "Sao anh không mặc tạp dề, em cảm thấy anh mặc như vậy có thể thích hợp hơn."

Dứt lời, nhẹ giọng cười một tiếng, vừa đúng che giấu một chút khổ sở trong lòng.

Cơ Liệt Thần đang chăm chú động tác trong tay, nghe cô vừa nói nửa nghi ngờ, nửa cợt nhã thì nhíu mày, sắc mặt không đổi, tầm mắt trong nháy mắt bắt được đáy mắt cô chợt lóe lên nhàn nhạt ưu thương. Khóe môi anh khẽ ngoắc ngoắc, xoay người nhìn về phía Heber.

"Bà xã nhắc nhở rất đúng, anh lại quên mất cái này. Heber, đem tạp dề cho mợ chủ nhỏ" lại xoay người đi tới bên giường Lâm Nhược Kỳ, "Bà xã, em mặc cho anh."

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ thật muốn đập đầu.

Thật là mình tự mang đá đập chân của mình. . . . . .

Nghĩ lại: được rồi, mặc thì mặc, có gì không thể, coi như là thực hành cuộc sống hôn nhân thôi.

Gương mặt ửng hồng, Lâm Nhược Kỳ cố giả vờ bình tĩnh, từ trong tay Heber nhận lấy tạp dề, khi nhìn tới kiểu dáng và màu sắc tạp dề thì vẻ mặt ngớ ra. Thật khóc không ra nước mắt! Cậu chủ này nịnh đầm với cô thật đúng là bất cứ giá nào.

Hoa văn con Thỏ lưu manh mặc tạp dề nhỏ, anh cũng dám mặc? ! Thật là rất kỳ quái, mặc ở trên người cậu chủ Cơ Liệt Thần ưu nhã, thật đúng là không phù hợp a. . . . . .

Cô nào biết, sở dĩ Cơ Liệt Thần cố gắng lấy lòng cô như vậy, đơn giản là vì chọc cho cô vui vẻ, không muốn vì chuyện Điền Lão Thất bắt cóc cô, tạo thành bóng ma và áp lực trong lòng cô.

Chẳng qua, muốn cho cô gái thần kinh không ổn định hiểu được điểm này, phải tốn thêm chút thời gian và tinh lực.

Lâm Nhược Kỳ mặc tạp dề cho anh, lại sửa sang váy cho anh, vốn định rút người lui lại, không ngờ anh chợt ghé sát tai cô, rất hứng thú hỏi, "Mới vừa rồi có chút không vui phải không?"

"Cái gì?" Không hiểu tại sao anh đột nhiên hỏi như thế.

Cơ Liệt Thần nhếch môi, mỉm cười, nói nhỏ: "Lần đầu tiên anh nấu cơm cho phụ nữ, em không muốn biết cô ấy là ai sao?"

Một chút tâm tư bị anh nhìn ra, Lâm Nhược Kỳ thẹn quá thành giận.

Cô quay mặt, không để ý tới anh, "Em không muốn biết!"

Môi mỏng dần dần vểnh lên, hiển nhiên rất tức giận. Nhưng thật ra, một chút nghi ngờ trong lòng sau bị anh vạch trần, càng thêm rõ ràng. . . . . .

Anh cười khẽ một tiếng, vuốt nhẹ một cái trên sống mũi thanh tú của cô, giải thích, "Bé ngốc! Đương nhiên là Tuyết Phù á..., , , nhớ khi còn bé, có một lần cùng Tuyết Phù đi huấn luyện dã ngoại, anh và cô ấy đều rơi trong hố sâu. Chúng tôi bị vây ba ngày ba đêm ở trong hố sâu, anh xuống sông bắt mấy con cá, nướng lên ăn mới không bị chết đói."

Người nhạy cảm như anh, dĩ nhiên nhìn thấy vẻ mặt chua xót của Lâm Nhược Kỳ, cho dù trong chớp mắt, anh cũng thấy rất rõ ràng. Kịp thời giải thích là cần thiết, anh không muốn quan hệ giữa hai người vừa mới thay đổi,

vì những chuyện nhỏ nhặt này mà sinh ra hiểu lầm.

Chính xác là Lâm Nhược Kỳ hiểu lầm. Nghe anh giải thích, nét mặt của cô rõ ràng ngẩn ra.

Ngay sau đó, trong lòng tràn ngập xấu hổ, cô buồn bực muốn đẩy anh ra, lại bị anh nhanh chóng bắt được hai cổ tay, dáng người anh cao gầy, khẽ nghiêng xuống, môi mỏng lạnh như băng nhẹ nhàng hôn trên trán cô, lại rất nhanh chóng rời đi.

Anh hí mắt cười một tiếng, "Bà xã, anh vẫn rất muốn nói cho em biết, em xấu hổ, thật rất đáng yêu."

Khì khì một tiếng, có người bật cười, là Heber theo thói quen ẩn trong góc khuất.

". . . . . ." Cô á khẩu không trả lời được, bị Cơ Liệt Thần đùa giỡn ở ngay trước mặt Heber nhưng mình không bác bỏ được.

Chuyện này thực sự đáng xấu hổ, rất xấu hổ, rất xấu hổ . . . . . .

Chương 67: Ông xã vạn năng

Sau đó, Cơ Liệt Thần mới bắt đầu chính thức nấu ăn.

Không thể không nói, anh thật rất có chút tài năng, bất kể là rửa rau, xắc thức ăn, nấu canh, vo gạo …, một loạt động tác làm liền một mạch, hơn nữa ưu nhã tự nhiên, nhìn vô cùng có tính thưởng thức, không giống người bình thường lúc nấu ăn mồ hôi như mưa nhếch nhác, biểu hiện của anh càng giống như đang trình diễn.

Cô nghĩ, có lẽ anh chính là sự kết hợp hoàn hảo giữa nghệ thuật và ưu nhã, người đàn ông này trời sinh nên đi làm diễn viên, biểu diễn một chút nghệ thuật mà không phải Trùm Xã hội đen gì đó. . . . . .

Điều quan trọng là người đàn ông này rất biết làm người ghen tỵ a, chẳng những động tác của anh hoàn mỹ thành thạo mà còn có thể làm rất chuyên tâm!

Ngay như bây giờ, anh và Lâm Nhược Kỳ đang trò chuyện câu được câu không.

"Bà xã, em muốn đi hưởng tuần trăng mật ở đâu?"

"Cái này. . . . . em không biết." Cô chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ kết hôn sớm, dĩ nhiên càng không nghĩ tới chuyện hưởng tuần trăng mật.

"Vậy anh bảo Tuyết Phù giúp thu thập một số tài liệu, đưa cho em xem, sau đó em lựa chọn vậy."

"Ừ, cũng tốt."

"Bà xã, vậy em tính khi nào đi?"

"Cái này. . . . . Em cũng không biết a. . . . . ." Cô lúng túng trả lời.

Một cậu chủ nào đó lại rất vui vẻ, tự tiện làm chủ, "Vậy chúng ta sẽ đi vào tháng sau, lúc đó thời tiết thích hợp."

"Ách. . . . . Anh quyết định là được rồi." Lâm Nhược Kỳ chợt nghĩ đến cái

gì, hỏi, "Đúng rồi, anh làm sao tìm được em vậy?"

Cơ Liệt Thần giảo hoạt cười một tiếng, chỉ về phía vai phải của cô nói, "Nhìn bả vai em sẽ biết."

"Bả vai của em?" Cô không hiểu.

"Ừ, còn nhớ anh đóng dấu ấn 'Liệt Diễm' cho em không?" Cơ Liệt Thần cúi đầu làm công việc trong tay, đầu cũng không ngẩng lên, rất thản nhiên nói, "Trên dấu ấn đó có hệ thống định vị, anh dùng cái đó tìm được em."

Lâm Nhược Kỳ á khẩu không trả lời được, một cái dấu ấn nho nhỏ mà thôi, thậm chí có công dụng như vậy? !

Một bên, Heber đột nhiên xen vào nói, "Đây chính là sự hợp nhất ba hệ thống vệ tinh định vị toàn cầu công nghệ cao, phải bỏ ra món tiền khổng lồ đặt hàng thành kiệt tác vĩ đại, toàn thế giới chỉ có một cái này thôi."

". . . . . ." Cô lại một lần nữa ngạc nhiên, hoàn toàn đánh mất phản ứng tự nhiên.

"Lại cảm động?" Cơ Liệt Thần trêu ghẹo nói, "Nếu thật cảm thấy cảm động thì ăn hết chén cháo này đi."

Lâm Nhược Kỳ ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên, Cơ Liệt Thần đã nấu xong một chén cháo táo đỏ ngọt ngào tình yêu. Khoan hãy nói, cháo này thật xa đã bay đến mùi thơm, Lâm Nhược Kỳ ngửi xong, dường như thật sự có chút đói bụng. . . . .

Heber lo lắng cháo nóng làm bị thương tay Cơ Liệt Thần, vốn định mình bưng chén cháo cho Lâm Nhược Kỳ, ai ngờ bị Cơ Liệt Thần hung hăng trừng mắt, "Heber, ông tránh ra, tôi muốn tự mình đút cháo cho bà xã."

Heber lo lắng muốn chết, "Cậu, cậu chủ, cậu coi chừng phỏng tay, thân thể cậu quý giá. . . . . ."

Nghe vậy, ánh mắt Cơ Liệt Thần đong lại, có chút không vui, "Thân thể của bà xã tôi quý hơn!"

Biết anh tức giận, Heber lập tức im miệng.

Cơ Liệt Thần dính người như vậy khiến cho Lâm Nhược Kỳ thật sự khó thích ứng, gương mặt cô trở nên màu gan heo, quẫn bách khoát tay nói, , . "Anh đừng như vậy, đừng luôn gọi là em. . . . . Khụ khụ, bà xã, bà xã. . . . . ."

Giọng nói càng nói càng nhỏ tiếng, càng nói càng không nắm chắc, cuối cùng là lúng túng im lặng.

Bởi vì, trong con ngươi xinh đẹp của một cậu chủ nào đó, nửa uất ức, nửa mong đợi nhìn cô.

Ách. . . . . Được rồi, cô thừa nhận, đây là biểu hiện thân mật giữa vợ chồng, gọi ông xã, bà xã gì đó cũng là bình thường, cô cũng miễn cưỡng tiếp nhận, chẳng qua để thỏa hiệp phải nói một chút yêu cầu.

Thở dài một cái, nói, "Được rồi, lúc anh ở chỗ riêng tư có thể gọi em là bà xã, ở trước mặt người ngoài, anh nên gọi em là Nhược Kỳ . . . . . ." Đây là nhượng bộ cuối cùng của cô rồi.

Trong tròng mắt đen thâm thúy của Cơ Liệt Thần thoáng qua một tia giảo hoạt sáng loáng, mặc dù trên mặt vẫn điềm tĩnh nhưng trong lòng vui vẻ không dứt.

Hai tháng qua chung đụng, anh hiểu rất rõ tính tình Lâm Nhược Kỳ, hai chiêu "Chính sách dụ dỗ" cùng với "Quấn thật chặt", dùng ở trên người cô lần nào cũng đúng.

Lộ ra một nụ cười vô hại, Cơ Liệt Thần cười nói, "Anh biết rồi, bà xã."

Nghe vậy, chân mày cô nhíu chặt, nghiêm mặt nói, "Heber còn ở đây, anh nên gọi em là Nhược Kỳ!"

Anh giải thích, "Heber không phải người ngoài."

". . . . . ." Cô đen mặt, được rồi, cô nói không lại anh, chỉ có dùng ánh mắt cảnh cáo anh.

Ai ngờ, bị anh trêu chọc, "Bà xã, không cần thường xuyên trừng mắt, động tác này đối với khuôn mặt của phụ nữ không có lợi, sẽ làm tăng nếp nhăn trên trán." Dứt lời, vẫn múc một muỗng cháo, nhẹ nhàng thổi bay hơi nóng phía trên cho cháo từ từ nguội lại đến nhiệt độ thích hợp để ăn.

"Anh!" Cả người Lâm Nhược Kỳ gần như điên mất.

Cô đang muốn bác bỏ, liền bị anh dùng một muỗng cháo chận miệng.

Cơ Liệt Thần dịu dàng hỏi, "Nếm thử một chút, anh nấu cháo ăn ngon không?"

Cháo ngọt vừa miệng, Lâm Nhược Kỳ liền ngây ngẩn cả người, lẩm bẩm, "Cháo này. . . . . ."

Vào miệng tan đi, ngọt mà không ngán, mùi vị tuyệt vời, quả thật. . . . . vô cùng ngon miệng!

Cơ Liệt Thần lo lắng cô ăn không quen, giải thích, "Ở trong cháo anh bỏ thêm một ít táo đỏ và mật ong, nghe nói các cô gái thích ăn ngọt, cho nên anh bỏ thêm chút nữa. , . Hương vị thế nào? Có thể quá ngọt hay không?"

Nghe vậy, chóp mũi của cô không khỏi có chút ê ẩm, gương mặt lại ửng đỏ, ấp úng đáp lại, "Rất, ăn rất ngon. . . . . ."

"Ừ, vậy thì tốt, đúng rồi, anh còn làm một chút món rau trộn, là dùng cải trắng và thịt xào lên, có muốn thử một chút hay không?"

Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc không thôi, anh quả thật chính là người tài giỏi vạn năng, ông xã vạn năng như vậy đi đâu tìm? !

Chương 067: Ông xã vạn năng (2)

Người đàn ông quá ưu tú luôn làm cho người ta phiền não, nhất là người đàn ông giống như anh vậy, một hồi lại ác ma, một hồi lại ôn nhu, ngay cả lúc anh là ác ma, cũng ác ma đến làm cho người sợ hãi! Ôn nhu quả thật không giống người đàn ông bình thường!

Trong lòng cô có chút tự trách, cảm thấy mình thật kém cỏi. Vì vậy, im lặng không nói, yên lặng nhận lấy thức ăn anh đưa tới, dùng đũa gắp một chút đưa vào trong miệng.

Nhai nhưng nước mắt rơi.

Rõ ràng đã nói cô phải chăm sóc cho anh thật tốt, chẳng biết tại sao lại biến

thành anh chăm sóc cho cô. Còn chén cháo này, làm cho cô cảm nhận được ấm áp đã lâu không có.

Bởi vì, thật lâu rất lâu không có người quan tâm cô như vậy. . . . . .

Nhìn ra cô có gì không đúng, Cơ Liệt Thần nhíu nhíu mày, vừa lau đi nước mắt nơi khóe mắt cho cô, vừa trêu chọc cô, "Xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao đang ăn lại khóc? Không phải là bị anh làm cảm động chứ? Sớm biết em dễ dàng bị cảm động như vậy, anh nên dùng cách này rồi."

Cô hít mũi một cái, nói, "Em...em nhớ cha mẹ của em."

Trong lòng Cơ Liệt Thần run rẩy, đen mặt hỏi, "Lâm Nhược Kỳ, nhìn anh già như vậy sao? Lại để cho em nhớ tới ba mẹ em. . . . . ."

Hiển nhiên anh hiểu lầm ý của mình, Lâm Nhược Kỳ vội vàng lắc đầu, giải thích, "Không phải vậy, em nói chuyện nấu cháo đều là người thân thiết nhất mới có thể làm như vậy, nhưng em là đứa trẻ mồ côi, chưa bao bây giờ nếm thử cháo người khác cố ý nấu cho mình, cho nên. . . . . ."

Cô nghẹn ngào một tiếng, trong lòng hạ quyết định, dứt khoát thừa nhận, "Cơ Liệt Thần, anh nói không sai, thật sự em bị anh làm cảm động. , . Cũng bởi vì một chén cháo của anh, em rất không có tiền đồ bị anh làm cảm động! Làm cho em cảm động, hậu quả rất nghiêm trọng. Cho nên, cho nên. . . . . ."

Đột nhiên nghẹn ngào, giọng nói của cô trở nên rất nhỏ, rất nhỏ, nhỏ giọng nói, "Cho nên, không cho phép anh hối hận!"

Nói xong, mặt của Lâm Nhược Kỳ quả thật muốn thiêu cháy rồi.

Thật ra, cô hiểu rất rõ, không phải vì một chén cháo mới nói ra lời này.

Cô nghĩ, mặc dù mình nói rất cẩn thận nhưng với cơ trí như anh, có thể hiểu được ý của mình. . . . . .

Nhưng đợi nửa buổi, cũng chưa thấy anh có bất kỳ phản ứng nào.

Cuối cùng không nhịn được không khí yên lặng, cô giương mắt nhìn anh.

Cơ Liệt Thần yên lặng nhìn cô, ánh mắt trong trẻo khác thường, anh bình tĩnh, nhẹ nhàng buông chén, đũa xuống, cởi xuống tạp dề, hai cánh tay nhẹ

nhàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, cụng trán cô, để cho Lâm Nhược Kỳ có thể nhìn thấy rõ trong mắt của anh.

Anh biết, cô đem cả người đều giao cho anh . . . . . .

Có thể đi tới bước này, Cơ Liệt Thần đã đợi rất lâu, gần như đã dùng hết kiên nhẫn, ngay cả mình cũng khó có thể tưởng tượng. Anh nghĩ may mà cô đã đồng ý, bằng không, anh không biết mình còn có thể đợi đến lúc nào . . . . . .

Trong đáy mắt anh lửa dục rõ ràng như vậy, hận không thể biến thành một đốm lửa vây quanh cô. Cô không dám động, chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh, nghe anh ở ngay trước mắt dịu dàng mềm giọng, "Yên tâm, anh sẽ không hối hận."

Cuối cùng, anh bổ sung: "Chỉ cần em không hối hận, anh sẽ không hối hận."

Dứt lời, anh bắt đầu khẽ hôn cô, môi mềm mại trở nên nóng bỏng, sau đó từng tấc từng tấc muốn di chuyển đến cổ cô, cuối cùng lại trở về, thắm thiết cùng cô dây dưa, lý trí Lâm Nhược Kỳ bị anh thiêu đốt không còn sót lại chút gì.

Cô choáng váng, hoàn toàn choáng váng để mặc cho anh định đoạt. . . . . .

Heber ở trong góc vẫn lặng lẽ nhìn tất cả, đã sớm rất thức thời đi khỏi hiện trường.

Hai người trẻ tuổi chìm đắm, hôn quên hết tất cả. . . . . .

Có thể Lâm Nhược Kỳ cảm thấy nhiệt độ trên mỗi một tấc da toàn thân Cơ Liệt Thần rất cao, tích tụ thành hơi nóng khủng khiếp, dường như chỉ cần thêm một tia xúc động, ngọn lửa sẽ kịch liệt bốc cháy.

Thành thật mà nói, anh có chút nóng lòng, rất khó kiểm soát hành động mà đem cô đè trên giường, hai chân cũng nóng lòng không kịp đợi chen vào giữa hai chân cô, thân thể mạnh mẽ ép xuống phổi của cô, làm cho hơi thở của cô trở nên dồn dập khó khăn. . . . . .

"Chờ, chờ một chút. . . . . ." Cô mơ hồ không rõ nhỏ giọng lẩm bẩm, lại dùng hơi sức phản kháng không được nửa phần, ngược lại bởi vì anh hôn, giọng nói trở nên khàn khàn khẽ rên.

Một cô gái khẽ rên như vậy, đối với đàn ông mà nói gần như là trêu chọc. Cho nên Cơ Liệt Thần hôn càng thêm vội vã.

Nếu cô đã quyết định rồi, vậy sẽ không cần thiết nữa che giấu, anh cũng không cần bận tâm chuyện gì nữa, có một vài chuyện dĩ nhiên thuận nước đẩy thuyền.

Môi mỏng khêu gợi nhẹ nhàng đặt lên môi hồng mềm mại ướt lệ, anh hôn cô, nhẹ như vậy, tỉ mỉ như vậy, vô cùng kiên nhẫn trấn an cảm xúc cô hơi có chút sợ hãi, từ từ dụ dỗ cô ra khỏi ngượng ngùng đáp lại mà không thể phát hiện.

Trong lúc môi lưỡi triền miên, hai bàn tay ấm áp của anh gần như phủ phớt qua mỗi một tấc da thịt toàn thân cô. . . . . Cực độ động tình mà vô hạn trìu mến, êm ái trêu chọc, trêu chọc cho cô không nhịn được giãy dụa.

Ngón tay của cô bị anh đan vào mười ngón tay cài ở bên gối, cả thân thể khi anh hôn vào mềm nhũn hóa thành nước, thân thể trẻ trung vào thời khắc này toát ra dáng vẻ tuyệt mỹ. , . Trong lúc nỗ lực khống chế thở dốc, anh lại mút trên môi cô, không nhịn được cắn nhẹ, cạy hàm răng cô cùng với cô hôn dây dưa thật sâu.

Về phần Lâm Nhược Kỳ, ít nhiều vẫn có chút sợ hãi, lần đầu tiên của cô gái khó tránh khỏi ngượng ngùng.

Cô thật vất vả từ trong môi anh triền miên mút hôn, trộm được một chút thở dốc, có chút sợ sệt, lại có chút bàng hoàng nói, "Cơ. . . . . em. . . . . ."

Ảo não ngẩng đầu, môi mỏng treo ở môi cô cách nhau một đường, anh nheo cặp mắt yêu mị, mê hoặc nói, "Gọi anh là Thần."

Một giây kế tiếp, không cho cô một chút thời gian thở dốc, cánh môi nóng bỏng lần nữa hôn lên cô, cũng đem một cái tay xoa nhẹ một bên người mềm mại của cô, giống như trừng phạt khẽ xoa chậm vân vê, làm cho toàn thân cô run rẩy.

"Đừng, đừng. . . . ." Cô làm nũng đầu hàng, thật vất vả lại trộm một hơi thở dốc, hai cánh tay bị kẹp quá chặt, "Đừng như vậy, không thể có đứa bé. . . . ."

Cô thật sự rất sợ hãi nha, nhất là bản thân đã một lần trải qua chuyện thiếu chút nữa bị cưỡng hiếp, đối với loại chuyện đó càng thêm cảm thấy sợ hãi.

Nghĩ đến đây, hai chân cũng không nhịn được kẹp chặt . . . . . .

"Không được!" Cơ Liệt Thần quả thật muốn điên rồi

Chương 067: Ông xã vạn năng (3)

Cô gái nhỏ chết bầm này muốn hành hạ anh tới khi nào, cố tình không thể dùng sức mạnh, là lần đầu tiên của cô, nếu lần đầu tiên tạo áp lực không tốt trong lòng cô, sau này "tình thú" của hai người bọn họ thật sự con mẹ nó, xong đời.

Anh đành phải nâng người dậy, rút hai chân mình ra, đầu lưỡi trơn trợt chậm rãi dời đến vành tai của cô, từ từ liếm láp, trêu chọc, nhẹ nhàng mút vào. . . . . .

"Nhược Kỳ, anh muốn em, hiện tại rất muốn. . . . . anh sẽ từ từ, em buông lỏng một chút. . . . . Chỉ cần em đừng căng thẳng, không đau như em nghĩ đâu. . . . ."

Anh thật sự cảm giác mình rất suy yếu, làm chuyện yêu mà con mẹ nó, nói nhảm nhiều như vậy. . . . . .

Nhưng bất đắc dĩ, lòng anh yêu thương cô gái nhỏ phía dưới thân, sợ mình thêm một phần sức lực sẽ làm đau cô.

Lần đầu tiên của bọn họ, nhất định phải tốt đẹp.

Hôm nay không khí vừa đúng thiên thời - địa lợi - nhân hòa, cho nên hai người bọn họ hưởng thụ cho tốt. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ biết tối nay mình chạy không khỏi rồi, huống chi cô cũng không có ý định chạy trốn tiếp nữa. Trong mắt của người đàn ông này cố gắng khống chế yên tĩnh, lạnh nhạt thế nhưng thân thể lại rõ ràng ồn ào náo động sôi sục khó có thể đè nén.

Vì vậy, gương mặt ửng hồng, khẽ gật đầu một cái, ngầm cho phép.

Ánh mắt Cơ Liệt Thần sáng lên, cúi người, dùng đầu lưỡi của mình từng

chút liếm láp gương mặt của cô, cánh môi, gò má, sau đó lại hôn lên môi cô.

Trong nháy mắt, hơi thở ngọt ngào ở trong miệng Lâm Nhược Kỳ tùy ý trôi chảy, hơi thở đàn ông nồng nặc theo nụ hôn của anh chiếm lấy hơi thở của cô, tước đoạt một tia lý trí cuối cùng của cô, dần dần gây nghiện giống như hoa anh túc, xâm nhập tận xương cô, sau đó, lây lan, ăn mòn.

Hôn càng lúc càng kịch liệt, cho đến khi hai người cũng thở hồng hộc mới dừng lại.

Khi đôi môi được buông thả, vô cùng thiếu dưỡng khí Lâm Nhược Kỳ từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, cảm giác không khí hít vào trong phổi dường như cũng nóng rực, trời đất quay cuồng, cái gì cũng mơ hồ, thở cũng xốc xếch nhưng mỗi một lần cũng đặc biệt rõ ràng, đặc biệt hừng hực.

Cơ Liệt Thần ngưng mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ bị anh hôn cho ngây ngốc, đột nhiên trong đầu nhớ tới một chuyện thật quan trọng.

Chợt tuôn ra một câu chửi bậy. Đáng chết, anh lại có thể quên một chuyện quan trọng như vậy, uổng phí anh sớm làm xong chuẩn bị. . . . . .

Vùi đầu, thấp giọng khàn khàn nói, "Đúng rồi, thiếu chút nữa quên một chuyện quan trọng, anh có một thứ cho em."

Sau đó, buông tay giam cầm cô, từ trong túi quần lấy ra một hộp trang sức.

Phim truyền hình đã xem không ít, cảnh tượng như vậy thật sự rất dễ dàng làm cho người ta hiểu sai, chẳng lẽ anh muốn cho cô. . . . . Chiếc nhẫn? Cô có chút lờ mờ phát hiện, theo bản năng vươn tay muốn nhận lấy nó.

Nhưng giống như bị trêu đùa, anh giơ cao tay tránh thoát, anh đem hộp trang sức giơ lên thật cao trên đỉnh đầu.

"Có phải nghĩ tới điều gì hay không?" Người này vẫn không quên trêu chọc cô, gương mặt tà mị và ranh mãnh.

Bị anh nhìn rõ suy nghĩ, cô ảo não, nghiêng đầu không nhìn anh cũng không nhìn cái đó hộp trang sức nữa.

Lúc này, ngoài cửa sổ trăng đã nhô lên cao, thỉnh thoảng bên tai chỉ có thể nghe được vài tiếng chim hót "Thì thầm".

Đêm đen dày đặc trên không trung, dệt thành một tấm lưới mềm mại, đem toàn bộ cảnh vật gắn vào bên trong. Mắt nhìn thấy đều là thứ gì đó gắn vào tấm lưới mềm mại này, mỗi một cảnh một vật, cũng không thực tế giống ban ngày như vậy, màu sắc dường như mơ hồ hư ảo, nó cất giấu cẩn thận, bảo vệ bí mật của nó, khiến người ta có một loại cảm giác như mộng như ảo. . . . . .

Đêm hè xinh đẹp như vậy, hít hơi thở của nhau, tuyệt vời đến say lòng người.

Cô ngây ngốc cười một tiếng. Nghĩ thầm, có lẽ thuốc mê của Điền Lão Thất quá mạnh còn chưa tan hết, nên sinh ra ảo giác, ảo tưởng Cơ Liệt Thần đưa cô "Chiếc nhẫn"? Anh cầu hôn cũng tùy ý như vậy, làm sao lại cho cô nhẫn cầu hôn?

Đang lúc vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ ngây ngốc, cảm thấy tay phải của mình bị một bàn tay ấm áp, mạnh mẽ nâng lên. Đợi cô ý thức được cái gì, muốn quay đầu lại thì Cơ Liệt Thần đã đem một chiếc nhẫn kiểu nữ đeo vào trên ngón vô danh bên phải. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ lại bối rối.

Ông trời, thật sự là chiếc nhẫn? ! Cô nhất định đang nằm mơ chứ? !

Chỉ ngây ngốc nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trên tay phải mình, đó là một quả chiếc nhẫn kim cương, trên thập tự giá bắt chéo nạm một viên kim cương hình ngọn lửa, thần thánh sáng lấp lánh. kim cương màu đỏ là loại trân quý nhất, hiếm thấy trên đời, giá trị liên thành. . . . . .

Tầm mắt không khỏi mơ hồ, bóng ảnh nổi lên từng tầng lớp, lơ lững khác thường.

Nhất định là ảo giác, nhất định là ảo giác. . . . . .

"Này, đeo lên cho anh!"

Vành tai truyền đến tiếng ra lệnh của Cơ Liệt Thần. Tuy âm lượng không cao nhưng lộ ra nghiêm túc không thể nghi ngờ.

Lúc này Lâm Nhược Kỳ mới lấy lại tinh thần, kinh ngạc nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên ngón vô danh của mình, lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông

yêu mị nằm ở trên người mình, cuối cùng đưa mắt rơi vào bên trong hộp trang sức nam giới. . . . . .

Phản ứng của Lâm Nhược Kỳ vô cùng đờ đẫn, khiến cho Cơ Liệt Thần có chút bất mãn.

Anh không thể chờ đợi nữa, mạnh mẽ đem chiếc nhẫn nam nhét vào giữa ngón trỏ phải và ngón tay cái của Lâm Nhược Kỳ, đồng thời dùng sức kẹp chặt tay phải của cô, đem chiếc nhẫn nam đeo ở trên ngón vô danh tay trái của mình. . . . . .

Lúc đó cô vẫn chưa biết, Cơ Liệt Thần đưa cho cô chiếc nhẫn này cùng với dấu ấn "Liệt Diễm" trên người cô, cũng là sản phẩm công nghệ cao, giá trị liên thành. (Về phần này: trong chiếc nhẫn nữ có trang bị kỹ thuật công nghệ cao, giữ lại một chút bí mật ở đây, sau này công bố.)

Chương 067: Ông xã vạn năng (4)

Sau đó, chậm rãi, tay trái anh đeo chiếc nhẫn nam, tay phải cô đeo nhẫn nữ, mười ngón tay đan nhau thật chặt.

Ánh sáng Kim loại lấp lánh, chiếu vào ánh đèn trong phòng ngủ, sáng rực rỡ, chứng kiến cho thời khắc tuyệt vời và thiêng liêng này.

Anh nhẹ giọng êm ái nói, "Bởi vì nợ em một cuộc hôn lễ, anh chỉ có tặng cho em chiếc nhẫn này trước. Trả lời anh, Lâm Nhược Kỳ, em đồng ý gả cho anh không?"

Hai bàn tay mười ngón tay đan nhau, bàn tay to lớn của Cơ Liệt Thần kéo kéo, nhẹ nhàng đong đưa. Anh ngưng mắt nhìn cô, kiên nhẫn chờ đợi phản ứng của cô.

"Em. . . . . ." Đột nhiên nghẹn ngào.

Vào giờ phút này, cô rất muốn nói, cô đồng ý nhưng trong cổ họng nghẹn ngào khó chịu, cô không phát ra được một chữ.

Lâm Nhược Kỳ yên lặng nhìn mười ngón tay đan xen nhau của hai bàn tay, cùng với cặp nhẫn, ngây ngốc nức nở thành tiếng.

Vài giây sau, rốt cuộc gật đầu một cái, kèm theo tiếng oà khóc.

Lâm Nhược Kỳ cũng không thèm trông nom cái gì, cũng không để ý cái gì, không che giấu, cứ như vậy ngay trước mặt Cơ Liệt Thần, ngửa mặt há miệng khóc lóc nức nở. Cũng không lau, mặc cho nước mắt tùy ý chảy trên mặt mình!

Cô tự trách, cô áy náy, hơn nữa cảm thấy đau lòng vì anh! Bởi vì, cô đột nhiên nhớ tới, cũng không bao lâu nữa người đàn ông này rời khỏi cuộc đời rồi !

Đây rốt cuộc là người đàn ông như thế nào a, rõ ràng mình vẫn còn bệnh, tại sao muốn đối với cô tốt như vậy? ! Mặc dù anh cũng không chính miệng thừa nhận thích cô, nhưng anh đã làm đủ loại, làm cho cô cảm động, để cho cô cảm động đến ngay cả bản thân cũng cảm thấy mình là một cô gái xấu xa, tại sao không sớm phát hiện anh tốt một chút? Tại sao không thể đối với anh tốt một ít?

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Kỳ chỉ muốn khóc, chỉ có thể khóc, khóc như điên, khóc đau xé tim gan, khóc vô cùng thương tâm!

Cô vẫn cứ khóc như vậy mà Cơ Liệt Thần vẫn cứ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt rơi như mưa của cô. . . . . .

Dường như khóc đã mệt, Lâm Nhược Kỳ ngẩng đầu lên, nghiêng qua cổ áo sơ mi của anh, thô lỗ lau toàn bộ chất lỏng trên khuôn mặt mình lên áo sơ mi trắng như tuyết của Cơ Liệt Thần, vừa định buông tay, lại bị anh ôm thật chặt trong ngực.

Ôm thật mạnh. . . . . .

Ôm thật chặt. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy phổi mình nhanh chóng bị anh đè ép.

Nếu là tính cách trước đây của cô, nhất định sẽ cho anh một đấm, hoặc là hung hăng mắng một phen để cho anh mau buông mình ra nhưng hiện tại cô không nói được gì, chỉ muốn để cho anh ôm.

Cơ Liệt Thần nhắm mắt lại, đầu chôn thật sâu ở cổ của cô, ngửi mùi của cô.

"Bà xã, bây giờ nguyện ý động phòng với anh chưa?" Anh thấp giọng khàn

khàn, dịu dàng hỏi, mang theo một chút mê hoặc.

Lâm Nhược Kỳ nghe xong liên tục lắc đầu, nước mắt càng lả tả tuôn ra.

Không phải là không nguyện ý mà cô đang tự trách, đang áy náy, trong lòng đau xót, còn đâu có tâm trạng động phòng? !

Nước mắt rơi xuống lả chả, Cơ Liệt Thần nhìn thấy thế, đau lòng không dứt.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô khóc, cô gái nhỏ này mặc dù bình thường hay quen thói khinh thường nhưng từ trước đến giờ đều rất lạc quan, mạnh mẽ, có bao giờ nhìn thấy cô khóc?

Dịu dàng thắm thiết nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dùng lòng ngón cái giúp cô lau liên tục. . . . . .

"Ghét! Đừng lau. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ cố gắng đẩy đôi tay kia ra, không có kết quả, chỉ đành phải để mặc cho anh nắm giữ, lau, vẫn khóc đến lợi hại, theo quán tính khóc thút thít, "Đừng lau, càng lau sẽ càng nhiều. . . . . ."

Nước mắt vẫn tuôn như suối, khiến cho Lâm Nhược Kỳ vốn cứng cỏi mạnh mẽ, trở thành búp bê pha lê dễ vỡ, nhạy cảm.

Cười khẽ một tiếng không dễ phát hiện, biết cô đang thẹn thùng. Cơ Liệt Thần cưng chìu vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, khẽ nghiêng đầu đến gần, đôi môi đặt lên khóe mắt cô, hút đi những giọt nước mắt.

Lâm Nhược Kỳ chợt ngơ ngẩn, nước mắt giống như vòi nước bị vặn lên, lúc này đã ngưng chảy xuống. Cặp mắt cô sững sờ nhìn anh chằm chằm, thật lâu cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Cơ Liệt Thần đặt tay trên đỉnh đầu cô khẽ xoa mấy cái. Cái loại xúc giác an ủi đó, khiến cho Lâm Nhược Kỳ cảm giác thoải mái.

Cô đem gò má của mình dán vào trên mu bàn tay trái đeo nhẫn của anh, giống như con mèo nhỏ chà chà cọ cọ, giống như một đứa bé thiếu hụt cảm giác an toàn . . . . . .

Lòng ngón tay của anh nâng cằm của cô, để lo lắng của cô chìm đắm trong tròng mắt đen cực nóng, một nụ hôn chậm rãi phủ xuống.

Nụ hôn nồng hậu lưu luyến vẫn hôn xuống, Lâm Nhược Kỳ rất thuận theo nhắm mắt lại, đón nhận nụ hôn của anh.

Hơi thở rất nhanh bị chiếm đoạt, đại não bắt đầu thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, cô cảm thấy ý thức trống không, rồi lại hỗn loạn, dường như có quá nhiều thứ phức tạp rối ren, có một chút nóng ấm.

"Em vẫn chưa trả lời anh, hiện tại nguyện ý động phòng với anh chưa?" Cơ Liệt Thần lại trở lại vấn đề mấu chốt này, ngón tay thon dài yêu thích không buông vuốt trên trán cô, quyến rũ dẫn dắt.

Đàn ông là như vậy, chỉ có vừa lấy được lòng của phụ nữ, lại vừa được thân của phụ nữ mới có thể cảm thấy yên tâm.

Cho dù Cơ Liệt Thần là người đàn ông xuất thân cao quý, cũng không tránh được tầm thường.

Lâm Nhược Kỳ lắc đầu thật mạnh. mặc dù trong lòng không kháng cự, nhưng thân thể kháng cự. Nói cho cùng, cô vẫn sợ hãi, chưa bao giờ dám tưởng tượng vật kia của người đàn ông, đi vào bên trong thân thể của phụ nữ, hơn nữa vật kia của anh không phải là hùng vĩ bình thường. . . . . .

"Thật không muốn? Là sợ, hay chưa muốn?" Một mắt đào hoa chứa đầy tình ý sâu xa, ngắm nhìn Lâm Nhược Kỳ, đang mong đợi cô chỉ giả vờ ỡm ờ và ngượng ngùng.

Nhưng Lâm Nhược Kỳ vẫn lắc đầu. Chỉ dùng đầu ngón tay chăm chú vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh bên trái của Cơ Liệt Thần. . . . . .

Một vòng, lại một vòng, cứ lặp lại liên tục, rất chăm chú!

Chương 067: Ông xã vạn năng (5)

Cơ Liệt Thần thở ra một hơi, hung hăng nắm được bàn tay nhỏ bé của Lâm Nhược Kỳ!

Dường như thở dài nói, "Anh hiểu rồi, em muốn hành hạ anh đúng không? Tại sao em nhẫn tâm để cho ông xã mình nghẹn thành nội thương nghiêm trọng? Bà xã, anh đã bệnh không nhẹ rồi, em không thể tàn nhẫn như vậy. . . . . ."

Người này, bình thường thích trêu chọc còn chưa tính, giả bộ đáng thương cũng rất giống!

Không chỉ như thế, anh đem tay cô dời về phía bụng dưới của mình. . . . . .

Khi Lâm Nhược Kỳ cảm nhận được nhiệt tình của anh thì chợt mò trúng một cây giống như độc xà, nhanh chóng rút tay của mình!

Nhìn thấy vẻ sợ hãi trong mắt Lâm Nhược Kỳ, Cơ Liệt Thần khẽ thở dài một tiếng. Được rồi, nhớ đến cô gái nhỏ này đã từng từng trải qua chuyện kinh hãi, mình vẫn nên làm đầy đủ phút dạo đầu, phải hết sức cẩn thận. Vì cô, anh không thể không kiên nhẫn, kiên nhẫn thêm một chút. . . . . .

Anh rất muốn cho cô một đêm động phòng khó quên, nghĩ đến đây, anh đưa đôi tay, ôm lấy hai chân Lâm Nhược Kỳ, chợt lật người, để cho cô giạng chân ở trên người của mình.

"Được rồi, vậy chúng ta ôm một chút là được." Đôi môi mỏng khêu gợi của Cơ Liệt Thần vẽ lên một đường cong xinh đẹp.

Kế hoãn binh, anh cũng hiểu, thậm chí dùng thành thạo hơn cô.

Lâm Nhược Kỳ chẳng qua từ chối mấy cái tượng trưng, thấy Cơ Liệt Thần không có bất kỳ cử động nào khác, cũng ỡm ờ rúc vào trong lồng ngực nở nang của anh, lẳng lặng lắng nghe tiếng tim anh đập thật mạnh mẽ.

Thình thịch, thình thịch, từng tiếng từng tiếng. . . . . .

Không nói lời nào, chỉ ấm áp dán sát vào nhau, không suy nghĩ điều gì, chẳng qua hít lấy hơi thở của nhau, thưởng thức ánh trăng xinh đẹp tĩnh lặng ngoài cửa sổ, lắng nghe nhịp tim của nhau.

Thân thể mềm mại thơm tho của Lâm Nhược Kỳ dựa của người của anh, anh ôm cô thật chặt, làm cho cô không chỗ nào trốn tránh. Thử thăm dò, anh hôn cái trán của cô, êm ái giống như chuồn chuồn lướt nước.

Sau đó dừng lại, ngẩng đầu ngưng mắt chờ phản ứng của cô. Thấy cô gái nhỏ trong ngực vẫn mềm mại ấm áp tựa sát vào mình, khóe môi Cơ Liệt Thần thoáng qua nụ cười.

Sau đó, anh gia tăng thế công. . . . . .

Bắt đầu hôn lỗ tai Lâm Nhược Kỳ, lưỡi ấm ướt như một cây cọ vẽ, miêu tả hình dáng lỗ tai, tiếp theo lại tuần tra tìm được khoảng trống sau tai, từng bước xâm chiếm. Loại không nóng không lạnh này, làm cho thân thể Lâm Nhược Kỳ dần dần ấm lên.

Cô khẽ quẩy người một cái, vươn tay đẩy ra cái lưỡi dây dưa thấm ướt ở vành tai cô. Nhưng chủ nhân của cái lưỡi lại không bỏ, môi trượt xuống cái gáy trắng như tuyết của cô, nhẹ nhàng trêu chọc, rơi xuống vô số nụ hôn tinh tế.

Theo đó, môi của cô bị hai mảnh mềm mại bao trùm lên. . . . . .

Dịu dàng hôn, dần dần sâu hơn, môi lưỡi quấn quít, hơi thở trở nên nặng nề. Mút hôn thật sâu làm cho nhịp tim cũng trở nên hỗn loạn.

Dịu dàng hôn như thế, Lâm Nhược Kỳ không kháng cự được. Thân thể bắt đầu nóng lên, một loại tình cảm khác thường từ môi hôn trong miệng anh truyền khắp toàn thân. Chậm rãi, lưỡi của cô bị anh hít thật sâu, kéo vào trong miệng khác, bị thâm tình mút, bị mềm mại liếm, nước miếng trộn lẫn, ngọt ngào, nhộn nhạo rung động, say đắm lẫn nhau. . . . . .

Cô không cách nào nghĩ đến, Cơ Liệt Thần là một người bệnh hiểm nghèo "Ung thư tinh hoàn", vấn đề rất quan trọng nhưng rất mâu thuẫn với thực tại đã bị cô ném sau ót. Vẻ mặt quyến rũ mềm mại đáng yêu, mắt sáng nửa khép, mông lung hấp dẫn.

Đôi môi cô hé mở, hàm răng trắng tinh như ẩn như hiện, yêu kiều thở hổn hển, gò má xinh đẹp.

Trên môi vẫn còn ấm nóng. . . . . .

Anh đã hôn cô rất nhiều lần nhưng cô không nghĩ tới nụ hôn này có ma lực như thế, làm cho cô cảm thấy trời đất quay cuồng, toàn thân cũng mềm nhũn, ngực kịch liệt nhảy lên, dường như muốn nổ tung. . . . . .

"Anh. . . . . Đừng như vậy. . . . . ." Giọng nói của cô như nức nở, lộ ra một chút vô dụng.

Thấy trong mắt cô hoảng sợ, anh dừng lại.

"Đừng sợ, anh không làm gì." Mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng cái tay len lén dò vào trong quần chíp bông của cô, cũng không có ý rút ra.

Lại tiếp tục hôn cô, không để cho cô có một giây suy tư, lúc cô lại một lần nữa lâm vào trong hỗn loạn thì một cái tay khác cũng bắt đầu động tác công thành chiếm đất. Chẳng qua, động tác này vô cùng cẩn thận.

Anh dịu dàng hôn hòa tan cô. . . . . Thân thể của cô đã mềm yếu đến không xương, không hề có sức chống đỡ.

Anh khàn khàn rên rỉ, trong lòng không nhịn được khô nóng!

Âm thầm khẽ nguyền rủa, thật là tiểu yêu tinh giày vò!

"Dừng tay. . . . . Mau dừng tay! Cơ Liệt Thần. . . . . Anh...anh lưu manh!" Đại não trộm được một chút lý trí, Lâm Nhược Kỳ sợ hãi phát ra tiếng thét chói tai.

"Ông xã làm chuyện như vậy đối với bà xã là bình thường." Anh cười tà, hai tay tiếp tục xoa nắn.

"A. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ run rẩy khẽ rên, vừa xấu hổ lại lúng túng, muốn đập đầu chết.

"Bà xã, thân thể của em thật ra rất nhạy cảm, rất thành thực. Bọn chúng yêu thích anh, không giống chủ nhân của bọn chúng ăn ở hai lòng như vậy!"

Cơ Liệt Thần khàn khàn lẩm bẩm ở vành tai Lâm Nhược Kỳ, mang theo trêu chọc. Da thịt nhạy cảm không chịu được anh làm càn, một cơn đau nhói tê dại kích thích thần kinh của cô. . . . . .

"Bà xã, em thật đáng yêu. . . . . ." Anh càng không che đậy, miệng trêu chọc.

"Anh...anh. . . . . A. . . . . ." Đáng tiếc, xấu hổ, cáu giận bị dìm ngập trong bá đạo, bất chấp mọi thứ mút hôn.

Khuôn mặt Lâm Nhược Kỳ cũng đỏ, cổ cũng đỏ, lỗ tai cũng đỏ, cô có loại ảo giác, dường như ngay cả sợi tóc cũng muốn bốc cháy!

Cô rụt rè bị anh quyến rũ kích tình mút hôn, vỗ về làm cho hoàn toàn thiêu đốt hủy diệt. Không nhịn được bật ra yêu kiều, một đôi tay trắng chẳng biết

lúc đặt trên gáy của anh. Thân thể cũng không nhịn được dán sát anh, dán thật chặt!

"Cơ Liệt Thần, anh. . . . . Ghét!" Lâm Nhược Kỳ nức nở ra tiếng.

Cô thật không biết, cậu chủ bề ngoài ưu nhã cao quý, trong xương kinh khủng thế này!

Một tiếng cười khẽ không dễ phát hiện, anh đáp lại, "Lời của em nói, anh sẽ hiểu thành em rất ưa thích."

Chương 067: Ông xã vạn năng 6

Khi anh càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng bá đạo, dưới thế công, cô gần như binh bại như núi đổ, không thể làm gì khác hơn là mệt mỏi chống đỡ giơ cờ đầu hàng. Thân thể mềm mại, ôm chặt lấy anh.

Ông trời ơi, cảm giác này thật là muốn mạng người, cô vừa xấu hổ, vừa ảo não, vừa sợ, nhất thời không biết nên làm sao, khẽ run, chỉ có thể mặc cho anh định đoạt. . . . . .

Một giây kế tiếp, không đợi cô kịp phản ứng, anh liền nhắm ngay khe hẹp hăm hở tiến vào, hai người cũng không nhịn được phát ra tiếng rên khẽ. . . . . .

Mà tiếng "rên khẽ" này và tiếng "rên khẽ" kia khác nhau, ít nhất cảm thụ khác nhau rất lớn.

Đối với Lâm Nhược Kỳ mà nói, đó là một loại đau từ từ!

Đối với Cơ Liệt Thần mà nói, là một loại sảng khoái!

Lâm Nhược Kỳ vô cùng khổ sở, theo bản năng, trong khoảnh khắc đó muốn thối lui, cô bắt đầu lùi bước, bắt đầu giãy giụa thật mạnh, tay không ngừng vỗ vào lồng ngực của anh, muốn đẩy anh ra, hai chân ra sức khép lại đá đạp lung tung, trán gần như rịn mồ hôi, không ngờ cảm giác đau từ từ càng lúc càng kịch liệt. . . . . .

Cả người Cơ Liệt Thần cũng đổ mồ hôi.

Ông trời ơi, cô đá đạp lung tung như vậy, cảm giác không biết có bao nhiêu kích thích, có bao nhiêu kịch liệt! Thắt lưng trở xuống trong khoảnh khắc dâng lên từng trận run rẩy, cảm nhận lên đỉnh điểm, thiếu chút nữa anh nhịn không nhịn được, bắn ra rồi. . . . . .

"Oh. . . . ." Vô cùng sảng khoái làm cho anh phát ra tiếng rên nhỏ.

Lâm Nhược Kỳ cũng mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, cả người căng thẳng, "Anh...anh đi ra ngoài!"

Anh vội vàng mút chặt vành tai, cánh môi cô, vừa mút, vừa thở gấp nặng nề, dụ dỗ cô, "Ngoan, hít sâu. . . . . Em buông lỏng. . . . . Anh không động, không động, anh chờ em . . . . . ."

Lời nói ngọt ngào dịu dàng, hơi thở dụ hoặc làm cho Lâm Nhược Kỳ tình mê ý loạn quả nhiên nghe lời hít sâu, thân thể từ từ mềm nhũn. . . . . .

Thân thể đau đớn dần dần chuyển thành vui vẻ khoái cảm, trong lúc vô tình sợ hãi biến mất, ngược lại dâng lên khao khát và chờ mong bị chôn sâu tận đáy lòng, đến cuối cùng, chỉ có thể để mặc cho anh định đoạt, đến lúc cao trào, lý trí hoàn toàn không có cách nào chịu đựng, thân thể tự động lựa chọn hôn mê. . . . .

Thật ra, Cơ Liệt Thần cũng không dùng quá nhiều hơi sức, bởi vì là lần đầu tiên của cô, anh lo lắng thân thể cô không chịu nổi, cho nên làm hết sức ẩn nhẫn, cẩn thận.

Nhưng cô gái nhỏ này đã hôn mê.

Sau khi bắn ra, Cơ Liệt Thần vẫn chưa buông cô ra, vẫn ở trong cơ thể cô, đầu chôn sâu ở cổ của cô, nặng nề thở dốc. Thỏa mãn hí mắt, hít sâu mùi thơm quyến rũ của cô gái trên người Lâm Nhược Kỳ.

Chầm chậm, anh lo lắng vỗ nhẹ mặt của cô, thấy cô lắc đầu một cái, hất tay của anh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra cô chỉ mệt đến ngủ mê, cũng không phải bởi vì thân thể khó chịu mà ngất đi . . . . . .

Dừng lại, Cơ Liệt Thần ngồi dậy, ôm Lâm Nhược Kỳ đi vào bên trong phòng tắm, muốn tắm sạch thân thể mệt mỏi rã rời của hai người.

Lâm Nhược Kỳ thật sự rất mệt mỏi, lần đầu tiên khó tránh khỏi cạn kiệt thể lực. . . . . .

Cơ Liệt Thần cười nhẹ, cưng chìu hôn hít lên trên cô một chút, cẩn thận từng li từng tí lau chùi thân thể cho cô. Lẳng lặng ngắm nhìn Lâm Nhược Kỳ đang ngủ mê man, trong lòng không nhịn được dâng lên thương yêu nồng đậm, anh cúi người, dịu dàng hôn môi Lâm Nhược Kỳ, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

***

Cùng lúc đó, tại nhà riêng của Lãnh Như Phong.

Trên giường rộng hai mét, cô gái giống như con mèo Ba Tư cao quý, nằm co ro ở trong ngực Lãnh Như Phong, trên mặt ửng hồng tràn đầy kích tình đi qua, hưởng thụ đem mặt chôn sâu vào trong gáy của anh, hít sâu mùi vị người đàn ông của anh, nói.

"Phong, thật muốn cùng anh chết ở trên giường lớn này!" Vô cùng thẳng thắn bày tỏ, cô gái lộ ra thỏa mãn.

Đây là một người đàn ông lần đầu tiên để cho cô mê muội thật sâu, cũng là người đàn ông để cho cô muốn quyến luyến dựa dẫm cả đời. . . . . .

Khóe môi Lãnh Như Phong thoáng qua một tia lạnh lùng, mặt không thay đổi hít sâu một hơi thuốc, phà lên mặt của cô gái, coi như là đáp lại cô.

"Anh thật hư. . . . ." Cô gái làm nũng lẩm bẩm một tiếng, lại đem thân thể dán anh chặt hơn, "Phong, anh cho chị của em trở về có được không? Em đồng ý cùng chị phục vụ anh."

Tên của cô gái gọi là Văn Sương và người chị sinh đôi tên Văn Tuyết đều là bạn trên giường của Lãnh Như Phong.

Nửa tháng trước, bởi vì chị Văn Tuyết phạm vào chuyện sai lầm, bị Lãnh Như Phong đưa cho Ngụy Lãng, thủ hạ của mình. Đối với phụ nữ, từ trước đến giờ Lãnh Như Phong đều cứng rắn, lạnh tình. Chuyện lần này, Văn Sương có chút oán hận, dù nói thế nào đó là chị sinh đôi của mình.

Về phần Ngụy Lãng kia càng giống tên súc sinh phóng đãng, thường đánh

Văn Tuyết thương tích khắp người. Thỉnh thoảng còn len lén chạy về cầu xin Văn Sương, muốn cô ở trước mặt Lãnh Như Phong xin tha cho mình, muốn trở lại phục vụ Lãnh Như Phong.

"Câm miệng!" Lãnh Như Phong lớn tiếng trách mắng, âm thanh vang vọng ở trong phòng tối, "Còn muốn ở bên cạnh tôi thì đừng bao giờ cầu tình!"

Dứt lời, tròng mắt đen sâu thẳm, lạnh lùng liếc Văn Sương nằm trên giường, gương mặt lạnh lùng.

Hai ngày trước, Lãnh Như Phong phái người đi đón Lâm Nhược Kỳ, lại biết được cô đã được Cơ Liệt Thần cứu đi, thật vất vả dâng lên một tia hi vọng trong nháy mắt tan biến.

Cô nói cô và anh có hôn ước. . . . . .

Cô nhớ ra rồi sao? Vẫn nhớ khoảng thời gian cùng anh ở trẻ mồ côi viện sao?

Bây giờ Lãnh Như Phong đã xác định 100%, Lâm Nhược Kỳ chính là "Cô" khi còn bé mà anh ta biết, một cô bé có nụ cười ấm áp như thiên sứ.

Mắt thấy lần nữa tìm được cô nhưng lại bị Cơ Liệt Thần đi trước một bước!

Trong lòng Lãnh Như Phong phiền loạn, nóng nảy không nói nên lời, hùng hùng hổ hổ trở lại, vừa vào nhà liền đè Văn Sương hung hăng tàn sát một trận, sau khi giải tỏa ngọn lửa trong lòng, lúc này mới cảm thấy thoải mái một chút.

Lãnh Như Phong liếc mắt nhìn Văn Sương, hừ lạnh một tiếng, xoay người đi tới phòng tắm.

Chương 68: Rốt cuộc cũng đăng ký kết hôn

Cô chỉ là bạn trên giường của anh, là công cụ sau khi dùng xong vứt bỏ không chút nào thương tiếc. Lại không nghĩ rằng, cô và chị của cô giống nhau, đi theo anh ba tháng, còn không nhìn rõ thân phận bạn trên giường của mình, chợt bắt đầu đưa ra yêu cầu với anh.

Thấy tâm trạng anh không tốt, Văn Sương cúi đầu, đôi tay khẽ phát run, hai cánh môi mỏng mím chặt.

Đột nhiên, cô nghiêm túc nói, "Được, không nói đến chị, nói đến chúng ta. Phong, em mang thai!"

Lãnh Như Phong dừng lại động tác, ngưng mắt liếc nhìn Văn Sương, giọng nói lạnh nhạt, "À, thật đúng là chị em sinh đôi, cũng dùng cách của chị cô. Vậy phải làm sao đây, nếu không muốn bị tôi phạt thì tự mình xử lý bỏ đi, tôi sẽ chuyển vào tài khoản của cô một triệu."

Dứt lời, đã xoay người đi vào bên trong phòng tắm. Chỉ là nửa giờ ngắn ngủn, trên giường kích tình mãnh liệt, anh đã khôi phục máu lạnh vô tình. . . . . .

Trong chớp mắt, trái tim của cô gái đông lạnh thành khối.

Quả nhiên, cô và chị, trừ đoạt lấy vị trí "Bạn trên giường", đối với anh mà nói không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Khi cửa phòng tắm bị anh khép lại trong nháy mắt Văn Sương lệ rơi đầy mặt, thật lâu, nước mắt khô cạn, cô mất hồn ngồi xỗm ở trên giường thẫn thờ. . . . . .

Sau này, Văn Sương mới hiểu được: Lãnh Như Phong cũng không phải vô tình, chỉ là tình của anh không chịu bố thí chút nào cho hai chị em họ Văn các cô mà toàn bộ đã cho cô gái tên "Lâm Nhược Kỳ"!

Đầu thu là một mùa tình yêu thật tốt, màu vàng thời gian làm cho tâm trạng người ta cũng vô cùng tươi đẹp, mặc dù trời thỉnh thoảng có mưa nhưng

những giọt mưa tí tách, giống như nốt nhạc nhún nhảy nhẹ nhàng, âm điệu kéo dài triền miên giống như lời thì thầm êm tai, mưa thu liên miên tình ý, mưa bụi lượn lờ mờ ảo.

Lâm Nhược Kỳ tỉnh lại, trước tiên nghe tiếng mưa ngoài cửa sổ, âm thanh kia thật vui vẻ, cô chưa bao giờ cảm thấy tiếng mưa lại dễ nghe như vậy.

Mở hai mắt nhập nhèm, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía rèm cửa bay múa trong làn gió nhẹ buổi sáng. . . . . .

Trong lúc bất chợt, ý thức cô ngưng lại, cảm thấy mình bị giam cầm chặt chẽ trong một lồng ngực ấm áp.

Một cánh tay mạnh khỏe, vòng bên eo của cô. Một bắp đùi thon dài với đường cong lưu loát, đè ở trên hai chân của cô. Người đàn ông từ phía sau vòng tay ôm lấy cô, giam cầm tư thế ngủ của cô.

Tư thế thật ấm áp, cũng rất. . . . . Mê người!

Lâm Nhược Kỳ nghiêng đầu nhìn về phía khuôn mặt đẹp trai của Cơ Liệt Thần trong lúc ngủ.

Tất cả ký ức ối qua trong nháy mắt hiện lên ở trong đầu cô, trên gương mặt không nhịn được ửng đỏ.

Cẩn thận quan sát anh, phát hiện lúc anh ngủ gương mặt đẹp trai lạnh lùng thường ngày có vẻ mềm mại đi rất nhiều. Sống mũi thẳng tắp, ôm sát gương mặt rất tinh tế, môi mỏng khêu gợi, còn có. . . . . .

Chợt, giật mình!

Thì ra, cánh tay của anh khẽ cong rất tự nhiên đặt dưới nách của cô, bàn tay ấm áp bao trùm ở trước ngực của cô!

Lâm Nhược Kỳ hơi đỏ mặt, cẩn thận muốn đem cái tay từ trước ngực lấy ra. Vậy mà không có kết quả, ngược lại phát hiện sức lực trong tay anh nắm thật chặt, càng vòng thân thể của cô, để cho cô và anh dán vào nhau càng chặt hơn.

Trong nháy mắt, cô hiểu rõ, người đàn ông ác ma sau lưng đã sớm tỉnh ngủ. Người này mới sáng sớm tinh trùng đã lên não rồi, động một chút là dán vào

trên người cô, ngay cả mới tỉnh lại cũng làm cho cây gậy của anh bị khuấy đảo . . . . . .

Cô quay đầu lại tức giận trừng anh.

Anh khẽ cười một tiếng, hôn lên trán cô, "Bà xã, chào buổi sáng. . . . . Thân thể như thế nào? Còn đau không?"

Giọng nói của anh lười biếng từ tính, âm cuối kéo thật dài giống như rượu cam nguyên chất cất giấu nhiều năm làm say lòng người. Hai tròng mắt xinh đẹp híp lại, tràn đầy dịu dàng trìu mến, con ngươi đen khẽ cong như đáy đầm làm mê hoặc lòng người, tà mị quyến rũ.

Thật là con mẹ nó, nghịch thiên a! Vừa sáng sớm, đây không phải là trắng trợn phát xuân sao? ! Điều quan trọng là anh phát xuân cũng đẹp mắt như vậy. . . . . .

Cô vội vàng cúi đầu không nhìn anh, hai má ửng đỏ.

Hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Anh...anh. . . . . Đã tỉnh rồi hả ?" Rất dễ nhận thấy, đây là câu nói nhảm. Đơn giản là cô che giấu thẹn thùng của mình.

Mặt của hai người kề sát vào nhau gần đủ để cảm nhận được rõ ràng hơi thở của nhau. Anh không nói gì mà dùng bàn tay nắm cái ót của cô, hôn cô.

Tuy anh vừa mới tỉnh, vẫn còn lười biếng buồn ngủ, loại lười biếng này vừa vặn lộ ra hấp dẫn không thể chống đỡ. . . . . .

Người đàn ông yêu nghiệt a, quả thực là rất yêu nghiệt!

Lâm Nhược Kỳ không có sức chống đỡ, chỉ có thể đắm chìm trong nụ hôn buổi sáng của anh, ở trong nụ hôn quyến rũ làm cho người ta mất đi ý thức, anh đã điều chỉnh tư thế thật tốt.

Anh trên, cô dưới!

Thật vất vả hít một hớp không khí trong lành, nghĩ đến hoạt động kịch liệt, lúc này mới ý thức được tư thế này làm cho cô vô cùng lúng túng, ngượng ngùng!

"Gà, Gà 16! Anh. . . . . xuống cho em!" Cong đầu gối đẩy bụng của anh.

Tròng mắt đen của anh híp lại, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô bởi vì thẹn quá thành giận.

Trêu chọc nói, "Bà xã, phải gọi anh là ông xã, hoặc gọi anh là Thần, tại sao lại kêu loạn?"

Anh cười tà, rồi lại dịu dàng thắm thiết.

Lâm Nhược Kỳ, ". . . . . ."

Đột nhiên, nhớ tới một chuyện quan trọng, ngượng ngùng nói: "Thân thể anh không tốt, giáo sư Mạnh đã nói, một tuần lễ nhiều lắm là một lần. . . . . ."

Cơ Liệt Thần sững sờ.

Thảm rồi, tại sao anh lại quên mình là người bệnh hiểm nghèo "Ung thư tinh hoàn"? !

Cũng được, dù sao cũng không gấp, huống chi tối hôm qua là lần đầu tiên của cô, sợ rằng thân thể không chịu nổi, vẫn là từ từ cùng cô cọ sát thôi. . . . . .

Lưu luyến không nỡ buông cô ra, anh thở dài, "Thật muốn ôm em cả đời cũng không ngồi dậy . . . . . ."

". . . . . ." Anh trắng trợn thổ lộ, Lâm Nhược Kỳ mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt.

Lật người muốn ngồi dậy, lại phát hiện eo chân mỏi nhừ khó nhịn, cả người như bị cối xay nặng nề nghiền ép muốn rời ra từng mảnh.

Quay đầu lại nhìn một chút người làm chuyện xấu ở trên giường, phát hiện tinh thần anh rạng rỡ.

Anh ngưng mắt nhìn cô, cười vô cùng hứng thú, giống như con sư tử vận sức chờ phát động, chăm chú nhìn con mồi xinh đẹp Lâm Nhược Kỳ, bụng đầy ý định phải làm sao hưởng dụng thức ăn ngon trước mắt mới có thể thỏa mãn thú tính của mình. . . . . .

Thân thể người đàn ông này cho dù nhìn thế nào cô cũng thấy không giống là người có bệnh hiểm nghèo! Thể lực khôi phục rất tốt còn chưa nói, ngay cả tinh thần sung sức cũng ồn ào náo động thì biết anh khỏe mạnh cường tráng dường nào!

Thấy cô nhìn mình cằm chằm, bất chợt anh thốt ra một câu, "Còn có thể xuống giường được sao?"

Tức giận, tiện tay ném anh một cái gối thêu hoa!

Cắn răng nghiến lợi một phen, Lâm Nhược Kỳ cũng chỉ giương mắt nhìn, lựa chọn giữ vững một khoảng cách với tên ác ma ăn thịt này.

Anh nhướng nhướng lông mày xinh đẹp, cười nói, "Bà xã, nếu em không muốn bị bọn Heber cười thì nhanh chóng rời giường đi" Hơi ngừng lại, cười tà ". . . . . Bằng không, bọn họ sẽ cho rằng thể lực em không chống đỡ nổi. Hơn nữa, giằng co cả một buổi tối, bụng của em không sao?"

"Gà 16!" Lâm Nhược Kỳ lại đem một cái gối thêu hoa ném tới.

Lúc này quyết định mau sớm tìm thời gian dẫn anh đi thăm giáo sư Mạnh, gần đây người này càng lúc càng lưu manh, chỉ sợ bệnh tái phát. . . . .

Làm chuyện yêu, đúng là có thể sung sướng cả người, tình cảm hai người tiến một bước thăng hoa nhưng sẽ tiêu hao rất nhiều thể lực. Hiện tại Lâm Nhược Kỳ có chút lười biếng cũng không muốn bò dậy nhưng bụng đã đói cồn cào.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức treo trên tường, hỏng bét, đã chín giờ! Vội vàng bò dậy.

Cùng lúc đó, phòng khách lầu dưới.

Tang Tuyết Phù đang chán gần chết, hai chân tréo nguẩy, ngồi ở trên sofa phòng khách, nhỏ giọng trò chuyện cùng Heber.

"Heber, ông mới vừa nói đều là thật. . . . . Oh, ông trời ơi, thật sự được rồi? Thật tốt quá!" Cô vỗ tay, đột nhiên vui mừng kêu to.

Trên trán Heber lau mồ hôi lạnh, "Biểu. . . . . Biểu tiểu thư, cô nhỏ tiếng một chút, đừng để cho cậu chủ và mợ chủ nhỏ nghe. . . . . ."

Vừa nghe cô vẫn muốn làm kỳ đà cản mũi, Cơ Liệt Thần mắt phượng lạnh lẽo, cũng không nói gì, trực tiếp nói với Heber, "Heber, một chút nữa ông chuẩn bị đồ xong, lúc đưa qua cho dì, thuận tiện đề cập với dì một câu, nói tôi đã chọn cho Tuyết Phù một đối tượng kết hôn thật tốt, nếu dì cảm thấy được, tôi sẽ để cho người ta đến chỗ của dì thăm hỏi, để cho dì xem qua một chút. . . . . ."

"Dừng lại!" Lần này, Tang Tuyết Phù lập tức nhảy dựng lên, "Em phải đi làm ngay, Heber, ông phái người đưa tôi xuống."

Vụt vụt vụt, bước chân nhẹ nhàng, động tác lưu loát, lập tức không thấy bóng dáng.

Cũng chưa được hai phút, Tang Tuyết Phù lại lộn trở về, "A, em suýt chút nữa quên chuyện chính, Nhược Kỳ, tôi mua tặng chị quà cưới, để ở trên ghế sa lon, chị tự mở ra xem đi."

Dứt lời, bỏ trốn mất dạng. Người này a, thật là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, coi như bạn rất mạnh đi nữa cũng có nhược điểm của mình. Tang Tuyết Phù sợ kết hôn.

Lâm Nhược Kỳ tò mò đi tới ghế sa lon phòng khách, quả nhiên hộp quà tặng nằm phía trên kia, mở ra vừa nhìn trên gương mặt lập tức ửng đỏ.

Trời ạ, mắc cỡ chết người, tại sao lại là đồ lót? ! Biểu tiểu thư này cũng không biết đưa cái khác sao?

Chỉ là, lần này đưa đồ lót cực kỳ xinh đẹp, tuyệt đối là STYLE của cô.

Cơ Liệt Thần đi theo ở sau lưng cô, xa xa nhìn vật trong tay cô.

Đó là một bộ đồ lót, màu hồng trong truyện cổ tích, màu sắc ấm áp, vải mềm mại, chỉ liếc mắt cũng biết kiểu dáng này rất hợp với cô. Hình dáng xinh xắn, đầy một nắm tay, cộng thêm màu sắc nhẹ nhàng, mềm mại, rất đẹp, cũng rất hấp dẫn.

Trái cổ không nhịn được hơi chạy ngược lên, thân thể có chút nóng.

Không cách nào nhịn được nghĩ đến hình ảnh kịch liệt tối hôm qua, gò má của cô mềm mại như cánh hoa, đôi mắt đẹp ngập nước ngắm nhìn, lộ ra da

thịt mềm mại, sau khi bị anh hung hăng yêu thương trở nên đẹp đẽ. . . . . .

Nghĩ đến đây, Cơ Liệt Thần lập tức xoay người trở về chỗ ngồi, cố gắng giữ bình tĩnh tinh thần, che giấu cả người nóng ran.

Dĩ nhiên Lâm Nhược Kỳ không biết chuyện này, thu dọn xong mấy thứ kia quay đầu lại nhìn Cơ Liệt Thần. Phát hiện anh đang kiêu ngạo hai chân tréo nguẩy, ngồi yên ở đầu bàn ăn dài, dáng vẻ như người chiến thắng đang xem báo, bảnh bao chết người.

Lâm Nhược Kỳ nhíu nhíu mày, hỏi, "Anh không ăn điểm tâm sao? Không phải nói một chút đi Dân Chánh Cục sao?"

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần ngẩng đầu, mặt vô hại mỉm cười, "Được, anh cùng ăn với em."

Anh chỉ muốn thử cô một chút, xem cô có quen mỗi buổi sáng cùng mình ăn điểm tâm hay không, đây cũng là bước đầu tiên làm vợ chồng.

Dứt lời, bên trong phòng khách mơ hồ có tiếng cười truyền đến, Lâm Nhược Kỳ giương mắt, lúc này mới phát hiện bốn phía cửa, dường như đám người giúp việc đang che miệng cười trộm.

Lâm Nhược Kỳ giương mắt, đỏ mặt. Sau đó, trơ mắt nhìn động tác khó hiểu của Cơ Liệt Thần.

Chỉ thấy anh vẫy tay, lập tức có người mang cái ghế đặt ở bên cạnh Lâm Nhược Kỳ, mà anh đứng lên đi tới bên cạnh cô, ngồi xuống.

"Anh qua đây làm gì?" Cô ngạc nhiên, bình thường không phải anh đều ngồi đối mặt ăn sao?

"Đương nhiên là cùng bà xã ăn cơm rồi." Anh cao giọng, vô cùng bảnh bao cười nói, "Ngày mai anh sẽ cho người đổi lại bàn ăn hình tròn kiểu Trung Quốc, cái bàn này dài và hẹp quá, anh ăn cơm cũng không nhìn thấy mặt bà xã mình."

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ đen mặt.

Chỉ chốc lát sau, đầu bếp trưởng bưng tới bữa ăn sáng mới vừa ra lò.

Cô cúi đầu vừa nhìn, toát mồ hôi.

"Cháo yến mạch bột đậu nành, táo đỏ, sữa tươi, canh trứng gà, rau salad. . . . . Xin hỏi Cậu chủ Cơ, sữa đậu nành, bánh tiêu của em đâu?"

Cơ Liệt Thần giương mắt, dùng ánh mắt ý bảo đầu bếp trưởng, đầu bếp trưởng lập tức trả lời, "Báo cáo mợ chủ nhỏ, cậu chủ căn dặn từ hôm nay trở đi, đổi bữa ăn dinh dưỡng cho mợ, mỗi ngày ba bữa cơm, một ngày đổi một lần. Sữa đậu nành cũng tốt, nhưng mợ thích ăn bánh tiêu và gia vị cay cũng không có dinh dưỡng, hơn nữa không có lợi cho người mang thai, cho nên bị bỏ rồi. . . . . ."

"Ông nói cái gì? Mang thai. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ há hốc mồm cứng lưỡi. Nhạy bén quay đầu lại, kêu lên, "Cơ Liệt Thần, anh muốn làm gì? !"

Cô còn chưa đầy 20 tuổi, anh muốn cô mang thai sao?

"A, đương nhiên là muốn chữa trị thân thể của em cho tốt. Bà xã, thân thể của em quá yếu." Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng nói, cầm cái muỗng vẻ mặt vẫn thản nhiên, ưu nhã, hoàn toàn không vì Lâm Nhược Kỳ cao giọng kêu gào mà thay đổi.

Cuối cùng, vỗ vỗ mu bàn tay cô, chớp mắt an ủi, "Đừng căng thẳng, chỉ là trị liệu thân thể, chuyện mang thai, anh không vội."

". . . . . ." Liếc anh một cái, có quỷ mới tin!

Cực kỳ không tình nguyện chọn lựa mấy thứ ăn, tức giận nói, "Em ăn xong rồi."

"Vậy cũng tốt, chúng ta lên đường."

Ông xã và bà xã phải như hình với bóng! Anh kiên quyết thi hành đến cùng.

Sau buổi điểm tâm, mưa tạnh mây bay.

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ tràn đầy thấp thỏm ngồi vào trong ghế xe Rolls-Royce phiên bản dài của Cơ Liệt Thần, vừa ngồi xuống, liền bị anh vững vàng bắt được tay.

Người này cũng không nói chuyện, ngón trỏ vô tình hay cố ý ở trong lòng

bàn tay cô vẽ vòng tròn.

Lâm Nhược Kỳ cứng đờ quay đầu lại, hỏi, "Làm gì?"

Anh nghiêng đầu, mỉm cười hỏi, "Bà xã, có căng thẳng không?"

". . . . . ." Cô im lặng gật đầu một cái.

Anh giơ tay, thân mật ở trên mặt cô nhẹ nhàng véo véo, an ủi, "Chỉ mấy phút thôi, sẽ tốt ngay."

Cô khẽ mỉm cười, cúi đầu vừa đúng nhìn thấy mười ngón tay của hai người đan nhau, chiếc nhẫn vừa đúng nằm sát chung một chỗ, thỉnh thoảng chiếu ra ánh sáng trong suốt. Nhìn thấy cô cười, anh nắm tay của cô, nâng lên, cúi đầu ở trên mặt nhẫn hai người hôn một cái, sau đó nắm đặt lên ngực của mình.

Bị anh làm nóng trên mu bàn tay, cô có thể cảm nhận rõ ràng nhịp tim đập của anh.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch. . . . . .

Tự dưng, tim cô cũng giống như vậy, bỗng tê dại. . . . . .

Người đàn ông này sẽ trở thành chồng của cô. . . . . .

Sau này, anh sẽ cùng cô cùng nhau sớt chia khó khăn hoạn nạn, bầu bạn kính trọng nhau. Chưa từng có một khoảnh khắc nào có cảm giác rõ ràng như hiện tại: sau này, anh vừa là người yêu của cô cũng là người nhà của cô. . . . . .

Đã bao lâu không có khát vọng đối với gia đình? Lâm Nhược Kỳ nghẹo đầu suy nghĩ một chút, đã không nhớ rõ.

Sau khi hi vọng hơn mười năm đã tiêu tan, đổi lấy chỉ là tuyệt vọng mà biện pháp duy nhất vượt qua tuyệt vọng chính là cố gắng để cho mình thích ứng với cuộc sống hiện tại. Dù sao thực tế vẫn là thực tế, cô cần dũng cảm sống tiếp mà không phải hi vọng.

Lâm Nhược Kỳ nghĩ lại, kí ức lúc bốn tuổi trống rỗng, tại sao lại như vậy? Nghe nói là vì một chuyện ngoài ý muốn, quá trình cặn kẽ Lâm Nhược Kỳ

cũng không muốn hiểu rõ quá nhiều.

Có một số việc biết quá nhiều thất vọng sẽ càng lớn. . . . . .

Cô thật sự ý thức được không có người thân là không giống người khác, có lẽ là vào năm nhất tiểu học. Một lần ở trường học tổ chức ngày quốc tế thiếu nhi thì giáo viên tổ chức một hoạt động thi đấu thể thao thú vị để con trẻ và cha mẹ cùng nhau tham gia.

Lúc ấy, tất cả người bạn nhỏ cũng tham gia, hoặc là cùng cha đá banh, hoặc là cùng mẹ nhảy dây, mà cô vì không có cha mẹ, không có cách nào tham gia đại hội thể dục thể thao.

Cô ngây ngốc đứng ở bên cạnh cố gắng cổ vũ cho mọi người, lúc này mẹ của một người bạn nhỏ nhìn thấy cô một mình, nói "Người bạn nhỏ, dì và cháu cùng nhau nhảy dây được không?" Ngay lúc đó, cô vui mừng khỏi phải nói. . . . . .

Khi đó, cô mới chính thức cảm thấy mình là đứa bé không có cha mẹ a. . . . . .

Nghĩ đến đây, cô quay đầu lại nhìn về phía Cơ Liệt Thần ở bên cạnh. Hơn nữa, người đàn ông này và mình có cùng cảnh ngộ.

Sau này, anh sẽ giống như cô, cùng xem nhau là người yêu và người nhà hả?. . . . . .

Nghe nói nếu là ngày tốt, bên trong Dân Chánh Cục luôn chen chúc bận rộn. Nhưng hôm nay, Dân Chánh Cục lại nhàn rỗi rất kỳ lạ, Lâm Nhược Kỳ và Cơ Liệt Thần làm giấy hôn thú rất thuận lợi, không tới mười phút đã lấy được rồi.

Ở trong mười phút này, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy giống như một giấc mộng, trong đầu rỗng tuếch, ngay cả bột nhão cũng không có!

Hơn nữa, lúc đọc lời thề có chút cảm động. . . . . .

Cho đến khi ra khỏi Dân Chánh Cục, Lâm Nhược Kỳ Đô vẫn còn cảm giác như lạc vào trong sương mù, đần độn u mê, một chuyện duy nhất còn nhớ là làm giấy hôn thú chỉ cần chín đồng tiền.

Sau đó, có một chút không cam lòng, có một chút hưng phấn, có một chút mong đợi, còn có một chút bàng hoàng. . . . . .

Tóm lại, hết sức phức tạp.

Nhìn quyển sổ hồng trong tay, cô lẩm bẩm, "Cái này kết hôn rồi?"

Cơ Liệt Thần rất hứng thú nhìn cô, nhỏ giọng trêu ghẹo nói, "Vậy em còn muốn thế nào nữa? Chẳng lẽ, mở tiệc lớn xa hoa, để mọi người biết Lâm Nhược Kỳ em là vợ trùm xã hội đen anh sao?"

Lâm Nhược Kỳ chu miệng một cái, tức giận đáp, "Đã thỏa thuận không làm hôn lễ rồi, em cũng sẽ không vì chuyện này mà tức giận, càng không lật lọng nuốt lời. Chỉ là em nhớ tới trên internet, mọi người bình luận sau khi đăng ký kết hôn thì tâm trạng thế nào, bây giờ rốt cuộc em đã hiểu rõ cảm nhận của bọn họ . . . . . ."

Nghe vậy, anh hăng hái, "Hả? Vậy em nói xem, bây giờ em cảm thấy thế nào?"

Lâm Nhược Kỳ thở ra một hơi, ngước đầu nhìn lên bầu trời cuối thu, thở dài khoa trương, "A, rốt cuộc em đi vào phần mộ hôn nhân không lối thoát. . . . . ."

Cơ Liệt Thần đen mặt, dở khóc dở cười, "Vậy em biết anh có cảm nhận gì không?"

Cô cũng thật tò mò, ngẩng đầu nhìn anh, chờ câu trả lời của anh.

Trên mặt Cơ Liệt Thần trở nên chăm chú mà cưng chìu, ánh mắt rất dịu dàng, "Từ nay về sau, em chính là của anh!" Ngắn gọn súc tích, giọng chắc chắn.

Cái này còn chưa hết, một tay nắm eo của cô, kéo vào trong ngực, một cái tay khác vững vàng cố định trên gáy cô, đang ở trước cửa chính Dân Chánh Cục, không cố kỵ chút nào hôn lên.

Trong lòng, trong phổi đều căng đầy ngọt ngào. . . . . .

Cô giống như bị đắm chìm trong ngọt ngào, không tỉnh lại, cho đến khi xung quanh mơ hồ vang lên tiếng cười, vừa thẹn vừa cáu đẩy anh ra.

Người này, trên mặt cười mờ ám!

Mà cô bởi vì nụ hôn kia, trái tim cuồng loạn không ngừng!

"Ách. . . . . bây giờ chúng ta đi dạo một chút đi, thời gian vẫn còn sớm, đi mua cho dì chút quà."

Nói xong, cố giả bộ bình tĩnh xoay người, đi tới bãi đậu xe.

Nhìn theo bóng lưng cô chạy trốn, Cơ Liệt Thần cũng không vạch trần cô, nhanh chóng tiến lên bước hai, đuổi theo cô, dắt tay của cô, "Thời gian vẫn còn sớm, chúng ta đi đến trường học của em chơi."

"Đi trường học?" Cô ngạc nhiên.

"Em quên? Hôm nay là lễ tốt nghiệp của em, còn có buổi liên hoan tốt nghiệp."

Lâm Nhược Kỳ ngẩn ngơ, đúng nha, tại sao cô lại quên mất chuyện này? ! Một tháng trước, lúc Tiểu Ngôn tới Lư Đăng Bảo số một, đã nhắc chuyện này với cô, chỉ là khi đó cô vốn nghĩ mình không có cơ hội rời khỏi Lư Đăng Bảo, cho nên đối với chuyện tham gia buổi lễ tốt nghiệp này, không hề ôm nhiều hi vọng.

Hôm nay, nếu không phải Cơ Liệt Thần nhắc tới, cô hoàn toàn quên chuyện này. Nghiêng đầu nhìn về phía anh, gương mặt đẹp trai của Cơ Liệt Thần như tắm gió xuân, nụ cười thật xinh đẹp bình tĩnh, như gió nhẹ mây bay giữa ngày hè.

"Đi thôi, đừng lề mề, buổi lễ sắp bắt đầu rồi." Anh lặng lẽ lên tiếng nhắc nhở cô, dừng bước lại, chỉnh sửa váy bị gió thổi loạn một chút.

Theo động tác trong tay của anh, Lâm Nhược Kỳ nhìn mình một chút, lập tức hiểu ra, thì ra sáng sớm anh đã chuẩn bị xong mang cô đi tham gia buổi lễ tốt nghiệp, không trách được trước khi ra cửa bảo cô thay đổi một bộ váy tùy chỉnh.

Không thể không thừa nhận, người đàn ông này suy nghĩ cẩn không chê vào đâu được.

Thật không biết trong đầu anh rốt cuộc chứa cái gì? Thậm chí những chuyện này cũng giúp cô nghĩ chu đáo như vậy. . . . . .

Nhìn bề ngoài, cô càng hiện ra nét thanh thuần, khéo léo ấm áp gật đầu, «Ừm!"

Xe đang ở phía trước, Heber đã mở cửa xe, cô bước tới chui vào trong xe.

Hò hét, ngửi. . . . . .

Nhạc Tiểu Ngôn giống như con chó cảnh sát, ngửi tới ngửi lui ở trên người của Lâm Nhược Kỳ, ngửi thật kỹ từ trên xuống dưới.

"Tiểu Ngôn, cô làm gì đấy? !" Lâm Nhược Kỳ khe khẽ đẩy dáng vẻ thần kinh của Nhạc Tiểu Ngôn.

"Cuộc yêu điên cuồng tối qua có thú vị không? Người đàn ông giống như ác ma và yêu nghiệt nhà cô, phương diện kia có phải cũng rất mạnh mẽ không? Thành thực khai báo!"

Nhạc Tiểu Ngôn kéo bàn tay đeo chiếc nhẫn của Lâm Nhược Kỳ, giơ lên thật cao dưới mí mắt của cô, hạ thấp giọng uy hiếp, "Ừ hừ, kết hôn cũng không thông báo cho tôi một tiếng! Không phải bạn thân, không đủ nghĩa khí! Điển hình thấy sắc quên bạn! Không nhanh giải thích rõ ràng cho tôi, cẩn thận tôi đem chuyện kết hôn sớm của cô đưa ra ánh sáng!"

Đương nhiên Nhạc Tiểu Ngôn nói đùa, mục đích chỉ là là vì thỏa mãn lòng tò mò của mình mà thôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Nhược Kỳ thoáng ửng hồng vì thẹn thùng, rất lúng túng, rút tay về, "Nhạc Tiểu Ngôn, cô nói nhảm cái gì ! Cơ Liệt Thần anh ấy là người bệnh hiểm nghèo ung thư tinh hoàn, làm sao có thể có loại thể lực đó!"

Dưới tình thế cấp bách, bật thốt lên, lời nói này quá thẳng thắn, đưa tới ánh nhìn xung quanh.

Mặt của Lâm Nhược Kỳ thoạt đỏ, hắng giọng một cái, nói nhỏ, "Đừng nói mò nữa, buổi lễ tốt nghiệp sắp bắt đầu. . . . . Không phải cô tặng hoa tươi cho bạch mã hoàng tử sao?"

Nhắc tới bạch mã vương tử của mình, quả nhiên Nhạc Tiểu Ngôn đứng đắn, ngồi nghiêm chỉnh ở trên ghế, trong tay đang cầm một bó hoa tươi. Cô cũng không phải tốt nghiệp đại học y, sở dĩ cũng tới tham gia buổi lễ tốt nghiệp là vì muốn nhìn phong cách của đối tượng mình thầm mến.

Buổi lễ bắt đầu, Hiệu trưởng diễn giảng nước miếng văng tung tóe, không chút nào lọt vào lỗ tai Lâm Nhược Kỳ.

Ánh mắt của cô, trước sau vẫn rơi vào chiếc nhẫn kim cương. . . . . .

Trong đầu quanh quẩn hình ảnh tối qua, là động tác bá đạo của anh. Cậu chủ ưu nhã cao quý, lúc đeo nhẫn cho cô cũng không chút dịu dàng ngọt ngào.

Nhưng vừa vặn, anh mạnh mẽ trong xương làm cho cô rất say mê. Mặc dù biết rõ anh là Trùm Xã hội đen nhưng cô lại không bỏ được anh, cô cảm thấy mình thật sự thích Cơ Liệt Thần rồi.

Thật không nghĩ tới, cô lại thích anh, hai tháng trước cô vẫn còn phiền não chuyện Học trưởng Liễu, vậy mà hôm nay cô đã gả cho Cơ Liệt Thần.

Trái tim Lâm Nhược Kỳ dâng lên nhàn nhạt ngọt ngào, khóe môi cũng không nhịn được khẽ cong cong. . . . . .

Chỉ là, vẫn có một việc làm cô lo lắng, đó là tình trạng thân thể của anh. . . . . .

Đang ngẩn ngơ, gương mặt của Nhạc Tiểu Ngôn đột nhiên phóng đại ngay trước mặt mình, "Cô gái nhỏ đang phát xuân sao? !"

Lâm Nhược Kỳ hoảng hốt liếc Nhạc Tiểu Ngôn một cái, bắt đầu ngồi thẳng người nghe hiệu trưởng đọc diễn văn nhưng phát hiện trên bậc thang Đại Lễ Đường trường học, không còn bóng dáng của Hiệu trưởng. . . . . .

"Cô gái nhỏ, buổi lễ đã giải tán! Cô phát mộng xuân ước chừng 40 phút! Aiz. . . . . ." Nhạc Tiểu Ngôn thở dài một tiếng, "Có câu: người không thể nhìn bề ngoài a! Những lời này quả nhiên không sai, ngay cả người bạn thân tôi đây cũng nghĩ không ra, Lâm Nhược Kỳ cô là người vô cùng hào phóng, con mọt sách, da mặt dày cộng thêm tình cảm si ngốc, tại sao có thể công khai phát xuân đến nỗi trà không nhớ, cơm không nghĩ! Xem ra, sức hấp dẫn của ác ma yêu nghiệt Cơ lão đại quả nhiên không giống bình thường!"

Thân thể Lâm Nhược Kỳ suy yếu, lay động một cái, đầu đầy vạch đen, lắc đầu, quyết định đứng dậy đi khỏi, muốn cách xa cô nhưng bị Nhạc Tiểu Ngôn ngăn lại.

"Chờ một chút! Lâm Nhược Kỳ, dạ vũ buổi chiều, cô không muốn tham gia sao?"

Lâm Nhược Kỳ dứt khoát lắc đầu, "Ừ, không tham gia, hơn nữa tôi không có bạn nhảy."

Dạ vũ cái gì, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, vẫn không muốn tham gia.

"Đương nhiên là muốn tham gia!" Người đàn ông khẽ cười chúm chím, giọng nói vang lên cách các cô mấy bước, giọng vẫn nhàn nhạt nhưng chắc chắn.

Lâm Nhược Kỳ giật mình, đột nhiên quay đầu lại.

"Sao anh còn chưa đi? Không phải nói có chuyện gì muốn làm sao?"

Đôi tay Cơ Liệt Thần đang vén bức màn bên vách tường ở lối vào cửa sau Đại Lễ Đường, cách cô không xa, trong tròng mắt vẫn lạnh nhạt kéo thành ánh trăng rằm thật lớn, chan chứa nụ cười, đáy mắt lấp lánh ấm áp, trong nháy mắt nhìn thấy anh thì tim cô đập thình thịch.

Lúc đầu tưởng rằng sau khi đưa cô tới trường học, anh lái xe đi ra ngoài làm việc, không ngờ anh lại chờ ở ngoài cửa. . . . . .

Thật ra, Cơ Liệt Thần có chuyện phải làm, nhưng anh mới vừa tính rời đi liền bén nhạy phát hiện bị người theo dõi. Anh lo lắng cho Lâm Nhược Kỳ cho nên tạm thời hủy bỏ kế hoạch, quyết định ở lại bảo vệ cô.

Bởi vì nghĩ đến hoàn cảnh ở trường học tương đối đơn giản, cũng băn khoăn đến cảm nhận của Lâm Nhược Kỳ cho nên anh không sắp xếp hộ vệ đi theo bên người cô. Nhưng hiện tại xem ra, sau này phải sắp xếp cho cô một, hai hộ vệ, lúc nào cũng có thể bảo vệ cô chu toàn.

Anh suy đoán, người theo dõi có thể là Lãnh Như Phong phái tới. . . . . .

Đối phương ở trong tối, mình ở ngoài sáng, không nắm rõ lai lịch của đối phương, đối với mình tình hình rất bất lợi. Cơ Liệt Thần suy nghĩ trong chốc

lát, quyết định tạm thời ở trường học tham gia dạ vũ với Lâm Nhược Kỳ, ít nhất ở chỗ này, không ai dám tùy tiện hành động.

Cho nên, anh mới vòng trở lại. Thấy Lâm Nhược Kỳ giật mình nhìn mình, anh cười nói, "Tạm thời có thay đổi, bây giờ anh rất nhàn rỗi, đương nhiên là muốn ở lại đi cùng em."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ có chút đen mặt. Cô cần anh đi cùng lúc nào? Rõ ràng là anh thích dính lấy người. . . . . .

Thực sự Cơ Liệt Thần có sức hút rất mãnh liệt, từ lúc anh xuất hiện đến giờ, đưa tới hiệu ứng náo động thật lớn, rất nhiều nữ sinh nghe nói ở trong Đại Lễ Đường có một cậu chủ cao quý yêu nghiệt, cũng đi vòng vèo trở lại. Nán lại trong đại đường còn chưa đi, nghe nói tới trai đẹp cũng rối rít ngẩng đầu ngắm nghía. . . . . .

Đại Lễ Đường to lớn, một mảnh xôn xao.

Trong cửa, ngoài cửa các bạn học nhìn về phía Cơ Liệt Thần nơi cửa sau, đồng loạt nhìn chăm chú, sau đó bắt đầu bàn tán xôn xao. . . . . .

"Người đàn ông kia là ai vậy? Rất đẹp trai! Ồ, đó không phải là ngực nhỏ lép xẹp chuyên ngành hộ lý ư, bọn họ biết nhau sao?"

"Không biết a, mới vừa rồi nhìn thấy có chiếc xe bản dài hình giọt nước dừng ở bên ngoài, nói không chừng là anh đẹp trai này lái, cô xem bộ dáng kia, vừa nhìn là biết một Công Tử Ca có tiền. . . . . ."

"Nghe nói trước đây Ngực nhỏ lép xẹp thầm mến Học trưởng Liễu a. . . . . Tại sao lại đổi người nhanh như vậy?"

"Làm rất tốt a, quả nhiên không hổ là Cơ Liệt Thần, không hổ là thủ lĩnh của Liệt Diễm, đối với phụ nữ nên kiên quyết như vậy mới đúng a!"

. . . . . .

Cơ Liệt Thần xuống lầu trước, vừa tới trước cửa cầu thang, sau khi nghe thấy Tang Tuyết Phù đang ba hoa khoác lác, đen mặt dừng lại.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu cười khẽ, tiếp tục đi xuống cầu thang.

"Tang Tuyết Phù, sáng sớm chạy tới Lư Đăng Bảo của tôi, có chuyện gì sao?"

"Anh họ! Chào buổi sáng!" Tang Tuyết Phù đứng dậy đến gần bên người Cơ Liệt Thần, cũng không sợ bị chửi, như tên trộm cười nói, "Anh họ, lần đầu tiên làm chuyện kia, mùi vị thế nào?"

"Muốn biết?" Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng trả lời, "Tôi lập tức lựa chọn cho cô một ông xã, cô sẽ biết đó là mùi vị gì."

"Khụ khụ. . . . ." Ngượng ngùng cười cười, Tang Tuyết Phù đổi đề tài, "Hơn nữa, Nhược Kỳ không có vặn hỏi 'bệnh tình' của anh sao?"

Cơ Liệt Thần hơi ngừng lại, sau hai giây trả lời, "Hôm nay đi Dân Chánh Cục, buổi tối tôi sẽ nói cho cô ấy biết sự thật."

Giọng nói chắc chắn, nghiêm túc, hoàn toàn không có ý đùa.

Tang Tuyết Phù ngẩn ra, sau hai giây gật đầu một cái, "Ừ, sớm muộn cũng phải lộ ra, nên sớm một chút chính miệng nói cho cô ấy biết mới phải. Đúng rồi, em tới là muốn nói cho anh biết, mẹ em bảo anh mang Nhược Kỳ đến xem một chút."

"Dì?" Cơ Liệt Thần ngẩng đầu, "Gần đây dì có khỏe không?"

"Ừ, vẫn như cũ, anh cũng biết thường xuyên càu nhàu những chuyện cũ."

Khẽ gật đầu suy nghĩ một lát, anh quay đầu lại, "Heber, ông chuẩn bị trước một chút, buổi tối tôi muốn cùng Nhược Kỳ đi thăm dì."

"Vâng, cậu chủ."

Đang căn dặn, Lâm Nhược Kỳ đã đánh răng rửa mặt xong từ lầu hai đi xuống.

Mọi người nhìn thấy cô trong nháy mắt cũng ngẩn ra.

Không biết cô thay đổi ở chỗ nào nhưng dường như có chút không giống. Mái tóc dài mềm mại làm tôn thêm khuôn mặt như ngọc của cô, lông mày thanh tú, con ngươi giống như ngập nước, ánh mắt trong trẻo có thần, tròng mắt lấp lánh trong suốt như hai vì sao tỏa sáng.

Toàn thân mặc váy màu xanh dương, hợp thời nhẹ nhàng, bắp chân xinh đẹp mang tất da tơ tằm màu xanh ngọc toàn bộ lộ ra, bên dưới cổ chân là đôi giày gót nhỏ cao 3cm kiểu cung đình, lúc từ trên lầu đi xuống, bước chân nhẹ nhàng, thân hình yểu điệu linh lung làm cho người khác tim đập thình thịch.

Lâm Nhược Kỳ như vậy, cô gái nhỏ mười phần nữ tính, trông giống như một cô gái trẻ đẹp, duyên dáng làm nũng !

Nhất thời, tất cả mọi người che miệng cười trộm, trong lòng đều tự hiểu.

Lâm Nhược Kỳ trông thấy dáng vẻ tất cả mọi người kỳ lạ, có chút không hiểu, lúc đi xuống lầu, thật may là có Cơ Liệt Thần đỡ, bằng không mang đôi giày gót nhọn cung đình kia, nói không chừng lại té lăn ăn cứt chó rồi. . . . . .

"Chị dâu!" Giọng nói lớn nhất trong phòng khách là Tang Tuyết Phù, cũng không khách khí, trực tiếp đi lên dắt Lâm Nhược Kỳ ngồi xuống, "Nghe nói, hôm nay chị và anh tôi muốn đi đăng ký kết hôn sao?"

". . . . . Ừ." Lâm Nhược Kỳ ngượng ngùng gật đầu một cái, vội vàng đi vào phòng ăn trốn tránh, "Heber, tôi đói rồi, muốn ăn điểm tâm."

Trải qua kịch liệt tối hôm qua, Lâm Nhược Kỳ hơi có chút thẹn khi gặp người, nhất là ở trước mặt Cơ Liệt Thần, dường như cảm thấy người đàn ông này lúc nào cũng mang ánh mắt đắm đuối nhìn mình, làm cho cô cũng ngượng ngùng nhìn lại.

Chỉ tiếc, Lâm Nhược Kỳ không phải người giỏi ngụy trang chính mình, cẩn thận cũng bị Tang Tuyết Phù nhận ra, một đường đi theo phía sau cô, trêu ghẹo nói, "Thế nào, ngượng ngùng?"

"Ai, ai ngượng ngùng. . . . . ." Cô ấp úng.

"Nhìn con nhóc chị này. . . . . ."

Đang muốn tiếp tục trêu chọc cô nhưng bị Cơ Liệt Thần cắt ngang, "Tang Tuyết Phù, có phải cô cần trở về hay không? Hôm nay cô không cần đi làm sao?"

Tang Tuyết Phù không nghe ra cảnh cáo của anh, vẫn khua tay, "Ôi, một lát em ngồi xe của hai người cùng xuống núi là được, sẽ không đến trễ."

Chương 69: Lâm Nhược Kỳ tôi sẽ ở bên cạnh anh ấy đến chết!

Sự xuất hiện của anh giống như đom đóm trong đêm tối, vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác. Lâm Nhược Kỳ có liên quan cũng được làm nhân vật chính trong câu chuyện.

Hôm nay Cơ Liệt Thần thay đổi màu trắng thanh lịch thường ngày, mặc áo khoác màu xám trắng đơn giản, áo sơ mi trắng cao cấp, quần dài màu đen, tôn lên vóc người thon dài, cao gầy, lẻ loi cao ngạo, lại thong dong lười biếng, bước chân nhàn nhã như tản bộ, lại vững vàng thận trọng.

Cẩn thận nhìn kỹ khuôn mặt của anh, tóc đen hơi xoăn, đôi mắt xinh đẹp quyến rũ, mày kiếm xinh đẹp, chóp mũi cao thẳng cương nghị, môi mỏng khêu gợi. . . . . Mặt mũi tinh xảo giống như bức tranh được vẽ khéo léo!

Cộng thêm trời sanh anh có khí thế mạnh mẽ, không nghi ngờ chút nào, không ai có thể chống cự sức hấp dẫn của anh.

"Cậu chủ Cơ! Chào anh!" Nhạc Tiểu Ngôn vội đứng lên, nhìn về phía Cơ Liệt Thần vẫy tay.

Lâm Nhược Kỳ nhìn anh, tự dưng tim đập nhanh, trong đầu nghĩ không ra tại sao anh muốn cô tham gia dạ vũ?

Người đàn ông này. . . . . thích khiêu vũ như vậy sao?

Cơ Liệt Thần vừa lửng thững nhàn nhã đi tới, vừa nghiêng đầu nhìn về phía các nam sinh, nữ sinh xinh đẹp duyên dáng nở nụ cười thân thiện. Dường như quan hệ không tệ.

Có mấy nữ sinh giống như hoa si, bị nụ cười giết người trong nháy mắt của anh hét rầm lên, giống như nhìn thấy một siêu cấp minh tinh. . . . . .

Thấy thế, Lâm Nhược Kỳ nhẹ nhàng mỉm cười, xì mũi coi thường.

Stop! Thật là một người bảnh bao trời sanh thích trêu hoa ghẹo nguyệt!

Giận dỗi nói, "Muốn khiêu vũ thì anh khiêu vũ đi, em sẽ không!"

Xoay người, muốn đi.

Cơ Liệt Thần níu cánh tay của cô, nói nhỏ, "Khoan hãy đi! Bây giờ vẫn chưa phải lúc rời đi."

Cảm thấy trong lời nói của anh có ý gì, cô dừng lại, theo bản năng quay đầu lại, "Tại sao?"

Không muốn làm cho cô căng thẳng lo sợ, Cơ Liệt Thần gật đầu một cái, "Nghe anh đi, trước đừng đi khỏi, ở lại cùng anh tham gia dạ vũ tốt nghiệp."

Cho rằng anh cố ý giả thần bí đùa bỡn, Lâm Nhược Kỳ xì khẽ một tiếng, hất đầu không để ý tới anh.

Thấy cô gái nhỏ vẫn bộ dáng lạnh lùng mềm không được, cứng không xong, tay trái Cơ Liệt Thần nhanh chóng ôm chiếc eo thon thả của Lâm Nhược Kỳ, kéo một cái, trọng tâm không vững Lâm Nhược Kỳ nhanh chóng ngã vào trong ngực Cơ Liệt Thần.

Đón nhận tròng mắt đen tà ác của anh, "Bà xã, ngoan ngoãn nghe lời, đừng ép anh ra tay."

Giọng nói rất nguội, rất bá đạo.

"Cơ Liệt Thần, anh buông em ra, các bạn học đều nhìn đấy." Lâm Nhược Kỳ cáu thẹn, giùng giằng, giận dữ mắng mỏ anh.

Ra tay? Chẳng lẽ anh còn có thể đánh cô? Chuyện khiếm nhã như vậy, anh dám làm? ! Cô không tin anh tệ như vậy.

Khóe môi Cơ Liệt Thần cười tà, càng phát ra ý trêu chọc, chậm rãi mang theo cái đầu nhỏ Lâm Nhược Kỳ ở trong ngực, nhìn một vòng các bạn học, chào bọn họ.

Tà ác nói: "Anh không ngại công bố chuyện em đã kết hôn. Có nhiều bạn học quan sát chúng ta liếc mắt đưa tình như vậy, thật sự rất có cảm giác thành tựu! Ừ, chúng ta nên kịch liệt hơn một chút, như vậy bọn họ mới có thể nhìn càng thêm tập trung tinh thần, càng đã ghiền, ví dụ như nụ hôn nóng bỏng ướt át kiểu pháp. . . . . ."

Không nóng không lạnh, không nhanh không chậm, trong lời nói trêu chọc không chút kiêng kỵ! Thì ra anh nói ra tay, nhưng thật ra là ra "Miệng" !

Ánh mắt của anh rất nhàn nhã, giống như mèo vờn chuột, khoan thai đắc ý đùa giỡn.

Lâm Nhược Kỳ đen mặt, rủa thầm: tại sao cô quên người này có một mặt ác ma rồi? Thật đúng là không thể nhìn anh quá tốt, mới vừa cho anh một chút dịu dàng, anh liền bắt đầu đắc ý!

Lại bất đắc dĩ, cắn răng nghiến lợi, tức giận nắm quyền.

"Vậy thì ngoan ngoãn nghe lời của anh, để anh làm bạn nhảy của em, nên biết, kỹ thuật khiêu vũ của anh cũng không tệ lắm."

Nghe đi, thật là không một chút khiêm tốn!

Lâm Nhược Kỳ vừa giận, vừa hờn, vừa xấu hổ, hận không được một quyền đánh vỡ khuôn mặt kia, được tiện nghi còn ra vẻ nhưng mình lại hết cách với anh rồi. . Đi, thật sợ anh làm mạnh; ở lại, không phải là nhìn các bạn học chói mắt mà dạ vũ này cũng không thú vị . . . . . .

Cuối cùng, cô lựa chọn ngoan ngoãn nghe theo Cơ Liệt Thần, ở lại tham gia dạ vũ.

Mắt thấy cả quá trình Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ "xx", Nhạc Tiểu Ngôn kinh ngạc đến nỗi ngay cả miệng cũng không khép lại được.

Cơ Liệt Thần nhìn Nhạc Tiểu Ngôn nở nụ cười vô hại, "Nhược Kỳ nhà tôi vốn nghịch ngợm không ngoan như vậy, trước kia nhất định khiến cho Tiểu Ngôn mất rất nhiều tâm tư. Để cho cô chê cười!"

Hấp dẫn, ấm áp như ánh mặt trời, trong nháy mắt cắm vào trái tim Nhạc Tiểu Ngôn.

"Ha ha, không chê cười, không chê cười, đâu có a. . . . . Ha ha. . . . . ." Nhạc Tiểu Ngôn luôn luôn nhanh mồm nhanh miệng, đột nhiên lời nói trở nên không mạch lạc.

Lâm Nhược Kỳ nghe xong, dở khóc dở cười.

Công trình xây dựng Đại học y thật đẹp, ở trong thành phố nổi tiếng là trường Đại Học xinh đẹp, tất cả vườn hoa lớn nhỏ không dưới mười khu.

Buổi Sáng, trong góc tối một chỗ sâu vườn hoa nhỏ, một nam một nữ quấn chung một chỗ, hôn sâu, dính chặt như keo.

"Chí Thành, hôm nay em nhìn thấy Ngực nhỏ lép xẹp trước kia thầm mến anh." Giọng của cô gái rất nũng nịu, lười biếng, kèm theo nhẹ nhàng thở gấp.

". . . . . Em nói là Lâm Nhược Kỳ?" Bàn tay người đàn ông đang vuốt ve trên thân thể mềm mại của cô gái, nghe vậy, có chút dừng lại, "Nghe nói cô ấy đi làm hộ lý riêng cho người ta rồi, trở lại làm gì?"

"Đương nhiên là tham gia buổi lễ tốt nghiệp a, em mới vừa thấy một người đàn ông đi theo sau lưng cô ấy, bộ dạng giống như theo đuổi đến cùng không buông cô ấy, nhưng cô ấy cũng không để ý người ta đấy. Aiz, Chí Thành, anh nói không phải cô ấy còn thầm mến anh chứ?" Đôi tay của Mai Thiến rơi trên cổ Liễu Chí Thành, ngọt ngào làm nũng.

Thấy thế, lửa dục trong lòng Liễu Chí Thành chợt bị khơi lên, tay thuận thế trượt vào chíp bông dưới váy Mai Thiến.

Mai Thiến vặn vẹo uốn éo mông, né tránh móng vuốt anh ta, mềm mại nói, "Người đàn ông kia giống như có bệnh, cho nên Lâm Nhược Kỳ mới trốn tránh anh ta . . . . . ."

Liễu Chí Thành nhíu nhíu mày, không hài lòng cô gái không chuyên tâm, bàn tay lại một lần nữa qua vòng eo mảnh khảnh của cô. . . . . .

Miệng mình trêu chọc trên cần cổ Mai Thiến, hôn rồi lại hôn, vừa nói, "Đừng động tới Ngực nhỏ lép xẹp, em yêu, chúng ta còn nhiều chuyện phải làm."

Mai Thiến hất tay của anh ta, bĩu môi, "Anh nói chúng ta trêu đùa cô ấy một chút có được không?"

"Trêu đùa? Tại sao trêu đùa. . . . . ." Liễu Chí Thành giật mình.

Độc nhất là lòng dã phụ nữ! khóe môi Mai Thiến khẽ nhếch, lại gần lỗ tai của anh ta, nhỏ giọng đưa ra chủ ý xấu xa. . . . . .

Bởi vì chuyện dạ vũ, Lâm Nhược Kỳ và Cơ Liệt Thần cãi nhau, vẫn giằng co đến lúc ăn cơm trưa.

Nhạc Tiểu Ngôn đang bàn chuyện đi nơi nào ăn cơm trưa với cô, lại nhìn thấy một nam sinh cao gầy đi tới.

"Hi, Nhược Kỳ? Thật sự là cô? !"

Sau khi Lâm Nhược Kỳ thấy rõ anh ta là ai, rất giật mình.

. . . . . Thì ra là anh ta? !

Nam sinh này dáng dấp thật cao, vóc người thon dài, thân hình khỏe mạnh, là loại đẹp trai điển hình sinh nữ yêu thích, không phải anh ta là đối tượng mình đã từng thầm mến. . . . . Học trưởng Liễu Chí Thành? !

Nhận ra nam sinh đẹp trai này ở trong Đại học y có thể hô mưa gọi gió, cô nhất thời nhớ lại lịch sử khuất nhục của mình. . . . . .

Thân thể của mình tranh thủ nép sau lưng Nhạc Tiểu Ngôn, Cơ Liệt Thần cách mấy bước nhìn thấy, không khỏi nhíu chặt chân mày, kỹ nhìn thằng nhóc to xác dần dần đến gần Lâm Nhược Kỳ.

Thật ra, trong phút chốc nhìn thấy cô, dường như Liễu Chí Thành giật mình. Anh ta không ngờ mới hai tháng không gặp, Lâm Nhược Kỳ trở nên rất khác. Về phần khác thế nào, lại không nói ra được.

Lẳng lặng ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp mềm mại đáng yêu của Lâm Nhược Kỳ, trong tròng mắt đen xinh đẹp trong suốt, tinh khiết, không có chút tạp chất, nhưng lại phong tình khác lúc xưa, dường như có vẻ nữ tính hơn.

Lâm Nhược Kỳ như vậy, làm cho Liễu Chí Thành bị mê mẩn. . . . . .

Cảm thấy mình hoảng hốt, anh ta lúng túng nở nụ cười tươi tắn.

"Nhược Kỳ, cho cô cái này." Vươn tay, đem đồ của Mai Thiến chuẩn bị xong đưa cho cô.

Lâm Nhược Kỳ rũ mắt nhìn cái gì đó trong tay anh ta một chút. . . . . .

Thật bất ngờ, anh ta cho Lâm Nhược Kỳ hai tấm vé tiệc đứng của một nhà hàng Tây nào đó trong thành phố.

Lâm Nhược Kỳ gần như đầu đầy vạch đen, Học trưởng Liễu có ý theo đuổi đúng không? Không phải anh ta và học tỷ Mai Thiến khoa hộ lý lúc lên chức nghiên cứu sinh, đã công khai ở cùng một chỗ sao? Tại sao bây giờ đột nhiên dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, cho cô thứ này? Nếu lựa chọn học tỷ Mai Thiến làm bạn gái của mình thì không nên lấy lòng nữ sinh khác mới đúng. Hơn nữa, lúc ở Hội sinh viên học sinh cô và anh ta cũng chỉ là quan hệ công việc mà thôi, quan hệ tốt cũng không tốt đến mức có thể tặng vé tiệc đứng. . . . . .

Tại sao, người này thật đúng là làm cho người ta không khó hiểu a. . . . . .

Dường như nhìn ra cô không hiểu, Liễu Chí Thành cười có chút ngượng ngùng, bên môi lộ ra hai má lúm đồng tiền, càng rõ ràng dưới ánh mặt trời.

Anh ta nói: "Nhược Kỳ, tôi chờ cô thật lâu, bạn học cùng lớp của cô đều nói không có cách nào liên lạc với cô, gọi điện thoại cho cô thì điện thoại vẫn ở trạng thái tắt máy, hết cách rồi, tôi chỉ có thể thử ôm hy vọng một lần, vào buổi lễ tốt nghiệp hôm nay chờ cô. Cái đó, ưmh. . . . . Đây là phòng ăn following in love, không nói gạt cô, tôi muốn mời cô ăn cơm, có mấy lời muốn nói với cô . . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ đầu đau muốn nứt. Chuyện này hoàn toàn ngoài dự liệu của cô rồi, mặc dù cô thần kinh rất yếu, nhưng vì gả cho người đàn ông như Cơ Liệt Thần, lại trải qua kiểu "Tỏ tình" khác nhau của hai người đàn ông, bây giờ đối với hoàn cảnh như thế này, cô đã miễn dịch.

Nghe thấy tên phòng ăn này, căn bản cô có thể đoán được Liễu Chí Thành muốn nói chuyện gì.

Chỉ là, cô không hiểu, cũng không muốn hiểu. Tại sao Học trưởng Liễu đột nhiên đối với cô. . . . . .

Suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không ra được nguyên nhân, không thể làm gì khác hơn là hàm hồ nói, "Tôi... buổi tối tôi còn có việc. . . . . ."

"Không sao, tôi chờ cô, vé tiệc đứng này trong vòng ba tháng vẫn còn sử dụng được."

Ba tháng? Cậu thật đúng là có nghị lực. . . . . .

Bên cạnh, Nhạc Tiểu Ngôn lắc lắc cánh tay của cô, nhỏ giọng nói, "Tôi xem, tôi phải tránh một chút hay hơn" Nói là tránh, thật ra Nhạc Tiểu Ngôn lo lắng một cậu chủ nào đó đang ở sau lưng làm cho cô cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo.

Ahhh, cả người cũng lạnh buốt a. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ vội vàng níu cô, "Đừng đi!"

Quay đầu lại, dứt khoát hỏi Liễu Chí Thành, "Học trưởng, không phải anh và học tỷ Mai Thiến ở chung một chỗ sao? Tại sao mời tôi? Nếu bị cô ấy hiểu lầm. . . . . ."

Liễu Chí Thành cười hiền hòa, đáy mắt có thâm ý khác, "Tôi và cô ấy đã chia tay rồi. . . . . ."

"Không được!"

Ba người đồng thời sửng sốt.

Lâm Nhược Kỳ và Nhạc Tiểu Ngôn đồng thời khoát tay, "Câu nói mới vừa rồi không phải tôi nói."

Sắc mặt Liễu Chí Thành đã thay đổi, ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm người đàn ông xa lạ khí thế bức người ở phía trước, trơ mắt nhìn đối phương kiêu ngạo giơ tay cướp đi hai tấm vé trên tay mình, sau đó giống như khen tặng, ném ra một câu, "Cám ơn, cậu có thể đi."

Liễu Chí Thành muốn nổi giận, lại bị khí thế của đối phương ép tới, nói không ra lời!

Theo bản năng lui ra sau một bước, thối lui ra khỏi bóng của người đàn ông, hít một hơi thật sâu, vừa muốn nói chuyện lại bị Cơ Liệt Thần một tay chắn ở trước ngực!

"Cho cậu một lời khuyên, lần sau lúc tán gái nhớ chỉ đem một tấm vé."

Giọng nói âm trầm lạnh lẽo từ đỉnh đầu truyền đến, ngón tay thon dài chống

đỡ ở trên ngực anh ta đẩy nhẹ, anh ta liền bị tách khỏi bóng dáng cao lớn của người đàn ông, ngực đau tức, thiếu một chút ngã xuống đất. . . . . .

Theo động tác Liễu Chí Thành lui về phía sau, gương mặt đầy khổ sở xoa bộ ngực mình, ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông mang theo ý cảnh cáo, trước lúc xoay người, trong nháy mắt chợt lóe lên.

Liễu Chí Thành nhìn thấy, khắp cả người phát rét!

Anh ta đang ngồi trên đất nghỉ ngơi một lúc lâu, vẻ mặt khổ sở. Lâm Nhược Kỳ có chút bận tâm, muốn đi tới an ủi một tiếng lại bị Cơ Liệt Thần ngăn cản.

"Đứng lại! Lâm Nhược Kỳ, em quên lời anh mới vừa nói rồi hả ?"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ nghẹn họng.

Thật ra, cô cũng không lo lắng Cơ Liệt Thần dùng uy quyền đùa bỡn, dù sao nơi này là trường học, anh cũng sẽ không làm gì cô. Ngược lại lo lắng vì mình làm liên lụy Học trưởng Liễu. . . . . .

Liễu Chí Thành đứng vững người, trong lòng anh ta hiểu mấy phần: người đàn ông trước mắt này chỉ dựa vào hai ngón tay là có thể đẩy ngã mình xuống đất, không phải là người mình có thể chọc nổi.

Xem ra, trước che giấu lo lắng một chút, không có cách nào thực hiện rồi.

Vì vậy, tự nhiên cũng không đoái hoài tới tấm vé ăn bị cướp, chỉ xoa ngực cúi đầu, ưm hừm hai tiếng, nửa là khổ sở, nửa là cô đơn rời đi. . . . . .

Bên kia, Lâm Nhược Kỳ chau mày lại, nhìn Cơ Liệt Thần tự tiện ra tay bạo lực một chút, thở dài. . . . . .

"Tại sao anh muốn ra tay? Nơi này là trường học, anh không cần dùng bạo lực như vậy có được không?" Lâm Nhược Kỳ nhức đầu nâng trán.

Cơ Liệt Thần giơ tay, mở ra lòng bàn nhìn một chút, giống như thổi thổi bụi bậm trên ngón tay, giống như thầm nói "Loại trình độ này cách hai chữ bạo lực còn chênh lệch khá xa" . . . . . .

"Rốt cuộc anh có nghe em nói gì hay không?" Cô xoa huyệt Thái Dương.

Người này lại có thể ngoảnh mặt làm ngơ lời nói của cô, cũng không nhìn cô một cái, hiển nhiên còn đang tức giận chuyện Học trưởng Liễu.

Lâm Nhược Kỳ bĩu môi, khinh bỉ nói, "Tại sao anh hẹp hòi như vậy? Ghen sao?"

Những lời này, Cơ Liệt Thần nghe xong nhíu mày, rất hứng thú quay đầu lại nhìn cô.

Chế nhạo nói: "Ông xã ăn dấm của bà xã là rất bình thường, anh mới vừa biểu hiện, em nên vui mừng mới đúng."

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ gãi gãi tóc của mình, cảm giác có chút muốn bùng nổ, ". . . . . Đừng ở trường học gây ra phiền toái cho em."

Khóe môi Cơ Liệt Thần khẽ nhếch.

Đừng gây ra phiền toái? Hắc, cô gái nhỏ này lá gan càng lúc càng lớn? Rốt cuộc là ai gây ra phiền toái?

Đi tới trước mặt cô, khẽ cúi đầu, sợi tóc đen bóng mượt như tơ lụa quét qua lông mày kiên nghị và vầng trán xinh đẹp đầy đặn, giọng nói anh mang theo từ tính hiếm thấy, cúi đầu truyền tới. . . . . .

"Chúng ta đi đến chỗ hẹn, ăn cơm trước, sau đó đi bộ một chút trong sân trường." Anh nói, "Hơn nữa, hai chúng ta còn chưa đơn độc hẹn hò đấy."

Thái độ của người đàn ông này đột nhiên thay đổi, khiến cho Lâm Nhược Kỳ theo không kịp suy nghĩ của anh, vẫn giữ tư thế đau đầu nhìn anh cả buổi, cuối cùng đoạt lấy tấm vé ăn trong tay anh, hai tay đẩy anh nói, "Đừng ở chỗ này làm chuyện mất mặt, mau trở về thôi, em cũng không tham gia dạ vũ, buổi tối còn phải đi thăm hỏi dì đấy."

Nói giỡn! Cùng người đàn ông bảnh bao như anh vào lúc đầy nguy hiểm ở trong sân trường "Đi bộ một chút", Lâm Nhược Kỳ cô nhất định sẽ ở trên bảng Phong Vân trong trường học cũ "Để lại tiếng thơm 100 năm" đấy!

Vẫn cúi thấp đầu nhìn sắc mặt cô, Cơ Liệt Thần đột nhiên mỉm cười, đưa tay nắm cánh tay Lâm Nhược Kỳ đẩy anh, kéo cả người cô ôm vào trong ngực!

Động tác này quá đột ngột, quá bảnh bao, quá lớn mật rồi! Ngay cả Nhạc Tiểu Ngôn ở bên cạnh cũng thiếu chút nữa bị choáng váng té ngã như chó ăn cứt!

Về phần Lâm Nhược Kỳ, vùi thật sâu ở trong ngực anh, đầu cũng dứt khoát chôn ở trong nách anh.

Thật ra, cô rất may mắn bị Cơ Liệt Thần ôm lấy, không thấy được mặt của đối phương, đồng thời, người khác cũng không thấy rõ nét mặt của cô. Bởi vì, trong nháy mắt, Cơ Liệt Thần nở nụ cười hấp dẫn mang theo cảm giác buông lỏng, làm cho cô gần như chống đỡ không được. . . . . .

Cũng may, nơi này là vườn hoa nhỏ phía sau Đại Lễ Đường, không có người nhiều, bằng không bị nhiều người nhìn thấy như vậy, rất xấu hổ a. Thật là mất mặt thấy bà ngoại rồi !

Ngược lại Cơ Liệt Thần rất vui vẻ.

Sở dĩ anh làm như vậy, thứ nhất là thỏa mãn lòng riêng của mình, thứ hai dĩ nhiên là cố ý làm cho người theo dõi nhìn.

Bằng vào sức quan sát bén nhạy của anh, người theo dõi không dưới 10 người, dù cho là người của Lãnh Như Phong, nếu anh có thể kéo dài 1-2 tiếng, thủ hạ của mình có thể tra ra lai lịch của đối phương. Chuyện một công đôi việc như vậy, tại sao không làm?

Nhạc Tiểu Ngôn nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ thay đổi kinh người, hiện tại đã im lặng triệt để rồi.

Hai người kia, lúc không ở cùng nhau, nhìn thế nào cũng phóng điện không tới. Lúc ở cùng nhau, quả thật buồn nôn đến chết người!

Lúc này tỏ ý phải rút lui trước, Cơ Liệt Thần cười khẽ một tiếng, ngầm hiểu lẫn nhau.

Mười phút sau, Lâm Nhược Kỳ và Cơ Liệt Thần xuất hiện tại khu buôn bán sầm uất trong khuôn viên trường. Thành thật mà nói, đi dạo phố thật không phải là thế mạnh của Lâm Nhược Kỳ, bình thường muốn mua thứ gì, cô đều xem kỹ rồi mua ngay, trả tiền xong chạy lấy người, chưa bao giờ ở trước thứ gì đó chọn tới chọn lui.

Dĩ nhiên, những người bán hàng đối với học sinh bình thường như cô cũng không có bao nhiêu nhiệt tình, thích thì mua, không mua thì đi.

Vả lại, khu phố buôn bán này mở ra nhằm vào bọn học sinh, sức mua có hạn, bình thường người cũng không nhiều lắm, hơi có vẻ vắng lạnh.

Nhưng hôm nay khu phố buôn bán này thật khác thường a, vô cùng náo nhiệt!

Các chị đẩy xe đồ ăn thức uống không sợ người khác làm phiền, lần lượt đi qua bên cạnh Lâm Nhược Kỳ và Cơ Liệt Thần, nhiệt tình giới thiệu các loại nhãn hiệu thức uống hương vị khác nhau và dùng thử kem.

Lâm Nhược Kỳ rất tin chắc, vào mấy tháng trước, các chị xe đẩy còn vòng quanh, cô không biết xấu hổ giả bộ người phóng khoáng dùng thử . . . . . .

Bị quần chúng nhân dân phản ứng càng thêm ngoài dự liệu của cô, làm cho bạn học Lâm Nhược Kỳ lại một lần nữa xác định: mặt mũi, thật sự rất quan trọng!

Lúc đầu, ngày ngày đối mặt với Cơ Liệt Thần và Tang Tuyết Phù, loại người ưu nhã như vậy, khiếu thẩm mỹ của cô bắt đầu tê liệt. Hơn nữa sau khi gặp qua "Bạn bè không tốt" của Cơ Liệt Thần, Giang Mẫn Hạo và Cố Huyền Dạ, đối với sắc đẹp cơ bản càng thêm miễn dịch.

Giống như khi có quá nhiều tiền thì con số không có chút ý nghĩa nào, đối với Lâm Nhược Kỳ, mặt mũi rất đẹp trai cũng không có phân chia cao thấp. . . . . .

Nhớ lần đầu tiên, lúc nhìn thấy Cơ Liệt Thần cũng chỉ cảm thấy đối phương thật đẹp trai, cũng không có ý thức được, trừ đẹp trai ra, anh còn đẹp trai rất có đẳng cấp. . Trực giác nói, loại này cho dù đứng tại chỗ cũng có thể thành công lừa gạt một bó lớn chị đẩy xe kem ăn miễn phí.

Bởi vì lo lắng đến Đại Lễ Đường trong trường học, người đàn ông bảnh bao này có lực sát thương, cô chỉ hỏi anh có mang nhiều quần áo hay không, có thể đổi lại trang phục học sinh một chút hay không, không nên quá chói mắt là được.

Không ngờ, cậu chủ Cơ Liệt Thần luôn kiêu ngạo lại có thể rất nghe lời đồng ý, mặc dù không mang theo quần áo nhưng đang ở xung quanh các cửa hàng

nhỏ, để cho Lâm Nhược Kỳ tùy ý mua một ít trang phục học sinh cho anh mặc vào.

Dĩ nhiên, ranh giới cuối cũng của anh là phải mua quần áo "Không dễ dàng làm dơ"!

Kết quả, hiện tại anh mặc toàn thân màu đen, giày da mát mẻ, trang phục gọn gàng, kết hợp với mái tóc đen mềm như tơ lụa, vóc người quá tốt, ánh mắt có chút khêu gợi, rõ ràng cô mới vừa cảm thấy những quần áo này thật bình thường, tại sao mặc ở trên người anh có hiệu quả giết người trong nháy mắt. . . . . Lâm Nhược Kỳ nghiêng đầu, không nói nên lời!

Cô hắng giọng một cái, bày tỏ mãnh liệt bất mãn của mình, "Anh xem, nguyên tắc làm người của em phải khiêm tốn và cuộc sống hòa đồng, cũng bị anh làm rối loạn hết."

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng Lâm Nhược Kỳ vẫn nhận đầy hai ly lớn kem dùng thử ở trên tay, động tác nuốt cũng không chậm.

"Hả" Anh một tay bám lấy lan can, chống cằm, nghiêng đầu híp mắt nhìn động tác của Lâm Nhược Kỳ, lơ đãng đáp lại.

Hai người vai kề vai từ trong cửa hàng bán quần áo đi ra ngoài, anh đang nghĩ tới một chút chuyện khác. Cánh tay giơ lên, nhẹ lướt qua, hai người dựa rất gần, kéo cái kia tay của Lâm Nhược Kỳ ngoan ngoãn đặt ở trong túi áo, giống như chơi đùa bóp nhẹ, ngón tay thon dài chen vào ngón tay út của cô, sau đó mười ngón tay đan xen thân mật nắm lại. . . . . .

Thiếu chút nữa Lâm Nhược Kỳ làm đổ cả ly kem ra ngoài!

Cứng đờ nghiêng đầu không được tự nhiên nhìn chằm chằm hai bàn tay đan nhau của hai người. . . . . .

Đối phương không biết sống chết, lại bổ sung thêm một câu cảm thán: "Bà xã, tay của em thật mềm mại. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ càng run dữ dội, ly kem trong tay tan chảy đầy đất. . . . . .

Nhưng cũng không lên tiếng, Lâm Nhược Kỳ vẫn bị anh nắm, kem hòa tan ướt một cái tay, cầm đã lâu, có chút lạnh cóng.

Nhưng trong lòng lại ấm áp.

Chuyện này. . . . . là lãng mạn sao? Cô nghĩ, mình có chút mê luyến phần lãng mạn này rồi.

Trong lòng cô hiểu, kiểu lãng mạn này cũng không phải dựa vào trai đẹp, quần áo và khung cảnh, mà trong cuộc đời của cô, cho tới bây giờ cũng không cho phép lãng mạn tồn tại. Lãng mạn cũng chỉ là một phần tình cảm ấm áp biểu hiện ra ngoài mà thôi, cô sẽ si mê lãng mạn, nhưng thật ra là vì si mê phần tình yêu phía sau lãng mạn này.

Lâm Nhược Kỳ không phải là người lãng mạn, nhưng cô thật sự đối với phần tình cảm ấm áp này rất không có cách.

Vốn tưởng rằng nhiều người nhìn trừng trừng khi cùng một người quá đẹp trai ước hẹn, nhất định sẽ đưa tới rối loạn, nhưng rất may không có hỏng bét cô tưởng tượng. Hơn nữa, thời gian thoáng một cái đã qua, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, đã đến giờ dạ vũ.

Vào phòng nhảy, Cơ Liệt Thần liền nhận được một cuộc điện thoại, vì vậy anh đi ra khỏi phòng nhảy, để cho Lâm Nhược Kỳ đi vào bàn trước.

Tại chỗ, có không ít bạn học đều quen thuộc, Lâm Nhược Kỳ cùng bọn họ chào hỏi, sau đó ánh mắt nhìn về phía món ăn trên bàn.

Cũng vì món ăn, cuối cùng cô mới đồng ý với Cơ Liệt Thần, cùng anh tham gia dạ vũ.

Thật nhanh chạy đi nhìn món ăn một chút, quả nhiên là bữa ăn tốt nghiệp a, món ăn hết sức phong phú, màu sắc hấp dẫn, mùi thơm xông vào mũi, từng món bày ra đó cho trong lòng Lâm Nhược Kỳ thèm thuồng không dứt. .

Lâm Nhược Kỳ vừa nhìn món ăn, vừa quay đầu lại nhìn cửa phòng nhảy.

Cơ Liệt Thần lúc nào mới tới? Cô cũng không kịp đợi muốn ăn rồi. . . . . .

Đột nhiên, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Liễu Chí Thành đã thay tây trang, ngược lại ít đi mấy phần trẻ trung non nớt, lộ ra mấy phần đẹp trai.

Anh ta mới vừa vào liền bị người vây quanh.

Lâm Nhược Kỳ cau mày suy nghĩ chốc lát, quyết định cần phải nói xin lỗi với anh ta, dù sao do Cơ Liệt Thần gây ra chuyện không vui trước, anh ta lại luôn miệng bắt chuyện và cũng không đánh trả, nói thế nào người ta cũng là Học trưởng.

Vì vậy, nhẹ nhàng bước ra, vẻ mặt mỉm đi về phía Liễu Chí Thành.

Nhưng bên cạnh Liễu Chí Thành là hoa khôi Mai Thiến giống như cô công chúa, xinh đẹp chói mắt, cô nhẹ nhàng kéo cánh tay Liễu Chí Thành, mỉm cười chậm rãi đi vào phòng. Hai người là đàn anh đàn chị ưu tú, được mời tham gia lễ hội, lập tức được mọi người ủng hộ.

Có thể nói một đôi kim đồng ngọc nữ! Rất bắt mắt!

Nam một bộ tây trang màu đen, phong cách lịch lãm, đẹp trai bức người! Nữ một bộ váy dài thấp ngực, thắt eo, vô cùng xinh đẹp!

Dưới ánh sáng đèn neon, chiếu rọi khắp nơi, Mai Thiến thân mật dựa vào bên người Liễu Chí Thành, cười khanh khách vừa nói chuyện với anh ta, mà Liễu Chí Thành để mặc cho cô dắt, kéo. Nhìn thế nào cũng giống như một đôi tình nhân đang yêu đương cuồng nhiệt!

Ngược lại Lâm Nhược Kỳ có chút bối rối.

Mới vừa rồi, không phải học trưởng Liễu Chí Thành nói mình và học tỷ Mai Thiến đã chia tay rồi sao? Vậy tại sao hai người bọn họ lại cùng nhau tới tham gia dạ vũ?

Hơn nữa, nhìn bộ dạng hai người bọn họ thân mật, không giống như là chia tay a. . . . . .

Sau đó nghĩ lại, cũng được, đây là chuyện của người khác, cô không cần phải suy nghĩ nhiều.

Lâm Nhược Kỳ nghiêng người sang, nhường cho bọn họ một lối đi.

"Lâm Nhược Kỳ, nghe nói hôm nay cô thành nhân vật hô gió gọi mây toàn trường, thật là hiếm thấy a, cô luôn khiêm tốn, không ngờ vì một người đàn ông, lại xôn xao náo nhiệt như vậy." Giọng nói của Mai Thiến, vĩnh viễn như chim hót, ngọt dịu, làm cho cô nghe cũng cảm thấy dễ chịu đừng nói chi là đàn ông.

Nhưng Lâm Nhược Kỳ không phải đứa ngốc, dĩ nhiên nghe ra được ý tứ châm chọc của Mai Thiến. Mà ánh mắt của Mai Thiến nhìn mình, hơi coi rẻ và khinh miệt làm cho trong lòng cô tự nhiên sinh ra ngọn lửa không tên.

Đang muốn đáp lại, Mai Thiến cau mày ngẩng đầu nhìn về phía một cậu chủ nào đó ở cách đó không xa, chậm rãi đi tới, khóe môi khẽ nhếch, mỉa mai hỏi, "A đúng rồi, hôm nay ở trong vườn hoa nhỏ, cướp đi tấm vé ăn từ trong tay Chí Thành là người đàn ông kia chứ? Anh ta chính là bệnh nhân của cô sao? Mời làm hộ lý riêng và là người bệnh ung thư tinh hoàn lại bị cô quyến rũ đến thất điên bát đảo?"

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ hoảng sợ.

Bọn họ làm sao biết bệnh tình của Cơ Liệt Thần? Chẳng lẽ mới vừa rồi ở trong lễ đường. . . . . Bị nghe được? Nhưng mặc kệ như thế nào, cho dù bọn họ biết cũng không thể nói chuyện của người khác!

Lâm Nhược Kỳ cắn chặt môi của mình, sắc mặt trắng bệch, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, muốn phủ nhận.

Nhưng có một người đàn ông ở sau lưng lại lên tiếng, tuy trên mặt không một chút thay đổi nhưng giọng nói lại sắc bén lạnh lùng.

"Nhược Kỳ, chúng ta trở về Lư Đăng Bảo."

Mới nghe ba chữ Lư Đăng Bảo, Mai Thiến hơi ngẩn ra.

****

Mười phút trước, Cơ Liệt Thần gọi điện thoại cho Diêm Hạo, căn dặn anh ta lập tức phái thành viên "Liệt Diễm", đến Đại học Y điều tra lai lịch kẻ theo dõi. .

Mới vừa cúp điện thoại đi vào phòng nhảy, liền nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ cùng một nam một nữ xảy ra xung đột. Nam là tên nhóc con trước đó có ý đồ cua Lâm Nhược Kỳ; nữ vừa nhìn chính là cố ý bới móc, khuôn mặt ác ý.

Híp híp mắt, lạnh lẽo trong con ngươi trong nháy mắt biến mất, Cơ Liệt Thần bình tĩnh đi tới Lâm Nhược Kỳ.

Từ xa, Mai Thiến đã nhìn thấy Cơ Liệt Thần có khuôn mặt đẹp trai, vô cùng khí thế, nhưng sau khi cô nhìn lên nhìn xuống đánh giá bộ trang phục màu đen trên người Cơ Liệt Thần một lần, liền tự động xếp anh vào loại một gã không tiền nghèo kiết xác rồi.

Có ai sẽ nghĩ tới, người đàn ông mặc trang phục thấp kém này, chính là Trùm Xã hội đen Cơ Liệt Thần, vị quý tộc ưu nhã thích đùa bỡn trong truyền thuyết, lại có tính thích sạch sẽ nghiêm trọng? !

Khinh thường hừ nhẹ, nâng lên khóe môi giễu cợt, "Lư Đăng Bảo? Vị tiên sinh này, anh hù dọa ai đó? Trở về Lư Đăng Bảo? Xì, anh cho rằng ai cũng có thể ở Lư Đăng Bảo sao?"

Mặc dù Mai Thiến không tính là tiểu thư con nhà danh giá, nhưng cha mẹ là người làm ăn, vả lại công ty làm khá lớn, ở Nam Thành cũng coi là nhân vật có mặt mũi. Nói một cách khác, Mai Thiến có thể được tính là tiểu thư có tiền, gia sản bạc vạn.

Vốn danh tiếng lão đại Xã hội đen Cơ Liệt Thần ở trong thành phố, cô vẫn biết, chỉ là chưa từng thấy anh, dĩ nhiên không biết người đàn ông trai đẹp trước mắt thật ra chính là Cơ Liệt Thần.

Hơn nữa, cho dù nói cho cô biết sự thật này, chỉ sợ với tính khí kiêu ngạo đại tiểu thư của Mai Thiến, cũng sẽ không tin tưởng.

Cơ Liệt Thần dừng lại bước chân, trên mặt gương mặt đẹp trai hiện lên một nụ cười quyến rũ, chỉ là nụ cười kia, vừa huyễn hoặc vừa âm u, mang theo lạnh lẽo.

"Hả? Xin hỏi, cô biết chủ nhân Lư Đăng Bảo?"

"Dĩ nhiên biết! Ba tôi là Tổng giám đốc tập đoàn dệt Hoa Mai, tự nhiên biết Cậu chủ Cơ ở Lư Đăng Bảo, nghe nói Cậu chủ Cơ ưu nhã cao quý, dù sao cũng không phải nghèo kiết xác như anh!" Mai Thiến một mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá quần áo giá rẻ trên người Cơ Liệt Thần, rất khinh bỉ, "Hơn nữa, tôi cũng chưa bao giờ nghe nói Cơ lão đại là một người bệnh ung thư tinh hoàn! Theo tôi thấy bộ dáng này của anh nhiều lắm là tên xách giày cho Cơ lão đại. . . . . ."

"Ha ha, tôi xem cô mới là kẻ ngu xuẩn, có mắt không tròng, nói cho cô biết, vị này chính là Cơ lão đại!" Cắt ngang lời Mai Thiến lại là Nhạc Tiểu Ngôn

bạn thân của Lâm Nhược Kỳ.

Cô mới vừa kéo tay bạn trai vào phòng, liền phát hiện Lâm Nhược Kỳ và Cơ Liệt Thần nổi lên xung đột với người ta, mà đối phương thật sự quá kiêu ngạo rồi, cô nhất thời tức không nhịn nổi, liền bật thốt lên: . "Tôi có thể chứng minh! Cơ lão đại đã tới 'Phía sau quán Bar' nhà tôi, mà tôi cũng được làm khách mời đến Lư Đăng Bảo, cho nên tôi có thể chứng minh vị này chính là Cậu chủ Cơ Liệt Thần!"

Ồ . . . . . .

Bốn phía vang lên tiếng ồn ào, tiếng bàn tán, tiếng cảm thán của mọi người. . . . . Các loại ngôn ngữ phức tạp xen lẫn ánh mắt phức tạp, toàn bộ dồn về phía Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ. . . . . .

Nhạc Tiểu Ngôn một lòng chỉ muốn che chở bạn thân của mình, hoàn toàn không có ý thức được mình không kín miệng sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng, ngược lại còn ném thêm một quả bom lớn hơn, "Về phần Nhược Kỳ, không những là hộ lý riêng của Cơ lão đại, bây giờ còn là vợ mới cưới của anh ấy!"

Nghe vậy, mọi người trợn mắt hốc mồm. . . . . .

Không biết là người nào mắt tinh đã nhìn thấy trên ngón tay của Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ đeo chiếc nhẫn kim cương, chợt kinh hô, "Oa, mọi người nhìn kìa! Hai người bọn họ đeo nhẫn đôi, đó là nhẫn kim cương ! Không phải đã kết hôn thật chứ? !"

Mai Thiến nhìn một chút, trừng mắt thật to, ngây ngốc nói: "Anh...anh thật sự là Cơ Liệt Thần? Nhưng không có nghe nói Cơ Liệt Thần bị ung thư tinh hoàn à? Còn kết hôn, là thực hay giả? Không thể nào. . . . . ."

Một bên, Liễu Chí thật không quan tâm, hừ nhẹ một tiếng, "Lâm Nhược Kỳ, cô cho rằng mới vừa rồi tôi thật sự muốn mời cô đi ăn buffet sao? Chỉ là giả, chỉ là thấy cô thầm mến tôi bốn năm, muốn bồi thường một chút cho cô mà thôi, lại không biết xấu hổ, thật sự coi mình là Thánh nữ trinh tiết sao?"

Chỉ là Liễu Chí Thành là sinh viên bình thường của Đại học Y, dựa vào học giỏi, lại có một chút nhân duyên, rốt cuộc được thăng lên nghiên cứu sinh. Đối với chuyện tiếng tăm trên xã hội anh ta biết rất ít, có thể nói là kiến thức nông cạn. Hơn nữa trước đó, bởi vì bị Cơ Liệt Thần gây chuyện, anh ta vẫn

còn tức giận, nói chuyện cũng rất cay nghiệt.

Giống như cảm giác lời nói của mình còn chưa đủ tận hứng, Liễu Chí Thành nghiêng đầu mắt lé Cơ Liệt Thần, mỉa mai nói, "Có gì đặc biệt hơn người? Không phải là người đàn ông ‘phế vật’? Còn có mặt mũi dám mang cô gái của mình ra ngoài tản bộ. . . . . Nếu là tôi, không bằng ở nhà không ra ngoài. Xì! Ung thư tinh hoàn? Cũng không phải là chuyện đáng khoe khoang. . . . . ."

Lời nói này cay nghiệt đến mức khiến cho Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên không dứt.

Đây là Học trưởng Liễu cô biết sao? Nói chuyện quá vô sỉ, thô tục, khó nghe như vậy!

Trong lòng kinh ngạc hoảng sợ, đầu tiên lo lắng không phải cho mình mà là cho Cơ Liệt Thần ở sau lưng.

Bị người trực tiếp bóc vết sẹo như vậy, có thể làm cho anh khó chịu hay không? Chắc chắn sẽ khó chịu. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ quay đầu lại nhìn sắc mặt tái nhợt của Cơ Liệt Thần, vẻ mặt tối tăm, giống như bị người đánh một cái tát khó chịu, đứng ở đó không nhúc nhích.

Làm người ta lo lắng chính là Cơ Liệt Thần luôn suy nghĩ kín đáo thế nhưng không bác bỏ, có thể nghĩ anh bị sốc biết bao nhiêu. . . . . .

Chưa lúc nào, Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy dáng vẻ của anh như vậy.

Cô cảm thấy trong lòng chua xót không chịu nổi, nơi ngực khẽ co rúc lại, có một loại đau đớn khó có thể dùng lời để diễn tả được, trong nháy mắt bắt đầu lan tràn trong tim. . . . . .

Cùng lúc cô dần dần ý thức được mình yêu anh, có người cũng đang nhắc nhở cô thật rõ ràng, người đàn ông mình yêu sắp không còn sống lâu trên đời này!

Trong vài giây đồng hồ ngắn ngủi, cô bị nhận thức này ập đến không cách nào nhúc nhích, bàn tay đang run rẩy kịch liệt nắm thành quả đấm, tức giận đến nghiến răng ken két, hận không được nhào tới xé nát cái miệng thúi của

Liễu Chí Thành hoặc trực tiếp đánh anh ta bất tỉnh dưới đất!

Máu, từ trong hàm răng Lâm Nhược Kỳ cắn chặt môi dưới tràn ra. . . . . .

Cô hận hận nhìn chằm chằm một đôi nam nữ trước mặt, tức giận nói: "Nếu như chửi bới người khác có thể làm cho các người cảm thấy vui vẻ, vậy các người tùy ý sỉ nhục tôi...tôi không ngại! Liễu Chí Thành, hôm nay tôi mới nhìn thấy rõ bộ mặt chó của anh, tôi nói cho anh biết, anh ấy!"

Cô xoay người, ngón trỏ yên lặng chỉ vào Cơ Liệt Thần, kiên định nói, "Anh ấy chính là chồng của tôi! Hôm nay chúng tôi vừa mới đi đăng ký kết hôn! Anh ấy bị ung thư tinh hoàn thì thế nào? Một kẻ chửi bới một người bệnh giống như anh vậy, anh cảm thấy anh còn có tư cách làm bác sĩ sao? Chúng ta là người thầy thuốc, tôi thấy hổ thẹn vì anh! Hơn nữa tôi đã từng thầm mến loại người như anh, cảm thấy nhục nhã! Tôi cho anh biết, cho dù anh ấy bị chứng nan y, cả đời tôi cũng sẽ chăm sóc cho anh ấy, Lâm Nhược Kỳ tôi sẽ ở bên cạnh anh ấy đến chết!"

Giọng nói khàn khàn vỡ vụn, cũng là một lời thề nguyện thiêng liêng!

Tự tin, kiên định, lẫm liệt!

Thậm chí, còn có loại dũng khí thấy chết không sợ!

Tất cả người ở chỗ này cũng bị khí thế của Lâm Nhược Kỳ làm giật mình, trên nét mặt đọng lại. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ muốn xinh đẹp xoay người dắt tay của anh cùng nhau rời khỏi, để lại cho người khác một bóng lưng kiêu ngạo.

Nhưng không có kết quả.

Cô căn bản không quay người lại được, thân thể giống như bị đóng đinh tại chỗ cũ, cả người cô tức giận đến phát run, trong hốc mắt đã sớm ứ đọng một tầng hơi nước, sợ rằng không cách nào bảo đảm phần tự tin và kiên định này có thể kéo dài đến cuối cùng. . . . . .

Trời mới biết, cô đau lòng đến thật khó chịu, vì anh, cũng vì mình yêu anh. . . . .

Nhưng lại bị một sức mạnh ở sau lưng xoay người cô lại, quay đầu nhìn thấy

Cơ Liệt Thần bước một bước dài xông lên, bàn tay như gọng kềm vững vàng cố định hai vai của cô, kịch liệt bao phủ xuống nụ hôn!

Cơ Liệt Thần dùng sức thật mạnh ôm hôn Lâm Nhược Kỳ. Giống như anh muốn đem Lâm Nhược Kỳ gặm nuốt, dây dưa đến cùng, liếm khắp miệng của cô, gặm cắn lưỡi né tránh của cô.

Khuôn mặt của Cơ Liệt Thần có vẻ tái nhợt. Cô nhìn thấy rất rõ ràng nhưng bị anh đột nhiên ôm hôn làm cho giật mình.

Cho nên, xoay người tượng trưng, cam tâm tình nguyện thừa nhận, đôi tay không nhịn được đặt trên lồng ngực ấm áp của anh. Anh kịch liệt mút vào cô, cho đến khi hai người đều mệt đến thở hồng hộc mới dừng lại.

Nụ hôn này thắng được trăm ngàn lời nói!

Sau khi nhận thấy các bạn học xung quanh kinh ngạc nhìn chăm chú, vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ đỏ bừng, khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào trước ngực anh, không dám ngẩng đầu.

Tròng mắt Cơ Liệt Thần nhìn cô gái nhỏ trong ngực một cái, cong cong môi, im lặng đưa tay vuốt tóc của cô. Sau khi yên lặng một lúc mới ngẩng đầu lên, trong tròng mắt đen xuất hiện lạnh lẽo.

"Vậy không tham gia dạ vũ tốt nghiệp cũng được. Nhược Kỳ, chúng ta trở về Lư Đăng Bảo."

:clap:

Đã sửa bởi megau1976 lúc 04.04.2015, 11:14.

1 thành viên đã gởi lời cảm ơn megau1976 về bài viết trên: traiothiem
20.11.2014, 23:02 megau1976 Thượng Thần Hỏa Long Bang Cầm Thú
Ngày tham gia: 04.08.2013, 17:20

Tuổi: 39

Bài viết: 2165

Được thanks: 30421 lần

Điểm: 10.44 Tài sản riêng:

40 - Điểm: 11 Chương 069: Lâm Nhược Kỳ tôi sẽ ở bên cạnh anh ấy đến chết! 7

Đây là lần thứ hai Liễu Chí Thành đón nhận ánh mắt của Cơ Liệt Thần, ý lạnh trong đáy mắt làm anh ta không rét mà run! Giống như một con như chim sợ ná, Liễu Chí Thành lập tức câm như hến, đưa mắt nhìn hai người rời đi. . . . . .

Ra khỏi cửa chính phòng nhảy, Cơ Liệt Thần đột nhiên hỏi "Tại sao không phủ nhận quan hệ của hai chúng ta? Trước đó không phải đã nói không muốn để cho người khác biết em kết hôn?"

Lâm Nhược Kỳ ngẩng đầu, phát hiện anh chỉ để lại cho mình một bóng lưng, đầu khẽ rũ xuống, sợi tóc bên tai khẽ chảy xuống che lại gò má của anh làm cho cô không nhìn thấy rõ vẻ mặt của anh.

Thậm chí bàn tay của anh xuất mồ hôi. . . . . .

Cô dừng bước, yên lặng nhìn anh, "Tại sao phải phủ nhận? Anh vốn là ông xã của Lâm Nhược Kỳ em."

Anh quay đầu lại, vẻ mặt sững sờ.

Thật ra, anh muốn giải thích rõ ràng cho cô về "Bệnh tình" của mình. Thế nhưng người theo dõi đang ở gần, trong lúc chưa hiểu rõ lai lịch của đối phương, anh không có cách nào phủ nhận sự thật "Ung thư tinh hoàn" với cô, chỉ có thể đâm lao phải theo lao.

Nếu như phủ nhận, những cố gắng trước đó của thành viên tổ chức sẽ uổng phí, chuyện lấy được máy CD từ Lãnh thị rất có thể sẽ bại lộ; còn ngầm thừa nhận chuyện "Ung thư tinh hoàn", sẽ làm cô đau lòng, nếu sau này cô biết được sự thật, biết anh phản bội lòng tin của cô, rất có thể sẽ giống như Tuyết Phù nói, sẽ hận chết anh.

Nghĩ đến đây, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

"Nhược Kỳ, anh. . . . . ." Anh đột nhiên nghẹn lời.

Trong chớp mắt ấy, Cơ Liệt Thần cảm giác mình vô cùng đau xót, cũng mất đi hơi sức giải thích.

Tất cả không cần nhiều lời, kéo tay của cô ngồi vào chiếc Rolls-Royce phiên bản dài, lấy tốc vượt 130 km/h chạy như bay ở trên đường cái.

Chạy xe như bay trong dòng xe cộ trên mặt đường chật ních, Lâm Nhược Kỳ cũng không sợ hãi, nghiêng đầu nhìn về phía Cơ Liệt Thần.

Môi mỏng anh mím chặt, mày rậm nhíu chặt, ánh mắt lấp lánh, từ đầu đến cuối không mở miệng, mặc dù liều lĩnh lái xe chạy như bay nhưng trên mặt không một chút rối loạn. Lâm Nhược Kỳ cho rằng anh chắc chắn khó chịu chuyện trong phòng nhảy, muốn phát tiết một phen, cho nên cô cũng không mở miệng chỉ lẳng lặng nhìn anh lái xe.

Chính xác trong lòng Cơ Liệt Thần rất khó chịu. Chỉ là, "Khó chịu" này không phải "Khó chịu" kia . . . . . .

Khó chịu về thái độ Lâm Nhược Kỳ bất chấp tất cả tin tưởng anh nhưng mình không có cách nào nói rõ ràng sự thật cho cô biết, chỉ có thể lấy đại cục làm trọng, anh tự trách mình trong lúc vô tình phản bội lòng tin của cô. . . . . .

Rền . . . . . .

Nhấn ga, động cơ nổ vang, chiếc Rolls-Royce nhanh chóng vọt đi như bay!

Ước chừng nửa giờ sau, tốc độ chiếc xe Rolls-Royce phiên bản dài mới dần dần chậm lại, lái vào một con đường mòn trong rừng. Trong lòng Lâm Nhược Kỳ chợt lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìn ra được tâm trạng Cơ Liệt Thần đã khôi phục yên tĩnh.

Lâm Nhược Kỳ vừa nhìn một bên mặt xinh đẹp của Cơ Liệt Thần, ở trong đầu vừa tự hỏi.

Liếc mắt nhìn con đường ngoài cửa sổ, con đường này cô không quen, khẳng định không phải trở về Lư Đăng Bảo số một. Vậy anh muốn mang cô đi nơi nào?

Trong con ngươi anh lạnh lùng chớp động, cô không biết anh đang nghĩ cái gì, giờ phút này mình cũng không muốn suy đoán. Nếu anh muốn nói, tất

nhiên sẽ nguyện ý nói với cô, nếu anh không muốn nói, hỏi chỉ vô ích còn tăng phiền não, chi bằng yên lặng ở bên anh là tốt rồi.

Vì vậy không nói câu nào, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. . . . . .

Cơ Liệt Thần xoay mặt, quay đầu lại nhìn Lâm Nhược Kỳ một cái, "Tại sao không hỏi anh đi nơi nào?"

Cô hiếm khi an tĩnh như thế, có thể nói cô an tĩnh gọi về lý trí của anh, nếu là lúc bình thường, cô gái nhỏ này đã sớm không nhịn được lên tiếng.

Lâm Nhược Kỳ trừng mắt nhìn, trả lời, ". . . . . Vậy xin hỏi Cậu chủ Cơ, anh tính đi đâu vậy?"

Cơ Liệt Thần bị giọng điệu hết sức phối hợp của cô làm cho tức cười, phiền muộn trước đó giống như trong nháy mắt quét sạch.

Rốt cuộc cô là cô gái như thế nào?

Tại sao không sợ trời không sợ đất, đôi khi có thể biểu hiện kiên quyết như vậy?

Nhìn bề ngoài cô chỉ là cô gái nhỏ bình thường không thể bình thường hơn nữa, mặc dù có lúc ngây thơ nhưng sẽ không khuất phục, cũng không mềm yếu, bởi vì vẫn một mình kiên cường sống sót cho nên mới có một mặt như vậy sao?

Cơ Liệt Thần không cách nào nghĩ ra. . . . . .

Chỉ có một điều anh rất rõ ràng, đó chính là: anh không muốn mất đi cô, cho dù tạm thời nói dối nhưng anh không muốn vì vậy mà từ bỏ cô.

Xe bảy lần ngoặc, tám lần rẽ, chạy vào một vườn hoa nhỏ. Lâm Nhược Kỳ thấy rõ kiến trúc sau cái vườn hoa nhỏ này, hơi giật mình.

Không to lớn như Lư Đăng Bảo số một, cũng không phải do phong cách tòa nhà kiểu truyền thống Trung Quốc cổ xưa, đây là một tòa lầu nhỏ hai tầng phong cách vô cùng đậm chất dân dã. Tòa lầu nằm ở một bên vườn hoa, trong vườn hoa chim hót hoa thơm, bên kia lại có một dòng sông nhỏ lẳng lặng chảy xuôi, bên cạnh sông nhỏ trồng các loại cây cối cao thấp, phía sau sân còn lại là một nông trại không lớn không nhỏ, mơ hồ nghe có tiếng gà

gáy. . . . . .

Chỉ nhìn một cái, Lâm Nhược Kỳ liền yêu thích nơi này.

Nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra lúc hoàng hôn nơi này thật đẹp. Khi mặt trời lặn xuống phía Tây thì tòa lầu nhỏ tắm ánh nắng chiều, tiếng nước chảy róc rách hòa lẫn tiếng côn trùng ca hát, êm tai dễ nghe, tiếng con ếch kêu to sâu lắng, tiếng gà nước gáy trầm bổng, gió thổi qua cây Bạch Dương, lá cây xào xạc. . . . . .

Thở dài một hơi, thật là đẹp!

"Nơi này là. . . . . ."

Cơ Liệt Thần cười cười, nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, cũng không nói. Một mình rút chìa khóa xe, đi xuống xe trước. Lâm Nhược Kỳ nghĩ không ra anh đang làm gì, cũng đi theo anh xuống xe.

Có người từ trong tòa lầu nhỏ đi ra, Lâm Nhược Kỳ nghe có tiếng mở cửa, liền quay đầu nhìn lại, sau khi nhìn thấy rõ người tới, giật mình.

Cô không cách nào nhịn được há tròn miệng, ". . . . . Tuyết Phù? !"

Nhất thời đã hiểu, nơi này là nhà của Tuyết Phù? Dì của Cơ Liệt Thần ở đây? !

Vô cùng chấn động, cô ngạc nhiên quay đầu nhìn Cơ Liệt Thần ở bên cạnh, anh nhàn nhạt cong cong khóe môi, "Em cũng đã nhìn ra, đây là nhà của dì anh." Dứt lời, cũng không quay đầu lại vào nhà trước. Lúc này Tang Tuyết Phù đã chào đón, cười nói, "Nhược Kỳ, chị đã đến rồi? Mau vào nhà, mẹ tôi đang chờ hai người."

Lâm Nhược Kỳ vẫn không phản ứng kịp tin tức khó có thể tiêu hóa này, dưới chân như giẫm vào trong đám mây mù, mờ mịt theo Tang Tuyết Phù vào nhà.

Ở trong tưởng tượng của cô, Tang Tuyết Phù phải giống như Cơ Liệt Thần, là đại tiểu thư hưởng hết vinh hoa phú quý, thế nhưng nơi này và nơi ở của một đại tiểu thư nổi tiếng trong tưởng tượng chênh lệch cách xa vạn dặm. Mặc dù cũng rất đẹp, nhưng khác xa "Khu nhà cấp cao".

Có lẽ đoán được suy nghĩ trong lòng của cô, Tang Tuyết Phù dí dỏm trừng mắt nhìn, nói, "Có phải đang suy nghĩ nơi này không giống như chỗ ở một đại tiểu thư?"

Lâm Nhược Kỳ ngẩn ngơ, một hồi lâu mới ngượng ngùng gật đầu.

Tang Tuyết Phù không để ý, có chút bất đắc dĩ nói, "Tôi chưa từng nói mình là đại tiểu thư a. Cha tôi qua đời sớm không để lại sản nghiệp gì, thân thể mẹ tôi cũng không tiện, căn bản không có cách nào rời giường cho nên trong nhà sa sút, chỉ có thể dựa vào anh họ tôi tiếp tế mới có thể tạm sống qua ngày. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ đầy nghi ngờ nhìn Tang Tuyết Phù, dường như bị lời của cô làm cho cảm động.

Lúc này, Cơ Liệt Thần lộn trở lại đưa tay búng trên trán Tang Tuyết Phù một cái, la rầy cô, "Không biết hối cải, lại giả bộ đáng thương."

Quay đầu lại, nhìn Lâm Nhược Kỳ giải thích, "Đừng nghe cô ấy nói bậy, khi còn sống dượng anh là một trong hai ông trùm nông nghiệp, sau khi ông ấy qua đời, dì đem tất cả nông trại của mình cho bên ngoài thuê mướn, chỉ cần một năm tiền mướn cũng đủ cho Tuyết Phù tiêu xài phung phí, gom nhiều năm cũng xài không hết. Còn nông trại này, bởi vì dượng đích thân thiết kế, cũng là một tòa lầu dì thích nhất nên vẫn giữ lại để ở, như thế nào? Thích không? Sau sân vườn phía Nam còn có một trang trại ngựa, có muốn ở lại cùng anh đi cởi ngựa chơi hay không?"

Nghe Cơ Liệt Thần giải thích xong, Lâm Nhược Kỳ không nói nên lời. Người trong gia đình này thật là cực phẩm a. . . . . .

Vào tòa lầu nhỏ, Lâm Nhược Kỳ phát hiện trong tòa lầu này thật là có khoảng trời riêng, bên ngoài nhìn vào cũng không rộng rãi nhưng bên trong thiết kế mở rộng theo chiều dọc, hơn nữa còn có hầm rượu và kho lúa dưới lòng đất, nghe nói là dùng để trữ rượu đỏ và lương thực cho nên cả không gian bên trong thật sự rất lớn.

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ thầm cảm thán, rốt cuộc có thể hiểu tại sao Tang Tuyết Phù có ham mê kỳ quái như vậy rồi, có lẽ có quan hệ rất lớn đến hoàn cảnh sinh hoạt của cô.

Người làm của nhà họ Tang cũng không ít, nghe nói phần lớn cũng đi ra

ngoài làm đồng áng rồi. Tất nhiên mọi người rất quen thuộc Cậu chủ Cơ Liệt Thần, rối rít cung kính cúi người chào hỏi anh, đồng thời cũng tò mò nhìn Lâm Nhược Kỳ ở bên cạnh anh.

Thật là ngạc nhiên a, Cậu chủ Cơ lần đầu tiên mang cô gái trở về gặp bà chủ, chắc hẳn cô bé này chính là đối tượng kết hôn như lời đồn rồi. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ đã miễn dịch đối với cái nhìn của mọi người, lúng túng cười một tiếng, theo sát ở sau lưng Cơ Liệt Thần đi vào trong.

Anh dẫn cô đến lầu hai, ở trong phòng ngủ chính, một người phụ nữ xinh đẹp tuổi trung niên đang nằm trên giường, khi nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ, đầu tiên trên mặt nở nụ cười chào hỏi: "Đến đây, cô bé này nhất định là Nhược Kỳ hả? Dì đã nghe Tuyết Phù nói về cháu rất nhiều lần."

Lâm Nhược Kỳ ngẩn người, không khỏi nhìn về phía Cơ Liệt Thần.

Người phụ nữ xinh đẹp này là mẹ của Tang Tuyết Phù, là dì của Cơ Liệt Thần chứ?

Cơ Liệt Thần thấy dáng vẻ kinh ngạc của cô, vội vàng lại gần tai cô, nhắc nhở, "Mau gọi dì."

Lâm Nhược Kỳ bừng tỉnh trừng lớn mắt, quay đầu lại nhìn bà Tang cười nói, "Dì, cháu chào dì."

"Aiz, chào cháu. Nhược Kỳ, dì rất mong có thể nhìn thấy cháu sớm hơn."

"Mẹ, hôm nay anh họ đã cùng Nhược Kỳ đi Dân Chánh Cục đăng ký kết hôn" Tang Tuyết Phù ra vẻ trách móc, "Cho nên, bây giờ cô ấy đã là cháu dâu của mẹ rồi, mẹ muốn gặp mặt Nhược Kỳ lúc nào cũng có thể. Chỉ là không biết qua một thời gian nữa, thân thể Nhược Kỳ có cho phép hay không. . . . . ."

Dứt lời, Tang Tuyết Phù nhìn Cơ Liệt Thần cười mập mờ.

Hắc, trải qua một đêm ngày hôm qua, hai người này rõ ràng đã có cái gì đó, nếu Nhược Kỳ mang thai, không thể đi lại khắp nơi, mẹ muốn gặp cô ấy cũng không dễ dàng. . . . . .

Nghe vậy, bà Tang gật đầu, gọi Lâm Nhược Kỳ ngồi xuống ở bên giường mà

Lâm Nhược Kỳ nhất thời cũng không ý thức được "Qua một thời gian nữa" là có ý gì, chỉ mỉm cười nói chuyện với Bà Tang.

Bà Tang muốn gặp Lâm Nhược Kỳ là sự thật, dù sao thường xuyên từ trong miệng Tang Tuyết Phù nghe mọi chuyện liên quan đến cô, khó tránh khỏi cảm thấy tò mò.

Cơ Liệt Thần là cháu trai duy nhất của mình, là đứa trẻ mồ côi của chị mình, bà không nên quan tâm thì quan tâm người nào đây? Huống chi loại chuyện kết hôn này, càng thêm cẩn thận.

Mấy tháng trước còn muốn nhờ bạn bè tìm cho anh một đối tượng thích hợp hẹn hò, không ngờ bị anh một mực chối bỏ. Không thể lay chuyển được anh, liền tìm cơ hội thích hợp nói chuyện với anh, "Tiểu Thần, tiêu chuẩn để cháu lựa chọn bạn gái là gì?"

"Hiểu chuyện, không đáng ghét là được rồi." Ngay lúc đó Cơ Liệt Thần thuận miệng nói.

Điều này hiển nhiên là một đáp án qua loa, Bà Tang bất mãn nói, "Các cô gái hiểu chuyện không phải rất nhiều sao? Bên cạnh cháu cũng không thiếu người như vậy, tại sao cho đến bây giờ không tìm được người thích hợp?"

Cơ Liệt Thần từ chối cho ý kiến, chỉ nói, "Hiểu chuyện, không đáng ghét có rất nhiều, chỉ là đủ đặc biệt cũng rất ít."

Chưa được bao lâu, nghe Tuyết Phù nhắc đến Lâm Nhược Kỳ, biết rất nhiều chuyện lý thú về cô bé này, trực giác của bà chính là cái loại cô gái đặc biệt trong miệng Tiểu Thần.

Ngay cả Tiểu Thần cũng cảm thấy cô gái này rất đặc biệt thì sẽ như thế nào đây?

Nghĩ đến đây, hai mắt Bà Tang không khỏi quan sát Lâm Nhược Kỳ nhiều lần. Dáng vẻ của cô rất tươi trẻ, mặt mày trong sáng, từng cử chỉ không kiêu ngạo, không tự ti, khéo léo, là một cô gái nhỏ xinh xắn. Cũng không biết cô có che đậy khuyết điểm của mình hay không. . . . . Có nên thử cô một lần hay không đây?

Hơn nữa, phải dùng tới bà để thử sao? Tiểu Thần cũng không phải dễ dàng bị dọa sợ như vậy. . . . . .

Chương 70: Tôi không phải là bạn gái của anh ấy, tôi là vợ của anh ấy!

Lâm Nhược Kỳ cũng có thể cảm nhận ánh mắt của Bà Tang quan sát mình, ánh mắt kia có chút kỳ quái, đối phương đột nhiên vô duyên vô cớ hỏi, "Nhược Kỳ, như thế này chúng ta cùng đi nông trại chọn rau cải được không?"

Chọn. . . . . rau cải?

Nhất thời phục hồi lại tinh thần. A đúng rồi, phía sau khu vườn này chính là nông trại nha, đương nhiên có thể có đất trồng rau, nhưng vì sao để cho cô đi chọn rau cải?

Thấy cô sửng sốt, Bà Tang cười tủm tỉm nói, "Nhà chúng ta phần lớn rau cải đều tự mình chọn, một lát nữa chúng ta cùng đi chọn một chút, dù sao dì cũng ở trong phòng này quá lâu rồi, trong lòng vô cùng buồn bực. Nhược Kỳ, cháu đồng ý đi theo dì chứ?"

Lần này Lâm Nhược Kỳ nghe rõ ràng, vội vàng gật đầu.

Lại có chút bận tâm, cô quay đầu lại nhìn Cơ Liệt Thần phía sau lưng, anh nhìn cô khẽ mỉm cười, nụ cười kia làm cho cô cảm thấy trong lòng ấm áp.

Xoay người, vội vàng vịn Bà Tang đang chuẩn bị rời giường, "Dì, dì chậm một chút, cháu đỡ dì đi."

Tang Tuyết Phù gọi người làm đưa xe lăn đến, hai cô gái đỡ Bà Tang ngồi vào xe lăn, mọi người lên đường đi nông trại.

Vừa ra đến trước cửa, dường như Lâm Nhược Kỳ nhớ tới cái gì, nói "Chờ một chút", liền lộn trở vào trong tòa lầu nhỏ. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ từng nghe Tuyết Phù nói chân Bà Tang không thuận tiện bởi vì bị tái phát bệnh cũ lúc còn trẻ tuổi, đến bây giờ cũng không khỏi. Mới vừa rồi trên đường tới dây, Lâm Nhược Kỳ chú ý bên ngoài ánh mặt trời cũng không đầy đủ, cô lo lắng trong nông trại ẩm ướt, nếu Bà Tang bị ướt chân, sẽ khiến cho khớp xương đau đớn.

Nghĩ đến đây, cô lập tức lộn trở lại trong phòng ngủ lầu hai, từ trên giường ôm tới một cái chăn, đắp lên trên đùi Bà Tang.

Bà Tang nhìn thấy tâm ý của cô, quay đầu lại rất thâm ý nhìn thoáng qua Cơ Liệt Thần, hai người ngầm hiểu nhau khẽ cười một tiếng.

"Người nhà của chúng tôi, mọi người rất khó tính đối với việc lựa chọn rau cải, xem như tôi chọn dỡ nhất rồi. Cái nông trại này là cha tôi làm cho lúc chưa qua đời, ông ấy ngại rau cải bên ngoài dùng quá nhiều thuốc không an toàn nên đặc biệt phát triển ngành nông nghiệp trồng rau cải xanh, nông trại này chính là ruộng đất nhà chúng tôi. Ngay cả rau cải nhà anh họ tôi cũng là từ nơi chúng tôi đưa đến."

Tang Tuyết Phù vừa đẩy Bà Tang, vừa cười khanh khách giải thích nguồn gốc nông trại nhà họ Tang. Truyện được dịch trực tiếp tại di‿ễn☆đ‿àn☆l‿ê☆qu‿ý☆đ‿ôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Đối với thói quen kén chọn của Cậu chủ Cơ, Lâm Nhược Kỳ cũng không hiểu rõ ràng, chẳng qua mức độ xa xỉ, ngược lại cô biết rất rõ. Lâm Nhược Kỳ không khỏi nhớ lại kinh nghiệm lần đầu tiên khi uống sữa dê trên núi cao nhà anh, ăn cháo tôm hùm, cùng với nước cà chua Italy trước kia. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ lắc đầu một cái, nghĩ lại thật là kinh khủng a. . . . . .

Khoảng cách từ Tòa lầu nhỏ đến nông trại cũng không xa, Tang Tuyết Phù còn chưa giải thích xong mọi người đã tới nơi muốn đến.

Nơi này không chỉ có đồng ruộng, còn có hồ nước, phía Tây còn có khoảng đất trống, có người đang trên đất trống lựa chọn nhặt nhặt, có lẽ là đang chọn rau củ thích hợp. Trong đó có một cô gái xinh đẹp cao gầy, đội mũ rơm, đầu tiên cười tủm tỉm chào đón, "Tuyết Phù."

Tang Tuyết Phù ngẩn ra, "Doanh Doanh, sao cô lại tới đây?"

Bà Tang đột nhiên vỗ vỗ trán của mình, "Ưm hừm, con xem trí nhớ của mẹ, mẹ quên nói cho con hay, vừa rồi Doanh Doanh có đến thăm mẹ."

Lại quay đầu nhìn về phía Liễu Doanh Doanh, "Doanh Doanh a, dì còn tưởng rằng cháu đi rồi, tại sao tới nông trại?"

"Bây giờ cháu có thời gian nấu cơm nên muốn làm một bữa cơm cho dì, cho nên mới tới nông trại chọn rau cải. Dì xem, cải xanh này rất tươi ngon, vừa đúng nấu canh giò heo cho dì."

Bà Tang giận trách, "Cháu cũng thiệt là, đã nói cháu đừng làm những thứ này, tại sao mỗi lần tới cũng vẫn làm? Cháu còn như vậy, dì bảo Tuyết Phù đem mấy thứ cháu làm đưa đến nhà nha. Sau này không cho làm loại công việc của người làm nữa, có nghe thấy không?"

Liễu Doanh Doanh cười nói: "Ôi dì à, dì tiếc rau cải nhà mình, hay không thích cháu nấu cơm?"

Dứt lời, ánh mắt của cô không nháy mắt nhìn về phía trên người Cơ Liệt Thần ở phía sau đoàn người, tự nhiên nói, "A, anh Thần, đã lâu không gặp."

Cơ Liệt Thần gật đầu một cái, "Chào cô."

Đứng ở một bên, Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy ánh sáng lóe lên ở trong ánh mắt của Liễu Doanh Doanh, bén nhạy hiếm thấy, nhìn ra chân tướng: oa, thì ra cô nàng xinh đẹp đội mũ rơm này là người ngưỡng mộ Cậu chủ Cơ Liệt Thần? Còn anh Thần nữa, hắc. . . . . xưng hô buồn nôn!

Lâm Nhược Kỳ vung hai cánh tay, lại rùn mình, muốn xóa mất da gà trên người. . . . . .

Rất dễ nhận thấy, Liễu Doanh Doanh này là cô gái rất biết cách nói chuyện, không để lại dấu vết khen Tang Tuyết Phù một phen, hơn nữa nói gần nói xa như thân thiết với Cơ Liệt Thần nhưng từ đầu tới cuối dường như không nhìn thấy sự có mặt của Lâm Nhược Kỳ, không có lên tiếng bắt chuyện chớ nói chi là chào hỏi khách sáo.

Lâm Nhược Kỳ giống như bị vứt bỏ, đứng ở bên cạnh không chen vào một câu.

Chẳng qua đầu óc của cô ngược lại không có nhàn rỗi, vừa nghe vừa kiểm điểm bản thân mình. Xem đi, xem đi, đây mới là cao thủ trong cao thủ a, cua trai đẹp chính là cua như thế sao! Xem người ta rất chuyên nghiệp phải không! Trời nam đất bắc tán gẫu một lần không nói, còn đè nén khát khao muốn bốc lên, thay phiên dùng tất cả kỷ xảo! Cô thật là mặc cảm, mặc cảm a!

Phát hiện cô không đúng trước nhất là Cơ Liệt Thần, nhưng anh không nói gì chỉ nhếch môi, khẽ nâng lên đường cong nhàn nhạt.

Tang Tuyết Phù ở một bên nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Lâm Nhược Kỳ, cho rằng cô mất hứng.

Ách. . . . . Lâm Nhược Kỳ quả thật có chút mất hứng, có phản ứng như thế cũng là bình thường, kết hôn ngày thứ nhất đã nhìn thấy cô gái khác quyến rũ chồng mình, mùi vị này có thể còn dễ chịu sao?

Tang Tuyết Phù tất nhiên biết anh họ Cơ Liệt Thần đối với Liễu Doanh Doanh hoàn toàn không để ý, cảm thấy cần thiết giải thích với Lâm Nhược Kỳ một chút, liền lại gần tai cô, nói nhỏ: "Liễu Doanh Doanh là bạn học trung học của tôi, cũng là bạn thân của tôi, từ nhỏ đã ngưỡng mộ anh họ tôi, chẳng qua anh họ tôi đối với cô ấy không có ý gì, chị yên tâm. . . . . Tôi bảo đảm không có chuyện gì."

Dĩ nhiên, cô nhấn mạnh câu sau cùng.

Chẳng qua Tang Tuyết Phù lại bỏ quên một thứ, cô một câu bảo đảm, nhưng tại sao có thể để cho bạn học Liễu Doanh Doanh mãnh liệt tiến công đây? Mặc dù Lâm Nhược Kỳ không nói ra, nhưng trong lòng bày tỏ hết sức nghi ngờ.

Quả nhiên, một giây kế tiếp chỉ nghe thấy Liễu Doanh Doanh nói, "Đúng rồi, anh Thần, hay là chúng ta đi câu cá đi, vừa đúng nấu canh cá cho dì ăn..., anh cảm thấy thế nào?"

Tang Tuyết Phù nghe xong cũng không khỏi đen mặt.

Xem ra người bạn thân này của mình không đụng tường không quay đầu lại rồi. Cho tới nay Liễu Doanh Doanh chỉ có cảm giác mình xuất thân bình thường mà Cơ Liệt Thần khí thế quá mạnh, cô không dám thổ lộ, suy nghĩ đều che giấu, hôm nay có lẽ nghe nói đến chuyện của anh họ và Nhược Kỳ, lại nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ thực tế, dĩ nhiên là không cam lòng cho nên trước đó chưa từng chủ động bây giờ vùng dậy.

Tang Tuyết Phù có chút tự trách, cũng trách chính mình, vẫn chưa kịp nói với Liễu Doanh Doanh chuyện anh họ đã kết hôn. Bằng không, hôm nay cô nàng này khẳng định không có to gan như vậy rồi.

Thật ra, Liễu Doanh Doanh không nói rõ ý định, mọi người cũng đều nhìn rất rõ ràng, Cơ Liệt Thần suy nghĩ kín đáo há lại không nhìn ra? Cho nên vẫn không vạch trần cô chính là vì chừa mặt mũi cho em họ Tang Tuyết Phù.

Tang Tuyết Phù vốn muốn ngăn Liễu Doanh Doanh, không ngờ Cơ Liệt Thần đã gật đầu, Tang Tuyết Phù nghĩ thầm: có lẽ anh họ muốn tự mình nói rõ ràng với cô ấy, dù sao chuyện này để người trong cuộc tự mình nói rõ ràng càng hiệu quả hơn.

Vì vậy cô cũng không ngăn trở, xoay người nói với Lâm Nhược Kỳ: "Nhược Kỳ, chị và tôi cũng đi chọn một chút món ăn mình thích chứ?"

Lại bị người hét chặn lại, "Tang Tuyết Phù, cô đi chăm sóc cho dì một chút, đừng để dì bị lạnh. Nhược Kỳ, em theo anh tới đây."

Cơ Liệt Thần nói xong liền đi lấy cần câu, Liễu Doanh Doanh theo sát phía sau, Lâm Nhược Kỳ nghiêng đầu nhìn Tang Tuyết Phù một chút, đối phương mờ mịt lắc đầu một cái, ý là đang nói..., cô cũng không biết anh họ đang làm trò gì.

Bất đắc dĩ, Lâm Nhược Kỳ rất nhàm chán theo sát ở sau lưng Cơ Liệt Thần và Doanh Doanh, chậm rãi đi tới hồ nước. . . . . .

Thành thật mà nói, Lâm Nhược Kỳ căn bản cũng không hiểu thế nào là câu cá chứ đừng nói có thể câu được cá hay không. Chẳng qua cô nghĩ nên tin tưởng Cơ Liệt Thần một lần, nếu anh gọi cô theo nhất định là có lý do, hơn nữa mình cũng không thể yếu thế đúng không? Ảo não cùng Tang Tuyết Phù đi chọn món ăn, để cho Liễu Doanh Doanh chiếm đoạt ông xã của mình đi câu cá, cái này được gọi là gì? ! Truyện được dịch trực tiếp tại di‿ễn☆đ‿àn☆l‿ê☆qu‿ý☆đ‿ôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Trong đời Lâm Nhược Kỳ cô trải qua vô số thử thách mà Liễu Doanh Doanh có ý khiêu khích rõ ràng như vậy, tại sao cô có thể cam tâm yếu thế được? !

Đón đầu tiếp chiêu, đó là nhất định!

Nghĩ đến đây, tinh thần Lâm Nhược Kỳ trở nên hăng hái.

Lúc này, dường như Liễu Doanh Doanh mới phát hiện trong đoàn người còn

có Lâm Nhược Kỳ, quay đầu lại mỉm cười nói, "Ồ, còn chưa hỏi vị tiểu thư này là?"

Lâm Nhược Kỳ nhẹ nhàng mỉm cười, khẽ gật đầu, "Tôi là Lâm Nhược Kỳ, chào cô."

Liễu Doanh Doanh cũng lễ phép đáp lễ, "Tôi là Doanh Doanh, là bạn học trung học với Tuyết Phù."

Cô tóm tắt không nói Họ, mơ hồ bày tỏ ý tứ rằng mình và nhà họ Tang đặc biệt thân mật, ngay sau đó lại cười nói, "Mới vừa rồi nghe anh Thần gọi cô là Nhược Kỳ, Nhược Kỳ tiểu thư, có thể cho tôi mạo muội hỏi một chút hay không?"

Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên, không hiểu vì sao Liễu Doanh Doanh đột nhiên khách khí, ". . . . . Mời cô hỏi."

Đối phương mặt lộ vẻ khó xử, ấp úng nửa ngày, mới xấu hổ hỏi, "Chuyện là. . . . . Xin hỏi cô có phải là bạn gái của anh Thần . . . . . không?"

Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ rụt rụt, lúng túng trả lời, "Ách. . . . . Không phải."

Hoàn toàn chính xác là không phải nha, phải nói cô là vợ của Cơ Liệt Thần mới đúng, dĩ nhiên, cô làm vợ của anh vẫn chưa tới 24 giờ, chẳng qua có giấy đăng ký kết hôn trong tay, nói thế nào cũng là vợ chồng hợp pháp á.

Nghe vậy, Liễu Doanh Doanh thở phào nhẹ nhõm, che ngực vỗ vỗ, "Vậy tôi đã có thể yên tâm, tôi còn tưởng rằng. . . . . ."

Lời nói đến một nửa, dường như cô ngượng ngùng liếc mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ một cái, tiếp tục nói, "Tôi nghe nói gần đây anh ấy và hộ lý riêng của mình rất thân thiết, bọn người làm đều nói không biết cô gái nhỏ kia dùng kế sách gì mà anh Thần mê đắm cả ngày vây quanh cô ấy. . . . . Tôi biết rõ những chuyện kia đều là lời đồn, nhưng có một thành ngữ gọi là ‘không có lửa làm sao có khói’, tôi lo lắng những lời đồn này đối với anh ấy không tốt. . . . . Dù sao, anh ấy gánh vác trách nhiệm Nhà họ Cơ. . . . . ."

Nghe đến đó, khóe môi Lâm Nhược Kỳ giật giật.

Trong nháy mắt, Lâm Nhược Kỳ nhìn ánh mắt của Liễu Doanh Doanh giống

như có loại ảo giác, cô cảm thấy Liễu Doanh Doanh cố ý.

Cười khan hai tiếng, Lâm Nhược Kỳ nói: "Chuyện này. . . . . Ách, thật xin lỗi cắt đứt một cái ha, mới vừa rồi còn một câu tôi vẫn chưa nói rõ với cô."

Liễu Doanh Doanh bị cô cắt ngang, hiển nhiên vẫn chưa thỏa mãn, lo lắng nói: ". . . . . Chưa nói rõ ràng?"

Vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ thành thật giải thích: "Mới vừa rồi, Doanh Doanh tiểu thư hỏi tôi có phải là bạn gái của cậu chủ Cơ hay không, đúng không?"

Đối phương ngạc nhiên gật đầu, không hiểu cô muốn nói gì.

Lâm Nhược Kỳ cười cười, tiếp tục nói: "Là như vậy, thật sự tôi không phải là bạn gái của anh ấy mà tôi là vợ của anh ấy!"

Vì chứng minh mình nói không phải là giả, Lâm Nhược Kỳ từ trong túi xách lấy ra tờ giấy hồng sáng nay mới đăng ký, mở ra có một tấm ảnh chụp, liếc mắt nhìn dòng chữ nhỏ phía trên chỉ cho Liễu Doanh Doanh vừa nhìn vừa đọc. Truyện được dịch trực tiếp tại di‿ễn☆đ‿àn☆l‿ê☆qu‿ý☆đ‿ôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

"Cô xem, đây là giấy chứng nhận kết hôn của hai chúng tôi sáng nay mới đi đăng ký, người làm chứng, ngày đăng ký, số giấy chứng nhận, tên họ cũng được viết rõ ràng trên nền trắng chữ đen đấy."

Thấy thế, Liễu Doanh Doanh triệt để bị nghẹn lời.

Người ta cũng đưa ra giấy kết hôn, chứng minh rõ ràng, cô còn có cái gì để nghĩ? ! Nhất thời, gương mặt trắng xanh.

Nhìn bộ dáng của cô, Lâm Nhược Kỳ biết Liễu Doanh Doanh hiểu quan hệ của mình và Cơ Liệt Thần, liền nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Liễu Doanh Doanh, nói, "Cám ơn cô quan tâm ông xã tôi như vậy, chuyện chăm sóc tư nhân, cô cũng không cần lo lắng, tôi sẽ trông nom. Sau này có thời gian, hoan nghênh Doanh Doanh tiểu thư tới Lư Đăng Bảo số 1 chơi!"

Hừ! Cô dám quyến rũ chồng tôi! Nếu cô thực sự có can đảm, tôi sẽ thả đám chó ngao Tây Tạng bảo bối của ông xã tôi cắn cô!

Quay đầu nhìn về phía Cơ Liệt Thần đã đi thật xa, trong lòng Lâm Nhược

Kỳ có một chút buồn bực, cuối cùng lại ném cho Liễu Doanh Doanh một câu, "A, quên nói cho cô biết, tôi chính là hộ lý riêng không biết dùng kế sách gì mê hoặc cậu chủ Cơ mà cô nói đó!"

Dứt lời, xoay người nhanh chóng đuổi theo Cơ Liệt Thần.

Một tay thân mật khoác cánh tay của anh, cất giọng nói, "Ông xã, em không biết câu cá, anh phải dạy em."

Giọng nói làm như đang làm nũng, nhưng lại có chút phong cách của người phụ nữ trưởng thành. Lời này, đương nhiên là nói cho Liễu Doanh Doanh nghe.

Giữa hai cô gái nói chuyện với nhau, Cơ Liệt Thần nghe rõ ràng, mặc dù không nói ra nhưng trong lòng hiểu rất rõ.

Cô gái nhỏ này vẫn không ngốc nghếch, cuối cùng biết ghen vì anh. Vốn anh muốn tự mình nói rõ ràng với Liễu Doanh Doanh, tránh làm chậm trễ tuổi thanh xuân của người ta nhưng Lâm Nhược Kỳ biểu hiện một phen cũng là ngoài dự liệu của mình.

Cô vợ nhỏ này của anh thật là càng lúc càng không thể khinh thường. . . . . .

Khóe môi cong lên, khẽ nở nụ cười say lòng người, nhỏ giọng trêu chọc, "Không biết câu cá? Bà xã, tại sao anh cảm giác bản lãnh lớn nhất của em chính là thả dây dài câu cá lớn vậy?"

Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên, "Câu. . . . . Câu cá? Anh nói em?"

Cô biết câu cá lúc nào? Còn thả dây dài câu cá lớn? Cô ném dây câu cũng không biết có được không? ! A, đợi một chút, trong lời nói của anh giống như chứa đầy ẩn ý. . . . . .

Lại phản ứng chậm lụt, Lâm Nhược Kỳ không cách nào hiểu được ý tứ của Cơ Liệt Thần, ngẩng đầu nhìn anh.

Cơ Liệt Thần cũng nhìn xuống cô, đáy mắt cô vĩnh viễn giống như sóng nước nhàn nhạt, làm cho người mê đắm, cái miệng nhỏ nhắn khẽ vểnh, dường như còn tức giận vì lời nói của Liễu Doanh Doanh mới vừa rồi, cánh môi mềm mại xinh đẹp chu ra, thoạt nhìn cô rất đáng yêu.

Khoảng cách gần như vậy nhìn cô, ngay cả hương thơm đặc biệt trên người cô cũng có thể ngửi được, Cơ Liệt Thần nhớ tới tất cả mọi chuyện xảy ra trong một ngày một đêm ngắn ngủi, không khỏi cảm khái tình cảm giữa hai người đột nhiên tiến triển nhanh.

Trong lòng ấm áp, bụng dưới không khỏi nóng lên, phục hồi lại tinh thần thì mình đã không nhịn được cúi người xuống, bàn tay bắt được bả vai của cô, ở trên môi cô ấn xuống một nụ hôn cực nóng.

Nụ hôn này không hề lâu nhưng đủ cho Lâm Nhược Kỳ hiểu ra!

Buông hai vai cô, nhìn dáng vẻ cô ngây ngốc ngơ ngác, giữa hai lông mày Cơ Liệt Thần nhảy lên một nụ cười, nhỏ giọng trêu chọc nói, "Bà xã, con cá lớn anh đây ăn ngon không? Tối nay có còn muốn ăn một lần nữa hay không?"

". . . . ." Dù chậm lụt thế nào, lời nói trắng trợn như vậy, Lâm Nhược Kỳ cũng đã hiểu ra.

Nhất thời, gương mặt phình lên thành màu gan heo. Truyện được dịch trực tiếp tại di◡ễn☆đ◡àn☆l◡ê☆qu◡ý☆đ◡ôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

"Gà 16! Anh. . . . . anh lưu manh! Anh quên mình còn bệnh nặng? !" Trong lòng Lâm Nhược Kỳ nóng nảy, một quyền vung tới, lời nói này không suy nghĩ, bật thốt lên.

Nghe vậy, thân thể Cơ Liệt Thần cứng đờ, đáy mắt thoáng qua một chút lo lắng.

Trước đó gần như quên sạch phiền não, vết thương cũ như sắp vảy kết trong nháy mắt bị cây kim nho nhỏ đâm trúng, lại bắt đầu mơ hồ cảm giác đau đớn. . . . . .

Nhưng vẻ mặt của anh lại không hề thay đổi, đưa tay bắt được bàn tay mềm mại của cô, giống như thoải mái nói: "Anh lưu manh? Có muốn lưu manh thêm một chút cho em xem không?"

Lâm Nhược Kỳ cũng phát hiện mình nói sai, nhưng nhìn bộ dáng anh lơ đễnh vô lại cũng liền yên lòng. Truyện được dịch trực tiếp tại di◡ễn☆đ◡àn☆l◡ê☆qu◡ý☆đ◡ôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái

phép.

Nghĩ đi nghĩ lại câu nói cuối cùng của Cơ Liệt Thần, gương mặt càng thêm đỏ bừng. Người đàn ông này, thật là càng ngày da mặt càng dày rồi. . . . . .

Cơ Liệt Thần thấy cô không nói, mỉm cười, không hề trêu chọc cô nữa. Nhưng sau khi xoay người trong lòng đủ loại mùi vị. . . . . .

Cuối cùng, Liễu Doanh Doanh cũng không cùng đi câu cá với hai vợ chồng Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ. Cho dù da mặt cô dày thế nào vẫn tự biết rõ, vừa nhìn hai người bọn họ cũng biết đang ở thời kỳ tân hôn ngọt ngào, coi như mình sử dụng tất cả kỹ thuật cũng không cách nào chen một chân vào giữa bọn họ!

Liễu Doanh Doanh cũng coi như là người hiểu lý lẽ, cô vẫn kiên trì đến cuối cùng, từ đầu đến cuối trên mặt vẫn giữ nụ cười, chẳng qua nhìn thế nào cũng giống như cười gượng.

Lâm Nhược Kỳ nhìn bộ dáng này của cô có chút tự trách.

Cơ Liệt Thần kéo tay của cô, trừng mắt nhìn cô, nhẹ giọng nói, "Em chớ xía vào, đau dài không bằng đau ngắn."

Những lời này, ngược lại Lâm Nhược Kỳ nghe rõ. Liền giật mình thừa nhận lời của anh.

Bà Tang nhìn thấy Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ tân hôn ngọt ngào, đối với hình ảnh trước mắt rất hài lòng. Ít nhất theo ý bà, lúc còn sống có thể nhìn thấy đứa con mồ côi của chị ruột hoàn thành chuyện lớn cả đời, tâm sự của bà cũng coi như xong, huống chi cô cháu dâu này bà càng nhìn càng thích. . . . . .

Vì vậy, cười híp mắt nói: "Đến đây, khó được người một nhà ở chung một chỗ, cùng nhau chụp tấm hình ảnh gia đình đi!"

Cơ Liệt Thần và Tang Tuyết Phù nghe thấy, cũng vây bên người Bà Tang, mỗi người một bên, rất tự nhiên. Mà Lâm Nhược Kỳ đứng tại chỗ cũng không nhúc nhích, ba người thân mật như vậy, cô cảm giác dường như mình không chen vào lọt. . . . . .

"Nhược Kỳ, chị đứng đó làm gì? Còn không mau tới đây!" Tang Tuyết Phù

thấy cô còn đứng tại chỗ đứng, thúc giục.

"Nhược Kỳ, đến đây, cháu đứng bên cạnh Tiểu Thần." Bà Tang ngồi trên xe lăn vẫy tay về phía cô.

"Bà xã, đi thôi!" Cơ Liệt Thần đi tới dắt tay của cô, cùng nhau đứng ở bên cạnh bà Tang.

Ánh mắt của Lâm Nhược Kỳ có chút tan rã, hình ảnh trước mắt bắt đầu dần dần mơ hồ. . . . . .

Cơ Liệt Thần nghiêng đầu, ôm bả vai của cô, nhẹ nhàng nói, "Đừng lo lắng, sau này nhà này chính là nhà của em !"

Trong nháy mắt, hốc mắt Lâm Nhược Kỳ nóng lên, thiếu chút nữa nước mắt tuôn ra. . . . . .

Vào những lúc lơ đãng, anh luôn nói ra lời ấm áp nhất làm cho lòng cô bối rối.

Thì ra, người đàn ông ác ma nhất cũng có một mặt thật ấm áp. . . . . .

Bình thường lúc chụp hình, Lâm Nhược Kỳ không tim không phổi thích bày ra bộ dáng khôi hài, nhưng bây giờ làm thế nào cô cũng không cười được. Cả quá trình chụp hình, cô cảm nhận được một điều chính là bàn tay của Cơ Liệt Thần đặt ở trên vai cô chưa từng buông xuống. . . . . .

Cô nghĩ, nếu có một ngày, anh thật sự không còn ở trên đời này nữa, cô thật sự trở thành người rất cô đơn. . . . . .

Cô và anh hoàn toàn là hai loại người không liên quan nhau, bất kể là xuất thân hay kinh nghiệm cuộc sống, không có bất kỳ chỗ giống nhau, duy nhất chỗ giống nhau cũng chỉ là bọn họ đều mất đi cha mẹ. Nhưng bọn họ lại thành vợ chồng, thành người một nhà.

Cô chợt nghĩ đến bốn chữ . . . . . ý trời trêu người.

Nghĩ đến đây, cô mất tự nhiên bật cười.

Hình lấy được cũng không nhiều, sau khi chụp xong, Bà Tang tỉ mỉ lựa chọn, giữa lông mày đều hiền lành.

"Aiz, dáng dấp Tiểu Thần càng giống như mẹ a. . . . ." Bà Tang chợt cảm thán.

Ba người trẻ tuổi nghe xong, nhất thời cũng không biết làm như thế nào tiếp theo. Nhất là Cơ Liệt Thần, chỉ cảm thấy cổ họng căng đau, giống như bị mắc cây gai, một chữ cũng nói không ra được.

Yên tĩnh vây xung quanh mọi người trong nhà.

Bà Tang cảm thấy mình sơ ý, vội vàng vỗ vỗ trán của mình, xin lỗi nói, "Ưm hừm, cháu xem bộ xương già dì đây, còn nói những thứ không nên nói làm các cháu mất hứng chứ? Đi, đi ra phòng khách xem ti vi đi. Đúng rồi, Nhược Kỳ a, cháu theo dì vào phòng ngủ, dì có đồ tốt tặng cho cháu." Truyện được dịch trực tiếp tại di_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

"Dạ được, dì."

Lúc này, Lâm Nhược Kỳ lại rất nhạy cảm, mơ hồ cảm thấy bà dì cố ý tách khỏi hai anh em Tang Tuyết Phù và Cơ Liệt Thần, muốn đơn độc tìm cô nói chuyện đấy.

Mặc dù nghi ngờ nhưng trong lòng cô cũng không chút sợ hãi, cẩn thận đẩy Bà Tang đi về phòng ngủ.

Đi tới phòng ngủ, Bà Tang từ dưới đáy bên trái tủ quần áo lấy ra một hộp gỗ nhỏ đưa cho Lâm Nhược Kỳ, "Nhược Kỳ, đây là quà tặng cho cháu, cháu mở ra xem một chút đi."

Lâm Nhược Kỳ được yêu mà giật mình, không dám nhận, "Chuyện này. . . . ."

Bà Tang hiền lành cười nói "Đến đây, cháu mở ra nhìn một chút."

Suy nghĩ một chút, cuối cùng cô nhận lấy mở ra, bên trong là một bộ đồ trang sức đủ kim cương, dây chuyền, vòng tai, còn có lắc tay, mặc dù kiểu dáng cổ xưa nhưng kim cương vẫn lóe sáng lấp lánh.

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ run lên, biết vật này đến cỡ nào quý trọng, vội vàng khép lại hộp trang sức, lắc đầu nói, "Dì, vật này quá quý trọng, cháu

không thể nhận!"

Vẻ mặt Bà Tang rất ôn hòa, đôi tay nắm lấy lòng bàn tay Lâm Nhược Kỳ, ý vị sâu xa nói, "Cháu dâu, cháu hãy nhận đi. Đây là đồ trang sức mẹ của Tiểu Thần đeo lúc gả cho cha nó, mặc dù cũ một chút nhưng dì vẫn thay bà ấy giữ kỹ chính là vì giao nó cho vợ tương lai của Tiểu Thần. Hiện tại, cháu đã gả cho Tiểu Thần, dì và Tuyết Phù cũng rất thích cháu, nếu mẹ của Tiểu Thần còn sống, nhất định cũng sẽ thích cháu."

Lâm Nhược Kỳ ngây dại. Thì ra đây là di vật mẹ của Cơ Liệt Thần, thứ quý trọng như thế dì định giao cho cô, như vậy nói rõ bà thừa nhận cô cháu dâu này rồi. . . . . .

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Nhược Kỳ tràn đầy vui mừng nhưng bỗng nhiên có một chỗ nhói đau. . . . . vậy bà dì hiền lành có biết bệnh tình của cháu mình không?

Cô nghĩ nhất định bà dì không biết, nhất định là Cơ Liệt Thần và Tang Tuyết Phù không đành lòng nói cho bà biết. Nói không chừng, ngay cả cháu trai mình làm gì cũng không biết đấy. . . . . .

"Nhược Kỳ a, cháu trai của dì tính khí cao ngạo, cá tính lại hay bắt bẻ, từ nhỏ đã là người trong mắt không có người, có lúc khó tránh khỏi nói lời không quá xuôi tai, nếu nó khi dễ cháu, cháu phải kịp thời nói cho Tuyết Phù, hoặc là trực tiếp nói với dì cũng được, dì sẽ mắng nó cho cháu !" Bà Tang thở dài nói.

Về tính xấu của Cơ Liệt Thần, điểm này. . . . . Lâm Nhược Kỳ thấm sâu trong người.

Cô tiếp lời của bà Tang, nói, "Không có gì, tính xấu của anh ấy, cháu đã miễn dịch. Hơn nữa, cháu nổi giận so với anh ấy còn khiếp hơn."

"A, thật sao?" Bà Tang há tròn miệng, một giây kế tiếp liền bị Lâm Nhược Kỳ chọc cười, "Vậy thì tốt, vậy thì tốt a, cái này gọi là gì? Cái này gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn! Xem như dì đã nhìn ra, cháu a, chính là khắc tinh ông trời phái tới cho nó." Dứt lời, vui vẻ cười lớn. Truyện được dịch trực tiếp tại di_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ ngẩn ra. Lời này. . . . . Có chút quen tai, dường

như Cơ Liệt Thần cũng đã nói mình như vậy.

"Cho nên, hộp trang sức này cháu nên thu lại."

Bà Tang lại một lần nữa vỗ vỗ tay của cô, Lâm Nhược Kỳ nhìn cái hộp xinh đẹp này một chút, cuối cùng gật đầu một cái, đem nó cất. Nếu thật sự lo lắng đánh mất, trở về trả lại cho Cơ Liệt Thần, để cho anh tự cất giữ.

"Hơn nữa, đứa bé này trở nên như vậy cũng là vì cha mẹ mất sớm" Bà Tang nói xong, trong mắt hiện ra kỷ niệm tang thương, "Tiểu Thần, đứa nhỏ này là dì nợ nó. Dì chỉ có một người chị ruột, năm đó mẹ của Tiểu Thần muốn gả cho cha của nó, cha của dì vẫn rất phản đối bởi vì bối cảnh gia thế của cha nó rất phức tạp. . . . . Aiz, chuyện này không nói thôi, hơn nữa nói rất dài. . . . . ."

Nghe đến đó, Lâm Nhược Kỳ đoán chừng Bà Tang biết cha của Cơ Liệt Thần có bối cảnh hắc đạo. Chưa kịp ngẫm nghĩ, chỉ nghe thấy bà tiếp tục nói.

"Sau khi cha mẹ của nó mất đi, vốn là do dì nuôi dưỡng nó nhưng lúc đó chân của dì bị bệnh cũ tái phát, đừng nói đi bộ, ngay cả rời giường cũng thành vấn đề. Hết cách rồi, cũng chỉ có thể giao cho quản gia Heber nuôi dưỡng. . . . . Khụ khụ."

Có lẽ nói hơi nhiều, Bà Tang ho khan hai tiếng, Lâm Nhược Kỳ thấy dáng vẻ bà cau mày ho khan rất khó chịu, vội vã đi xuống lầu dưới rót một ly nước rồi quay lại phòng ngủ.

"Dì, dì từ từ nói, uống trước một ngụm nước."

Chương 71: Cơ Liệt Thần, anh vốn không có bệnh!

Bà Tang cảm kích gật đầu, nhận lấy ly nước nhàn nhạt hớp một ngụm nhỏ. Bà phát hiện Lâm Nhược Kỳ bưng tới là một ly nước ấm, không quá nóng cũng không quá lạnh, nhiệt độ vừa đúng thích hợp, càng yêu thích Lâm Nhược Kỳ hơn trước.

Cảm thấy cổ họng dễ chịu, lúc này Bà Tang mới tiếp tục nói, "Lúc Tiểu Thần mười lăm tuổi đã ra nước ngoài, nó còn nhỏ như vậy, chưa quen cuộc sống nơi đó, lúc đó ngoại ngữ của nó cũng rất bình thường, có thể nghĩ khoảng thời gian đó nó trải qua rất vất vả. . . . . rốt cuộc 22 tuổi nó trở lại. Lần đầu tiên nhìn thấy nó, dì cảm thấy nó đã thay đổi, trở nên lạnh lùng hơn so với trước kia. Dì không biết bảy năm nó ở nước ngoài rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tóm lại, cũng không thấy nó ở trước mộ phần của cha mẹ mình khóc than, cũng chưa từng thấy nó cười vui vẻ, cuộc sống quả thật không giống người khác. . . . . Nó như vậy làm cho người làm dì cảm thấy lo lắng a. . . . . Mấy năm này, nó càng lúc càng trưởng thành, mặc dù cá tính ôn hòa hơn so với trước kia nhưng trong xương vẫn không có cách nào tiêu hết lạnh lùng. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ nhớ tới cảm giác lúc mới gặp Cơ Liệt Thần ..., lúc ấy cô nghĩ tới từ "Đẹp lạnh lùng", bây giờ nghĩ lại, nếu vứt bỏ dáng vẻ bề ngoài của anh có lẽ còn dư lại chính là "Lạnh lùng" trong miệng Bà Tang rồi.

Đúng rồi, anh còn có biệt danh phán quan khát máu, ở trong trại huấn luyện cô cũng từng thấy qua vẻ mặt lạnh lùng của anh.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, đằng sau lạnh lùng ẩn giấu một loại tâm tính như thế nào?

Cô độc, đau buồn, thù hận, tuyệt vọng. . . . . Hay tất cả?

Hốc mắt Bà Tang càng nói càng đỏ, Lâm Nhược Kỳ từ trong túi áo trên rút ra một chiếc khăn giấy, đưa cho bà lau.

Bà thở dài một tiếng, vừa lau vừa nói, "Đợi đến khi thân thể dì khá hơn một chút muốn quan tâm nó thì nó càng lúc càng cách xa dì rồi. Nếu như dì cố ý

muốn quan tâm nó một chút, nó lại có cảm giác dì xem nó như đứa bé. Aiz, Tiểu Thần là một đứa bé hiếu thuận ngoan ngoãn, không muốn nhìn thấy dì lo lắng cho nó, cho nên mỗi lần ở trước mặt dì cũng ra vẻ mình sống rất tốt. Thật ra dì biết rõ, đứa nhỏ này vẫn rất cô độc. Nhược Kỳ a, dì giao nó cho cháu, mặc dù thời gian chúng ta chung đụng không hề dài, nhưng dì biết Tiểu Thần thật tâm thích cháu. Cho nên, dì mười phần tin tưởng cháu, hi vọng về sau cháu thay dì chăm sóc cho Tiểu Thần thật tốt."

Trong mắt của Lâm Nhược Kỳ thoáng qua hoảng hốt, sau đó hoảng hốt dần dần bị kiên định bao trùm, "Dì, cháu sẽ chăm sóc cho anh ấy thật tốt! Nhất định! Dì hãy yên tâm đi! Cháu sẽ dùng thời gian cả đời mình để đền bù cho anh ấy tình yêu thiếu hụt!"

Biết rõ "Thời gian cả đời mình" là không biết bao nhiêu, ở trước mặt bà dì, cô tuyệt đối không thể có một chút từ ngữ mập mờ. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ𝔢n。đàn。lê。q𝔢uý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Lâm Nhược Kỳ biết, vào lúc này cho dù là lời nói dối thiện lương, chỉ cần có thể để cho bà dì an tâm trong chốc lát cũng là cần thiết. Mặc dù, chính cô cũng là người thiếu hụt tình yêu, căn bản cũng không biết nên làm thế nào để bù đắp cho anh . . . . . .

Bà Tang trấn an nhìn cô, một hồi lâu, cười rất nhẹ nhõm, rất bình thản.

"Dì đã già, gần đây thân thể càng lúc càng kém, gặp các cháu một lần sẽ ít đi một lần, có thời gian thì cùng Tiểu Thần tới đây ăn một bữa cơm, đừng cứ mãi lấy cớ bận rộn không đến nhà dì chơi."

Lâm Nhược Kỳ cúi đầu, "Dạ, dì, cháu nhớ kỹ rồi. Sau này cháu sẽ thường xuyên cùng anh ấy đến thăm dì."

Bà Tang cả cười, "Dì biết rõ các cháu nghe lời, chẳng qua người già hay càu nhàu dài dòng, ngay cả con gái của dì Tang Tuyết Phù tánh bướng bỉnh cũng chê dì phiền. Aiz, chuyện của Tiểu Thần cuối cùng đã quyết định, tiếp theo nên bận việc của con bé. Aiz, người đã già a, rốt cuộc năm tháng không tha người, không biết lúc nào sẽ đi cũng không biết còn có thể sống đến lúc con bé lập gia đình hay không."

Lâm Nhược Kỳ nhớ tới Cơ Liệt Thần đã từng nói, Tang Tuyết Phù thề cả đời sống độc thân chơi đùa, tuyệt đối không bước vào nửa bước hôn nhân. Lập

tức biết Bà Tang lo lắng vì lý do gì.

Vội vàng nói, "Dì, chúng cháu làm sao ngại dì phiền? Hơn nữa, dì lại không già, còn phải sống lâu trăm tuổi đấy."

Bà Tang cười ha hả nói, "Đứa bé này nói chuyện thật ngọt."

Hai người ở trong phòng ngủ nói chuyện nửa canh giờ, người già cuối cùng thể chất yếu hư, dần dần cảm thấy mệt mỏi, Lâm Nhược Kỳ hầu hạ Bà Tang ngủ xong rồi mới từ trong phòng ngủ ra ngoài.

Đem cửa nhẹ nhàng khép lại, vừa đi qua cua quẹo liền nhìn thấy một bóng đen cao ráo trên đất.

Cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thấy Cơ Liệt Thần nghiêng người đứng dựa vào vách tường, thân thể cao gầy. Ánh mắt giống như ánh đèn chiếu vào cô, khóe môi đang vẽ ra một đường cong quen thuộc.

Cô nghĩ, có lẽ cuộc nói chuyện với dì lúc nảy anh đều nghe. . . . . .

"Ai cho phép anh nghe lén?" Cô giận trách anh.

"Không phải cố ý, chỉ là lo lắng cho em."

"Lo lắng cho em cái gì? Dì tốt như vậy, dì cũng sẽ không làm khó em." Cô vừa nói vừa từ trong túi xách lấy ra hộp trang sức, đưa cho anh, "Lúc nảy dì đã đưa cái này cho em, nhưng em cảm thấy nên đưa lại cho anh thì tốt hơn."

Anh ôm hai cánh tay nghi ngờ, lắc đầu cười nói, "Vật này không nên đưa cho anh, nếu dì đưa cho em sẽ là của em." Truyện được dịch trực tiếp tại diễ̃ღn。đàn。lê。qღuý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

"Nhưng. . . . . Nhưng cái này là di vật của mẹ anh, làm sao em có thể. . . . . ."

Nụ cười anh hơi thu lại, "Anh cho em hai lựa chọn, một là bây giờ lập tức đeo nó, hai là mang về Lư Đăng Bảo cất giữ cho anh. Em muốn chọn cái nào?"

Cô á khẩu không trả lời được. Cái này gọi là lựa chọn cái gì?

Lầm bầm hỏi ngược lại, "Vậy. . . . . Em có thể lựa chọn cái thứ ba hay không?"

"Không có lựa chọn thứ ba!" Giọng nói từ tính khẽ rỉ ra một chút lạnh lẽo, để lộ ra người đàn ông này đang tức giận.

Lâm Nhược Kỳ đen mặt nhìn anh. Trong mắt lạnh lùng dần dần phai nhạt, chẳng qua trong nháy mắt, sắc mặt liền trở nên lạnh nhạt. Thật đúng là không thể nói lý a. . . . . .

Được rồi, giữ lại thì giữ lại, dù sao cô cũng không phải là không thích, chẳng qua vì lo lắng quá quý trọng, mình lại rất hời hợt, cô sợ mình sẽ đánh mất nó mà thôi. . . . . .

Thấy cô ngoan ngoãn đem hộp trang sức thu lại, lúc này tâm trạng Cơ Liệt Thần mới chuyển tốt, dắt tay của cô cùng nhau ra khỏi nông trại nhà họ Tang, chuẩn bị lái xe trở về tòa thành.

Trên đường về, trong lòng Lâm Nhược Kỳ có chút nặng nề, có lẽ chịu ảnh hưởng buổi nói chuyện của Bà Tang, trong đầu nghĩ phải làm thế nào mới có thể bù đắp sự thiếu hụt tình cảm cho Cơ Liệt Thần. . . . . .

Trong nháy mắt, trong óc cô xẹt qua một cái gì, mơ hồ cảm thấy mình đã bỏ sót chút tin tức quan trọng, suy nghĩ một chút, quyết định hỏi ra lời, "Thần. . . . . Có thể nói cho em biết, cha mẹ của anh mất như thế nào hay không?"

Đúng rồi, từ trước tới nay chưa từng có ai nói cho cô biết, cha mẹ của Cơ Liệt Thần mất thế nào. . . . . Cái này giống như là một câu đố khó giải, mọi người vẫn tránh né không nói làm cho cô càng đoán không ra.

Động tác lái xe của Cơ Liệt Thần có chút dừng lại.

Trong mắt thoáng qua tâm trạng rất phức tạp rồi biến mất không thấy gì nữa. Trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác phức tạp khó hiểu, vừa vui vẻ lại vừa buồn bã, vui vẻ là vì cô êm ái gọi một tiếng "Thần", quả thật ấm đến trái tim của anh; buồn bã là nguyên nhân cái chết của cha mẹ, anh vẫn giấu ở trong lòng nhiều năm đau. . . . . .

Nghiêng đầu, anh chợt nói, "Nhược Kỳ, em muốn biết sao?"

Thấy cô ngơ ngác gật đầu, anh cười một tiếng. Thật ra, anh cũng không

muốn cất giữ, muốn nói cho cô biết tất cả, bởi vì chỉ có như vậy anh mới cảm thấy không phụ lòng tin tưởng của cô, không phụ lòng phần cảm tình này của mình.

Có lẽ, tối nay cũng nên nói cho cô biết tất cả. . . . . .

Nghĩ đến đây, anh đột nhiên chuyển đề tài, "Nhược Kỳ, chúng ta đi bờ biển xem mặt trời mọc thôi."

Nói rất dễ dàng nhưng chỉ có ông trời mới biết, anh rất sợ để cho cô biết rõ chân tướng. Bởi vì cái này căn bản là đang đánh cuộc, đánh cuộc cảm tình của Lâm Nhược Kỳ đối với anh có thể sâu đến mức sau khi biết được chân tướng sẽ tha thứ cho anh hay không!

Nhà họ Lãnh, Lãnh Nguyệt Sơn Trang.

Sáng sớm, trong biệt thự Sơn Trang không khí náo nhiệt. Bọn người giúp việc đi tới đi lui như thoi đưa, bận rộn! Dọn dẹp thảm, lau đồ dùng trong nhà, cắt tỉa vườn hoa, mọi người vội vàng làm công việc trong tay của mình.

Một người làm mới trong Sơn Trang không hiểu, cuối cùng để ý, tò mò hỏi, "Này, hôm nay là ngày mấy, tất cả mọi người bận rộn như vậy?"

"A, là ông chủ sắp về rồi, bà chủ bảo chúng ta quét dọn nhà cửa sạch sẽ một chút." Sau khi bác gái ở Phòng bếp nói một câu đơn giản rồi tiếp tục công việc trong tay.

Ông chủ? ông cụ Lãnh? Ông già tính tình cổ quái theo lời đồn? Truyện được dịch trực tiếp tại di_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Nghe nói đoạn thời gian trước, lúc Ông cụ Lãnh chuẩn bị tiệc mừng thọ, bởi vì có người gây náo loạn, tiệc mừng thọ đành phải dừng lại nửa đường, vừa về ông cụ liền ngã bệnh, cậu chủ đưa ông ấy đến viện điều dưỡng nghỉ ngơi, lúc này mới nửa tháng đã trở về?

Ông cụ Lãnh nổi tiếng phục vụ khó khăn, người làm mới tới coi như không hiểu quy củ, cũng biết lợi hại trong đó, vội vàng luống cuống tay chân đi theo đoàn người bận rộn làm việc.

Bên kia, bên trong căn phòng phía Đông Sơn Trang.

Một người phụ nữ trung niên ăn mặc rất sang trọng, trên chiếc áo sườn xám bằng tơ tằm xẻ thấp tà màu tím đậm thêu viên kim cương hình lập thể, trước ngực đeo một chuỗi dây chuyền ngọc trai thật dài, mặc dù tuổi trên năm mươi nhưng mặt mũi xinh đẹp, vóc dáng vẫn còn thướt tha.

Bà vừa kiểm tra, vừa căn dặn người làm, "Đồ cũng cẩn thận di chuyển một chút, ông chủ không thích để gương trong phòng, các người đem gương ra ngoài. Đúng rồi, chị Tố, chị đi gọi phòng bếp làm nhiều thức ăn thanh đạm một chút, thân thể ông chủ không ăn được những thức ăn dầu mỡ. . . . . ."

Lời nói đến một nửa, hơi ngừng lại, bà lại căn dặn nói, "Chị Tố, một lát ông chủ và cậu chủ trở về tới, chị bảo bọn người làm ra bên ngoài chờ đợi đi."

"Dạ, bà chủ."

Người phụ nữ trung niên này là Thu Linh, mẹ ruột của Lãnh Như Phong.

Hai mươi năm trước, sau khi đứa con trai Lãnh Như Phong bị người buôn lậu cướp đi, cuộc sống kham khổ, bởi vì bà vô tình đi theo bên người Ông cụ Lãnh. Năm năm sau, rốt cuộc Ông cụ Lãnh giúp bà tìm về con trai Lãnh Như Phong ở cô nhi viện, sau đó, không có khả năng sinh đẻ, Ông cụ Lãnh nhận Lãnh Như Phong làm con nuôi.

Từ đó, Lãnh Như Phong trở thành cậu chủ Nhà họ Lãnh.

Mặc dù tính tình của ông cụ rất nóng nảy cũng rất cổ quái, nhưng Thu Linh vẫn xem Ông cụ Lãnh là ân nhân, ngày ngày cúng bái Thần, Phật, cầu xin Nhà họ Lãnh phồn vinh thịnh vượng.

Ông cụ Lãnh đối với Lãnh Như Phong quản thúc vô cùng nghiêm nghị hà khắc, mà Lãnh Như Phong vẫn đều làm rất tốt, rất được Ông cụ Lãnh thưởng thức. Nhất là những năm gần đây, thân thể Ông cụ Lãnh ngày càng suy yếu, Lãnh Như Phong gần như tiếp nhận tất cả sản nghiệp Lãnh thị. Truyện được dịch trực tiếp tại di‿ễn☆đ‿àn☆l‿ê☆qu‿ý☆đ‿ôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Có lẽ vào buổi trưa, đoàn xe đến Nhà họ Lãnh. Thu Linh dẫn bọn người làm ra ngoài cổng chính xếp thành một hàng, thành kính chờ.

Ba chiếc xe việt dã Land Rover màu xám bạc, lao như bão tố vào biệt thự

Sơn Trang, cỗ xe dẫn đầu mới vừa dừng hẳn, lập tức đi ra mấy người đàn ông vạm vỡ, chờ chiếc Land Rover màu xám bạc thứ hai sau khi dừng lại, đem bản kim loại bắt cố định ở cạnh cửa Land Rover, sau đó hai tay chắp sau lưng, cúi đầu cung nghênh chủ nhân bên trong xe.

Lãnh Kiêu Hùng ngồi trên xe lăn, được Lãnh Như Phong từ trên xe chậm rãi đẩy ra.

Lãnh Kiêu Hùng sáu mươi tuổi, ánh mắt sắc bén, mặt không chút thay đổi, làm cho người ta sợ hãi, mắt phải có một lõm sâu, trong hốc mắt giống như bị người khoét đi con ngươi trông rất đáng sợ, mí mắt trên cũng là hố thịt lồi lõm, nơi mí mắt dưới bị may vá để lại dấu vết đáng sợ, rất kinh khủng!

Có lẽ, đây chính là tượng trưng quyền lực của ông ta! Giống như tuyên bố với người đời: thiên hạ là xông xáo giành được!

Cũng vì vậy, không ai không biết, bối cảnh xã hội đen sau lưng Lãnh thị tập đoàn.

Thấy ông ta từ trên xe xuống, Thu Linh lập tức nghênh đón.

"Ông à, ông trên đường cực khổ, Thu Linh không nghênh đón từ xa, mong ông tha lỗi." Thu Linh nghênh đón, đi tới sau lưng Lãnh Kiêu Hùng, từ trong tay con trai nhận lấy xe lăn, hai tay đẩy đi vào bên trong biệt thự.

"Ừ, Thu Linh, thân thể bà yếu ớt, ở trong nhà là được, không có chuyện gì đừng chạy ra gió. Như Phong còn trẻ, có một số việc khó tránh khỏi thiếu suy xét, tôi cũng không biết còn có thể sống bao lâu, Nhà họ Lãnh sau này vẫn phải dựa vào bà chống đỡ, bà cũng không thể có bất kỳ sơ xuất." Giọng nói Lãnh Kiêu Hùng khàn khàn thô kệch, không có nói quá nhiều nhưng đều là lời thật lòng.

Mặc dù Lãnh Kiêu Hùng rất độc ác với đối thủ của mình nhưng ngược lại đối với Thu Linh rất tốt, đây cũng là nguyên nhân tại sao lúc trước Lãnh Như Phong và Lãnh Kiêu Hùng có ý kiến không hợp, cuối cùng lại nhượng bộ trước.

Đối với Lãnh Kiêu Hùng, Lãnh Như Phong ôm thái độ đền ơn. . . . .

"Ông à, ông nói gì vậy, cái gì còn sống hay chết, hôm nay thật tốt đừng nói điềm xấu như vậy. Đi, chúng ta đi phòng ăn, ông cũng đói bụng, thật lâu

chưa ăn món ăn đầu bếp Đinh làm rồi, tôi bảo cho người chuẩn bị rượu nhạt, đặc biệt thết đãi ông !"

Dứt lời, quay đầu lại sau lưng kêu người làm, "Nhanh đi chuẩn bị tốt chén đũa, chuẩn bị mang thức ăn lên!"

Lãnh Kiêu Hùng lại xua xua tay, cắt đứt lời Thu Linh, "Thu Linh, trước tiên bà đừng gấp. Tiểu Phong, con theo cha đến phòng sách một chút, cha có lời muốn hỏi con."

Nghe vậy Thu Linh dừng bước chân, lo lắng có phải con trai của mình làm sai chuyện gì, chọc giận Lãnh Kiêu Hùng hay không.

Lông mày nhăn lại, giương mắt nhìn con trai của mình hỏi thăm.

"Vâng, cha."

Lãnh Như Phong cúi đầu đồng ý, nhìn sâu Thu Linh một cái, ánh mắt thâm thúy, khẽ gật đầu giống như để cho bà yên tâm, không cần lo lắng cho mình.
. . . . .

Vì vậy, mọi người vây quanh Lãnh Kiêu Hùng vào biệt thự, sau khi vào phòng sách, chỉ chừa hai cha con Lãnh Kiêu Hùng và Lãnh Như Phong ở bên trong phòng sách, những người còn lại rời đi.

Cửa phòng sách vừa mới khép lại, Lãnh Kiêu Hùng liền nghiêng đầu, nghiêm túc hỏi, "Nửa tháng trôi qua rồi, vị trí máy cd tra ra được chưa?" Giọng nói cũng không lớn, nhưng mười phần mạnh mẽ.

"Tạm thời còn chưa có, chẳng qua từ thiết bị theo dõi trên du thuyền, chúng ta tra được đoạn video này."

Lãnh Như Phong mở màn ảnh ti vi, điều tra một đoạn video Lôi Thiệu Đình và Lâm Nhược Kỳ cùng Lynda xảy ra xung đột. Video chỉ truyền đến một nửa, Lãnh Kiêu Hùng liền hỏi, "Con biết hai cô gái này? Họ có quan hệ gì với máy cd?"

Lãnh Như Phong đáp lời, "Một người trong đó là Lâm Nhược Kỳ, hộ lý riêng của Cơ Liệt Thần, cô gái ngoại quốc tên Lynda, chính là thủ hạ của Cơ Liệt Thần, sau khi chúng ta điều tra, Lynda đã hóa trang, mặc dù tại hiện trường cũng không điều tra được cô ta đã hóa trang nhưng chúng ta có đầy

đủ lý do nghi ngờ, lúc ấy chúng ta đuổi theo 'Lôi Thiệu Đình' thật ra là Lynda giả trang." Truyện được dịch trực tiếp tại diễn.đàn.lê.quý.đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

"Cho nên, ý của con nói, chuyện này rất có thể là Cơ Liệt Thần ở phía sau giở trò quỷ?" Lãnh Kiêu Hùng nghiêng đầu, sắc bén hỏi.

Lãnh Như Phong đón nhận ánh mắt của Lãnh Kiêu Hùng quá lạnh lùng có lực sát thương rất mạnh, trầm ngâm chốc lát, gật đầu thừa nhận nói, "Đúng vậy, rất có thể vừa bắt đầu chúng ta đã theo đuổi sai mục tiêu, lấy đi máy cd căn bản cũng không phải là Lôi Thiệu Đình mà là Cơ Liệt Thần!"

"Tốt! Tiếp tục tra xét cho cha! Cần phải tìm về máy cd!" Con ngươi băng lãnh của Lãnh Kiêu Hùng co rút nhanh, giọng nói chắc chắn.

"Vâng, cha!" Lãnh Như Phong cung kính gật đầu.

Tầm mắt Lãnh Kiêu Hùng còn đang dừng lại trên băng ghi hình theo dõi, im lặng nhìn một lát, đột nhiên hỏi, "Đúng rồi, con mới vừa nói. . . . . cô gái bên cạnh Cơ Liệt Thần là hộ lý riêng của cậu ta?"

Lãnh Như Phong sững sờ, nhưng chỉ hoảng hốt trong nháy mắt liền khôi phục bình tĩnh như cũ, "Đúng vậy."

Hơi ngừng lại, giống như cảm thấy có điều không ổn, anh bổ sung, "Con đã điều tra cô ấy, hộ lý riêng này chỉ là sinh viên Đại Học bình thường, không có chỗ khả nghi."

Sở dĩ nói như vậy là không muốn để cho Lâm Nhược Kỳ rơi vào tranh giành ở giữa hai nhà, trong lòng Lãnh Như Phong rất rõ ràng, một khi đưa tới chú ý của Lãnh Kiêu Hùng, bất cứ lúc nào cô cũng có thể gặp phải nguy hiểm đến tánh mạng!

Nếu như hộ lý riêng của Cơ Liệt Thần là người khác, anh ta căn bản không cần lo lắng vấn đề này nhưng tại sao cố tình chính là Lâm Nhược Kỳ? !

Nghĩ đến đây, Lãnh Như Phong nắm chặt hai quả đấm, rịn mồ hôi. . . . . .

Sau khi Lãnh Kiêu Hùng suy nghĩ một lát, ra lệnh, "Phái người theo dõi cô ta, nói không chừng có thể tìm ra một chút dấu vết."

". . . . . Vâng" Trong lòng Lãnh Như Phong chìm xuống, không khỏi nhíu nhíu mày, chỉ có thể đồng ý lời căn dặn của Lãnh Kiêu Hùng.

Anh không thể không thừa nhận, quả nhmấu chốt . . . . . .

Thật ra, anh đã sớm phái người đi trông chừng Lâm Nhược Kỳ rồi nhưng điểm xuất phát hoàn toàn khác với Lãnh Kiêu Hùng. Dĩ nhiên, anh ta làm như vậy, đơn giản vì lòng riêng của mình.

Từ lần trước lấy được sợi tóc của cô, sau khi xét nghiệm DNA so sánh, anh ta đã có thể xác định 100% Lâm Nhược Kỳ chính là "Cô" mà anh ta tìm kiếm nhiều năm! Truyện được dịch trực tiếp tại diễn.đàn.lê.quý.đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép

Anh ta vĩnh viễn nhớ hoàn cảnh lần đầu tiên gặp cô năm đó. . . . . .

Đó là một tối chạng vạng thứ bảy, cậu bé bỏ lỡ thời gian ăn cơm cố định trong cô nhi viện, nếu là lúc bình thường, cậu còn có thể đi nơi phòng bếp dì Lưu len lén ăn nhưng mỗi khi gặp thứ bảy, dì Lưu phải trở về nhà mình thăm cháu trai.

Hết cách rồi, cậu chỉ có thể len lén chạy đến phòng bếp tìm ăn, vừa đúng đụng phải bác Tường, một đầu bếp khác trong cô nhi viện đang làm bánh sinh nhật.

Bánh ngọt rất hấp dẫn, đính quả anh đào nho nhỏ đỏ thẫm, càng thêm hấp dẫn. Màu sắc đỏ tươi, ánh đèn chiếu đến càng tinh xảo đặc sắc. Chỉ là làm đẹp, hơn nữa chiếu sáng cả cái bánh ngọt, làm tăng thêm màu sắc không ít.

Cậu cảm thấy, đó nhất định là thức ăn ngon nhất cũng xinh đẹp nhất trên thế giới . . . . . .

Cậu đứng cách chỗ bánh ngọt không xa, lẳng lặng nhìn bác Tường làm xong bánh.

"Cháu đói bụng?" Bác Tường cũng là người tốt bụng hiền lành, dì Lưu đã nói, nếu dì không có ở đây, tìm bác Tường nhờ ăn.

Cho nên cậu khẽ gật đầu.

"Sống ở chỗ này chớ lộn xộn." Bác Tường quay đầu lại, nhìn một chút bánh

sinh nhật trên bàn, "Bác đi lấy chút gì đó cho cháu ăn."

Cậu hiểu được ý tứ của bác Tường: bánh ngọt này, cháu không đụng được.

Bác Tường vừa mới rời đi không lâu, trên cầu thang liền truyền đến tiếng bước chân vui sướng, còn kèm theo âm thanh giống như đập bóng.

"Cậu là ai? Cách xa bánh ngọt một chút! Thật bẩn!"

Cậu bé quay đầu lại nhìn thấy rõ người tới. Đó là một đứa bé trai quần áo sang trọng, tuổi tác cỡ cậu, trước sau như một vẫn dùng giọng nói ngạo mạn, đứa bé trai rất đẹp, mặt mày có chút giống con lai, nhất là đôi tròng mắt đen sáng chói xinh đẹp giống như viên ngọc đen, lộ ra lạnh lẽo.

Nhìn một cái cũng biết, đứa bé này là cậu chủ con nhà danh giá.

Cậu quả thật rất muốn ăn nhưng cuối cùng nhịn được, cậu không phải tên ăn xin càng không phải là ăn trộm, cho nên không hề nghĩ muốn chạm đến bánh ngọt này, chẳng qua ở xa xa nhìn tới mà thôi.

Chẳng lẽ, nhìn cũng không được sao?

Vì vậy, rất thản nhiên nói, "Tôi chỉ nhìn một chút."

Hiển nhiên, cậu lạnh nhạt ngoài dự liệu của đối phương, hoặc có lẽ bởi vì đã từng được người làm tôn sùng, đột nhiên đụng phải đinh, cậu chủ quý tộc có chút tức giận.

"Hừ, tôi vừa nhìn ánh mắt của cậu cũng biết cậu muốn ăn hết nó, còn nói chẳng qua nhìn một chút, tôi mới không tin!"

Nghe vậy, cậu cũng có chút giận, đang muốn bác bỏ, ngoài phòng bếp truyền tới một giọng nói non nớt của một bé gái: "Anh Tiểu Thần, anh đang ở đâu?"

Bé trai nghe vậy, quay đầu lại cao giọng đáp lời, "Tiểu Đào, anh đang ở nơi này!"

Chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần, một đứa bé gái mặc váy công chúa chạy vào. Bé gái tuổi vẫn còn rất nhỏ, bộ dáng có lẽ khoảng ba bốn tuổi, thế nhưng đôi mắt linh động, thông minh, tràn đầy sức sống tươi mới! Truyện được dịch trực tiếp tại diễn.đàn.lê.quý.đôn, mọi web khác

đều là phiên bản coppy trái phép

Đây là cảm giác đầu tiên cậu anh gặp cô bé! Trừ lần đó ra, cậu cảm thấy cô bé hồn nhiên đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn, mặc dù chưa nẩy nở, còn nét mập mập đáng yêu, nhưng mơ hồ có thể thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn chứa nét xinh đẹp.

Nhìn thấy bé gái chạy vào, đứa bé trai giống như tìm được thóp của cậu, chỉ vào bánh ngọt trên bàn nói, "Tiểu Đào, cậu ta muốn ăn bánh ngọt của em, anh đi lấy bánh ngọt tới cho em." Giọng nói vẫn ngạo mạn.

Cậu không ngờ đối phương chỉ trích cậu trước, còn nói cưỡng từ đoạt lí như vậy, trong lòng rất tức tối. Nhưng cậu không hề nói gì, dù sao gặp như vậy cũng không phải là lần một lần hai, cậu sớm đã thành thói quen bị người xem như tên ăn xin. . . . . .

Hừ lạnh một tiếng, cậu xoay người rời đi, không nhìn đứa bé trai kia nữa, cũng không nhìn cái bánh sinh nhật đó nữa. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ̃ღn。đàn。lê。qღuý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép

"Anh à, anh chờ một chút!" Bé gái đột nhiên mở miệng nói.

"Tiểu Đào! Em gọi cậu ta làm gì? Không sợ cậu ta bẩn sao? !"

Giọng nói bé gái véo von, mơ hồ còn mang theo một chút non nớt trẻ thơ, "Anh Tiểu Thần, mẹ đã nói có thức ăn ngon phải chia sẻ. Tiểu Đào ăn bánh ngọt sinh nhật, dĩ nhiên cũng muốn chia cho anh kia ăn."

Còn thiếu một bước cậu đã ra phòng bếp, bước chân dừng lại.

Quay đầu lại nhìn về phía bé gái kia, ánh đèn dìu dịu bọc quanh thân cô bé, cô bé đang nhàn nhạt cười, ánh đèn làm cho nụ cười ấm áp của cô bé giống như thiên sứ, khoảng cách xa như vậy nhìn cô bé, trong lòng cũng ấm áp. . . . . .

Cuối cùng cậu không thể ăn được bánh ngọt sinh nhật của cô bé, bởi vì bác Tường vừa đúng trở lại, mang cậu đi.

Sau đó, cậu và cô bé gặp mặt lần thứ hai, lần thứ ba, còn có nhiều lần hơn, cho đến khi cậu được cha nuôi nhận đi. Cách hơn nhiều năm, anh trở về tìm cô thì mới biết được cô đã được người nhận ra khỏi cô nhi viện. Cho dù anh

tìm thế nào cũng không tìm được bóng dáng của cô. . . . . .

Đây đã là chuyện mười sáu năm trước rồi nhưng ký ức của anh như vẫn còn mới mẻ. Đối với Lãnh Như Phong anh mà nói, đây là một đoạn trí nhớ vô cùng quý báu, có lẽ cả đời này cũng không thể quên được. . . . . .

"Đinh linh linh. . . . . ." chuông điện thoại di động vang lên gọi về ý thức của Lãnh Như Phong, phát hiện mình ở ngay trước mặt cha nuôi mất hồn.

Anh khẽ mỉm cười, khôi phục thái độ bình thường.

Cũng may, Lãnh Kiêu Hùng đang chú ý nhìn màn hình TV trên du thuyền, hi vọng phát hiện dấu vết nhiều hơn, không hề chú ý tới Lãnh Như Phong mất hồn. Mặc dù không biết tại sao cha nuôi vội vã muốn tìm được máy cd, nhưng đủ loại dấu hiệu chứng tỏ, máy cd đối với cha nuôi vô cùng quan trọng!

Nhìn điện thoại một chút, Lãnh Như Phong lập tức hiểu đối phương có việc gấp muốn báo, vì vậy cẩn thận che loa, xin chỉ thị, "Cha, xin cho con nhận điện thoại."

Lãnh Kiêu Hùng không hề lên tiếng, cũng không quay đầu, chẳng qua vẫy vẫy tay, tiếp tục chăm chú nhìn màn hình TV.

Lãnh Như Phong ra khỏi phòng sách, đi thẳng đến cuối hành lang yên lặng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn bốn phía, xác định không có người khác, lúc này mới nhận nghe điện thoại, "Này, là tôi."

Đối phương không dám chậm trễ, quả quyết báo cáo kết quả giám thị hôm nay.

Lãnh Như Phong hơi ngẩn ra, giống như không xác định, "Cái gì? ! Cậu nói lại lần nữa?"

Dường như đối với phương lại lập lại một lần nữa, anh ta rũ nửa mí mắt, vẻ mặt bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng, nhìn không ra một chút thay đổi: "Đối phương phát hiện ra cậu không?"

Đối phương trả lời không có. Lãnh Như Phong suy nghĩ mấy giây, nhưng trong mấy giây ngắn ngủi, bờ môi mím lại, buông ra, lại cắn cắn, rốt cuộc ra lệnh, "Tiếp tục giám thị! Kịp thời báo cáo!"

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt của Lãnh Như Phong như mặt hồ không gợn sóng mới từ từ tan vỡ, hiện ra dấu hiệu cuồng nộ.

"Rầm . . . . . ."

Một quyền nện vào mặt tường cứng rắn lạnh lẽo, phát ra tiếng va chạm thật lớn, dường như anh ta không cảm thấy đau. Nhưng đôi mắt như chim Ưng lạnh lùng đến cực điểm!

Đáng chết! Lại để cho Cơ Liệt Thần đi trước một bước!

Lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng, Lãnh Như Phong cũng không bị tin tức xấu bất ngờ đánh bại, thù hận đối với Cơ Liệt Thần càng sâu hơn trước, ý chí chiến đấu trong nháy mắt càng nồng đậm hơn mấy phần!

Sáng sớm, bờ biển đẹp không sao tả xiết.

Ngàn vạn tia sáng rực rỡ từ chân trời chiếu ra, phá vỡ không gian tĩnh lặng mát mẻ. Mặt biển xanh thẳm vô cùng mênh mông, từng cơn sóng lớn không ngừng đánh tới, va vào trên tảng đá, phát ra tiếng vang long trời lở đất, bọt trắng văng tung tóe.

Mặt trời lên cao, vạn tia sáng rực rỡ khúc xạ chiếu xuống mặt biển càng lộ ra vẻ xinh đẹp. Đợt sóng thối lui, nước biển tràn đầy, dưới ánh mặt trời chiếu vào, sóng biển giống như đứa trẻ bướng bỉnh nhảy nhót tung tăng trên mặt nước sáng rực.

Gió biển mằn mặn ẩm ướt, phất qua gương mặt đẹp trai của Cơ Liệt Thần như người yêu khẽ hôn.

Cơ Liệt Thần nhìn biển rộng, cảm nhận nó rộng lớn mạnh mẽ. Ánh mắt bay đi, mặt biển rộng bao la hùng vĩ mênh mông, đem thành phố chật hẹp, đông đúc, nhộn nhịp, tất cả đều ném lên chín tầng mây.

Phiền não, thù hận, bàng hoàng. . . . . Giống như vào thời khắc này tất cả đều trở về yên tĩnh.

Năm đó cha mẹ mới vừa qua đời, anh thường xuyên tới nơi này ngắm biển, mỗi lần tới đây, cũng sẽ có cảm nhận mới mẻ.

Anh thích nơi này, thích loại cảm giác gió lạnh tạt vào lồng ngực!

Lâm Nhược Kỳ lẳng lặng nhìn bóng lưng Cơ Liệt Thần cao gầy mạnh khỏe, cao ngạo, lẳng lặng cùng anh nhìn biển rộng, nhìn mặt trời mọc, lẳng lặng chờ đáp án của anh.

Cô biết đáp án của anh nhất định không thể tầm thường. . . . . .

Bây giờ gió quá lớn, Lâm Nhược Kỳ trở về trong xe lấy ra một cái áo khoác, hướng phía bên cạnh Nham Thạch đi đến gần Cơ Liệt Thần.

Đi tới bên cạnh anh, lẳng lặng đem áo khoác lên trên người anh, anh quay đầu nhìn cô cười. . . . . .

Nhẹ nhàng tựa vào trên vai anh, cùng với nhìn anh nhìn mặt biển cuộn trào ào ạt, rộng lớn mạnh mẽ. Mặt biển xanh thẳm cùng chân trời nối liền nhau thành một khối màu xanh dương, chậm rãi đội lên đất liền, mái ngói thủy tinh cổ xưa sáng bóng, mở ra không gian rộng lớn.

"Nhược Kỳ, anh kể chuyện cũ cho em nghe." Cơ Liệt Thần nhàn nhạt nói, cởi áo khoác cô phủ thêm cho anh, bao lấy cô thật kỹ.

Anh không biết nên nói thế nào chỉ có thể mở đầu như thế này. Anh nghĩ, không cần nói rõ cô nên biết anh đang nói chuyện cũ nhất định là về Nhà họ Cơ . . . . .

Quả nhiên, hiếm thấy Lâm Nhược Kỳ khéo léo gật đầu.

"Chuyện cũ là như vậy: hơn hai mươi năm trước, một thiên kim tiểu thư tên Nhiễm Phương vô cùng xinh đẹp, không để ý đến phản đối của người nhà, nhất là cha, trốn tránh rất nhiều người đàn ông theo đuổi, dám gả cho Cơ Lập Hàng, một người đàn ông nước ngoài có bối cảnh xã hội đen. Bởi vì gia tộc Cơ Lập Hàng có bối cảnh xã hội đen, kẻ địch quá nhiều, trong một cuộc tranh đấu bang phái, Cơ Lập Hàng muốn an toàn đem Nhiễm Phương lặng lẽ đưa đến nước Mĩ. Nửa năm sau, con của bọn họ ra đời, gọi là Cơ Liệt Thần. . . . . ."

Cơ Liệt Thần vẫn nhìn mặt biển mênh mông, giống như không phải nói đến chuyện cũ của mình.

Lâm Nhược Kỳ yên lặng lắng nghe.

"Có thể nói, Nhiễm Phương trải qua trăm cay ngàn đắng. Một cô gái, che giấu tên họ, một mình ở nước ngoài nuôi dưỡng con trai, không cần nghĩ cũng biết gặp rất nhiều khó khăn. Cuộc tranh đấu đó đã tiêu hao hết tinh lực nhiều năm của Cơ Lập Hàng, trong tổ chức có rất nhiều người thương vong, cũng may, ba năm sau rốt cuộc Cơ Lập Hàng thắng được cuộc tranh đấu bang phái. Sau đó, ông ta quyết định kết thúc kiếp sống Xã hội đen của mình, vì vậy liền giải tán tổ chức, đón vợ con yên dấu từ nước ngoài về, rốt cuộc người cả nhà đoàn tụ. . . . ."

Nói tới chỗ này, Cơ Liệt Thần đột nhiên dừng lại, trên ngực khẽ phập phồng, dường như hết sức đè nén tiếng nghẹn ngào.

Lâm Nhược Kỳ không quay đầu lại, không phải cô không dám nhìn vẻ mặt của anh, chẳng qua trực giác của cô tự nói với mình: nếu anh hết sức đè nén tiếng nghẹn ngào, chính là không muốn để cho cô nhìn thấy sự yếu đuối của mình.

Nhất định là anh nhớ lại một đoạn thời gian tốt đẹp trải qua cùng cha mẹ. Trí nhớ tốt đẹp và thực tế tàn khốc, dệt thành Cơ Liệt Thần bi thống hôm nay, loại đau khổ này nhất định rất đau, rất đau. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ đưa ra hai cánh tay của mình, ôm chặt hông của Cơ Liệt Thần, ôm thật chặt! Đem tiếng ngẹn ngào không rõ bao phủ trong ngực không rộng dày của mình.

Ngay cả Cơ Liệt Thần cũng không nghĩ đến, anh lại ở trong ngực cô gái nhỏ này phát tiết bi thương đè nén rất nhiều năm. Mặc dù, lồng ngực của cô nhỏ hẹp như vậy. . . . . .

Cơ Liệt Thần quay lại ôm Lâm Nhược Kỳ, ôm thật chặt, dường như muốn cả người của mình, cả trái tim, khảm vào trong cơ thể Lâm Nhược Kỳ, tiếng nghẹn ngào bị che giấu, còn lại một chút run rẩy.

Một hồi lâu, bình tĩnh lại, Cơ Liệt Thần chậm rãi đẩy ra ngực của cô. Anh phát hiện cô run lẩy bẩy, có lẽ bị gió lạnh thổi tới toàn thân rét run, vì vậy ôm lấy cô trở lại bên trong xe, ngồi ở trong xe cũng có thể nhìn cảnh đẹp trời biển nối liền.

Lâm Nhược Kỳ ngoan ngoãn ngồi, từ đầu đến cuối cũng không cắt lời anh, đợi ngồi vào chỗ của mình, lúc này mới dắt tay phải của anh, đặt ở trong hai

tay của mình, nhẹ nhàng xoa, vỗ vỗ, giống như đang cẩn thận an ủi anh. . . . .

Cô biết, chuyện cũ giờ mới bắt đầu.

"Người cả nhà đều cho rằng sau này có thể vượt qua những ngày bình yên nhưng ý nghĩ của bọn họ quá ngây thơ rồi, ở trong tranh đấu Xã hội đen, vĩnh viễn không có phân chia thắng bại. Bên thua luôn nghĩ tới phải báo thù như thế nào, mà bên thắng chỉ cần có một khắc thư giãn sẽ đưa tới họa chết chóc! Hậu quả kia chính là vợ chồng Cơ Lập Hàng chết bởi một tai nạn xe cộ có dự mưu, Cơ Lập Hàng đã chết ở ghế lái, vợ của ông đã chết trên đường đưa đi bệnh viện cấp cứu không có kết quả. . . . . Con của bọn họ mặc dù may mắn thoát nạn nhưng bởi vì chính mắt nhìn thấy được cha mẹ của mình chết, tinh thần bị sốc nặng. . . . . Một gia đình hoàn chỉnh vì vậy vỡ nát!"

Thân thể Lâm Nhược Kỳ khẽ cứng ngắc. Cô thật sự không thể nghĩ đến, tình tiết chuyện cũ sẽ phát triển theo hướng này.

Nói như vậy, cha mẹ anh . . . . . Bị báo thù hay sao? !

"Khi đó, con của bọn họ tuổi còn quá nhỏ, không biết ân oán đời cha, càng không biết tai nạn xe cộ căn bản không phải ngoài ý muốn, thật vất vả đón nhận thực tế cha mẹ đều mất nhưng vào một ngày, trong lúc vô tình nghe được dì của mình nói theo báo cáo điều tra của cảnh sát, cha mẹ của mình chết vì một tai nạn xe cộ có dự mưu! Nhưng thật đáng tiếc cảnh sát không tìm được bất kỳ đầu mối nào, cho nên án mạng này chấm dứt. . . . . ."

Có lẽ mới vừa trút hết, cho nên hiện tại dường như Cơ Liệt Thần rất bình tĩnh.

"Khi đó, đối với còn đứa trẻ như anh mà nói, xa xỉ nhất là ngủ một giấc ngon lành, bởi vì chỉ cần chìm vào giấc ngủ, trong đầu hiện lên cảnh tượng tai nạn xe . . . . . Vì vậy, gần 10 tuổi bé trai thề nhất định phải điều tra được hung thủ giết chết cha mẹ. Mấy năm sau, anh đi theo Heber học tập các loại võ thuật, đấm bóc, bắn súng, ngôn ngữ. . . . . Vì tẩy sạch thân phận của mình, mới vừa tròn 15 tuổi, anh một mình đi nước ngoài du học. Nửa năm sau, lại quen biết một người thầy rất tốt, dạy anh các loại bản lĩnh, bản lãnh anh đang có gần như đều học được từ người thầy đó. Khỏi cần nói, thầy huấn luyện hết sức nghiêm khắc, người bình thường căn bản không cách nào tưởng tượng. Cường độ huấn luyện cao làm cho thân thể anh gần như không có một chỗ là nguyên vẹn, bởi vì thường xuyên huấn luyện ma quỷ kéo dài đến

một tuần lễ làm cho toàn thân bị thương. . . . . ."

Chương 72: Tình yêu cuồng nhiệt muộn màng

Nói tới chỗ này, anh đột nhiên cười tự giễu, tiếp tục nói.

"Nếu không phải trải qua bao nhiêu lần phẫu thuật đổi da, những vết sẹo trên người của anh không thể nào mất đi. Dĩ nhiên, những cuộc phẫu thuật kia bản thân anh cũng trải qua cơn đau đớn. . . . . Mặc dù như thế nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới cha mẹ chết oan, anh cảm giác mình chịu đựng những đau đớn kia đều là đáng giá!"

Lâm Nhược Kỳ lắng nghe gần như muốn khóc lên nhưng cô vẫn chịu đựng.

Cô vẫn cảm thấy da tay của anh thật tốt nhưng làm sao đoán được đó là trải qua bao nhiêu lần phẫu thuật đổi da? Tại sao làm như vậy? Là vì che giấu anh chịu đựng trải qua huấn luyện đặc biệt, che giấu thực lực chân chính của mình trước mặt kẻ địch sao?

Không chờ cho cô ngẫm nghĩ, Cơ Liệt Thần vẫn tiếp tục chuyện cũ.

"Vừa tròn 22 tuổi, anh lập tức về nước, ở nhà cũ cha mẹ để lại một lần nữa gây dựng sự nghiệp của mình. Thật ra, khi đó ở nước ngoài, sự nghiệp của anh đã sớm nổi trội, chẳng những xây dựng lại 'Liệt Diễm' mà còn tiếp nhận sản nghiệp của cha ông. Trở về nước, chẳng qua là anh cảm thấy đã đến lúc nên trở về nước. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ hiểu, nói một cách khác chính là đã đến lúc nên điều tra hung thủ hại chết cha mẹ của anh rồi.

Lúc này suy nghĩ của Lâm Nhược Kỳ vẫn còn rõ ràng, lập tức phát hiện đầu mối trong đó. Nếu 22 tuổi Cơ Liệt Thần trở về nước, bây giờ cũng đã qua năm năm qua không sai biệt lắm, nhưng tại sao đã qua lâu như vậy còn chưa tra ra hung thủ? Chẳng lẽ chuyện có biến?

Quả nhiên, một giây kế tiếp nghe Cơ Liệt Thần nói.

"Vốn ở nước Mĩ, anh đã điều tra được một chút manh mối, căn bản xác định được mục tiêu, nhưng muốn đưa hung thủ ra công lý còn cần chứng cớ xác

thực. Anh không có nghĩ tới khi anh cố gắng muốn trở nên mạnh mẽ, thực lực của đối phương cũng từ từ trở nên mạnh mẽ. Hơn nữa, anh trở về nước, lập tức đưa tới sức chú ý của hung thủ, vì vậy anh nghĩ muốn trước mặt một đối thủ mạnh, tận dụng mọi thứ tìm ra nhược điểm, còn phải tìm được chứng cớ năm đó, dĩ nhiên khó càng thêm khó, tất cả chuyện này vẫn cứ đứng yên. Mấy năm tiếp theo, hai phe bắt đầu ngầm đấu tranh. Bên ngoài mặt, hai bên có qua lại nhưng bên trong ngầm cạnh tranh mạnh mẽ với đối thủ. . . . . ."

Nghe đến đây, Lâm Nhược Kỳ không chỉ nghĩ tới Lãnh thị mà còn nhớ Tang Tuyết Phù đã từng nói với mình, bậc cha chú nhà họ Cơ và nhà họ Lãnh cũng không qua lại, chẳng lẽ theo lời Cơ Liệt Thần chính là Lãnh thị?

Không nhịn được tính tò mò của mình, cô nhỏ giọng ngắt lời nói, "Anh nói là . . . . . Lãnh thị?"

Cơ Liệt Thần mỉm cười, anh nghiêng đầu nhìn về phía cô, mỉm cười thản nhiên, ánh mắt dịu dàng yên lặng ngừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, bàn tay ấm áp vuốt ve mặt của cô, trong ánh mắt có một chút thâm ý khó đoán.

"Nhược Kỳ, thật ra em rất thông minh, sau này nếu ai nói em ngốc, anh sẽ đánh người đó."

Lâm Nhược Kỳ có chút đen mặt, đang nói chuyện cũ anh còn tâm trạng nhạo báng cô, thật không biết mới vừa rồi là người nào đau lòng khổ sở, ôm cô khóc rống như vậy . . . . . .

Đột nhiên, cô nghĩ tới cái gì, vội vàng hỏi: "Nếu anh biết hung thủ là ai mà bọn họ lại lợi hại như vậy, vậy anh không sợ hung thủ phái người tới ám sát anh sao?"

Hừ lạnh một tiếng, Cơ Liệt Thần quay đầu lại nói: "Ừ, suy đoán của em ngược lại có lý nhưng bọn họ không dám tùy tiện làm như vậy. Thứ nhất, qua nhiều năm đứa bé trai đã trưởng thành, ở Nam Thành cũng đã có thế lực của mình, đối thủ muốn giết anh là không thể nào, ít nhất trong thời gian ngắn làm không được."

Lâm Nhược Kỳ ngớ ngẩn. Khó trách Lư Đăng Bảo được bảo vệ tốt như vậy. . . . . .

Như đã nói qua, muốn trong một đêm giết anh cũng không phải là chuyện dễ

dàng, coi như thành công, khẳng định cũng sẽ đưa tới chấn động lớn khắp thành, mà những thành viên "Liệt Diễm" cũng sẽ không bỏ qua cho hung thủ. Trừ phi đối phương vạn bất đắc dĩ, nếu không sẽ không dễ dàng đùa với lửa như vậy. . . . . .

Đang muốn phát ra một tiếng thở dài, lại nghe thấy Cơ Liệt Thần hít thở thật sâu một cái, nhìn bộ dáng định tiếp tục nói chuyện cũ của mình rồi.

"Bởi vì thực lực hai bên tương đương, trong vài năm hai bên đều ở trạng thái giằng co không phân cao thấp. Trải qua một thời gian cố gắng, các thành viên tổ chức dưới tay anh rốt cuộc tra được một chút dấu vết, đúng lúc này anh gặp được một cô gái nhỏ rất đặc biệt. Cô bé này là nữ y tá thực tập ở một bệnh viện, bởi vì một sự hiểu lầm, cô bé này cho rằng anh bị bệnh ung thư không còn sống lâu nữa, vì vậy anh có một ý tưởng, đâm lao phải theo lao, tung tin ra ngoài, cố ý để cho đối thủ biết tin tức anh mắc bệnh ung thư để đối phương buông lỏng cảnh giác, từ đó thành công lấy được chứng cớ duy nhất. . . . . là máy cd. Mặc dù chứng cớ này vẫn còn rất nhiều điểm đáng nghi nhưng anh tin tưởng cách ngày thành công đó không xa."

Nói tới chỗ này, Cơ Liệt Thần đã thở ra một hơi, hai mắt nhắm lại, chờ phản ứng của cô.

Nói cách khác, chuyện cũ tới đây có lẽ đã nói xong. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ nghe xong có chút hoảng hốt, kết cục mặc dù không tính là kết cục, phần cuối chuyện cũ làm cho cô không ngờ. Hơn nữa, từ trong đoạn cuối này của Cơ Liệt Thần, cô dần dần nghe được điểm đáng ngờ.

"Chờ một chút, anh...anh là nói. . . . . Anh không phải là người bị bệnh ung thư?" Giọng nói Lâm Nhược Kỳ có chút run run.

"Đúng vậy! Ngày đó bởi vì anh và tay anh chị Điền Lão Thất đấu với nhau, phần mềm bị bầm tím nên phải vào bệnh viện, Giường 16 ban đầu bị quản gia Heber đuổi đi, cho nên, căn bản anh cũng không phải là người mà nữ y tá đó cho rằng 'người bệnh ung thư tinh hoàn'! "

"Anh... ý của anh là. . . . . Anh không phải là. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ vô cùng hoảng sợ ngẩng lên đầu như có chút không tin, chưa tỉnh hồn nhìn khuôn mặt của Cơ Liệt Thần, giống như muốn xem anh có phải đang nói đùa hay không.

Nhưng sắc mặt anh vô cùng nghiêm túc, không có chút ý tứ nói đùa!

Anh yên lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hoang mang sợ hãi, không nói gì. . . . . .

Im lặng chốc lát, mới lên tiếng.

"Thật xin lỗi, đã nói cho em biết quá muộn, nhưng bây giờ anh đã nói ra, em sẽ tha thứ cho anh không?" Lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ, nhẹ nhàng mang theo một chút chờ đợi và ăn năn.

Cơ Liệt Thần khổ sở mỉm cười, nhìn cô, chờ đợi đáp án của cô. . . . . .

Yên tĩnh, bao quanh hai người trẻ tuổi bên trong xe.

Tất cả tới quá đột ngột làm cho đầu óc Lâm Nhược Kỳ rơi vào trạng thái hỗn loạn. Cô không biết mình nên phản ứng như thế nào, rốt cuộc đợi đến khi cô Phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện ra trên mặt mình ướt nhẹp, trước mắt cũng trở nên mơ hồ.

Thì ra. . . . . Cô khóc nghẹn ngào!

Đầu tiên là mơ hồ rất nhỏ tiếng, nước mắt đong đầy trong hốc mắt cô, cô kinh ngạc trừng to mắt nhìn anh, muốn nhìn rõ anh nhưng nhìn thế nào cũng không thấy rõ, càng nhìn càng mơ hồ, càng nhìn càng muốn khóc.

Chính cô cũng không hiểu rõ tại sao phải khóc. Bởi vì anh không có bệnh nên quá vui mừng mà khóc? Bởi vì anh lừa gạt cô nên bi thương chảy nước mắt?

Suy nghĩ một chút không biết đáp án. . . . . .

Một hồi lâu, nức nở dần dần chuyển thành tiếng khóc lớn, kèm theo đó Lâm Nhược Kỳ chậm rãi nâng cao tay, từng hồi từng hồi đánh ở trên người anh.

Thay vì nói đó là đánh, không bằng nói là vỗ vào, bởi vì khóc thút thít, tay của cô không nắm ra hình quả đấm, hơn nữa cô căn bản không còn chút sức nào, hơi sức toàn bộ dùng để khóc. . . . . .

Thấy cô lại bị mình làm khóc, trong lòng Cơ Liệt Thần rất khó chịu, một

giây kế tiếp, ôm cô thật chặt vào trong lòng ngực mình.

Lâm Nhược Kỳ cũng không đẩy anh ra mà nằm ở trên người của anh, cứ khóc như vậy, khóc rất đau lòng. Bộ dáng của cô cực kỳ nhếch nhác nhưng cô hoàn toàn không để ý, giống như muốn phát tiết oán giận của mình, đem tất cả nước mắt nước mũi cọ ở trên người anh.

Cho đến khi khóc mệt, cô mới phát giác mình bị Cơ Liệt Thần ôm thật chặt, trong lòng giận kinh khủng, quả đấm mạnh mẽ đấm lên sống lưng kiên cố của anh. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ𝔢n。đàn。lê。q𝔢uý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Cô đánh trúng rất đau, anh vẫn không buông tay. Lâm Nhược Kỳ biết hơi sức của mình rất lớn, anh bị đánh như vậy nhất định là rất đau, ngay cả cô cũng cảm thấy mu bàn tay đau đớn lại có chút không đành lòng. . . . . .

Loại tâm trạng này rất mâu thuẫn nhưng lại không có cách nào, chỉ để mặc cho anh ôm, cũng không nói gì.

Rốt cuộc thấy cô an tĩnh lại, lúc này Cơ Liệt Thần mới buông cô ra, đôi tay khoác lên hai vai của cô lên, yên lặng nhìn cô, đáy mắt không cách nào che giấu.

Thấp giọng, dịu dàng nói xin lỗi: "Anh biết anh sai rồi, anh biết anh phạm vào tội chết. . . . . Cầu xin em đừng tức giận có được không?"

Cơ Liệt Thần thừa nhận, mình cũng chưa từng cầu người. Cho nên, duy nhất lần này anh cầu xin tha thứ nghe rất không cảm động, dĩ nhiên Lâm Nhược Kỳ nghe xong cảm thấy anh rất không có thành ý, chẳng những không có hiệu quả bớt giận, ngược lại như thêm dầu vào lửa.

Cô tức giận quay mặt, nghiêm mặt nhìn phía ngoài cửa sổ, đối với lời anh nói mắt điếc tai ngơ.

Tha thứ? Cơ Liệt Thần, anh lừa em lâu như vậy anh cảm thấy em có thể dễ dàng tha thứ cho anh sao?

Anh biết, đây là thái độ cô muốn chọn lựa chiến tranh lạnh. Đây chính là trạng thái bết bát nhất, nếu như cô tiếp tục đánh anh, mắng anh cũng tốt, chỉ cần phát tiết được, nói không chừng oán giận sẽ tiêu mất. Nhưng cô muốn chiến tranh lạnh với anh, anh thật sự không cách nào.

Đối với Cơ Liệt Thần, cô chiến tranh lạnh là trừng phạt cũng là thử thách.

Chán nản hỏi "Không có ý định để ý đến anh sao?"

Cầu xin em đừng giấu ở trong lòng được không? Cho dù em tiếp tục đánh anh, mắng anh, anh cũng sẽ chịu đựng . . . . . .

Lâm Nhược Kỳ nghiêng đầu, bắt chước thái độ kiêu ngạo thường ngày của anh, đối mặt anh, mặc dù chiều cao của mình không chiếm ưu thế, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn, bộ dáng quyết liệt rất có mấy phần đáng sợ. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ҉n。đàn。lê。q҉uý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Cô tàn khốc vặn hỏi, "Anh biết trong khoảng thời gian này em rất rối loạn không? Xem anh là người bệnh, hàng ngày quan tâm đến cảm xúc của anh, em ngu xuẩn biết bao nhiêu anh biết không? Em tin tưởng anh như vậy nhưng anh lừa gạt em. . . . . ."

Nói xong, nước mắt lại muốn rớt xuống.

Cơ Liệt Thần vội vàng dùng lòng ngón tay cái lau cho cô, lại bị cô tránh thoát. Không chỉ như thế, giống như phát tiết tức giận của mình, Lâm Nhược Kỳ hung tợn trừng mắt liếc anh một cái.

Lớn tiếng thét lên: "Anh có biết tay của anh rất xù xì, khi lau trên mặt của em. . . . . Thật là đau hay không! Đừng đụng em! Hơn nữa, bị một tên lường gạt như anh đụng, em sẽ cảm thấy buồn nôn!"

Cơ Liệt Thần bắt đầu lo lắng, bất đắc dĩ cười khổ nói, "Đừng như vậy. . . . . Sở dĩ sẽ kéo dài lâu như vậy là vì anh cảm giác mình không có lòng tin".

Lâm Nhược Kỳ hơi ngẩn ra, nhưng rất nhanh tự động chối bỏ giải thích của anh.

Phán quan khát máu Cơ Liệt Thần tiếng tăm lừng lẫy cũng có lúc không có lòng tin, nói ra ai tin? ! Dù sao cô không tin. Rõ ràng là thiết kế bẫy dẫn cô chui vào trong. . . . . .

Lỗ mũi đau xót, Lâm Nhược Kỳ càng cảm giác mình là một đứa rất ngốc, thế nhưng vừa nghe thấy anh nói không có lòng tin, trái tim nhỏ run lên. . . . . .

Cơ Liệt Thần biết cô không tin, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, tiếp tục nói, "Anh thật sự không có lòng tin. Một mặt là vì lấy đại cục làm trọng, các thành viên 'Liệt Diễm' đã nỗ lực lâu như vậy, anh không muốn bỏ lỡ cơ hội, kéo càng lâu đối với anh, đối với 'Liệt Diễm' cũng không tốt; mặt khác, cũng là nguyên nhân quan trọng nhất, anh lo nếu ngay cả lý do duy nhất có thể buộc em ở lại cũng không còn, em sẽ lựa chọn rời khỏi anh. . . . . Đây là chuyện anh vô cùng lo lắng."

Cả người trong nháy mắt gần như hỏng mất. . . . . .

Một giọt lệ chậm rãi rơi trên mu bàn tay mình, man mát lành lạnh, còn có chút đau xót.

Trong lòng của Lâm Nhược Kỳ nói không ra là ngọt ngào hay chua xót, đầu giống như mất đi năng lực suy nghĩ, hoàn toàn bị lời nói của Cơ Liệt Thần làm cho kinh hãi. . . . . .

Nghĩ không được, đoán không ra, đầu cũng đã bắt đầu đau, trái tim cũng đau.

Một lúc lâu, cô lắc đầu một cái, tức giận mắng: "Vậy tại sao bây giờ anh muốn nói cho em biết sự thật? Bởi vì chúng ta đã kết hôn cho nên anh cảm thấy cho dù nói cho em biết sự thật cũng có thể dùng giấy kết hôn buộc em lại đúng không? Anh ngốc nghếch sao? ! Không biết kết hôn còn có thể ly hôn sao! Em thấy anh muốn thay đổi kỷ lục Guinness, làm người đàn ông cưới nhanh nhất trên toàn thế giới, đúng không? !"

Một đoạn văn này trong nháy mắt làm cho anh bị nghẹn gắt gao. Cách mắng người của cô gái này cũng đặc biệt như vậy!

Nhưng Lâm Nhược Kỳ vẫn chưa nói hết mạnh mẽ lên án, cô tiếp tục nói: "Anh biết đoạn thời gian đó em rất khổ cực không? Bởi vì lo lắng cho anh, lo lắng bệnh tình của anh chuyển biến xấu, em cẩn thận đối xử với anh, còn nghĩ nếu như có thể ở bên cạnh anh nhiều thêm một chút, cho dù thật sự chết cùng anh, em cũng chấp nhận! Nhưng bây giờ, em phát hiện, em thật sự là đứa rất ngốc nghếch, ngốc nghếch đến nỗi xem lời nói dối của anh là thật lòng! Cơ Liệt Thần, em nhìn lầm anh, em. . . . . ."

Cơ Liệt Thần nghe xong trong lòng run sợ, cố đè nén tự trách trộn lẫn chua xót đã lâu, không biết làm thế nào để trút ra.

Dưới tình thế cấp bách, gương mặt đẹp trai của anh chợt đè xuống, môi cực nóng hung hăng mút vào môi cô, đầu lưỡi thừa dịp cô không để ý, liền nhẹ nhàng linh hoạt trượt vào!

Cô muốn phun ra đầu lưỡi nóng này nhưng anh lại gắt gao ngăn môi của cô, bá đạo nhưng không mất đi dịu dàng trằn trọc và ma sát, để cho cô muốn trốn cũng trốn không thoát, muốn tránh cũng không tránh thoát, mặc cho đầu lưỡi của anh giống như ngọn lửa đốt trong miệng cô. . . . . .

Nhưng trong lòng có tiếng nói tức giận tố cáo.

Lâm Nhược Kỳ, tại sao cô có thể không có tiền đồ như vậy, bị anh đeo bám dai dẳng liền tha thứ cho anh sao? Không được a, cô nên rất tức giận mới đúng, nên để cho anh cũng nếm thử mùi vị bị trừng phạt mới đúng! Nếu tha thứ cho anh ngay, cô thật sự là không có tim không có phổi. . . . . .

Cơ Liệt Thần không biết suy nghĩ trong lòng Lâm Nhược Kỳ, chỉ một lòng muốn dùng hành động nói cho cô biết: mặc dù trước đó anh lừa cô nhưng thật lòng muốn tốt cho cô. Cho nên, nụ hôn này phải vô cùng ra sức hôn nhưng cử động như vậy ngược lại kích thích Lâm Nhược Kỳ.

Bởi vì anh càng triền miên hôn sâu, cô càng cảm thấy xấu hổ khó tả.

Trong cơn tức giận, cô quyết định cắn miệng !

"Ưmh . . . . . ." người đàn ông cau mày, rên lên một tiếng.

Lần này, Cơ Liệt Thần thật sự buông tay ra, cũng buông miệng ra. Bởi vì Lâm Nhược Kỳ cực kỳ hung ác cắn xuống, hung hăng cắn lưỡi của anh, đau đến anh cũng khó có thể chịu đựng lên tiếng rên rỉ. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ̃ღn。đàn。lê。qღuý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Có thể nghĩ, cô tức giận bao nhiêu. . . . . .

Cơ Liệt Thần che miệng mình, có thể cảm nhận mùi máu tươi trong miệng, anh không nhổ ra máu tươi mà trực tiếp nuốt vào trong cổ họng, chỉ cảm thấy nuốt vào bụng tất cả đều là khổ sở. . . . . .

Nhíu mày rậm nhìn cô chằm chằm, phát hiện cô căn bản cũng không quay

đầu lại nhìn anh, trong đôi mắt hẹp dài của anh dần dần chứa đầy ủy khuất.

Thật lâu, bất đắc dĩ cầm tay của cô nói: "Đừng nóng giận được không? Em đánh cũng đánh rồi, khóc cũng khóc rồi, mắng cũng mắng rồi, còn cắn anh chảy máu, chẳng lẽ vẫn không thể tha thứ cho anh sao? Bà xã, bây giờ anh là chồng của em, em thật nhẫn tâm không cần anh nữa?" Truyện được dịch trực tiếp tại diễ̃ღn。đàn。lê。qღuý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Vừa nghe thấy anh dùng giọng điệu vô tội nói chuyện, Lâm Nhược Kỳ càng thêm nổi giận.

Cơ Liệt Thần, anh được đấy, tên khốn kiếp, cũng bởi vì vẻ mặt hiền lành, cũng bởi vì giọng điệu vô tội nên Lâm Nhược Kỳ em mới có thể bị lừa. Sau này, em sẽ không tin tưởng anh nữa, sẽ không, cũng sẽ không nữa!

Bật thốt lên: "Không! Em sẽ không tha thứ cho anh! Tuyệt sẽ không tha thứ cho anh!"

Khóc nức nở, nghe giống như là lời thề, thật ra càng giống như là thổ lộ.

Dường như còn chưa đủ hả giận, cô tránh thoát bàn tay của anh, ‘rắc’ một tiếng mở cửa xe, nhấc chân chạy về phía vách đá. . . . . .

Cơ Liệt Thần vẫn đang may mắn: Hoàn hảo cô chưa nói muốn ly hôn. Cơ Liệt Thần mơ hồ cảm thấy chuyện còn có thể xoay chuyển, chẳng qua muốn làm cho cô gái nhỏ này suy nghĩ lại cần tốn hao một chút thời gian và tinh lực.

Nhưng cử động này của Lâm Nhược Kỳ là hoàn toàn hù được Cơ Liệt Thần rồi.

Anh không ngờ Lâm Nhược Kỳ sẽ tức giận như vậy, lầm tưởng cô muốn làm ra chuyện ngốc gì đó, ngay cả xe cửa cũng quên đóng nhấc chân đi theo. Sau khi đuổi theo cô, lập tức từ phía sau ôm thật chặt thân thể cô, không để cho cô bước đi nửa bước.

"Nhược Kỳ, em đừng như vậy! Đừng dọa anh có được không? ! Em nói muốn anh làm thế nào em mới có thể tha thứ cho anh? Hả?"

Cơ Liệt Thần lo lắng thở gấp, trong miệng lẩm bẩm nói thầm. Đôi môi ở trên

tóc của cô, trên gò má, bên cổ không ngừng cọ sát, anh ôm cô chặt như vậy gần như gió thổi không lọt làm cho cô không thở nổi. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn.đàn.lê.quý.đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Thật ra, cô chỉ muốn đi xuống xe hóng mát một chút, ở trong xe cô cảm thấy mình sắp không thở nổi muốn ngất đi, lại không nghĩ rằng bị anh hiểu lầm.

Điều này không giống với dự đoán của cô, cô cho rằng mình nói lời kia rất tàn nhẫn đã đủ tổn thương mặt mũi của anh rồi. Điều quan trọng là sau khi cô nói xong lời nói kia, ngay cả mình cũng cực kỳ khó chịu.

Nhưng anh không có tức giận? Còn ôm chặt lấy cô không thả. . . . . .

Anh như vậy làm cho trong lòng cô chua xót, lại có một chút cảm giác ngọt ngào nho nhỏ, cô không phân rõ rốt cuộc mình đang tức giận hay là đang may mắn anh không có bệnh. . . . . .

Tóm lại, tâm trạng rất phức tạp. Cô cảm thấy mình rất vô dụng, chỉ có thể đem toàn bộ tức giận trút trên người Cơ Liệt Thần.

Cô dùng sức giãy giụa, cực kỳ tức giận kêu lên: "Anh buông em ra! Sắp siết chết em rồi! Có nghe thấy không? Buông em ra!"

Không ngờ, anh chợt bắt đầu ăn vạ, "Không buông! Trừ phi em đáp ứng anh không làm chuyện điên rồ, nếu không anh vẫn ôm em!"

"Anh!" Cô tức giận.

Tên khốn kiếp này! Anh nhìn thế nào cho rằng cô muốn làm chuyện ngốc hả? Cô sẽ không vì tên vô sỉ lường gạt như anh đi làm việc ngốc !

Thấy anh chặt chẽ không buông tay, không thể làm gì, Lâm Nhược Kỳ bắt đầu dùng chân đạp anh nhưng tư thế này giống như là quyết tâm muốn ăn vạ cô, căn bản cũng không nhúc nhích. . . . . .

"Cơ Liệt Thần, con mắt nào của anh nhìn thấy em muốn làm chuyện ngốc hả ? ! Rõ ràng là anh không đúng, tại sao em phải đi làm việc ngốc? ! Đã đủ ngốc nghếch rồi em không muốn vì anh lại đi làm chuyện ngốc nghếch! Nhanh buông ra, có nghe thấy không? ! Anh cho rằng làm như vậy em sẽ tha thứ sao? Em cho anh biết không có cửa đâu!"

Lâm Nhược Kỳ tùy tiện chửi mắng đánh đập, ngược lại làm trong lòng Cơ Liệt Thần thở phào nhẹ nhõm, trên mặt không nhịn được giãn ra.

Chỉ cần cô còn để ý đến anh, mặc kệ là đánh hay mắng cũng không tốt bằng để ý đến anh. . . . . .

"Vậy thì tốt, bây giờ anh buông em ra nhưng em phải bảo đảm không làm chuyện ngốc nghếch." Cuối cùng, khóe môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt, rất dịu dàng mà cô quen thuộc.

Thật ra Lâm Nhược Kỳ muốn biểu hiện rất cứng rắn nhưng nhìn đến nụ cười của anh thì không khỏi hoảng hốt.

Nghĩ lại, vừa tức mình hoảng hốt, trong lòng hạ quyết định, cô hung hăng nói: "Cơ Liệt Thần, em nói trước cho anh biết, em không làm chuyện ngốc nghếch nhưng không có nghĩa em sẽ tha thứ cho anh! Cho nên, mặc kệ về sau anh nói những gì, làm những gì, em xem như không nghe thấy, không nhìn thấy!"

Ai ngờ, anh giống như nghe được một chuyện cười lớn, nhếch miệng cười cười, "Được, không thành vấn đề. Chỉ cần em không làm chuyện điên rồ, như thế nào cũng được. Sau này, mọi việc đều do bà xã nói là được!"

Cô cứng họng. Người này lại vẫn trêu chọc cô!

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, thật muốn tát cho anh một bạt tai!

Đang lúc này điện thoại di động của anh vang lên, anh một tay ôm chặt hông của cô, một tay nghe điện thoại, cũng nhỏ giọng nói cho cô đừng phản kháng: "Đừng làm rộn, là dì. . . . . Vâng, dì, vâng, chúng cháu cũng tốt, ở bên bờ biển xem mặt trời mọc đấy. . . . . Không phải, tối hôm qua có chút hiểu lầm nhỏ chọc Nhược Kỳ tức giận, cho nên cháu mang cô ấy tới đây giải sầu. . . . . Vâng, dì yên tâm, chúng cháu không có chuyện gì. . . . . Vâng, vâng, là lỗi của cháu, cháu đã nói xin lỗi. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ không ngờ Cơ Liệt Thần đã nói toàn bộ cho dì nghe, trong lòng càng thêm tức giận. Người này, hoàn toàn như mèo khóc chuột giả từ bi gì đó!

Không chỗ nổi giận, một cùi chỏ thúc vào bên hông của anh.

"Ôi chao!" Anh lại kêu thành tiếng. . . . . .

Tên khốn kiếp này!

Lâm Nhược Kỳ hung hăng trợn mắt nhìn sang nhưng anh nhìn cô cười quỷ dị một tiếng, nói điện thoại tiếp: "Không có chuyện gì, dì, dì không cần lo lắng, mới vừa rồi là. . . . . Nhược Kỳ trừng phạt cháu, vâng. Dì muốn nói chuyện với cô ấy? A, được. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ ngây dại. Dì muốn cô nghe điện thoại? Chuyện này. . . . . .

Phương hướng phát triển của câu chuyện càng lúc càng không giống dự đoán của cô. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn๖ۣۜđànlê๖ۣۜquýđôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Không thể nghi ngờ, khi biết anh không có bệnh cô vui vẻ. Trừ vui vẻ, chính là cảm giác xấu hổ bị lừa gạt. Cho nên cảm thấy rất ủy khuất, bị lừa thảm như vậy, ngu đến cực độ, nói thế nào cô cũng phải chiến tranh lạnh với anh nửa tháng mới đúng.

Hơn nữa, theo cô tưởng tượng, tình tiết phải phát triển theo hướng nghiêm túc, tất cả tình tiết có thể xuất hiện phải là bi tình, nhưng trên thực tế không có một người nào cợt nhã giống như anh bây giờ!

Cô khóc đến đau lòng như vậy, anh nhìn không ra được sao? Rõ ràng trình diễn một bi kịch, lại bị anh biến thành một hài kịch. Đáng giận nhất là tất cả tức giận của cô lúc đánh trên người Cơ Liệt Thần, cũng giống như là nện trên một cục bông mềm mại vô lực, đều bị anh hấp thu, tình thế hoàn toàn mất khống chế a. . . . . .

Tại sao cô lại quên Cơ Liệt Thần căn bản là một tên ác ma vậy? ! Nhưng cô không có biện pháp ở trước mặt dì vạch trần bộ mặt của anh, bởi vì tối hôm qua cô còn đồng ý với dì, phải chăm sóc cho Cơ Liệt Thần ... Vân Vân. . . . . .

Thật là gậy ông đập lưng ông a. . . . . .

Cô vô lực nhìn điện thoại di động anh đưa tới trong tay, chỉ đành phải nhận, lặng lẽ nói: "Vâng, dì, cháu là Nhược Kỳ. . . . . ."

"Nhược Kỳ a, xảy ra chuyện gì sao? Tối hôm qua Tiểu Thần khi dễ cháu sao?"

". . . . . Không có, không phải vậy."

"Vậy còn tức giận không? Vợ chồng son mới vừa kết hôn đều như vậy, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, ồn ào quậy một chút cũng sẽ qua. Vợ chồng nào không có lúc gây gổ, cuộc sống gia đình bình an sẽ trôi qua. Nhược Kỳ, cháu cảm thấy dì nói đúng không?"

". . . . . Vâng, dì, dì nói rất đúng." Lâm Nhược Kỳ không nói nên lời.

"Vậy thì tốt, cháu hiểu được đạo lý này là tốt. A đúng rồi, cháu đưa điện thoại cho Tiểu Thần, dì còn có lời muốn nói với nó một chút."

Lâm Nhược Kỳ đáp một tiếng, tức giận trả điện thoại cho Cơ Liệt Thần. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn๖ۣۜđànlê๖ۣۜquýđôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Chờ anh và dì nói chuyện điện thoại xong, cô hung hăng nói một câu đầy nhẫn tâm: "Gà 16, anh không cần mang bà dì ra đối phó em, cầu xin anh giống như đàn ông có được không? ! Chuyện hai chúng ta, tự chúng ta giải quyết không được sao? !"

Ai ngờ, Cơ Liệt Thần cất điện thoại di động, mày kiếm nhảy lên, trong mắt phượng yêu mị, tràn mập mờ: "Hả? Bà xã, em cảm thấy đêm hôm trước anh biểu hiện không giống đàn ông? Vậy tối nay chúng ta thử lại một chút. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết. . . . . .

Không chấp nhặt với lưu manh!

Cô cắn răng: "Em nói như vậy tại sao anh còn chẳng biết xấu hổ? Thật sự da mặt dày có thể làm bánh xe! Hừ!"

Trong lúc nhất thời, cô không tìm ra từ ngữ thích hợp hơn để mắng anh, sau đó xoay người tức giận đi tới trong xe: "Không để ý tới anh! Em muốn đi về!"

Lần này, Cơ Liệt Thần hoàn toàn yên tâm, trên mặt rốt cuộc hiện ra nụ cười

thắng lợi, nhìn theo bóng lưng cô, mặt tràn đầy dịu dàng chỉ có thể dùng một từ ‘thúi’ trong tiểu thuyết ngôn tình để hình dung . . . . . cưng chìu.

Nơi cô có thể trở về dĩ nhiên chỉ có Lư Đăng Bảo số 1!

Nói một cách khác, cho dù cô tức giận cỡ nào, cuối cùng trốn không thoát lưới tình anh tỉ mỉ dệt thành!

Trong lòng nhất thời mềm mại không nói được, giống như một quả tim cũng biến thành kẹo đường, mềm mại, ngọt ngào và ấm áp nhét đầy trong tim anh. Môi mỏng khêu gợi khẽ nâng lên, trong mắt tràn ra ấm áp khiến cho gương mặt đẹp trai của người đàn ông này vốn đẹp mắt càng phát ra tinh xảo.

Theo sát hai bước, nắm lấy vòng eo nhỏ của cô, cô hung hăng quay đầu lại, ai ngờ vừa quay đầu lại, liền bị anh nhẹ nhàng hôn một ngụm nhỏ trên gò má.

"Bà xã, đừng nên náo loạn nữa, rất kỳ cục. Tất cả thủ hạ của anh đều nhìn thấy, hình tượng Cậu chủ Cơ ưu nhã cao quý sớm đã bị em hủy trong chốc lát rồi, chẳng lẽ em còn muốn phơi bày chuyện hai chúng ta gây gổ sao? Nếu em tiếp tục giận dỗi, anh không ngại vò đã mẻ lại sứt, áp dụng biện pháp kích thích hơn . . . . . ."

Cố ý dừng lại, trên mặt Cơ Liệt Thần tràn đầy quỷ dị nhìn cô, khóe miệng tà tà nâng lên một đường cong làm cho Lâm Nhược Kỳ cảm thấy tê dại da đầu.

"Thủ hạ của anh?" Cô ngạc nhiên, lầm bầm hỏi ngược lại, "Anh. . . . . Anh muốn làm gì?"

Cô vẫn cho rằng tối hôm qua chỉ có hai người bọn họ ở chỗ này, lúc nào lại chui ra thủ hạ của anh ? Vội vàng quay đầu, hai mắt nhìn quanh một lúc lâu, cũng không nhìn thấy một người nào.

Nghi ngờ hỏi, "Anh lại gạt em? Có người đâu? Rõ ràng . . . . . ."

Không đợi cô nói xong, Cơ Liệt Thần huýt sáo, "Véo . . . . . ."

Lập tức, trong bụi cỏ bốn góc Đông Nam Tây Bắc, bóng dáng của bốn người đàn ông to khỏe nhanh chóng lao ra, A Bưu, A Hải cũng ở trong đó.

Ngao, ông trời!

Lâm Nhược Kỳ nhìn một chút, vẻ mặt kịch liệt thay đổi. . . . . .

Trong lúc vẻ mặt cô kinh ngạc, Cơ Liệt Thần cười lớn, tay bóp chặt bên eo cô không buông lỏng: "Đừng làm rộn, tối qua bọn họ coi chừng chúng ta cả đêm, cũng nên để cho bọn họ về nghỉ ngơi, chẳng lẽ em còn muốn cho bọn họ nhìn thấy hai chúng ta đánh nhau ở chỗ này ?"

Lâm Nhược Kỳ im lặng, cuối cùng hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, một cước đá qua: "Nhìn thấy thì thế nào? Em chịu đựng đủ tên khốn kiếp anh rồi !"

Bọn cận vệ không được ra lệnh, vẫn đứng tại chỗ, thấy một màn như vậy không khỏi nhìn nhau, quay mặt cười trộm.

Ôi chao, lão đại đang đùa giỡn bà xã mình, còn rất yêu nữa. . . . . .

Cơ Liệt Thần không hề tức giận, trong mắt nhấp nháy ánh sáng không hề có ý tốt, chậm rãi nói: "Nếu không sợ bị nhìn thấy, vậy chúng ta có thể làm chuyện khác, ví dụ như xe xốc ở cạnh bờ biển ..... vân vân, anh nghĩ bọn họ rất thích nhìn thấy. . . . . ."

Dứt lời, ôm lấy cô ngồi vào sau xe, trực tiếp đè thân thể của cô đặt ngay tại chỗ ngồi, bắt được tay cô bảo vệ ngực, môi chính xác không sai chụp xuống, một cái tay khác đã lưu loát vén vạt áo váy của cô. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ khóc không ra nước mắt. . . . . .

Cô hoàn toàn không ngờ, sau khi kết hôn Cơ Liệt Thần, quấn quít chặt lấy, công lực so với trước kia không bì kịp, cô rất muốn giữ vững cái loại lo lắng khổ sở tối qua, muốn thẳng thắn từ chối anh nhưng với thủ đoạn đeo bám dai dẳng của anh, hoàn toàn không có cách. . . . . .

Lưu manh a lưu manh, triệt để Đại Lưu Manh. . . . . .

"Anh buông . . . . . ." Một chữ em còn chưa ra khỏi miệng, lưỡi của anh đã xông vào, bàn tay càng thêm được voi đòi tiên, theo khe hở áo váy, trơn trượt thành thạo duỗi tới trước ngực, bao lấy quả mềm mại ấm áp. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn.đàn.lê.quý.đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ nhìn chằm chằm cửa xe bị anh cố ý rộng mở, tuyệt vọng, tên khốn kiếp này, sau này cô làm sao làm người đây? Mặc dù, cô luôn luôn da mặt dày, thế nhưng chuyện phong tình như thế cô vẫn không làm được. . . . . .

Cũng may, Cơ Liệt Thần chỉ trêu chọc cô một chút thôi, thừa dịp cô không cách nào thở, thở dốc một chút, buông lỏng cô. Ở vành tai cô nhỏ giọng nói một câu: "Bà xã, mặc kệ em tức giận thế nào, anh cũng sẽ không để cho em rời khỏi anh!"

Sắc mặt cô khẽ ửng hồng, tim đập rộn lên, đó là bị anh tức giận, nhất định là. . . . . .

Anh cười hài lòng, kéo lại quần áo cho cô, đóng kỹ cửa xe, lúc này mới trở lại ghế lái, vừa khởi động xe, vừa nói: "Trở về thôi, một đêm ở lại trong xe cũng không thế nào ngủ, nên về đi nghỉ ngơi thật tốt."

Lâm Nhược Kỳ thuận miệng đáp một tiếng.

Cùng anh náo loạn một đêm đúng là mệt mỏi, cô dựa nghiêng vào chỗ ngồi, chưa đầy mấy phút đã nhắm mắt. . . . . .

Sau một tiếng.

Trở lại Lư Đăng Bảo, Heber cung kính mở cửa xe cho Cơ Liệt Thần.

Cơ Liệt Thần đặt ngón tay ở bên môi, ra dấu, ý bảo đừng làm ồn Lâm Nhược Kỳ ngủ, quả nhiên Heber thả nhẹ bước chân. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ๏n。đàn。lê。q๏uý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Cơ Liệt Thần cẩn thận ôm lấy Lâm Nhược Kỳ, rón rén đi tới trong phòng ngủ. Có lẽ cảm giác đi lại đong đưa, cộng thêm còn chưa chìm vào ngủ sâu, đi tới nửa đường Lâm Nhược Kỳ đã tỉnh.

Lúc mở mắt ra, đập vào mắt là chiếc cằm hoàn mỹ như bức tượng điêu khắc của Cơ Liệt Thần, tròng mắt đen thâm thúy, mày kiếm dày rậm, cả khuôn mặt đẹp trai khiến người si mê. . . . . .

Cô sửng sốt chừng năm giây, phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng lật người

nhảy ra ngực của anh, ngay cả Cơ Liệt Thần cũng không ngờ động tác cô nhẹ nhàng như vậy.

Cơn giận trong lòng còn chưa tan, trên mặt cứng ngắc, Lâm Nhược Kỳ vuốt vuốt đầu tóc rối bời, lạnh lùng nói: "Em đi ngủ đây!"

Nói xong cũng đi tới phòng ngủ của mình.

Cơ Liệt Thần mỉm cười, cũng không gấp gáp, giống như con báo đốm vẫn lười biếng, nhàn nhã bước chậm đi theo phía sau cô, ánh mắt sắc bén rất hứng thú chăm chú nhìn vẻ mặt và từng cử động của cô. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ quay đầu lại nhìn anh một cái! Thật hỏng bét, dường như người kia muốn theo tới rồi, phải nhanh trở về trốn thôi.

Thật ra, trốn cũng như không trốn, dù thế nào hai phòng ngủ của bọn họ thông nhau. Nhưng trong lòng nóng nảy, cô căn bản không nghĩ tới điểm này, tay chân luống cuống chạy vội tới cửa phòng ngủ, giơ tay lên vặn tay cầm cửa. . . . . .

Đột nhiên ngây người.

Cửa không mở ra!

Sửng sốt một hai giây, cô dùng sức vặn mạnh tay cầm cửa, sau ba tiếng cạch cạch cạch, không có kết quả. . . . . .

Cô cau mày cắn môi, rốt cuộc phát hiện có cái gì không đúng. Đầu tiên nghĩ đến chẳng lẽ cửa này đổi khóa? Không thể nào, không ai nói với cô chuyện này. Còn muốn nghĩ, đột nhiên nhớ ra gì đó.

Nghiêng đầu, nhìn về phía sát vách.

Cơ Liệt Thần anh đôi tay đang ôm ngực, dựa nghiêng ở cửa phòng ngủ, vẫn thong thả cong môi cười, nhìn cô, yên lặng nhìn cô, giống như đang chờ cô tự chui đầu vào lưới. . . . . .

"Cơ Liệt Thần! Phòng ngủ của em xảy ra chuyện gì vậy? !"

Anh nhún vai một cái, bên môi vẫn đong đưa nụ cười yếu ớt, tâm trạng cực tốt, lơ đễnh nói: "Bà xã, sao em quên mất? Ngày hôm qua chúng ta đã kết

hôn rồi, nói cách khác bây giờ chúng ta đã là vợ chồng, là vợ chồng đương nhiên phải ngủ chung một phòng, cho nên Heber cho người dời tất cả đồ đạc của em đến trong phòng ngủ của anh rồi."

Sững sờ hai giây, cô phục hồi lại tinh thần, nhất thời gương mặt trở nên màu đỏ tím.

Một giây kế tiếp, cắn răng nghiến lợi nói: "Anh. . . . . cố ý!"

Hừ, không trách được anh không có theo sát đi lên, còn dáng vẻ xem kịch vui, thì ra đã sớm đã có mưu ma chước quỷ!

Bật cười khì khì, Cơ Liệt Thần vui vẻ cười nói, "Đương nhiên là cố ý! Em là vợ của anh, dĩ nhiên là phải ngủ chung phòng với anh, chẳng lẽ, em tính mới vừa kết hôn liền chia phòng?"

Cô ngẩn ra, xoay người đi lên lầu hai. Cũng không quay đầu lại quẳng xuống một câu: "Em đi ngủ phòng khách!"

Lâm Nhược Kỳ ý thức được tín hiệu nguy hiểm, hôm nay ở chung phòng với anh, hiện tại anh là người đàn ông khỏe mạnh bình thường. . . . . Lấy tính tình của Cơ Liệt Thần, anh sẽ làm Liễu Hạ Huệ sao?

Mới là lạ!

Tâm niệm vừa động, tình nguyện một mình ngủ phòng khách, mạo hiểm bị người làm chê cười cũng không thể ngủ trong phòng ngủ của anh!

Cô vừa bước nhanh hơn, vừa quay đầu lại liếc mắt nhìn Cơ Liệt Thần phía sau lưng. Thật khóc không ra nước mắt! Người này lại theo kịp rồi !

Cô thầm kêu không tốt, mắt thấy không đường chạy trốn, Cơ Liệt Thần cười như không cười, hai cánh tay giương nhẹ, chặn đường của cô.

"Nếu bà xã nói muốn ngủ phòng khách, vậy thì ngủ phòng khách là được, thỉnh thoảng thay đổi chỗ cũng không tồi."

Đang nói, đã cười ôm cô vào lòng.

Không sai, anh đang cười! Hơn nữa còn cười rất gian!

"Anh! Buông em ra!" Lâm Nhược Kỳ muốn tránh thoát, đáng tiếc, sức lực cách xa, cô tự nhiên biết rõ.

Cơ Liệt Thần cười khẽ, quay đầu lại hướng trong hành lang kêu một câu: "Không có gì, tôi và mợ chủ nhỏ muốn đi ngủ!"

Oa. . . . . .

Gương mặt Lâm Nhược Kỳ đỏ lên thành màu gan heo.

Anh quả thực là điên rồi! Anh không biết nói như vậy sẽ làm bọn người làm trong hành lang cười nhạo sao? !

"Ai muốn đi ngủ? Em mới không. . . . . ." Giọng nói của cô bị bịt kín, đang ở trên cầu thang, Cơ Liệt Thần dùng môi ngăn lại tất cả chống cự của cô.

Ông trời! Dù thế nào chậm lụt, cũng nên nhìn ra ý đồ của anh rồi !

Dưới tình thế cấp bách, Lâm Nhược Kỳ bắt đầu dùng móng tay dùng sức cào lồng ngực của anh nhưng anh lại bắt được tay của cô, trực tiếp vác cô vào phòng.

"Gà 16! Anh...anh buông em ra! Anh là đang cưỡng hiếp! Cưỡng hiếp, có nghe thấy không? ! Em muốn kiện anh. . . . . ." Không để ý hình tượng của mình nữa, buột miệng bắt đầu mắng to, hy vọng có thể ngăn cản động tác của anh.

Nhưng càng nói như vậy, càng khơi dậy dục vọng chinh phục của anh.

Cơ Liệt Thần bắt đầu làm thật, trực tiếp đè cô ở trên cửa, môi liền rơi xuống, rơi vào trên gáy cô, đôi tay thuần thục thô bạo đã giật ra áo sơ mi của cô.

Soạt một tiếng, cúc áo rơi xuống.

"Gà 16! Em. . . . . A. . . . . Đau, anh là tên lường gạt! Đại Lưu Manh! Tên khốn kiếp! A. . . . . ."

Mắt phượng nhíu lại, anh xấu xa dùng sức cắn mạnh, đau đến cả người cô run rẩy, rồi lại dâng lên luồng ấm áp quen thuộc ở trong người.

Cô phản kháng, cô muốn kêu nhưng cô hai tay của bị anh kìm ở sau lưng,

một cái tay khác của anh nâng cổ của cô, môi của anh chuyển qua trên môi của cô, hai chân bị kẹp thật chặt không thể động đậy, cô có thể cảm giác người đàn ông kín đáo lại ẩn nhẫn sôi trào.

Lưng của cô rất đẹp, đường cong xinh đẹp mảnh khảnh, đồng thời, phần lưng của cô cũng là vùng cô nhạy cảm, đêm hôm trước anh cũng thấy được. Lúc này, anh cố ý trêu đùa cộng thêm anh chuyên tâm kích tình hôn, kích thích ba nơi rung động nhất trong cơ thể cô. . . . . .

Anh cho cô không gian thở dốc, ngón tay nhảy lên, đẩy ra móc áo, áo lót rơi xuống, da thịt mềm mại áp sát vào áo sơ mi của anh, lập tức truyền đến cảm giác tê dại không thể ức chế.

"Cơ Liệt Thần, không cần. . . . . ."

Từ lúc đầu hung hãn, đến bây giờ biết được chống cự vô dụng liền cầu khẩn, bộ dạng cô điềm đạm đáng yêu làm cho dục vọng chinh phục của anh càng thêm tăng vọt, động tác lại rất dịu dàng.

"Nhược Kỳ. . . . . ." Anh ngậm dái tai của cô, nhẹ nhàng cắn cắn, ở bên tai cô nói nhỏ, mùi Bạc Hà nhàn nhạt quen thuộc dường như thấm vào từng tế bào trong cơ thể cô, cảm giác vô lực chi phối cô.

"Nhược Kỳ. . . . . Nhược Kỳ. . . . . ." Anh dùng giọng nói đặc biệt hấp dẫn gọi tên cô, lại một lần nữa bắt được môi của cô, "Nhược Kỳ. . . . . Em là vợ của anh, em phải tận nghĩa vụ, tại sao có thể nhẫn tâm để anh bị nghẹn?"

Lâm Nhược Kỳ: ". . . . . ."

Tên Đại Lưu Manh này! Nói chuyện càng lúc càng rõ ràng rồi, uổng cho cô trước kia còn cảm thấy anh rất tao nhã quý tộc, thật ra trong xương cũng hạ lưu!

Hơn nữa, ai làm anh nghẹn hả? Rõ ràng tối ngày trước mới làm qua. . . . . .

Không còn kịp suy nghĩ nữa, chỉ cảm thấy nụ hôn của anh giống như rút hết hơi của cô, gương mặt của cô rất nhanh bị kìm nén đến đỏ bừng.

Anh đột nhiên cười, bỏ qua môi cô, khẽ chạm như chuồn chuồn lướt nước, "Em rõ ràng rất thích anh hôn. . . . . ."

Cô biết, anh nhất định cố ý nói như vậy.

Cô chán ghét trừng mắt, "Gà 16! Anh thật buồn nôn! Người nào thích. . . . ."

"Thật sao?" Anh không giận ngược lại cười, "Càng buồn nôn hơn vẫn còn ở phía sau. . . . . ."

Cô biết anh muốn làm gì nhưng khổ nỗi không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể mặc cho môi anh ác liệt ở trên da thịt mềm mại của cô in dấu, giống như nhiều đóa hồng mai nở rộ. . . . . .

"Cơ Liệt Thần!" Cô gầm lên.

Phàm là chỉ cần là đàn ông cũng sẽ hiểu đây là cô đang giãy giụa cuối cùng nộp khí giới đầu hàng, anh tiếp tục ác ý hôn, vẫn hôn, vẫn hôn, từ cổ của cô đến vai của cô, đầu lưỡi khẽ liếm dấu ấn Liệt Diễm trên vai. . . . . .

Cô nghe trong tai mình truyền đến tiếng ong ong, thân thể cứng ngắc làm trái với ý nguyện của cô bắt đầu hòa tan. . . . . .

Một khi cửa mở ra, giống như lũ lụt, thú dữ, không thể chống đỡ, không cách nào khống chế.

Lý trí đã sớm ném sau ót.

Ý thức đã sớm một mảnh hỗn loạn.

Cả người giống như bồng bềnh giữa không trung, bắt cũng bắt không được, sờ cũng không sờ được, mềm mại bay bay giống như một khối bông gòn bị gió thổi lên rồi lại vĩnh viễn không thể chạm đất. . . . . .

"Cơ Liệt Thần. . . . . Không cần. . . . . ." Một tiếng này khẽ rên, hoàn toàn đánh mất ý cảnh cáo.

Cô tựa ở trên cửa, chân sắp đứng không vững.

Anh hài lòng cười, "Bà xã, ngoan, chúng ta đến trên giường, nơi này không thoải mái. . . . . ."

Anh ôm lấy cô, đi về phía giường lớn rộng hai mét. Truyện được dịch trực

tiếp tại diễ̃ღn。đàn。lê。qღuý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Trong chốc lát, chỉ thấy quần áo không ngừng bay xuống, áo sơ mi của anh, quần, váy của cô, còn có quần áo lót của nhau. . . . . .

Anh ôm lấy cô, bàn tay ở trên người cô giống như một đốm lửa, dường như trong nháy mắt muốn thiêu đốt cô. Dần dần thân thể của cô xảy ra biến hóa, như một đóa hoa kiều diễm, tỏa ra mật ngọt hương thơm.

Lâm Nhược Kỳ khó nhịn thở khẽ, uốn éo người, mồ hôi thấm ra da. Hai mắt cô mông lung, hung hăng nhìn anh chằm chằm, xấu hổ không dứt.

Mày kiếm anh nhảy lên, cười, cười vô cùng hấp dẫn nhưng không cợt nhã. Một giây kế tiếp, đang lúc cô lơ đãng liền tà tà mãnh liệt tiến vào, mang theo sức lực như dã thú xông tới. Tư vị kia. . . . . đau thấu xương, mới biết liếm nó cũng ngon.

Vui thích vận động, rỉ ra một loạt cảm giác tê dại, chạy khắp trong cơ thể của cô, hơi thở của cô phun trong gối mềm mại, tạo ra tiếng mập mờ.

Cô rất muốn nhẫn nại nhưng không cách nào nhẫn nại, bởi vì sa vào loại vui vẻ này là hưởng thụ cao nhất.

Khẩn yếu nhất là anh không nhịn được nắm vòng eo mảnh khảnh của cô, như muốn đem tất cả điên cuồng trút vào trong cơ thể cô, càng lúc càng điên cuồng. Mà loại điên cuồng này quét sạch mỗi một tấc thần kinh trên người Lâm Nhược Kỳ, cuối cùng, cuối cùng đạt tới cực hạn cô khóc lên, không thể chịu đựng thân thể run rẩy, giống như thân thể đã thành nước mà linh hồn đã thành mưa. . . . . .

Sau khi tất cả kết thúc, khối bông cô không cách nào chạm đất lúc này rốt cuộc tìm được đáy, cả người đã giống như hạt châu rơi lả tả, xụi lơ ở trên giường.

"Nào, bây giờ cho chồng em đánh giá đi, còn cảm thấy buồn nôn không? Hay là còn muốn buồn nôn thêm một chút nữa không?"

Anh ôm thật chặt thân thể mềm mại không xương của cô, thở dốc hỏi.

Thật ra, mục đích của anh chỉ muốn kéo dài thời gian mà thôi. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ đã mệt mỏi liền lườm anh một cái, thể lực cũng không có chớ nói chi là trả lời anh. Cô nửa nằm rạp trên lồng ngực rắn chắc của anh, lẳng lặng chờ dư vị rút đi. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn.đàn.lê.qúy.đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

"Tại sao không nói chuyện? Ừ. . . . . Xem ra, em đối với biểu hiện của anh còn chưa đủ hài lòng. . . . . ." Anh tự hỏi tự đáp.

Một giây kế tiếp, cô kinh ngạc kêu to ra tiếng, "A. . . . . Anh!"

Chờ Lâm Nhược Kỳ ý thức được anh muốn làm gì thì đã quá muộn.

Bàn tay anh giống như gọng kìm bóp chặt hai cánh tay của cô, căn bản không cho phép cô thối lui. Trước một lớp mồ hôi sau khi kích tình còn chưa chảy hết, lại nổi lên mồ hôi đầu đầy. Hơn nữa, Lâm Nhược Kỳ kinh hãi phát hiện, người đàn ông này thể lực đã khôi phục còn chưa nói, ngay cả xung động cũng tăng thêm một bậc so với lúc nảy!

"Anh! Anh đủ rồi!" Cô kêu to ra tiếng.

"Bà xã, anh cũng chỉ tự thể nghiệm để cho em biết một chút, thân thể của chồng em rất tốt!" Cơ Liệt Thần cố nén khoái cảm như muốn bay lên chín tầng mây, hôn mồ hôi thấm gò má cô, giọng nói tỉnh táo trầm ổn nhưng tràn đầy hấp dẫn mập mờ, "Ngoan, buông lỏng một chút, đi theo khát vọng của mình. . . . . Em sẽ càng lúc càng thích."

Lâm Nhược Kỳ nghe xong càng thêm vừa ghét vừa giận.

Cái người đàn ông Quý tộc ưu nhã thích đùa bỡn này, căn bản là siêu cấp ác ma tư tưởng xấu. Vẫn lừa gạt cô, trêu chọc cô, trêu chọc cô không nói, một lát nói cái gì "Đây là thân thể của chồng em rất tốt", một lát còn nói cái gì "Đi theo khát vọng của mình, em sẽ càng lúc càng thích " . . . . . .

Khát vọng cái lông a! Mẹ nó, hiện tại cô khát vọng duy nhất chính là xuống giường tẩn anh một trận roi cho đã! Chỉ tiếc hiện tại cô không có biện pháp xuống giường. . . . . .

Vì vậy, chỉ có thể dùng ngôn ngữ kêu gào uy hiếp anh : "Gà 16! Anh là tên lường gạt! Anh không cần quá vô sỉ! Có tin một chút nữa xuống giường, em cầm roi quất chết anh hay không!"

Một giây kế tiếp, thắt lưng liền bị anh nắm đến sít sao!

Nhất thời trong lòng hoảng hốt. Ông trời, thân thể của anh mạnh khỏe thế này sao? Lại vẫn tới? !

Nghĩ lại, cô nên cảm thấy vui vẻ mới đúng, dù sao thân thể chồng mình rất khỏe mạnh, đây là chuyện đáng giá ăn mừng nhưng tại sao cô có một loại cảm giác hơi sợ?

Trong lòng đang ước đoán, người đàn ông khẽ cười tà mị. . . . . .

"Bà xã? Roi của em đâu?" Anh cong lên một nụ cười, "Em đã không có, vậy đến lượt anh quất em là được. . . . . Dùng cây roi mà em và anh cũng thích. . . . . Để cho em nếm thử mùi vị muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong!"

Giọng anh chứa đầy dục vọng, rất bá đạo xâm chiếm, mà giọng điệu cũng đầy màu sắc như vậy.

Thật là một người đàn ông đáng hận a. . . . . .

"Ưmh. . . . ." Lâm Nhược Kỳ sợ hãi thở gấp, còn muốn mở miệng nói chuyện, lại không có kết quả. Thân thể kiều diễm nhộn nhạo, nơi cổ họng phát ra một loạt tiếng rên rỉ, "Không. . . . . Không cần. . . . . Thần. . . . . Em sắp chết rồi. . . . . "

Cô thật cảm giác mình sắp chết, anh giống như một con mãnh thú không biết thoả mãn, điên cuồng ăn chán chê. Anh ngẩng đầu cắn cằm của cô, giọng nói khàn khàn, ở cô vành tai lẩm bẩm nói nhỏ: "Anh muốn em sung sướng! Bà xã, thích loại cảm giác này không?"

Cô đã vô lực đáp lại, nằm ở trên người anh, đã sớm nhập vào tiết tấu của anh.

Tất cả giác quan của Lâm Nhược Kỳ bị run rẩy chiếm lấy, cực độ khoái cảm từng đợt từng đợt vỗ vào thân thể của cô, tâm linh của cô, hồn phách của cô.

Cuối cùng, mệt mỏi chiến thắng tất cả, Lâm Nhược Kỳ thật sự chống đỡ không nổi, rốt cuộc trong thở gấp hôn mê bất tỉnh. Cơ Liệt Thần cũng kiệt sức, hư mềm vuốt ve gương mặt của cô, ôm cô vào trong ngực.

Thật lâu, Cơ Liệt Thần mới chậm rãi đem Lâm Nhược Kỳ ôm vào trong phòng tắm, tắm rửa sạch thân thể mệt mỏi rã rời của hai người.

Không còn bị bó buộc vì người bị bệnh "Ung thư tinh hoàn", lần này Cơ Liệt Thần triệt để thoái mái!

Lúc tắm rửa sạch thân thể cho cô, tắm tắm, lại không nhịn được muốn cô một lần nữa. Dù sao trước đó đã hai lần phát tiết, lần này, anh dịu dàng rất nhiều, chẳng qua Lâm Nhược Kỳ đang ngủ mê man không thể nhận lấy anh dịu dàng như nước.

Anh ôm cô thật chặt, thõa mãn hôn gương mặt của cô, chẳng qua Lâm Nhược Kỳ ở trong lòng anh rầm rì, anh cưng chìu vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cười cười, thay cô lau khô thân thể, lúc này mới ôm cô lên giường.

Cá nước thân mật, hết sức hoàn mỹ!

Một giấc ngủ này, ngủ có thể nói là trời đất mù mịt. Lâm Nhược Kỳ tỉnh lại thì đã là sáng sớm hôm sau.

Lâm Nhược Kỳ xoa xoa mắt buồn ngủ mông lung, tỉnh táo lại, cảm giác thân thể của mình rất mệt mỏi, rất đau, giống như bị xe máy nghiền nát rất đau đớn. Bản năng xê dịch thân thể một cái, phát hiện thân thể nhỏ nhắn của mình chịu đựng một phần ba trọng lượng thân thể Cơ Liệt Thần! Truyện được dịch trực tiếp tại diễ̃ღn。đàn。lê。qღuý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Một cánh tay rắn chắc vòng chắc bên eo của cô, hai bắp đùi to khỏe đè xuống thân của cô. . . . . .

Lập tức, nhớ lại buổi chiều kịch liệt ngày hôm qua. Trong nháy mắt Lâm Nhược Kỳ liền tỉnh táo, nhanh chóng kéo chăn bông đắp ở thân thể của mình, không thể nào tin nổi, ngày hôm qua còn kêu gào nói không sẽ tha thứ cho anh nhưng lại cùng anh làm nhiều giờ. . . . . .

Ngao, ông trời! Sau này mặt cô đặt ở chỗ nào? ! (cô vốn là da mặt dày, bây giờ còn lo lắng vấn đề này sao?)

Nhất thời, trợn mắt trừng trừng: "Cơ Liệt Thần! Anh ngồi dậy cho em!"

Thật vất vả dọn ra một cái chân, dùng sức đạp anh.

Cũng không biết anh thật còn đang ngủ hay giả bộ không nghe thấy, thân thể như con sư tử ngủ say, lười biếng nằm ở trên giường, cho dù cô đạp bao nhiêu chân cũng không thay đổi.

"Này! Anh có nghe thấy không, ngồi dậy cho em!"

Lâm Nhược Kỳ ra sức đẩy anh ra, rút thân thể mình ra mới thở một ngụm lớn.

Lúc này rốt cuộc Cơ Liệt Thần có chút phản ứng, lười biếng nâng mí mắt nhìn tấm chăn bao bọc mình thật chặt, anh gạt ra một mảng lớn cho Lâm Nhược Kỳ, trêu nói: "Bà xã, cho anh ngủ tiếp một lát, tối qua em giày vò anh muốn chết rồi. . . . . ."

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ như bị sấm sét trong sống ngoài khét.

Người này, thật đúng là không biết xấu hổ! Rốt cuộc là ai bị ai giày vò muốn chết a. . . . . .

Cô vừa tức giận quát, vừa nhanh chóng bò xuống giường, bắt đầu ở trong phòng khách to lớn tìm quần áo của mình. Khi lục tìm đến áo sơ mi trắng của Cơ Liệt Thần thì vẫn không quên hung hăng ném qua trên giường lớn.

Đợi đến khi rốt cuộc nhặt được bộ váy của mình thì lúc này Lâm Nhược Kỳ mới phát hiện ra cái áo sơ mi trắng và quần lót thêm một ô vuông nhỏ, đều bị Cơ Liệt Thần gấp gáp xé nát, bị xé nát đến mức căn bản không thể che đậy thân thể. . . . .

Nét mặt Lâm Nhược Kỳ hở ra, rất tức tối ngẩng đầu nhìn cậu chủ nào đó vẫn nằm sấp ngủ.

Bất chấp tất cả, giậm chân hai, ba bước đi tới bên giường, mò lên áo sơ mi trắng lúc nảy quăng cho anh, đang chuẩn bị mặc, bên hông đột nhiên căng thẳng, cả người bay lên, liền rơi vào vòng tay ấm áp ôm trong ngực.

Khuôn mặt người đàn ông hết sức mè nheo không muốn xa rời xa cổ của cô, luyến tiếc vợ yêu một buổi tối cùng nhau cọ xát rời khỏi mình, mười ngón tay đan vào nhau, hai cánh tay ôm, chỉ muốn tiếp tục hưởng thụ thế giới tốt đẹp của hai người.

Anh khẽ cắn ngón tay có chút lành lạnh của Lâm Nhược Kỳ, đầu lưỡi liếm qua chiếc nhẫn trên ngón vô danh hai người, nhẹ giọng hỏi. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ๏n。đàn。lê。q๏uý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

". . . . . Bà xã, chúng ta đi du lịch trăng mật thôi."

"Không được!" Cô lập tức gạt bỏ, nói giỡn, cô còn chưa tha thứ cho anh, tại sao anh có thể xem chuyện "Ung thư tinh hoàn" làm như không có xảy ra, tránh ra không đề cập tới thì cũng thôi đi, còn nói cái gì đi du lịch trăng mật? !

Đây là vấn đề lịch sử còn để lại! Không giải quyết xong, sẽ hậu hoạn vô cùng!

Cười khẽ một tiếng không thể phát hiện, người đàn ông bắt đầu kiên nhẫn đeo bám dai dẳng rồi.

Ôm lấy Lâm Nhược Kỳ, bàn tay Cơ Liệt Thần chậm rãi di chuyển ở trên da thịt tinh tế của cô. . . . . Khẽ liếm, chậm rãi hôn bả vai nhỏ bóng loáng, hưởng thụ hơi thở ngọt ngào của cô.

"Đi đi, hả?"

Lời nói thoảng nhẹ, như đường cát hòa vào mật ong, nhàn nhạt tiêu tán ở trong căn phòng ấm áp, càng có cảm giác bình an.

Lúc này hai người giống như hai con mèo nghỉ ngơi ở dưới ánh mặt trời ấm áp vuốt móng cho nhau, hạnh phúc thoải mái, tốt đẹp đến khiến cho người ta không đành lòng quấy rầy lẫn nhau. . . . . .

". . . . . Biết tại sao nhẫn kết hôn phải đeo vào trên ngón vô danh không?" Cơ Liệt Thần vừa vuốt ve ngón tay nhỏ bé của cô, vừa nhẹ giọng hỏi.

Lâm Nhược Kỳ bối rối, không quá thích ứng anh đột nhiên nói sang chuyện khác.

Hơi chống thân thể lên một chút, nửa nằm ở trên giường ước lượng ngón tay hai người, trừng mắt nhìn, hỏi ngược lại: "Không biết. Anh biết?"

Không thể tin nhìn lại anh. Khóe miệng người đàn ông khẽ vẽ ra một đường cong, khẽ nụ cười khiến cho Lâm Nhược Kỳ có chút hoảng hốt.

Anh gật đầu một cái, lầm bầm nói nhỏ: "Truyền thuyết ngón áp út kết nối với trái tim. Chiếc nhẫn chính là ‘Chiếc nhẫn ước hẹn’, thông qua ngón áp út trói buộc chặt chẽ trái tim người yêu."

". . . . . ." Trói buộc chặt trái tim người yêu?

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ cứng lại, trong hơi thở không khỏi đau xót. . . . . .

"Ừ, bởi vì chiếc nhẫn là một đôi. Trói lại đối phương bỏ chạy không được nữa."

Lâm Nhược Kỳ im lặng: ". . . . . Lời này, anh tin tưởng?"

Một Trùm Xã hội đen lại có thể nghiên cứu đối với chiếc nhẫn như vậy, Cơ Liệt Thần, anh thật giỏi!

Không nhịn được châm chọc: "Làm sao anh biết cái này? Đoán bừa hả ?"

Cơ Liệt Thần thoáng suy yếu một cái. Thật đúng là bị cô đoán trúng!

Mày rậm nhăn lại, anh tự động bỏ qua lời vô nghĩa của Lâm Nhược Kỳ, đứng thẳng người dậy, kéo đầu Lâm Nhược Kỳ, dùng sức hôn một cái. Không khí tốt như vậy cũng không thể để cô tùy ý cắt đứt. . . . . .

Cười híp mắt lại nghiêm túc nói: "Bà xã, em yên tâm, anh vĩnh viễn cũng sẽ không trốn! Cho nên. . . . . ."

Người đàn ông ngưng mắt nhìn ánh mắt của cô, nhẹ nắm hông của cô, nhẹ nhàng vụn vặt hôn khuôn mặt của cô, "Em cũng đừng nghĩ chạy mất!"

Vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ bé ửng hồng của cô, ở trên trán của cô lại hôn một ngụm nhỏ.

Cuối cùng, lại vòng trở về đề tài: "Cứ quyết định như vậy, ngày mai chúng ta phải đi hưởng tuần trăng mật."

Chương 73: Du lịch trăng mật

Trước khi Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ đăng ký kết hôn, hai người đang trong thời kỳ chiến tranh lạnh.

Một cậu chủ nào đó than thở: "Heber, tôi bị vứt bỏ rồi."

Heber yên lặng gật đầu: "A."

Cơ Liệt Thần đầy vạch đen: "A cái gì a, phản ứng của ông là sao? Tôi nói tôi bị vứt bỏ rồi !"

Heber: "Xem đi, giống như tôi dự đoán lúc trước. . . . . ."

Cơ Liệt Thần hết sức khó chịu nói: "Heber, có phải ông không hy vọng tôi và Nhược Kỳ ở chung một chỗ hay không? Ngay cả ông cũng không coi trọng tôi và cô ấy sao?"

Heber ngừng lại công việc trong tay, quay đầu lại nhìn một cậu chủ nào đó, khẽ cười nói: "Cậu chủ, không phải tôi không coi trọng các người, chẳng qua tôi cảm thấy đối với Lâm tiểu thư thật sự không công bằng. Cậu không nên gạt cô ấy, lại càng không nên lợi dụng cô ấy."

"Lợi dụng sao?" Cơ Liệt Thần lẩm bẩm nói nhỏ.

Anh biết Heber ám chỉ cái gì. . . . . .

Giống như đang cân nhắc các từ "Có lẽ, vô tình lợi dụng cô ấy. . . . . Nhưng không phải chủ ý của tôi, tôi cũng không phải cố ý gạt cô ấy."

Heber trừng mắt nhìn, "Nhưng cậu vô tình làm như vậy, rõ ràng đã tạo tổn thương cho cô ấy, sẽ làm cô ấy cảm thấy cậu quá giảo hoạt, cô ấy sẽ cảm thấy cậu không thật lòng. Lời như vậy, hình tượng của cậu ở trong cảm nhận của cô ấy sẽ giảm bớt rất nhiều."

Cơ Liệt Thần ngơ ngác im lặng một hồi, hỏi ngược lại: "Có không?"

Heber cười cười, tiếp tục xây dựng: "Cái này. . . . . Cậu chủ chính bản thân cậu rõ ràng nhất, rốt cuộc nghĩ muốn cái gì, hi vọng ai làm như thế nào, thực

sự quan tâm cái gì, vừa mới bắt đầu cậu cũng rất rõ ràng, không phải sao? Cho nên, muốn làm cho đối phương biết mình thật lòng, cậu phải tốn một chút tâm tư."

"Thật lòng sao?" Cơ Liệt Thần hơi ngẩn ra, "Ông nói là cô ấy cảm thấy tôi còn không đủ thật lòng?"

Heber gật đầu một cái: "Tôi cũng nghĩ như vậy. Đổi lại lập trường suy nghĩ một chút, chẳng lẽ cậu chủ hi vọng Lâm tiểu thư tiếp nhận cậu là bởi vì cậu rất có tiền, dáng dấp lại đủ đẹp trai, còn lừa gạt người cao siêu sao? Khẳng định không phải đâu. Mặc dù Lâm tiểu thư đã đồng ý kết hôn với cậu, muốn cho cô ấy một lòng yêu cậu, dường như chẳng phải dễ dàng a. . . . . Hơn nữa chuyện cậu gạt cô ấy, sợ rằng. . . . . ."

Nghe vậy, Cậu chủ Cơ Liệt Thần không việc gì không làm được trong nháy mắt cứng ngắc!

Anh biết, Heber nói lừa gạt người đương nhiên là chỉ chuyện "Ung thư tinh hoàn". . . . . .

Chính xác rất khó giải quyết a, trước đó bởi vì chuyện anh có bối cảnh xã hội đen, đã làm cho cô kháng cự, nếu có một ngày cô biết anh căn bản không có bệnh, vừa mới bắt đầu đã lừa gạt cô, sợ rằng càng thêm từ chối anh ngàn dặm rồi. . . . . .

Thậm chí làm không tốt còn có thể ồn ào ly hôn đấy!

Nghĩ đến đây, một cậu chủ nào đó vô cùng buồn bực . . . . . .

Nghĩ lại, thay vì để tình thế phát triển thành như vậy, chẳng thà mình nói cho cô biết sự thật trước nhưng vấn đề là. . . . . Phải nói thế nào cho cô biết lại không để cho cô cảm thấy chán ghét đây?

Cái này thật đúng là hao tổn tâm trí a. . . . . .

"Cái này cậu chủ phải tự mình tốn thêm tâm tư suy nghĩ cho tốt đi." Heber trả lời như thế.

Cơ Liệt Thần lại im lặng.

Thật lâu, không có hồi âm. . . . . .

Vì vậy, toàn bộ một tuần lễ anh đều suy nghĩ làm thế nào để bày tỏ mình thật lòng. Sau đó có đoạn Cơ Liệt Thần vì Lâm Nhược Kỳ cải tạo lò vi ba nấu cơm, sau đó trải qua "Bờ biển kể chuyện xưa", sau đó có cử chỉ lãng mạn "Chiếc nhẫn ước hẹn", sau đó . . . . . .

Sự thật chứng minh, cho dù Cậu chủ Cơ Liệt Thần chúng ta không việc gì không làm được nhưng ở trước tình yêu vẫn tốn không ít tâm tư nha.

****

Bóng đêm dần dần dày đặc, cô gái ngẩng đầu nhìn bầu trời đen như mực, đầy ánh sao rực rỡ trong suốt lấp lánh.

Ánh đèn nê ông lung linh kéo dài bóng lưng cô đơn của cô.

Cô giống như một hồn ma không có nhà để về, bâng quơ chạy ở bờ biển mênh mông, không biết cuối chân trời nơi nào để cho mình dung thân.

Cô gái nhè nhẹ vỗ về chiếc bụng bằng phẳng của mình, một cái lại một cái.

"Con ơi, mẹ nên làm gì? Cha của con không quan tâm mẹ, mẹ cũng sẽ không giữ được con. . . . . ."

Nước mắt từng giọt lăn xuống, khổ sở ngã ngồi ở trên bờ cát, nghẹn ngào. . . . . .

Có lẽ khóc đã mệt, rồi từ trong túi áo trên, lấy điện thoại di động gọi cho em gái Văn Sương của mình

Bên đầu điện thoại kia dường như đang mở nhạc, tiếng nhạc điếc tai nhức óc tiếp thông điện thoại trong nháy mắt, gần như đâm rách màng nhĩ, cô nhíu mày đưa điện thoại di động cách xa mình.

Lúc Lãnh Như Phong đưa cô cho Ngụy Lãng, cô còn ôm một tia ảo tưởng, hi vọng Ngụy Lãng có thể đối xử tốt với mình.

Nhưng cô thật sự quá ngây thơ, có người đàn ông nào sẽ đối xử tốt với cô gái ai cũng có thể lấy làm chồng? Huống chi, cô còn mang thai con của một người đàn ông khác!

Ngụy Lãng đã biết cô mang thai con của Lãnh Như Phong, hiện tại đang buộc cô bỏ đứa bé. Cô đã hai bàn tay trắng rồi, nếu đứa bé này cũng không thể bảo vệ cô cảm thấy mình thật sự không khác gì đã chết rồi. . . . . .

Dĩ nhiên cô muốn sinh ra đứa con này. Nhưng Ngụy Lãng không đồng ý, cả ngày đánh cô mắng cô, lấy cô ra trút giận, mà phía Văn Sương cũng không có chút tin tức. Cô chỉ cầu xin có thể trở lại bên cạnh Lãnh Như Phong, cho dù không thể ở lại bên cạnh anh, chỉ cần không để cho cô sống ở nơi Ngụy Lãng là được.

Cô thật sự không có biện pháp, muốn chạy trốn không thoát, muốn tránh không tránh thoát, chạy sẽ bị Ngụy Lãng tóm lại đánh cho một trận, trốn ra sẽ chịu đựng Ngụy Lãng nhục nhã nhiều hơn.

Có lúc, cô cảm thấy mình ngay cả muốn chết đều đã có. . . . . .

"Văn Sương, chị phải làm sao đây, chị phải làm sao đây. . . . . ." Cô nức nở nói, muốn nói lại thôi.

"Alô . . . . . chị, em không nghe được chị nói gì. . . . . em đang ở quầy rượu, chờ một chút sẽ gọi điện thoại cho chị được không? Alô . . . . . ." giọng nói của đối phương gần như gào lên.

Văn Tuyết ngớ ngẩn một hồi lâu, thở ra một hơi tắt điện thoại di động. Cứ như vậy ngây ngốc ngồi bệch ở trên bờ cát, ánh mắt trống rỗng nhìn ra biển rộng vô tận. . . . . .

Khổ sở bi thương cười gượng, nản lòng thoái chí!

Hộp đêm Đế Cung, buổi chiếu phim tối 'thời chính trị hoàng kim'.

Văn Sương kinh ngạc nhìn điện thoại di động, âm thanh tút tút làm cho đáy lòng cô xẹt qua một cảm giác không ổn. Tại sao chị gọi điện thoại tới đây lại tự cúp máy? Chẳng lẽ chị có chuyện gì?

"Văn tiểu thư, mời đi theo tôi." Nhân viên phục vụ trẻ tuổi nhàn nhạt liếc cô một cái, liền xoay người đi về phía bao phòng hào hoa trên lầu.

Văn Sương đang chuẩn bị gọi điện thoại lại cho chị Văn Tuyết thì Lãnh Như Phong phái nhân viên phục vụ tới tìm. Giương mắt nhìn một chút trong hộp đêm trang hoàng xanh vàng rực rỡ, hộp đêm này là sản nghiệp Lãnh thị, hiện

tại do Lãnh Như Phong xử lý, cô ở chỗ này quen biết Lãnh Như Phong. . . . .

Khẽ chần chờ một chút, kéo kéo vạt áo của mình, nhấc chân theo sát sau lưng nhân viên phục vụ.

Trong lòng cô nắm chắc Lãnh Như Phong tìm cô tới chỗ như thế là muốn làm gì.

Khóe môi không nhịn được mím chặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vốn nên tản ra hơi thở thanh xuân, lại thêm một phần nhàn nhạt lạnh lẽo.

Hôm nay, có lẽ còn có thể nếm thử một lần nữa, có thể xem cứu chị Văn Tuyết từ chỗ Ngụy Lãng hay không. . . . . .

Phục vụ mang cô tới cửa bao phòng, cẩn thận gõ cửa. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ𝔢n。đàn。lê。q𝔢uý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

"Vào đi!"

Cửa phòng được mở ra, ánh sáng trong phòng khác với trong hành lang tầng dưới, cố ý thiết kế không khí lãng mạn hài hòa ái muội, bao phòng trong hộp đêm xa hoa giống như một cái túi chứa đủ thứ hỗn tạp, dĩ nhiên bên trong chứa các kiểu động tiên khác nhau.

Một người đàn ông trên dưới ba mươi tuổi, khuôn mặt có vẻ cứng cỏi, theo cửa phòng mở ra lộ ra. Người đàn ông ngẩng đầu vừa lúc thấy Văn Sương đang chuẩn bị đi vào cửa bất giác ngẩn người. Trực giác cho biết dáng dấp cô gái này có chút giống một người. . . . . .

Mặc dù không biết đối phương, nhưng Văn Sương vẫn lễ phép khẽ gật đầu.

"Đóng cửa lại, tới đây!" Trong bao gian truyền đến một tiếng ra lệnh vang vang đơn giản.

Rõ ràng những lời này là đối cô.

Trong lòng Văn Sương rất rõ ràng, anh đang tức giận. Hơn nữa, hết sức tức giận!

Ừ một tiếng, cô nhẹ nhàng đi vào, lại nhẹ nhàng đóng cửa lại. Ngẩng đầu nhìn lên, người đàn ông đang hút thuốc lá, phòng đầy khói mù lượn quanh. Khớp xương thon dài rõ ràng, một điếu thuốc giữa hai ngón tay vẫn còn đang cháy, giống như đang suy nghĩ một vấn đề khó giải quyết, chẳng qua điếu thuốc cứng ngắc ở trong tay, anh không có hít vào trong môi lạnh bạc. . . . . .

Nghe tiếng vang, đối mắt trong trẻo lạnh lùng của anh tà tà quét tới, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô một cái, tầm mắt lại chuyển dời. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ꧁n。đàn。lê。q꧁uý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Trái tim Văn Sương theo tầm mắt chuyển dời của anh mà trầm xuống.

Cô biết, ở trong mắt của Lãnh Như Phong, mình chẳng qua là một khách qua đường, một món đồ chơi, một bạn gái làm ấm giường mà thôi, nói tình cảm, hơi bị quá mức xa xỉ!

Cô khẽ mỉm cười, không nói gì, đạp thẳng giày cao gót, hết sức bày ra tư thế cực kỳ quyến rũ đi tới.

Vì vậy có lẽ bỏ qua cơ hội, cũng sẽ không trở lại nữa.

Lãnh Như Phong anh, không phải là người đàn ông cô có thể yêu, chỉ có thể là người đàn ông duy nhất có thể cứu chị cô!

Cô đã nở nụ cười đẹp nhất, từ trên xuống dưới lộ ra phong cách rực rỡ xinh đẹp, không tô son trát phấn, tự nhiên nở rộ, hương thơm bay đến bên cạnh Lãnh Như Phong.

Mơ hồ nghe thấy được hương thơm từ trên người cô tản mát ra, Lãnh Như Phong hơi chấn động, lúc này mới xoay đầu lại nhìn về phía Văn Sương.

"Cô. . . . . ." Cau mày, chỉ khạc ra một chữ.

Mùi thơm này rất giống trên người Lâm Nhược Kỳ, mùi vị nhàn nhạt, ngọt ngào, ấm áp. . . . . .

"Cô. . . . . Đổi nước hoa rồi sao?"

Giọng nói hơi nhảy lên, theo đường cong khóe môi anh, ngay cả có thể nhìn

thấy nhàn nhạt kiêu căng, anh tựa người vào trong ghế sa lon mềm mại bằng da thật, cả người lạnh lẽo hờ hững, ánh mắt đẹp trai sâu kín bay đến trên mặt của cô nhưng vẻ mặt kia nhìn kỹ mơ hồ có chút hứng thú.

Trên mặt Văn Sương thoáng qua kinh ngạc. Hôm nay cô căn bản không xức nước hoa, chẳng qua đổi loại sữa tắm mà thôi, tại sao anh chú ý tới cái này?

Giật mình, giải thích: "Thật xin lỗi, hôm nay em. . . . . Không có xức nước hoa, lúc ra cửa tắm rửa sạch sẽ mà thôi. . . . . ."

Dứt lời, không nhịn được hơi nhếch cánh môi.

Lãnh Như Phong nhìn kỹ cô một lúc lâu, cô gái này môi hồng răng trắng, có phần quyến rũ, khuôn mặt trẻ tuổi càng rực rỡ. Cô giống Lâm Nhược Kỳ ba phần, cũng trẻ tuổi, cũng xinh đẹp, cũng từng ngây thơ trong sáng. . . . .

Ở trên mặt cô quét tới quét lui hai ba giây, anh đột nhiên hỏi, "Văn Sương, còn muốn cứu chị cô không?"

Nghe vậy, trong lòng Văn Sương hoảng hốt.

Cô không nói gì, không hề làm gì cả, anh lại thấu rõ tâm tư của cô? !

Ánh mắt Lãnh Như Phong đột nhiên tối sầm, dừng lại chốc lát ở trên mặt Văn Sương, nghiêm túc nói: "Giao cho cô một nhiệm vụ, chỉ cần làm xong, chị của cô có thể trở lại."

"Thật? !" Vui mừng tới quá mức đột ngột, Văn Sương có chút không tin tưởng mình nghe được.

Dường như nụ cười treo bên môi không thể nhìn thấy, trên khuôn mặt Lãnh Như Phong chợt lóe sáng, giống như tâm trạng xấu mới vừa rồi đã biến mất.

Anh gật đầu một cái, lạnh nhạt nói: "Từ trước đến nay, Lãnh Như Phong tôi đều nói sẽ giữ lời! Trở về chuẩn bị sẵn sàng, ngày mai cùng với tôi đi đảo Bali."

Nam Bán Cầu, vượt qua xích đạo Miền Nam Indonesia.

Kinh độ, vĩ độ . . . . ., bãi biển JimBaran đảo Bali.

Trời xanh biển biếc, vạn dặm sóng bạc.

Các loại màu da, các loại ngôn ngữ, các loại kiểu tóc, các loại trang phục, mọi người vui vẻ chạy trên bờ biển trắng tinh, tản bộ, chụp hình, chơi đùa, hoặc cùng người nhà, hoặc cùng người yêu, hoặc bạn bè, trên mặt cũng tràn đầy vui vẻ hạnh phúc làm cho người ta nhìn cũng không nhịn được mỉm cười theo. . . . . .

Không sai! Lúc này Lâm Nhược Kỳ đang du lịch ở thắng cảnh nghỉ mát toàn cầu . . . . . .JimBaran một trong năm bờ biển lớn nổi tiếng đảo Bali!

Mặt trời hừng hực chiếu trên khuôn mặt cô, nóng rát như thiêu nướng cô. . . . . .

Gió biển thổi qua, sóng biển dâng lên.

Có nhiều ván lướt sóng màu sắc khác nhau từ đỉnh sóng đồng loạt hết tốc lực lãng ra xa mấy chục mét!

Lâm Nhược Kỳ nhìn cậu chủ nào đó trên đầu sóng cách xa xa trăm mét, đang uy phong lẫm lẫm đứng trên ván lướt sóng, lấy tư thế y hệt biểu diễn tạp kỹ nhanh chóng từ đỉnh sóng trợt xuống, trong nháy mắt bị con sóng to lớn bao phủ! Chỉ chốc lát sau, lại tiêu sái vững vàng đứng ở trên ván lướt sóng trơn nhẵn, bọt nước văng tung tóe, tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía. . . . . .

Khi anh lấy tư thế ưu nhã đẹp trai từ trong biển lưu loát bước lên bờ, lập tức bị các cô gái xung quanh điên cuồng dùng tiếng thét chói tai vây lại! Cậu chủ Cơ sức hút mười phần, chỉ làm một chút biểu diễn nhỏ nhỏ nhưng cử chỉ bảnh bao không đến mười phút tạo thành hỗn loạn nho nhỏ trên bờ biển. . . . . .

Nhưng ánh mắt của anh từ đầu đến cuối vẫn nhìn chằm chằm ở trên người cô gái nhỏ. . . . . .

Gió biển thổi qua, cuốn bay cát trắng trên mặt đất.

Khi Cơ Liệt Thần nện bước chân thật dài, chậm rãi đi tới bên người cô thì Lâm Nhược Kỳ đã lúng túng muốn nhanh chóng đội mũ che nắng . . . . . .

"Gà 16! Cầu xin anh có thể đừng bảnh bao như vậy được không? !" Lâm

Nhược Kỳ tức giận ôm một phao bơi, nhỏ giọng tố cáo. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn.đàn.lê.quý.đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Có chút nghi ngờ sờ sờ đầu Lâm Nhược Kỳ, Cơ Liệt Thần ôm chặt cô vợ nhỏ trong ngực: "Thế nào?"

Thấy vẻ mặt anh lơ đễnh, dường như căn bản không biết gì, cô tức cái gì, Lâm Nhược Kỳ bĩu môi, không thèm nói : "Không có gì. . . . . ."

Quên đi, lớn lên đẹp trai cũng không phải là lỗi của anh . . . . . .

Lâm Nhược Kỳ ngẩng đầu liếc mắt nhìn một người đàn ông khác trên bờ cát, một người đàn ông da trắng bụng bự mập mạp quơ múa tay chân, chạy nhảy vào trong biển, nhất thời bọt sóng lớn văng lên; một người đàn ông Âu Mĩ tóc vàng trai đẹp, bắp thịt hai cánh tay và cơ ngực run run, mỉm cười đi qua bên cạnh bọn họ, trong ánh mắt tà khí hướng về phía cô gái ngoại quốc xinh đẹp mặc bikini cách đó không xa thổi mấy tiếng huýt gió vang dội; một ông già gầy guộc nằm ở trên bờ cát, dùng cát trắng mịn đắp lên trên người mình, chỉ lộ ra một đầu trọc bóng loáng phản chiếu ánh sáng. . . . . .

Vẻ mặt hở ra, nếu Cơ Liệt Thần thật sự giống như những người đàn ông kia, có lẽ cô cũng sẽ không nguyện ý gả cho anh.

Cho nên, cô chỉ có nhận mệnh. . . . . .

Quả nhiên, bất kể tình yêu có vĩ đại dường nào, xem ra thẩm mỹ quan chính mình vẫn có ranh giới cuối cùng a. Nếu như Cơ Liệt Thần là một người đàn ông bụng bự, hoặc là người đàn ông tóc vàng trai đẹp dáng vẻ lưu manh, hoặc là ông già đầu trọc gầy guộc, cho dù dùng cách gì theo đuổi mình, có lẽ cũng không thể có bất kỳ kết quả nào chứ?

Ách. . . . . Nói cho cùng, cô cũng chỉ là cô gái nông cạn a.

Cơ Liệt Thần vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô, cho rằng bởi vì cô không biết bơi lội, một mình ở trên bãi cát nhàm chán, liền an ủi: "Thế nào? Rất nhàm chán sao? Muốn đi bên kia bờ cát đáng bóng chuyền một chút hay không? Anh và em cùng chơi. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ lắc đầu một cái, yên lặng hai giây, ôm lấy thắt lưng thật hoàn mỹ của anh hỏi "Thần, em muốn uống nước trái cây . . . . . ."

"Được, anh đi lấy cho em."

Sau khi ông xã người lai cao quý đẹp trai rời đi, người ở khoảng cách xa vây xem và khoảng cách gần quan sát liền nhiều lên.

Sau đó, chỉ nghe thấy "Tại sao cô ấy nhỏ như vậy" và "Thật không biết tại sao phải thích cô ấy?" ... Là ngôn ngữ Lâm Nhược Kỳ nghe thường xuyên nhất, dĩ nhiên không bao gồm ngoại ngữ cô nghe không hiểu.

Dĩ nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ có người cảm giác hứng thú đối với váy tắm biển kiểu Trung Quốc trên người cô. Loại thời điểm này sẽ nghe chính là tiếng cảm thán . . . . . .

"Ôi chao, cô xem quả nhiên là đặc sắc nhất dân tộc, váy tắm biển của cô bé Trung quốc kia thật đáng yêu nha, rất đặc biệt, thoạt nhìn mềm mại mát mẻ, hơn nữa còn rất hợp đấy."

"Loại váy này đặc biệt nha, dường như không thấy nơi nào bán."

"Cô muốn mua như vậy? Cô không thể đâu, cái loại váy đó phải ngực nhỏ mặc nhìn mới đẹp, ngực lớn có vẻ không trong sáng."

"Người ta không lớn a, mới 36E mà thôi!"

"A, đó không lớn à. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ im lặng, giả vờ như không nghe thấy, khóe miệng cũng không nhịn được co rút. . . . . .

Không chịu nổi đám sắc nữ, hủ nữ vây xem, Lâm Nhược Kỳ dắt tay Cơ Liệt Thần nhàn nhã tản bộ ở bên bãi cát.

Gió biển nhẹ nhàng khoan khoái từ một bên thổi tới, trong sạch, mát mẻ dường như muốn ném lại tất cả sau lưng, chỉ muốn như vậy hướng phía chân trời vĩnh viễn bay xa, sau đó ôm người đàn ông của cô, anh tựa vào em...em tựa vào anh. . . . . .

Loại thời điểm này luôn làm cho người ta cảm thấy có một người đàn ông yêu thương mình thật tốt. Lâm Nhược Kỳ rất may mắn, ở trên thế giới này cô không còn một mình. . . . . .

Vợ chồng son ở trên bờ biển bận việc…. thâm tình ôm nhau, Lâm Nhược Kỳ tiện tay ném phao bơi ở một bên không có chú ý bị hai đứa bé ngoại quốc hi hi ha ha ríu ra ríu rít, cười vui cầm lên mang đi!

"Này, các em đứng lại!"

Đuôi mắt Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy, vội vàng đẩy ra Cơ Liệt Thần đuổi theo, vừa gọi đối phương dừng lại, vừa dùng sức vung vẫy tay muốn ngăn cản cử động của đối phương.

Đáng tiếc, không biết ngôn ngữ, cô chân trần giẫm ở trên bờ cát cũng đi không thoải mái, mắt thấy bọn nhỏ muốn đem vòng bơi lội khiêng đi rồi. . . . .

Đột nhiên, một con ốc trống rỗng từ phía sau mang theo tiếng gió bén nhọn vèo một cái bắn tới! Từ bên tai Lâm Nhược Kỳ 'soạt' một tiếng bay qua, không nghiêng lệch chút nào, chính xác đánh trúng phía sau lưng đứa bé trai ngoại quốc mặc đồ bơi mang phao bơi!

Tốc độ con ốc trống rỗng bắn đi nhanh gần như không nhìn thấy được!

Không may làm cho đứa bé trai kêu thảm một tiếng, phịch một tiếng té ngã trên đất! Một cô bé khác quay đầu lại nhìn sắc mặt của anh, bị hoảng sợ đến lập tức bỏ rơi vòng bơi lội trong tay!

Chỉ chốc lát sau, đứa bé trai té ngã trên đất oa một tiếng khóc lên, kêu khóc đến thảm thương, Lâm Nhược Kỳ đột nhiên bị cảnh tượng này hoảng sợ ngây người. . . . . .

Cô cứng đờ quay đầu lại, quả nhiên thấy một cậu chủ nào đó mặt không chút thay đổi, tư thái ưu nhã vuốt ve vỏ ốc dính hạt cát trên tay, bình tĩnh như không có việc gì, không nhanh không chậm đi tới Lâm Nhược Kỳ. . . . . .

Lại quay đầu lại, hoảng hốt nhìn đứa bé trai kia một chút. Hoàn hảo cũng may không có gì, cha mẹ nó đang kiểm tra thân thể nó, dường như trừ trên lưng để lại một dấu nhỏ hồng hồng, ngược lại không có đáng ngại nào khác.

Thở phào nhẹ nhõm, Lâm Nhược Kỳ chân mềm nhũn ngã trên mặt đất, "Trời ơi. . . . . Anh làm gì vậy? Tại sao có thể xuống tay với một đứa bé như vậy? Hơn nữa xuống tay ác như vậy! Vì một phao bơi, anh muốn ra tay với đứa bé

sao? Anh...anh, anh đến cùng có phải người hay không a. . . . . ."

"Không cần lo lắng, mức độ này không chết người được, anh có chừng mực. Nó chỉ bị anh trừng phạt nho nhỏ một chút, ngay cả máu cũng sẽ không chảy ra một giọt. Anh làm như vậy chẳng qua là cảnh cáo nó, lần sau không được trộm đồ của người khác."

Cơ Liệt Thần lạnh nhạt nói, đi tới một tay nhặt lên phao bơi bên cạnh đứa bé trai, sau đó nói một tràng tiếng nước ngoài với cha mẹ nó, lại quay đầu lại chỉ chỉ về phía Lâm Nhược Kỳ. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ ngầm trộm nghe, anh nói khẳng định không phải tiếng Anh, không biết là ngôn ngữ nước nào. . . . . .

Chỉ chốc lát sau, anh quay trở lại dắt tay Lâm Nhược Kỳ đỡ cô đứng lên.

Lâm Nhược Kỳ tò mò hỏi: "Mới vừa rồi anh nói gì với bọn họ? Nói xin lỗi sao? Em nói anh nha, tại sao chấp nhặt với trẻ con làm gì, anh ra tay quá nặng, chúng nó chỉ là trẻ con mà thôi, đùa giỡn đoạt món đồ chơi để chơi thôi cũng không phải là kẻ cướp, anh đánh con người ta khóc cũng quá phận rồi. . . . . ."

Ai ngờ, Cơ Liệt Thần nhíu mày: "Ngay cả trẻ con đùa giỡn cũng đúng? Logic của em thật kỳ quái."

Lâm Nhược Kỳ đen mặt liếc anh một cái: "Logic của anh mới kỳ quái, mọi người đối với trẻ con đều tương đối rộng lượng, đây là chuyện bình thường. Tại sao anh có thể dùng cách trừng phạt kẻ địch ở trên người trẻ con? Thiệt là. . . . . ."

Cơ Liệt Thần hừ nhẹ, "Anh cho rằng hành vi của mình thì mình phải phụ trách, ở trên phương diện này, không phân biệt nhi đồng và người trưởng thành."

Dứt lời, cúi đầu mắt nhìn xuống cô, cau mày nói: "Xem ra, em giáo dục có vấn đề. Sau này con cái của chúng ta để cho anh quan tâm dạy là được."

Lâm Nhược Kỳ đỏ mặt đứng lên: ". . . . . ." Đại não gần như muốn đầy máu.

Người đàn ông này mới kết hôn mấy ngày, liền trái một hớp con cái, bên phải một hớp con cái. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ vô lực lắc đầu một cái, cúi đầu dọc theo bờ biển đi về phía trước. . . . . .

Cảnh sắc bãi biển Jimbaran mặt trời vẫn chiếu sáng, mọi người vẫn huyên náo, nơi này luôn được gọi là bãi biển tình nhân cực kỳ lãng mạn nhất đảo Bali.

Thật ra, hai người Lâm Nhược Kỳ và Cơ Liệt Thần chọn tới bờ biển hưởng tuần trăng mật, hoàn toàn là ý muốn nhất thời.

Vì che giấu tai mắt người, Cơ Liệt Thần định mang Lâm Nhược Kỳ đi ngâm suối nước nóng ở Nam Cực, bởi vì chỉ có ở nơi dân cư thưa thớt mới có thể bảo đảm công việc thật tốt. Nhưng theo truyền thống tầm thường của cư dân nhỏ, bạn học Lâm Nhược Kỳ không khỏi kiên trì muốn đi trăng mật ở đảo Hải Nam, đảo Bali, đảo Phuket, vân vân. . . . . Tóm lại, trăng mật muốn ở bên bờ biển, muốn chụp ảnh cưới ở bờ biển, cô kiên trì muốn đi vùng biển nhiệt đới thành hôn!

Vì chuyện này, vào đêm trước khi hai người ra cửa một ngày còn tranh cãi một trận, dĩ nhiên cuối cùng Cậu chủ Cơ nhào lên cầu hoan một lần nữa, dây dưa chấm dứt, cuối cùng Lâm Nhược Kỳ vô cùng mệt mỏi ngủ mất. . . . . .

Ngày thứ hai tỉnh lại, cô phát hiện ngoài cửa sổ đã là một vùng biển rộng bao la xinh đẹp. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cảm động không thôi, ôm cổ của Cơ Liệt Thần hôn ông xã thân ái, liên tiếp hứa hẹn chờ trăng mật bãi biển xong rồi, đặc biệt cùng anh đi Suối nước nóng Nam Cực, căn bản quên mất chuyện mình đang tức giận Cơ Liệt Thần đã lừa mắc bệnh ung thư tinh hoàn.

Dĩ nhiên Cơ Liệt Thần rất biết nghe lời, cũng rất có năng suất lên danh sách bao gồm trăng mật dã ngoại rừng Tùng Lâm, du lịch vòng quanh thế giới bằng khinh khí cầu … có chừng mười mấy danh sách trăng mật, còn nói hàng năm làm một lần du lịch trăng mật ... Vân Vân. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ hơi đen mặt, rất muốn nói cho anh biết người bình thường chỉ cần một kỳ du lịch trăng mật là được. Nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, hai người trên căn bản được xem như bí mật kết hôn, cũng không cử hành hôn lễ, nhẫn cưới còn trao đổi ở trên giường, ngay cả lúc đầu anh cầu hôn cũng không có nghiêm chỉnh. . . . . Nếu đã như vậy, bây giờ còn rối rắm kỳ

trăng mật có bình thường hay không làm gì?

Làm sao thoải mái là được, làm sao vui vẻ là tốt!

Vì muốn an toàn, hai người cố gắng ăn mặc khiêm tốn tầm thường một chút, muốn để cho mình trọn vẹn hòa vào hoàn cảnh bình thường và náo nhiệt xung quanh mình. Lâm Nhược Kỳ uống một hớp nước trái cây, ngẩng đầu liếc nhìn ông xã bên cạnh, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Kể từ sau khi biết thân phận và bối cảnh của Cơ Liệt Thần, rốt cuộc Lâm Nhược Kỳ biết vì sao người đàn ông này có loại khiêm tốn cao ngạo và đẹp lạnh lùng ưu nhã rồi. . . . . .

Giống như hiện tại . . . . . .

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, Cơ Liệt Thần đeo kính đen lười biếng, hai chân gát ở mặt ghế trên bãi cát, không nhúc nhích hoàn toàn thoát khỏi khung cảnh náo nhiệt quanh mình, giống như con sư tử lười biếng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dáng người của anh thon dài, cộng thêm mái tóc rối loạn, quần áo bó sát người, đeo mắt kính thời trang, phong cách trai đẹp có vài phần rất giống minh tinh quốc tế ra ngoài nghỉ phép, tương đối bắt mắt.

Có một loại đàn ông, cho dù trên người mặc áo sơ mi trắng đơn giản và quần dài nằm ở trên ghế dựa bằng nhựa cũ nát cũng tản mát ra phong cách quý tộc hưởng thụ bầu không khí khác biệt giữa bãi biển tư nhân và bãi biển công cộng . . . . . không may, Cơ Liệt Thần chính là loại đàn ông này.

Lâm Nhược Kỳ có chút hối hận, sớm biết như vậy cô cũng không nên lôi kéo anh tới nơi này mà ở bên bãi biển trên đảo của mình ngắm phong cảnh một chút là được. . . . . .

Chẳng qua suy nghĩ lại, là cô kiên quyết nói muốn ở chỗ này ăn bữa tối dưới ánh nến, đã thanh toán 135 đôla, tại sao có thể không ăn đã đi? Cô cũng không dám lãng phí xa xỉ như vậy. . . . . .

Nhìn một cậu chủ nào đó lười biếng ở bên cạnh, quyết định kéo anh.

Làm gì? Đi chụp hình!

Bộ dạng Lâm Nhược Kỳ giống như người dân bình thường, có thói quen ở

trước mỗi cảnh sắc kỳ lạ lôi kéo Cơ Liệt Thần cùng nhau chụp hình, cũng bày ra bộ dạng hung hăng nhe răng nhếch miệng kéo tay kêu "Gà". Nghe nói cảnh sắc trời chiều Jimbaran xinh đẹp nhất cả đảo Bali, dĩ nhiên Lâm Nhược Kỳ sẽ không bỏ qua. . . . . .

Lần này một cậu chủ nào đó cảm thấy hết sức mới lạ, thậm chí có mấy phần khinh thường.

Anh hỏi: "Tại sao em thích chụp hình?"

Lâm Nhược Kỳ quay đầu lại nhìn anh giống như nhìn thấy quái vật: "Nói nhảm, đương nhiên là vì lưu lại kỷ niệm! Không biết bao giờ mới có cơ hội xem cảnh đẹp như vậy, cho dù có cơ hội, đến lúc đó em cũng đã không còn vóc dáng như bây giờ. Thừa dịp lúc còn trẻ chụp nhiều hình, già rồi còn có thể ôm hình kể lại chuyện cũ một phen, như vậy không phải rất tốt sao?" T

Cơ Liệt Thần nghe Lâm Nhược Kỳ lầm bầm liền không nhịn được mỉm cười, rũ mắt nhìn cô cưng chìu, nhẹ giọng nói: "Đúng là không tệ."

Điều này làm cho anh nhớ tới cha mẹ của mình. . . . . .

Mặc dù cảnh trời chiều này anh đã xem qua vô số lần, mỗi một lần anh xuất hiện ở nơi này từng năm thay đổi, mà cha mẹ đã từng cùng anh đứng trên bờ cát nơi này nhìn nắng chiều nhưng đã sớm vắng bóng trên đời rồi, dĩ nhiên cũng không cách nào nghe được mẹ của mình càu nhàu "Ôi chao, lúc mẹ còn trẻ …" như thế nào, như thế nào. . . . . .

Tự nhiên anh bị lây nhiễm tâm trạng quý trọng và vui sướng của Lâm Nhược Kỳ, vui vẻ trong chớp mắt làm cho anh cũng không nhịn được cảm thấy giờ khắc này có lẽ thật sự trở nên vĩnh hằng. . . . . .

Trời chiều buông xuống, ánh sáng tuyệt vời, bữa tối dưới nến đã bắt đầu.

Nghe nói bữa tối dưới nến trên bờ biển Jimbaran, cảnh đẹp truyền xa. Cho nên Lâm Nhược Kỳ nhất định lôi kéo Cơ Liệt Thần tới đây ăn bữa ăn tối mà không phải hưởng thụ thế giới của hai người ở trong Lư Đăng Bảo số ba, sản nghiệp Cơ Liệt Thần nhà mình, nguyên nhân chính là vì tới nơi này để biết "Bữa tối dưới nến" ngoài trời tráng lệ nhất thế giới!

Thật ra, Lâm Nhược Kỳ có hơn hai tháng quen sống ở tòa thành xa hoa, đi ăn cơm ở môi trường nơi này còn kém rất xa bên trong phòng ăn tiêu chuẩn

của Lư Đăng Bảo số 1. Ngay cả mùi vị thức ăn nơi này cũng kém xa hơn Lư Đăng Bảo. Khỏi cần nói, bữa ăn tối này chi phí không rẻ, chẳng qua hơn ở vị trí địa lý đặc biệt và phong cảnh hữu tình mà thôi.

Trăng lưỡi liềm màu trắng nhạt hiện lên trên bờ biển, mấy trăm bàn ăn rậm rạp chằng chịt được bố trí ngoài trời, mỗi một bàn ăn cũng dọn lên ánh nến màu vàng, nhìn từ xa giống như những ngôi sao trong màn đêm, mà trên mỗi bàn ăn cũng không còn chỗ ngồi, mọi người hoặc nói chuyện với nhau, hoặc uống rượu, hoặc nghe nhạc, rất nhàn nhã. . . . . Thấy thế, Lâm Nhược Kỳ vươn dài cổ, không khép miệng được!

Bữa tối dưới nến như vậy, mẹ nó, thật là quá tráng lệ rồi !

Cơ Liệt Thần nhìn cô gái nhỏ kinh ngạc đến không thể khép cái miệng nhỏ nhắn, từ trong chiếc xô đá bằng bạc trên bàn lấy ra chai rượu ngon giá trị xa xỉ, rót đầy vào ly cho cô. Sau đó cười vui vẻ, thật bình tĩnh nói cho cô biết, buổi tối còn mua cho cô một suất tắm xông hơi xoa bóp trong câu lạc bộ SPA sang trọng nhất cao cấp nhất ở đảo Bali, có thể làm cho cô rất thoải mái đến nổ tung!

Lâm Nhược Kỳ bối rối ngẩn ngơ, nhớ tới hành động Cơ Liệt Thần tiêu tiền như nước, ra tay hào phóng xa xỉ trong mấy ngày liên tiếp. . . . . Lần đầu tiên lo lắng chuyện "Ông xã có đủ tiền tiêu hay " . . . . . .

"Hay là không cần đi? Đắt tiền như vậy trả lại đi, em có bữa tối dưới nến là được rồi. . . . . ."

Nói thật, cô cảm thấy rất thỏa mãn, cô có thể tưởng tượng tất cả chuyện lãng mạn có thể làm ở trong du lịch trăng mật, anh đều làm, cô không có hy vọng xa vời.

Ai ngờ, người đàn ông không chịu đồng ý.

"Anh biết rõ em rất thích tắm xông hơi xoa bóp, so với bồn tắm xoa bóp ở Lư Đăng Bảo, tắm xoa bóp ở đây rất nổi tiếng, em không muốn đi nhất định sẽ hối hận."

"Không cần, em không có thói quen để người khác xoa bóp cho em, em về nhà tắm xong rồi ngủ là được. . . . . ."

"Không có thói quen để người khác xoa bóp? Vậy anh xoa bóp cho em là

được. . . . . ."

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ cứng họng, đen mặt nhìn anh, "Cầu xin anh có thể đừng nên vô sỉ như vậy được không, không cần háo sắc như vậy có được hay không?"

Người đàn ông dùng hành động thực tế trả lời cô, không được!

Ăn xong bữa tối dưới nến, Lâm Nhược Kỳ bị ôm vào trong xe, chỉ lái ngắn ngủi mấy phút đã đến nơi.

Câu lạc bộ xoa bóp cao cấp này đúng là rất nổi tiếng, thực sự xa xỉ bậc nhất! Mà Cơ Liệt Thần cũng rất tuân thủ cam kết, quả nhiên không để cho những người khác tới xoa bóp cho cô, bởi vì một mình cô ngâm ở trong bồn tắm xa hoa to lớn. . . . . .

Đây là một bồn tắm có sân phơi nắng riêng! Ngửa mặt nằm ngang trong bồn là được hưởng thụ "Toàn bộ xoa bóp tự động", từ góc độ tốt nhất thưởng thức bầu trời đêm độc đáo của đảo Bali, liếc mắt nhìn từng cánh hoa hồng trong bồn tắm to lớn, lần đầu tiên Lâm Nhược Kỳ cảm thán, tiền nhiều thật tốt!

Có thể nói, thật ra cô không hoàn toàn vì có tiền chi tiêu mới cảm thán.

Lúc này, cô nghĩ đến những ngày sau này hai người sẽ trải qua. . . . . .

Đã biết anh không có bị bệnh cũng không cần lo lắng chuyện sống không quá ba tháng nhưng anh là người có thù oán phải báo, thân ở trong xã hội đen, nhất định quanh mình luôn luôn tràn ngập nguy hiểm.

Nếu có thể cùng anh không buồn không lo ở chung một chỗ, không cần lo lắng chuyện sống chết, thật là tốt bao nhiêu a. . . . . .

Không biết anh . . . . . Có nghĩ đến sau này hay không? Nếu như báo thù, sau này có thể lo lắng đời sau của kẻ thù cũng tới báo thù hay không? Nếu như báo không được thù, có phải lúc nào cũng sẽ lo lắng đề phòng đối phương hay không?

Nghĩ như vậy, không khỏi lo lắng trùng trùng . . . . . .

Đang thả hồn theo chín tầng mây thì một tiếng "phịch" vang lên. . . . . Cơ

Liệt Thần giống như một con Cá Mập Trắng nhanh nhẹn hung mãnh chui vào bồn tắm đường kính ước chừng bằng một phòng ngủ, lặn một cái, mang theo bọt nước văng khắp nơi từ trong nước chui ra dán cô thật chặt!

Thì ra, anh nói tắm xoa bóp sẽ làm cô thoải mái đến nổ tung, chính là ….ách…. dùng. . . . . phương thức tình dục nào đó? !

Đang sững sờ, lồng ngực rắn chắc của người đàn ông chống đỡ ở trên vách bồn tắm, cánh tay có lực từ dưới nâng lên bắp đùi và vòng eo của cô, bàn tay nắm lấy một bên ngực mềm mại, dùng đôi môi ướt nhẹp hôn da thịt trơn trượt đã được cô ngâm mềm mại . . . . . .

Lần này, Lâm Nhược Kỳ thật biết điều để mặc cho anh phát huy. . . . . Khó được một lần ra ngoài trăng mật, vẫn không muốn phá vỡ giờ khắc tốt đẹp này.

Khi anh dịu dàng và khéo léo, cô cảm thấy thân thể rất nhanh nóng lên, trong lòng kinh ngạc không dứt, nhìn trời, chỉ muốn vươn tay ôm đối phương thật chặt sợ mình đánh mất. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cảm giác hiện tại mình sợ nhiều thứ hơn so với trước kia.

Một chút như vậy cũng không tốt.

Có lẽ không yêu không sợ, không yêu cũng không nghĩ, không yêu sẽ không lo được lo mất.

Nhưng phần ấm áp này quá khó dứt bỏ, coi như vứt bỏ cũng làm cho người không nhịn được quay về, sau đó không nhớ để luôn nhớ, cho nên anh mới có thể không ngại lừa gạt cô, cho nên cô không có cách nào đối với sự đeo bám dai dẳng của anh, không phải sao?

Một vòng tròn khủng khiếp a. . . . . .

Nhưng ngay sau đó, vì chuyện này cảm xúc không yên, khổ não lo lắng, Lâm Nhược Kỳ cũng chưa phục hồi lại tinh lực. Bởi vì, người đàn ông biểu hiện ân cần, không cho phép cô có một chút suy tư. . . . . .

Anh lại đang lau thân thể cho cô!

Lâm Nhược Kỳ có chút xấu hổ, để cho Cậu chủ Cơ Liệt Thần cao quý đáng

kính lau thân thể cho mình điều này thật sự có chút được yêu mà sợ a.

Chẳng qua, anh luôn không để ý, hơn nữa loại cử động này nhìn như khiêm tốn lại lãng mạn ngọt ngào, có thể làm cho cô chết chìm, cũng không phải anh làm lần đầu tiên.

Vì vậy, không nói một câu, ngây ngốc nhìn anh tiếp tục. . . . . .

Cách một tầng khăn lông mềm mại, ngón tay thon dài lạnh băng của anh như có như không chạm vào da thịt mềm mại của cô, nhẹ nhàng ma sát, mang đến dòng điện nho nhỏ làm cho người ta không nhịn được run rẩy. . . . . .

Động tác của anh đột nhiên dừng lại, tay nắm chặt khăn lông, khẽ cúi đầu nhìn hai hàng lông mi đen dài của Lâm Nhược Kỳ giống như đang khe khẽ run rẩy.

Đột nhiên, không nhịn được cười khẽ một tiếng, cúi xuống thật thấp.

Cơ Liệt Thần nhìn gương mặt cô hồng hồng, sung sướng. Khó trách cô không nói lời nào thì ra xấu hổ, đỏ mặt như quả táo chín, thật vô cùng xinh đẹp.

"Nhược Kỳ. . . . . ." Anh khẽ gọi tên của cô.

"Hả?" Lâm Nhược Kỳ không nhịn được ngẩng đầu, hai tròng mắt hấp dẫn lại thâm sâu thúy của anh cũng từ từ gần hơn trong tầm mắt của cô, nghiêng người về phía trước áp sát vào cô, đôi tay cũng xoa bắp đùi cô. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cảm giác trái tim mình đang nhảy dựng, cặp chân dường như cũng bắt đầu như bị chuột rút. Cô cảm thấy chân mình có chút mềm nhũn, mặc dù đang ngồi nhưng vẫn cảm thấy chân nhũn ra. . . . . .

"Nhược Kỳ. . . . . ."

Ông trời! Anh làm gì cứ luôn gọi tên của cô? Làm cho cô cả trái tim đều muốn bay. Cô chỉ phải lắp bắp đáp lại, hai mắt anh dần dần ép tới gần giống như một cái giếng sâu mê người, hút cô về phía thân thể của anh. . . . . .

Chóp mũi Hơi lạnh chợt chạm đến chóp mũi mượt mà của cô, Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy trước mắt một vùng sáng màu xanh đang nhấp nháy, cô không cách nào khống chế nhắm hai mắt lại, anh cứ như vậy cúi đầu hôn lên

môi của cô, trong nháy mắt hòa tan cơn sóng tình nóng rực. . . . . .

Đôi môi mềm mại bị anh yêu thương ngậm giữa răng môi, chậm rãi khẽ liếm cắn dưới thân thể Lâm Nhược Kỳ dần dần khẽ run rẩy, bàn tay nóng bỏng của Cơ Liệt Thần từ từ chảy xuống đến eo cô nhẹ nhàng nắm chặt, có chống đỡ như vậy, Lâm Nhược Kỳ mới cảm thấy an tâm như trở lại mặt đất bình thường. . . . .

Cô khẽ ngước khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, dịu dàng đón nhận anh hôn, hương vị ngọt ngào mùi vị tràn ngập ở giữa răng môi anh, làm cho anh không nhịn được hôn sâu xuống quấn lấy lưỡi cô. . . . . .

Tay Cơ Liệt Thần tay càng nắm chặt, giống như muốn khảm cô vào trong thân thể mình, sức lực cũng không lớn nhưng vẫn làm cho cô cảm thấy có chút đau.

"Thần, đau. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ nhỏ giọng kháng nghị, cảm giác mình sắp không thở được, hai má càng ửng đỏ.

Cơ Liệt Thần sợ làm đau cô, thả nhẹ sức một chút nhưng tay nâng thân thể của cô cũng không buông ra. Hơi thở Lâm Nhược Kỳ đã sớm rối loạn, nhắm mắt lại khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn làm anh nhìn trong lòng ngứa ngáy, hận không được lập tức tiến quân thần tốc nhưng nơi này là cảnh đẹp đảo Bali khó có được.

Ở nơi như thế này đánh một lần dã chiến, thật đúng là không bình thường a, cho nên anh cũng không gấp như vậy, anh nghĩ từ từ . . . . . .

Vì vậy lưỡi nóng rời môi của cô, một đường hôn xuống, chui ở trong cổ cô cảm thụ ngọt ngào, đi xuống chút nữa, Lâm Nhược Kỳ lập tức cảm thấy toàn thân run rẩy khó nhịn, không nhịn được uốn cong thân thể.

Quấn lấy, sờ nắn, ôm ấp. . . . . .

Trong khi hôn hít sóng tình càng lúc càng nồng, thân thể cường tráng của người đàn ông cũng càng lúc càng hưng phấn, nơi bụng căng thẳng sức lực gần như khiến cho anh không cách nào khống chế bộc phát, vì vậy không nhẫn nại nữa, chuẩn bị bắt đầu tấn công mạnh.

Trong khoảnh khắc kia, hai người cũng không nhịn được khẽ rên. . . . . .

"Nói cho anh biết, thoải mái không?" Anh khẽ động eo nhưng cũng không bắt đầu, dường như Lâm Nhược Kỳ cũng cảm thấy toàn thân run rẩy, cắn chặt đầu ngón tay không chịu mở miệng, tròng mắt càng phát sáng. . . . . .

"Bà xã, em không ngoan. . . . . ." Anh ác ý giật giật, sau khi cô hàm hồ phát ra một tiếng rên nhẹ thì kịp thời thu hồi động tác, gò má của Lâm Nhược Kỳ đỏ lên, đôi mắt hung hăng nhìn anh chằm chằm, oán trách anh làm chuyện xấu.

"Nói cho anh biết. . . . . ." Anh giày vò, đầu độc cô trả lời anh.

Cô run rẩy, trong giọng nói man theo chút nức nở: ". . . . . Thoải mái, dễ chịu!"

"Bé ngoan." Anh tán thưởng hôn xuống trán cô.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, cảm xúc càng lúc càng tăng vọt, lúc đến chỗ cực hạn sâu nhất anh kịp thời ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, giống như muốn cùng với cô rơi vào vực sâu. Sa vào lưu luyến, hãm sâu không kềm chế được. . .

Hôm sau.

Lúc sắp xếp xong hành trình. Lâm Nhược Kỳ tự chủ trương báo tiết mục du thuyền trên biển cho mình và Cơ Liệt Thần, trước tiên phải ngồi du thuyền tư nhân đi đảo nhỏ, ở đảo nhỏ có thể bơi lặn, ngồi thuyền chuối tiêu, ngồi tàu ngầm xem cá ở biển sâu.

Cơ Liệt Thần khinh thường nhìn một chút tờ quảng cáo tiết mục du thuyền bị cô nhồi vào trong tay, hiển nhiên đối với loại "Trò chơi" không kích thích, không nguy hiểm cũng không hứng thú lắm nhưng Lâm Nhược Kỳ tràn ngập tò mò, vừa nghĩ tới có thể cùng đàn cá nhỏ dưới biển tiếp xúc thân mật thì vô cùng hào hứng.

Nhìn bộ dáng anh lơ đễnh, Lâm Nhược Kỳ bắt đầu giảng đạo.

"Anh như vậy là không tốt, ra ngoài du lịch nhất định phải thật vui vẻ, phải nếm thử nhiều loại. . . . . Nhìn thế giới dưới Biển cũng là một loại vui thú, em biết anh đối với tiết mục bơi lặn không có tính khiêu chiến nên không có hứng thú. . . . . Nhưng tốt xấu gì xin anh phối hợp một chút, dù sao ngày mai chúng ta sẽ phải đi về, xem như anh vì em đi. . . . . ."

Sau khi cô lao thao một phen, cuối cùng Cơ Liệt Thần đồng ý với cô. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn đàn lê quý đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Lên du thuyền phải mua vé tàu, Lâm Nhược Kỳ chỉ mua hai vé, bởi vì sau khi tới đảo Bali, không hề phát hiện hiện tượng gì khác thường cho nên anh bảo A Bưu và A Hải trở về Lư Đăng Bảo số ba, cô và Cơ Liệt Thần hai người lên du thuyền.

"Anh cứ xem như trải qua thế giới hai người một lần là được." Lâm Nhược Kỳ nói như vậy.

"Thế giới hai người? Nơi này rõ ràng nhiều người như vậy, làm sao là thế giới hai người." Cơ Liệt Thần không chút bỏ qua, trêu chọc cô.

Lâm Nhược Kỳ nhìn tầng lầu ba trên Du thuyền một chút, hoàn toàn đông nghẹt, có lẽ ngồi hơn hai trăm người, vẻ mặt hở ra. . . . . .

Ách. . . . . Thật sự không tính là thế giới hai người a.

Ngượng ngùng cười nói: "Không có chuyện gì, bọn họ lại không biết chúng ta, hơn nữa từ đâu tới nhiều như vậy. . . . . ."

Cơ Liệt Thần quay đầu lại, trên cao nhìn chằm chằm cô. Nếu không phải vì cô vợ nhỏ của anh muốn chơi những tiết mục mà dân chúng bình dân thích chơi, anh sẽ không tới đấy.

Lâm Nhược Kỳ le chiếc lưỡi đỏ, tức giận đi xuống phòng ăn tầng dưới, định mang một chút thức uống và điểm tâm miễn phí cho anh ăn.

Lâm Nhược Kỳ vẫn cho rằng du lịch trăng mật lần này xem như ấm áp lãng mạn, nói tóm lại cảm thấy thoải mái thanh thản mà Cơ Liệt Thần đối với cô cũng xem như quá nhân nhượng rồi. Chẳng qua cô không ngờ bước ngoặt làm thay đổi cuộc đời mình xuất hiện vào một ngày du lịch trăng mật không hề có điềm báo trước. . . . . .

Trạm thứ nhất tiết mục trên biển chính là ngồi tàu ngầm đi xem thế giới dưới biển. Lâm Nhược Kỳ cầm vé, vác lấy máy chụp hình nhỏ của mình, trên lưng một bao đồ ăn vặt, Cơ Liệt Thần đi trước một bước để xác nhận an toàn bốn phía.

Lâm Nhược Kỳ đang suy nghĩ có nên đi quầy phục vụ mang cho hai phần nước uống trái cây ướp lạnh cho hai người hay không, lúc ở trên cầu thang gặp được Lãnh Như Phong mặc bộ quần áo màu xanh dương nhạt, phía sau anh còn có một cô gái nhỏ đi theo.

Cô gái kia cô đã từng nhìn thấy, rõ ràng là cô gái nhỏ lần trước ở trên du thuyền bị người giày vò, trong miệng vẫn kêu "Phong" xin tha thứ!

Lãnh Như Phong ngẩng đầu nhìn cô đi xuống, dường như sửng sốt một chút, im lặng nửa giây mới nhàn nhạt nói: "Lâm tiểu thư? Thật là trùng hợp đã lâu không gặp."

Lâm Nhược Kỳ hơi ngẩn ra, tầm mắt vẫn còn dừng lại trên mặt cô gái nhỏ kia, nghe Lãnh Như Phong chào hỏi, sắc mặt hơi cứng ngắc: "Ách. . . . . Cậu chủ Lãnh, chào anh."

Cô chợt nhớ tới lần trước Lãnh Như Phong trắng trợn tỏ tình, đột nhiên ở chỗ này gặp mặt như thế, rõ ràng. . . . . Có chút lúng túng.

Cô thề, sở dĩ cảm thấy lúng túng không phải vì cô gái nhỏ đi theo bên cạnh Lãnh Như Phong mà ghen ghét, đơn giản là vì nhớ tới Cơ Liệt Thần đã từng nói đến chuyện xưa. Theo ý cô, nhà họ Cơ và nhà họ Lãnh thực sự là kẻ thù không đội trời chung, mặc dù không biết Lãnh Như Phong đối với chuyện này biết được bao nhiêu nhưng nên đề phòng thì tốt hơn . . . . . .

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Kỳ bình tĩnh quan sát cô gái bên cạnh anh. Sau khi quan sát có chút giật mình.

Cô gái nhỏ đầu không cao, chiều cao tương đương với cô. Cô ăn mặc rất đơn giản, giày thể thao màu trắng, quần Jeans tẩy bạc thếch, phía trên là một áo thể thao màu trắng tay ngắn, trang phục như vậy làm cho cô có vài phần tươi mát và sạch sẽ, càng thêm mấy phần hấp dẫn.

Nhất là chiếc áo thể thao màu trắng bó sát trên người cô, bày ra đường cong xinh đẹp trên người cô, vòng eo mảnh khảnh, bộ ngực đầy đặn.

Cô gái nhỏ này, trong sáng lộ ra một chút quyến rũ, trong quyến rũ lộ ra một chút hấp dẫn, tóm lại, chỉ cần nhìn đã cảm thấy rất mê người. Ngay cả Lâm Nhược Kỳ cũng nhìn ngây người.

Ánh mắt của Văn Sương cũng dừng lại ở trên người của Lâm Nhược Kỳ, nhưng rất rõ ràng, ánh mắt của Văn Sương quan sát Lâm Nhược Kỳ là lạnh nhạt, thậm chí lạnh lùng.

Lãnh Như Phong ngưng mắt nhìn cô, trong tròng mắt thoáng qua một tia khó nắm bắt, nhẹ giọng hỏi: "Cô. . . . . tới nghỉ phép sao?"

Cô chớp mắt nhìn, gật đầu một cái trả lời: "Ừ, đúng vậy . . . . . Du lịch trăng mật."

Không thể nghi ngờ, cô nói như vậy có ý ám chỉ với anh "Tôi đã kết hôn, xin Cậu chủ Lãnh cũng đừng ôm lấy bất kỳ suy nghĩ gì đối với tôi nữa".

Quả nhiên, trên mặt Lãnh Như Phong trầm xuống, im lặng hai giây, lạnh nhạt trả lời: "Chúc mừng."

Trong miệng nói hai chữ chúc mừng nhưng vẻ mặt anh hiển nhiên không có ý đó, vẫn lạnh lẽo và cứng ngắc, Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy nét mặt này của anh ta, trong lòng có chút hoảng hốt.

Ngẩng đầu nhìn lầu dưới, vừa đúng lúc này Cơ Liệt Thần trở lại.

Lâm Nhược Kỳ thở phào nhẹ nhõm, bật thốt lên: "Thần! Em ở nơi này!"

Theo tiếng gọi thân mật của cô, Lãnh Như Phong nheo mắt cùng Văn Sương không hẹn mà quay đầu lại nhìn về phía sau lưng.

Người tới bước chân rất vững vàng nhưng cũng nhàn nhã. Giống như con báo bước chậm rãi ở giữa rừng nhiệt đới, lấy một loại tư thái ngạo mạn kiểm tra xung quanh cô gái của mình.

Thấy Lãnh Như Phong, Cơ Liệt Thần nhướng nhướng mày kiếm, khóe môi nâng lên một nụ cười lạnh khinh thường, lơ đãng cất tiếng hỏi "Cậu chủ Lãnh, rất vui gặp lại!"

Ánh mắt của anh lạnh nhạt, giống như đối phương xuất hiện, căn bản là ở trong dự tính của anh.

Chương 74: Ghen tức đang nồng!

Cho đến khi đi đến gần trước mặt ba người thì Cơ Liệt Thần trêu nói: "Thế nào, Cậu chủ Lãnh cũng mang theo người yêu của mình tới hưởng tuần trăng mật hay sao?"

Không thể nghi ngờ, trong câu nói này chữ "Cũng" cùng với "Hưởng tuần trăng mật" vừa mỉa mai, vừa khiêu khích.

Đang lúc nói chuyện, đôi tròng mắt đen xinh đẹp lộ ra lạnh lẽo kiêu ngạo, còn mang theo ý vị trêu đùa, hiển nhiên tỏ rõ quyền sở hữu của mình đối với cô gái nhỏ bên cạnh!

Phản ứng đầu tiên của Lâm Nhược Kỳ là: thật hỏng bét, tại sao ở chỗ này lại đụng phải Lãnh Như Phong?

Quá không đúng dịp! Còn để cho Cơ Liệt Thần bắt gặp, thật là lúng túng a. . . . .

Sau đó, Lâm Nhược Kỳ nhớ tới Cơ Liệt Thần đã dặn dò qua mình: sau này nếu là gặp phải Lãnh Như Phong phải tránh xa xa, ngàn vạn lần không được bại lộ chuyện xưa anh đã nói với cô, bởi vì hung thủ chính là cha nuôi của Lãnh Như Phong, mà bây giờ Lãnh Như Phong là trợ thủ đắc lực nhất của Lãnh Kiêu Hùng, chuyện này rất có thể Lãnh Như Phong đã biết . . . . . .

Lãnh Như Phong nhàn nhạt nhìn sang Lâm Nhược Kỳ, trong ánh mắt mang theo một tia chán nản, lạnh lùng nói: "Trăng mật? Vậy chúc mừng Cậu chủ Cơ, vừa rồi tôi đã nghe Lâm tiểu thư nói, chúc mừng hai vị đã kết hôn. Lãnh Như Phong tôi không có may mắn như Cậu chủ Cơ, có thể tìm được một người vợ tốt như Lâm tiểu thư".

Hơi ngừng lại, giới thiệu: "A đúng rồi, quên giới thiệu, đây là Văn Sương em gái nuôi của tôi, chúng tôi tới Đông Nam Á làm việc, đi ngang qua đảo Bali chơi hai ngày. Văn Sương, vị này là Cậu chủ Cơ tiếng tăm lừng lẫy, còn vị kia là Lâm Nhược Kỳ tiểu thư, vợ của anh ấy."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ thật khiếp sợ đến im lặng.

Cô gái nhỏ này là em gái nuôi của Lãnh Như Phong?

Em gái nuôi sao? Là thật hay là giả hay đây?

Nói như vậy, ngày đó ở trên du thuyền cô nhìn thấy cảnh tượng kia, người đàn ông mà cô gái nhỏ trước mắt gọi trong miệng . . . . . Thật chính là Lãnh Như Phong sao ?

Hoảng hốt một hai giây, Lâm Nhược Kỳ lắc đầu một cái, thế nào cũng nghĩ không ra.

Nếu cô gái nhỏ này và Lãnh Như Phong ở chung một chỗ, thân phận là em gái nuôi của Lãnh Như Phong thì tại sao Lãnh Như Phong có thể khoanh tay đứng nhìn không cứu em gái nuôi mình?

Đột nhiên, trong lòng thoáng qua một ý tưởng kinh người. Chẳng lẽ, ngày đó người núp ở sau tấm màn đen chính là Lãnh Như Phong?

Ngẩn ngơ, Lâm Nhược Kỳ rùng mình một cái, trực giác cho biết chuyện này hết sức quỷ dị nhưng cô suy nghĩ một hồi lâu cũng nghĩ không ra, dứt khoát lắc mạnh đầu, muốn vứt bỏ chuyện không cách nào suy đoán. . . . . .

Aiz, ai bảo cái đầu dưa chuột của cô thực sự quá mức đơn giản, không có cách suy nghĩ những quan hệ phức tạp. Hơn nữa, chuyện của người khác cô cũng không cần biết nhiều như vậy, đúng không?

Bên kia, Lãnh Như Phong cũng không có ý kéo Văn Sương rời đi, hơn nữa, nơi này là đảo nhỏ nhân tạo, cách bờ biển chỉ một giờ đi thuyền. Nếu không có du thuyền, không thể đi được nơi nào. Nói cách khác, hành trình cả ngày hôm nay, bốn người cúi đầu không nhìn thấy, ngẩng đầu lại gặp.

Cảm thấy lo lắng nhìn sắc mặt của Cơ Liệt Thần một chút, Lâm Nhược Kỳ phát hiện trên gương mặt đẹp trai của Cơ Liệt Thần cũng không có phản ứng dư thừa, chẳng qua ở khóe môi thoáng qua nụ cười ngắn ngủi, nụ cười kia có chút thâm trầm, lại có chút lạnh lẽo.

Cơ Liệt Thần điềm đạm cười cười, nhàn nhã nói: "Nếu trùng hợp như vậy, không bằng bốn người chúng ta cùng nhau làm thành một tổ chơi đùa dưới nước, thế nào?"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ lại nghẹn họng, ngạc nhiên nhìn về phía anh.

Người này. . . . . Tại sao muốn cố ý nói như vậy?

Nghĩ lại cũng đúng, nếu cúi đầu không nhìn thấy, ngẩng đầu lại gặp, cũng không thể giả vờ như không biết chứ? Ngay mặt đánh ra, luôn phong cách xử sự của Cơ Liệt Thần, anh làm như vậy cũng là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa, trước mắt cũng chỉ có thể nhắm mắt làm như vậy!

Vì vậy, cô hùa theo Cơ Liệt Thần nói: "Đúng vậy, khó được mọi người gặp mặt ở đảo Bali, không bằng cùng nhau chơi đùa đi, vừa đúng ngồi thuyền chuối tiêu cũng là một tổ bốn người đấy."

Hai người chồng nói vợ gật đầu, nhìn thế nào cũng là một đôi vợ chồng tân hôn ngọt ngào. Ghen chết người khác, càng làm Lãnh Như Phong đau mắt!

Dĩ nhiên Lâm Nhược Kỳ không chú ý tới những thứ này, vừa mỉm cười nói chuyện, vừa đưa tờ quảng cáo còn lại trong tay cho Văn Sương. Văn Sương khẽ gật đầu, cuối cùng trên mặt đã có chút biểu cảm, nhận lấy tờ quảng cáo, đồng thời nhìn thoáng qua Lâm Nhược Kỳ.

Văn Sương nhớ tới Lãnh Như Phong muốn cô ngăn cản Cơ Liệt Thần trong chốc lát, trong bụng không khỏi mỉm cười. Trong lòng cô nắm chắc, nhìn ngoài mặt Lãnh Như Phong giao cho mình nhiệm vụ cũng không khó làm nhưng trực giác nói cho mình biết, chuyện này có chút kỳ quái.

Thế nhưng giới thiệu cô là em gái nuôi của mình? Ha ha, Cậu chủ Lãnh a Cậu chủ Lãnh, anh thực sự muốn gì. Về phần cô bé này, cô gọi. . . . . Lâm Nhược Kỳ? Lâm Nhược Kỳ ư, cô từng nghe qua cái tên này. . . . . .

Chợt khi Văn Sương nhớ tới nghe qua cái tên này lúc nào thì trên mặt hiện ra nụ cười lạnh lẽo thê lương. Thì ra, cô chính là "Cô gái" mà Lãnh Như Phong thực sự để ý!

Thần kinh không ổn định Lâm Nhược Kỳ không hề phát hiện thay đổi trên mặt Văn Sương, chẳng qua hăng hái bừng hừng kéo tay của cô cùng đi thay đồ tắm.

Hai người thay đồ xong, từ trong phòng tắm ra ngoài, lúc này Lâm Nhược Kỳ mới phát hiện ra sức hấp dẫn của Văn Sương không thể chống cự.

Cô rất đẹp, sau khi mặc vào đồ tắm, càng lộ rõ vóc dáng xinh đẹp hấp dẫn,

ngắn ngủi mấy phút, có vài người đàn ông đến bắt chuyện. Chẳng qua cũng bị cô lạnh lùng từ chối, rõ ràng với khuôn mặt tươi trẻ hấp dẫn nhưng toàn thân lại tản ra kiêu ngạo chỉ có thể đứng xa nhìn không thể khinh nhờn. Hoặc nói là một loại hơi thở nguy hiểm chết người!

Lâm Nhược Kỳ há hốc mồm cứng lưỡi nhìn Văn Sương mặc bikini hiện ra vóc người xinh đẹp hoàn mỹ, lại cúi đầu nhìn một chút bộ đồ tắm liền thân trên người mình, vả lại có thể bọc lại 60% da thịt phơi bày, ngực phẳng cả nửa người có vẻ nhỏ hơn, vẻ mặt cô hở ra.

Hừ, nếu không phải vì che kín dấu ấn Liệt Diễm của Cơ Liệt Thần ở trên vai cô, thật ra cô cũng có thể thử một chút bikini đấy! (cô ngực nhỏ tiêu chuẩn, cô xác định có thể mặc bikini sao?)

Thấy dáng vẻ cô ủ rũ cúi đầu, Văn Sương chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, trong đôi mắt bình thản không gợn sóng. Dường như trong đáy mắt Lâm Nhược Kỳ có chút mặc cảm tự ti, cô không chút nhìn thấy.

Không nhanh không chậm, vươn tay tự nhiên mỉm cười nói với Lâm Nhược Kỳ: "Chúng ta vẫn chưa chính thức chào hỏi, chào cô Lâm tiểu thư, tôi là Văn Sương, cô gọi tôi Sương Nhi là được. Lần đầu tiên gặp mặt, xin chỉ dạy nhiều hơn."

". . . . . Xin chào, tôi là Lâm Nhược Kỳ." Lâm Nhược Kỳ hơi ngẩn ra cũng đáp lại, bị Văn Sương đột nhiên lấy lòng làm cho khó hiểu.

Khuôn mặt tươi trẻ mỉm cười đáng yêu trước mắt, còn có đôi mắt hẹp dài cười thành trăng lưỡi liềm, lúc này nhìn qua thực sự vô cùng thu hút, làm cho Lâm Nhược Kỳ lo sợ trong lòng. Cô không nhịn được nghĩ tới hình ảnh kinh người nhìn thấy ở trên du thuyền, nhất thời trực giác cho biết dường như cô gái này và cô gái nhìn thấy lần kia hơi khác nhau.

Là khác nhau ở đâu? Cô nghĩ không ra, chỉ cảm thấy không thể kỳ quái.

Nhanh mồm nhanh miệng nói: "Thật ra, không phải chúng ta lần đầu tiên gặp mặt. . . . . ."

Văn Sương ngẩn người. Cô hết sức xác định đây là lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ, vậy tại sao cô ấy nói không phải lần đầu tiên gặp mặt? Trừ khi. . . . .

Trong lòng hoảng hốt, Văn Sương ngạc nhiên. Thoáng cho ra một đáp án, Lâm Nhược Kỳ đã gặp chị Văn Tuyết!

Chính xác là như vậy, bởi vì chính mình và chị Văn Tuyết giống nhau như đúc, rất nhiều người nhìn thấy hai người bọn họ là cũng không phân biệt rõ ai là ai, chỉ có người quen thuộc các cô mới biết, tính tình cô và chị hoàn toàn trái ngược nhau.

Chị Văn Tuyết dịu dàng thiện lương, rất nhát gan yếu đuối, ngược lại, em gái cô từ nhỏ hoạt bát hiếu động hơn, hơn nữa giỏi về đối nhân xử thế.

Văn Sương rất bình tĩnh, liếc mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ, giả bộ nghi ngờ hỏi: "Hả? Thật sao? Tôi không nhớ rõ a, không biết Lâm tiểu thư gặp qua tôi lúc nào?"

Chuyện này làm cho Lâm Nhược Kỳ hơi bối rối. Phải trả lời thế nào? Nói cô tận mắt nhìn thấy cô ấy bị người giày vò, còn bị người khác thưởng thức sao? Đây cũng quá khó có thể mở miệng. Hơn nữa, nếu cô nói ra, đối phương nhất định sẽ thẹn quá thành giận, dù sao chuyện như vậy cũng không phải là chuyện hay ho gì. . . . . .

Ngượng ngùng cười một tiếng, Lâm Nhược Kỳ mấp máy môi, lúng túng trả lời: "Ách, là ở. . . . . tiệc mừng thọ 60 của Ông cụ họ Lãnh. . . . . ."

Trong lòng Văn Sương cứng lại, túi ny lon cầm ở trong tay suýt chút nữa rơi xuống trên mặt đất.

Tiệc mừng thọ 60 cua Ông cụ họ Lãnh? Vậy không phải là sau khi chị Văn Tuyết đi theo Lãnh Như Phong lên du thuyền, ngày trở lại liền bị đưa cho Ngụy Lãng sao? Nói như vậy, Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy là chị Văn Tuyết của mình. Chẳng lẽ, cô. . . . . nhìn thấy gì sao?

Văn Sương giương mắt, tầm mắt nhàn nhạt quét qua vẻ mặt có chút băn khoăn của Lâm Nhược Kỳ.

Nhất thời hiểu, rõ ràng cô biết chuyện gì đó. . . . . .

Vừa định mở miệng nói, hai người đàn ông một trước một sau đi tới.

"Đi thôi, vào thay đồ bơi, chúng ta đi bơi lặn." Cơ Liệt Thần tiến lên một bước, vừa lúc ôm cô gái nhỏ trước mặt, rơi xuống một nụ hôn ở trán của cô,

động tác làm liền mạch, "Cơ thể em quá nhỏ nhắn, anh sẽ chọn cho em đồ bơi thích hợp."

Nói xong liền nắm cái eo nhỏ Lâm Nhược Kỳ đi về phía khu đồ bơi.

Lâm Nhược Kỳ có chút đen mặt.

Rõ ràng người này cố ý!

Có phải mục đích của anh muốn kích thích Lãnh Như Phong không? Thật là khiến người ta không thú vị a, anh cứ thích trêu chọc người khác như vậy sao?

Lâm Nhược Kỳ quay đầu lại nhìn nét mặt Lãnh Như Phong, quả nhiên nhìn thấy gương mặt đối phương vốn hết sức lạnh lùng giờ càng thêm lạnh lùng hơn.

Nhất thời, cảm thấy một luồng hơi lạnh từ sống lưng tỏa ra. . . . . .

****

". . . . . Ô ô ô, em không muốn xuống. . . . . em...em, em rất sợ. . . . . Anh biết em không biết bơi lội a, hơn nữa em cho rằng bơi lội là đứng ở bên bờ nhìn xuống, làm sao biết nước sâu hơn ba thước. . . . . Đừng á, em không muốn xuống. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ ôm một cây cột sắt, giống như con khỉ, hai chân bám vào cây cột sắt, hai mắt trợn to như chuông đồng, vừa run rẩy cầu xin, thỉnh thoảng hai mắt nhìn mặt biển xanh biếc, run rẩy co rúm người lại.

Cho nên nói, có lúc tiềm lực của con người vô cùng lớn.

Chưa bao giờ biết leo cây, lúc này động tác leo lên cây cột sắt của Lâm Nhược Kỳ ngược lại hết sức lưu loát nhưng rất tức cười!

Cơ Liệt Thần đầu đầy vạch đen, nâng trán, cau mày nói: "Đừng không có tiền đồ như vậy, không biết bơi cũng có thể bơi, hơn nữa anh sẽ dạy cho em. Nhanh xuống đây, có nghe không? Là em đòi, tại sao có thể lâm trận chạy trốn?"

Lời nói đến một nửa, thở dài nói, "Như vậy đi, trước tiên luyện tập theo anh

là được, nhớ thở bằng miệng, không thở bằng mũi, trước tiên hít vào thở ra. . . . . ."

Vừa nói vừa làm, anh đưa ra bàn tay muốn kéo cô xuống.

"Bùm" một tiếng, nước khẽ nhộn nhạo, tạo thành từng vòng sóng lăn tăn. . . . . .

Rơi vào biển cũng không phải là Lâm Nhược Kỳ, là có người khác gây nên.

Lâm Nhược Kỳ nghe tiếng nhìn sang, thì ra bên cạnh Văn Sương lấy tư thế bơi sấp tiêu chuẩn tiến vào biển rộng, thành thạo mạnh mẽ uốn người, cả người xuôi dòng di chuyển về phía trước mấy mét, bộ dáng kia như cá gặp nước, khỏi phải nói xinh đẹp biết bao nhiêu.

Chỉ chốc lát sau, đã nhẹ nhàng cách xa bờ bảy, tám mét, Văn Sương ngẩng đầu lên, tháo ống dưỡng khí, hướng về phía Lâm Nhược Kỳ phất tay hô to: "Nhược Kỳ, cô cố gắng xuống đây đi, nơi này có thể thấy rất nhiều cá nhỏ đủ màu sắc khác nhau rất đẹp a, không xuống cô sẽ hối hận!"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ chớp chớp mắt, há to miệng liếc nhìn vào trong biển một cái, thật sự loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng cá ở trong nước bơi lội.

Nhất thời, trái tim nhỏ bé dao động. . . . . .

"Dứt khoát, để tôi giúp cô một chút."

Lạnh lùng vừa dứt lời, đã có người đi trước một bước đưa ra bàn tay nắm Lâm Nhược Kỳ từ trên cây cột sắt kéo xuống.

Lâm Nhược Kỳ lập tức sợ choáng váng. . . . . .

Cơ Liệt Thần nhất thời đen mặt. . . . . .

Lúc này, ôm ngang hông Lâm Nhược Kỳ không phải ai khác mà chính là Lãnh Như Phong vẫn lạnh lùng đứng ở bên cạnh không nói gì!

Động tác của anh ta rất nhanh, sau khi ôm Lâm Nhược Kỳ xuống, vô cùng lưu loát đeo lên ống dưỡng khí cho cô, đôi tay xoay thân thể của cô, để cho Lâm Nhược Kỳ mặt hướng xuống, lưng nằm trên phản, cũng thuận thế thả

cô vào trong biển. . . . . .

Thấy thế, Lâm Nhược Kỳ hoảng hốt!

Phục hồi lại tinh thần, trong đầu lập tức nhớ tới Cơ Liệt Thần chỉ động tác hít thở, vội vàng hít một hơi thật sâu, nín thở!

Trong lòng không nhịn được khẽ nguyền rủa: Lãnh Như Phong đáng chết, dám đem cô bỏ vào trong nước biển! Ngay cả cô tìm tay vịn nắm lấy cũng không được!

Bên kia, trong lòng một cậu chủ nào đó đã giận đến cực điểm, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn Lãnh Như Phong, gắt gao nhìn chằm chằm vào đôi bàn tay đã ôm cô gái của mình, ánh mắt nheo lại, phát ra lạnh lẽo.

Lạnh lẽo này, âm 50 độ C, lạnh thấu xương!

Giống như là đang nói: khá lắm Lãnh Như Phong, dám tự tiện ra tay chạm vào bà xã của Cơ Liệt Thần anh !

Nhưng tầm mắt Lãnh Như Phong chỉ nhàn nhạt quét qua trên mặt Cơ Liệt Thần, cũng không nói lời nào. Giống như ánh lạnh trong mắt đối phương, anh ta không xem vào đâu.

Thấy thế, ý lạnh trong mắt Cơ Liệt Thần càng sâu! Cũng không bình tĩnh nữa nhìn chằm chằm đôi tay Lãnh Như Phong, khí thế kia khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo!

Cũng may Lãnh Như Phong cũng không ôm Lâm Nhược Kỳ lâu, thấy cô có thể thích ứng nhiệt độ và sức nâng dưới nước, liền buông lỏng tay ra.

Đứng dậy, không mặn không lạt liếc mắt nhìn đôi môi Cơ Liệt Thần mím chặt bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát, sau khi Lãnh Như Phong mỉa mai hừ lạnh một tiếng, đi tới khu thay quần áo, mặc vào áo cứu sinh. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ chuyển động hai cái phát hiện mình không chết, còn sống cho thật tốt, ống dưỡng khí cũng thật hữu dụng, thở khò khò cũng hết sức thuận tiện, nhất thời cô thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, vừa đúng có một nhân viên cho cá ăn, rất nhiều cá cảnh nhiệt đới đủ màu sắc khác nhau rối rít bơi tới kiếm ăn, bọn chúng chen lấn chung một

chỗ, nhiều đến đếm không hết, Lâm Nhược Kỳ đưa ra đôi tay có thể sờ tới những con cá nhỏ đang bơi.

Cô chợt nhớ đến buổi sáng ăn điểm tâm mình lặng lẽ chuẩn bị một phần nhỏ bánh mì đặt ở trong túi nhựa, cô vội vàng sờ sờ túi ny lon ở thắt lưng, hoàn hảo vẫn còn! Vội vàng cởi ra nó, đem bánh mì bóp nát vụn, cá phát hiện có đồ ăn tốt cũng bơi tới.

Cá nhỏ càng lúc càng nhiều, có đủ màu sắc khác nhau vô cùng xinh đẹp, Lâm Nhược Kỳ vừa cho bọn chúng ăn, vừa đưa tay muốn vuốt ve bọn chúng, cá nhỏ rối rít né ra sau đó bơi trở lại giành ăn bánh mì vụn. . . . . .

Cảm giác này thật sự quá tuyệt vời, này cảnh tượng cũng quá đẹp. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ lập tức quên mình căn bản cũng không biết bơi, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới biển xinh đẹp.

Lúc cô cao hứng liền ngẩng đầu nổi trên mặt nước, tháo ống dưỡng khí vừa đưa tay vẫy Cơ Liệt Thần trên bờ, vừa hưng phấn reo hò.

Cơ Liệt Thần thu hồi đáy mắt lạnh lẽo, quay lại nhìn cô cười một tiếng. Chỉ cần cô vui vẻ là được. . . . . .

Có vết xe đổ, sau đó Cơ Liệt Thần gần như một tấc cũng không rời bên cạnh Lâm Nhược Kỳ, cô bơi tới nơi nào anh cũng bơi tới đó, cô mệt mỏi anh nâng cô, cô muốn lên bờ, anh dắt tay của cô cùng nhau lên bờ, hai người thân mật gắn bó, cho dù ai nhìn cũng biết đây là một vợ chồng son.

Lãnh Như Phong chán nản ẩn ở trong một góc, chăm chú nhìn Lâm Nhược Kỳ cười vui vẻ, trong lòng đột nhiên đau nhói.

Anh ta thích cô ngây thơ, thích cô đơn thuần, thích khuôn mặt tươi cười ấm áp của cô, nhưng tất cả ngây thơ đơn thuần và ấm áp của cô, tất cả đều cho Cơ Liệt Thần! Khi còn bé như thế, hiện tại vẫn. . . . . .

Anh ta ngẩng đầu nhắm lại mắt, lại mở ra, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào hốc mắt, làm đau nhói hai mắt của anh ta cũng đau nhói tim của anh ta.

Hít vào một hơi thật sâu, đôi tay nắm chặt hai góc áo cứu sinh, giẫm chận tại chỗ trở lại bên bờ. . . . . .

Văn Sương ngồi ở bên bờ làm sơ nghỉ ngơi, xa xa liếc mắt nhìn Lãnh Như Phong, cô phát hiện sắc mặt anh ta rất không ổn, hết sức không ổn. . . . . .

Lãnh Như Phong như vậy thật là hiếm thấy.

Có thể nói, biểu hiện của anh ta rất khác thường, hết sức khác thường.

Theo như cô biết, Lãnh Như Phong chưa từng thật lòng với cô gái nào, anh ta luôn luôn sống bằng lý trí, luôn luôn máu lạnh, luôn luôn che giấu kín kẽ, tất cả cảm xúc của anh ta chỉ vì bản thân mình. Cho dù lúc ở trên giường làm loại chuyện đó, anh ta kích tình cũng đơn giản để phát tiết, tuyệt đối không vì cô gái ở dưới thân. . . . . .

Nhưng ánh mắt anh ta nhìn Lâm Nhược Kỳ... lại tiết lộ tâm tư của mình.

Từ lúc nào anh ta nhìn một cô gái lộ ra ánh mắt như thế? Không có, chưa từng có!

Muốn có được, nhưng hết lần này đến lần khác không có được!

Lãnh Như Phong đang bị loại tâm trạng muốn có được nhưng không có được hành hạ, khổ sở, rối rắm. . . . . .

Thân là phụ nữ, trong lòng Văn Sương rất rõ ràng, Lãnh Như Phong yêu Lâm Nhược Kỳ!

Nhẹ nhàng mỉm cười một tiếng: Lãnh Như Phong, anh cũng có yêu một người? Vậy cảm giác yêu một người, đau không?

Trên khuôn mặt kiều diễm của cô gái lộ ra một nụ cười lạnh lùng. . . . . .

Bữa ăn trưa, bốn người vừa đúng làm thành một bàn.

Trên đảo nhỏ cung cấp buổi tiệc đứng hải sản hết sức phong phú, Lâm Nhược Kỳ đặc biệt thích ăn tôm, mà trứng tôm và đầu tôm ở đảo Bali rất lớn, mùi vị cũng rất tươi ngon, cô đặc biệt cầm mấy xâu tôm nướng thật đầy để ăn.

"Đến đây, tôm nướng đảo Bali rất đặc biệt, mọi người cùng nhau ăn đi." Cô cười nói, lời này dĩ nhiên là nói với Lãnh Như Phong và Văn Sương.

Ai ngờ, lúc này Cơ Liệt Thần lại gần bên tai cô nói: "Bà xã, em bóc tôm cho anh thôi." Giọng nói vẫn nhẹ như nước chảy, có chút không đứng đắn, lại có chút đầu độc.

Ầm ……

Nghe vậy, mặt của Lâm Nhược Kỳ đỏ lên, đỏ giống như đít khỉ.

Quay đầu lại, cau mày trừng mắt nhìn anh, đang muốn mắng anh "Muốn ăn thì tự anh ăn!", lại nhìn thấy trong đáy mắt anh dường như thoáng qua một tia giảo hoạt, mắt phượng hơi nheo lại, trong nháy mắt làm cho đầu óc Lâm Nhược Kỳ choáng váng.

Một giây kế tiếp, chuyện lạ xảy ra, Lâm Nhược Kỳ vô cùng khéo léo "A" một tiếng, quay đầu lại hết sức thuận tay cầm cái đĩa không ở trước mặt mình, rút một xâu tôm bắt đầu bóc vỏ. Cô lột rất cẩn thận cũng rất nghiêm túc, giống như đối đãi một tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp, ngay cả sợi chỉ trong thân thể con tôm đều cẩn thận rút ra.

Sau khi lột xong năm con tôm, vô cùng xinh đẹp đặt vào trong đĩa nhỏ, động tác hết sức lưu loát thành thạo.

Ngay cả Cơ Liệt Thần cũng hơi sững sờ, hoàn toàn không ngờ cô gái nhỏ chân tay luôn vụng về, động tác bóc tôm ngược lại nhanh nhẹn tuyệt đẹp.

Mấy xâu tôm nướng đã được đầu bếp ướp một lớp gia vị, cho nên căn bản không cần chấm nước sốt, Lâm Nhược Kỳ kiểm tra một chút rồi ngoan ngoãn đặt ở trước mặt của Cơ Liệt Thần.

Cười ngọt ngào: "Nhân lúc còn nóng ăn đi, tôm này lớn, ăn rất ngon!"

Lâm Nhược Kỳ hoàn toàn không để mắt đến, hoặc là nói căn bản không chú ý tới bàn ăn đối diện, vẻ mặt lạnh lùng của Lãnh Như Phong tràn ngập lo lắng, cùng với ánh mắt của Văn Sương như có điều suy nghĩ.

Trong lòng cô nghĩ: mình chưa từng nấu ăn cho anh, kinh nghiệm nấu cơm một lần duy nhất vẫn là vì giết "Gà" dọa "Khỉ", gần như mỗi lần mình gặp khó khăn đều do anh tìm cứu cô trước tiên, anh luôn chăm sóc cô nhưng cô chưa từng làm được chuyện gì cho anh. . . . . .

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Kỳ càng cảm thấy chuyện bóc vỏ tôm căn bản là

chuyện rất nhỏ.

Cơ Liệt Thần từ trong tay Lâm Nhược Kỳ nhận lấy đĩa tôm, hôn lên gò má cô một cái, trêu đùa nói: "Làm phiền bà xã!" Dứt lời, Cơ Liệt Thần xiên một viên tôm bỏ vào trong miệng, nhai say sưa ngon lành.

Mặt của Lâm Nhược Kỳ trong nháy mắt đỏ hơn!

Người này, có hứng thú tệ hại, ngay cả mặt mũi của mình cũng không cần! Không nhìn thấy còn có Lãnh Như Phong và Văn Sương sao?

Theo lễ phép, cũng là vì che giấu xấu hổ của mình, Lâm Nhược Kỳ từ trong đĩa lớn một tay cầm hai xâu tôm đưa cho trước mặt Lãnh Như Phong và Văn Sương, ân cần nói: "Cậu chủ Lãnh, Sương nhi, các người cũng nhân lúc còn nóng ăn đi."

Thời gian tạm ngừng lại hai ba giây.

Ba người còn lại đều không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, nhìn nhau . . . . . .

Cơ Liệt Thần phá vỡ khoảnh khắc yên lặng, "Nhược Kỳ, em để tôm xuống đi, nói không chừng Cậu chủ Lãnh người ta không thích ăn tôm. Hơn nữa, Cậu chủ Lãnh đã có Văn tiểu thư chăm sóc, hai chúng ta cũng đừng can thiệp. . . . . ."

Cơ Liệt Thần kéo dài giọng, rất lười biếng, trong giọng nói có một chút ý vị châm chọc khó nhận biết. Một câu nói rất đơn giản đã chia bốn người thành hai nhóm.

Tay Lãnh Như Phong cầm dao nĩa hơi dừng lại, sau khi nhận lấy hai xâu tôm từ trong tay Lâm Nhược Kỳ, chính mình một xâu, một xâu còn lại đưa cho Văn Sương.

Ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào cặp mắt cao ngạo lạnh lẽo của Cơ Liệt Thần: "Cám ơn nhiều."

Câu cám ơn này dĩ nhiên nói với Lâm Nhược Kỳ nhưng người nghe lại không cảm thấy có chút ý tứ cám ơn, ngược lại nhìn thấy sự thù địch từ trong ánh mắt của hai người đàn ông này nhìn nhau. Dĩ nhiên, dù cho Lâm Nhược Kỳ chậm lụt cũng đã nhận ra không khí không ổn.

Trên mặt cứng đờ, Lâm Nhược Kỳ xấu hổ cười nói: "Ôi chao, tôi xem chúng ta ăn nhanh lên, ăn xong đi ngắm cá ở đáy biển a. . . . . Nghe nói cá ở dưới đáy biển rất lớn, hơn nữa tôi chưa ngồi tàu ngầm bao giờ, ha ha, nghĩ tới đã cảm thấy thú vị. . . . . A đúng rồi Sương nhi, cô đã ngồi tàu ngầm chưa? Vừa rồi nhìn cô bơi tốt như vậy, có phải trước kia đã chơi đùa hay không. . . . . ."

Lúc Lâm Nhược Kỳ lúng túng che giấu, hai người đàn ông này ngược lại lặng yên ăn xong bữa cơm trưa.

Tiết mục buổi chiều chỉ có một, bởi vì nghĩ đến mới ăn cơm trưa không nên hoạt động, cho nên Lâm Nhược Kỳ cố ý sắp xếp hoạt động ngồi tàu ngầm xem cá nước sâu vào buổi xế chiều. Chẳng qua cũng vì lý do đó, rất nhiều du khách cũng sắp xếp giống như vậy, vì vậy số lượng người ngồi tàu ngầm nhiều hơn, xếp hàng dài đến hơn trăm người. . . . . .

Chờ mãi mới đến lượt, Lâm Nhược Kỳ quay đầu nhìn lại, hỏng bét! Mới vừa rồi hai người đàn ông này đi mua thức uống và đồ ăn vặt, cho đến bây giờ không có trở lại!

Không đúng, không đúng. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ chăm chú nhìn kỹ lại. Cũng thật kỳ quái. . . . . Lãnh Như Phong trở lại nhưng ông xã Cơ Liệt Thần của cô vẫn chưa trở lại. . . . . .

Hơn nữa, Văn Sương cũng không biết chạy đi đâu.

Nói một cách khác, hiện tại đứng ở sau lưng cô, chỉ có bóng dáng cao lớn đẹp trai lạnh lùng của Lãnh Như Phong !

"Làm sao bây giờ? Nếu không chúng ta chờ bọn họ tới rồi đi chứ?" Lâm Nhược Kỳ quay đầu lại nhìn Lãnh Như Phong, hỏi ý kiến.

Một bên nhân viên soát vé cũng không thể bình tĩnh, giơ cánh tay ngâm đen, dùng một chút tiếng trung sứt sẹo xen lẫn tiếng anh, nói: "Đi đi! Nhanh lên! GO, GO!"

Lối đi rất hẹp, chiều rộng chỉ vừa đủ được một người ra vào. Lâm Nhược Kỳ đứng tại lối vào tàu ngầm, tiến lùi đều khó.

Phía sau mấy vị du khách người Hàn Quốc cũng cau mày không nhịn được

thúc giục: "Seodulleo gaseo! (nhanh lên, nhanh lên!) Hyeom-o! (Thực bực quá!)"

Thấy thế, Lãnh Như Phong đưa tay ra đẩy, cả người Lâm Nhược Kỳ bị anh ta nửa ôm nửa đẩy vào bên trong tàu ngầm!

Chân trước mới vừa bước vào tàu ngầm, Cơ Liệt Thần và Văn Sương chân sau nối gót.

Đáng tiếc, số người đã đủ, nhân viên soát vé thông báo cho những người còn lại chờ đợt kế tiếp.

Cơ Liệt Thần đè nén tức giận, ẩn nhẫn nói: "Văn tiểu thư, cô và Lãnh Như Phong lên kế hoạch rất tốt phải không?"

Thật ra, Cơ Liệt Thần biết mình hỏi cũng chỉ vô ích, cái này căn bản là nói nhảm. Nếu không phải lên kế hoạch rất tốt thì làm sao Lãnh Như Phong vừa khéo tới Đông Nam Á "Làm việc", còn thuận đường tới đảo Bali chơi hai ngày, vừa tới chơi một ngày đã đi chơi trên đảo nhỏ nhân tạo?

Con mẹ nó, đơn giản là bịa đặt!

Nhưng cũng nhắc nhở anh: Nếu Lãnh Như Phong có thể biết được rõ ràng hành trình của bọn họ như thế, nhất định trong tổ chức có nội gián!

Chẳng qua muốn tra ra tên nội gián này, sợ rằng phải mất một chút thời gian rồi. . . . . .

Cùng lúc đó, Văn Sương cũng cảnh giác quay đầu lại nhìn về phía Cơ Liệt Thần.

Cũng không vội vã trả lời lời của đối phương, khi nhìn thấy sắc mặt của Cơ Liệt Thần trong lòng khẽ run lên.

Lúc này, người đàn ông trước mắt đã tức giận đến gân xanh nổi lên, khắp khuôn mặt tối tăm, nhàn nhã thong dong và lạnh nhạt cao ngạo ban đầu đã biến mất, cả người bộc lộ hơi thở lãnh khốc khắc nghiệt!

Hơi ngẩn ra, giữ vững tinh thần, Văn Sương cẩn thận mở miệng.

"Không dối gạt Cậu chủ Cơ, chuyện này đúng là Văn Sương cố ý gây nên.

Anh họ của tôi dường như thật rất quan tâm Lâm tiểu thư thì cho anh ấy một chút thời gian để cho anh ấy cùng Lâm tiểu thư nói chuyện một chút. Dù sao trên tàu ngầm cũng không phải chỉ có hai người bọn họ, Cậu chủ Cơ cần gì phải lo lắng?"

Hơi ngừng lại, khẽ cười nói: "Hơn nữa, tôi tin Lâm tiểu thư một lòng một dạ đối với Cậu chủ Cơ, cho nên Cậu chủ Cơ cứ yên tâm đi."

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần xì mũi coi thường.

Tà tà liếc Văn Sương một cái, mỉa mai nói: "Theo tôi thấy, thực sự không yên lòng phải là Văn tiểu thư chứ?"

Văn Sương khẽ mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

Thật sự, trái tim chất đống vô số vấn đề không tìm được lời giải. Nhưng cô không hề nói gì, nhàn nhạt cười cười quay mặt đi, ánh mắt nhìn theo phương hướng tàu ngầm rời khỏi. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ tàu ngầm, trước mắt có vô số cá lớn đang bơi lội dưới nước sâu nhưng cô không làm sao có hứng xem bọn chúng.

Thật hỏng bét, như thế này Cơ Liệt Thần trở lại nhìn thấy mình và Lãnh Như Phong đi cùng nhau mà không đợi anh lên tàu ngầm, anh sẽ nghĩ như thế nào?

Nhất định sẽ ghen, lẩm bẩm khẽ nguyền rủa. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ๏n。đàn。lê。q๏uý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Nói nhảm, nếu đổi lại là cô cũng sẽ ghen đấy! Hơn nữa, Văn Sương cũng không thấy, chẳng lẽ cô ấy và Cơ Liệt Thần ở chung một chỗ?

Thật là kỳ quái a. . . . . .

"Đang suy nghĩ gì? Không hấp dẫn sao?" Lãnh Như Phong cũng không lãng phí thời gian xem cá dưới nước sâu, thật vất vả một mình ở chung với cô, anh ta phải nắm chặt thời gian.

Lâm Nhược Kỳ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện mình đang mất hồn, thật là lãng phí tiền a! Đi tàu ngầm xem cá nước sâu phải tiêu hết mười mấy

đô-la, trước sau cũng chỉ mười phút mà thôi, cô lại có thể mất hồn!

Thu lại suy nghĩ có chút không tập trung, cô lắc đầu một cái, lúc nghiêng đầu nhìn thấy đôi mắt sắc bén như chim ưng của Lãnh Như Phong như có điều suy nghĩ ngưng mắt nhìn mình.

"Ách. . . . . Không phải là xem không hấp dẫn, chẳng qua ừ, chỉ suy nghĩ một chút. . . . . "

Nhìn vẻ mặt khó xử của cô, trên mặt Lãnh Như Phong không khỏi chìm xuống, rất dứt khoát đi thẳng vào vấn đề chính: "Tôi nghe nói, cô ở trước mặt Điền Lão Thất đề cập tới chuyện hai chúng ta từng có hôn ước? Cô. . . . . Đối với chuyện trước kia còn nhớ rõ bao nhiêu?"

Lâm Nhược Kỳ hoảng sợ vài giây, một lúc lâu cô mới hỏi ngược lại: "Chuyện trước kia?"

Anh hỏi như thế. . . . . Có ý gì?

Chợt nhớ tới lần gặp mặt trước đó, Lãnh Như Phong nhắc tới chuyện ngọc bội, cũng đề cập tới chuyện lúc còn nhỏ. Chẳng lẽ khi còn bé cô và anh ta biết nhau ?

Cô mở trừng hai mắt, hỏi một câu bổ sung: "Trước đây hai chúng ta quen biết sao?"

Lãnh Như Phong yên lặng ngưng mắt nhìn cặp mắt trong suốt của Lâm Nhược Kỳ, chỉ thấy có nghi ngờ và khó hiểu.

Rõ ràng, chuyện trước kia cô thật sự không nhớ rõ.

Nhưng tại sao một chút ấn tượng cũng không có chứ? Cho dù còn nhỏ, lúc quen biết cô, cô cũng tròn ba tuổi rồi, cũng nên nhớ một ít chuyện, làm sao không nhớ chút nào chứ?

Trừ phi, cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, quên mất tất cả chuyện trước kia. . . . . .

Không thể nào tin nổi sự thật này, Lãnh Như Phong không cam lòng hỏi tới: "Chuyện ở cô nhi viện. . . . . Cô thật sự không nhớ chút nào sao?"

Lần này Lâm Nhược Kỳ hoàn toàn bối rối.

Cô nhi viện? Tại sao Lãnh Như Phong biết cô từng ở cô nhi viện? !

Chẳng lẽ anh ta . . . . . .

Trong lòng bỗng hoảng hốt, Lâm Nhược Kỳ trượt tay, tờ quảng cáo bồng bềnh rơi xuống sàn.

Ước chừng giật mình năm giây, cô không thể tin nhìn chằm chằm Lãnh Như Phong, hỏi "Anh. . . . . Biết cô nhi viện Thánh Ái?"

Anh ta nhìn chăm chú về phía cô.

"Đúng vậy, tôi biết rõ cô nhi viện Thánh Ái. Chẳng những tôi biết cô nhi viện Thánh Ái, tôi còn ở đó sáu năm. . . . . ."

Lời nói đến một nửa, hơi ngừng lại. Lãnh Như Phong đè nén xúc động muốn ôm cô vào ngực. . . . . .

Hồi lâu, rốt cuộc khàn giọng anh ta chậm chạp mở lời: "Tiểu Đào, tôi là anh Tiểu Phong của em. Em đã quên rồi sao? Chúng ta thật sự có hôn ước, đôi ngọc bội này chính là tín vật!"

Mười phút. . . . . .

Mười phút, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm!

Thử nghĩ một chút, mười phút có thể làm những thứ gì?

Mười phút, có thể ngồi máy bay trực thăng bay mấy dặm đường. . . . . .

Mười phút, có thể xem 30 trang “Sherlock Holmes toàn tập”. . . . . .

Mười phút, có thể ra tay giết chết ba tên hung ác, thậm chí đối thủ có bản lĩnh tài giỏi . . . . .

Mười phút, có thể lấy ra bo mạch chủ trong máy vi tính cải tạo thành lò vi ba thật tốt. . . . . .

Thử nghĩ một chút, nếu biết rõ cô gái của mình cùng người đàn ông khác ở

chung trong một không gian khép kín mười phút, trong lòng sẽ có cảm giác bão tố như thế nào?

SHIT! Cơ Liệt Thần không nhịn được khẽ nguyền rủa một tiếng.

Thực là giày vò a. . . . . .

Giày vò hơn nữa chính là ngoại trừ ngồi chờ, bản thân cũng không còn cách nào!

Anh không quan tâm ngồi tàu ngầm xem cá dưới nước sâu, anh lo lắng duy nhất chính là cô gái của mình và đối thủ của mình đơn độc ở chung một chỗ mười phút sẽ xảy ra những chuyện gì!

Cơ Liệt Thần chưa từng bị căng thẳng như vậy, lần đầu tiên trong đời cảm thấy không khỏi căng thẳng.

Cảm giác căng thẳng mãnh liệt làm cho anh tức giận càng thêm sợ hãi mơ hồ.

Đúng vậy, chính là sợ hãi. . . . . .

Bản thân Cơ Liệt Thần cũng không biết tại sao lại dùng đến cái từ sợ hãi này, chỉ cảm thấy trái tim đập trong lồng ngực cuồng loạn cơ hồ muốn nổ tung, làm cho anh không thể thở nổi, ngón tay hung hăng cuộn chặt trong lòng bàn tay, móng tay không dài bấm thật sâu vào lòng bàn tay mềm ấm, không chút nào cảm thấy đau đớn.

Anh cứ nắm chặt tay mình như vậy, vô cùng căng thẳng xen lẫn sợ hãi khiến cho toàn thân anh căng cứng, cố gắng hết sức mới áp chế bản thân không xung động nhảy ra giành với nhân viên lái chiếc du thuyền ở bên cạnh lái về hướng chiếc du thuyền chỉ còn thấy đỉnh ở phía xa xa. . . . . .

Mỗi một phút, mỗi một giây, đều dài như một năm!

Trong hành lang hơn hai mét, một bóng dáng nhẹ nhàng đang đứng, Văn Sương không xếp hàng trong khu vực chờ mà nhàn nhã dựa vào hàng rào sắt nhìn móng tay đầy màu sắc của mình, giương mắt nhìn Cơ Liệt Thần đứng chờ trong hàng phía trước, ánh mắt của cô dưới ánh mặt trời thoáng qua màu sắc kỳ dị.

Cô biết, người đàn ông này căn bản cũng không có ý định chờ đợi. . . . . .

Đúng vào lúc này, tàu ngầm đã nổi lên, thình thịch chạy nhanh vào bờ.

Trên thuyền, mười mấy người trẻ tuổi nhảy xuống trước, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn xuống thuyền, dường như trong miệng còn lẩm bẩm nói những gì, mơ hồ có thể nghe được có người nói ai đó đã bị ngất xỉu thậm chí ngồi một chuyến tàu ngầm cũng không xem được gì. . . . . .

Cơ Liệt Thần giật mình, không kịp chờ nhân viên làm việc chỉ huy, thẳng bước vào trong khoang thuyền tàu ngầm, vừa mới chuẩn bị chen ngang vào tàu ngầm, liền phát hiện Lãnh Như Phong ôm Lâm Nhược Kỳ bị ngất đi ra.

Khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Lâm Nhược Kỳ, cặp mắt gần như không còn sinh khí nhìn chằm chặp về phía trước thì Cơ Liệt Thần đột nhiên trợn to mắt.

Anh ngẩn ra, thất thanh kêu lên: " Lãnh Như Phong! Xảy ra chuyện gì? !"

Choáng váng, nắm chặt quả đấm nhắm về phía Lãnh Như Phong, lại bị đối phương chặn lại.

"Cậu chủ Cơ, tôi chỉ nói cho Nhược Kỳ một chút sự thực mà thôi. Thay vì ra tay, không bằng xem trước cô ấy thì hơn."

Người đàn ông lạnh lùng chen vào khiến cho bàn tay cứng rắn của Cơ Liệt Thần dừng lại ở giữa không trung, anh giận dữ trả lời một cách mỉa mai: "Nhược Kỳ? Hừ, Lãnh Như Phong, tên của vợ tôi để cho anh gọi? !"

Anh liếc mắt nhìn Lãnh Như Phong một cái, không để ý tới người đứng xem ở hai bên trái phải đang kinh ngạc, từ trong tay Lãnh Như Phong nhận lấy cô gái nhỏ của mình.

"Nhược Kỳ, Nhược Kỳ, em tỉnh lại đi. . . . . ."

Sắc mặt của Lâm Nhược Kỳ tái nhợt đáng sợ, giống như bị kinh sợ cái gì, cả khuôn mặt giống như xác chết. . . . . .

Ngay cả Văn Sương ở một bên nhìn thấy bộ dáng của cô cũng kinh ngạc đến không thể lên tiếng.

Chỉ mười phút mà thôi, tại sao có thể như vậy? Lâm Nhược Kỳ, rốt cuộc Lãnh Như Phong nói gì với cô. . . . . .

Thật sự Lâm Nhược Kỳ cảm thấy đầu choáng váng, toàn thân không còn chút sức lực nào nhưng cũng không ngất đi.

Lúc ở tàu ngầm nói chuyện với Lãnh Như Phong, chính xác đã làm cho cô hoảng sợ, cô cảm thấy mình giống như lạc vào trong sương mù, đầu óc lâm vào một mảnh hỗn độn, căn bản không tìm được lối ra.

Không phân biệt được rốt cuộc anh ta nói thật hay giả, chỉ biết trong đáy lòng mơ hồ có một tiếng nói nói với mình, anh ta nói là sự thật. . . . . .

Lãnh Như Phong nói rất nhiều, rất nhiều, thật ra có rất nhiều lời cô cũng không nhớ rõ, hoặc nói cô không quá chú ý nghe. Bởi vì, lúc anh ta gọi cô là "Tiểu Đào", cũng đủ làm cô chấn động cho tới khi cô không còn cách nào tập trung tinh thần, nghe tiếp những lời anh nói phía sau!

Anh ta gọi cô là Tiểu Đào. . . . . .

Tiểu Đào. . . . . .

Tiểu Đào. . . . . .

Cái tên này cỡ nào quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ. . . . . .

Anh ta làm sao biết được "Tiểu Đào" ? Điều này thật không thể tưởng tượng nổi. . . . . .Bởi vì cái tên Tiểu Đào này chỉ xuất hiện ở trong giấc mơ của cô!

Chương 75: Cơ Liệt Thần khác thường

Cô đã từng cho rằng "Tiểu Đào" chẳng qua là một cô bé ở trong giấc mơ của mình tượng ra mà thôi. Bởi vì cô gái nhỏ kia có gia đình hạnh phúc mỹ mãn, cô như một công chúa nhỏ được mọi người cưng chìu, ở trong phòng ốc xinh đẹp mộng ảo, được cha mẹ che chở, có chú, dì thương yêu, còn có các anh trai xinh đẹp chơi cùng cô. . . . . .

Suy nghĩ đến những hình ảnh trong mơ là chân thật hay giả tạo, có hợp lý hay không, hồi tưởng lại, phỏng đoán, tự trấn an mình rồi lại tự hù dọa mình. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ thích nằm mơ bởi vì chỉ có ở trong giấc mơ mới có hình ảnh tuyệt vời, hơn nữa không cần chịu trách nhiệm.

Không phải có câu "Trong lòng có suy nghĩ mới sinh ra mộng" sao? Cô nghĩ, nhất định do cô quá mong muốn có được một gia đình hạnh phúc mỹ mãn nên nằm mơ thấy những hình ảnh kia, đối với những hình ảnh đáng sợ có lẽ do thực tế tàn khốc phản ánh vào trong giấc mơ. . . . . .

Nhưng nếu có một ngày có người nói cho cô biết, thật ra hình ảnh trong mơ chính là thực tế. Vì không nghĩ sẽ có một ngày này cho nên cô không thể nào tiếp nhận được sự thực. Chuyện này giống như một cô gái thần bí bị mở ra một góc khăn che mặt, góc còn lại không biết mà chờ người công bố đáp án.

Nói thật, Lâm Nhược Kỳ rất lo sợ, sợ một ngày nào đó đáp án kia được công bố. Bởi vì cô biết, hình ảnh trong giấc mơ của mình có mặt tốt đẹp cũng có mặt đáng sợ. . . . . Nhưng Lãnh Như Phong làm sao biết được "Tiểu Đào"!

Hay nói cách khác, "Tiểu Đào" là người có thật!

Như vậy đúng như Lãnh Như Phong từng nói, Lâm Nhược Kỳ chính là Tiểu Đào, Tiểu Đào chính là Lâm Nhược Kỳ sao? !

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ cứng lại.

Chuyện này. . . . . Có khả năng sao? ! Làm sao biết chứ? !

Nếu là như vậy, Lãnh Như Phong có thể biết thân thế của cô sao?

Nếu biết thân thế của cô, vậy anh ta biết cha mẹ cô ở nơi nào sao?

Hoặc anh ta chỉ lấy lòng mọi người, vừa vặn đoán đúng suy nghĩ trong lòng cô mà thôi, nói không chừng cũng không biết chuyện gì.

Cô lắc đầu một cái, cảm thấy suy đoán này rất không có khả năng. "Tiểu Đào" ở trong giấc mơ của cô, cô chưa từng nói với bất cứ ai. Hơn nữa, anh ta còn nhắc tới chuyện ngọc bội!

Theo lời Lãnh Như Phong nói, khối ngọc bội hình rồng của anh ta là do một ông lão cho anh ta, ghép thành một đôi với khối ngọc bội hình phượng cho Tiểu Đào, cũng chính là Lâm Nhược Kỳ cô. . . . . .

Như vậy ông lão kia là ai? Là người thân của cô sao? Nếu là vậy, ông ấy còn sống không? Nếu ông ấy vẫn còn sống, tại sao không tìm đến cô?

Rất nhiều nghi vấn . . . . . .

Chuyện càng lúc càng kỳ hoặc. . . . . .

Cho dù nghĩ thế nào cô cũng nghĩ không ra đáp án. . . . . .

Cơ Liệt Thần nghiêng đầu nhìn Lâm Nhược Kỳ vùi đầu ở cần cổ anh, không khỏi cau mày rậm.

Lãnh Như Phong đáng chết, hại cô suy nghĩ lung tung, cả người đổ mồ hôi lạnh!

Liền dùng tay áo của mình, vuốt vuốt trên sợi tóc ướt nhẹp của cô, lau đi mồ hôi lạnh cho cô, sau đó đặt cô trên đùi. Cái đầu nhỏ được bàn tay ấm áp của anh nhẹ nhàng bao lấy vuốt ve, tiếp xúc như vậy dường như làm cho cô cảm giác còn dễ chịu hơn một chút. . . . . .

"Nhược Kỳ. . . . . ."

Anh khẽ gọi một tiếng, cúi đầu ngưng mắt nhìn cô.

Cô sững sờ, đang băn khoăn suy nghĩ, thấy thế, trong lòng Cơ Liệt Thần bị

đè nén cũng nổi lên bao nhiêu nghi ngờ.

Tại sao đi cùng Lãnh Như Phong chỉ mười phút thôi, cô đã như vậy?

Tại sao anh muốn ra tay ép hỏi Lãnh Như Phong thì cô lại kịp thời ngăn trở anh đánh ra?

Tại sao lúc gần đi, Lãnh Như Phong ném lại một câu "Có chuyện gì có thể điện thoại cho tôi" chẳng những cô không từ chối ngược lại gật đầu đồng ý?

Tại sao anh hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, cô lại không nói câu nào, cả người cứ ngây ngốc sững sờ, rõ ràng có chuyện gạt anh ?

Ngồi vào trong xe, anh không kịp chờ đợi ôm lấy cô, không kịp chờ muốn hôn cô. Anh rất lo lắng cho cô, âm thầm đưa ra chủ ý: sau này tuyệt đối không thể cho cô rời khỏi mình nửa bước.

Cô gái của anh, đặt ở bên cạnh anh mới yên tâm!

Theo tính tình anh ngày thường, nhất định sẽ không nhẹ nhàng tha thứ cho Lãnh Như Phong, nhưng hết lần này tới lần khác không lay chuyển được Lâm Nhược Kỳ, chỉ đành phải thả anh ta.

Lại nói, thái độ của Lâm Nhược Kỳ đối với Lãnh Như Phong thay đổi khó hiểu, điều này làm cho Cậu chủ Cơ Liệt Thần luôn luôn tự tin cao ngạo trở nên cảnh giác.

Trực giác rất không ổn. . . . . .

Hơn nữa, rất ghen ghét. . . . . .

Vì vậy, ánh mắt Cơ Liệt Thần lạnh lùng nheo lại, môi mỏng khêu gợi gia tăng thế công, bàn tay ấm ấp xoa da thịt thấm mồ hôi của cô.

Nhưng cô tránh né, tránh né vòng tay anh, tránh né môi hôn rừng rực. . . . . .

"Xảy ra chuyện gì ? Nói cho anh biết, rốt cuộc anh ta nói gì với em? Hay là. . . . . Anh ta khi dễ em sao?"

Cơ Liệt Thần cau mày nhìn về phía gương mặt trắng bệch của cô, cho rằng vì tâm trạng không yên, cô chưa tỉnh hồn mới từ chối mình.

Nhưng Lâm Nhược Kỳ tựa đầu vào trên đầu gối anh, nhỏ giọng khổ sở kêu: "Thần, xin anh đừng hỏi em...em không biết gì cả. . . . . ."

Cô thật sự không biết gì, lời của Lãnh Như Phong mang đến cho cô quá nhiều rung động, trong thời gian ngắn ngủi vẫn không thể nghĩ ra.

Cô cần phải có thời gian sắp xếp lại một chút. T

Một hồi lâu, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Cơ Liệt Thần, lầm bầm hỏi "Thần, em muốn đi tìm Lãnh Như Phong, dường như anh ta biết thân thế của em. . . . . "

Bật thốt lên cũng không nghĩ tới câu nói này sẽ mang tới hậu quả nghiêm trọng, Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy hối hận, hối hận tại sao mình phải mất hồn, tại sao lúc ở trong tàu ngầm không nghe kỹ lời của Lãnh Như Phong. . . . . .

Người đàn ông đang giở trò trên người, nhiệt tình chợt trở nên lạnh nhạt, tay nắm chặt, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy bên hông đau nhói.

"Ưm hừm . . . . . ." cô cau mày trách móc, "Tại sao anh véo em? !"

Phục hồi lại tinh thần nhìn về phía Cơ Liệt Thần, lúc này mới phát hiện ra sắc mặt của Cơ Liệt Thần đen như than, hoàn toàn không để ý tài xế đang ghé mắt, giống như tài xế người ta không liên quan gì. . . . . .

Lúc này, môi mỏng Cơ Liệt Thần khẽ mím thành một đường trắng bệch, cằm cứng ngắc, tròng mắt đen xinh đẹp thâm thúy lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, ánh mắt rét lạnh nhìn cặp mắt trong suốt của cô.

Đột nhiên vặn hỏi: "Bởi vì anh ta có thể biết thân thế của em, cho nên em muốn đi tìm anh ta?"

Khóe môi anh vểnh lên thành đường cong như vầng trăng non, trông rất xinh đẹp nhưng cũng rất lạnh lẽo!

Hơi ngừng lại, vẫn giọng nói ưu nhã dễ nghe, nguội lạnh mỉa mai: "Đừng hòng mơ tưởng!"

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ có chút đen mặt.

Trong lòng hiểu rõ: người này. . . . . đang ghen.

Cô nhìn trộm nhìn anh một chút, một lúc lâu, mới cẩn thận hỏi "Em tìm anh ta chỉ muốn biết thân thế của mình, sẽ không nói chuyện gì không liên quan, như vậy cũng không được sao?"

Anh cười lạnh một tiếng: "Có một lần kinh nghiệm bị sợ đến ngất, em còn muốn có lần thứ hai? Động não nhiều một chút, chuyện không có đơn giản như vậy."

Hơi ngừng lại, không đợi cô trả lời, vô cùng lạnh lùng, ném ra một câu: "Tóm lại, không được!"

Lâm Nhược Kỳ liếc mắt một cái. . . . . .

Ông trời! Điện thoại di động người đàn ông này đang nắm trong tay, như muốn bị nghiền nát!

Cắn răng nghiến lợi, giọng nói lạnh lẽo tràn ngập cả bên trong buồng xe, ". . . . . Tên nhóc xấu xa Lãnh Như Phong dám chặn cửa đẩy em lên tàu ngầm? ! Lại dám coi rẻ Cơ Liệt Thần anh! Muốn cướp vợ của anh? ! Không có cửa đâu!"

Tuyệt đối phải tìm cơ hội giết anh ta! Tuyệt đối phải cho anh ta biết, động vào cô gái của Cơ Liệt Thần anh sẽ có hậu quả gì! Tuyệt đối không có lần tiếp theo. . . . . .

Rắc một tiếng, điện thoại di động thật sự bị anh bóp nát!

Lâm Nhược Kỳ: ". . . . . ."

Đau lòng nhìn chiếc điện thoại Vertu trong tay anh bị bóp nát, lẩm bẩm "Thật đáng tiếc", "Rất đau lòng", "Quá lãng phí". . . . .

"Ách. . . . . Em chỉ nói một chút thôi, ha ha, chỉ nói một chút. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ ngượng ngùng xoa dịu nhưng anh vẫn không chút cử động. Về tính tình kiêu ngạo cố chấp của cậu chủ Cơ Liệt Thần một khi phát tác, bá đạo không cho phép không vâng lời, không ai có thể khuyên được.

Điểm này, trong lòng Lâm Nhược Kỳ rất rõ ràng.

Thở dài, lại ngạc nhiên không cảm thấy buồn bực, ngược lại bởi vì anh ghen mà trong lòng cảm thấy hết sức ngọt ngào.

Thấy anh quay mặt đi nhìn ngoài cửa sổ, đôi môi cắn thật chặt, rõ ràng còn đang tức giận, Lâm Nhược Kỳ ủ rũ cúi đầu, quyết định trước tiên hoãn lại chuyện này, tạm thời không đề cập tới.

Kể từ khi kết hôn với anh, Lâm Nhược Kỳ càng lúc càng trở nên thông minh. Nếu là trước kia, gặp phải tình huống như vậy cô nhất định phát giận, sẽ cùng anh cứng đối cứng nhưng bây giờ cô không vội bác bỏ.

Ngoan ngoãn ở phía sau anh, nhỏ giọng nói: "Này, anh đừng tức giận nha, cùng lắm thì em không đi tìm anh ta là được. Hả? Đừng nóng giận được không. . . . . Ông xã . . . . . ."

Giọng nói ngọt ngào như đường mật, thấm vào lòng người. Lâm Nhược Kỳ làm nũng thật là chết người ta, tiếng gọi "Ông xã" ngọt ngào làm cho một cậu chủ nào đó chấn động toàn thân. . . . . .

Không chỉ như thế, thân thể mềm mại càng thêm gần sát thân thể anh, ôm chặt thắt lưng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ở trước ngực anh cọ tới cọ lui. Cho dù anh tức giận thế nào nhưng ở dưới thế công làm nũng của Lâm Nhược Kỳ , thái độ cứng rắn cuối cùng mềm nhũn tan rã.

Cúi đầu nhìn một chút cô gái nhỏ cọ trong ngực mình, Cơ Liệt Thần mỉm cười.

Cảm giác này thật tốt!

Ngọt ngào, mềm mại, ấm áp, chọc cho toàn thân anh phát nóng!

Nhất thời, giống như quên sạch chuyện không vui trước đó, anh đưa tay giữ lấy chiếc cằm thon gầy nhỏ nhắn của cô, hừng rực khát khao hôn mạnh xuống cánh môi, dùng sức hung hăng mút môi cô.

Nặng nề hôn, đầu lưỡi cuộn vào trong miệng cô quấn lấy lưỡi cô, không khách khí mút lấy cánh môi của cô, khẽ cắn môi của cô, bụng dưới vô cùng căng cứng làm cho anh rất muốn cô gái nhỏ ngọt ngào ấm áp ở trước mắt. . . . . .

Anh biết, mình hôm nay có chút luống cuống. Vì chuyện Lãnh Như Phong đơn độc gặp Lâm Nhược Kỳ, ở trước mặt người ngoài phơi bày tâm sự của mình còn chưa tính, còn phát cáu, ở trước mặt cô cũng biểu hiện nóng nảy như vậy, điều này không giống anh.

Chính xác. . . . . Rất luống cuống a.

Ở trong mắt người khác, Cơ Liệt Thần luôn ưu nhã cao quý, dĩ nhiên cũng hết sức đè nén cảm xúc, một người đàn ông có thể chờ đợi cô gái mình yêu cho đến trước khi đăng kí kết hôn một ngày mới có quan hệ thân mật, thật sự là hiếm có. Nhưng hôm nay anh có chút gấp rút không thể đợi, đang ở trong xe, ở trước mặt tài xế, trong không khí ngột ngạt thế này, lại bắt đầu bị kích thích!

Anh luống cuống vì trong lòng phiền não. . . . . .

Nhưng anh không trông nom nhiều như vậy, chỉ muốn làm theo dục niệm.

Bà xã. . . . . ." Anh cong môi khẽ gọi, ánh mắt dịu dàng.

"Hả?" Cô lầm bầm đáp lại.

Tay của anh chui vào vạt áo của cô, cánh môi tươi cười chậm rãi dời trên môi của cô, trên gương mặt, trên sống mũi, lướt qua dái tai của cô. . . . . làm cho cô có chút bối rối.

"Bà xã, làm thế nào, anh lại muốn rồi. . . . . ." Giọng nói khàn khàn, mang theo nồng đậm thú tính, hòa lẫn nước miếng sền sệch cùng với miệng lưỡi cô giao xoa.

"Muốn cái gì?" Đại não cô gái nào đó có chút co giật. . . . . .

Lưỡi của anh và tay của anh giống như hai ngọn lửa muốn thiêu đốt cô, Lâm Nhược Kỳ không hiểu, mới vừa còn đang suy nghĩ chuyện nghiêm túc, tại sao vào lúc này trở nên như vậy?

Nhìn thấy vẻ mặt cô không tập trung, một giây kế tiếp Cơ Liệt Thần đã dùng sức nắm chặt, cô bừng tỉnh thét chói tai, cô muốn ngồi dậy cũng không dậy nổi, động cũng không động được, mắng cũng mắng không ra.

"Thần, đừng như vậy. . . . . Tài xế đang nhìn. . . . ." Cô gái nhỏ đang ngượng ngùng cố gắng kéo cổ áo, bảo vệ mặt mũi của mình.

Đáng tiếc, áo sơ mi đã bị dễ dàng bị đẩy ra, tròng mắt đen nóng bỏng của Cơ Liệt Thần nhìn chằm chằm đỉnh núi nhỏ đáng yêu của cô, gương mặt đẹp trai đột nhiên nghiêng qua, nhìn về phía tài xế, sắc mặt của tài xế biến thành màu đen thui.

È hèm, ngược lại bà xã nhắc nhở anh !

Lạnh giọng quát lớn: "Nhìn cái gì vậy? Dừng xe sang bên, đi xuống!"

Lâm Nhược Kỳ: ". . . . . ."

Quả nhiên tài xế nghe lời, dừng xe sang bên, sau đó mở cửa xe đi ra ngoài!

Rắc một tiếng, Cơ Liệt Thần nhấn chốt khóa cửa xe, xoay đầu lại, trong mắt đã sớm nhuộm đầy thú tính. . . . . .

"Ngừng lại! Thần, nơi này là ven đường, ngoài xe còn có người đi đường ! Nghe không. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ hoảng hốt.

Không thể nào, không phải anh …. anh muốn chiếc xe chấn động ở ven đường giữa ban ngày chứ? ! A, ông trời, ai có thể ngăn cản anh . . . . . .

Cơ Liệt Thần lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng ngậm chặt môi cô, một tay nâng cái ót cô, một tay ôm thân thể mềm mại của cô, thân thể hai người dán chặt chung một chỗ, để cho cô căn bản không thể động đậy.

"Ách. . . . . Ô ô. . . . . Ưmh. . . . . ." Môi bị đóng chặt, chỉ có thể phát ra tiếng rên khẽ.

Đôi tay Lâm Nhược Kỳ chống đẩy ngực Cơ Liệt Thần dịch ra, một tay nắm thật chặt vạt áo của mình, hai chân khép lại, một tay khác nắm thật chặt khóa kéo quần jean, không để cho anh có cơ hội thừa dịp dò vào.

Nhưng Cơ Liệt Thần tự nhiên đem loại hành vi này của cô hiểu thành muốn từ chối lại ra vẻ mời chào, một cái tay liền trượt vào quần jean của cô!

Quần jean là loại rất bó sát người..., khóa kéo không dễ dàng kéo ra, bàn tay

Cơ Liệt Thần căn bản không có cách nào nhét vào. . . . . .

Vì vậy, toàn thân nóng ran, đầu đầy mồ hôi Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ ra sức vật lộn với cái quần jean một lúc lâu, mà cô không ngừng giãy dụa tránh né rốt cuộc không còn hơi sức buông tha.

Cắn răng nổi giận nói: "Lâm Nhược Kỳ, sau này nếu còn dám mặc loại quần jean chặt thế này, anh tuyệt đối không tha cho em!"

Cũng tốt, cũng tốt.

Dù sao, dưới tình huống như vậy, làm chuyện như vậy thật sự không còn gì để nói. . . . . .

Bên kia, Lâm Nhược Kỳ đã cười nghẹn đến tổn thương nghiêm trọng, ngã lệch về phía trước, cười đến không dậy nổi.

Thật vất vả ngưng cười, ngẩng đầu nhìn lên bị vẻ mặt nghiêm nghị của anh làm cho giật mình.

Sắc mặt của anh rất không ổn.

Lập tức, Lâm Nhược Kỳ hiểu: Thì ra anh nhớ kỹ chuyện lúc đó!

Thở ra một hơi. Người này. . . . . Đã nói như thế rồi tại sao sắc mặt lại thay đổi?

"Hứa với anh, sau này cũng đừng nhắc lại chuyện đi tìm Lãnh Như Phong, thân thế của em anh sẽ phụ trách giúp em điều tra, những thứ khác, em nghĩ cũng đừng nghĩ! Nghe chưa?"

Cơ Liệt Thần lạnh lùng nói xong, lại mút chặt vành tai Lâm Nhược Kỳ, hơi thở nặng nề.

"Anh không tin tưởng em?" Cô hỏi ngược lại.

Sở dĩ anh lặp lại chuyện này là bởi vì không tin tưởng cô sao?

Cơ Liệt Thần hừ lạnh một tiếng: "Anh không tin bất cứ người đàn ông nào ngoài anh, nhất là Lãnh Như Phong! Không biết anh ta nói với em cái gì, cũng không biết anh ta sẽ làm gì em, càng không biết anh ta đang có kế

hoạch gì, em nói anh làm sao yên tâm? Em chỉ cùng anh ta đơn độc ở chung một chỗ mười phút đã khác thường như vậy, anh. . . . . ."

"Cuối cùng, anh vẫn là không tin tưởng em." Lâm Nhược Kỳ ủy khuất oán trách.

Không phải chỉ hỏi thân thế thôi sao? Hơn nữa chuyện như vậy, cô tự mình hỏi rõ ràng thì tốt hơn chứ? Nói không chừng còn có thể biết được nhiều hơn. . . . . .

"Trước kia em ở sau lưng anh trao đổi ngọc bội với anh ta, em cảm thấy anh tin tưởng em, có xem là bình thường hay không?" Cơ Liệt Thần lạnh lùng nhìn Lâm Nhược Kỳ, tròng mắt đen ẩn chứa thâm ý cô không nhìn ra.

Lâm Nhược Kỳ đón nhận ánh mắt lạnh lùng của Cơ Liệt Thần, nghiêm túc nói: "Anh không tự tin rồi, điều này cũng không giống anh."

"À. . . . . Thật sao?" Cơ Liệt Thần cười cười, "Xem ra, tối nay anh phải biểu hiện sự tự tin với bà xã rồi !"

Nghe giống như không nhịn được trêu đùa, thực ra là khổ sở tự chế giễu.

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ không nói nên lời.

Trái lại trong lòng Cơ Liệt Thần cũng tơ vò trăm mối.

Cô nhất định không biết, anh cỡ nào quan tâm chuyện cô và Lãnh Như Phong ở trong quá khứ, mặc dù đó là kỷ niệm thời thơ ấu của bọn họ. . . . . .

Cô nhất định không biết, anh cỡ nào quan tâm giữa cô và Lãnh Như Phong, thật có một đôi ngọc bội long phượng làm chứng hôn ước. . . . . .

Cô nhất định không biết, anh cỡ nào quan tâm sau khi cô và Lãnh Như Phong gặp nhau nhiều lần, sẽ hối hận mình kết hôn quá sớm hay không. . . . . .

Cô nhất định không biết, nhất định, không biết, anh quan tâm cô biết bao nhiêu, sợ mất cô biết bao nhiêu. . . . . .

Huống chi, anh lo lắng Lãnh Như Phong lòng dạ khó lường, nếu như anh ta thật sự cảm thấy hứng thú đối với cô còn dễ nói, nhưng nếu Lãnh Như Phong

có mục đích khác mới đến gần Lâm Nhược Kỳ, vậy thì chuyện này cũng không đơn giản như vậy.

Dù sao, anh ta còn có một thân phận khác ……"Diệu Nhật" !

Nghĩ đến đây, trong lòng của Cơ Liệt Thần phiền loạn hơn.

Di dời mở tầm mắt, đưa tay mở khóa cửa, Cơ Liệt Thần nhảy ra khỏi xe, nhìn dáng dấp giống như đi hút thuốc lá.

Anh đứng cách xe cũng không xa, có lẽ không muốn làm cho cô sợ. Lâm Nhược Kỳ thấy anh tựa vào xe, bóng dáng cao lớn nhưng ảm đạm thê lương.

Cô có chút hoảng hốt, cảm giác mình nhất định là nhìn lầm.

Trực giác tự nói với mình, hôm nay người đàn ông này rất khác thường. Bởi vì, bình thường anh rất ít hút thuốc . . . . . .

Anh đang lo lắng sao? Đang lo lắng chuyện gì? Bởi vì cô sao?

Cậu chủ Cơ Liệt Thần luôn luôn ưu nhã cao ngạo hơn nữa vô cùng tôn quý, nhưng bởi vì cô không còn tự tin sao?

Sẽ. . . . . như vậy sao?

Lâm Nhược Kỳ rũ mắt, mấp máy môi, từ trong xe bước xuống.

Từ phía sau người, đưa ra hai cánh tay ôm chặt thắt lưng của anh, muốn dùng thân thể nhỏ nhắn của mình sưởi ấm anh. Cô không muốn nhìn thấy bộ dáng của anh chán nản như vậy, ngược lại, cô thích anh vênh váo đắc ý hơn, thích anh từ trên cao nhìn xuống hơn, thích anh kiêu ngạo phách lối hơn, thích anh không chút để ý hơn. . . . . .

Cô muốn nói chuyện, nhưng giọng nói đột nhiên chua xót nghẹn lại làm cho cô không phát ra tiếng, tràn ngập áy náy nói: "Thần. . . . . Thần à, sau này em sẽ không đi tìm anh ta nữa. Em thề!"

"Em thề?" Anh ngẩn ra. Ngón kẹp thuốc lá hơi dừng lại, anh bình tĩnh, sau đó từ từ búng tàn thuốc lá, khóe môi hơi gấp lại có chút cay đắng.

Hơi ngừng lại, nhẹ nhàng mỉm cười, "Đáng tiếc, em không phải là tín đồ

ngoan đạo. . . . . ."

Trong lòng cô cứng lại, cắn răng: "Là thật! Mặc dù em không phải tín đồ ngoan đạo, nhưng em lấy cha mẹ của mình ra thề, Lâm Nhược Kỳ em. . . . . ."

"Hư ……." Ngón tay lành lạnh chống đỡ cánh môi của cô, Cơ Liệt Thần ngăn lại lời thề của cô.

"Không cần phát lời thề độc như vậy, em chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời tự bảo vệ tốt cho mình là được."

Anh xoay người lại, nhìn cô chăm chú.

Cô hết sức khéo léo gật đầu, trong mắt hơi lóe sáng. . . . . .

Anh nhàn nhạt cười, ôm cả người cô vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ sống lưng nhỏ nhắn như an ủi, cánh môi thương yêu nhẹ nhàng cọ mút vành tai cô.

Sau khi khẽ hôn, anh ôm chặt cô vào trong ngực, nhẹ nhàng tiếp tục vuốt ve sau lưng của cô, yên lặng hồi lâu.

Anh tựa sát vào em...em tựa sát vào anh, giống như xương tủy khảm vào nhau, hòa thành một người . . . . . .

Một hồi lâu, anh hé môi: "Thời gian không còn sớm, chúng ta trở về thôi?"

Lâm Nhược Kỳ khẽ gật đầu, bĩu môi nói: "Sau này cho dù có phiền não gì, cũng không cho phép hút thuốc lá, có được không?"

Anh khẽ cong khóe miệng, yêu thương vuốt vuốt cánh môi mềm: "Được, sẽ nghe theo em."

****

Người đàn ông và cô gái, thân thể trần truồng quấn lấy nhau thật chặt.

Văn Sương rất thích làm vận động này với Lãnh Như Phong, cuộc đời cô chỉ có một người đàn ông này, không ước gì hơn, cô biết, người đàn ông này mang đến cho cô vui thích cao nhất.

Hơn nữa, số lần làm chuyện này với anh càng lúc càng nhiều, loại cảm giác này càng tới càng mãnh liệt, mùi vị kia càng lúc càng tốt, càng lúc càng sung sướng mê ly. . . . . .

Sở dĩ có loại cảm giác này là bởi vì mỗi lần Lãnh Như Phong làm chuyện này hết sức nhuần nhuyễn so với trước kia. Giống như anh dốc hết tất cả tinh lực để làm chuyện này, thậm chí cho Văn Sương một loại ảo giác, dường như mỗi một lần đều bị cảm giác yêu thật sâu . . . . . .

Cũng chỉ có lúc này, Văn Sương mới có thể cảm nhận được Lãnh Như Phong tồn tại, ở khoảng cách gần cảm nhận anh, thân mật cảm nhận anh, cảm giác anh nhiệt tình, anh tập trung, thậm chí. . . . . Anh điên cuồng. . . . . .

Thường thường anh điên cuồng sẽ cuốn lấy cô, cuối cùng, H đến cực hạn cô nhịn không được gọi tên của anh, thân thể không nhịn được run rẩy. . . . . Đây chính là nguyên nhân vì sao trong lúc cô vui sướng, không nhịn được nói ra những lời "Em yêu anh".

Chẳng qua, sau khi anh thoát khỏi thân thể của cô, lập tức trở nên lạnh lùng, giống như trước đó anh làm chuyện vui vẻ căn bản không phải là cô . . . . . .

Tóm lại, anh sẽ biến thành một người khác, thái độ đối xử với cô cũng sẽ khác.

Tối nay anh vẫn nhiệt tình như vậy, gần như điên cuồng kích tình, nhưng dường như mang theo một chút tức giận. . . . . Cô nghĩ, có lẽ lúc ban ngày anh và Lâm Nhược Kỳ nói chuyện không được vừa ý.

Sau khi cực độ điên cuồng, anh mệt mỏi nằm nghiêng ở bên giường, ngủ thật say. Mà cô, mặc dù mệt mỏi gần như lả người nhưng không cách nào ngủ được, trong đầu hỗn loạn, các loại suy nghĩ quấy phá làm cho cô không yên ổn.

Hôm nay anh có chút thất thường, ngay cả thói quen thường ngày phải dùng "Áo mưa" còn chưa kịp mang, cứ như vậy hung hăng muốn cô. Xem ra, ngày mai anh sẽ chuẩn bị tốt thuốc ngừa thai cho cô.

Sau khi mỗi lần H xong, cô đều cảm thấy rất khổ sở. Bởi vì Lãnh Như Phong chưa bao giờ sẽ quên dùng "Áo mưa", nói cách khác, anh chỉ muốn tình, không muốn yêu. Anh chỉ xem cô như công cụ mà thôi, một công cụ để cho

anh phát tiết dục vọng.

Nếu chỉ là công cụ, cũng không cần thiết để lại tai họa về sau.

Cô nghĩ, anh đối với chị Văn Tuyết cũng như vậy. Cho nên, anh mới chắc chắn đứa nhỏ trong bụng chị không phải là của mình. . . . . .

Lãnh Như Phong tâm tư kín đáo, lúc làm chuyện như vậy vừa phóng túng, cũng vừa cẩn thận, để lại tai họa về sau đối với anh chỉ có hại không có lợi. Cho nên, anh đem chị đưa cho Ngụy Lãng, một mặt không tin chị thật sự mang thai, một mặt khác muốn xóa bỏ suy nghĩ của chị.

Người đàn ông như vậy, thực sự đủ tuyệt tình! Không, anh căn bản cũng không có tình, tại sao nói tuyệt tình. . . . . .

Đêm rất sâu, người đàn ông ngủ ở bên cạnh mình vừa yêu vừa hận, Văn Sương càng lúc càng tỉnh táo, thân thể hơi choáng nhưng cô cũng không muốn động, thầm nói trong lòng, mỗi khi vào lúc này cô cảm thấy mình rất cô đơn tịch mịch.

Cho dù mới vừa yêu xong, tượng trưng ôm cô ngủ một giấc cũng tốt, như vậy cô mới có thể cảm nhận Lãnh Như Phong thuộc về của cô. . . . . .

Nhưng anh chưa bao giờ làm chuyện như vậy.

Cho dù mệt mỏi, anh cũng lặng yên nằm ở trên giường, hoặc ngủ say, hoặc đi vào giấc mộng. . . . . Giống như hiện tại, mí mắt anh khẽ giật giật, có thể là đang nằm mơ. Nhưng trong giấc mộng của anh sẽ gặp ai đây? Là Lâm Nhược Kỳ sao?

Hôm nay sau khi chính mắt nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ, cô càng xác định ý nghĩ của mình. . . . . Nhớ có một lần anh ở trên người cô đổ mồ hôi như mưa thì miệng gọi tên một cô gái!

Thì ra, cô chính là Lâm Nhược Kỳ. . . . . .

Đột nhiên, người đàn ông lạnh bạc bên cạnh thân thể căng cứng, sau đó truyền đến tiếng thở hổn hển của anh, ngay sau đó, trong đêm tối yên tĩnh vang lên tiếng gọi của anh, "Nhược Kỳ!"

Rồi sau đó, Lãnh Như Phong tỉnh giấc, từ trên giường ngồi dậy. . . . . .

Văn Sương hoảng sợ vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ, trong lòng khổ sở đắng chát, như mưa rơi nhỏ xuống mặt hồ, từng vòng mở rộng. . . . . .

Đây là lần thứ hai cô nghe cái tên "Nhược Kỳ" này từ trong miệng anh kêu lên. Lần đầu tiên là lúc cô quyết định cùng chị đi theo anh, mà anh uống say cùng với cô làm chuyện yêu lần đầu tiên, lúc hai người cùng đạt tới đỉnh điểm thì từ trong miệng anh gọi ra tên "Nhược Kỳ" . . . . . .

Nếu như nói, tất cả cô gái trẻ đối với người đàn ông đầu tiên của mình ôm lấy ảo tưởng và mong đợi tốt đẹp thì cô đối với cái ôm của anh... tất cả tốt đẹp đều dừng hẳn tại đêm đó.

Cô cho rằng cho dù người anh yêu là chị của cô, chỉ cần anh đối với các cô tốt, cô cũng không để ý, không ngại hai chị em yêu chung một người đàn ông. . . . .

Không biết, anh căn bản không thương các cô, người anh yêu là người khác, cô gái ấy tên là "Nhược Kỳ"!

Tối nay, cô cũng như trước kia, giả vờ không nghe được gì cũng không thấy gì, nhưng trong lòng như có tảng đá đè nặng, làm cách nào cũng không tiêu trừ.

Lãnh Như Phong, từ lúc anh quyết định đem chị đưa cho Ngụy Lãng, anh đã không còn là người đàn ông mà Văn Sương yêu.

Anh là nổi hận trong lòng cô, là vết thương trong lòng cô!

Nếu không phải bởi vì chị Văn Tuyết vẫn còn ở trong tay Ngụy Lãng, cô quyết định muốn rời hỏi anh.

Nhưng bây giờ, cô không hạ được quyết tâm này. . . . . .

Trong phòng ngủ vang lên tiếng ồn ào, Lãnh Như Phong ngồi dậy. Văn Sương khẽ mở mắt, lén nhìn đồng hồ dạ quang trên tường, kim chỉ giờ chỉ số ba giờ sáng.

Lãnh Như Phong đứng ở trên ban công ngoài cửa sổ, phía ngoài gió biển gào thét thổi vào. Lãnh Như Phong trở vào lấy áo khoác, châm thuốc lá lại đi ra ngoài.

Anh cứ đứng ở ban công như vậy, gò má lạnh lùng, thân thể cao lớn thẳng tắp nhưng cô độc.

Trái tim lại không nhịn được đau xót.

Cô nhíu nhíu mày, từ trên giường bò dậy.

Kéo ra màn cửa sổ, đứng ở bên cạnh cửa sổ sát đất, sâu kín nói: "Bên ngoài lạnh lẽo, gió biển rất lớn, hay là vào trong đi."

Người đàn ông đối lời nói của cô ngoảnh mặt làm ngơ, đầu cũng lười quay lại.

Thấy thái độ anh lạnh lùng, cô có chút ảo não, nói thêm một câu: "Bớt hút thuốc đi, hút nhiều đối với chuyện con cái không tốt."

Sắc mặt của Lãnh Như Phong chợt thay đổi lớn, chợt bóp tắt điếu thuốc, gương mặt đẹp trai lạnh lùng tiến tới trước mặt cô, trong tròng mắt lạnh lẽo trước nay chưa từng có: "Cô mang thai? Thật mang thai?"

Sau đó, lại lập tức bác bỏ: "Không thể nào!"

Đúng vậy! Không thể nào! Cô không thể nào mang thai!

Trong lòng Văn Sương hơi đau đớn, lần nào anh cũng đề phòng rất cẩn thận như vậy, làm sao có thể mang thai đây?

Nhưng cũng có thể có ngoại lệ. Cô nghĩ vậy, có lẽ cô có thể hiểu được suy nghĩ của chị. . . . . .

Không khỏi khổ sở cười một tiếng: "Có cái gì không thể? Thân thể em cũng không có bệnh, chị em cũng vậy! Không có đề phòng chắc chắn, chỉ có khó lòng đề phòng ngộ nhỡ!"

Vừa dứt lời, cô lập tức cảm thấy cánh tay chợt bị anh nắm chặt, "Văn Sương! Cô nghe kỹ cho tôi, cô và chị cô cũng chỉ là vật thay thế, đừng vọng tưởng sinh con cho tôi!"

Vật thay thế. . . . . .

Vật thay thế sao? !

Văn Sương cảm thấy anh nắm chặt không cánh tay của cô mà là trái tim của cô. . . . . .

"Anh nói cái gì? Em và chị của em ở trong mắt anh cũng chỉ là vật thay thế sao? Cậu chủ Lãnh, trước khi nói ra có phải nên dùng đầu óc suy nghĩ thật tốt hay không, anh tự hỏi lòng một chút, Em và chị của em đối với anh một lòng một dạ như vậy, tại sao anh xem thường hai chị em chúng tôi. Ha ha, anh cho rằng em không biết sao, trong lòng anh luôn nhớ nhung Lâm Nhược Kỳ. . . . . ."

Cô đột nhiên dừng lại.

Cô liếc mắt nhìn thấy trong con ngươi Lãnh Như Phong sắc như đao ra khỏi vỏ, dường như chỉ cần cô nói thêm gì nữa, bất cứ lúc nào anh cũng có thể xông lên nắm chặt cổ của cô. . . . . .

Bộ dáng kia thật rất đáng sợ!

Cô biết Lãnh Như Phong tuyệt đối có lòng dạ tàn nhẫn này. . . . . .

Cũng may, đúng lúc này điện thoại di động của cô vang lên, tạm thời hóa giải nguy cơ này cho cô.

Cô giãy giụa đi nhận điện thoại, "Buông em ra, anh làm em đau!"

Nghe vậy, anh ta do dự chừng năm giây, cuối cùng buông lỏng tay ra.

Cắn răng nổi giận nói: "Nếu cô dám nói ra, cũng đừng trách Lãnh Như Phong tôi không lưu tình!"

Cô như chạy trốn, nhanh chóng đi nhận cuộc gọi cứu mạng, trên đường thiếu chút nữa vấp té.

Cầm điện thoại lên vừa nhìn, thì ra Văn Tuyết: "Alô, chị, là em. Chuyện gì?"

Vừa nghe điện thoại, Văn Sương vừa sợ quay đầu lại nhìn Lãnh Như Phong ở sau lưng. Đối phương đang dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, làm cho cô không rét mà run.

Nhưng một giây kế tiếp, loại cảm giác này liền bị thay thế. . . . .

"Văn Sương, ô ô ô. . . . . chị sẩy thai rồi. Bác sĩ nói sau này chị cũng không thể sinh con, ô ô ô. . . . . Chị muốn trở lại, em nói Cậu chủ Lãnh dẫn chị về có được hay không, cho dù là làm nữ giúp việc chị cũng đồng ý. . . . . Ô ô ô, Ngụy Lãng anh ta lại đánh chị, nói chị mang thai nghiệt chủng . . . . . Chị phải làm thế nào, phải làm thế nào? Văn Sương. . . . . Em nói, cuộc sống sau này của chị có phải xong rồi hay không. . . . . ."

Lúc Văn Sương nghẹn ngào, không biết nên làm sao an ủi chị của mình, đang muốn nói chuyện, Văn Tuyết vội vã nói: "Chị cúp đây, Ngụy Lãng không cho chị gọi điện thoại cho em, chị lén nửa đêm gọi cho em. . . . . Hỏng bét, dường như có người tới, chị cúp trước. . . . . A ……."

Đầu bên kia điện thoại chợt kêu thảm một tiếng, điện thoại cắt đứt giữa chừng.

Văn Sương cầm điện thoại di động, các đốt ngón tay cũng trắng bệch, như thù hận quay đầu lại nhìn về phía Lãnh Như Phong, hận không được ăn tươi nuốt sống anh ta.

Lần đầu tiên hiểu ra, bi kịch không phải do cô và chị tạo ra, mà là họ cùng yêu một người đàn ông vô tình vô nghĩa!

Nếu không phải Lãnh Như Phong coi thường tình cảm đem chị Văn Tuyết đưa cho Ngụy Lãng, làm sao chị rơi vào kết cục như thế?

Lần đầu tiên trong lòng sinh ra trả thù, hận Lãnh Như Phong thấu xương!

Nhưng trong lòng Văn Sương hiểu rõ, trả thù lấy cứng đối cứng với Lãnh Như Phong thì tuyệt đối không thể nào.

Chỉ có một cách, có lẽ cô có thể làm được. . . . . .

Trong đêm tối, Văn Sương khẽ nhếch môi, hờ hững cười lạnh, trong đầu đột nhiên hiện lên bóng dáng của Lâm Nhược Kỳ. . . . . .

Một đêm này Lâm Nhược Kỳ ngủ rất không yên ổn.

Cô làm nằm mơ, trong mơ có một đứa bé trai.

Khuôn mặt mơ hồ, chỉ nhớ rõ đứa bé thật cao, gầy teo, thái độ rất lạnh nhạt, không thích nói chuyện, trước sau dùng một loại ánh mắt rất nghiêm túc đưa mắt nhìn cô. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ nghĩ không ra đứa bé trai kia là ai nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy nó rất quen thuộc.

Đứa bé trai luôn lặng lẽ đi theo phía sau cô, thỉnh thoảng cô ngã xuống thì đứa bé trai sẽ xuất hiện đỡ thân thể nhỏ nhắn của cô; đứa bé trai luôn lạnh lùng, không thích cười nhưng mỗi khi thấy cô bị người khi dễ thì đứa bé trai sẽ giống như Thần Hộ Mệnh mà ông trời đưa cho cô, cứu vớt cô trong nước sôi lửa bỏng. . . . . .

Những hình ảnh trong mơ rối loạn, đứt khúc không cách nào nối liền. Lâm Nhược Kỳ không phân biệt rõ rốt cuộc những hình ảnh kia là ở trong trí nhớ hay trong giấc mơ, mơ hồ cảm thấy xa lạ lại mơ hồ cảm thấy quen thuộc. . . . . .

Tóm lại, một đêm này cô ngủ không ngon giấc.

Buổi sáng khi tỉnh lại, đầu còn mờ mịt, vô cùng khó chịu, nghĩ thầm nhất định là mình bị cảm.

Quay đầu nhìn người bên cạnh, phát hiện bên cạnh không có ai, sau khi Lâm Nhược Kỳ rời giường mặc vào quần áo tìm xung quanh, bên trong biệt thự to lớn như cung điện cũng không thấy bóng dáng của Cơ Liệt Thần. Hỏi người làm, nói anh sáng sớm đã đi ra ngoài, bảo cô không cần lo lắng.

Cô cảm thấy đầu óc rất choáng váng, không thể làm gì khác hơn là trở lại phòng ngủ, muốn ngâm mình trong nước nóng.

Mười phút sau.

Lâm Nhược Kỳ ngâm mình từ đầu đến chân trong bồn nước trong suốt như nước biển, kể cả lông mày và mái tóc lơ lửng một chút rời chìm mất, cho đến khi không cách nào thở mới trồi lên mặt nước há to miệng thở dốc.

Tâm thần hoảng hốt nhìn bên trong phòng, trên kệ gỗ làm bằng thủ công được đánh bóng lóe lên màu sắc tự nhiên chất 30 chiếc khăn lông trắng sạch sẽ lớn nhỏ khác nhau, cô cố gắng nhớ lại, cảm giác tòa nhà trong giấc mơ giống như một cung điện hiện đại, rốt cuộc đã từng nhìn thấy ở chỗ nào. . . . .

.

Lúc vừa tới chỗ này đã cảm thấy có chút quen mắt, giống như đã nhìn thấy ở nơi nào, nhưng trước sau không nhớ nổi. Nghĩ đến, có lẽ do nơi này giống như cung điện phát trên TV, cho nên làm cho cô cảm thấy nhìn quen mắt.

Trước kia chưa từng tới đảo Bali, càng chưa tới Lư Đăng Bảo số ba của Cơ Liệt Thần, làm sao thấy qua chỗ này? Nhất định là đã xem TV rất nhiều.

Sau đó, lười biếng ngâm mình ở trong bồn tắm, không nhịn được nhớ lại những lời nói của Lãnh Như Phong ngày hôm qua và hình ảnh trong giấc mơ tối qua, suy đoán đứa bé trai trong mơ có thể là Lãnh Như Phong hay không. . . . . .

Rốt cuộc chậm rãi tắm xong, Lâm Nhược Kỳ nắm bên eo, không biết từ lúc nào có thêm một vòng thịt béo, đi ra khỏi phòng tắm, lúc này mới phát hiện cô ngâm gần một tiếng đồng hồ.

"Hắt xì. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ hắt hơi một cái, hút nước mũi đóng cửa sổ lại, nghĩ thầm thế này phải tìm một chút thuốc cảm. . . . . .

Dạo qua một vòng, ngạc nhiên phát hiện ngoài cửa phòng khách đã đặt quần áo sạch.

"Hả?Ai để ở chỗ này vậy?" Cô buồn bực.

Là người làm sao? Hay là. . . . . Anh trở lại?

Đang buồn bực, có người đẩy cửa tiến vào.

"Tắm xong rồi? Có muốn uống ly trà nóng hay không? Anh bảo người làm mới pha xong." Là Cơ Liệt Thần, anh chỉ vào hai ly trà nóng trên khay trà, nói.

Lâm Nhược Kỳ nhìn theo phương hướng ngón tay anh, lúc này mới phát hiện ra không biết người làm đưa lên trà nóng lúc nào.

Cô không khát nước, ngược lại đối với Cơ Liệt Thần đi nơi nào có chút tò mò. . . . . .

Anh giống như mới đi cưỡi ngựa về, người mặc đồ cưỡi ngựa, tay trái ôm nón trụ, bộ quần áo cưỡi ngựa bó sát vào người làm nổi bật thân thể của anh càng thêm đẹp trai. Có lẽ vì vận động nên cả người đầy mồ hôi nóng, cổ áo bị anh mở ra hai cúc, lộ ra xương đòn khêu gợi và lồng ngực nở nang, có thể nhìn rõ vài giọt mồ hôi từ trước ngực của anh chảy xuống. . . . . .

Mồ hôi rơi như mưa làm cho cô nhớ lại lúc anh đang dong ruỗi trên người cô. . . . . .

Má ơi! Ban ngày đã bắt đầu phát xuân rồi.

Trái tim nhỏ Lâm Nhược Kỳ run lên, gương mặt không khỏi nóng ran, vội vàng lắc đầu, ném bỏ những suy nghĩ không có dinh dưỡng.

Xoay người, vào phòng tắm, đóng cửa, giả bộ chải đầu đánh răng rửa mặt đi nhà cầu. . . . . .

Dường như nhìn thấy cô lúng túng, Cơ Liệt Thần khẽ cười đi tới bên ngoài cửa phòng tắm, trêu đùa nói: "Bà xã, có phải cảm thấy bộ dạng chồng em chảy mồ hôi rất quyến rũ hay không?"

"Anh nói bậy! Em nào có?"

Cơ Liệt Thần cười sâu hơn: "Em nói không có, vậy chính là có rồi."

"Anh không biết xấu hổ! Nào có ai như anh nói chứ?"

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ gấp gáp, liền phát hiện Cơ Liệt Thần chưa cho phép đã đẩy cửa ra, vừa đúng để cho anh nhìn thấy đôi tay mình trống trơn, đỏ mặt đứng ngây ngốc!

"Em xem đi, mặt đỏ rần, còn nói chưa?" Anh bật cười, cảm thấy sáng sớm ngủ dậy trêu chọc cô, tâm trạng rất vui vẻ.

Hơn nữa, vừa trêu đùa cô, vừa bước vào phòng tắm, thậm chí đã bắt đầu chuẩn bị cởi quần áo. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ không hiểu anh muốn làm gì, nổi giận hỏi: "Này, thứ tự có trước có sau, không nhìn thấy em vào trước sao? Anh. . . . . muốn làm gì?"

Cơ Liệt Thần tiếp tục thực hiện vô sỉ đến cùng, hoàn toàn phá vỡ khí chất ưu nhã lúc trước: "Em đã tắm rồi, bây giờ đến lượt anh tắm."

Cô cắn răng nghiến lợi: "Em còn chưa tắm xong đấy. . . . . ."

"Ồ. . . . . Chưa tắm xong? Vậy không bằng cùng nhau tắm, vừa đúng bà xã em chà lưng cho anh."

Lâm Nhược Kỳ im lặng, nhanh chân trốn ra khỏi phòng tắm.

Đi chưa đầy hai bước, chỉ nghe thấy Cơ Liệt Thần kêu cô: "Nhược Kỳ, em thu dọn đồ đi, chút nữa chúng ta sẽ trở về Nam Thành."

Bước chân dừng lại, Lâm Nhược Kỳ ngây ngẩn cả người.

Tại sao đột nhiên quyết định trở về sớm như vậy? Quyết định như vậy. . . . . có quá gấp rút không?

Có lẽ đã sớm đoán được cô sẽ cảm thấy kinh ngạc, Cơ Liệt Thần đột nhiên mở ra một góc phòng tắm, ánh mắt hiện lên nụ cười nói: "Chúng ta đi về trước, nơi này không an toàn. Sang năm anh sẽ bù đắp trăng mật cho em."

Mặc dù trong ánh mắt tươi cười nhưng giọng nói hoàn toàn không có ý trêu chọc.

Lâm Nhược Kỳ giật mình, biết anh nói nghiêm túc.

Lập tức hiểu nơi này thật sự không an toàn, không thể ở lâu.

Trước khi tới đảo Bali, Cơ Liệt Thần đã từng nói, hệ thống an ninh của Lư Đăng Bảo số 3 không hoàn chỉnh như ở Lư Đăng Bảo số 1, hơn nữa loại người có thân phận như anh lúc nào cũng ở trong nguy hiểm, không biết lúc nào sẽ gặp phải địch thủ.

Hơn nữa, trải qua lần gặp nhau với Lãnh Như Phong ngày hôm qua, anh nhất định vô cùng lo lắng. . . . . .

Im lặng mấy giây, Lâm Nhược Kỳ nhàn nhạt trả lời: "Được, em biết rồi, sẽ thu dọn đồ đạc ngay đây."

Cơ Liệt Thần ngưng mắt nhìn cô, kéo tay của cô hôn một cái lên đầu ngón

tay của cô, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi, làm cho em mất hứng."

Lâm Nhược Kỳ lắc đầu, lại ngẩng đầu lên mỉm cười nói: "Không có chuyện gì, dù sao chúng ta cũng chơi vui rồi, cần phải trở về."

Nói chính xác, cô đã làm tốt chuẩn bị, loại chuyện tạm thời rút lui như thế này nói không chừng sau này sẽ thường xuyên gặp phải. Kể từ khi sống chung với anh, bắt cóc, bắn nhau, chạy trốn … đều là chuyện bình thường rồi, cô cảm thấy chuyện như vậy gặp nhiều hơn sẽ càng thành thạo, cứng cáp, không có gì phải sợ. . . . . .

Hơn nữa, hai người cùng nhau bàn bạc, cùng nhau phiền não, cùng chung sức, cùng nắm tay nhau, cảm giác lệ thuộc lẫn nhau, rất tốt. . . . . .

Chương 76: Không phải cô xui xẻo mà mọi người quen như vậy

Phi trường Denpasar, đảo Bali

"Xin lỗi, tiên sinh, vé của ngài ở khoang phổ thông, không thể sử dụng phòng nghỉ ngơi của khoang khách quý, mời ngài đi ra từ cửa sau."

Trong phòng khách quý, nhân viên hàng không quần áo chỉnh tề tao nhã lễ độ nhưng hơi uy hiếp nhìn về phía hai người khách không mời mà đến, lên tiếng đuổi khách.

Đối với nhân viên hàng không đã làm việc ở đây hai mươi năm, anh ta gặp qua rất nhiều người khách bình dân bởi vì tò mò mà lén chạy vào khoang khách quý. Biện pháp mời những người này đi ra mà không làm mất mặt mũi, anh ta đã rất thành thạo.

Hiếm gặp chính là lần này hai người xông vào làm cho anh ta có chút khó hiểu.

Hai người ở trước mặt, một nam một nữ, lúc nói chuyện với nhau đều dùng tiếng anh tiêu chuẩn, dường như người nam kia còn có thể nói tiếng Pháp, thỉnh thoảng trao đổi cái gì đó với một vị khách người Pháp ở bên cạnh. Dĩ nhiên, chỉ dựa vào phương diện ngôn ngữ thì không có cách nào phán đoán thân phận của đối phương, nhưng từ cử chỉ của người hành khách vóc người cao ráo đẹp trai, vẻ mặt cao quý ưu nhã, a đúng rồi, đối phương còn dùng điện thoại di động và đồng hồ đeo tay là những sản phẩm xa hoa, thì phải là một người giàu có. . . . . .

Nhưng tại sao bọn họ cố tình ngồi vào khoang phổ thông vậy?

Nhân viên hàng không này vắt hết óc cũng nghĩ không ra, thật sự là nghĩ không ra. . . . . .

Lặng lẽ quan sát một chút người khách nữ nhỏ nhắn, cố gắng nhìn kỹ cô một chút, bất đắc dĩ đối phương được che kín vô cùng chặt chẽ, ở đảo Bali là khu rừng mưa nhiệt đới, ăn mặc một bộ đồ như vậy, thật đúng là rất quỷ dị a. . . . . .

Cô gái nhỏ nói một chút tiếng Trung: ". . . . . Thôi đi, Thần, khoang phổ thông thì khoang phổ thông, chỉ là vé bổ sung tạm thời, có thể ngồi lên máy bay đã không tệ, em không có vấn đề, không cần phải ngồi khoang hạng nhất á. Hơn nữa, không phải bọn A Bưu và A Hải cũng ngồi khoang phổ thông sao? Mọi người ngồi cùng nhau, không phải rất tốt sao? Còn có thể nói chuyện với nhau. . . . ."

Nghe giọng nói của cô gái nhỏ chính là một nữ sinh.

Người đàn ông lai châu á cao lớn trai đẹp chậm rãi quay đầu lại, bén nhạy bắt được ánh mắt đang len lén quan sát bọn họ của nhân viên hàng không, lạnh lùng trừng mắt nhìn anh ta, nhất thời làm đối phương câm như hến.

Người đàn ông lạnh lùng quay đầu trở lại, đưa tay dịu dàng kéo chặt áo khoác trên người cô gái nhỏ, để che kín hơn một chút, cúi đầu hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái nhỏ, chậm rãi nói: "Bọn họ là bọn họ, em là em. Em là vợ yêu quý của anh, khác với bọn họ, hơn nữa em bị cảm, ngồi khoang hạng nhất sẽ thoải mái một chút. Không cần lo lắng, anh sẽ xử lý."

Cô gái nhỏ bị che kín lộ ra cái miệng nhỏ, giọng nói mơ hồ: "Không. . . . . không phải em lo lắng anh không giải quyết được, em lo cho những người vô tội khác. . . . . ."

Người này có biệt hiệu là Phán quan khát máu, nếu chọc cho anh nổi giận, khó tránh sẽ làm ra chuyện kỳ quái . . . . . .

Người đàn ông quay đầu lại, đem toàn bộ hóa đơn tiêu phí ở câu lạc bộ SPA trọng nhất Indonesia cùng với hóa đơn bữa ăn tối lãng mạn sang trọng ngạo mạn ném trước mặt nhân viên hàng không người ta!

Nhân viên hàng không không hiểu, nhặt lên vừa nhìn. . . . . Không khỏi sửng sốt!

Những thứ này, những thứ này là toàn bộ hóa đơn tiêu phí ở câu lạc bộ SPA sang trọng nhất Indonesia!

Hơn nữa, trời ạ, bọn họ mỗi đêm đều tiêu phí! Cái hóa đơn SPA này tương đương với giá vé khoang hạng nhất rồi ! Khoa trương nhất chính là, rõ ràng liên tục một tuần lễ, mỗi đêm bọn họ đều đi làm SPA? !

Cái này, cái này, cái này cũng quá lãng phí rồi. . . . . .

Nhân viên hàng không gần như muốn té xỉu. . . . . .

Giọng điệu người đàn ông hết sức bình thản, lại tràn đầy cảm giác uy nghiêm và ngạo mạn: "Anh cảm thấy. . . . . khách có thể ở câu lạc bộ SPA này liên tục tiêu phí bảy ngày, có thể ngồi khoang phổ thông sao?"

Nhân viên hàng không có chút đổ mồ hôi: "Cái này. . . . . Khó khăn, chẳng lẽ lúc công ty hàng không xuất vé bị nhầm lẫn? Ngài vốn là khách đặt khoang hạng nhất ư?"

Người đàn ông khó chịu hừ lạnh: "Anh cứ nói đi?"

Nhân viên hàng không đã thấm mồ hôi: "Không phải . . . . . Vô cùng xin lỗi! Thật vô cùng xin lỗi! Có lẽ là hệ thống đặt vé của Công ty có sự nhầm lẫn, trước đó cũng có một tình huống tương tự. . . . . chuyện này, chúng tôi nhất định sẽ mau chóng điều chỉnh. Vô cùng xin lỗi, là lỗi của chúng tôi đã gây phiều toái cho ngài. . . . . Chuyện này, ách. . . . . sẽ bồi thường, chúng tôi sẽ miễn phí khoang hạng nhất cho hai vị, cũng tặng kèm theo phần món ăn sang trọng, nếu còn có yêu cầu gì xin tận tình đề nghị. . . . . Thật sự rất xin lỗi, xin lỗi. . . . . ."

Người đàn ông không nghe nữa, xoay người vừa chỉnh sửa áo khoác che kín vóc dáng nhỏ nhắn, vừa ném ra một câu không chút để ý: "Được rồi, anh có thể lui xuống."

Sử dụng tiếng anh tiêu chuẩn và giọng nói quý tộc!

Nhân viên hàng không có chút xấu hổ. . . . . .

Thở ra một hơi dài, trong lòng thầm mắng hệ thống đặt vé váng đầu não tăng, vừa đắc ý quả nhiên thủ đoạn của mình đủ linh hoạt, năng lực ứng biến mạnh mẽ! Hai mươi năm "Làm vua sắp xếp phòng khách quý" Gươm quý không bao giờ cùn, Thương vàng không gãy! Người mới sau này cũng nên học hỏi một chút a. . . . . .

Bên kia, ngón tay cũng không hơi sức đưa ra, Lâm Nhược Kỳ nhỏ giọng nói với Cơ Liệt Thần: "Anh thật xấu! Có thể nói dối mặt không đổi sắc. . . . . ."

Hơn nữa, lại có thể thành công!

Một cậu chủ nào đó vẻ mặt thản nhiên nói: "Anh làm sao làm loại chuyện đó? Anh có nói dối một câu nào đâu?"

Lâm Nhược Kỳ nghĩ lại. . . . . bỗng nhiên đầu đầy vạch đen!

Giảo hoạt, người này giảo hoạt có đẳng cấp!

Vô sỉ, người này vô sỉ khắc thành bia!

Mặc dù dáng vẻ Cơ Liệt Thần không chút để ý nhưng Lâm Nhược Kỳ đen mặt.

Bĩu môi, nhìn một chút đồng hồ báo thức trong phòng khách quý, còn mấy phút nữa máy bay cất cánh, nghĩ tới một lát trên máy bay không tiện đi toilet, cô lười biếng đứng dậy chuẩn bị đi toilet.

Không ngờ trong toilet chỉ ngắn ngủi mấy phút, chuyện xui xẻo cũng có thể xảy ra ở trên người cô.

Lúc ấy, cô ở trong toilet mè nheo thật lâu, bởi vì vẫn bị Cơ Liệt Thần dùng áo khoác che kín, cô cảm thấy ngay cả hít thở cũng khó khăn, vốn muốn cởi bỏ áo khoác nhưng Cơ Liệt Thần lại không cho. Vì vậy, cô chỉ muốn trốn trong toilet, cởi ra áo khoác để hóng mát.

Từ lúc trong cabin đi ra, Lâm Nhược Kỳ mở khóa vòi nước, thở một hơi dài, dùng hai tay hứng nước lạnh hất lên mặt, cảm thấy người thoải mái chút ít, lúc này mới ngẩng đầu lên.

Nước còn treo ở trên mặt chưa lau khô, cặp mắt Lâm Nhược Kỳ hé mở, trong thoáng chốc từ trong gương nhìn thấy bóng dáng một cô gái đang đứng sau lưng mình, dường như đang đưa tay mò về gáy cô. . . . . .

Phản xạ có điều kiện lập tức muốn thét chói tai, đáng tiếc một chữ cũng không kịp phát ra liền bị cái tay kia bịt kín!

Một mùi gay gay xông vào mũi, Lâm Nhược Kỳ không thấy rõ cô gái sau lưng là ai, liền bị đánh ngã. . . . . .

Khi Lâm Nhược Kỳ tỉnh lại, phát hiện đã là buổi tối.

Phản ứng đầu tiên là: hỏng bét, bỏ qua khoang hạng nhất máy bay rồi ! (Lúc này có phải trước tiên cô nên lo lắng vấn đề an toàn cho mình hay không?)

Sau đó, chú ý tới tay của mình dường như bị còng lại. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ๏n。đàn。lê。q๏uý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Bỗng chốc đen mặt, thật đúng là nghĩ không ra, người bắc cóc này đi nơi nào tìm còng tay đôi vậy. . . . . .

Vì vậy, Lâm Nhược Kỳ thầm cảm thấy may mắn, dùng sức quẩy người một cái, hy vọng còng tay đôi này có chất lượng kém, để cho cô chẳng cần phí sức mà có thể tránh thoát.

Đáng tiếc, không có kết quả. . . . . .

Người bắt cóc rõ ràng không chú ý tới áo khoác của cô bị rơi xuống, có lẽ cảm thấy áo khoác này vướng chân vướng tay, cho nên hiện tại Lâm Nhược Kỳ mặc quần áo hơi mỏng, hơn nữa ngủ mê mang lâu như vậy, triệu chứng cảm mạo càng tăng lên.

Hít hít nước mũi, lúc này Lâm Nhược Kỳ mới nhớ tới phải đánh giá người bắt cóc một chút.

Đầu tiên nhìn thấy ánh trăng sáng rất quỷ dị, sau đó là khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc.

Nói chính xác, khuôn mặt này mới quen thuộc gần đây. Mái tóc đen nhánh làm nổi bật gương mặt trắng như gốm sứ, đôi mắt lạnh lùng, kết hợp với màu son nước đỏ tươi thoa lên đôi môi mỏng, càng lộ vẻ đẹp lạnh lùng, trong đêm trăng ở đảo Bali giống như một con búp bê tinh xảo không có sức sống, vừa quỷ dị lại kinh người!

Đảo Bali? Đảo Bali!

Dường như Lâm Nhược Kỳ chợt ý thức được mình hoàn cảnh của mình, nhìn xung quanh bốn phía, cô xác định mình không nhìn lầm.

Nơi này là bờ biển!

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời, ngơ ngẩn.

Trăng sáng ở đảo Bali khác với những nơi khác, có lẽ do ở gần xích đạo, không khí rất tĩnh lặng, trong đêm trăng sáng, mặt trăng rất to. . . . . Nói như vậy, cô vẫn còn ở đảo Bali?

Làm thế nào? Cơ Liệt Thần đâu? Nhất định anh đã sớm phát hiện cô biến mất.

"Đã tỉnh lại?" Đối phương nhíu mày, vẻ mặt lạnh lùng.

Lâm Nhược Kỳ giật mình, ước chừng dừng năm giây mới lầm bầm thấp giọng hỏi: "Là cô sao? Văn Sương!"

Mặc dù trực giác đã sớm biết trên người Văn Sương có hơi thở nguy hiểm chết người, nhưng thật không ngờ cô ấy sẽ trói mình. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc nhìn bộ đồng phục công nhân làm vệ sinh trên người Văn Sương, chắc hẳn nhất định cô ấy mặc quần áo công nhân làm vệ sinh trà trộn vào phi trường, sau khi làm cho cô bị mê, mang ra phi trường. . . . . .

Văn Sương nhìn Lâm Nhược Kỳ đang quan sát mình, cười khẽ, chẳng qua nụ cười kia vẫn lạnh nhạt.

Dường như hiểu rõ Lâm Nhược Kỳ đang nghi ngờ, vẻ mặt cô bình tĩnh hỏi ngược lại: "Có phải rất tò mò, tại sao tôi phải làm như vậy hay không?"

Lâm Nhược Kỳ buồn bực nhỏ giọng lẩm bẩm, hỏi một đằng đáp một nẻo: "Tại sao tôi xui xẻo như vậy. . . . . hết lần này tới lần khác gặp phải bị người bắt cóc? Lần sau có thể đổi lại dạng khác hay không? Ngay cả phụ nữ cũng muốn bắt cóc tôi...tôi có đáng tiền sao?" (cô gái, hết cách rồi, ai bảo bây giờ cô là mặt hàng tốt? Không phải cô xui xẻo mà là mọi người quen như vậy)

Đứng ở bên cạnh, Văn Sương thấy cô nhỏ giọng lẩm bẩm, bộ dáng chẳng hề để ý, nhất thời nổi giận.

Vừa từ hông rút ra một vật, vừa hừ nhẹ: "Đừng tự tâng bốc mình, sở dĩ tôi mạo hiểm bắt cô cũng không phải nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ cô đáng tiền, mà bởi vì cô đối với người kia rất quan trọng. Có cô ở đây, tôi có thể trao đổi điều kiện với anh ta."

Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy Văn Sương đang xoay vật trong tay, nhìn kỹ giống như là khẩu súng!

Lại lơ đễnh suy nghĩ, nhìn Văn Sương mảnh mai như vậy, hơn nữa khẩu "Súng" trong tay cô nhỏ như vậy, nói không chừng đem ra súng đồ chơi để hù dọa cô một chút mà thôi.

Ai ngờ, một giây kế tiếp, cử động của Văn Sương làm cho cô lập tức bỏ đi suy đoán đó. . . . . .

Chỉ thấy Văn Sương mang bao tay da màu đen, nắm khẩu súng giống như súng đồ chơi nhắm khu vực nào đó bên trái Lâm Nhược Kỳ, sau khi vang lên một tiếng "phụt" nhẹ nhàng, ở phía xa xa trong bóng tối mơ hồ có một cành cây nhỏ từ trên cây rơi xuống. . . . . .

Lần này Lâm Nhược Kỳ hiểu rõ, thì ra súng đồ chơi này căn bản là thật, hơn nữa còn trang bị cách âm! Đối phương hoàn toàn có năng lực giết cô vào bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu!

Ông trời, rốt cuộc cô ấy muốn làm gì?

Sau khi suy nghĩ, rốt cuộc Lâm Nhược Kỳ cảnh giác, lúc này mới phát hiện ra sự tình nghiêm trọng. . . . . .

"Cứu chị của tôi mới là mục đích của tôi. Tôi muốn cho người đàn ông vô tình vô nghĩa kia nếm thử cảm giác đau xót mất đi cô gái mình yêu thương!" Ánh mắt của Văn Sương lạnh lùng, khóe miệng nở nụ cười tàn nhẫn. Bộ dáng hiện tại của cô thật sự không chút liên quan với cô gái nhỏ xinh đẹp khéo léo trước đó.

Mặc dù mới quen cô trong thời gian ngắn ngủi, Lâm Nhược Kỳ cũng mơ hồ cảm nhận trên người cô có mùi vị đặc biệt nhưng chưa bao giờ nghĩ xấu về cô. Hiện tại, Văn Sương bắt cóc cô, thật sự làm cho cô khó có thể tin được.

"Tại sao vẻ mặt kinh ngạc nhìn tôi?" Văn Sương liếc mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ, "Cô cho rằng tôi chỉ là bạn trên giường ngốc nghếch, chỉ biết để cho Lãnh Như Phong đùa bỡn sao? Hừ, tôi đã từng rất thích anh ta, cũng cam tâm bị anh ta chơi, cam tâm làm bạn trên giường của anh ta. . . . . Nhưng kể từ khi chị tôi bị anh ta đưa cho Ngụy Lãng, tôi không bao giờ ngốc nghếch như vậy nữa. . . . . ."

Lần này, Lâm Nhược Kỳ thật sự bối rối.

Bạn trên giường. . . . . .

Cái từ này cô nghe hiểu được. Tên như ý nghĩa, không phải vợ chồng, chẳng qua là bầu bạn trên giường, nói cách khác chính là bạn tình dục. . . . . .

Thì ra, Văn Sương không phải là em gái nuôi của Lãnh Như Phong mà là bạn trên giường của anh a. . . . . .

Nhưng cô không hiểu: Tại sao cô ấy muốn nói cho cô biết những thứ này?

Lâm Nhược Kỳ lắc đầu một cái, không thích Văn Sương tự coi nhẹ bản thân mình như vậy.

Ôm vai, Văn Sương vuốt vuốt mái tóc dài bị gió biển thổi loạn, rèm mắt rũ xuống nhẹ giọng nói: "Hai chúng tôi vốn vẫn trải qua cuộc sống rất tốt, tôi và chị của tôi từ nhỏ tình cảm đã rất tốt, năm cuối đại học bởi vì tôi cha mê đánh bạc, gia sản cũng thua hết sạch, tôi và chị của tôi cả ngày bị những người đòi nợ đuổi theo . . . . . Bọn họ uy hiếp hai chị em tôi, muốn đem hai người chúng tôi đi gán nợ đánh bạc của cha tôi, sau đó rất vô tình ở trong quán bar gặp được Lãnh Như Phong nên quyết định cùng nhau đi theo anh ta . . . . . "

Không biết có phải vì gió biển thổi quá lớn hay không, Văn Sương nói tới chỗ này không nhịn được khoanh tay, ôm chặt người mình, "Tôi biết rõ đây là ngốc nghếch nhưng không có biện pháp. . . . . Hai chúng tôi cũng không cách nào khống chế mình yêu anh ta. Lúc ban đầu, hai chúng tôi chỉ làm người giúp việc bên cạnh anh ta, sau đó làm bạn giường của anh ta bởi vì hai chị em chúng tôi cam tâm tình nguyện. . . . . Tôi biết đây là chuyện rất ngốc, nhưng lúc trở thành phụ nữ của anh ta, tôi thật sự cảm thấy hạnh phúc, tôi nghĩ chị của tôi cũng nghĩ như vậy. . . . . "

Lâm Nhược Kỳ nhíu nhíu mày, nghe chuyện xưa mơ hồ như vậy, trong lòng cũng không nhịn được phiền muộn.

"Trong lòng chúng tôi hiểu rõ, anh ta sẽ không coi trọng chúng tôi, càng không lấy chúng tôi, cho nên chúng tôi vẫn luôn rất nghe anh ta, ngoan ngoãn làm chuyện mình nên làm, làm tròn phận mình là tốt rồi. . . . . Chỉ cần anh ta đối xử tốt với chúng tôi, có danh phận hay không cũng không hề

gì, hơn nữa, thay vì cùng cô gái khác có chung một người đàn ông, vậy không bằng cô gái này là chị em của mình. . . . . Cho nên, chúng tôi vẫn luôn bình an vô sự. Chẳng qua, tuyệt đối không ngờ có một ngày chị của tôi phạm vào một sai lầm lớn. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ ngẩng đầu, nghi ngờ hỏi: "Chị cô? Cô ấy. . . . . Phạm vào lỗi gì?"

Văn Sương kéo kéo ống tay áo tới khuỷu tay, ngón tay trắng mịn bóp thật chặt, có lẽ bởi vì nghĩ tới chỗ đau lòng, cô cắn chặt môi mình, thật lâu sau mới sâu kín nói: "Chị tôi. . . . . Mang thai."

". . . . . ." Trong lòng Lâm Nhược Kỳ chợt lạnh, có lẽ đoán được chuyện gì.

Cô suy nghĩ một chút, thử dò xét nhỏ giọng nói: "Cho nên, anh ta . . . . . Nói thế nào?"

Không ngờ cô vừa hỏi như vậy làm cho Văn Sương tức giận, siết chặt quả đấm, khớp xương càng thêm trắng bệch, hàm răng gần như cắn bể môi của mình, mơ hồ có thể nhìn thấy tia máu thấm ra môi.

Dường như Văn Sương cũng không có cảm giác đau, bình tĩnh liếm đi, một lúc lâu mới chậm rãi nói: "Cũng không biết chị tôi nói gì với anh ta, Lãnh Như Phong đã đem chị ấy đưa cho Ngụy Lãng! Cái tên Ngụy Lãng đó là một súc sinh không bằng cầm thú! Đi theo anh ta, còn không bằng trực tiếp giết chị ấy, huống chi chị ấy mang thai, tôi thật sự nghĩ không ra tại sao anh ta lại tàn nhẫn đem chị ấy đưa cho Ngụy Lãng! Dù nói thế nào, chị tôi cũng vì quá yêu anh ta, tại sao anh ta có thể vô tình vô nghĩa như vậy!"

Nói đến đây, Văn Sương mất khống chế hung hăng dậm chân! Đột nhiên quay đầu lại tóm chặt lấy hai tay của Lâm Nhược Kỳ, kích động có chút run rẩy: "Cô biết không? Ngày hôm qua chị của tôi gọi điện thoại cho tôi, chị ấy nói chị sẩy thai rồi, sau này cũng không có con được nữa! Chị ấy mới hai mươi mốt tuổi, sau này chị ấy phải sống như thế nào? !"

Cô cắn răng nghiến lợi nói xong, trong miệng tố cáo, "Tại sao Lãnh Như Phong muốn làm như vậy? Tại sao? Tại sao muốn đem một cô gái thật lòng yêu anh ta đưa cho người đàn ông khác? ! Tôi cầu xin anh ta, cầu xin anh ta để cho chị ấy trở lại, cho dù không làm cô gái của anh ta nữa, chỉ làm người giúp việc cho anh ta cũng được nhưng anh ta nói không thể! Anh ta nói không thể! Tại sao?"

Tại sao?

Lâm Nhược Kỳ im lặng.

Đúng vậy, cuộc đời của mình tại sao phải để cho người khác quyết định?

Cô thật sự không nghĩ đến, thì ra Lãnh Như Phong là một người đàn ông như vậy. . . . . .

Mặc dù, cho tới bây giờ cô không quá để ý đến Lãnh Như Phong nhưng cũng không cảm thấy anh ta có bao nhiêu hư hỏng, ít nhất cho đến trước khi bị Văn Sương bắt cóc. . . . . .

Nhưng bây giờ, cô cũng cảm thấy Lãnh Như Phong thật sự lạnh lùng đáng sợ rồi. . . . . .

Nghĩ lại, cảm thấy hai chị em song sinh này rất đáng thương.

Nhưng cô không dám nói ra, chỉ lẳng lặng nghe Văn Sương trút nổi lòng, cô nghĩ có lẽ trong lòng cô gái nhỏ này buồn bực quá lâu, phải phát tiết một phen trong lòng sẽ thoải mái một chút . . . . . .

Có lẽ không thấy người lắng nghe đáp lại, có lẽ phát tiết đã mệt mỏi, Văn Sương đứng trong gió biển một lúc, chậm rãi ngồi lên tảng đá, che kín áo khoác, ôm đầu gối, nghiêng đầu lặng lẽ nhìn trời đêm bao la. . . . . .

Một lúc lâu, giọng nói nhẹ nhàng truyền đến, "Lúc nhỏ, tôi đã từng mơ ước trở thành cô giáo dạy nhạc, chị tôi mơ ước trở thành nữ tiếp viên hàng không. Hi vọng mỗi người có sự nghiệp của mình, có tình yêu của mình, sau đó thuận thuận lợi kết hôn sinh con, có gia đình nhỏ hạnh phúc của mình. . . . ."

Lâm Nhược Kỳ quay đầu yên lặng nhìn về phía Văn Sương.

Thật ra, Văn Sương cũng không xấu như vậy, cô có mơ ước, trong đáy lòng nhất định có một mặt mềm yếu, chẳng qua mặt mềm yếu này vô tình bị tình yêu say đắm khác thường làm cho hao mòn. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ đột nhiên mở miệng nói: "Thật ra, mơ ước nhỏ nhoi này vẫn có thể thực hiện, chỉ cần cô lấy dũng khí rời khỏi Lãnh Như Phong, chờ một

thời gian nhất định có thể thực hiện."

"Rời khỏi anh ta ?" Nghe vậy, Văn Sương đột nhiên ngẩn ra.

Dừng lại một chút, cô chậm rãi xoay đầu lại, ánh mắt giễu cợt, "Cô cho rằng tôi không thể rời bỏ anh ta sao? A. . . . . Nói cũng phải, dựa vào tình trạng hiện tại của tôi, thật sự không có cách nào có dũng khí rời khỏi anh ta . . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ bị ánh mắt của đối phương nhìn, mặt đỏ lên, lần nữa cúi đầu. . . . . Cô nói sai sao? A đúng rồi, có lẽ bởi vì cô ấy vẫn không yên lòng chị của mình. Hơn nữa, nếu thật sự yêu một người đàn ông, nói rời khỏi thì rời khỏi được sao? Nếu đổi lại là cô, có thể làm được sao?

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ thử tưởng tượng hoàn cảnh này, nếu mình có thể mạnh mẽ quyết tâm không để ý tới Cơ Liệt Thần, sợ rằng đã sớm rời khỏi Lư Đăng Bảo rồi. . . . . .

Đúng vậy a, tình yêu luôn mù quáng, u mê không tỉnh ngộ . . . . . .

Gió đêm thổi ào ào, lạnh lẽo. . . . . .

Hai người rơi vào im lặng, theo đuổi suy nghĩ của riêng mình. . . . . .

Đột nhiên, Văn Sương đột nhiên hừ lạnh một tiếng: "Cô đồng tình với tôi sao?"

Lâm Nhược Kỳ nhìn cô, suy nghĩ một chút, thành thật trả lời: "Tôi cũng không biết."

Có lẽ đối phương không ngờ cô sẽ trả lời như vậy, hơi tức giận nhìn cô: "Đây được coi là đáp án sao!"

Lâm Nhược Kỳ bĩu môi, nói: "Hết cách rồi, tôi không có kinh nghiệm mà cô và chị cô đã trải qua nhưng dù sao cũng hiểu được sự tức giận và tuyệt vọng của cô. Cậu chủ Lãnh và tên Ngụy Lãng đó chính xác đã làm chuyện rất quá đáng với hai chị em cô, tôi có thể hiểu hành động trả thù của cô. Nhưng nếu nói đồng tình. . . . . Nói thật ra, trên lập trường của tôi, tôi rất xem thường, tôi không đồng tình với cô."

Văn Sương sững sờ nhìn cô một lát, tức giận nói: "Xem thường tôi?"

Một giây kế tiếp, cô đột nhiên bật cười ha ha: "Lâm Nhược Kỳ, cô nói chuyện thật đúng là thành thật, chưa bao giờ có người nói xem thường tôi. . . . . thành thật nói xem thường tôi, cô là người thứ nhất. Huống chi dưới tình huống tuyệt đối không có lợi cho cô."

Lâm Nhược Kỳ lập tức cảm thấy lạnh mồ hôi chảy ròng ròng. . . . . .

Cũng đúng, theo tình tiết phát triển của câu chuyện, hiện tại cô nên lộ ra vẻ mặt thương xót, thể hiện mình có chút đồng tình mới đúng, ít nhất nên an ủi Văn Sương một chút, nói không chừng có thể chữa khỏi vết thương cho Văn Sương trong nháy mắt, làm tốt trong lòng cô ấy biết ơn buông tha cho cô một lần .... Thần a! Tại sao miệng của tôi lại kém như vậy ? !

Lại nói thẳng ra là xem thường người ta. . . . . .

Sau khi Lâm Nhược Kỳ hối hận miệng mình gây họa, bên kia Văn Sương tiếp tục nói: "Hơn nữa, tôi cũng không có cảm tình với cô!"

Cô liếc mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ một cái, "Bởi vì tôi biết người mà Lãnh Như Phong muốn là cô. Lúc bắt đầu cũng không biết, tại sao hai chị em chúng tôi trở thành bạn trên giường cố định của Lãnh Như Phong, kể từ khi nhìn thấy cô tôi đã hiểu ra. Vì ngoại hình chúng tôi rất giống. . . . . ."

Nói xong, Văn Sương chậm rãi đi tới, trên cao nhìn xuống quan sát thân hình Lâm Nhược Kỳ, giống như cô không có mặc quần áo, dùng ánh mắt sắc bén nhìn kỹ cô: "Tóc đen thật dài, mắt đen thật to, vóc người nhỏ nhắn như đứa bé gái đang phát triển, sức lực yếu đuối, thân thể nhỏ nhắn, giọng nói non mềm, dùng ánh mắt con thỏ nhỏ nhìn người. . . . . Chỉ có một điểm tôi và cô không quá giống."

Dường như đang lẩm bẩm, tự phân tích, Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy cả người cũng nổi da gà.

Văn Sương còn chưa nói xong, hứng thú nhìn Lâm Nhược Kỳ một cái, ". . . . . Lúc ở trên giường biểu hiện thẳng thắn hơn, có lúc anh ta gọi nhầm tên, hơn nữa có lúc nằm mơ cũng sẽ gọi tên cô. Mỗi lần gọi tên cô thì cảm giác kịch liệt hơn, điên cuồng hơn. . . . . Anh ta làm theo tiềm thức, có lẽ bởi vì muốn một người làm chuyện ấy giống như chúng tôi, muốn đến phát điên chứ? Có thể nói, chúng tôi và người kia rất giống nhau?"

Văn Sương đưa tay, nhẹ nhàng nắm cằm Lâm Nhược Kỳ, nhìn xung quanh một chút. . . . . .

Cả người Lâm Nhược Kỳ cứng ngắc. . . . . .

"Lãnh Như Phong rất thẳng thắn, anh ta chưa bao giờ phủ nhận xem hai chị em chúng tôi là vật thay thế. Không có ai thích làm vật thay thế cho người khác, tôi chán ghét cô là rất bình thường." Khinh thường liếc mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ một cái, nhìn vẻ mặt của Văn Sương còn lạnh lẽo hơn so với trước kia, "Dù sao đối với tôi cũng không sao cả, bây giờ chuyện duy nhất tôi muốn làm chính là cứu chị Văn Tuyết của tôi, nếu anh ta không đồng ý đem Văn Tuyết từ chỗ Ngụy Lãng trở về, tôi không thể làm gì khác hơn là dùng cách này."

Nói xong, Văn Sương thổi thổi họng súng, giống như phía trên kia dính một lớp bụi.

"Cô là con cờ dự bị."

Văn Sương đứng lên, mắt nhìn xuống Lâm Nhược Kỳ. Có lẽ do mái tóc dài được cô cuốn lên, có lẽ là ánh mắt, lúc này nhìn cô càng giống như một nữ sát thủ muốn giết người. . . . . .

"Lãnh Như Phong rất muốn cô, Cơ Liệt Thần dường như cũng rất cưng chìu, cho nên cô có giá trị. Nếu như không thành công, cô chính là lợi thế trao đổi. Nếu như thành công, trực tiếp đem cô cho Lãnh Như Phong, tôi và chị của tôi sẽ rời khỏi anh ta, do đó, cho dù Cơ Liệt Thần muốn truy cứu cũng chỉ tìm đến Lãnh Như Phong mà không phải tôi." Ngồi xổm xuống vỗ vỗ mặt của Lâm Nhược Kỳ, Văn Sương hơi uy hiếp, nhẹ giọng nói, "Cô ngoan một chút, trước khi giao dịch tôi sẽ không động tới một cọng tóc của cô."

Thật là. . . . . tri kỷ a.

Lâm Nhược Kỳ cười khổ.

Đột nhiên, cô nhớ ra cái gì đó, nói: "Tôi khuyên cô đừng làm như vậy, một chút nữa Cơ Liệt Thần sẽ tới, nếu anh ấy tới đây trước Lãnh Như Phong, toàn bộ hành động của cô sẽ bại lộ, chồng của tôi, anh nhất định sẽ tìm cô tính sổ."

"Không thể nào!" Văn Sương quát lớn, "Lúc mang cô đi, tôi đã sắp đặt, anh

ta sẽ không tìm được cô."

Lâm Nhược Kỳ bĩu môi, lẩm bẩm nói: "Bởi vì anh ấy gắn thiết bị truy tìm ở trên người tôi."

"Cái gì? ! Thiết bị truy tìm? !" Văn Sương kinh ngạc hỏi tới.

Vì vậy, Lâm Nhược Kỳ nói một chút chuyện về con dấu "Liệt Diễm" cho cô biết. Dĩ nhiên, những thuật ngữ chuyên dụng công nghệ cao cô nói không rõ ràng lắm, sau khi một phen đắn đo suy nghĩ, cô cảm thấy mình đã nói rõ ý, lúc này mới ngẩng đầu lên nói: "Bây giờ, cô đã hiểu chưa? Cho dù là chỗ này của cô khó tìm như thế nào, chồng tôi cũng sẽ tìm được tôi."

Văn Sương có chút hoảng hốt.

Nhưng cô chỉ hoảng sợ chốc lát lại nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, cất súng, từ bên trong giày mang trên chân, móc ra một cây dao nhỏ, lạnh lùng bước đến gần Lâm Nhược Kỳ.

Nhìn thấy cô từng bước từng bước tới gần mình, toàn thân Lâm Nhược Kỳ không nhịn được run rẩy!

"Cô...cô muốn làm gì?"

Đã cảnh cáo cô, chẳng lẽ cô còn muốn được ăn cả ngã về không sao?

Lâm Nhược Kỳ nghĩ không ra tại sao Văn Sương muốn làm như vậy. . . . . .

Tất nhiên, trước đó sử dụng một loạt kế sách, nói như vậy là muốn cho Văn Sương biết khó mà lui nhưng Lâm Nhược Kỳ tuyệt đối không ngờ rằng như vậy sẽ làm cho Văn Sương tức giận. Chỉ thấy đối phương cầm một cây dao nhỏ sắc bén tiến tới gần, Lâm Nhược Kỳ giật mình, trong nháy mắt nghĩ không ra kế sách gì!

Nét mặt của Văn Sương lạnh lùng đáng sợ, vẻ mặt kia có điểm nào giống một cô gái trẻ hai mươi mốt tuổi nên có, đi chưa được hai bước đã lao tới, bắt đầu kéo quần áo Lâm Nhược Kỳ.

"Ở nơi nào? Không phải nói có thiết bị truy tìm sao? Ở nơi nào. . . . . ." Văn Sương vừa nắm kéo quần áo của Lâm Nhược Kỳ, vừa gào thét.

Đột nhiên, cười hì hì. . . . . .

Văn Sương kéo ra áo sơ mi trên người Lâm Nhược Kỳ, trên bả vai Lâm Nhược Kỳ lộ ra một dấu ấn Liệt Diễm đỏ tươi rõ nét đập vào mi mắt.

Dấu ấn đỏ tươi này ở trong bóng đêm phát ra ánh sáng quỷ dị. . . . . .

Thấy thế, ánh mắt của Văn Sương đỏ lên giống như có thể nhỏ máu ra, trong con ngươi lóe lên ánh sáng giảo hoạt, móng tay cắm thật sâu vào da thịt mềm mại của Lâm Nhược Kỳ, Lâm Nhược Kỳ đau đớn gần như ngất đi. . . . . .

Dừng lại động tác kéo mảnh vải, bên môi nở nụ cười lạnh.

Trong mắt của Văn Sương dâng lên ý giết chóc, lạnh lùng nói: "Lâm tiểu thư, sợ rằng phải để cho cô chịu đựng một chút đau đớn rồi !"

Thân thể Lâm Nhược Kỳ cứng đờ.

Sâu kín quay đầu đi, kinh hãi hỏi: "Cô. . . . . Muốn làm gì? !"

Khuôn mặt của đối phương nhìn vẫn vô cùng xinh đẹp nhưng trong ánh mắt tràn đầy ý giết chóc!

Văn Sương hơi gấp khóe môi: "Mặc dù khoét đi một khối thiết bị công nghệ cao như vậy thật đáng tiếc, nhưng cũng không có cách nào khác!"

Nghe vậy, trong lòng Lâm Nhược Kỳ chợt run lên.

Văn Sương. . . . . Muốn dùng dao khoét dấu ấn "Liệt Diễm" ở trên người Lâm Nhược Kỳ cô? !

Ông trời, cô ấy điên rồi sao? !

Lâm Nhược Kỳ hoảng hốt: "Cô dừng tay! Văn Sương, cô không thể làm như vậy! Cô làm như vậy, chồng tôi càng không bỏ qua cho cô!"

"Hừ, đợi đến khi anh ta tìm thấy cô rồi hãy nói." Lại cười lạnh thành tiếng, lời nói lạnh lẽo từ trong môi đỏ mềm mại khạc ra, "Dù sao cũng đã đến bước này, tôi quyết không cho phép bất cứ ai phá hỏng kế hoạch của tôi!"

Lời còn chưa dứt, bàn tay cầm lưỡi dao của Văn Sương chợt giơ lên, mắt

thấy lưỡi dao nhọn sắc bén đâm xuống! Lâm Nhược Kỳ vô cùng hoảng sợ, theo bản năng đóng chặt cặp mắt của mình. . . . . .

"Pằng . . . . . ."

"A . . . . . ."

Một tiếng súng đột ngột vang lên kèm theo tiếng kêu thê lương thảm thiết, lúc này Lâm Nhược Kỳ phát hiện ra trên người mình cũng không có bất kỳ cảm giác đau đớn, ngẩng đầu lên vừa nhìn, là cánh tay của Văn Sương đang giơ lên chuẩn bị đâm cô trúng đạn!

Máu tươi từ cổ tay mảnh khảnh của cô gái từng dòng chảy ra, Văn Sương khổ sở vặn vẹo, ngồi lệch trên tảng đá, trên trán, gương mặt, sống mũi đều là mồ hôi, cổ tay run rẩy kịch liệt . . . . . .

Lâm Nhược Kỳ sợ hãi quay đầu lại, một người đàn ông cao lớn cầm súng chậm rãi đi vào.

Lại là. . . . . Lãnh Như Phong!

"Văn Sương, cô không muốn sống thì thôi, ngay cả mạng sống chị của cô cũng không muốn cứu sao? !"

Giọng nói quen thuộc lạnh lùng, Văn Sương quay đầu lại, cả người như trúng phải tia sét ngơ ngẩn.

Giọng nói băng giá của Lãnh Như Phong đối với Văn Sương mà nói giống như khắc vào trong sinh mệnh, nghe rất nhiều rồi, chưa từng có chút ấm áp nhưng cũng không lạnh giá như hiện tại xuyên thấu tận xương, gần như muốn đem cô lập tức lăng trì.

"Phong. . . . . ."

Bên cạnh Lâm Nhược Kỳ không nhịn được đưa mắt nhìn sang Văn Sương, phát hiện sắc mặt của đối phương đã sớm như tờ giấy trắng, không biết là vì trên cổ tay bị mất một lượng máu thật lớn hay là bởi vì trong lòng sợ hãi. . . . . .

"Văn Sương, cô nói gì với cô ấy?"

Âm thanh này, gương mặt này, giọng điệu này, làm cho người ta nghe như rơi vào hầm băng.

"Cô nên biết khẩu súng kia tôi luôn mang theo! Từ lúc cô lén lấy rời khỏi khách sạn thì nên biết tôi sẽ rất nhanh tìm đến cô! Đã có can đảm làm như vậy thì nên xem xét sẽ có hậu quả gì. Lúc tôi còn chưa làm ra chuyện xấu nhất, lập tức thu tay lại cho tôi! Không nên ép tôi xử phạt cô giống như xử phạt chị của cô!"

Lạnh lùng, bá đạo, không cho phép không vâng lời !

Gương mặt đẹp trai của Lãnh Như Phong lạnh lẽo, giọng nói của anh như quyết định sai lầm của Văn Sương, thái độ lúc nói chuyện tàn nhẫn, dáng vẻ dường như muốn đưa Văn Sương vào chỗ chết.

Trong lòng của Văn Sương lập tức sụp đổ, tất cả chuẩn bị vào thời khắc này đã tan vỡ. . . . . .

Chưa từng khóc trước mặt anh, cô cũng có kiêu ngạo của cô, cô cũng có dè dặt của cô, cho dù cô chỉ là bạn trên giường nhưng cô còn có tôn nghiêm của mình.

Nhưng vào lúc này, cô cảm giác mình thật sự quá vô dụng. . . . . .

"Anh đừng tới đây!" Văn Sương hét lớn một tiếng, dao găm trong nháy mắt gác nơi cần cổ Lâm Nhược Kỳ!

Nơi xa, quả nhiên bước chân của Lãnh Như Phong dừng lại, bước chân không di chuyển nữa, đôi mắt bén nhọn như chim ưng nhìn chăm chú vào cây dao trong tay Văn Sương, sợ mình di động một bước, lưỡi dao kia sẽ cắt vào cần cổ mềm mại của Lâm Nhược Kỳ . . . . . .

Lâm Nhược Kỳ không dám thở mạnh, nước bọt ở trong cổ họng cũng không dám nuốt xuống!

"Lãnh Như Phong, chuyện đã đến bước này, tôi cũng không quan tâm anh muốn xử lý tôi như thế nào. . . . . Ha ha, tôi chỉ quan tâm đến chị của tôi! Lúc đầu tôi cầu xin anh...anh cũng không cứu chị ấy, hiện tại tôi bắt cóc cô gái mà anh yêu mến, anh liền nóng nảy? Anh đã lo lắng cho cô ấy như vậy, tôi làm sao có thể ngốc nghếch thả cô ấy ra? Bây giờ cô ấy là lá bài tẩy ở trong tay tôi, không có lá bài tẩy này, tôi biết rõ kết cuộc của tôi nhất định sẽ

rất thê thảm. . . . . ."

Run rẩy, đau đớn, trong đôi mắt của Văn Sương đong đầy nước mắt không có cách nào ức chế.

Dao găm sắc bén chống đỡ trên cổ của Lâm Nhược Kỳ, bởi vì tức giận, cũng bởi vì sợ hãi, khẽ phát run. . . . . .

Đúng vậy, cô biết đi tới bước này, kết quả của mình nhất định sẽ rất thê thảm, nhưng cô không sợ, chỉ cần có thể cứu được chị, mình như thế nào cũng không đáng kể!

"Nếu biết rất thê thảm, sao cô vẫn còn muốn làm như vậy? Văn Sương, tại sao cô cứ ngốc nghếch như vậy? Cô thật sự quá ngốc nghếch!"

Gầm thét ra tiếng, lại là Lâm Nhược Kỳ.

Lần này, Văn Sương bối rối, chẳng hiểu tại sao bị Lâm Nhược Kỳ nổi giận mắng chửi, phải trợn mắt hốc mồm.

Thật ra, Lâm Nhược Kỳ còn chưa nói hết, một giây kế tiếp, chỉ nghe thấy cô tiếp tục mắng to.

"Vì một người đàn ông, cô và chị cô yêu chết đi sống lại, đây là tự làm tự chịu! cô cũng vậy, chị cô cũng thế, Lãnh Như Phong nói muốn đưa cô ấy cho Ngụy Lãng, cô ấy lại thật sự đi đến phục vụ cho tên súc sinh sao? Trong đầu cô ấy thiếu não sao? A đúng rồi, lúc nảy cô có hỏi tôi, có phải đồng tình với cô hay không hả?"

Hơi ngừng lại, cô cắn răng nghiến lợi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắng: "Được, tôi cho cô biết, tôi không đồng tình với cô, cũng không thương hại cô, biết tại sao không? Bởi vì có câu nói 'Người đáng thương phải có chỗ đáng hận', trong mắt của tôi, cô và chị cô đều đáng thương, cũng vừa là người đáng hận! Cuộc đời của mình tại sao phải để cho đàn ông quyết định? Không thể dũng cảm một chút sao? Chỉ vì một người đàn ông làm cho cuộc sống rối loạn, đáng đời các người. . . . . ."

Dường như mắng đã mệt mỏi, Lâm Nhược Kỳ thở dốc một hơi lại tiếp tục mắng: "Nếu tôi là cô, tôi sẽ không theo đuổi một người đàn ông như vậy! Không có anh ta, tôi sẽ sống thật tốt, sống trọn vẹn, sống vui vẻ hơn!"

Chát . . . . . .

Một cái tát vang dội trong nháy mắt quét sạch ý chí sục sôi chiến đấu của Lâm Nhược Kỳ!

Cô bị một cái tát này làm cho hoang mang, một lúc lâu, chậm rãi xoay đầu lại, nhìn thấy hai mắt Văn Sương đẫm lệ gắt gao nhìn mình chằm chằm.

"Cô căn bản không hiểu gì cả! Cô cho rằng tôi không muốn như vậy phải không? Cô cho rằng chị của tôi không muốn như vậy phải không? Chúng tôi đã thử qua, không làm được! Không rời bỏ anh ta được, chị của tôi cũng không thể rời bỏ anh ta được! Không có thế giới của anh ta, tôi thà rằng không muốn, có thế giới của anh ta, cho dù xám xịt đi nữa tôi cũng nguyện ý ở lại!"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ há tròn miệng, trên mặt đau rát nhưng không biết nên làm sao bác bỏ.

Không có thế giới của anh ta, thà rằng không muốn, có thế giới của anh ta, cho dù xám xịt đi nữa cũng nguyện ý ở lại. . . . . .

Đây là một loại tình yêu say đắm khổ sở . . . . . .

Vì yêu, nguyện ý thỏa hiệp, nguyện ý hy sinh, nguyện ý buông tha. . . . . .

Như vậy, cô ấy lựa chọn làm như vậy đã nói lên cô ấy đã tuyệt vọng rồi. Nếu lòng đã chết, còn có cái gì lưu luyến nữa?

Lâm Nhược Kỳ chợt hiểu suy nghĩ của Văn Sương nhưng giống như không cách nào hiểu hết.

Tóm lại, tâm trạng thật kinh khủng. . . . . .

Đúng vào lúc này, cách đó không xa, Lãnh Như Phong chậm rãi đến gần, bàn tay mãnh liệt bổ xuống đúng vào tay cầm cây dao của Văn Sương, xoảng một tiếng vang lên, dao găm rơi vào trên tảng đá, phát ra tiếng vang lanh lảnh.

"A . . . . . ."

Hai tay đều bị thương, Văn Sương đau đến lăn xuống tảng đá lạnh lẽo, cô tập

tễnh bò dậy, bóng dáng mỏng manh cô tịch trong gió biển dường như lúc nào cũng có thể sẽ bị thổi ngã . . . . . .

Thấy thế, trong lòng Lâm Nhược Kỳ cũng không nhịn được co rút đau đớn!

"Văn Sương, cô cẩn thận một chút! Bên kia là vách đá. . . . . ."

Cô hét lớn, muốn nhắc nhở Văn Sương.

Lúc này, Lãnh Như Phong đã đi ra phía trước mở còng tay trên tay Lâm Nhược Kỳ. Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy xa xa Văn Sương run rẩy đứng ở bên vách núi, cảm giác trái tim mình theo thân thể xiêu vẹo của Văn Sương treo bên vách đá chỉ chực sụp đổ. . . . . .

Lãnh Như Phong cũng không có chú ý tới Văn Sương có gì không đúng, trong mắt, trong lòng đều là Lâm Nhược Kỳ.

"Nhược Kỳ, em có sao không?"

Anh ta vừa hỏi vừa cởi xuống áo khoác trên người, muốn phủ thêm cho Lâm Nhược Kỳ. Lâm Nhược Kỳ đẩy cánh tay Lãnh Như Phong, không muốn để cho anh nhích lại gần mình. Lãnh Như Phong nhíu mày rậm nhìn cô, không lên tiếng, giúp cô cài lại cúc áo sơ mi.

Dáng vẻ tỉ mỉ như vậy, cẩn thận che chở như vậy, Văn Sương nhìn trong mắt, trong tim của cô đau đớn. . . . . .

Giờ khắc này cô tin.

Thật tin tưởng.

Thì ra, Lãnh Như Phong không phải vô tình vô nghĩa, chẳng qua tình của anh đều dành tất cả cho Lâm Nhược Kỳ!

Cô tin, hoàn toàn tin. . . . . .

Tin sát đất, tin đến tâm phục khẩu phục nhưng cũng tin đến xé lòng !

"Ha ha ha . . . . . ." Văn Sương ngửa đầu thống khổ cười to, cô rất ít rơi nước mắt nhưng không nhịn được nước mắt đong đầy. Thút thít một vài tiếng, lau đi nước mắt, nhìn Lãnh Như Phong không chớp mắt.

Đường nét rõ ràng, thân thể mạnh khỏe. Lãnh Như Phong đẹp trai không chỉ thể hiện ở trên gương mặt lãnh khốc đẹp trai của anh ta mà còn có cơ trí và sắc bén được tích lũy theo năm tháng, cùng một loại khí phách lạnh lùng ẩn giấu trong ngoài.

Đặc biệt lúc cười lên vô cùng đẹp mắt. Trong lúc anh ta lơ đãng lộ ra nụ cười, có thể làm cho cô si mê thật lâu. Cô nghĩ, có lẽ chị cũng nghĩ như vậy thôi.

Chỉ tiếc, anh ta rất ít cười, ở trước mặt cô, anh ta gần như không cười. . . . . .

Cô rất yêu người đàn ông này nhưng tình yêu của cô không được đáp lại, cho dù chỉ là một chút an ủi cũng không có!

Còn chị của cô, cho dù nể tình đứa bé, anh ta cũng chưa từng bố thí một chút ấm áp, người đàn ông như vậy, yêu sâu đậm, hận cũng càng sâu!

"Lãnh Như Phong, anh cứ yêu cô ấy như vậy sao? Yêu đến nỗi cho dù có người khác yêu anh, anh cũng không chút nào nhìn thấy?" Văn Sương vặn hỏi.

Vừa cười, vừa nén nước mắt, cười đến thê lương.

Cô biết Lãnh Như Phong không thích cô gái khóc lóc, cho nên cô chưa bao giờ khóc, nhất là ở trước mặt anh. Nhưng hôm nay cũng không để ý điều này, mặc cho nước mắt giàn giụa trên gương mặt xinh đẹp của cô. . . . . .

Lời nói này để cho Lãnh Như Phong nghe nhưng ánh mắt của cô cũng yên lặng nhìn Lâm Nhược Kỳ, trong đáy mắt tuyệt vọng, buồn bã. . . . . .

Đúng vậy, không có đường lui, Lãnh Như Phong nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô, điều cô lo lắng duy nhất là chị Văn Tuyết. . . . . .

Một lần nữa ngưng mắt nhìn về phía người đàn ông trước mắt này, cắn răng, bình tĩnh nói: "Phong, tôi không có gì để nói, nhưng tôi chỉ có một tâm nguyện. . . . . anh nhất định phải đồng ý, nếu không cho dù chết, tôi cũng sẽ bám theo cô ấy!"

"Cô dám!" Lãnh Như Phong cắn răng nghiến lợi, từ răng nặn ra hai chữ.

Lại cảm thấy không ổn, anh hơi ngừng lại, thoáng nhẹ giọng nói, "Văn Sương! Có lời gì, trở về rồi hãy nói!"

Trong lòng Văn Sương thật lạnh, "Trở về? Lãnh Như Phong, anh định mang tôi trở về tính sổ sao?"

Lãnh Như Phong hơi ngừng lại, cau mày cam kết: "Chỉ cần cô không dính vào nữa, tôi sẽ bỏ qua chuyện cũ, chị của cô, tôi cũng sẽ sắp xếp."

Nghe vậy, ngược lại Văn Sương cười lạnh một tiếng, mỉa mai nói: "Anh cho rằng tôi sẽ tin lời của anh?"

"Tin hay không tùy cô". Lời nói đến một nửa, Lãnh Như Phong khẽ cong môi mỏng, "Cô cảm thấy hiện tại ở thế yếu, là cô hay là tôi?"

". . . . . ." Văn Sương nghẹn lời.

Anh nói không sai, lúc này ở thế yếu dĩ nhiên là cô!

Văn Sương há hốc mồm cứng lưỡi nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mắt, khuôn mặt kia từ lúc bắt đầu cô biết anh ta, gương mặt đẹp trai vẫn lạnh lùng, cho dù đẹp trai đi nữa, lúc này cũng có vẻ vô cùng chói mắt!

Cô hận sự lạnh lùng của anh ta, hận sự lạnh bạc của anh ta!

Văn Sương nhìn chằm chặp Lãnh Như Phong, trên mặt lộ ra vô tận thê lương. . . . . .

Chương 77: Anh hoàn toàn chết tâm của anh đi!

Cô cảm thấy mình không còn hơi sức theo đuổi một trái tim xa xôi, không muốn có một tình cảm lúc nào cũng có thể sẽ bị tan vỡ, không, anh và cô chưa nói tiếng yêu, chẳng qua cô yêu đơn phương mà thôi. . . . . .

Văn Sương lắc đầu một cái, cười khổ.

Đột nhiên cảm thấy toàn bộ thế giới ầm ầm sụp đổ xung quanh mình, cô không thể chịu đựng lần thứ hai. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ đứng ở một bên nhìn thân thể Văn Sương run lẩy bẩy, trong lòng cũng không khỏi khó chịu. Ngay cả cô cũng hết sức không thích giọng điệu của Lãnh Như Phong huống chi là một cô gái rất yêu anh?

Lãnh Như Phong a Lãnh Như Phong, nếu không phải anh quen coi nhẹ cảm thụ của phụ nữ thì làm sao nói ra lời lạnh bạc, làm ra loại chuyện đoạn tuyệt như vậy?

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác để suy nghĩ một chút, nếu Cơ Liệt Thần là người đàn ông như vậy, cho dù anh dùng cách như vậy theo đuổi cô một lần nữa, sợ rằng chính mình cũng không đồng ý gả cho anh.

Nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm tức giận.

Lâm Nhược Kỳ lên tiếng trách móc, "Lãnh Như Phong, anh đừng nói nữa! Cô ấy đã đủ khó chịu, tại sao anh còn muốn kích thích cô ấy? Anh làm như vậy còn xem là đàn ông sao? Thật là quá đáng!"

Thân hình Lãnh Như Phong chựng lại, bóng dáng cao lớn vào lúc này nhìn có một giây cô đơn, tròng mắt nhàn nhạt liếc Lâm Nhược Kỳ một cái, im lặng.

Quá đáng? Anh quá đáng sao. . . . . .

Suy nghĩ lại, nhẹ nhàng mỉm cười một cái.

Trên thực tế, anh không lo lắng Lâm Nhược Kỳ đối xử với mình như thế nào, bởi vì mặc kệ cô đối xử với mình như thế nào, anh cũng sẽ nghĩ biện pháp lấy được cô. Mà dưới mắt anh lo lắng hơn chính là Cơ Liệt Thần sắp chạy tới, vào lúc này mình thân đơn thế cô, tình thế đối với mình rất bất lợi, e rằng sẽ có một trận ác chiến với Cơ Liệt Thần.

Hơn nữa, chuyến đi đảo Bali lần này chỉ là quyết định tạm thời, vì không để cho Lãnh Kiêu Hùng nghi ngờ, anh không mang theo người nào, cũng chỉ dẫn theo Văn Sương. Ngoài mặt, anh cùng cô gái đi du lịch, thực ra là vì Lâm Nhược Kỳ. Nếu như ông già kia biết chuyện này, nhất định sẽ trách tội, nói không chừng còn sẽ làm khó cô. . . . . .

Thà rằng như vậy, không bằng bây giờ rút lui đi trước. . . . . .

Nghĩ đến đây, Lãnh Như Phong quyết định đánh nhanh thắng nhanh, "Văn Sương, nghe lời đi, nhanh đưa súng trả lại cho tôi cùng tôi trở về, tự nhiên tôi sẽ cứu chị của cô về."

Nhưng dường như Văn Sương quyết tâm muốn chống đối anh, lắc đầu gào thét.

"Tôi không tin! Tôi muốn anh gọi điện thoại cho Ngụy Lãng ngay bây giờ, muốn anh đưa chị của tôi về biệt thự tư nhân của anh !"

Nghe vậy, Lãnh Như Phong nhíu mày một cái.

Ngay bây giờ? Hiện tại đã gần khuya, biệt thự tư nhân của anh cách khuôn viên nhà họ Lãnh cũng không xa, buổi khuya còn lái xe đưa cô gái trở về, chỉ sợ sẽ kinh động đến ông già kia. . . . . .

Sắc mặt của Lãnh Như Phong càng thêm lạnh, cứng rắn nói: "Văn Sương, cô không có tư cách nói điều kiện với tôi! Nếu tôi nói sẽ cứu chị của cô thì nhất định sẽ cứu! Bây giờ cô chỉ làm theo lời tôi nói là được!"

Thấy Lãnh Như Phong và Văn Sương giằng co không xong, hiện tại Lâm Nhược Kỳ nhìn không nổi nữa, đột nhiên xen vào nói: " Lãnh Như Phong! Anh có thể đừng quá cứng rắn hay không? Phụ nữ căn bản không nuốt trôi bộ dạng này của anh, nếu đổi lại là tôi...tôi cũng không đồng ý với anh!"

Lãnh Như Phong hơi ngẩn ra, cứng đờ quay đầu lại.

Cô có thể nhẹ nhàng nói ra như vậy. . . . . .

Lãnh Như Phong bình tĩnh, đột nhiên hỏi: "Nếu tôi là anh ta, em sẽ bằng lòng gả cho tôi sao?"

Anh ta dĩ nhiên là ám chỉ Cơ Liệt Thần.

Lâm Nhược Kỳ không thể tin nhìn anh, từng chữ từng chữ vô cùng rõ ràng hỏi: "Anh. . . . . Nói gì?"

Lãnh Như Phong cúi đầu hỏi lại một lần nữa: "Tôi hỏi em, nếu như tôi đổi thành Cơ Liệt Thần, em sẽ bằng lòng gả cho tôi sao?"

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ run lên.

Cô đột nhiên nhớ tới mấy lời Văn Sương đã nói trước đó, nói Lãnh Như Phong xem hai chị em bọn họ là cô ... Vân vân, vào lúc này lại nghe thấy Lãnh Như Phong hỏi câu này, cô cảm giác rợn cả tóc gáy. . . . . .

Kinh ngạc trả lời: "Đó là không thể nào, anh vĩnh viễn không thể nào là Cơ Liệt Thần."

Đột nhiên, sắc mặt của Lãnh Như Phong thay đổi trong nháy mắt, trở nên lạnh lùng âm trầm, trên người tản mát ra hơi thở có thể làm đông cứng không khí xung quanh, anh hung tợn nhìn cô chằm chằm, giống như hận không thể một hớp nuốt cô. . . . . .

Đúng vào lúc này, chợt có người lớn tiếng dọa người: "Cô vợ nhỏ của anh, em nói rất có lý, xem ra Cậu chủ Lãnh phải nhìn tôi học tập một chút."

Giọng nói lạnh nhạt mang theo chế nhạo và kiêu căng, không biết từ nơi nào truyền ra.

Nhưng vào lúc này Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy hoa mắt, trong nháy mắt có mấy bóng đen nhảy vọt đến trước mặt, ba người ở tại chỗ cũng không còn kịp nhìn rõ, đã có bốn họng súng ngắn đồng thời nhắm vào Lãnh Như Phong và Văn Sương!

Tốc độ rất nhanh, có thể nói nhanh như chớp giật, khí phách mười phần, tất cả được bố trí đến độ vô cùng chính xác làm cho Lãnh Như Phong và Văn Sương không còn sức chống đỡ!

Lâm Nhược Kỳ theo từ nơi phát ra giọng nói nhìn sang. . . . . .

Cách đó không xa từ tảng đá nhô ra, người đàn ông thân thể cao ráo lấy tư thế ưu nhã tung người nhảy xuống, vững vàng dừng bước, thản nhiên nhàn nhã dạo bước đi đến, theo thứ tự đi ở sau lưng anh còn có A Bưu và A Hải.

Nhất thời, Lâm Nhược Kỳ mừng rỡ, "Thần! Rốt cuộc anh đã tới!"

Lãnh Như Phong đột nhiên cứng ngắc, nét mặt có vẻ đông lạnh khác thường.

Cô gọi anh ta là "Thần" ?

Quan hệ của bọn họ đã rất thân mật rồi sao?

A, anh suýt chút nữa đã quên, bọn họ đã kết hôn rồi. . . . . .

Nhưng vậy thì thế nào? Cơ Liệt Thần cũng không thích hợp với cô, một ngày nào đó cô sẽ biết, gả cho Cơ Liệt Thần tương đương với đem mạng của mình giao cho Thần chết!

Cơ Liệt Thần ở trong xã hội đen lẫn chính giới giết không ít người, cũng vì vậy đắc tội không ít danh môn vọng tộc, sớm đã bị người theo dõi, vả lại cha nuôi Lãnh Kiêu Hùng đối với anh ta cũng hận nghiến răng nghiến lợi, đang lo không tìm được bước đột phá, nếu biết sự tồn tại của Lâm Nhược Kỳ, nhất định sẽ dùng cô làm bia.

Như vậy Lâm Nhược Kỳ nhất định dữ nhiều lành ít. . . . . .

Trầm ngâm nhìn sang, trong lòng Lãnh Như Phong đã đưa ra quyết định.

"Cậu chủ Cơ, anh đã đến rồi!" Lời này mặc dù rất khách khí nhưng hiển nhiên không phải tán gẫu mà rõ ràng là khiêu khích.

"Rầm!" Một cú đấm thật nặng, là âm thanh Cơ Liệt Thần thình lình ra tay đánh vào bụng Lãnh Như Phong.

Chưa từng phòng bị Cơ Liệt Thần chợt ra tay như vậy, sau khi Lãnh Như Phong rên lên một tiếng, không nhịn được cong người xuống.

Ngược lại mỉm cười, là do anh không chú ý, từ trước đến giờ Cơ Liệt Thần

thích hành động kỳ lạ. . . . . .

Tròng mắt đen của Lãnh Như Phong trong nháy mắt tích tụ tức giận nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt kiêu ngạo đầy thâm ý của Cơ Liệt Thần, liền đè nén tức giận. Cho dù anh không cam lòng thế nào, cho dù anh có cương quyết thế nào, thật sự Lâm Nhược Kỳ bởi vì anh mà thiếu chút xíu nữa bị thương tổn, Cơ Liệt Thần đánh anh một quyền cũng có thể hiểu được.

Huống chi, phát hiện mình đang ở trong hoàn cảnh xấu, đối phương nhiều người sức mạnh lớn, anh không thể không thu liễm lại tài năng sắc bén của mình.

Gần như cùng lúc, truyền đến tiếng thét chói tai của hai cô gái.

"Phong. . . . . ." Văn Sương nhào về phía Lãnh Như Phong, lại bị thủ hạ của Cơ Liệt Thần ôm lại, không thể động đậy.

"Thần. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ không ngờ tới ông xã của mình lại đột nhiên ra tay, cũng bị cử động của anh làm giật mình.

Nghĩ thầm: nhất định anh rất tức giận, nhất định là rất tức giận mới có thể ra tay ác như vậy. . . . . .

Cơ Liệt Thần thật sự rất tức giận.

Một cú đấm âm thầm, chính xác rất ngoan độc!

"Lãnh Như Phong, ngay cả phụ nữ của mình anh cũng không trông nom được, còn muốn đi trông nom phụ nữ của người khác sao? !" Cơ Liệt Thần cắn răng nghiến lợi lạnh lùng nói, "Lại để cho cô ấy bị thương tổn như vậy. . . . . ."

Anh tức giận, tròng mắt như thanh sắt nung đỏ, nướng cháy da thịt Lãnh Như Phong, hận không được trong nháy mắt thiêu cháy anh ta thành tro! Truyện được dịch trực tiếp tại diễ๏n。đàn。lê。q๏uý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Lãnh Như Phong cố nhịn bụng đau đớn, ánh mắt thu lại, mỉa mai mà nói: "Cậu chủ Cơ, không phải là tôi thích chõ mõm vào, là bản thân anh không bảo vệ tốt cho phụ nữ của mình, theo tôi thấy, anh căn bản không bảo vệ được cô ấy. . . . . ."

Không đợi Lãnh Như Phong nói xong, Cơ Liệt Thần đã vung nắm đấm cứng rắn mạnh mẽ đánh tới Lãnh Như Phong. . . . . .

"Chờ, chờ một chút. . . . . Dừng tay!" Lâm Nhược Kỳ kinh hãi đến nỗi ngay cả lời cũng không thoát ra ngoài, níu chặt cánh tay Cơ Liệt Thần, "Thần, anh không thể làm như vậy."

Mắt thấy mùi thuốc súng càng lúc càng đậm, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy nếu để mặc cho Cơ Liệt Thần đánh, chỉ sợ sẽ càng làm lớn chuyện.

Hiện tại cô đã biết ân oán giữa hai nhà Cơ-Lãnh, nếu Lãnh Kiêu Hùng lấy chuyện này làm khó Cơ Liệt Thần, vậy coi như phiền toái. Không phải cô không tin tưởng bản lãnh của ông xã mình, chẳng qua không hy vọng sự tình phát triển xấu hơn.

Hơn nữa. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ liếc nhìn Văn Sương nơi vách đá, phát hiện cô đã chảy rất nhiều máu, trên tảng đá đã sớm nhiễm đỏ một mảng ướt nhẹp, cô thoi thóp ngồi lệch dưới đất, nhìn bộ dạng giống như lúc nào cũng có thể sẽ chết, làm cho người ta nhìn rất đau lòng. Nếu vẫn còn ở nơi này tiếp tục dây dưa, không biết cô có thể chống đỡ nổi hay không. . . . . .

"Thần, bây giờ em đã không có chuyện gì. . . . . Em không muốn ở chỗ này, chúng ta đi về có được không?"

Đôi tay nhỏ bé của cô níu chặt cánh tay Cơ Liệt Thần, giống như làm nũng lắc lắc, muốn đem sự chú ý của anh chuyển dời đến trên người mình, làm cho anh hết giận.

Nhưng có người có lẽ nhìn hai người bọn họ vừa thấy mặt đã thân thiết rất không chịu nổi, hậm hực cười nhạo, mang theo mười phần khiêu khích.

"Cậu chủ Cơ, ngày đó sau khi trở về, Lâm tiểu thư không có nói cho anh biết gì sao?"

Cả người Cơ Liệt Thần sửng sốt.

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ cũng kinh hoảng, ánh trăng tàn che khuất nửa gương mặt Cơ Liệt Thần, cô nhìn không rõ vẻ mặt của anh.

Không thể nghi ngờ, những lời này của Lãnh Như Phong thật sự giống như một trái bomb!

Cơ Liệt Thần bỗng chốc nắm lấy eo Lâm Nhược Kỳ, ôm cả người cô vào trong ngực, vừa khép chặt lại quần áo của cô, vừa nói: "Thật xin lỗi, bản cậu chủ không có hứng thú."

Khóe môi vểnh lên thành đường cong lạnh lẽo, nhìn đã cảm thấy thất vọng đau khổ.

Mà Lâm Nhược Kỳ cũng nghe trong lòng run sợ.

Bởi vì, cô rõ ràng cảm thấy tay anh nắm ở bờ eo của mình, đột nhiên căng cứng!

Lâm Nhược Kỳ nén hơi ở cổ họng nhưng không dám thở mạnh. . . . . .

Làm ơn! Lãnh Như Phong, anh có thể đừng nói nữa được không? !

Không thể lường trước, dường như Lãnh Như Phong cố ý chợt vươn tay nắm tay Lâm Nhược Kỳ! Tốc độ nhanh không kém Cơ Liệt Thần, ngay cả hai người thủ hạ bên cạnh Cơ Liệt Thần cũng không thể ngăn được!

"Cậu chủ Cơ, không nói gạt anh, tôi và Nhược Kỳ là thanh mai trúc mã. Hai nhà tôi và anh như nước với lửa, sợ rằng sau này gặp mặt cũng ít đi. Đã như vậy, có thể để cho tôi và cô ấy nói thêm một câu nữa hay không?"

Nghe giống như khiêm nhường, thực ra có thâm ý khác.

Ngụ ý, cô gái của anh đã từng có quan hệ sâu sắc với tôi. . . . . .

Cơ Liệt Thần cười lạnh một tiếng: "Đừng mơ tưởng!"

Nói xong, muốn kéo Lâm Nhược Kỳ về bên cạnh mình.

Nhưng sức lực của Lãnh Như Phong cũng không nhỏ, gắt gao níu tay Lâm Nhược Kỳ không hề muốn buông ra. Lâm Nhược Kỳ bị đau, khóe miệng không ngừng co rút đau đớn.

Lãnh Như Phong cúi đầu nhìn về phía Lâm Nhược Kỳ, đột nhiên cười khẽ

một tiếng: "Cậu chủ Cơ, anh đối với mình không có lòng tin, hay là đối với bà xã của mình không có lòng tin?"

Cơ Liệt Thần vừa nghe, nhất thời tức giận.

Cơn tức giận cố đè xuống vào lúc này bị Lãnh Như Phong thực sự chọc giận, giống như một cỗ lạnh lẽo từ nơi tối tăm nhất phát ra, cổ tay tùy tiện kéo mạnh Lâm Nhược Kỳ tránh thoát giam cầm của Lãnh Như Phong, kéo đến bên cạnh mình.

Cùng lúc đó, một cái tay khác nhanh chóng rút ra súng, nhắm vào ngực Lãnh Như Phong !

"Lãnh Như Phong, chỉ bằng vào câu nói này, tôi bảo đảm anh sẽ chết không toàn thây!"

Ánh mắt lạnh lùng, tiếng nói như băng giá!

Thật ra, Cơ Liệt Thần thích dùng đao kết thúc sinh mạng người khác hơn. Bởi vì lưỡi đao cắt vỡ da thịt, gân mạch, nếu so với dùng súng sảng khoái hơn. Anh là ác ma trong bóng tối đi ra, khoác biệt hiệu phán quan khát máu, càng thêm chuyện gì cũng làm ra được.

Chẳng qua, cô vợ nhỏ đáng yêu của anh vẫn còn ở bên cạnh, anh không muốn để cho cô nhìn thấy những chuyện máu tanh này.

Trong lòng anh biết rõ, sở dĩ Lãnh Như Phong dùng lời khích bác anh, đơn giản muốn cho Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy một mặt khát máu của mình. Thật sự anh có chút dao động, hận không được tự tay làm thịt tên giảo hoạt Lãnh Như Phong, nhưng vợ bé nhỏ bên cạnh kịp thời ngăn lại.

Bàn tay nhỏ bé hơi lạnh đang nắm cánh tay của anh, thân thể co rúm sát mình, trong nháy mắt dập tắt lửa giận trong lòng anh.

"Thần! Không thể!" Cô ôm lấy thắt lưng gầy gò của anh, không ngừng lắc đầu.

Lâm Nhược Kỳ vô cùng lo lắng, chỉ sợ Cơ Liệt Thần kích động, làm ra chuyện không nên làm, mặc dù anh luôn luôn là người đàn ông có sức kiềm chế . . . . . .

Lúc này, Lãnh Như Phong vẫn không quên thêm dầu thêm mỡ, "Nhược Kỳ, em cũng không quên tôi, đúng không? Có phải bởi vì nhớ lại tôi, cho nên muốn ngăn cản Cơ Liệt Thần hay không?"

Lâm Nhược Kỳ có chút đen mặt, thở ra một ngụm, dừng lại một lúc, sau đó tức giận tuôn ra.

Cô quay đầu lại tức giận mắng to: "Lãnh Như Phong! Anh hoàn toàn chết tâm của anh đi! Coi như anh và tôi là thanh mai trúc mã vậy thì thế nào? Bây giờ tôi cũng không nhớ anh, ngay cả tôi nhớ ra anh, vậy cũng không có gì thay đổi! Hiện tại tôi chỉ yêu có chồng tôi, Cơ Liệt Thần! Tôi khuyên anh tốt nhất nhìn cho rõ ràng, thực sự nguyện ý sống ở bên cạnh anh rốt cuộc là ai!"

Cô lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, khinh thường mang theo một chút tức giận.

Những lời cuối cùng này, dĩ nhiên là nói thay cho Văn Sương đang nằm thoi thóp.

Mặc dù trước đó cô nói rất không khách khí, mặc dù Văn Sương bắt cóc cô, còn cầm dao gác trên cần cổ cô nhưng cùng là phận phụ nữ, Lâm Nhược Kỳ thật lòng không hận nổi Văn Sương.

Quay đầu lại, cô nói với Cơ Liệt Thần nói: "Ông xã, để em đi xem Văn Sương một chút, cô gái kia cũng đủ đáng thương. Cô ấy bị thương. . . . . ."

Cơ Liệt Thần kéo tay của cô, không cho cô đi, bởi vì anh lo lắng an nguy của Lâm Nhược Kỳ.

Ngước mắt nháy mắt ra dấu, để cho hai người thủ hạ canh giữ ở bên cạnh Văn Sương khiêng cô đi.

Sau đó, anh ôm lấy Lâm Nhược Kỳ, ở trên gò má cô dịu dàng hôn một cái, giao cô vào trong tay A Bưu và A Hải.

"Nhóc ngoan, trước về trên xe đi ngồi một chút, anh muốn nói chuyện với Cậu chủ Lãnh một lúc nữa."

Lâm Nhược Kỳ hoảng sợ, "Thần, anh. . . . . ."

Cơ Liệt Thần điêu luyện, trong đồng tử thoáng qua một tia giảo hoạt, thuần

thục trêu chọc tóc mai cô, dịu dàng nói: "Yên tâm, anh sẽ không làm gì."

Trừng mắt nhìn, Lâm Nhược Kỳ không nói gì, thứ nhất cô tin tưởng Cơ Liệt Thần, thứ hai cô ở bên bờ biển lâu như vậy thật sự cũng rất lạnh, sợ rằng bị cảm càng lúc càng nghiêm trọng. . . . . .

Gật đầu một cái, cô nghe lời rời khỏi.

Như có chút không yên tâm, cô từng bước một quay đầu, trong đêm tối vô tận, đồng tử trong suốt như gương, "Anh cẩn thận một chút."

Cơ Liệt Thần không nói, gật đầu một cái, chỉ cười nhẹ.

Vì vậy, bên vách đá chỉ còn lại hai người đàn ông đứng nhìn nhau.

Hai người thủ hạ của Cơ Liệt Thần, chờ cách đó không xa. . . . . .

Sắc mặt của Lãnh Như Phong thay đổi, "Cơ Liệt Thần, anh muốn thế nào? Nhược Kỳ cô ấy. . . . . ."

Một tiếng trầm muộn, bên gò má trái Lãnh Như Phong bị Cơ Liệt Thần đánh trúng một quyền!

Trong mắt Cơ Liệt Thần thoáng qua ánh sáng lạnh băng, "Nhược Kỳ? Nhược Kỳ cũng là tên để anh gọi à? !"

Trong giọng nói dày đặc lạnh lẽo như từ địa ngục đòi mạng.

Mà một quyền cứng rắn đánh cho Lãnh Như Phong ngã lệch trên mặt đất, khóe miệng rịn ra tia máu, nhưng năng lực chịu đòn của anh ta rất mạnh, liên tiếp bị Cơ Liệt Thần đánh hai quyền, giận quá hóa cười.

"Ha ha, Cậu chủ Cơ, anh thật đúng là ngụy quân tử. . . . . Ở trước mặt cô ấy nói lời thề son sắt, sau lưng là bộ dạng khác." Lãnh Như Phong mỉa mai nói.

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần cười lạnh một tiếng, thân thể lui về phía sau hai bước, ánh mắt ra hiệu, hai người thủ hạ cường tráng đè Lãnh Như Phong còn chưa kịp bò dậy, đánh một trận dữ dội.

Nếu như trước đó chỉ là bị chút ít cảnh cáo, như vậy lúc này Lãnh Như Phong bị trừng phạt.

Nhìn anh ta rất nhếch nhác, trên áo sơ mi màu xanh đã nhuộm đầy máu tươi, trong miệng anh cũng không ngừng tràn ra máu tươi. Tuy nói anh ta có năng lực chịu đòn rất mạnh, nhưng anh ta mới vừa bị đánh một trận, lại để cho anh ta đứng bên vách đá sắp sụp đổ. Hai người thủ hạ đều là tinh nhuệ trong tổ chức "Liệt Diễm", ra tay đấm đánh rất tốt. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ۞n。đàn。lê。q۞uý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Đôi tay của Cơ Liệt Thần ôm ngực, theo thói quen cong cong môi nhàn nhã nói: "Rất tốt, Cậu chủ Lãnh, anh thật sự rất lợi hại, thật không nghĩ tới anh đã từng đánh nhau! Ừ, có chút thú vị."

Giọng điệu của anh ôn hòa, giọng nói không cao không thấp, tốc độ không nhanh không chậm.

Có lẽ, đây mới chính là giọng nói từ địa ngục. . . . . .

Trên mặt của Lãnh Như Phong không có vẻ sợ hãi chút nào, vươn mu bàn tay lau đi máu tươi không ngừng tràn ra khóe miệng, lạnh lùng nói, "Cơ Liệt Thần, anh đừng đắc ý! Không bao lâu, ngày chết của anh sẽ đến, Hừ! Anh chấp nhận chờ chết đi!"

Hơi ngừng lại, Lãnh Như Phong ngông cuồng cất tiếng cười to, "Về phần Nhược Kỳ, cô ấy sớm muộn sẽ thuộc về tôi!"

"Vậy sao, tôi vô cùng chờ mong!" Cơ Liệt Thần tà nịnh nói, thái độ rất cao ngạo, vẫn đẹp trai, cao quý ưu nhã, "Chỉ tiếc, Lãnh Như Phong anh không nhìn thấy được! Bởi vì, bây giờ anh nhất định phải chết!"

Cầm súng nhắm vào Lãnh Như Phong, lần này chỉ thẳng vào huyệt Thái Dương!

Nếu không phải Lãnh Như Phong nói câu cuối cùng "Về phần Nhược Kỳ, cô ấy sớm muộn sẽ thuộc về tôi", Cơ Liệt Thần cũng không tính kết thúc sinh mạng anh ta. Nhưng bây giờ, anh hận không thể một phát bắn nát đầu Lãnh Như Phong!

Thật là đáng ghét a. . . . . .

"Chết. . . . . Ha ha. . . . . Ha ha ha. . . . . ." Lãnh Như Phong ngửa mặt nhìn bầu trời tối đen, cười rất điên cuồng.

"Có lời gì muốn sao?" Dường như Cơ Liệt Thần nhìn thấy Lãnh Như Phong đối mặt với cái chết bình tĩnh như thường rất bất mãn, lập tức lên tiếng cắt đứt giọng cười điên cuồng của anh.

Cơ Liệt Thần đối mặt với rất nhiều người trước khi chết, giống như Lãnh Như Phong không tính là nhiều. . . . . .

Giọng cười điên cuồng ngưng lại, Lãnh Như Phong mặt đầy máu me, ánh mắt đột nhiên dịu xuống, giọng nói khàn khàn gằn từng chữ một: "Cơ Liệt Thần, chăm sóc tốt cho cô ấy, nếu đến lúc đó anh còn chưa có chết, cũng đừng để cho cô ấy gặp chuyện! Nếu có một ngày, anh không chăm sóc được cho cô ấy, tôi sẽ mang cô ấy trở về!"

Lời như vậy, giống như uy hiếp nhưng mang theo một chút thê lương làm cho người nghe trái tim lạnh buốt.

"Lãnh Như Phong, anh hoàn toàn bỏ ý nghĩ đó đi!" Con ngươi sắc bén của Cơ Liệt Thần trầm xuống, làm sao không hiểu lời của Lãnh Như Phong.

Lạnh lùng cảnh cáo nói "Mạng của anh, tôi tạm thời giữ lại cho anh, trở về. . . . . ."

Cơ Liệt Thần không muốn mạng của anh ta, chẳng qua muốn anh ta nhắn một câu cho Ông cụ Lãnh mà thôi.

Nào biết, Lãnh Như Phong chợt lên tiếng cắt đứt lời kế tiếp của Cơ Liệt Thần, giễu cợt nói, "Cơ Liệt Thần, không cần anh phải giả bộ từ bi. Mạng của tôi tự tôi làm chủ!"

Nghe vậy, trên mặt Cơ Liệt Thần tối sầm. . . . . Súng trong tay nắm rất chặt, chặt đến độ bắt đầu run lên, Cơ Liệt Thần hết sức đè nén cảm xúc tức giận của mình, không để cho mình một phát bắn vào đầu của Lãnh Như Phong.

Nhưng Cơ Liệt Thần cũng không ngờ tới, Lãnh Như Phong đột nhiên ngửa đầu, nhìn bầu trời tối tăm thê lương khàn giọng gầm hét lên: "Tiểu Đào, nếu có kiếp sau, tôi vẫn làm anh Tiểu Phong của em được không?"

Gió lớn rít gào, xé rách Lãnh Như Phong.

Tiếp theo, anh ta cười điên cuồng lui về phía sau một bước, mở ra hai cánh

tay ngửa mặt về phía sau đảo, cả người giống như trang giấy rơi xuống vách đá!

Cơ Liệt Thần vừa giật mình hoảng hốt, bởi vì cái tên "Tiểu Đào" này dường như đã từng quen biết, theo bản năng vừa vươn tay muốn nắm lấy Lãnh Như Phong, đáng tiếc chỉ nắm vào không khí. Đợi đến khi anh nhìn xuống vách đá thì chỉ thấy biển rộng mịt mờ. . . . . .

Mà tiếng cười điên cuồng thê lương quỷ dị của Lãnh Như Phong lan tràn khắp mặt biển. . . . . .

"Lãnh Như Phong. . . . . ."

Đi theo A Bưu và A Hải trở lại bên cạnh xe, Lâm Nhược Kỳ còn chưa kịp lên xe, trong lòng cứng lại.

Mới vừa rồi. . . . . Dường như cô nghe được giọng nói của Lãnh Như Phong, anh ta đang gọi "Tiểu Đào", là đang gọi cô sao? Hay là. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ đột nhiên có một loại dự cảm không tốt, chợt quay đầu lại nhìn về phía bờ biển, quyết định trở lại tìm Cơ Liệt Thần.

"Mợ chủ nhỏ, xin dừng bước!" A Bưu nhanh chóng nhắc nhở, gọi A Hải, "Nhanh đi ngăn cô ấy lại. . . . . ."

Đúng vào lúc này, cánh cửa của một chiếc xe việt dã mở ra, một cô gái lảo đảo chạy trốn ra ngoài, trên người đã dính đầy vết máu, mặt mũi tiều tụy, đầu tóc rối bời không chịu nổi, không để ý mình bị thương, lo lắng chạy về phía bên vách đá.

Là Văn Sương, cô hoàn toàn giống như phát điên, hoảng loạn chạy về phía bên vách đá, trong lúc chạy trốn giầy trên chân rơi ra cũng không biết, không để ý đau đớn, bàn chân lạnh lẽo đạp trên nham thạch cứng rắn, bị cắt thành từng đường máu nhưng cô vẫn điên cuồng chạy về phía bên vách đá nơi Lãnh Như Phong đứng. . . . . .

"Phong. . . . . ." thét lên thê lương đau xé lòng. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ̃ღn。đàn。lê。qღuý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Nhược Kỳ chính là bảo người nhanh chóng ngăn cô lại, nhưng động tác Văn Sương quá nhanh, hoặc nói bởi vì cô quá điên

cuồng, không ai dự liệu được cô sẽ điên cuồng như vậy, hoàn toàn liều mạng. . . . . .

Mắt nhìn thấy Văn Sương sắp chạy đến bên vách đá, Cơ Liệt Thần phản ứng khá nhanh, kịp thời nhanh nhẹn ra tay gõ cho Văn Sương một cái, Văn Sương rên lên một tiếng ngã xuống đất ngất đi, lúc này mới không xảy ra một thảm kịch.

Trong mắt Cơ Liệt Thần bắn ra âm trầm lạnh lẽo, nhìn biển rộng vô tận dưới chân, bật cười lạnh lùng.

Lãnh Như Phong, là Cơ Liệt Thần tôi đánh giá anh quá thấp nên để cho anh dùng được cách này! Xem như anh ngoan độc! Tốt nhất anh đừng chết, nếu không, món nợ này Cơ Liệt Thần tôi nhất định phải cùng anh tính cho rõ ràng!

Thu lại ánh mắt, hạ thấp giọng căn dặn thủ hạ bên cạnh: "Đi xem mợ chủ nhỏ, đừng để cho cô ấy tới gần nơi này! Phái người xuống dưới lục soát!"

"Dạ!"

Ngay sau đó, Cơ Liệt Thần bảo một người thủ hạ khác ôm Văn Sương lên xe việt dã.

"Xảy ra chuyện gì ? Lãnh Như Phong đâu? Văn Sương cô ấy. . . . . ." Ngồi vào trong xe, Lâm Nhược Kỳ nóng nảy hỏi.

Không nhìn thấy bóng dáng của Lãnh Như Phong, thật ra trong lòng Lâm Nhược Kỳ có lẽ đã đoán được nhưng cô không hiểu rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì. . . . . .

Cơ Liệt Thần chợt im lặng, không biết nên trả lời như thế nào.

Anh rất muốn đáp lại một câu: Lãnh Như Phong tự sát, anh ta nhảy xuống biển rồi !

Sau đó, nhìn xem cô phản ứng thế nào. . . . . .

Trong lòng anh biết rõ ràng, đương nhiên Lãnh Như Phong không chết được.

Nói giỡn! Thân là thủ lĩnh "Diệu Nhật", dễ dàng tự sát như vậy? Chuyện

tuyệt đối không đơn giản như thế!

Thấy anh không nói, Lâm Nhược Kỳ nghiêng người ra trước, không để ý có người khác ở đây, một tay ôm lấy bên hông Cơ Liệt Thần, "Thần, anh điên rồi! Anh không thể giết anh ta, anh không thể!"

Nghe vậy, trong lòng Cơ Liệt Thần trầm xuống. Sắc mặt rõ ràng chán nản, chua chát nói: "Em. . . . . Lo lắng cho anh ta?"

"Đúng vậy, em lo lắng cho anh ta!" Lâm Nhược Kỳ không e dè trả lời.

Gần như trong nháy mắt, bầu không khí bắt đầu cứng ngắc.

Yên tĩnh trong chốc lát, dường như sóng biển vỗ bờ, rút lui rồi lại vỗ bờ, lúc này chỉ nghe có tiếng thở hổn hển của Lâm Nhược Kỳ.

Cơ Liệt Thần sâu kín hỏi: "Nếu như anh nói anh ta đã chết rồi, em sẽ. . . . . ."

"Cái gì? ! Chết? ! Lãnh Như Phong chết rồi hả ? !" Lâm Nhược Kỳ hoảng hốt thét lên, mở to cặp mắt không thể tin nhìn anh, kinh ngạc nhìn, trong đầu trống rỗng.

Thấy thế, trái tim của Cơ Liệt Thần như chìm xuống đáy cốc. . . . . .

Thì ra, em lo lắng cho anh ta, cuối cùng không nở để anh giết chết anh ta bởi vì anh ta và em là thanh mai trúc mã sao? Lâm Nhược Kỳ a Lâm Nhược Kỳ, em cũng đã biết hai nhà Cơ-Lãnh cuối cùng phải đi đến đối đầu sống chết, nếu như có một ngày anh và anh ta mặt đối mặt chỉa súng về phía đối phương, em ở về phía người nào? Truyện được dịch trực tiếp tại diễ๒n。đàn。lê。q๒uý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Thu lại tinh thần có chút không tập trung, anh cầm tay Lâm Nhược Kỳ, kiểm tra vết bầm ứ đọng trên cổ tay cô lúc bị còng tay. . . . . .

"Vẫn còn chưa chết, nhưng . . . . . Anh ta nhảy xuống biển rồi."

"Nhảy xuống biển rồi hả ? Nhưng vách đá cao như vậy, anh ta nhảy xuống thật sự không chết sao? Nếu như. . . . . ." Cô đột nhiên dừng lại, không dám nghĩ tiếp, bởi vì cô biết hậu quả kia như thế nào.

Cơ Liệt Thần khổ sở cười một tiếng, hỏi ngược lại, "Em lo lắng cho anh ta

như vậy sao?"

Lâm Nhược Kỳ nghẹn lời, "Lo lắng?"

Cô có lo lắng sao?

Thật ra, trong lòng Lâm Nhược Kỳ rất rõ ràng, có lẽ ân oán tình cừu trong mỗi gia đình giàu có đều rất phức tạp, giống như hai nhà Cơ-Lãnh, để cho đời sau Cơ Liệt Thần và Lãnh Như Phong, nhất định cũng tranh chấp không rõ.

Chính vì vậy, cô không muốn làm cho chuyện trở nên phức tạp hơn.

Đúng vậy, thật sự cô rất đơn giản, rất chập mạch, còn là một cô gái ngốc nghếch đối với tình cảm vô cùng nhút nhát, nhưng ở một số mặt, cô nhìn thấy mấu chốt của vấn đề rất rõ ràng.

Muốn giết chết Lãnh Như Phong đâu có dễ dàng, nhà họ Cơ và nhà họ Lãnh ngoài mặt sống yên ổn với nhau nhiều năm, không phải vì Cơ Liệt Thần đề phòng chu đáo sao? Nếu vì cô, hại Cơ Liệt Thần nhất thời xúc động giết chết Lãnh Như Phong, Lãnh Kiêu Hùng nhất định sẽ không bỏ qua Cơ Liệt Thần.

Kể từ đó, vụ án chết oan của cha mẹ Cơ Liệt Thần cũng rất có thể bị hoàn toàn bế tắt. . . . . .

Nghĩ đến đây, cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Cơ Liệt Thần, gật đầu một cái, nói: "Đúng vậy, em lo lắng cho anh ta, nhưng em lo lắng cho anh hơn!"

Cơ Liệt Thần không lên tiếng, bình tĩnh nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

"Em lo lắng cho anh ta, không phải bởi vì em có bất kỳ tình cảm nào đối với anh ta, chỉ vì anh ta là người duy nhất có thể biết thân thế của em! Anh ta đã chết, thân thế mờ mịt của em cũng không có cách nào sáng tỏ! Huống chi, anh ta là người Nhà họ Lãnh, anh giết anh ta rồi, Lãnh Kiêu Hùng nhất định sẽ không bỏ qua cho anh! Đừng nói là giết anh ta, em cũng không muốn anh giết người, bởi vì anh giết người càng nhiều, lưng gánh nợ máu càng nhiều, kẻ địch của anh cũng càng nhiều, càng nguy hiểm! Anh có biết em lo lắng đề phòng chuyện này biết bao nhiêu hay không? Anh có nghĩ tới làm vợ của Cơ Liệt Thần trong lòng phải gánh chịu bao nhiêu áp lực? Em nói cho anh biết Cơ Liệt Thần, từ lúc quyết định gả cho anh, em chưa từng nghĩ tới sống chết

của mình! Em lo lắng duy nhất chính là. . . . . ."

Cô gái càng nói càng kích động, trong lòng của người đàn ông nghe đau nhói.

Đột nhiên, đôi môi lạnh lẽo bao trùm xuống, trong nháy mắt che kín cái miệng nhỏ nhắn đang lảm nhảm.

Mãnh liệt, kích tình nhưng cũng vô cùng dịu dàng. . . . . .

Bàn tay ôm cái ót cô thật chặt, ngón tay đan vào trong tóc mềm mại bưng lấy khuôn mặt của cô, anh mút hôn cô, dường như muốn khảm cô vào trong thân thể của mình, hung hăng, hung hăng hôn. . . . . .

Cuồng nhiệt dây dưa, trằn trọc mút mỗi một tấc lưỡi mềm mại đáng yêu trơn bóng, tỉ mỉ gặm nuốt cùng với lưỡi cô quấn lấy, liếm khắp mỗi một tấc thịt ngọt ngào. Lâm Nhược Kỳ cảm giác hơ thở của mình cũng muốn bị anh cướp đi toàn bộ, cô thật sự muốn trốn nhưng lại không bỏ được cùng anh dây dưa . . . . . .

Trước đó vẫn còn rất kích động, trong lòng phiền loạn, sau khi Cơ Liệt Thần mãnh liệt hôn dần dần khôi phục lại bình tĩnh, thay vào đó trong lòng dâng lên sóng tình. . . . . .

"Thần, em không thở được. . . . . ." Cô mềm mại kêu lên một tiếng, gương mặt đã sớm ửng hồng.

Lúc này anh mới buông môi của cô nhưng trán vẫn cũng trên trán cô, chóp mũi cọ sát vào chóp mũi . . . . . .

Hỏi một đằng đáp một nẻo: "Rốt cuộc anh đã hiểu rõ, tại sao năm đó cha của anh đột nhiên quyết định giải tán Liệt Diễm rồi. . . . . ."

Cô ngẩn ngơ, không biết tại sao anh lại đột nhiên nói đến chuyện này.

Cơ Liệt Thần nheo mắt cười một tiếng, "Bởi vì, ông ấy cũng như anh, đều không thể tự kềm chế yêu một cô gái."

Lâm Nhược Kỳ trừng mắt nhìn, trong lòng không khỏi cứng lại, vừa ngọt ngào vừa đau khổ. Đồng thời, mặt càng đỏ hơn, giống như áng mây chiều làm cho cả người cô càng nhìn càng xinh đẹp động lòng người.

Tâm thần Cơ Liệt Thần hơi động, môi lại phủ kín. . . . . .

Lần này so với lần trước dịu dàng rất nhiều, nhẹ nhàng mềm mại hôn chỉ sợ làm cô đau. Lâm Nhược Kỳ cảm giác hồn mình cũng muốn bị hút đi, toàn thân mê đắm lạc vào đám mây.

Cho đến khi hai người đều mệt đến thở hồng hộc, Cơ Liệt Thần mới ngưng nụ hôn này.

Nhìn thấy các thủ hạ của Cơ Liệt Thần đều đang chờ đợi ở ngoài xe, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy xấu hổ vùi mặt vào trước ngực anh, không dám ngẩng đầu. . . . . .

Cơ Liệt Thần hôn nhẹ lên trán cô, ôm lấy cô thật chặt, mặc cho cô giống như con mèo nhỏ vùi ở trong lòng ngực mình.

Quay kính xe xuống, giọng nói khôi phục lại lạnh lùng.

"Rút lui!"

****

Khi ánh nắng ban mai xuyên vào cửa sổ, Cơ Liệt Thần mở mắt ra.

Phản ứng đầu tiên, nhìn cô gái nhỏ ở bên cạnh một chút . . . . . .

Nghiêng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt xinh đẹp ở trong ngực, sáng sớm tâm trạng kỳ lạ khác thường, giống như một bảo bối trân quý đã lâu trong một đêm biến mất sau đó tìm lại được, làm cho người ta nhất thời không thể thích ứng, lo sợ chỉ cần nhúc nhích bảo bối sẽ biến mất lần nữa . . . . . .

Anh thở nhẹ, đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ngủ mê man, trong con ngươi lạnh lùng lộ ra dịu dàng.

Tầm mắt dời đến khóe môi mềm mại hơi vểnh của cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, khẽ dời cánh tay dưới cổ cô, anh lật người rời giường.

Cho đến khi truyền đến tiếng đóng cửa phòng tắm, Lâm Nhược Kỳ lặng lẽ mở mắt.

Ngày hôm qua bị anh cả đêm vội vàng đưa về Lư Đăng Bảo số 1, đồng hồ sinh học bị rối loạn. Khi trở về đã rất trễ, đến bây giờ cũng chỉ ngủ không tới năm tiếng, nhưng anh vẫn rời giường sớm, chắc là có chuyện gấp gáp phải xử lý. . . .

Chuyện gấp gáp là . . . . . Bởi vì Lãnh Như Phong sao?

Phịch một tiếng. . . . . .

Tiếng cửa kính mở ra lần nữa, cô nhanh chóng nhắm mắt lại.

Cơ Liệt Thần vừa đi vừa lau mái tóc đen vẫn nhỏ nước, ném chiếc khăn tắm trắng tinh vào chiếc sọt mây trong phòng thay quần áo.

Trên tường thiết kế một hàng giá theo cách thức tiêu chuẩn treo các loại áo sơ mi trắng, kể từ khi gả cho anh mới biết, thì ra toàn bộ quần áo đều do các nhà thiết kết thủ công nổi tiếng ở Paris đo may, dĩ nhiên trong đó thật sự có áo sơ mi hiệu Armani mà Nhạc Tiểu Ngôn đã nói.

Trên giá quần, treo một hàng đầy màu sắc, vàng nhạt, màu xám tro và màu đen, từ quần ngắn đến quần dài, bên cạnh tây trang, áo khoác đơn giản, ở trên nhãn hiệu tất cả lễ phục có gắn một con chip thật mỏng, khi tia hồng ngoại quét qua ống tay áo, trên màn hình phẳng sẽ liệt kê ra nhóm quần áo mà anh đã mặc đi ra ngoài vào lúc nào, ở trường hợp nào.

Dĩ nhiên, làm như thế là vì đề phòng ngộ nhỡ, lúc cần có thể nhanh chóng tra được đầu mối hữu dụng. . . . . .

Mặc xong quần áo, anh đến ngồi xuống bên giường, nhìn cô gái nhỏ vẫn cuộn thành một khối giống như vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

Mày kiếm xinh đẹp nhíu chặt, nhớ lại trước lúc Lãnh Như Phong nhảy xuống biển gọi cái tên “Tiểu Đào", vẻ mặt không khỏi nặng nề.

Tiểu Đào? Nghe ý tứ của Lãnh Như Phong, Nhược Kỳ là "Tiểu Đào"? Vậy Lãnh Như Phong chính là đứa bé trai đã từng gặp trong cô nhi viện sao?

Thầm nghĩ, dường như chuyện càng lúc càng phức tạp. . . . . .

Đột nhiên, rũ mắt phát hiện thân thể nhỏ nhắn đã tỉnh rồi, hai hàng lông mi hơi run rẩy, tiết lộ cô đang giả vờ. . . . . .

Cúi đầu, cằm đặt nơi vai của cô, anh khẽ liếm cái cổ hấp dẫn chết người của cô.

Lâm Nhược Kỳ nhịn nhột không được, mắt còn chưa mở, khóe miệng đã kéo ra nụ cười, bốn phía bao phủ hơi thở mát mẻ chui vào chóp mũi, làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

Là cô quen thuộc mùi thơm bạc hà, anh vẫn dùng loại nước hoa đặc biệt này. . . . . Vì vậy, không nhịn được hít sâu.

Mà cô hít sâu không muốn tỉnh, vẻ mặt say mê khiến cho trong mắt anh xẹt qua màu sắc dịu dàng ấm áp nhưng lúc cô khẽ mở mắt, trong nháy mắt trên mặt anh chỉ còn lại nụ cười câu hồn.

Đưa mắt nhìn nhau cũng không ai mở miệng, giống như không nỡ phá vỡ thời khắc hai tâm hồn đang đắm đuối . . . . . .

Cuối cùng vẫn là cô không nhịn được, ngửa đầu nhìn môi mỏng Cơ Liệt Thần, lúng túng nuốt một ngụm nước bọt, sâu kín nói: "Không phải anh còn có việc sao? Tại sao nhìn em chằm chằm vậy?"

Nắm chăn mỏng cẩn thận đắp kín cái chân trắng nõn lộ ra trong không khí hơi lạnh, sau đó anh nói: "Tối nay anh sẽ phái hai cận vệ cho em, hôm nay anh phải đi công tác, có lẽ một tuần lễ sau mới trở về. Cho nên. . . . . Anh muốn nhìn em lâu một chút."

Nhẹ nhàng vừa giống như thuận miệng nói ra, vừa giống như giải thích với cô vì sao mình phải đi sớm.

Cô giật mình. Một tuần lễ? Tại sao phải lâu như vậy? Anh chưa bao giờ rời khỏi cô lâu như vậy. . . . . .

Nhưng vẫn khẽ mỉm cười.

Động tác này đã giúp cô che giấu cảm xúc tốt nhất, lúc này anh cũng không biết trong lòng của cô có chút mất mát nhưng càng lo lắng nhiều hơn nữa. Không phủ nhận, dĩ nhiên cô hi vọng thời gian anh sống ở bên cạnh mình càng nhiều càng tốt nhưng anh có chuyện quan trọng phải làm, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cô.

Huống chi, còn xảy ra chuyện Lãnh Như Phong nhảy xuống biển, đến nay sống chết chưa biết, chắc hẳn Nhà họ Lãnh bên kia đã bắt đầu có hành động. . . . . .

Tự nhiên cô phải lo lắng trùng trùng nhưng không muốn để lộ ở trước mặt anh.

"Được, em biết rồi." Cô dịu dàng nói.

Cố ý tránh nói chữ ‘gặp lại’, đồng thời che giấu phiền muộn trong lòng. . . . . .

Không thể liên lụy anh, không thể làm chậm trễ việc lớn của anh . . . . . .

Dường như không để ý cô không hề đáp lại, anh hôn môi cô, sau đó đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt một lần cuối, anh không có bảo cô chờ anh trở về, cô cũng không hỏi anh khi nào trở lại.

Anh đi ra ngoài. . . . . .

Cô nhìn chăm chú cánh cửa sau lưng anh khép lại không tiếng động. . . . . .

Chương 78: Một khi yêu, chính là yêu

Cánh cửa đóng chặt, Cơ Liệt Thần cũng không đi ngay mà đứng tại chỗ một lúc, không chú ý dừng lại rốt cuộc vẫn tiết lộ cảm xúc của anh.

Xoay người đi qua phòng khách và phòng khách lớn, lúc đi tới cửa cầu thang anh do dự quay đầu nhìn về phía cánh cửa phòng ngủ ở lầu hai do chính anh khép chặt, bên trong im lặng, một chút thương tiếc, đủ loại cảm xúc tràn ra chậm rãi len vào trái tim, ngưng tụ thành hơi lặng lẽ nhắc nhỡ, bên trong cửa có một cô gái anh vô cùng yêu thương quý trọng, lúc này đang cần anh an ủi, cô mới vừa bị bắt cóc lại lo sợ chuyện của Lãnh Như Phong, anh nên an ủi cô một chút.

Nhưng anh không thể. . . . . .

Xảy ra chuyện của Lãnh Như Phong, anh phải bắt tay thực hiện kế sách ứng phó, không biết có phải là âm mưu của hai cha con Nhà họ Lãnh hay không, còn phải tra xử nội gián trong Liệt Diễm, còn phải điều tra thân thế của Nhược Kỳ, còn phải điều tra rất nhiều rất, nhiều chuyện. . . . . Tóm lại, chuyện này thật sự rất khó giải quyết. Nếu tiếp tục cùng cô sống chung một chỗ, anh lo lắng một khi mình mềm lòng, ngay cả dũng khí đi cũng không có.

Bởi vì, anh càng lúc càng cảm thấy mình không thể rời bỏ cô. . . . . .

Đè nén mềm mại trong lòng, anh vẫn nhấc chân đi ra ngoài, vậy mà dưới chân lại càng lúc càng chậm, còn chưa đi đến cầu thang đã ngừng lại, khe khẽ thở dài một hơi, bên môi không nhịn được nở nụ cười bất đắc dĩ, anh quyết định xoay người lại.

"Cậu chủ, đã chuẩn bị xong rồi. Diêm Hạo và Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đều đang chờ ở máy bay trực thăng." Heber đột nhiên lên tiếng.

". . . . . ." Ngừng chân, mấp máy môi trả lời, "Heber, nguyên nhân tôi đi ra ngoài ngàn vạn lần không được nói cho mợ chủ nhỏ biết, tôi chỉ nói cho cô

ấy biết tôi phải đi công tác."

"Chuyện này. . . . ." Heber nhíu nhíu mày, một hồi lâu mới đáp lại, "Vâng, cậu chủ. Tôi biết rồi."

Dừng lại ước chừng năm giây, Cơ Liệt Thần quay đầu lại nhìn cánh cửa phòng ngủ, nhắm mắt lại, sau khi thở ra một ngụm, xoay người bước nhanh ra ngoài tòa thành.

Phải tạm thời cất giữ chuyện tình yêu nam nữ trong lòng hiếm có được một lần lo lắng. Lo lắng không muốn nói lời từ biệt sẽ thực sự trở thành nói lời từ biệt. . . . .

Cho nên anh lựa chọn không chào mà đi.

Ngẩng đầu lên nhìn một chút bầu trời mịt mờ u ám bên ngoài: ngày mai sẽ là một cuộc ác chiến như thế nào? !

Vùng ngoại ô phía Bắc Nam Thành.

Lư Đăng Bảo số 1, triền núi âm u.

Phía tây U Linh cốc, phía dưới vách đá gần Tòa thành.

Nơi này trải đầy thực vật hoang dã, chỉ có lá cây tùng um tùm lạnh lẽo, rừng tùng khỏe mạnh tươi tốt giống như Tường Đồng Vách Sắt, lá tùng dày đặc che phủ ánh mặt trời, làm cho cả không gian U Linh cốc âm u, ẩm ướt. . . . .

Núi sâu chim hót, lá rụng ếch kêu.

Chợt một con thằn lằn có vẩy màu da bò qua lớp rêu trên vách đá chạm hoa văn phức tạp cổ xưa, làm cho bầu không khí nơi này càng thêm thần bí quỷ dị.

Dưới đáy sơn cốc, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng kim loại va chạm và tiếng hít thở của phụ nữ. . . . .

"7 phút 45 giây!" Đè xuống đồng hồ tính giờ trên cổ tay, "Không được! Phải làm lại!"

Giọng nói cô gái lanh lảnh vô cùng nhiêm túc lộ ra một chút mệt mỏi.

"Được rồi, Nhược Kỳ, hôm nay cô có thể huấn luyện đến đây kết thúc. Cũng đã huấn luyện hơn nửa ngày. . . . . ." Lynda ở bên cạnh khuyên can, "Hơn nữa, loại vận động cực hạn leo núi không thể tiến bộ trong một ngày."

Thật sự Lâm Nhược Kỳ cũng mệt mỏi, lúc này mồ hôi rơi như mưa, hai tay hai chân cũng nhũn ra, cảm giác sắp bị vọp bẻ!

Cô dừng ở giữa không trung, nghỉ ngơi một lát. Giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, mười hai giờ rưỡi, tới giờ ăn cơm trưa rồi, khó trách Lynda oán trách như thế. . . . . .

Thở ra một hơi, Lâm Nhược Kỳ từ nửa sườn núi trượt xuống, "Kết thúc công việc!"

Lynda thấy thế rất vui vẻ. Hắc, rốt cuộc không cần chết đói.

Chỉ chốc lát sau, máy bay trực thăng dừng ở dưới chân núi, chở hai cô gái trở lại đỉnh núi Lư Đăng Bảo số 1.

Ngồi ở trong phi cơ trực thăng, Lâm Nhược Kỳ nhíu lông mày cúi đầu nhìn về phía dưới cửa. . . . . .

Hai ngày gần đây cô mới biết thì ra Cơ Liệt Thần phái Lynda bảo vệ cho cô, mà Lynda không những là một cao thủ hóa trang mà còn từng là một vận động viên leo núi ưu tú!

Vì vậy nhất thời cao hứng, cô quyết định bảo Lynda dạy cô leo núi, thứ nhất quên đi thời gian nhàm chán, thứ hai có thể học một ít biện pháp phòng thân. Lynda đồng ý, ngoại trừ dạy cô leo núi còn có thể dạy cô Taekwondo và bắn súng. Làm như vậy chẳng những có thể bảo vệ mình, không cần lo lắng bị người bắt cóc, còn có thể xua tan thời gian nhàm chán này.

Ngoài ra, Lâm Nhược Kỳ còn quyết định theo Tuyết Phù học tập tiếng Anh, du lịch trăng mật vừa qua, rốt cuộc cô cảm nhận sâu sắc việc không hiểu biết ngôn ngữ sẽ vô cùng bất tiện. . . . . .

Lặng lẽ quyết định chủ ý, Lâm Nhược Kỳ che miệng cười, trong lòng có chút vui vẻ.

Cô muốn nhanh chóng học được những thứ này, đợi đến sau khi trở về Cơ

Liệt Thần, nhất định sẽ cho anh lau mắt mà nhìn, ít nhất sẽ không cười nhạo cô giống như trước kia, nói cô là một cô gái chỉ biết ghim vào mông đàn ông!

Nghĩ đến đây lông mày khẽ chau chặt.

Lại nói, cũng đã hai ngày rồi, tại sao một cuộc điện thoại anh cũng không gọi về? Một chút tin tức cũng không có. . . . . .

Mặc dù Heber không để cho cô lo lắng, nhưng cô làm sao không lo lắng đây? Cũng bởi vì không có tin tức mới lo lắng hơn . . . . . .

Thấy cô cúi đầu như có điều suy nghĩ, Lynda cười nói, "Lại nhớ đến Cơ lão đại rồi hả ?"

Nghe vậy, trên mặt Lâm Nhược Kỳ ửng đỏ, "Tôi nào có!"

"Còn nói không có? Rõ ràng đỏ mặt!" Cô gái ngoại quốc xinh đẹp luôn luôn nhanh mồm nhanh miệng, trêu chọc không chút nào e dè.

Lâm Nhược Kỳ không có cách, vội vàng đổi chủ đề, "Đúng rồi, tôi nhớ Thần đã nói, trong U Linh cốc này, máy bay trực thăng không vào được, không phải nói tín hiệu điện gì đó cũng mất tác dụng sao? Tại sao. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ nhìn quanh hai bên một chút, không phát hiện ra manh mối gì.

Lynda cười cười, trả lời: "Cơ lão đại nói không sai, bình thường sau khi khởi động hệ thống phòng ngự trong tòa thành, thật sự tín hiệu thiết bị điện bên ngoài không vào được. Chẳng qua hai ngày nay ngoại lệ."

"Hai ngày nay ngoại lệ? Tại sao?" Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên.

"Đương nhiên là vì cô, cô là một túi gây chuyện, Cơ lão đại lo lắng một mình cô lại chạy tới U Linh cốc, cho nên phái nhiều người trông chừng Lư Đăng Bảo, đóng cửa hệ thống phòng vệ, máy bay trực thăng cũng có thể tuần tra. Chẳng qua như vậy, có lợi cũng có khuyết điểm, có lẽ có không ít người đoán được anh ấy không có ở trong tòa thành. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ thầm hoảng sợ, hỏi ngược lại, "Vậy anh ấy đi công tác không có việc gì chứ? Có mang theo A Bưu và A Hải không? A không đúng,

hai ngày nay tôi có nhìn thấy A Bưu và A Hải, chắc chắn bọn họ không có đi. . . . . Vậy anh ấy đi công tác một mình sao?"

Thấy cô nói lẩm bẩm trong miệng, Lynda cười nhẹ, có chút xấu hổ.

Cô nhóc, cô ngốc à? Cơ lão đại là vua bịp bợm, làm sao có thể sai sót? ! Chẳng qua chỉ mượn cớ lừa cô đi ra ngoài đánh nhau với người ta. . . . . nhưng chuyện này Cơ lão đại đã căn dặn không thể để cho cô biết, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Lynda khẽ mỉm cười, "Dĩ nhiên sẽ không có chuyện gì, anh ấy dẫn theo Diêm Hạo và Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, chắc chắn không có chuyện gì."

"Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ? Là cái gì? Là loại vũ khí mới nhất sao?"

Khóe miệng Lynda co giật một chút, "Ách. . . . . Không phải, đó là danh hiệu của mấy người sát thủ giỏi nhất trong tổ chức."

"Hoá ra là như vậy" Lâm Nhược Kỳ mơ hồ gật đầu một cái, chợt như nghĩ ra điều gì đó, kinh ngạc hỏi, "Vậy ý của cô nói anh ấy đi làm chuyện rất nguy hiểm sao? Ngay cả Diêm Hạo và sát thủ giỏi nhất cũng mang theo. . . . . ."

Càng nghĩ càng không nén được tức giận, đôi tay vặn tới vặn lui, tiết lộ lo lắng trong lòng cô.

Lynda có chút đen mặt, xem ra cô nhóc này không ngốc như cô tưởng tượng nha, không khỏi bắt đầu tự trách miệng mình gây họa rồi.

"Ách. . . . . Không thể nào, mang theo bọn họ để đề phòng ngộ nhỡ mà thôi. Cô đừng suy nghĩ quá nhiều, làm mợ chủ nhỏ cho tốt đi, không phải cô nói muốn làm một bà chủ tốt sao? Đừng suy nghĩ chuyện không có, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời của lão đại, đừng gây họa khắp nơi là được. . . . . ."

"Tôi có gây họa khắp nơi lúc nào. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ chu mỏ oán giận nói.

Đột nhiên tinh thần tỉnh táo, gào to, "A đúng rồi, Lynda, tối ngày hôm qua tôi có xem một kênh dạy nấu ăn dạy làm bánh trứng, vậy buổi chiều tôi thử làm một chút, cô giúp tôi tham khảo, nếm thử mùi vị như thế nào."

Cuối cùng, nhỏ giọng lầm bầm, "Nếu ăn ngon, sau này có thể làm cho Thần

ăn. . . . . ."

Lynda chống trán, hết sức khâm phục Lâm Nhược Kỳ.

Cũng chỉ có Lâm Nhược Kỳ mới thích hợp nhất với Cơ lão đại, mặc dù thần kinh của cô không ổn định nhưng khi cô tập trung tinh thần khiêu chiến sự vật mới, sức chiến đấu thật đúng là không ai bằng.

Nếu như cô thật sự là một cô gái có nội tâm yếu ớt, ngược lại không xứng với Cơ lão đại rồi. . . . . .

Ăn xong cơm trưa, quả nhiên Lâm Nhược Kỳ bắt đầu tiếp tục dày vò. Vì làm bánh trứng, cô còn thay bộ đồng phục đầu bếp màu trắng, không chỉ như thế, còn bảo hai nữ giúp việc phụ giúp.

"3 phút 15 giây!" Bốp một tiếng, vỗ đôi tay một cái, Lâm Nhược Kỳ quay đầu ý bảo hai nữ giúp việc, "Có thể mở ra."

Hai nữ giúp việc lập tức đeo bao tay, cẩn thận gọn gàng mở ra lò nướng, lấy ra một cái khay bánh trứng nóng hổi, cháy vàng, xốp giòn, mùi vị hết sức hấp dẫn. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ lật cái khay nhỏ nói: "Ừ, nhiệt độ OK, màu sắc chênh lệch khoảng 5%, độ cứng đạt yêu cầu, lòng trắng trứng ngưng kết thiếu một chút, trái cây trên mặt trong mức cho phép, lần sau có thể thử một chút cách đun nóng bằng tia hồng ngoại mà Heber đã nói trước đó. . . . . ."

Lynda ở một bên nhìn thấy rất đen mặt, đột ngột cắt ngang lời cô, "Mợ chủ Cơ, tôi nghi ngờ có phải cô mặc quần áo của Tang Tuyết Phù hay không ? Hiện tại giọng điệu nói giống cô ấy như đúc?"

Bỏ ngoài tai Lynda trêu chọc "Mợ chủ Cơ", Lâm Nhược Kỳ vẫn không dừng tay.

Đột nhiên, nghe Lynda nhắc tới tên Tang Tuyết Phù, lúc này cô mới quay đầu nói, "À, đúng rồi, gần đây tại sao không thấy Tuyết Phù?"

Lynda bĩu môi, nói: "Gần đây cô ấy có chút bận rộn."

È hèm, cô ấy đang bận rộn trốn tránh người đàn ông đã định sẵn trong đời cô ấy, lần này thật hãm sâu, sa lầy không thể tự kềm chế. . . . . .

"Bận rộn?" Lâm Nhược Kỳ dừng lại động tác trong tay, không hiểu hỏi, "Bình thường cô ấy cũng rất bận rộn vẫn thường xuyên đến Lư Đăng Bảo? Tại sao lần này khác thường như vậy?"

Lynda trêu nói, "Lần này cô ấy thật sự rất bận, sợ rằng trong một thời gian không giúp được cô đâu."

"Thật sao?" Lâm Nhược Kỳ lầm bầm trả lời.

Nói xong, cầm cái kẹp từ trong lò nướng lấy ra một phần nhỏ bánh trứng bỏ vào trong đĩa, xoay người đưa cho Lynda: "Tới đây nếm thử cái này trước, đây là mùi vị đầu tiên, nếu cô cảm thấy ngon, tôi còn muốn làm mùi vị khác, ví dụ như đào, dứa, vải . . . . . Nghĩ tới là muốn ăn rồi, hắc hắc."

Lynda lơ đễnh nhìn khối vật thể cháy vàng trong đĩa, lẩm bẩm nói: "Cô xác định vật bên trong không bị cô làm sai gây ngộ độc chứ? Tôi sợ mình ăn xong, tôi sẽ chết thẳng cẳng."

Lâm Nhược Kỳ xụ mặt, mất hứng cãi lại, "Có thể chết sao, chẳng phải cô ăn xong sẽ biết?"

Lynda khóe miệng rụt rụt, "Ách. . . . . Được rồi."

Được rồi, ai kêu Cơ lão đại không có ở nhà, xui xẻo đều là những thủ hạ bọn họ đây? Cô gái nhỏ Lâm Nhược Kỳ này nhất định quá tịch mịch mới có thể nghĩ ra những chiêu trò hành hạ mọi người. . . . . .

Aiz, Lynda buồn bã thở dài, cuối cùng cầm lên khối bánh trứng bất đắt dĩ cắn một ngụm.

"A!" Đột ngột hét lên một tiếng.

Lâm Nhược Kỳ giật mình, chẳng lẽ có chuyện xấu rồi hả ?

"Thế nào? Thế nào? Ăn không ngon sao?" Cô run sợ hỏi.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, một hồi lâu, mới nghe Lynda nói: "Không. . . . . Không phải là ăn không ngon, thật sự rất ngon!"

"Thật? !"

Lynda vội vàng gật đầu . . . . .

Lúc này Lâm Nhược Kỳ vẫn vui vẻ làm bà nội trợ, mặc dù trong lòng lo lắng cho Cơ Liệt Thần nhưng có rất nhiều bạn tốt và người giúp việc làm bạn, đối diện nguy hiểm và lo lắng vẫn không làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô trong thời kỳ tân hôn ngọt ngào.

Cho đến một ngày nào đó, người nào đó xuất hiện mới chính thức làm cho cô cảnh giác. . . . . .

Hôm nay, Cơ Liệt Thần đi công tác đã qua năm ngày rồi, Lâm Nhược Kỳ bấm đầu ngón tay đếm ngày anh trở về.

Cô rỗi rãnh tới nhàm chán, một mình nhoài người ở bên cửa sổ trong phòng sách, chống cằm ngửa đầu nhìn một căn phòng nhỏ bằng gỗ ở trên cao lộ ra trong rừng rậm, nghe nói đó là một đài quan sát, Lâm Nhược Kỳ vẫn nhìn chằm chằm vào nó, tưởng tượng từ nơi đó nhìn thấy được cảnh sắc núi non . . . . . .

Ánh mặt trời trên cao chiếu rọi làm đau nhói mắt của cô, cô xoa xoa mắt, sau đó nằm ở cạnh cửa sổ ngoẹo đầu suy nghĩ lung tung.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời ấm áp từ cửa sổ chiếu vào làm cho cô mỏi mệt, buồn ngủ.

Dường như, gần đây luôn muốn ngủ trưa, trước kia cũng không có thói quen như vậy, không biết có phải vì thời tiết vào thu nên ngủ gật cũng càng lúc càng nhiều hay không. . . . . .

Xem Sherlock Holmes toàn tập Cơ Liệt Thần đặt trên bàn sách vẫn không lôi kéo được ý thức của cô, nhìn chằm chằm những dòng chữ rối rắm và tình tiết trinh thám, Lâm Nhược Kỳ cảm giác mình càng rối rắm, cô cảm thấy suy nghĩ của mình không ngừng rơi vào trong cơn buồn ngủ. . . . . .

Kể từ khi gả cho Cơ Liệt Thần, thân là mợ chủ nhỏ, Lâm Nhược Kỳ được đãi ngộ càng lúc càng cao.

Ví dụ như, biết Lâm Nhược Kỳ thích uống sữa đậu nành, ăn bánh tiêu, thiết bị trong phòng bếp càng tăng lên, đầu bếp trưởng luôn nấu các món ăn phương Tây phải đặc biệt đi học tập cách làm ở cửa tiệm dưới nhà trọ của

Nhạc Tiểu Ngôn. Rất nhanh, Lâm Nhược Kỳ ở tại tòa thành cũng có thể uống sữa đậu nành bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, ách. . . . . Về phần bánh tiêu, bị Cơ Liệt Thần lấy lý do "Quá nhiều dầu mỡ, không tốt cho sức khỏe", loại ra khỏi thực đơn của cô.

Một ví dụ khác, lúc đầu chiếc giường quý phi đặt ở trong phòng ngủ của Lâm Nhược Kỳ, bây giờ bị Cơ Liệt Thần dời đến phòng sách, bởi vì gian phòng này có đầy đủ ánh sáng, hơn nữa có âm nhạc, chăn nệm ngủ, đầy đủ mọi thứ, cô có thể vừa nghe nhạc vừa đọc sách, còn có thể nghỉ ngơi bất cứ lúc nào. Dĩ nhiên, chiếc giường Quý phi được chạm khắc tinh xảo và chất liệu gỗ đắt giá còn chưa tính, ở bên trên, mấy chiếc gối dựa mềm mại cũng rất thoải mái làm cho Lâm Nhược Kỳ muốn hét lên!

Nửa nằm ở trên giường mơ màng, cánh tay uể oải gác lên thành giường, trong tay cầm Sherlock Homes toàn tập cũng chầm chậm trượt trên mặt sàn xen lẫn với các quyển sách khác nằm rải đầy trên mặt sàn. . . . . .

Ngoài cửa sổ, dưới vực sâu vạn trượng thổi lên luồng gió nhẹ nhàng khoan khoái, những trang sách cũng lay nhẹ phần phật. . . . . .

Trong giấc mộng mềm mại nửa tỉnh nửa mê, Lâm Nhược Kỳ chợt cảm thấy gò má có ngón tay lành lạnh nhẹ chạm vào . . . . . Cảm giác giống như trong tuần trăng mật, ở trên sân thượng trong câu lạc bộ SPA hào hoa, bị Cơ Liệt Thần dịu dàng dây dưa, Lâm Nhược Kỳ đột nhiên giơ tay lên nắm ngón tay kia, mỉm cười mở mắt ra, vừa định hỏi "Anh đã về" . . . . . .

Nhưng tiếng nói chợt ngừng bặt!

Người đàn ông trước mặt không phải là Cơ Liệt Thần!

Mà là. . . . . .

Mặc áo khoác màu đen, quần dài màu xám tro, mái tóc nhuộm highlight màu tím tóc có vẻ đã dài hơn, phía trước cắt ngắn, phía sau thả xuống tùy ý khoác lên trên vai, khuôn mặt đẹp trai hơi tà khí, nụ cười nơi khóe miệng cũng rất tùy ý, thậm chí là cợt nhã.

Lại là. . . . . Lôi Thiệu Đình? !

Lâm Nhược Kỳ hoảng hốt, hơi lo lắng buông tay nắm ngón tay của đối phương, vội vàng ngồi dậy, tùy tiện vuốt đầu tóc rối bời, đôi tay níu chặt vạt

áo của mình, sợ hãi kêu lên.

"Anh! Tại sao anh vào đây? Ai cho phép anh tới, anh...anh đi ra ngoài. . . . ."

Xảy ra chuyện gì? Lynda đâu? Bọn người làm cũng không nhìn thấy anh ta sao? Cũng đúng, Lôi Thiệu Đình là một người tới lui không có dấu vết, không ai phát hiện anh ta cũng là chuyện có thể. Nhưng trước mắt nên làm gì đây. . . . . .

Lôi Thiệu Đình bật cười, tầm mắt mập mờ nhìn lướt qua ngón tay mới vừa bị cô cầm, sắc mặt tự nhiên ngồi xuống ở mép giường cô: "Đang học "Sherlock Homes toàn tập"? Không ngờ cô cảm thấy hứng thú với loại sách này, là vì Cơ Liệt Thần cũng thích loại sách này sao? Chậc, chậc, chậc, ngay cả sở thích như vậy cô cũng có thể thích ứng. Thật là không thể tưởng nổi. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ bị thái độ như quen thuộc của anh ta làm cho rất khó chịu, rúc người ở trên giường quý phi né tránh người tới, cau mày nói: "Tôi xem sách gì, mắc mớ gì tới anh? ! Lôi Thiệu Đình, anh tới nơi này làm gì? !"

"Đã lâu không gặp a" Lôi Thiệu Đình hỏi một đằng, trả lời một nẻo nói, tự tiện kéo tay Lâm Nhược Kỳ cúi đầu nhìn tới nhìn lui, lại nhìn gương mặt của cô một chút, sau đó cũng không buông tay, vẻ mặt hết sức bình tĩnh, bộ dáng kia giống như đã rất quen thuộc với Lâm Nhược Kỳ, mập mờ và cợt nhã nói, "Nghe nói cô bị người ta bắt cóc, trên cổ thiếu chút nữa bị cắt một đao, tôi tới thăm cô một chút."

"Ha ha, anh tới thăm tôi?" Ngoài mặt Lâm Nhược Kỳ cười nhưng trong lòng không cười, trả lời, "Lôi tiên sinh, tôi nhớ mình bị anh bắt cóc hai lần, thiếu chút nữa bị anh xâm phạm, anh không cảm thấy anh nói rất giả tạo sao?"

Dứt lời, xì khẽ một tiếng bày tỏ khinh thường của mình.

Đồng thời, cố gắng rút ra bàn tay nhỏ bé của mình bị đối phương nắm không buông nhưng không chút nào động đậy.

Dường như người đàn ông không hài lòng phản ứng của cô, so với mấy lần trước, cô thay đổi rất lớn, theo lý thuyết gặp phải tình huống này cô phải cảm thấy sợ hãi nhưng chẳng những cô không chút sợ hãi, ngược lại biểu lộ chán ghét đối với anh ta, nhất thời có chút tức giận.

Trên tay hơi dùng sức, kéo cả người cô đến gần hơn, cúi đầu quan sát khuôn mặt cô.

Cô mặc một chiếc váy hoa nhỏ màu xanh dương nhạt, bên ngoài khoác chiếc áo len màu trắng hở cổ, giống nhau mấy lần trước, vẫn tươi mát quyến rũ, ngoài ra còn thêm chút nữ tính. Lúc này, hai bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh của cô đang quấn lấy nhau, dường như có chút căng thẳng, vả lại vẻ mặt có chút tức giận.

Không hiểu có chuyện gì, Lôi Thiệu Đình nhíu mày hỏi, "Dường như cô không thích tôi?"

Lâm Nhược Kỳ bị kéo đau cũng có chút khó chịu. Mới nghe thấy anh ta hỏi như thế, nhất thời cũng không chút khách khí, "Không ai thích người đàn ông tự tiện xông vào phòng của mình, hơn nữa người đàn ông này là tên xấu xa đã từng bắt cóc qua mình hai lần, mời buông tôi ra!"

Lôi Thiệu Đình thấy Lâm Nhược Kỳ lộ ra chán ghết như thế, ánh mắt hơi khinh thường, hừ nhẹ nói: "Nói thật cho cô biết, thật ra tôi cũng không muốn đến, nếu không phải Cậu chủ Cơ nhờ tôi tới bảo vệ cô, tôi mới không muốn tới Lư Đăng Bảo đấy."

"Cái gì? Là thần. . . . . nhờ anh?" Lâm Nhược Kỳ bối rối.

Nhưng vừa nghĩ lại, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy lời này không thể tin.

Người đàn ông này rất giảo hoạt, hơn nữa tại sao Thần nhờ anh ta làm việc này? Dù sao, cô đã có Lynda bảo vệ là đủ rồi, đâu cần thêm một người bảo vệ nữa? Hơn nữa, Lôi Thiệu Đình đã từng bắt cóc mình hai lần?

Tại sao cô nghĩ không ra.

Nói nhiều với người đàn ông tự cho là đúng cũng chỉ vô ích, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy lười nói nhảm với anh ta, cắn môi dùng sức rút tay.

Nhưng dường như Lôi Thiệu Đình muốn đối nghịch với cô, buồn cười nhìn cô vặn qua vặn lại vẫn không buông tay. Còn buông tiếng thở dài: "Thân thể của cô thật nhỏ yếu, thật không hiểu nổi Cậu chủ Cơ làm sao muốn cưới cô? Còn có tên Lãnh Như Phong đó. . . . Anh ta cũng thích. Chậc, chậc, chậc. . . . . ."

Sau đó, cúi người ở bên gáy Lâm Nhược Kỳ nhẹ nhàng hít hà, "Chẳng qua, mùi vị thật rất thơm, hơn nữa da thịt trơn mềm. . . . . ."

Cả người Lâm Nhược Kỳ bắt đầu run rẩy. . . . . .

Càng thêm không tin Cơ Liệt Thần sẽ tìm một tên háo sắc như vậy tới bảo vệ mình. Xem ra, phải nhanh chóng tìm Lynda chỉ dạy cho mình bắn súng và Taekwondo rồi. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ âm thầm cắn răng, quay đầu né tránh đầu Lôi Thiệu Đình đến gần, nâng lên một cái tay khác cố gắng đẩy anh ta ra nhưng lập tức bị nắm chặt trong lòng bàn tay. Lâm Nhược Kỳ không thể làm gì khác hơn là cố gắng ngửa đầu lui về phía sau, nhưng đối phương không thuận theo, cúi người theo kịp, gần như đem cả người cô đè trên giường quý phi. . . . . .

Thật là quá đáng! Thực sự quá phận! Rốt cuộc người đàn ông này muốn gì? ! Ban ngày ban mặt tự xông vào nhà người còn chưa tính, còn động tay động chân với vợ của người khác, quá càn rỡ!

"Anh buông ra! Tôi muốn kêu người!" Cô cắn răng.

Lôi Thiệu Đình lại cười khẽ, "Cô thật muốn tôi buông ra?"

Không ngờ anh ta cho rằng cô và anh ta đang XX sao? Lâm Nhược Kỳ tức giận gần như muốn lật bàn rồi !

Lôi Thiệu Đình một tay nâng chiếc cằm nhỏ của Lâm Nhược Kỳ, càng cảm thấy trêu chọc cô gái nhỏ này là chuyện rất vui vẻ, vuốt ve khuôn mặt của cô khẽ cười nói: "Nếu như nói đến vẻ bề ngoài, cô cũng chỉ bậc trung trở xuống. Cho dù cộng thêm xử nữ đi nữa cũng chỉ trên một chút, đáng tiếc hiện tại không phải . . . . . Hơn nữa, thật ra cô cũng rất may mắn đấy chứ? Một bước lên trời, gả cho Cơ Liệt Thần gia thế quý tộc như vậy, hơn nữa ông xã còn là Phán quan khát máu trong xã hội đen và chính giới, thật sự là rất may mắn. . . . . Cũng không biết tại sao Cơ Liệt Thần coi trọng cô, tôi thật sự quá tò mò. Chậc, chậc, chậc, rõ ràng chỉ là khuôn mặt bình thường. . . . . Aiz, tiêu chuẩn như vậy tại sao nhờ tôi tới bảo vệ? Ít ra cũng phải là cô gái siêu cấp xinh đẹp chứ. . . . . ."

Cuối cùng, lại vuốt ve cằm của mình lâm vào trầm tư, trong miệng nói lẩm bẩm, "Chẳng qua, nếu hai cậu chủ cũng ưa thích như vậy, cô phải có chỗ đặc biệt mới đúng a, là cái gì chứ? Là cái gì đặc biệt hấp dẫn bọn họ vậy. . . . . ."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ giận dữ, ngược lại bình tĩnh, nhìn thế nào cũng cảm thấy người đàn ông này cố ý đến điều tra!

Hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm ánh mắt của người đàn ông trước mặt chậm rãi nói: "Lôi tiên sinh, nghe nói bà xã của anh tên Sở Nguyệt?"

Lôi Thiệu Đình sửng sốt.

Qua lâu như vậy, khi cái tên này đột nhiên xuất hiện ở bên tai trong lòng vẫn không nén được đau nhói.

Lâm Nhược Kỳ vốn không đành lòng nhắc tới chuyện này nhưng trong lòng đã hạ quyết định, nói: "Vậy anh nên hiểu đạo lý ‘tình yêu không cần bất kỳ lý do gì’"

Lôi Thiệu Đình đột nhiên nghẹn lời.

Sửng sốt ước chừng năm giây, khuôn mặt người đàn ông đột nhiên thay đổi!

Mái tóc tím ở trong gió nhẹ bay múa, bầu không khí nguy hiểm dần dần ngưng tụ sâu hơn, con ngươi bén nhọn bức bách Lâm Nhược Kỳ theo bản năng lùi lại bên tường, nhìn thấy anh ta căm tức bắt đầu run rẩy. . . . . .

Anh ta hừ lạnh một tiếng, đổi thành cợt nhã, nói nhỏ: "Từ hôm nay trở đi, tôi bảo vệ cho cô! Làm thuê cho Cơ Liệt Thần, phụ trách an toàn của cô vào ban ngày. Nhưng. . . . . Lần sau cô còn dám nói với tôi những lời như lúc nảy, cũng đừng trách tôi không khách khí với cô!"

Lâm Nhược Kỳ: ". . . . . ."

Sau khi Lôi Thiệu Đình tuyên bố nghề nghiệp và đe dọa, bóng dáng Lynda cũng không nhanh không chậm đi đến.

Lâm Nhược Kỳ vừa nhìn thấy Lynda, liền bắt đầu hô to gọi nhỏ, "Lynda! Tại sao đến giờ cô mới đến? Không phải cô bảo vệ cho tôi sao? Tại sao có thể để cho người này đi vào? Cô có biết mới vừa rồi anh ta có ý đồ hay không. . . . . ."

Nhìn thấy ánh mắt của Lôi Thiệu Đình có thể làm người ta chết rét, Lâm Nhược Kỳ đột nhiên im lặng.

Lynda nghênh ngang đi vào, nhướng mày liếc mắt nhìn Lôi Thiệu Đình, không ngờ không ra tay với anh ta, ngược lại khẽ gật đầu, quay đầu lại nói với Lâm Nhược Kỳ: "Tôi đã nghe Cơ lão đại nói, chính xác anh ấy phái Lôi Thiệu Đình tới đây bảo vệ cho cô, dù sao nhiều người bảo vệ cho cô còn hơn một người, hơn nữa bất cứ lúc nào tôi cũng có thể có nhiệm vụ khác."

"À?" Lâm Nhược Kỳ nghe xong, theo phản xạ hỏi tới, "Còn có nhiệm vụ khác? Là cái gì?"

". . . . . ." Lynda sững sờ, âm thầm may mắn hoàn hảo mình không lỡ miệng.

Ngượng ngùng cười một tiếng, trả lời: "Không có gì, chuyện trong tổ chức cô không cần quan tâm. Đúng rồi Nhược Kỳ, không phải cô muốn học bắn súng sao? Đi thôi, hôm nay vừa đúng thừa dịp vị này là vua bắn súng cả nước, cô học tốt nhất."

Lâm Nhược Kỳ nghe vậy, ngây người.

"Người nào? Cô nói ai là vua bắn súng cả nước?" Dứt lời, không thể tin quay đầu lại nhìn về phía Lôi Thiệu Đình.

Cái gì? Người này. . . . . Lại là vua bắn súng cả nước? Thật đúng là. . . . . Người không thể nhìn bề ngoài!

Bên tai thoáng qua tiếng cười nhạt, chỉ nghe Lôi Thiệu Đình xem thường nói.

"Sở dĩ đồng ý bảo vệ cho cô là vì cậu chủ Cơ và tôi đã thỏa thuận điều kiện rất tốt. Anh ta giải quyết Lãnh Như Phong thay tôi, tôi bảo vệ cô, cuộc mua bán này rất công bằng, hệ số nguy hiểm rất cao lại có tính khiêu chiến, hơn nữa còn chơi rất vui, nếu không, đường đường là vua bắn súng làm sao có thể đồng ý bảo vệ cô? !"

Giọng nói mỉa mai làm cho Lâm Nhược Kỳ hận đến cắn răng nghiến lợi.

Nhưng cô bén nhạy nghe được manh mối trong đó.

"Đợi chút. . . . . anh mới vừa nói cái gì? Anh ấy muốn thay anh giải quyết Lãnh Như Phong? Lãnh Như Phong anh ta . . . . . Không phải nhảy xuống biển sao, chẳng lẽ . . . . . Tìm được anh ta?"

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ quýnh lên, đứng dậy vọt đến trước mặt Lynda, không kịp chờ, nắm cánh tay Lynda, gấp gáp hỏi: "Lynda, cô vừa nói cô sẽ có nhiệm vụ, rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao gần đây tôi cảm thấy điều động rất nhiều người trong tòa thành, có phải có chuyện lớn sắp xảy ra hay không? Hả?"

Sắc mặt Lynda nghiêm túc nhìn về phía Lôi Thiệu Đình, "Lôi Thiệu Đình, cái miệng rộng của anh có thể nói ít một chút hay không?"

Đối phương nhún vai một cái, không nói gì, hơi lơ đễnh.

Điều này làm cho Lâm Nhược Kỳ càng nóng lòng, lại lắc lắc cánh tay Lynda, hỏi, "Lynda, cô nói đi, rốt cuộc có phải có chuyện gì hay không?"

Lynda đen mặt, nâng trán, "Nhược Kỳ, cô bảo tôi làm sao nói cho cô biết đây? Lúc nên thông minh cô lại ngốc, lúc nên ngốc thì cô lại thông minh. . . . . ."

"Này, ý của cô là. . . . . ." Trong lòng Lâm Nhược Kỳ chìm xuống, có loại dự cảm xấu.

Lynda im lặng, không nói sợ cô lo lắng, nói ra sợ rằng càng làm cho cô lo lắng, rất khó xử a. . . . . .

Đáng ghét, đều do cái tên Lôi Thiệu Đình này! Lynda hung hăng trợn mắt thật to.

"Hiện tại tình hình còn chưa rõ ràng, tôi cũng rất khó nói." Lynda thở dài, "Không có chuyện gì lớn, chỉ có chút khó giải quyết mà thôi. Bên Lãnh thị truyền đến tin tức nói. . . . . đã tìm được xác của Lãnh Như Phong."

"Cái gì? Xác. . . . . ."

Ông trời, xảy ra chuyện gì ? Không phải nói anh ta không chết sao? Tại sao lại như vậy? Như vậy Cơ Liệt Thần anh ấy sẽ làm thế nào? Ông cụ Lãnh biết được Cơ Liệt Thần . . . . . Lâm Nhược Kỳ chợt lắc đầu một cái, không dám nghĩ tiếp.

Chuyện này thực sự rất khó giải quyết a nhưng tại sao lại phát triển thành như vậy chứ?

Cô đột nhiên hỏi, "Nói như vậy, cô đã nói chuyện với Thần? Vậy anh ấy có nhắn gì với tôi không?"

". . . . . ." Lynda nghẹn họng, không biết nên đáp lời thế nào.

Lâm Nhược Kỳ cũng im lặng.

Cô biết, Lynda nhất định có chuyện giấu diếm, sự thật có thể còn tệ hơn so với lời cô ấy nói. Phải suy nghĩ cẩn thận một chút, ngay cả thuê vua bắn súng và thợ săn tiền thưởng Lôi Thiệu Đình để bảo vệ cho cô, nhất định cũng là chuyện bất đắc dĩ mới có thể làm như vậy. Như thế xem ra, quả nhiên đã đến lúc đối mặt chém giết rồi sao?

Nhớ tới buổi sáng hôm đó lúc anh rời đi, cảm giác có một chút khác thường, thì ra có nguyên nhân.

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Kỳ càng im lặng. . . . . .

Trong lòng nhất định là sợ hãi, nhất định là bàng hoàng, nhất định là lo lắng, nhất định là nóng nảy. . . . . Nhưng cũng không thể làm gì.

Có thể làm sao?

Đến tột cùng phải làm thế nào?

Ngoài chờ đợi, chỉ có thể chờ đợi sao?

Rốt cuộc Lâm Nhược Kỳ không ngồi yên, hôm nay chồng cô cam kết trở lại.

Nhưng. . . . . Cô ngẩng đầu nhìn bóng đêm mịt mờ ngoài cửa sổ, trong lòng rất lo lắng.

Tại sao đến lúc này anh vẫn chưa về?

Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Suy nghĩ lại, hung hăng lắc đầu! Phi phi, không có chuyện gì đừng đoán mò, tại sao muốn nguyền rủa ông xã của mình có chuyện gì? !

Một mình nằm ở trên chiếc giường lớn, cô cố ý dang người thành hình chữ

đại, vô cùng nhàm chán nhìn trần nhà. . . . . .

Trong đêm tối yên tĩnh, mát mẽ, ánh trăng xuyên vào cửa sổ, Lâm Nhược Kỳ nằm lỳ ở trên giường, cả người bị bao phủ bởi ánh trăng, có một loại dịu dàng như như nước.

Nhưng làm thế nào cũng không an tâm, cảm giác dường như tối nay sẽ xảy ra chuyện gì. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ nhàm chán ngẩng đầu, nhìn khắp bốn phía. Bây giờ mới phát hiện thì ra một mình ngủ trong gian phòng lớn như vậy thật sự trống trải làm cho người ta sợ hãi a.

Cô không muốn ngủ, không ngủ được, trong lòng vô cùng buồn.

Vì vậy, từ trên giường ngồi dậy, mở ti vi xem hoặc nghe nhạc một chút, chương trình truyền hình lúc ban đêm rất sôi nổi nhưng không có chút hứng thú.

Nghe cái gì, xem cái gì cũng trở nên không yên lòng. . . . . .

Thỉnh thoảng nhìn đồng hồ báo thức, thỉnh thoảng nhìn ngoài cửa sổ.

Dường như cô đã chuẩn bị sẽ đến một ngày này nhưng ngày này nội dung chỉ có một, chính là. . . . . chờ đợi.

Chẳng qua, tại sao chờ đợi lại dài như thế?

Kim chỉ giờ đi qua một ô giống như một thế kỷ. . . . . .

Ngoài cửa sổ, bóng tối sâu hơn.

Chợt, dường như cô nghe được ngoài tòa thành có tiếng xe hơi, trong lòng vui mừng, người cũng trở nên vô cùng nhanh nhẹn, không để ý mình còn mặc quần áo ngủ mỏng manh, không để ý Lynda khuyên can, ngay cả chân trần vui mừng chạy ra khỏi phòng ngủ.

Trong lòng chỉ có một suy nghĩ: cô muốn nghênh đón ông xã của mình trước nhất!

Đã có thể nhuần nhuyễn nhấn xuống chỉ tay mở khóa, trực tiếp nhào ra

ngoài. . . . . .

Đúng rồi! Là chiếc Rolls-Royce phiên bản dài của anh! Là anh trở lại!

"Thần!" Cô vui mừng chạy ra ngoài, tưởng tượng nhìn thấy anh từ trên xe bước xuống, giang hai cánh tay, cô lập tức lao vào trong ngực của anh. . . . . .

Nhưng cửa xe mở ra, người trên xe bước xuống khiến cho thân thể cô đang nhào tới chợt cứng ở tại chỗ.

Nụ cười vui mừng của cô đều đọng lại trong nháy mắt.

Tại sao không phải là Cơ Liệt Thần? Mà là. . . . . Diêm Hạo?

"Mợ chủ nhỏ. . . . . ." Diêm Hạo khiêm tốn chào hỏi, trên mặt dường như muốn nói lại thôi, thần kinh luôn không ổn định nhưng dường như từ trên mặt anh ta, Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy có chút hoảng hốt.

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy kinh ngạc, lắp bắp hỏi: ". . . . . Anh ấy đâu?"

Diêm Hạo cắn cắn môi, xoay người vào bên trong xe thăm dò vào thân thể, đỡ ra người đàn ông mà cô ngày nhớ đêm mong . . . . . .

Khi nhìn thấy rõ trên khắp người Cơ Liệt Thần đều là máu đỏ tươi thì Lâm Nhược Kỳ hoảng hốt.

Máu, toàn máu đỏ tươi!

Lâm Nhược Kỳ kinh hoảng ngây người như phỗng!

"Thần. . . . . ." Trong khoảnh khắc đó, cô cảm thấy trái tim mình như ngừng đập!

Anh khó khăn ngẩng đầu, vất vả nở nụ cười: "Bà xã, anh. . . . . ."

Lời còn chưa dứt, Cơ Liệt Thần phun ra một ngụm máu tươi, máu đỏ tươi văng đầy đất. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ hoảng hốt: "Thần! Thần. . . . . ."

Hoàn hảo có Diêm Hạo khỏe mạnh kịp thời giữ anh mới không để cho anh

rơi xuống mặt đất.

Cơ Liệt Thần còn muốn giả vờ như không có gì đáng ngại, cố gắng gượng thân thể của mình, nói một câu với Lâm Nhược Kỳ: "Bà xã, anh đã trở về". Nhưng có lòng mà không có sức, chỉ mới há miệng, thể lực cạn kiệt đã ngã xuống ngất đi. . . . . .

Lúc này từ chỗ ngồi tài xế, Heber đã bước ra, vừa phụ đỡ Cơ Liệt Thần, vẻ mặt lo lắng nói với Lâm Nhược Kỳ nói: "Mợ chủ nhỏ! Nhanh lên! Chuẩn bị đồ cứu cậu chủ!"

Ông ta cũng không kịp giữ lễ phép kẻ trên người dưới, hiện tại quan trọng nhất là cứu cậu chủ, cho nên giọng nói cũng không khỏi hơi lớn.

Lâm Nhược Kỳ bối rối, bị Cơ Liệt Thần làm cho sợ ngây người, bị Heber thét to làm cho giật mình. Cô không sợ máu nhưng tại sao cô nhìn thấy máu tươi từ trên người anh chảy xuống và phun trên mặt đất, đập vào mắt của cô làm cho cô hoa mắt?

Không biết từ lúc nào nước mắt đã chảy ra, cô trơ mắt nhìn anh nhắm mắt lại gần như thoi thóp, chỉ biết run rẩy yên lặng rơi nước mắt. . . . . .

Cô nghĩ không ra, nghĩ không ra, thân thể anh tốt như vậy, hơn nữa còn dẫn theo Diêm Hạo và Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ cùng đi, tại sao biến thành như vậy chứ? Nhìn vết thương, không giống như vết thương đạn bắn mà là vết đao, nhưng những vết đao kia tại sao dài như vậy? ! Lớn như vậy? !

Cô thật sự không dám tưởng tượng, rốt cuộc anh đã trải qua một cuộc ác chiến như thế nào, rõ ràng đối phương muốn đẩy anh vào chỗ chết, nếu không làm sao tàn nhẫn như vậy, liên tiếp chém anh vài đao, làm cho anh bị thương đến mức này.

Như vậy vết đao nhất định đến tận xương, có thể bị thương gân động cốt hay không? Nhất định sẽ rất đau chứ?

Lâm Nhược Kỳ nhìn những vết đao, chỉ có cảm giác trái tim của mình cũng đau đến rỉ máu!

Thấy cô vẫn còn ngây ngốc sững sờ bất động tại chỗ, Heber tức giận lớn tiếng, quát: "Mợ chủ nhỏ! Cô tỉnh táo lại! Cậu chủ còn chưa chết, hiện tại cứu người quan trọng hơn!"

Thân thể Lâm Nhược Kỳ chợt run lên, lúc này mới phụ hồi lại tinh thần.

Đúng vậy, phải cứu người! Tại sao cô hồ đồ, tại sao lại ngu ngốc? Hiện tại quan trọng nhất là cứu ông xã mình a! Không phải anh còn chưa chết sao!

Vừa nghĩ như thế, Lâm Nhược Kỳ tự vực dậy tinh thần, vội vã chạy vào trong tòa thành.

"Lão đại, anh quá lỗ mãng! bản lĩnh của thủ hạ Lãnh Kiêu Hùng cũng không dưới anh và tôi, mặc dù tôi và anh liên thủ muốn bắt anh ta cũng không dễ dàng! Huống chi là đơn độc hành động?" Diêm Hạo nửa quỳ ở trước giường bệnh Cơ Liệt Thần, cởi quần áo Cơ Liệt Thần tra xét vết thương lại bị anh một tay bắt được.

Có lẽ cảm giác đau đớn làm cho anh tỉnh lại, lúc này xem như Cơ Liệt Thần tỉnh táo.

Mặc dù thể lực bị tiêu hao nhưng ánh mắt của anh vẫn lạnh lùng ác liệt, sức lực trong tay rất suy yếu, thở dốc nói, "Không được phép nói gì với cô ấy, nghe không? !"

Rõ ràng, “Cô ấy” trong miệng anh là chỉ bà xã Lâm Nhược Kỳ của mình.

"Nhưng. . . . ." Vẻ mặt Diêm Hạo lộ vẻ khó xử, đang muốn nói lại nhìn thấy trong đáy mắt của Cơ Liệt Thần hiện lên lạnh lùng liền im lặng.

Lâm Nhược Kỳ không phải là bác sĩ ngoại khoa chuyên nghiệp, cho nên cô cũng chỉ có thể phụ giúp mà thôi, cũng may Heber đã sớm gọi điện thoại cho bác sĩ riêng, sau khi băng bó kỹ vết thương cho Cơ Liệt Thần, bắt đầu truyền dịch cho anh.

Bác sĩ nói bây giờ anh còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, cần phải có người coi chừng, Lâm Nhược Kỳ là vợ của Cơ Liệt Thần, vừa là y tá, dĩ nhiên nguyện ý ở lại chăm sóc anh. Vì vậy, bác sĩ căn dặn một số nội dung đơn giản, cô đều cầm bút ghi chép, lúc này mới ngồi ở bên giường Cơ Liệt Thần, yên lặng nhìn anh.

Cơ Liệt Thần ngủ bao lâu, Lâm Nhược Kỳ cũng nhìn bấy lâu. . . . .

Đầu của cô rũ xuống rất thấp, tóc bên tai toàn bộ chảy xuống che chắn trước

mặt. Trong đôi mắt đã tuôn ra lệ làm cho tầm mắt cô bắt đầu mơ hồ.

Cô nhớ trước đó đã cẩn thận hỏi thăm Diêm Hạo về chuyện xảy ra với Cơ Liệt Thần, nhưng đối phương ấp úng nói không ra nguyên nhân, ngược lại làm cho trái tim của cô càng thêm phiền loạn.

Cô biết, nhất định là Diêm Hạo gạt cô không nói. Cũng được, quá trình như thế nào đều không quan trọng, hiện tại cô lo lắng duy nhất chính là thương thế của anh. Chỉ cần anh nhanh chóng khỏe lại, như thế nào cũng không sao cả. Chỉ cần anh sống cho thật tốt, sống thật tốt ở bên cạnh cô, như vậy đủ rồi.

Lâm Nhược Kỳ lẳng lặng nhìn Cơ Liệt Thần ngủ trên giường, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng. . . . . .

Đây là cậu chủ cao ngạo mà cô quen thuộc sao?

Đây là người đàn ông có hứng thú tệ hại cả ngày thích trêu chọc cô, lấy việc trêu chọc cô để giải trí sao?

Đây là Phán quan khát máu, thân thể khỏe mạnh, cầm đao cầm súng đùa bỡn vô cùng uy phong sao?

Cô nên sớm phát hiện anh có gì không đúng, như vậy sáng hôm đó cô sẽ ngăn cản anh ra ngoài. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ càng nghĩ càng hối hận, càng nghĩ càng tự trách, vô cùng lo lắng ngồi ở bên giường, nắm chặt tay của anh có chút run run. . . . . .

Cơ Liệt Thần, tại sao anh thích giày vò người vậy? Phút chốc mang cô lên Thiên đường, phút chốc mang cô xuống Địa ngục, làm cho lòng cô lo lắng không yên. . . . . .

Mặc dù quyết định gả cho anh đã sớm có chuẩn bị thật tốt, biết gả cho một người như anh, nhất định không thể gió êm sóng lặng, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới thật sự có một ngày đối mặt với sống chết như thế.

Cô Lâm Nhược Kỳ luôn sống không có tim không có phổi, chỉ để ý mình vui vẻ là được, chưa từng nghĩ tới phải làm thế nào để trở thành người tài giỏi, chỉ cầu bình thản cả đời là được nhưng kể từ khi người đàn ông này xuất hiện cuộc sống của cô, cô cảm thấy chưa từng có một ngày bình yên.

Người đàn ông này có nọc độc chết người, một loại nọc độc làm cho người ta vô tình rơi vào tình yêu của anh, một loại nọc độc khi gặp sẽ yêu . . . . . .

Nghĩ đến đây, hốc mắt đỏ hơn, chóp mũi chua xót.

Im lặng một hồi lâu, cô khẽ nói: "Ông xã, anh mau khỏe lại, chúng ta còn có rất nhiều chuyện chưa làm, anh phải mau khỏe lại biết không? Như vậy chúng ta mới có thể cùng nhau đi hoàn thành, không phải anh nói sau này mỗi năm chúng ta cũng phải đi hưởng tuần trăng mật sao? Anh không thể nuốt lời, có nghe không, em còn chờ anh đi du lịch trăng mật đấy. . . . . ."

Nói xong, nghẹn ngào, nước mắt không ngừng tuôn ra. . . . . .

Cơ Liệt Thần ngủ mê suốt cả một ngày, buổi tối ngày thứ hai mới tỉnh lại. Tác dụng thuốc tê dần dần biến mất, tất cả vết thương vẫn còn đau đớn, anh cắn răng chịu đựng, sau khi tỉnh lại, trước hết muốn nhanh chân đi xem cô vợ yêu của mình.

Nhưng vết thương quá nặng, khẽ cử động một chút, vết thương đau đớn khó nhịn.

Thở ra một hơi, Cơ Liệt Thần có chút nhụt chí. Nhưng vừa đúng lúc này, anh mơ hồ nghe được hơi thở của cô ở trong bóng tối. . . . . .

Anh khó khăn ngẩng đầu, khẽ chống đỡ người. Chỉ thấy dưới ánh trăng, mơ hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt cô đang ngủ, mái tóc dài đen nhánh tán loạn bên mặt.

Trong lòng mềm mại, đồ ngốc này, ngay cả chăn cũng không đắp, cứ ngủ thiếp đi như vậy, tóc rối loạn phủ lên mặt, bộ dáng hết sức buồn cười. . . . . .

Chẳng qua không sao, anh thích. . . . . .

"Nhược Kỳ? Nhược Kỳ?" Anh nhẹ giọng gọi tên cô.

Cô không trả lời, dường như ngủ rất sâu.

Anh ngẩng đầu nhìn bộ lịch trên bàn, nhất thời trong lòng hiểu rõ. Khó trách cô ngủ mê như vậy, nhất định là canh giữ ở bên cạnh anh rất mệt mỏi, cũng đã hết một ngày rồi. . . . . .

Thở dài một hơi, Cơ Liệt Thần cố gắng giơ tay kéo chăn, muốn đắp lên cho cô, tránh để cô bị lạnh, lại không nghĩ rằng cử động này đã làm cô tỉnh giấc.

Cô gái nhỏ chớp mắt ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh, ngây người năm giây.

Sau một lúc, chợt vui mừng hô: "Ông xã? Rốt cuộc anh tỉnh rồi!"

Chương 79: Cô vợ nhỏ của anh đang chờ anh

Trong giấc mơ như rơi vào địa ngục.

Màu đen dày đặc xua không tan, giống như tấm lưới khổng lồ bao quanh anh chặt chẽ, anh thở không được.

Cơ Liệt Thần cảm giác mình không thấy gì, không nghe được gì.

Bóng đen giống như miệng một con quỷ dữ nhe nanh gặm nuốt anh, đầu lưỡi trơn trợt mút máu tươi của anh, đóng băng từng tế bào thần kinh của anh, như tảo biển dày đặc trói buộc anh, quấn chặt anh, kéo anh rơi xuống vực sâu. . . . . .

Anh muốn giãy giụa! Muốn kêu cứu!

Nhưng anh không nhúc nhích được cũng kêu không ra tiếng. . . . . .

Bóng đen vô cùng vô tận cắn nuốt anh, càng lúc càng kéo anh vào vực sâu không đáy, đau đớn như một hang động vô hình chậm rãi gặm nhắm ý thức của anh, tất cả đều biến mất, khó có thể dùng lời để diễn tả cảm giác đau đớn đang làm tiêu tan ý chí của anh . . . . . .

Mơ hồ nghe được giọng nữ mềm mại ở bên tai hỏi "Heber, ông nói xem, Thần anh ấy . . . . . Anh ấy sẽ không có chuyện gì chứ?"

"Sẽ không! Làm sao có thể! Mợ chủ nhỏ, cô không nên đoán mò, cậu chủ nhất định sẽ tốt hơn, nhất định! Không phải mới vừa rồi bác sĩ đã nói, cậu ấy chỉ tạm thời hôn mê sao!" Heber an ủi cô gái nhỏ đau lòng đến không muốn sống.

"Nhưng, nhưng bác sĩ mới vừa rồi cũng đã nói, anh ấy còn chưa qua giai đoạn nguy hiểm a. . . . . Ông xem thương thế của anh ấy rất nghiêm trọng như vậy. . . . . ." Cô gái đột nhiên im lặng không nói.

Trong hoảng hốt, dường như Cơ Liệt Thần nghe được tiếng nức nở.

Là cô sao? Là cô vợ yêu của anh đang khóc?

Trong lòng Cơ Liệt Thần có chút luống cuống, muốn vùng vẫy thoát ra khỏi bóng tối trong vực sâu nhưng không có kết quả, căn bản không thể động đậy.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao phải bị thương lợi hại như vậy? Nhiều vết thương như vậy. . . . . Có thể lưu lại vết sẹo hay không?" Lâm Nhược Kỳ khóc không thành tiếng, cô nhớ Cơ Liệt Thần từng tự nói với mình về chuyện phẫu thuật thay da.

Nghe vậy, Heber gật đầu một cái, đè nén không để mình rơi lệ, "Mợ chủ nhỏ, vừa rồi tôi đã mời tới bác sĩ giỏi nhất Nam Thành, tôi tin tưởng bọn họ nhất định sẽ chữa khỏi cho cậu chủ! Nhất định! Hãy tin Heber, Heber bảo vệ cậu chủ nhiều năm như vậy, lần này cũng nhất định không có việc gì!"

Cơ Liệt Thần nhíu nhíu mày, anh rất muốn mở mắt ôm cô vợ nhỏ của mình một cái nhưng anh thật sự đau đớn khó nhịn, cảm giác đau xé tim gan kèm theo bóng đen vô tận lại ập tới, dần dần anh chìm xuống vực sâu trong giấc mơ. . . . . .

Không biết ngủ bao lâu, anh mơ hồ cảm thấy hơi ấm truyền khắp toàn thân, dường như có người chà lau thân thể cho anh, tiếng thì thầm của hai cô gái nói chuyện với nhau truyền đến.

"Nhược Kỳ, cô đi ngủ một chút đi, cũng đã một ngày không chợp mắt. Nếu Cơ lão đại tỉnh lại, nhìn thấy cô tiều tụy, nhất định sẽ đau lòng."

Im lặng trong chốc lát, hơi ấm dường như không có biến mất, Cơ Liệt Thần cảm thấy giống như có người dùng khăn lông ấm đang lau hai chân của anh, dùng sức vô cùng cẩn thận, hết sức tránh làm động đến dây thần kinh gây đau đớn cho anh. . . . . .

Một hồi lâu, cô gái nhỏ đột nhiên hỏi một đằng đáp một nẻo, "Lynda. . . . . Nói cho tôi biết, trước kia Thần huấn luyện thương thế nghiêm trọng như thế sao?"

"Cái này. . . . . dường như chưa từng có." Ít nhất, từ khi Lynda biết Cơ lão đại cho tới nay, không có xảy ra chuyện như vậy.

Im lặng thật lâu. . . . . .

Sau đó, rốt cuộc Cơ Liệt Thần có thể mở mắt, đầu tiên đập vào tầm mắt là cô vợ nhỏ Lâm Nhược Kỳ của anh.

Anh cố gắng để cho ánh mắt của mình mở ra lớn một chút, sau đó khó nhọc kéo ra một nụ cười, đáng tiếc nụ cười không thể kéo dài liền trở nên có chút vặn vẹo. Hơn nữa, sau khi nhẹ nhàng gọi cô hai tiếng, anh phát hiện mình rất vô dụng, không còn hơi sức.

"Thần! Rốt cuộc anh tỉnh rồi!" Cô gái nhỏ rất mừng rỡ, có lẽ nhìn thấy anh không chết nên hưng phấn như thế.

Anh rất muốn an ủi cô nhưng một khi ý thức tỉnh táo, đau đớn trong thân thể cũng càng thêm rõ ràng, còn chưa kịp phát ra tiếng, đã bị đau đớn phát ra tiếng rên rỉ.

"Anh đừng cử động, em đi kêu bác sĩ!" Cô gái nhỏ vỗ nhẹ anh liền xoay người đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, bác sĩ tiến vào, đẩy dây truyền dịch thuốc giảm đau cho anh. . . . . .

Anh biết mình chịu không chỉ vết đao, còn có bầm giập nghiêm trọng và gảy xương, hơn nữa rõ ràng đối phương muốn giết anh, những vết đao chém đều là độ sâu chết người. May mà anh đã có chuẩn bị, nếu không có mặc đồ hộ thân, chỉ sợ gân cốt đã sớm bị chém đứt. . . . . .

Đang suy nghĩ, trên người lại ập tới cơn đau đớn, hơn nữa mỗi lần thở cũng sẽ kéo vết thương, nhất là nửa người trên bởi vì hơi thở làm động tới cảm giác đau đớn càng thêm khó nhịn.

Ngay cả hít sâu cũng không được. . . . . .

Anh nhíu mày, im lặng nhìn Lâm Nhược Kỳ đứng ở sau lưng bác sĩ.

Cô vợ nhỏ của anh đang vô cùng lo lắng nhìn bác sĩ kiểm tra vết thương của anh, hai bàn tay nhỏ bé quấn lấy nhau, chà xát, răng cắn môi dưới, lông mày nhíu chặt. . . . . .

Nhìn cô, đã cảm thấy là loại tốt đẹp.

Nếu không phải trong lòng vẫn nghĩ cô vợ nhỏ của anh đang ở nhà chờ anh,

nói không chừng anh thật sự chết ở trong tay đối phương rồi. Nếu không phải như thế, ngay cả cơ hội nhìn cô lâu hơn anh cũng không có. . . . . .

Trong vô thức, trong mắt của Cơ Liệt Thần tràn đầy ẩm ướt, ấm áp cảm động, giống như cả đời chỉ vì phút giây gặp lại này. Không ai biết, trong một khắc kia anh sẽ chết, ôm niềm tin liều mạng xông ra khỏi trùng vây muốn trở lại bên cạnh cô vợ nhỏ của mình.

Anh nhớ tới một trận ác chiến. . . . . .

Vốn Cơ Liệt Thần tự phụ cho rằng mưu lược của mình rất tốt, mình rất mạnh, nếu nói ngầm giở thủ đoạn, anh tuyệt đối là nhân vật cấp Boss!

Quyết định mang theo Diêm Hạo và Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đi đàm phán, đương nhiên cũng không tính thật sự đi chịu chết nhưng anh sẽ đem hết toàn lực để giảm tổn thất đến mức thấp nhất. Tất cả đều chuẩn bị xong, anh biết rõ, trên đường đi gặp Lãnh Kiêu Hùng sẽ có rất nhiều mai phục nhưng anh phải tự mình thử thách nguy hiểm.

Nhưng anh không ngờ đến, Lãnh Kiêu Hùng xảo trá và giảo hoạt vượt qua xa dự liệu của anh, khó trách năm đó ngay cả cha cũng chết ở trong tay của ông ta . . . . . .

Trận ác chiến này, ngoại trừ anh bị trọng thương, Kim và Hỏa trong Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ vì cứu anh cũng chết trận ở trong tay đối phương. Trận ác chiến này, Liệt Diễm tổn thất nặng nề!

Mà tất cả chuyện này, giờ mới bắt đầu. . . . . .

Nghĩ đến đây, Cơ Liệt Thần không kịp nghĩ nhiều, vất vả nâng lên cổ tay vẫy vẫy Lâm Nhược Kỳ.

"Thần, anh làm sao vậy? Có đau hay không? Nếu còn đau, em sẽ cho anh một giọt thuốc giảm đau. . . . . ."

Anh lắc đầu một cái, nói: "Anh không sao . . . . . ."

Giữa răng môi có chút khô khốc, Cơ Liệt Thần rất muốn uống một chút nước. Nhưng bác sĩ dặn dò vẫn không thể uống quá nhiều nước, vì vậy Lâm Nhược Kỳ lấy ra một băng gạc y tế, thấm một chút nước làm ẩm đôi môi anh.

Cảm giác thoải mái hơn, anh nhìn Lâm Nhược Kỳ nói: "Nhược Kỳ, đi kêu Diêm Hạo đến đây."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ nhăn mày.

Bình thường anh kêu Diêm Hạo đều có chuyện liên quan đến Liệt Diễm, nói một cách khác, anh muốn làm chuyện nguy hiểm rồi.

Nghĩ như vậy, nhất thời tức giận, không vui nói: "Anh muốn làm gì? Mới vừa tỉnh lại, lại muốn cậy mạnh sao?"

Cơ Liệt Thần ngước mắt, sâu kín nhìn cô một chút, im lặng một hồi lâu.

Cuối cùng mới thở dài, nói: "Bà xã, anh thật sự có chuyện rất quan trọng."

Chuyện rất quan trọng? Tại sao cô không biết?

"Chuyện quan trọng gì?" Cô nghiêm mặt cứng đờ hỏi.

Cơ Liệt Thần ngước mắt, cười cười nói, "Bà xã ngoan, giúp anh một chuyện, được không?"

Lâm Nhược Kỳ khép hờ mắt im lặng chốc lát, rốt cuộc đứng dậy nhưng không nhìn anh, đi thẳng ra cửa thay anh truyền lời. Cơ Liệt Thần lặng lẽ nhìn theo bóng lưng cô hơi tức giận, trên mặt thoáng qua nặng nề không dễ dàng phát giác . . . . . .

Diêm Hạo đang canh giữ ở bên trong phòng khách, vừa nghe được Lâm Nhược Kỳ nói Cơ lão đại đã tỉnh lại, ánh mắt ngưng tụ lập tức chạy lên lầu.

Lâm Nhược Kỳ im lặng không nói gì, nhìn cửa phòng ngủ trên khuôn mặt nhỏ nhắn hé ra nụ cười.

Bên trong phòng.

Diêm Hạo nhẹ nhàng đi tới bên giường Cơ Liệt Thần, nhỏ giọng hỏi "Lão đại, cậu gọi tôi?"

"Ngồi đi." Không giống thường ngày sắc bén và cao ngạo nhưng giọng nói vẫn bá đạo.

Diêm Hạo khẽ gật đầu một cái, sau khi yên lặng ngồi xuống chờ Cơ Liệt Thần căn dặn.

Anh lấy lại bình tĩnh, nghiêm túc trầm giọng nói, "Diêm Hạo, hai ngày nay phải sắp xếp công việc phòng ngự Lư Đăng Bảo thật tốt, Lãnh thị sẽ phái người tới đánh bất ngờ, hơn nữa nếu tôi đoán không sai thì là mấy ngày này. . . . . "

Diêm Hạo ngưng lông mày, vẻ mặt càng trở nên trầm trọng, "Lão đại? cậu nói là. . . . . "

Không thể nghi ngờ, Lãnh Kiêu Hùng nhất định muốn đưa Cơ lão đại vào chỗ chết. Trong hắc đạo, hai bang báo thù không có thắng bại, chỉ có sống chết, không phải anh chết chính là tôi sống, cho dù bị thua tuyệt đối không có khả năng sống tạm, bởi vì đây là đại kỵ, phe thắng tất nhiên sẽ đuổi tận giết tuyệt, nhổ cỏ tận gốc.

Lần này mặc dù Cơ lão đại may mắn thoát nạn nhưng một lão già có lòng dạ độc ác giống như Lãnh Kiêu Hùng tuyệt đối không có khả năng bỏ qua cho anh, kế tiếp chỉ sợ sẽ có một cuộc ác chiến gian nan hơn. . . . . .

Cơ Liệt Thần khẽ gật đầu, khẳng định suy đoán của Diêm Hạo. Vẻ mặt hai người cũng càng thêm nghiêm túc, ngoài ra còn phải kiên quyết đối mặt với cuộc đánh nhau.

Diêm Hạo chợt nhớ tới Lâm Nhược Kỳ, không nhịn được nói: "Lão đại, mợ chủ nhỏ. . . . . " Cơ lão đại còn có vết thương trong người, nếu như mợ chủ nhỏ biết Cơ lão đại còn phải đối mặt với một cuộc ác chiến sẽ như thế nào?

Cơ Liệt Thần lắc đầu một cái, cắt ngan lời anh ta, đột ngột đổi đề tài: "Chuyện tôi bảo cậu điều tra, cậu đã tra được chưa?"

Diêm Hạo sững sờ một chút, trả lời: "Tra được rồi, cậu cần xem địa chỉ không?"

Mấy ngày trước, lão đại giao cho anh ta đi điều tra tin tức một ông già tên Bạch Chính. Tra được địa chỉ của ông ta rất mất tinh lực, chẳng qua anh ta không hiểu tại sao Cơ lão đại bảo mình đi điều tra ông già này, bởi vì cho dù nhìn từ góc độ nào, ông già này và Nhà họ Cơ, cùng với Liệt Diễm cũng không có bất kỳ quan hệ gì. . . . . .

Nhưng anh ta không dám hỏi nhiều, từ trước đến giờ Cơ lão đại làm việc đều có đạo lý của mình, hơn nữa thường anh rất thích hành động bất ngờ, ngoài ý muốn đánh loạn phe địch.

Cơ Liệt Thần nheo mắt phượng, suy tư hai giây, khẽ vuốt càm nói, "Cũng tốt, trước hết cậu lưu lại địa chỉ, sau đó chờ tin tức của tôi."

". . . . . Dạ, lão đại."

. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ thừa dịp Cơ Liệt Thần và Diêm Hạo nói chuyện, làm rất nhiều việc. Tuy trên người của cô không có vết thương nhưng cô cũng không khỏi đổ mồ hôi, cộng thêm một ngày một đêm không có tắm rửa, cô đi vào toilet phòng khách tắm rửa sạch sẽ. Sau đó đến phòng bếp nấu cho Cơ Liệt Thần một chút cháo loãng và cùng Heber trao đổi một chút chuyện nhà, lúc này mới bưng cháo trở lại phòng ngủ xem anh . . . . . .

Nhưng vừa nghĩ tới anh vẫn quen tật xấu gạt mình chuyện gì cũng không nói thì Lâm Nhược Kỳ lại cảm thấy trong lòng không nén được phiền muộn, không cách nào phát tiết.

Thở hổn hển, quay trở lại phòng bếp, đưa cháo cho Heber.

Nói: "Heber, cháo này ông đưa cho anh ấy đi! Tôi muốn đi ngủ rồi !"

Nói thật, một ngày một đêm cũng không ngủ, cô thật sự có chút mệt mỏi, mặc dù nói như vậy nhưng nghe thế nào cũng giống như đang giận dỗi với một cậu chủ nào đó. . . . . .

"Mợ chủ nhỏ, cô đang. . . . . tức giận cậu chủ sao?" Heber đen mặt hỏi.

Lâm Nhược Kỳ bĩu môi, không nói một câu xoay người, rời đi.

"Ách. . . . . ." Heber lộ vẻ khó khăn nói, "Mợ chủ nhỏ, cậu chủ vừa mới tỉnh, cô như vậy không sợ cậu ấy đau lòng sao? Dù nói thế nào, lần này có thể nói cậu ấy tìm được đường sống trong chỗ chết a."

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ nghẹn lời.

Đúng vậy, những vết thương trên người của anh, cô làm sao không thấy? Nhưng cô tức giận, tức giận vì chuyện lớn như vậy nhưng trước đó anh lại không nói cho cô biết, còn xem cô như bà xã của mình sao?

Dừng một chút, sửa lời nói, "Này Heber. . . . . ông lên trước đi xem anh ấy một chút đi, tôi làm nhiều chút thức ăn sẽ đi lên. Nằm lâu như vậy, anh ấy đói bụng rồi."

Heber gật đầu một cái, "Vâng, cũng tốt."

Xoay người đang chuẩn bị rời khỏi phòng bếp, đột nhiên lại nhớ tới những thứ gì, Heber quay trở lại nói, "A đúng rồi, cậu chủ thích ăn món rau trộn, nhất là cái loại bột gạo trộn vào món rau trộn, vừa ngon miệng có thể dễ tiêu hóa, vừa đúng thích hợp ăn lúc bị thương, vậy làm phiền mợ chủ nhỏ chuẩn bị nhiều một chút cho cậu chủ."

Lâm Nhược Kỳ ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, mặc dù ở phương diện hộ lý cô là người chuyên nghiệp nhưng mà ở phương diện ăn uống thường ngày, Heber mới là người hiểu rõ Cơ Liệt Thần nhất, lời của ông ta nói, cô không chút ý kiến.

Dường như Heber và Cơ Liệt Thần nói thật lâu mà Lâm Nhược Kỳ làm món ăn cũng rất lâu, lâu đến nổi Lâm Nhược Kỳ cũng cảm thấy bụng mình bắt đầu đói, cô phát hiện món rau trộn không phải làm quá mặn thì quá nhạt, làm không biết bao nhiêu lần, vứt sạch bấy nhiêu, vô tình thời gian giống như đã qua thật lâu. . . . . .

Cho đến gần sáng sớm thì Lâm Nhược Kỳ mới làm xong món rau trộn, vừa vặn lúc này Heber cũng quay trở lại, gọi Lâm Nhược Kỳ vào phòng ngủ. Lúc đi vào trong phòng ngủ, Lâm Nhược Kỳ thật sự không thể tin vào mắt của mình!

Cơ Liệt Thần, rốt cuộc lại ngủ thiếp đi. . . . . .

Cũng thế, bị thương nặng như vậy thân thể nhất định dễ dàng mệt mỏi. Cũng khó trách Heber đi lâu, có lẽ do anh ngủ thiếp đi, cho nên mới ở trong phòng ngủ trông coi lâu như vậy.

Nhìn kỹ, phát hiện người đàn ông này trước đó còn thoi thóp, thương thế nghiêm trọng, bây giờ nhìn sắc mặt dường như tốt hơn nhiều, mặc dù mắt nhắm thật chặt, nhìn giống như đang ngủ say nhưng khuôn mặt ngủ lười

biếng vẫn đẹp trai, lạnh lùng, quyến rũ. Vẫn mái tóc mềm mại sáng bóng, vẫn như đường nét ưu nhã lạnh lùng, vẫn hàng lông mi thật dài, thật dày. . . . . .

Người đàn ông như vậy, chỉ nằm cũng khiến người ta không thể bỏ rơi a.

Trong đầu không khỏi nhớ tới lúc anh mạnh như rồng như hổ làm cho người không thể khen ngợi tính khí xấu, lúc nói chuyện vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng phối hợp với ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, bộ dáng cao nhã quý tộc thỉnh thoảng thích đùa bỡn, múa đao, bắn súng. . . . . .

Trong một phút giây này, chỉ có một ước mong. . . . . Cơ Liệt Thần, anh có thể còn sống trở về bên cạnh em thật tốt. . . . . .

Sau một đêm tức giận cứ như vậy tự động biến mất, trong lòng mềm mại, cô vốn là như vậy, sống chung với anh càng lâu lại càng quên mất cảm giác quyết liệt.

Nhưng cô lại cam tâm tình nguyện. Dù sao, dịu dàng của cô chỉ có anh mới nhìn thấy được.

Nhẹ nhàng đi đến đầu giường, lặng lẽ đến gần anh, muốn đến gần anh một chút, lại không nghĩ rằng sau một giây, cổ tay của cô bị người hung hăng kéo lại, cũng ôm trong ngực ấm áp!

Mặc dù bị thương, nhưng tốc độ người đàn ông vẫn nhanh đến kinh người, động tác cũng không hung mãnh, hơn nữa sức lực cũng rất dịu dàng, cho nên Lâm Nhược Kỳ bị ôm bất thình lình không làm chạm vào vết thương, chẳng qua người đàn ông giống như đứa trẻ ôm chặt cô không buông tay, phản ứng sợ hết hồn!

"Chờ chút, chờ chút. . . . . Anh... không phải anh bị thương sao? Anh chờ một chút, sẽ làm đau anh. . . . . ."

"Không biết, chỉ cần em không cử động, anh sẽ không đau" Người đàn ông khàn khàn nói, dụ dỗ thổ lộ, "Heber nói, em đang giận anh?"

Cả người Lâm Nhược Kỳ cứng ngắc, nằm yên như tượng đá, đối phương đang chui đầu vào cổ của cô, làm nũng như đứa bé không ngừng hôn. Mà cô đang nằm ở trên người của anh, hai tay không chỗ để, sợ mình thoáng nhúc nhích, sẽ làm đau anh . . . . . .

Tối ngày hôm qua anh vẫn còn rất nhếch nhác, bộ dạng giống như người sắp chết, tại sao hôm nay trông có vẻ có tinh thần như vậy? Chẳng lẽ Heber cho anh uống thuốc tiên chữa bách bệnh gì sao? Không thể nào. . . . . .

Hù dọa, thật đúng là bị cô đoán trúng nhưng cô chỉ đoán trúng một nửa. Heber thực sự thoa cho Cơ Liệt Thần một chút "Thuốc tiên chữa bách bệnh" nhưng thuốc này không như cô tưởng tượng.

"Liệt Diễm" tự luyện chế không ít thuốc điều trị vết thương ngoài da, trong này có một loại thuốc "AP1", dùng để điều trị vết thương đao và vết phỏng đặc biệt hiệu quả. Vừa có thể nhanh chóng ngừng đau, còn có thể trợ giúp bộ phận da và cơ bắp nhanh chóng sinh trưởng, tóm lại thực sự cũng xem là phương thuốc tiên.

Nói đến cách điều chế thuốc này thật không dễ, nghe nói Cơ Lập Hàng là cha của Cơ lão đại, năm xưa học được từ "Quỷ y", mà vị quỷ y tiên sinh đã ẩn cư nhiều năm, muốn tìm đến ông ta để học chế biến thêm loại thuốc khác là không thể nào.

Sở dĩ không đem phương thuốc kỳ diệu này sản xuất một lượng lớn nguyên do cũng là vì nguyên vật liệu quá hiếm, mặt khác là bởi vì dùng loại thuốc này đối với da sẽ sinh ra tác dụng phụ. Dĩ nhiên những chuyện này Cơ Liệt Thần không nói cho Lâm Nhược Kỳ, một mình anh bận tâm là được, không muốn để cho cô gái nhỏ xưa nay tươi vui hoạt bát cũng lo lắng phiền não.

Lâm Nhược Kỳ thấy bộ dạng lưu manh của anh, không còn sức than thở, "Anh mới vừa đỡ hơn một chút, đừng da mặt dày như vậy có được không?"

Cau mày hơi động đậy một chút, Lâm Nhược Kỳ cố gắng thoát khỏi trên người hai tay đang sờ soạng dưới váy cô, dường như đối phương sợ cô chạy trốn càng ôm chặt hơn. . . . . .

"Bà xã, chẳng lẽ em một chút cũng không nhớ anh?"

Lâm Nhược Kỳ quệt quệt khóe môi, trái lương tâm nói: "Không nhớ! Dĩ nhiên không nhớ!"

Thấy thế, Cơ Liệt Thần cũng không tức giận, ngược lại cười cười cầm tay của cô nói: "Thật xin lỗi, để cho em lo lắng."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy chóp mũi chua xót. . . . . .

Hít mũi một cái, tố cáo nói: "Gà 16! Anh có biết em rất lo lắng hay không, anh...anh, tại sao anh còn cười được? ! Một mình em trông coi căn nhà lớn như vậy, anh biết em rất sợ không? Nhưng anh không nói gì hết, nếu anh nói trước cho em biết anh đi làm cái gì, em có thể lo lắng như vậy sao? Em. . . . ."

Cô đột nhiên nghẹn ngào.

Ách. . . . . Lại nói, nếu anh thật sự nói cho cô biết mình đã đi làm gì, chỉ sợ cô sẽ càng lo lắng hơn? Nói như vậy, nếu thật sự không biết gì hết có lẽ sẽ tốt hơn?

Nghĩ như vậy, Lâm Nhược Kỳ đột nhiên hiểu nổi khổ tâm của Cơ Liệt Thần.

Thấy nét mặt cô trở nên nhu hòa rất nhiều, hơn nữa cái miệng nhỏ nhắn, trắng trẻo mũm mĩm mê người rất muốn hôn sâu, vì vậy anh muốn ngồi dậy, đáng tiếc vết thương vẫn rất đau đớn, mặc dù so với tối hôm qua đã khá hơn chút rồi nhưng anh vẫn không nhịn được, nhe răng nhếch miệng rên một tiếng, Lâm Nhược Kỳ giật mình phục hồi lại tinh thần.

"Anh đừng lộn xộn, hay là em đỡ anh ngồi dậy ăn một chút nha."

Cơ Liệt Thần thở ra một hơi, khẽ gật đầu.

Vì vậy, Lâm Nhược Kỳ cẩn thận đỡ anh dậy, kê một cái gối lớn mềm mại sau lưng anh, sửa sang lại quần áo cho anh, lúc này mới dịu dàng bưng chén cháo loãng đút cho anh ăn.

"Không nóng, anh ăn nhiều chút." Cô dịu dàng nói.

Lâm Nhược Kỳ dịu dàng như vậy, cho dù ở thời kỳ trăng mật lúc tình cảm tốt nhất Cơ Liệt Thần cũng chưa cảm nhận được, lời nói dịu dàng, cử chỉ thận trọng, dễ dàng xóa tan những ngày lo lắng trong anh.

Nhưng anh không nói gì, vừa thưởng thức cháo loãng cô đút vào trong miệng, vừa yên lặng ngưng mắt nhìn cô, giống như nhìn thế nào cũng nhìn không đủ. . . . . .

Thấy anh nhìn mình chằm chằm như vậy, dĩ nhiên trên mặt Lâm Nhược Kỳ

đã đỏ lên.

"Anh đang nghĩ cái gì?" Giống như lơ đãng hỏi.

Thật ra, cô rất muốn châm chọc nói "Anh nhìn em chằm chằm làm gì"!

Đột nhiên phát hiện mặt của anh vô thức cách mình càng lúc càng gần, gần đến nổi có thể cảm nhận hơi thở nóng hổi của anh thổi lất phất ở bên cổ cô, còn có ánh mắt của anh thâm thúy như đầm, đôi con ngươi xinh đẹp nhấp nháy ánh sáng, ẩn chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp.

Anh đột nhiên nâng lên bàn tay mềm mại của cô, khẽ hôn đầu ngón tay của cô, mỗi một ngón, sau đó muốn cắn nuốt từng ngón, giống như đó là món ăn ngon nhất. . . . . .

Nhẹ nhếch khóe miệng, dịu dàng nói, "Đương nhiên là đang suy nghĩ đến bà xã của anh."

Trở về bên cạnh cô, có thể chạm vào vành tai và tóc mai của cô, thật sự quá tốt, thật sự quá tốt. . . . . .

Bỗng nhiên, anh xâm nhập trên môi cô, muốn chứng minh lúc này cô thực sự tồn tại. Anh vẫn còn nhớ lúc sắp chết, trong nháy mắt, anh gần như tuyệt vọng bởi vì vừa nghĩ tới sẽ không còn gặp lại cô, cảm giác sợ hãi ấy chưa bao giờ có. . . . . .

Nếu như cố gắng mở đường sống trở về, có thể đổi lấy một lần dịu dàng của cô, rốt cuộc đáng giá!

Đôi tay Cơ Liệt Thần ôm lấy cô, đành chấp nhận.

Thở dài một tiếng nói, "Bà xã, làm thế nào? Anh cảm thấy càng lúc anh càng không thể rời bỏ em. . . . . ."

Cái gì? Lâm Nhược Kỳ có chút ngây ngô. Trong lòng khẽ run, không nhịn được áp sát vào lồng ngực ấm áp của anh.

Không thể rời bỏ em. . . . . .

Một câu nói cỡ nào tuyệt hảo, cỡ nào tự nhiên. . . . . .

Thật ra, mình cảm giác không phải thế?

Nhưng. . . . . Anh nói như vậy là có ý gì? Anh muốn rời khỏi cô sao?

Cô mới không cần! Vậy không bằng anh trực tiếp ra đi, vĩnh viễn cũng không cần trở lại nữa! Ách. . . . . Ông trời! Tha thứ cô không phải thật sự nghĩ như vậy, cô chỉ không muốn anh rời đi. . . . . .

Lặng lẽ, trầm giọng lẩm bẩm, "Anh đã nói sẽ không chạy trốn."

Ách! Là ai đang nói chuyện? Nhất định không phải cô! Lâm Nhược Kỳ vô cùng ảo não.

Cơ Liệt Thần im lặng.

Nhược Kỳ a Nhược Kỳ, em cũng đã biết anh không muốn mất đi em? Không phải anh muốn chạy trốn, chẳng qua anh lo lắng cuối cùng có một ngày mình không bảo vệ được em, nếu thật sự có ngày đó, chẳng thà để cho em rời khỏi anh.

Nhưng anh có thể làm được sao?

Cơ Liệt Thần thầm tự hỏi nhưng không cách nào trả lời. . . . . .

Thấy anh áp úng không nói, Lâm Nhược Kỳ có chút ảo não. Anh lập lờ nước đôi không nói câu nào như vậy, rốt cuộc là ý gì? Tại sao cô luôn có chút tâm thần không yên, lo lắng vì anh chứ ?

Cô đang muốn phát giận, lại phát hiện cúc áo trên ngực bị người lặng lẽ mở ra. Hai bờ vai trắng nõn lộ ra trong không khí rét lạnh, đôi môi nóng bỏng tinh tế chạy tới chạy lui ở trên da thịt cô, ủi không biết bao nhiêu lần. . . . . .

"Nhược Kỳ, mới vừa rồi anh không có nghe lầm không? Em nói em cũng không muốn rời khỏi anh, thật sao?" Giọng nói của Cơ Liệt Thần khàn khàn.

Cô im lặng gật đầu một cái, càng ôm anh thật chặt.

Thật ra hỏi hay không hỏi cũng không quan trọng, anh cũng chỉ muốn lấy được một câu trả lời khẳng định, an ủi một chút trái tim phiền muộn của mình.

Nhẹ nhàng mỉm cười tự giễu, tại sao Cơ Liệt Thần anh ở trước mặt Lâm Nhược Kỳ lại không tự tin? Cảm giác như thế, có lẽ chỉ ở trước mặt cô mới có. . . . . .

Đúng vậy, từ đầu đến cuối Lâm Nhược Kỳ là duy nhất trong đời Cơ Liệt Thần anh.

Cô là cô gái duy nhất dám đánh anh, dám mắng anh, còn dám ghim anh, càng là cô gái duy nhất có thể đi đến trái tim anh . . . . . .

Cô không thật xinh đẹp, vóc người cũng không tốt, càng không có khí chất đáng nói, nhưng anh không thể tự kềm chế yêu cô. . . . . .

Anh đã từng tự hỏi lòng mình, tại sao phải yêu cô, trước kia anh nói không ra lý do, còn bây giờ?

Có lẽ, đã có đáp án.

Nghĩ đến đây, anh lẳng lặng ôm lấy cô, cảm thụ nhiệt độ từ trên người cô truyền sang, để cằm trên bả vai thon gầy của cô, dựa sát vào người cô.

Cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không làm, không quan tâm đến báo thù và sự thật, cứ cảm giác lệ thuộc vào cô như vậy, thật tốt. . . . . .

Để mặc cho anh ôm mình, yên lặng một hồi lâu, Lâm Nhược Kỳ không nhịn được mở miệng, "Nếu không, em và anh cùng nhau ngủ một chút? Như vậy sẽ không cảm lạnh."

Khóe miệng Cơ Liệt Thần cong lên, vén chăn lên để cho cô nằm ở bên cạnh, anh từ phía sau lưng ôm chặt cô, hôn lên tóc của cô, ôm ấp lẫn nhau.

Chợt, Lâm Nhược Kỳ hỏi một câu, "Thần, em muốn hỏi anh một chuyện."

"Hỏi đi." Anh đã nhắm mắt.

"Tại sao. . . . . Lựa chọn em?"

Đột nhiên, anh mở mắt hôn trán của cô một cái, khẽ mỉm cười.

Thật là vợ chồng đồng lòng a, anh mới vừa nghĩ đến chuyện này, cô liền hỏi ngay rồi.

Vô cùng bất đắc dĩ trả lời, "Nói hai chúng ta không ghim không quen biết, khi đó anh đã bắt đầu sợ vợ, hơn nữa ánh mắt không tốt, yêu chính là yêu, có thể làm sao đây?"

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ cứng lại, trong mắt xông ra một chút chua xót.

Đáp án này nghe thật bất đắc dĩ, thậm chí còn có một chút ý tứ nhạo báng nhưng cô nghe trong lòng ngọt ngào.

Không nói câu nào, chỉ vùi cái đầu nhỏ vào trước ngực của anh, càng lúc càng sâu hơn. . . . . .

*****

Mỗi ngày Heber vội tới thoa hai lần "thuốc tiên chữa bách bệnh" cho Cơ Liệt Thần, vết thương trên người Cơ Liệt Thần khỏi hẳn rất nhanh, chỉ hai ba ngày, cảm giác đau đã tốt hơn rất nhiều, hơn nữa anh đã có thể rời giường đi lại.

Thấy anh tốt hơn nhiều, Lâm Nhược Kỳ tiếp túc bắt đầu huấn luyện.

Buổi sáng sớm hôm nay, cô thay bộ đồ rằn ri lúc trước Cơ Liệt Thần từng cho cô mặc, hiên ngang mạnh mẽ xuất hiện trước mặt Cơ Liệt Thần. Hăng hái nói, "Ông xã, hôm nay em muốn học bắn súng!"

Cơ Liệt Thần buồn cười không thôi, "Thế nào, em rất chờ mong?"

"Đó là đương nhiên!" Lâm Nhược Kỳ tùy tiện nói, "Đi theo vua bắn súng trong nước học bắn súng, điều này rất vinh dự a, cơ hội hiếm có em muốn học tập thật tốt."

Cơ Liệt Thần nhìn vào đôi mắt to, tròng đen trắng rõ ràng, sáng lấp lánh, đột nhiên không lên tiếng. Bình tĩnh đứng đối diện nhìn Lâm Nhược Kỳ, cô đang cúi người khom lưng kiểm tra giày của mình, mái tóc đen mềm mại thật dài buộc đuôi ngựa thật cao, làm nổi bật gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, lông mày thanh tú, ánh mắt trong trẻo chuyên chú, con ngươi trong suốt lấp lánh như viên ngọc đen sáng chói.

Người cao một 1m6, rất nhỏ nhắn nhưng sau khi mặc vào bộ đồ rằn ri lại hết sức mạnh mẽ, lúc này cô đã cột xong dây giày, khi bước đi mái tóc buộc

đuôi ngựa thật cao vung vẫy, bước chân nhẹ nhàng, gọn gàng.

Bất giác mỉm cười. Quả nhiên là cô vợ nhỏ đặc biệt nhất của anh a, luôn trẻ trung và tràn đầy sức sống như vậy. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy anh im lặng, ngoái đầu nhìn lại, phát hiện anh đang yên lặng nhìn mình.

Chợt trong lòng chủ ý, bắt chước giọng điệu của anh, "Thế nào? dáng dấp bà xã thật đẹp, cho nên nhìn thành hoa si rồi?"

Cơ Liệt Thần thật sự sững sờ, ngây người ước chừng năm giây, mới phục hồi lại tinh thần.

Sau đó, không thể đè nén bật cười ra tiếng nhưng cười một tiếng làm động tới vết thương trên người.

Rốt cuộc chậm rãi lấy lại sức, anh nói móc, "Bà xã, em nói chuyện hài không giống một chút nào."

Lâm Nhược Kỳ tức giận trừng mắt nhìn anh, sau đó dặn dò, "Ngàn vạn lần không được đi ra ngoài a, ở trong nhà nghỉ ngơi thật tốt, em đi học 1-2 tiếng sẽ trở lại."

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần lại không nhịn được trêu nói, "Bà xã, anh phát hiện kể từ khi kết hôn, em càng lúc càng trở nên giống bà mẹ già, thật sự rất dài dòng. . . . . ."

"Gà 16!" Dậm chân, giận tím mặt.

Cơ Liệt Thần buồn cười giơ tay đầu hàng, "Được, được, được, anh không nói, anh không nói."

Đôi tay khoanh ở trước ngực, mỉm cười nhìn Lâm Nhược Kỳ nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng ngủ.

Nói là nghỉ ngơi, thật ra Lâm Nhược Kỳ chân trước mới vừa đi ra cửa, Cơ Liệt Thần chân sau đi vào phòng sách, bắt đầu bận rộn công việc.

"Này, Diêm Hạo, cậu và Heber cùng đến phòng sách một chút, chuyện bố trí phòng thủ Lư Đăng Bảo, tôi có kế hoạch mới. . . . . ."

******

Cho tới bây giờ Lâm Nhược Kỳ nghĩ môn bắn súng là môn rất khó học. Xem cảnh bắn nhau trong phim, các Nữ Đặc Công cầm súng chơi đùa, bao nhiêu xinh đẹp thì có bấy nhiêu xinh đẹp, tại sao ngay cả súng ngắn cô cũng cầm không vững? Có khó khăn như thế sao?

Không chỉ khó khăn mà còn rất khô khan!

Điều quan trọng là ông thầy dạy bắn súng, mẹ nó, đặc biệt xảo trá!

"Lâm Nhược Kỳ! Nói cô bao nhiêu lần, đi đầu là phương pháp giết địch hiệu quả nhất! Trước nhắm ngay đầu, phải nâng cao tầm ngắm, hai chân và hai vai vững, thử lại một lần nữa!" Lôi Thiệu Đình cực kỳ tức giận, lớn tiếng hô to bên tai làm cho Lâm Nhược Kỳ không nhịn được cau mày.

Lôi Thiệu Đình này thật sự kỳ quái, thần bí và giống như yêu nghiệt chuyển thế, động một chút là động tay động chân đối với người ta, chỉ khi nào lên sân bắn, thái độ quay ngoắc 180°, không riêng gì Lâm Nhược Kỳ, ngay cả Lynda cũng bị anh ta hù dọa.

"Pằng. . . . ." một tiếng, đạn bay ra, đáng tiếc không bắn vào mục tiêu, đừng nói gì đến giết địch phải bắn vào "Đầu".

Nhìn bia bắn nơi xa một chút, Lâm Nhược Kỳ chợt chắt lưỡi.

Con ngươi sắc bén chìm xuống, sau lưng Lôi Thiệu Đình cực kỳ tức giận kéo súng ngắn trong tay cô, căn bản không ngắm, chỉ thấy anh ta đứng ở trước chỗ Lâm Nhược Kỳ đã đứng, bày ra tư thế đẹp trai, tay phải vừa nhấc.

"Pằng, pằng, pằng . . . . ." ba phát súng liên tục, tiếng nổ vang dội!

Lâm Nhược Kỳ hào hứng chạy đến bên bia bắn vừa nhìn, vẻ mặt hở ra. . . . .

Mẹ nó, chỉ có một mắt, ba phát đạn không hề hỏng phát nào, tất cả đều bắn vào hồng tâm!

Quay đầu nhìn lại, trên trán Lôi Thiệu Đình nổi gân xanh, đang hướng về phía cô hét to: "Thấy không? Đây mới gọi là bắn súng! Cô tới đây, tiếp tục!"

Trong lòng Lâm Nhược Kỳ cũng tức giận, vốn hài lòng lắm đối với hành động trước đó của Lôi Thiệu Đình, vào lúc này thấy đối phương không khách khí chửi mình như vậy, nhất thời tức giận hung hăng lớn tiếng bác bỏ: "So với anh dĩ nhiên không tốt, anh là vua bắn súng đẳng cấp quốc tế, tôi là lính mới tay mơ, làm sao so sánh? Bắn. . . . . ."

Chữ bắn còn chưa nói hết, "Pằng, pằng, pằng" ba tiếng, ba phát đạn lướt qua bên hông của Lâm Nhược Kỳ, chính xác không lầm bay về phía bia bắn. . . . . .Truyện được dịch trực tiếp tại diễ̃ɷn。đàn。lê。qɷuý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Thân hình Lâm Nhược Kỳ không nhịn được cứng ngắc, chỉ nghe trong gió có tiếng gào thét o o lướt qua, lại quay đầu lại nhìn lên mới phát hiện không biết khi nào, cái bia bắn sau lưng mình đã có thêm ba lỗ. . . . . .

Mồ hôi điên cuồng đổ xuống, mồ hôi đổ như thác a!

"Lôi Thiệu Đình! Anh điên rồi? Lại dám nhắm cố chủ thuê mình nổ súng? Anh không muốn sống hả!" Lynda đã bắt đầu lên tiếng mắng chửi người.

"Tại sao không dám? Nguy hiểm trước mặt, tôi còn coi cô ấy là cố chủ hay không? Trước hết bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, huống chi tôi là vua bắn súng cũng không phải là vua vạn năng, không phải lúc nào cũng có thể bảo vệ cô ấy!"

Lynda nghẹn lời, dừng một hai giây lại cảm thấy không ổn, bác bỏ, "Nhưng mặc kệ nói thế nào, anh cũng không nên chỉa súng về hướng cô ấy a, dù sao Nhược Kỳ cũng là lần đầu tiên học bắn súng, không bắn chính xác cũng là chuyện rất bình thường!"

Lôi Thiệu Đình cau mày, "Làm ơn, ý của cô nói bởi vì cô ấy ngu ngốc cho nên tôi phải hạ thấp yêu cầu một bậc?"

"Anh!" Lynda lần nữa nghẹn lời, một hồi lâu, hất tay tức giận nói, "Không thể nói lý! Một người kỳ quái!"

Dứt lời, Lynda hất tay xoay người.

Lâm Nhược Kỳ ở bên cạnh vẫn đứng nhìn hai người gây gổ, có chút xấu hổ, "Cái gì kia. . . . . Tôi biết tôi rất ngốc nhưng hai người không cần vì một

mình tôi mà gây gổ a. Tôi thừa nhận tôi rất ngốc, vì ngốc cho nên mới làm phiền Lôi tiên sinh, Lôi đại ca, Lôi huấn luyện viên, không đúng, là Lôi súng thần. . . . . Tôi cầu xin anh dạy cho tôi vài lần nữa được chứ?"

Lần này, đổi thành là Lôi Thiệu Đình xấu hổ.

"Cô gái này. . . . . Nói thế nào với cô mới đúng, ngốc còn chưa tính, lại còn da mặt dày như thế. . . . . Thậm chí có người thừa nhận mình ngốc, thật là không hiểu nổi tại sao Cậu chủ Cơ và Cậu chủ Lãnh thích cô như vậy. . . . . Ôi, được rồi, được rồi, ngày mai tiếp tục, hôm nay phạt cô chạy bộ là được."

"Chạy bộ?" Lâm Nhược Kỳ bối rối, còn dùng cách xử phạt về thể xác?

"Đúng vậy! Chạy mười vòng quanh sân huấn luyện này!"

"Cái gì? !" Lynda và Lâm Nhược Kỳ trăm miệng một lời, kêu lên.

"Kêu la cái gì? !" Lôi Thiệu Đình tà khí liếc khuôn mặt sững sờ của Lâm Nhược Kỳ, vẻ mặt khinh thường trả lời, "Sáng nay cậu chủ Cơ đã nói, trong khoảng thời gian huấn luyện cô bắn súng, nhất định phải nghiêm khắc kiểm tra, không thể ăn bớt ăn xén, càng không thể bỏ dở nửa chừng. . . . . ."

Lời nói đến một nửa, nhìn thấy vẻ mặt không tin của Lâm Nhược Kỳ, anh ta lại nói: "Không tin đúng không? Không tin tôi gọi ngay điện thoại cho anh ta, để cho cô xác định sự thật. . . . . ."

Nói xong, thật sự lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện thoại.

"Đợi đã nào...!" Lâm Nhược Kỳ quát bảo ngưng lại, "Chạy thì chạy, ai sợ ai!"

Thật ra, chẳng qua Lôi Thiệu Đình dùng phép khích tướng nhưng thật sự anh ta và Cơ Liệt Thần từng có thỏa thuận, nhất định trong thời gian ngắn nhất phải chỉ bảo cho Lâm Nhược Kỳ. Bởi vì, anh ta còn thiếu cậu chủ Cơ một món nợ ân nghĩa. . . . .

Lynda nghiêng đầu nhìn nét mặt Lôi Thiệu Đình, cảm thấy trong này có chút mờ ám, bản thân Cơ lão đại thuê Lôi Thiệu Đình bảo vệ cho Lâm Nhược Kỳ đã là một chuyện kỳ quái, bây giờ còn muốn anh ta dạy bắn súng, chuyện này lại càng kỳ quái.

Nhưng trong thời gian quá ngắn cô nghĩ không ra, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Cho nên không có biện pháp, Lâm Nhược Kỳ chỉ có thể cam tâm chịu phạt, chạy mười vòng sân huấn luyện.

Tất cả mọi người toát mồ hôi dầm dề lo sợ cho Lâm Nhược Kỳ, khoảng cách sân huấn luyện một vòng tương đương với 400 mét, chạy mười vòng là 4.000 mét, đối với một cô gái nhỏ nhắn không được huấn luyện chuyên nghiệp mà nói, phải là chuyện hết sức khó khăn.

Thật không nghĩ đến chính là. . . . . .

Lôi Thiệu Đình và Lynda cùng với các thành viên Liệt Diễm có mặt trong sân huấn luyện, tất cả đều trầm ngâm chăm chú nhìn Lâm Nhược Kỳ đang "Toàn lực" chạy nhanh, phát hiện cô ở trong sân huấn luyện gập ghềnh lảo đảo chạy một vòng lại một vòng . . . . . .

Nhìn tư thế và tốc độ cô chạy, trái tim nhỏ của mọi người cũng biến thành nơm nớp run rẩy.

Trời ạ. . . . . Đó là tốc độ nhanh nhất của cô sao? A thật xin lỗi, tất cả loài ốc, tất cả loài rùa, tất cả mọi sinh vật chậm chạp, tốc độ cô "Chạy" so với bọn chúng thật là quá thất lễ. . . . . .(kakaka, buồn cười quá)

A, rốt cuộc cô đã chạy vòng thứ hai rồi, a, vấp té. . . . . Bò dậy, ngay cả bò cũng chậm như vậy. . . . . Ư, vịn trên lan can sắt nghỉ ngơi lấy hơi, cũng được cũng được a, dù sao cũng không phải là huấn luyện chuyên nghiệp a, chạy xong vòng thứ hai rất mệt mỏi. . . . . Rất tốt, lại bắt đầu chạy, cái gì? Lần này là đi? A, còn chưa đi hai bước lại ngồi xuống? Ông trời, cô chạy tốc độ nhanh như rùa sao. . . . . Quả thực tốc độ so với rùa còn nhanh hơn rùa chứ sao. . . . . Rốt cuộc lại bắt đầu chạy, ôi trời, tốc độ này của cô, sau này lão đại mang theo cô đi ác chiến thì làm sao hả? Sớm bị người chém thành bảy tám mảnh. . . . . Lão đại a lão đại, cậu nên nghĩ một chút biện pháp chỉ bảo cho mợ chủ nhỏ làm sao để chạy trốn đi, nhìn tốc độ cực phẩm nhanh như rùa của cô. . . . . Ôi trời, rốt cuộc vòng thứ năm rồi, a, nhắm mắt rồi, còn xoa xoa? Chẳng lẽ hạt cát bay vào? Dường như là. . . . . Khó có thể tin a, chạy ngã trái ngã phải như vậy vẫn có thể kiên trì đến điểm cuối sao? Rốt cuộc cô có được hay không a. . . . . .

Mọi người vẫn đưa mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ "Chạy" ở trong sân huấn luyện,

lúc này mới đột nhiên ý thức được, thì ra mình vì cô vợ nhỏ của lão đại đổ mồ hôi dầm dề! Thậm chí thấy cô rốt cuộc gần chạm đến điểm cuối thì có một loại cảm giác "Thở phào nhẹ nhõm" . . . . . .

Nhất là Lôi Thiệu Đình được xưng vua bắn súng cả nước, thợ săn tiền thưởng đỉnh cấp, tung hoành nơi chiến trường trăm trận trăm thắng, chỉ cần bắn ra chưa bao giờ thất bại, lần đầu tiên phạm loại sai lầm cấp thấp này!

Vì vậy tại chỗ nâng trán, buồn bực lặng lẽ cúi đầu, nhìn chằm chặp bên dưới tràn đầy hạt cát, chỉ muốn ở phía trên đào một cái hố nhỏ trút oán hận. . . . . .

Còn có Lynda, nhìn thấy dáng vẻ Lâm Nhược Kỳ chạy như muốn gặp trở ngại, muốn rút lại mấy lời nói bất mãn lúc nảy mình thay cô kêu oan.

Cái cô nhóc chết tiệt này, quá vô dụng. . . . . .

Cuối cùng cũng trôi qua một giờ, Lâm Nhược Kỳ chạy phạt mười vòng còn chưa hoàn thành, bụng không hiểu sao bị đau đớn.

Vừa mới bắt đầu, cô còn tưởng rằng mình ăn nhiều nên bị đau nhưng sau đó từ từ cảm thấy không được bình thường, cảm giác đau đớn này dường như đến từ bụng, hơn nữa dường như dưới người còn thấm ra chất lỏng ẩm ướt. . . . . .

Chẳng lẽ tới ngày nghỉ lễ ? Lại không giống. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ luôn nghỉ lễ không đúng ngày, cho dù là ngày sạch, cô cũng muốn đi toilet nhìn một chút, không ngờ còn chưa kịp xoay người, bụng lại quặn đau, đau đến nỗi cô không nhịn được cúi người xuống ngã trên mặt đất.

"Ưm hừm. . . . . ."

Mọi người thấy thế đều giật mình.

Nhất là Lynda, phát hiện cô không thích hợp trước nhất, vội vàng ba chân bốn cẳng chạy tới trước mặt cô, "Thế nào, Nhược Kỳ? Khó chịu chỗ nào sao?"

". . . . . ." Ông trời, Lâm Nhược Kỳ đau đến không nói nổi một lời nào, trên trán tất cả đều là mồ hôi.

Cô chỉ dùng tay chỉ chỉ bụng mình. . . . . .

Ông trời! Thật là đau! Loại đau này, cô chưa bao giờ cảm nhận được, tại sao lại đau như thế?

Hơn nữa, dường như khí lực trong người thoát ra bên ngoài, đầu cũng hôn mê không chịu nổi, cô dùng sức lắc đầu, không biết có phải do chạy quá nhiều vòng hay không, trước mắt mơ hồ, bên tai ong ong, chập chờn không rõ, văng vẳng ồn ào, tất cả mọi thứ cũng trở nên mơ hồ. . . . . .

Ý thức cũng càng lúc càng mơ hồ, cảm giác đau cũng càng lúc càng sâu, cô thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, rốt cuộc phát ra một chữ, "Cứu. . . . . ."

Chương 80: Có đứa bé của anh, em thật hạnh phúc

Ba chữ ‘cứu tôi với’ còn chưa kịp nói xong, cơn đau mãnh liệt ập tới, đau đến dựng tóc gáy, tay chân cứng ngắc, âm thanh cũng không phát ra được tiếng nào liền ngất đi. . . . . .

"Nhược Kỳ? Nhược Kỳ? Cô làm sao vậy? Tỉnh lại!" Lynda kinh hoàng hét to... đã bị Lâm Nhược Kỳ hù sợ.

"Nhanh tránh ra, đừng đứng yên đấy!" Một tiếng gầm truyền đến, Lôi Thiệu Đình mạnh mẽ chạy tới, quỳ một chân trên đất, chặn ngang ôm lên Lâm Nhược Kỳ, quay đầu quát lớn Lynda, "Nhanh gọi điện thoại cho Cậu chủ Cơ!"

Lynda chợt tỉnh, vội vàng gọi điện thoại cho Cơ Liệt Thần.

Ngoài cửa sổ bầu trời xanh thẫm, những đám mây trắng lơ lửng trong không trung, rèm cửa sổ màu hồng bị gió thổi nhẹ nhàng bay múa như tà áo váy của thiếu nữ tung bay, không khí trong lành chậm rãi len vào trong giấc mộng của người bên trong căn phòng màu hồng.

Lâm Nhược Kỳ yên tĩnh ngủ ở trên giường, từng giọt từng giọt chất lỏng trong suốt, chậm rãi thông qua ống truyền dịch chảy vào trong cơ thể cô.

Bởi vì mang thai đứa bé không lâu, cộng thêm thân thể Nhược Kỳ rất suy yếu cho nên có tình trạng ra máu ít, rất may không có gì đáng ngại. Bác sĩ đã tiêm thuốc giữ thai cho cô, còn muốn cho cô một môi trường an thai tuyệt đối tốt đẹp, không quấy rầy cô, không tạo cho cô bất kỳ trở ngại nào, cũng không tạo cho cô bất kỳ áp lực trong lòng, chỉ cần để cho cô yên tĩnh nghỉ ngơi, bổ sung dinh dưỡng là tốt.

Cơ Liệt Thần ngồi ở trên ghế sa lon đối diện giường, trầm tư. . . . . .

Khi bác sĩ riêng mới vừa nói cho anh biết, Lâm Nhược Kỳ đã có thai ba tuần thì trong đầu Cơ Liệt Thần thật sự bối rối, trống rỗng không biết phản ứng thế nào. Thật lâu, anh mới phục hồi lại tinh thần.

Không thể nghi ngờ, đứa bé nhất định là của anh.

Có thai ba tuần. . . . . Hơn nữa có lẽ có từ cái đêm trước khi hai người bọn họ đăng ký kết hôn.

Phản ứng đầu tiên của anh là mừng như điên, không nhịn được mừng như điên, hưng phấn đến độ đôi tay chợt bắt đầu phát run, nhưng sau khi vui mừng anh lại rơi thật sâu vào trong phiền não.

Làm thế nào, cô có đứa bé? Thân thể cô yếu như vậy, tuổi còn nhỏ như vậy thì có đứa bé, cô có thể thừa nhận sao? Hơn nữa, tình hình trước mắt rất nguy cấp, làm sao để bảo vệ an toàn cho cô thật tốt đây? Chỉ có Lynda và Lôi Thiệu Đình bảo vệ cho cô nhất định là không đủ, thế lực của Lãnh Kiêu Hùng lớn mạnh như vậy, mà tin Lãnh Như Phong đã chết còn chứng thật, chuyện càng lúc càng khó giải quyết. . . . . .

Cơ Liệt Thần nghĩ tới rất nhiều rất nhiều, đôi mày kiếm xinh đẹp gần như nhăn thành một đường, đôi mắt xinh đẹp càng thâm thúy và lạnh lùng hơn. Chỉ hơi liếc mắt nhìn cũng biết anh có rất nhiều việc phiền lòng.

Trong giấc ngủ, dường như Lâm Nhược Kỳ bị ác mộng dây dưa, khổ sở cau mày, lo lắng giãy dụa thân thể.

"Nhược Kỳ. . . . . ." Cơ Liệt Thần trìu mến gọi, lập tức đứng dậy chậm rãi chuyển bước đi về phía chiếc giường của Lâm Nhược Kỳ.

Chẳng qua, chính anh cũng bị thương, vết thương vẫn chưa hoàn toàn khép lại, cho dù trong lòng anh gấp gáp muốn đi tới bên người cô nhưng có lòng mà không có sức.

Đi chưa được mấy bước, cũng cảm thấy đau đớn khó nhịn.

"Ừm. . . . . ." rốt cuộc không nhịn được đau đớn, Cơ Liệt Thần dừng bước.

Heber nhìn thấy không đành lòng, muốn tiến lên đỡ anh.

"Đứng lại! Đừng tới đây!" Anh nhỏ giọng quát.

Không phải anh tự dưng tức giận, mà tức giận vì mình có lòng mà không có sức . . . . . .

Nhịn đau đớn, kiên trì đi tới bên cạnh cô, ngồi ở trên giường, cầm bàn tay nhỏ bé đang vung vẫy lung tung dường như trấn an, vỗ nhẹ nhẹ, "Nhược Kỳ, anh ở đây. Em an tâm ngủ đi, ngoan. . . . . Bây giờ em có đứa bé, phải cẩn thận thân thể. . . . . ."

Lông mi Lâm Nhược Kỳ run run, khẽ chớp động mấy cái, khó khăn mở mắt.

Đập vào tầm mắt cô là gương mặt đẹp trai vô cùng lo lắng của Cơ Liệt Thần, "Thần. . . . . ."

Thì thầm một tiếng, cô nhìn quanh bốn phía một cái, chợt từ trên giường ngồi dậy!

Cô nghĩ tới, mới vừa rồi rõ ràng mình ở sân huấn luyện, Lôi Thiệu Đình phạt cô chạy bộ, cô chạy tới vòng thứ năm cũng bởi vì đau bụng mà. . . . . ngất xỉu?

Chợt ngẩng đầu nhìn một chút ống truyền dịch trên cổ tay mình, nhất thời nghi ngờ không thôi.

Giật mình, hỏi "Thần. . . . . Em làm sao thế? Tại sao anh. . . . . ."

Lời còn chưa dứt, liền bị anh kéo ôm vào trong ngực ấm áp.

Đó là cái ôm thật chặt, hơi run rẩy, cử động của Cơ Liệt Thần như vậy làm cho Lâm Nhược Kỳ càng thêm mê hoặc. . . . . .

Cô tưởng lầm mình ngất xỉu, hại anh lo lắng.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, cô ôm ngược lại anh, vỗ nhè nhẹ vào sau lưng anh, dịu dàng nói: "Em không sao, chỉ là ngất xỉu thôi."

Nghe vậy, người đàn ông thở dài một hơi, không nói gì buông cô ra, kéo cô cách lồng ngực mình.

Ở trên sống mũi xinh xắn vuốt một cái, sâu kín nói: "Đứa ngốc, biết tại sao mình đột nhiên ngất xỉu không? Là bởi vì em. . . . . Mang thai đứa bé."

Cuối cùng, bổ sung một câu, "Đứa bé đầu tiên của chúng ta."

Dứt lời, cười ngây ngốc, cụng vào trán cô, cọ sát lẫn nhau . . . . . .

Lâm Nhược Kỳ không nhúc nhích, trợn mắt há mồm nhìn người đàn ông lần đầu tiên lộ ra nụ cười ngây ngốc, trong lòng không khỏi cứng lại.

Có đứa bé? Cô có đứa bé? Đứa bé của anh và cô? Cô sẽ phải làm mẹ?

Lâm Nhược Kỳ ngây ngẩn cả người. . . . . .

Khó trách gần đây thích ngủ như vậy. . . . . .

Không biết qua bao lâu, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, là vui mừng, là quá vui mừng, là lo lắng, là bàng hoàng, cảm giác này không rõ ràng. . . . . .

Nước mắt tùy ý giàn giụa ở trên mặt Lâm Nhược Kỳ, trên căn bản là rơi tự do, thật lâu cô mới nhớ tới chuyện gì.

"Thần, anh nói cái gì? ! Anh mới vừa nói. . . . . Nói. . . . . Nói trong bụng em có đứa bé? !" Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, bà xã, em mang thai! Mang thai con của chúng ta, đứa bé đầu tiên của chúng ta!" Cơ Liệt Thần ôm tâm trạng phức tạp, lấy giọng khẳng định đáp lời Lâm Nhược Kỳ.

Anh cũng như cô, bị tin tức này làm cho khiếp sợ?

Suy nghĩ một chút, có phải đối với mỗi một đôi nam nữ sắp làm cha mẹ cũng đều giống như hai người bọn họ, mới nghe mình sắp có đứa bé thì tâm trạng cũng mừng như điên lại lo lắng hay không?

Vui mừng đương nhiên là có kết tinh tình yêu; Lo lắng đương nhiên là sức khỏe của đứa bé, sức khỏe của mẹ đứa bé, còn có tình trạng đứa bé ở trong bụng mẹ cũng như sau này đứa bé thế nào. . . . . .

Hơn nữa, anh là người cha có cảnh ngộ không bình thường, càng phải lo lắng nhiều hơn!

Nhưng mà cho dù tương lai có như thế nào, không thể nghi ngờ đây cũng là một chuyện đáng ăn mừng!

Bên cạnh Heber thấy hai người trẻ tuổi si ngốc nhìn nhau, kích động đến nói không ra lời, ông ta nửa nghiêm túc, nửa trêu chọc nói, "Cậu chủ, mợ chủ

nhỏ, đây là tin tức tốt đáng ăn mừng. Nếu ông chủ và bà chủ ở trên trời biết được, nhất định sẽ rất vui mừng! A đúng rồi, cậu chủ, gần đây trong khoảng thời gian này, cậu cũng phải cẩn thận một chút, tốt nhất là. . . . . Khụ khụ, cùng mợ chủ nhỏ chia phòng ngủ mới tốt. Ừ, còn có. . . . . ."

Nghe Heber nói như vậy, một cậu chủ nào đó rõ ràng không vui, anh như đang rơi vào im lặng, sắc mặt hết sức khó coi.

Thật lâu, anh âm trầm cúi đầu hỏi, "Heber, ý của ông muốn tôi và bà xã của tôi ở riêng? !"

Lâm Nhược Kỳ cười xấu hổ, cảm thấy Cơ Liệt Thần nói rất mất mặt. . . . . .

Heber sững sờ, sửa lời nói, "Ách. . . . . Chỉ tạm thời thôi, vì suy nghĩ cho thân thể mợ chủ nhỏ. Trước kia lúc bà chủ mang thai, ông chủ cũng làm như vậy, cho nên tôi nghĩ. . . . . ."

"Không được! Tôi tuyệt đối sẽ không rời xa bà xã!"

Cơ Liệt Thần vừa kêu gào, vừa gắt gao ôm chặt Lâm Nhược Kỳ.

Lâm Nhược Kỳ có chút xấu hổ, ". . . . . Thần, anh đừng như vậy. Heber cũng vì muốn tốc cho đứa bé, hơn nữa anh cũng bị thương, tạm thời tách ra ngủ đối với hai người chúng ta đều rất tốt. Tin tưởng em, em là hộ lý, đối với đề nghị của Heber cũng rất tán thành."

Cơ Liệt Thần nhất thời ỉu xìu, mất mát nhìn cô: "Thì ra em muốn ở riêng với anh. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ bị tính trẻ con của anh chọc cười, trong lòng vừa cảm thấy buồn cười vừa cảm thấy ngọt ngào.

Hai người cứ ôm nhau vành tai và tóc mai chạm vào nhau thật lâu, cuối cùng Cơ Liệt Thần nói: "Nhược Kỳ, chờ thân thể chúng ta đều tốt chút, tìm thời gian thích hợp cùng nhau đi gặp cha mẹ anh được không?"

Lâm Nhược Kỳ ngớ ngẩn, thầm hiểu rõ ý tứ của anh là chỉ đi cúng bái cha mẹ anh, trong lòng đau xót, trả lời, "Được, em hứa với anh, thân thể khỏe mạnh chúng ta sẽ đi gặp cha mẹ một chút."

Lâm Nhược Kỳ tự nhiên khéo léo gọi tiếng "Cha mẹ", làm ấm áp đáy lòng

Cơ Liệt Thần, cũng không đoái hoài Heber đang đứng ở phía sau, kéo cô hôn thật sâu. . . . . .

Vào lúc này, cho dù phía trước ẩn nấp nguy hiểm không biết, cho dù không biết tương lai có cảnh gió tanh mưa máu như thế nào, nhưng trong lúc này, bởi vì sinh mệnh nhỏ vừa chớm nở, trong lòng hai người cũng tràn đầy hạnh phúc cảm động khó có thể dùng lời diễn tả.

Cho dù đáng sợ nữa, cũng có hi vọng.

****

Một tuần lễ trước, ngày đó Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ rời khỏi đảo Bali, bên trong một khách sạn xa hoa.

"2, 3, 4. . . . . ." Một phục vụ của khách sạn đôi tay cắm ở trong túi áo khoác, nhìn chằm chằm vào con số đang nhảy lên cao, ở trong lòng theo bản năng thầm đếm, lòng bàn tay bởi vì âm thầm sợ hãi đã rịn một lớp mồ hôi.

Thang máy cũ kỹ chuyên vận chuyển hàng hóa phát ra tiếng két két, khó khăn bò lên từng tầng một. Bảng số hiển thị trên thang máy, chỉ có mười tầng sáng đèn đỏ, đây là tầng lầu người phục vụ muốn đi, hiển nhiên, trong thang máy còn một người khác.

Không biết vì sao a, người phục vụ trẻ tuổi cảm giác khi đối diện với người đàn ông Đông Phương kia, trên người tản ra hơi thở nguy hiểm mà căng thẳng, thân thể khỏe mạnh cộng thêm đôi mắt sắc bén lạnh lùng, khí thế bức người, vô cùng đáng sợ. . . . . .

Tóc của người đàn ông Đông Phương ướt đẫm, anh ta cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất, quần áo rõ ràng không vừa người, dường như là mượn mặc tạm thời. Lúc anh ta đi vào thang máy nhìn bước chân hơi cố hết sức, dường như thân thể có chỗ nào không thoải mái.

Trù trừ vài giây, rốt cuộc phục vụ trẻ tuổi quyết định lễ phép khách sáo dùng tiếng anh hỏi thăm đối phương: "Xin lỗi tiên sinh, xin hỏi ngài có cần gì không?"

Vừa dứt lời, chỉ thấy đối phương nhanh chóng ngẩng đầu, dùng một loại ánh mắt muốn giết người nhìn thẳng anh ta, nhất thời làm cho máu trong người anh ta gần như đóng băng.

Anh chỉ im lặng không nói.

Len lén quan sát đối phương, dường như đối phương giác quan thứ sáu, con ngươi lập tức rơi vào trên người của anh ta, mắt đen thâm thúy như đèn pha, lạnh lẽo làm cho người ta hít thở không thông.

Người phục vụ trẻ tuổi lo lắng cúi đầu di dời tầm mắt, chỉ ngóng trông thang máy mau chóng dừng lại.

Đây là một khách sạn xa hoa có mười mấy tầng lầu cao, ở đảo Bali không nhiều nhà cao tầng, khách sạn này coi như là tòa nhà tương đối nổi bật rồi. Nó gần phi trường Denpasar, trong lúc ra ra vào vào, ngoại trừ thương nhân vùng Đông Á lân cận, còn có du khách các quốc gia, dĩ nhiên không thiếu người Trung Quốc. Mà người đàn ông Đông Phương ở trước mắt này rất ngoại lệ, từ mặt mũi đến quần áo, rõ ràng cũng là một người Trung Quốc.

Nhưng rất kỳ quái, tại sao anh ta muốn đi thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá? Người phục vụ nghĩ không ra. . . . . .

Lúc này, đèn tầng mười bắt đầu lóe lên, cửa vừa mở ra, người đàn ông Đông Phương cảnh giác nhìn bên ngoài thang máy, dường như không phát hiện bất kỳ ngoài ý muốn liền vịn tường đi ra ngoài, để lại người phục vụ kinh ngạc đưa mắt nhìn theo.

Lãnh Như Phong vào đến trong phòng khách sạn, dùng tốc độ nhanh nhất đổi thẻ điện thoại, bí mật gọi điện thoại cho Lãnh Kiêu Hùng.

"Cha nuôi, con là Như Phong, đang đảo Bali, có chuyện muốn hỏi ý kiến của cha. . . . . Xin bí mật phái máy bay tư nhân đến đảo Bali đón con về nước, mặt khác giúp con tìm một người đàn ông có thân hình gần giống con. . . . . Dạ, nguyên nhân cụ thể trở về nước sẽ nói với cha. Đúng, đúng. . . . . chuyện giải quyết Cơ Liệt Thần và Liệt Diễm, con có kế hoạch mới, cha không cần phải lo lắng, vâng. . . . . "

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Lãnh Như Phong dứt khoát cúp điện thoại.

Đón lấy tấm kính thủy tinh rơi xuống đất, con ngươi Lãnh Như Phong đông lại, lạnh lẽo kiên quyết cứng rắn như sắt đá, giống như đầm sâu cắn nuốt linh hồn mềm yếu, đáy mắt trở nên bí hiểm, phức tạp không người nào có thể hiểu được.

"Cơ Liệt Thần, thắng bại vẫn chưa kết thúc, cuộc chiến thực sự giờ mới bắt đầu!"

Anh ta nhắm mắt, lại mở ra, nhìn thẳng bầu trời ngoài cửa sổ, hồi lâu, bên môi vẽ ra một đường cong lạnh lùng kinh người. . . . . .

Hôm sau, trên các tờ tạp chí, báo chí ở Nam Thành, trang đầu đăng tin tức kinh người. . . . . Lãnh Như Phong, người sắp thừa kế Lãnh thị, con trai nuôi của Lãnh Kiêu Hùng đã rơi xuống vách đá ngoài ý muốn ở đảo Bali, sống chết chưa biết, nghi ngờ là hai phe Xã hội đen báo thù, cảnh sát địa phương đảo Bali đã tham gia điều tra. . . . . .

Lại cách hai ngày, đưa tin mới nhất . . . . . cảnh sát đảo Bali đã tìm được xác của Lãnh Như Phong, hiện tại đã đưa xác về Nam Thành. Cả công ty Lãnh thị và giới kinh doanh cùng với các bang phái hắc đạo Nam Thành đều xôn xao. . . . . .

Ngay sau khi đưa ra tin tức lớn này, có tạp chí đột nhiên "Gây chấn động lòng người". Nói Lãnh Như Phong thanh niên chết sớm, vừa bỏ mình ở đất khách ngoài ý muốn, chuyện này không phải chuyện đùa, chẳng những ly kỳ mà còn rất kỳ lạ, ai cũng biết bối cảnh xã hội đen nhà họ Lãnh, trong hắc đạo tranh giành cũng không hiếm thấy, mà duy nhất có thực lực có thể địch nổi chỉ có . . . . . .Nhà họ Cơ.

Vì vậy, tất cả mũi nhọn cũng nhắm vào Cơ Liệt Thần!

Dĩ nhiên Cơ Liệt Thần sẽ không ngồi chờ chết, ngày kế liền ngựa không ngừng vó câu mang theo vài tên thủ hạ bí mật điều tra chuyện này, chỉ tiếc đối phương phong tỏa tin tức rất kín, bọn họ không tra được một chút tin tức, ngược lại bởi vì bên ngoài nhà họ Lãnh không ngừng tung tin xấu, làm cho anh càng lúc càng rơi vào trạng thái bị động. . . . . .

Ngày này sáng sớm, nơi nghĩa trang hạng sang trong thành phố, nửa công khai tiến hành tang lễ của Lãnh Như Phong.

Nói nửa công khai là bởi vì có chừng hai ba tòa soạn báo được phép vào bên trong tham gia tang lễ, sau khi Cơ Liệt Thần cải trang, làm đủ chuẩn bị lặng lẽ lẻn vào hàng ngũ ký giả tiến vào hiện trường. Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, chỉ có một cái biện pháp này mới có thể tra được sự thật. . . . . .

Tang lễ làm vô cùng khiêm tốn, chỉ có số ít người thân tham gia, không nhìn ra cái gì khác thường.

Khóc lợi hại nhất dĩ nhiên là Thu Linh mẹ của Lãnh Như Phong, trên đường khóc ngất đi nhiều lần, vẻ mặt cực kỳ bi thương, thân thể nhỏ gầy nhu nhược dĩ nhiên khiến Cơ Liệt Thần nhớ tới mẹ của mình; nhìn lại Lãnh Kiêu Hùng, vẻ mặt tuổi già sức yếu, giống như trong một đêm già thêm 10 tuổi, ông ta kiên trì không ngồi xe lăn, nhất định phải chống gậy đứng mặc niệm Lãnh Như Phong, cây gậy trong tay rõ ràng đang phát run; tại chỗ còn có những thủ hạ Lãnh Như Phong, Đao Ba Kiếm Hoắc Diệm cũng ở trong đó, thoạt nhìn vẻ mặt cũng rất tối tăm. . . . . .

Quan tài gỗ xuống mồ sức nặng không giống là giả, chẳng qua không biết nằm bên trong có phải là Lãnh Như Phong hay không. Dưới con mắt mọi người, Cơ Liệt Thần cải trang thành ký giả dĩ nhiên không thể nào tùy tiện tiến lên.

Đợi đến khi tang lễ kết thúc, Cơ Liệt Thần ra khỏi nghĩa trang, chính thức lấy ra chìa khóa xe chuẩn bị lái xe rời đi thì đột nhiên phát hiện sau lưng đi theo mấy người áo đen. . . . . .

Ngay một khắc này, chuyện chuyển tiếp đột ngột!

Cơ Liệt Thần phản ứng rất nhanh nhưng bản lĩnh của đối phương cũng rất tốt, vừa mới chuẩn bị ra tay liền bị người tóm lại ném ra thật xa, cái ót nặng nề đập vào trên mặt đất. Trong nháy mắt ngã xuống, trực giác của anh cho biết nhóm người này căn bản đã sớm mai phục bốn phía, chỉ chờ anh đến bắt rùa trong rọ!

Thị lực còn chưa kịp khôi phục, thân thể bởi vì bị ném mạnh, sức rơi bị chấn động trong nháy mắt giống như mất đi năng lực ứng biến, thật vất vả đứng dậy, đối phương đã cầm lên gậy gộc và khảm đao vọt tới.

Cũng may Diêm Hạo và Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ rất nhanh kịp thời chạy tới, trong tầm mắt của anh chỉ có bóng dáng gậy gộc bay múa trên dưới, ra sức đánh giết, máu thịt be bét, một vùng rối loạn. Trong lòng Cơ Liệt Thần rõ ràng, đây là một chém giết tàn khốc chân thật gấp trăm lần! Nguy hiểm hơn so với bất kỳ cuộc ác chiến hỏa lực trước kia, khốc liệt hơn, cũng đẫm máu hơn!

Tại bãi đỗ xe, một người phụ nữ đến lấy xe nhìn thấy hiện trường chém giết, trừng mắt, vô cùng hoảng sợ, tận mắt nhìn hiện trường chém giết so với Xã hội đen trong điện ảnh càng lãnh khốc, tàn nhẫn hơn gấp trăm lần, ngây dại. . . . . .

Rốt cuộc sau khi phản ứng kịp, lớn tiếng điên cuồng la hét, cả tay chân bò về phía bên cạnh, tuy nhiên không tránh thoát máu thịt bắn ra bốn phía. Bà khóc lớn, cả người run run, giống như gặp ác mộng, trừ kêu khóc không có biện pháp khác để cho bà chạy trốn khỏi cơn ác mộng.

Có lẽ do tiếng khóc của bà chọc giận một người áo đen phía đối phương, khảm đao sáng loáng vung về phía bà, bị Cơ Liệt Thần kịp thời ngăn lại, một quyền đánh tới. Anh nhanh trí hướng về phía người phụ nữ gào thét, muốn bà lập tức đi báo cảnh sát, người phụ nữ nhìn thấy anh khắp người toàn máu, toàn thân hiện đầy các loại vết thương, bừng tỉnh chạy đi. . . . . .

Đồng thời, một siêu thị nhỏ bị kinh động, vừa mở cửa ra, người chủ siêu thị đổi giọng thét chói tai vang vọng ở trong siêu thị, trải qua hồi lâu không dứt. Chỉ chốc lát sau, xa xa tiếng còi cảnh sát truyền đến, từ bốn phương tám hướng chạy về phía này. . . . . .

Có người hét lớn một tiếng, "Cảnh sát! Đi!"

Mười người áo đen nhanh chóng tản ra, ném xuống đất hung khí dính đầy máu. Hỏa và Kim nằm trên mặt đất không nhúc nhích, thịt vụn máu me nhầy nhụa, đã sớm nhìn không ra hình người. Diêm Hạo mang Cơ Liệt Thần bị thương nghiêm trọng cùng với Thủy, Mộc, Thổ vẫn còn sống nhanh chóng thoát khỏi hiện trường trước khi cảnh sát đến.

Vì vậy, sau đó Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy Diêm Hạo từ trong xe Rolls-Royce đỡ ra Cơ Liệt Thần toàn thân đầy máu. . . . . .

Lúc này, cách cuộc ác chiến đã qua gần 68 canh giờ.

Lãnh thị, Lãnh Nguyệt Sơn Trang, trụ sở huấn luyện bí mật.

Người đàn ông chân mang giày da màu đen, mặc quần áo bó sát người màu đen, áo khoác da màu nâu nhạt, quần dài màu xám tro, cả người cứng rắn lạnh lùng. Trên mặt từ sóng mũi cao trở xuống được bao bọc khăn che mặt màu đen, khăn che mặt che khuất chặt chẽ hơn phân nửa gương mặt của anh ta, gần như không nhìn thấy rõ khuôn mặt anh ta, chỉ lộ ra đôi mắt sắc bén

thâm thúy như đầm, sáng rực lạnh lùng, vô cùng đáng sợ.

Ở trong trụ sở huấn luyện bí mật dưới lòng đất, nét mặt của người đàn ông như vậy xem ra càng quỷ dị hơn. . . . . .

Phía dưới góc phải khăn che mặt màu đen, thêu một mặt trời màu vàng kim, ở trong lòng đất u ám, mặt trời này có vẻ cực kỳ chói mắt.

Trên mặt người đàn ông không có bất kỳ thay đổi chỉ rũ mày nhìn ông già có một nửa mắt mù ngồi xe lăn phía đối diện.

Lãnh Kiêu Hùng ngẩng đầu nhìn kỹ anh ta một hồi lâu, rốt cuộc trầm giọng hỏi, "Như Phong, con nhất định phải làm như vậy sao?"

Ánh mắt người đàn ông đông lại, hừ lạnh nói, "Cha nuôi, đương nhiên con xác định, nếu không sẽ không đi tới bước này, con chờ ngày này đã rất lâu rồi."

Giọng nói của anh ta vô cùng lạnh lẽo, âm u thấu xương.

Không sai, anh ta là Lãnh Như Phong. Chẳng những anh ta không chết, còn sống thật tốt, mà tin tức "Lãnh Như Phong rơi xuống vách đá bỏ mình", căn bản là anh ta cố ý tung ra ngoài hỏa mù!

Mục đích chỉ có một, anh ta muốn mượn cơ hội này hoàn toàn phá huỷ Cơ Liệt Thần!

Lãnh Kiêu Hùng nhắc nhỡ anh ta, "Nhưng cách đó tên tuổi Lãnh Như Phong con ở Lãnh thị sẽ phải vẽ cái dấu chấm hết rồi."

Dĩ nhiên Lãnh Như Phong biết ý tứ của Lãnh Kiêu Hùng, cười khẽ một tiếng, chẳng qua anh ta mang khăn che mặt, không nhìn ra một chút biểu hiện nào.

"Cha nuôi, chỉ cần Lãnh Như Phong con còn sống, cha chính là cha của con. Tên tuổi Lãnh Như Phong không cần cũng được, con chỉ muốn báo thù mà thôi. Huống chi, năm đó cha có thể thu nhận Lãnh Như Phong làm con nuôi, dĩ nhiên có thể thu nhận Diệu Nhật làm con nuôi!"

Giọng nói của Lãnh Như Phong thật lạnh, hơi thở đao rút như ra khỏi vỏ, trong nháy mắt dường như ngay cả Lãnh Kiêu Hùng cũng không nhận ra đứa

con nuôi của mình.

Hơi hoảng sợ, Lãnh Kiêu Hùng phục hồi lại tinh thần khẽ gật đầu, giọng nói hết sức kiên quyết, "Nhớ kỹ: con là Lãnh Như Phong, Diệu Nhật, chẳng qua là biệt hiệu của con mà thôi!"

Trong lòng suy ngẫm: cho nên mẹ con kèm theo họ Lãnh cho con, đó là có nguyên nhân. . . . . .

Nghĩ tới Thu Linh mẹ của Lãnh Như Phong, mày rậm ông ta nhăn lại, hiện ra nét già nua, một hồi lâu thở dài nói, "Chỉ tiếc. . . . . Trong khoảng thời gian này mẹ con phải chịu khổ, nhìn bà ấy trong ngày tang lễ, đau lòng như vậy. . . . . Ngay cả cha cũng không đành lòng, thiếu chút nữa đã nói cho bà ấy biết sự thật."

Lãnh Như Phong chợt lên tiếng, "Tuyệt đối không thể nói!"

Cúi đầu, thu lại vẻ mặt nói, "Ý của con là, con sẽ đánh nhanh thắng nhanh, sớm trở lại bên cạnh bà ấy."

Lãnh Kiêu Hùng trầm ngâm một tiếng, "Ừ, không hổ là người nối nghiệp của Lãnh Kiêu Hùng ta nhắm trúng! Hành động lần này cần phải cẩn thận, đánh nhanh thắng nhanh, chỉ cho phép không thành công cho phép thất bại!"

"Dạ! Cha nuôi yên tâm, tất cả lực lượng con đã chuẩn bị xong. Đĩa CD cha muốn, con nhất định sẽ tìm trở lại, về phần Cơ Liệt Thần, con sẽ để cho anh ta chết không nơi chôn thân!"

Dứt lời, người đàn ông lại cười, chẳng qua nụ cười này đều là tàn nhẫn quyết tuyệt. . . . . .

Cùng lúc đó, Lư Đăng Bảo số 1, căn phòng dưới lòng đất.

Sau khi ăn cơm tối xong, Cơ Liệt Thần mang theo Lâm Nhược Kỳ đi tới tầng hai dưới lòng đất bên trong tòa thành, đóng chặt cánh cổng kim loại bên ngoài.

Lâm Nhược Kỳ giật mình nhìn con chíp kết nối dữ liệu khổng lồ khảm ngay cửa ra vào, liên thông với hơn một chục màn hình LCD tinh thể lỏng to lớn ở bên trong sân, phụ trách giữ cửa, kiểm tra đo lường, kiểm tra và đối thoại bên ngoài cửa kim loại.

Cánh cửa kim loại này làm cho người ta liên tưởng đến thẻ cà cực lớn để đi vào các công ty cấp quốc tế bên trong tòa cao ốc, chẳng lẽ, vật này cũng phải cần cà thẻ hay sao?

Ánh mắt cô hỏi thăm, quay đầu lại nghi ngờ liếc mắt nhìn Cơ Liệt Thần.

Cơ Liệt Thần cười cười, đưa tay phải ra, chiếc nhẫn kim cương phát ra ánh sáng kim loại.

Cử động này, càng làm cho Lâm Nhược Kỳ mê hoặc.

Buồn bực hỏi, "Thần, không phải anh nói khi nào thân thể em khá hơn một chút, dẫn em đi ra ngoài dạo sao? Giờ tới tầng hầm ngầm làm gì?"

Thấy cô ngây ngô phản ứng, Cơ Liệt Thần vui vẻ cười không ngừng.

Thật vất vả ngưng cười nhưng không nói gì, Cơ Liệt Thần cố làm ra vẻ thần bí, tháo xuống chiếc nhẫn kim cương trong tay mình, lại nâng lên cổ tay của cô, nhìn vẻ mặt nghi ngờ của cô, tháo xuống chiếc nhẫn kim cương trong tay cô. Sau đó, anh cầm hai chiếc nhẫn kim cương cẩn thận chia ra bỏ vào trong hai cái khay đặt trên cửa sổ nhỏ.

Chỉ nghe một giọng nữ lễ phép từ trong tính máy vi tính nói: "Xin chào. Chìa khóa khởi động sức nặng cân xứng, phân lượng cân xứng, màu sắc cân xứng, trình tự khởi động đầu tiên thành công. Sau khi nghe tiếng 'Bíp' nhập vào mật mã chính xác, chuẩn bị khởi động trình tự thứ hai."

Quả nhiên, giọng nữ vừa nói xong, một tiếng "Bip" vang lên, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy ngạc nhiên nhìn Cơ Liệt Thần.

Anh lại gần tai cô, tươi cười, cánh môi chậm rãi liếm ở trên vành tai cô, nói, "Bà xã, dùng đầu ngón tay của em, nhập vào ngày kết hôn của chúng ta, sáu con số nha."

Dứt lời, giống như rất hứng thú nhìn cô cười híp mắt.

Lâm Nhược Kỳ bối rối, dùng chiếc nhẫn kim cương làm chìa khóa mở ra cánh cửa kim loại, còn trải qua hai trình tự, cuối cùng phải nhập vào con số cùng với chỉ tay của cô, thật sự là. . . . .rất mơ hồ !

Nhất thời, vẻ mặt trở nên xám xịt. . . . . .

Thành thật mà nói, cô thật không nhớ ngày kết hôn của hai người bọn họ, ngược lại bởi vì ngày đó phải tham gia buổi lễ tốt nghiệp, ở trường học xảy ra chuyện với học trưởng Liễu Chí Thành làm cho cô khắc sâu vào trí nhớ, cho nên cô nhớ rất rõ ràng, đó là ngày 06 tháng 7 năm 2012.

Ôm lòng tò mò, cô muốn thử một lần, đưa ra một đầu ngón tay, run rẩy nhấn lên chỉ tay, lại nhấn sáu con số 060712, chỉ nghe ba tiếng 'tít tít tít' vang lên, giọng nữ một lần nữa nói, "Con số cân xứng, chỉ tay cân xứng, trình tự thứ hai khởi động thành công."

Vừa dứt lời, 'Kịt' một tiếng, cánh cửa kim loại đóng chặt thu lại hai bên, Lâm Nhược Kỳ ngây ngốc theo sát ở sau lưng Cơ Liệt Thần đi vào bên trong phòng dưới lòng đất, cánh cửa kim loại tự động đóng lại. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ há hốc mồm cứng lưỡi nhìn mọi thứ trước mắt, xem thế là đủ rồi, ngay cả miệng cũng quên đóng lại!

Thật khóc không ra nước mắt, cô cảm giác mình gả cho điệp viên 007!

Gà 16, anh không cần bảnh bao như vậy, cư nhiên xây dựng căn phòng bí mật dưới lòng đất, còn có cánh cửa kim loại, cơ quan nhiều như vậy chứ? Còn lập nhiều trình tự công nghệ cao như vậy, mẹ nó, quá trâu bò đi. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ lắp bắp hỏi, "Căn phòng dưới lòng đất này, chẳng lẽ chỉ có hai người chúng ta mới có thể đi vào? Bởi vì chỉ có một đôi nhẫn, còn có chỉ tay. . . . . ."

Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng cười nói, "Bà xã, em thật thông minh."

Lâm Nhược Kỳ có chút đen mặt, từ khi biết Cơ Liệt Thần tới nay, cũng chưa có một việc gì bình thường, hiện tại cô căn bản miễn dịch nhưng vẫn bị chuyện trước mắt làm cho giật mình.

Nhíu mày một cái, hỏi, "Xin hỏi Cơ lão đại, anh dẫn em tới nơi này làm gì? Có thể làm phiền anh đừng đùa bỡn thần bí, được không?"

Cơ Liệt Thần nghe vậy, dụ dỗ cô, "Kiên nhẫn một chút, anh sẽ dẫn em từ từ đi thăm quan."

Lâm Nhược Kỳ dở khóc dở cười, "Vậy được rồi."

Cô để mặc cho anh dắt vào cánh cửa thứ nhất, không ngờ phát hiện bên trong còn có một cánh cửa kim loại nhỏ, Lâm Nhược Kỳ tức giận nói: "Không phải chứ, vẫn còn?"

Cơ Liệt Thần nhìn cô cười cười, "Kiên nhẫn một chút, sẽ xong ngay."

Lần này, hai người cùng đè xuống chỉ tay, giọng nữ trong máy vi tính xuất hiện lần nữa, "Cơ tiên sinh, Lâm tiểu thư, rất xin lỗi, bởi vì trong kho không tìm thấy giấy hôn thú của hai vị, theo người thiết kế chương trình căn dặn, trình tự thứ ba không thể mở ra, từ chối hai vị vào bên trong tầng hầm."

"Cái gì? !" Lâm Nhược Kỳ quýnh lên, quát, "Rõ ràng chúng ta đã kết hôn a, có sổ đỏ làm chứng ! Tại sao tìm không có giấy hôn thú? ! Ai vậy, ai thiết kế trình tự máy vi tính này? Máy vi tính chết tiệt, thật là quá đáng! Lại có thể từ chối người phụ nữ có thai tôi đây vào bên trong!"

Ngay cả Cơ Liệt Thần cũng không nhịn được cau mày, lẩm bẩm nói nhỏ, "Hử? Không thể nào? Diêm Hạo đang làm trò gì?"

"Diêm Hạo? Anh nói người thiết kế chương trình chết tiệt kia trong máy vi tính là Diêm Hạo?" Lâm Nhược Kỳ giật mình, "Hả? Anh ta không phải là huấn luyện viên trong Liệt Diễm sao? Tại sao lại trở thành người thiết kế chương trình?"

Cơ Liệt Thần nhún vai một cái, lơ đễnh nói: "Thành viên Liệt Diễm đều là nhân tài ở nhiều phương diện, người đa tài đa nghệ đếm không hết, có ai quy định Diêm Hạo không thể vừa là huấn luyện viên Liệt Diễm, vừa người thiết kế chương trình?"

Lâm Nhược Kỳ im lặng triệt để ". . . . . ."

Thì ra, trong cả Lư Đăng Bảo, chỉ sợ chỉ số thông minh của cô thấp nhất, vô dụng nhất đi (con nhóc, cuối cùng cô có chút tự biết rõ). . . . .

Đang khó xử, giọng nữ bên trong máy vi tính nói tiếp, "Nếu muốn tiến vào bên trong phòng, còn có một biện pháp khác."

Nhất thời Lâm Nhược Kỳ dấy lên hi vọng, "Cô nói cái gì?"

"Chỉ cần Lâm tiểu thư nói một câu với Cơ tiên sinh ‘Em yêu anh, ông xã’ và nhìn về phía Camera chụp ảnh hôn môi với Cơ tiên sinh thì chứng minh được chuyện các người đã thực sự kết hôn."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ đầu đầy đổ mồ hôi, cộng thêm muốn nói tục rồi.

Mẹ nó, cô nghi ngờ có phải Diêm Hạo đáng chết ở trong một góc khác phía sau máy vi tính, vụng trộm rình coi hai người bọn họ hay không. . . . . .

Đang muốn bác bỏ, Cơ Liệt Thần vung tay lên, "Không thành vấn đề."

Lâm Nhược Kỳ lại đen mặt, "Ai nói với anh không thành vấn đề? Tại sao anh có thể đồng ý với nó?"

Cơ Liệt Thần ủy khuất đứng nghệch mặt, "Anh biết cậu ta làm chuyện xấu nhưng nếu em không muốn hoặc không làm, máy vi tính sẽ liên thông với cơ sở dữ liệu hộ tịch tiêu hủy ghi chép kết hôn của hai chúng ta, cơ sở dữ liệu rất lớn trong máy tính này là trí tuệ nhân tạo, hoàn toàn có thể làm được chuyện này thần không biết quỷ không biết. Chẳng lẽ em muốn đứa bé sinh ra không có cha cũng không có hộ tịch?"

Lâm Nhược Kỳ thét chói tai: "Cái gì, tại sao anh không nói sớm một chút!"

Dứt lời, liền kéo cổ áo của Cơ Liệt Thần, rống lên: "Ông xã, em yêu anh" sau đó, vội vã ôm lấy cổ của Cơ Liệt Thần, lại gần Camera nặng nề hôn hít trên mặt trên môi của anh, phát ra tiếng ‘chụt chụt’ vang dội, âm thanh kia ở trong không gian kín sinh ra hồi âm không nhỏ làm cho Lâm Nhược Kỳ đỏ mặt tim đập nhanh . . . . . .

Trong màn hình cạnh cánh cửa khép kín phát ra hai tiếng cười hắc hắc quỷ dị, "Trình tự thứ ba khởi động thành công, hoan nghênh Cơ tiên sinh và Lâm tiểu thư vào phòng đi thăm quan."

Kịt một tiếng vang lên, trước sau trải qua ba trình tự, lần này thật sự có thể đi vào căn phòng dưới lòng đất rồi.

Thì ra, nơi này là một căn phòng nghe nhìn sang trọng, ngoại trừ thiết bị và màn ảnh có chất lượng cực cao, nhìn bề ngoài không có gì đặc biệt, sau đó Lâm Nhược Kỳ mới biết nơi này căn bản trang bị âm thanh nổi tiêu chuẩn cực cao trên toàn cầu có thể đếm được trên đầu ngón tay. Âm thanh thiết kế đặc biệt tinh vi, kỹ thuật thiết kế CD tinh thể lỏng không thu chấn động và

khả năng chống nhiễu có thể phát ra âm thanh tự nhiên nhất trong không trung như loại máy nghe nhạc LP, còn có màn hình lập thể 4D cao cấp nhất, tân tiến nhất. . . . . .

Những thiết bị này so với màn hình cực lớn ở căn phòng chiếu phim của Cơ Liệt Thần giống như rạp chiếu bóng gia đình mà Lâm Nhược Kỳ đã nhìn thấy, thật sự chỉ có hơn chớ không kém!

Vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ lần nữa hở ra. . . . . .

"Gà 16, anh có thể đừng không có chuyện gì cứ xài tiền bậy bạ hay không, lên mặt đem cả bó lớn tiền mua sắm những thứ đồ này, rất thú vị, rất có ý nghĩa sao?" Cô cảm thấy hết sức không thể tưởng tượng nổi.

"Dĩ nhiên rất thú vị, rất có ý nghĩa, bởi vì có thể cùng bà xã xem phim, không buồn không lo ở trong thế giới hai người, rất đáng giá." Giọng nói người đàn ông vẫn nhẹ như gió thổi mây bay, trong cao ngạo mang một chút cưng chìu, giống như những công nghệ cao này chẳng qua là trò chơi khi còn bé.

Nhìn khắp bốn phía, ngoại trừ giữa phòng để một loạt thiết bị cao cấp, còn có một không gian khác, đặt những bộ sách và một số thứ kỳ lạ, Lâm Nhược Kỳ nhìn kỹ, đoán chừng Cơ Liệt Thần thích những thứ này. . . . . .

Nhìn về phía bên kia, trong góc có một cánh cửa nhỏ, Lâm Nhược Kỳ tò mò hỏi, "Cánh cửa đó đi đâu vậy?"

Cơ Liệt Thần nghiêng đầu liếc mắt nhìn, thuận miệng trả lời, "Không có gì, chỉ là một đường hầm thoát thân thôi."

Lâm Nhược Kỳ "A" một tiếng, gật gật đầu tỏ vẻ hiểu.

Cơ Liệt Thần ôm cô vào trong ngực, hôn một cái lên trán của cô, "Hiện tại em đang mang thai, anh sẽ cân nhắc làm một phòng trẻ ở chỗ này, đến lúc đó để cho Diêm Hạo cài đặt một ít trò chơi trí năng. . . . . Anh có thể cùng với con trai chơi đùa rồi."

Lâm Nhược Kỳ nâng trán run rẩy, "Không phải đâu? Làm sao anh biết là con trai? Ngộ nhỡ là con gái thì sao? Hơn nữa, đứa bé nhỏ như vậy dạy chơi trò chơi, có phải không tốt lắm hay không?"

Người đàn ông giống như không nghe thấy câu hỏi của cô, hào hứng kéo cổ tay của cô, lười biếng nằm thoải mái trên ghế dài mềm mại, để cho người cô nằm ngang, đầu tựa vào trên đùi của anh, bắt đầu nhìn về tương lai. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ buồn cười ngửa đầu nhìn bộ dáng của anh, không đành lòng quấy rầy hào hứng của anh.

Trên mặt Cơ Liệt Thần tràn ra nụ cười yếu ớt, anh mở màn hình, trong màn hình xuất hiện bộ phim 3D kinh điển "Con tàu RMS Titanic". Lâm Nhược Kỳ vừa nhìn thấy bộ phim 3D liền nhớ lại kinh nghiệm hủy diệt lúc xem phim lần trước, nhất thời như đứng trên đống lửa, lắc đầu liên tục nói không muốn xem phim nhưng Cơ Liệt Thần cam kết mình sẽ không có hứng thú tệ hại nữa, sẽ không làm cho cô có cảm giác không thoải mái.

Lúc này Lâm Nhược Kỳ mới an tâm, vì vậy hai người lặng yên ngồi ở trong phòng chiếu phim, xem đến ba giờ.

Không có bộ phim nào bày tỏ tình yêu vô cùng chân thành và sâu sắc hơn so với nó, từ kỹ xảo diễn xuất lưu loát đến nội dung kịch bản tuyệt vời, từ trang phục lộng lẫy cho đến cảnh tượng tráng lệ, động tác kinh điển từ cú va chạm gây chấn động và chìm đắm, mũi tàu chìm xuống, nụ hôn thâm tình. . . . . Đây gần như là một bộ phim duy nhất làm cho Lâm Nhược Kỳ có cảm nhận sâu sắc và yêu thích điện ảnh.

Xem một chút cô đã rơi lệ, rơi lệ vì tình yêu Rose và Jack giữa sự sống cái chết.

Cơ Liệt Thần thấy thế, lau sạch nước mắt cho cô, ôm cô chặt hơn.

Đột nhiên mút chặt ngón tay của cô, khẽ cắn, khẽ nâng cao mặt cọ vào ngón tay cô đeo chiếc nhẫn kim cương, hỏi "Bà xã, nếu như có một ngày chúng ta cũng giống như nhân vật chính trong phim, cuối cùng trải qua cuộc sinh ly tử biệt, em. . . . . "

Tiếng nói chợt ngừng bặt, một bàn tay Lâm Nhược Kỳ không bị nắm lấy chẳng biết lúc nào đã đặt trên môi mỏng của anh, ngăn anh nói lời kế tiếp.

Nét mặt của cô rất ủy khuất, vô cùng bướng bỉnh, dường như có chút tức giận: "Nếu anh giống như Jack, cũng đừng trông cậy em sẽ làm bà xã góa chồng của anh, em nhất định sẽ đi một bước nữa! Đến lúc đó, con của anh cũng sẽ mang họ của người đàn ông khác. Cơ Liệt Thần, nói thật đi, anh

muốn em làm như vậy sao? Không muốn thì vĩnh viễn đừng nghĩ đi tìm chết!"

Trong nháy mắt đó, Cơ Liệt Thần giật mình.

Cô gái nhỏ này luôn có biện pháp làm động tới tim của anh, từng lời, từng câu. . . . . .

Cũng được, đang lúc tốt đẹp như vậy anh làm sao nhẫn tâm quấy rầy đây? Phải hưởng thụ giờ khắc ngọt ngào và yên tĩnh này là được.

Rũ mắt nhìn hai mắt của cô, ánh mắt trong veo giống như lúc ban đầu, khóe môi nở nụ cười xinh đẹp, "Được, anh hứa với em, vĩnh viễn sẽ không xảy ra chuyện như vậy."

Dứt lời, gương mặt đẹp trai cúi xuống, môi mỏng in lên hai cánh môi thơm.

Ngọt ngào nhè nhẹ xông lên trái tim, không nhịn được, tay phải đeo chiếc nhẫn chậm rãi đưa ra cùng với cô mười ngón tay đan vào nhau, một bàn tay khác sờ soạng dưới váy cô. Cô muốn nắm chắc tay anh lại bị tay của anh giữ chặt cổ tay, hai ba lần hóa giải phản kháng của cô, ngón tay dài xấu xa chậm rãi tiến lên. . . . . .

Thì ra, động tác của anh cũng không có làm gì thêm, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve bụng của cô, từ trong môi mỏng phun ra lời êm ái, mang theo cưng chìu và hấp dẫn, có vẻ rất dịu dàng, "Bà xã, anh có nói anh yêu em chưa?"

Gương mặt Lâm Nhược Kỳ ửng hồng, "Không có. . . . . Anh đừng cử động nữa, có con nhìn đấy."

Cơ Liệt Thần lơ đễnh cười, ôm thân thể cô cùng nhau lăn xuống mặt nệm mềm mại, ngẫu nhiên đè lên hộp điều khiển ti vi, màn ảnh lặng lẽ tắt ngấm, khắp bên trong phòng vang lên hơi thở kiều diễm và bài hát "thế giới của chúng ta" của Westlife.

"We gota little world of our own, I'll tell you things that no one else knows. I let you in where no one else goes."

"Bà xã" Tình nồng mật ý thành tiếng rên khẽ, anh nhẹ nhàng ở bên tóc mai cô thì thầm, "Nhược Kỳ, anh yêu em. . . . . ."

Cô khẽ mỉm cười, bên môi tràn ra nụ cười xinh đẹp thỏa mãn, ngượng ngùng nói: "Em cũng thế. Thần, có đứa bé của anh, em thật hạnh phúc. . . . . ."

Hai tay của Lâm Nhược Kỳ câu cổ Cơ Liệt Thần, cô nhắm mắt lại, yên lặng nằm ở trên người của anh, lắng nghe tiếng tim anh đập thình thịch trong lồng ngực theo tiếng nhạc.

Thật muốn cùng anh ẩn nấp ở trong nhà như vậy, ở trong tầng hầm ngầm nho nhỏ này, hưởng thụ từng phút từng giây, cùng với anh, cùng với con của bọn họ, một nhà ba người hạnh phúc cũng đủ rồi.

Nhưng, hình ảnh ấm áp tươi đẹp như vậy luôn ngắn ngủi, luôn có một chút chuyện không như ý muốn lặng lẽ xảy ra. . . . . .

Chương 81: Biến cố kinh hoàng

Biến cố xảy ra đột ngột.

Lâm Nhược Kỳ và Cơ Liệt Thần hưởng thụ ở trong thế giới hai người chỉ hai giờ ngắn ngủi liền bị Diêm Hạo từ bên trong phòng điều khiển gởi tới còi xe cảnh sát quấy nhiễu. Tiếng còi cảnh sát này cho tới bây giờ cũng chưa có nghe qua, bén nhọn, chói tai, đột ngột, vẫn kêu ô ô làm cho Lâm Nhược Kỳ giật mình hoảng sợ, mơ hồ có dự cảm không ổn. . . . . .

"Không có chuyện gì, em ở nơi này chờ anh...anh trở lại ngay." Cơ Liệt Thần vỗ nhẹ lưng của cô, cẩn thận an ủi.

Lâm Nhược Kỳ cắn chặt răng, gật đầu một cái, "Vậy anh đi nhanh về nhanh."

"Được." Anh kéo cô vào trong ngực mình, ôm hôn, "Chờ anh."

Nụ cười vẫn hiện lên gương mặt đẹp trai của Cơ Liệt Thần nhưng khác với ngày thường chính là thêm lạnh lùng. Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy, trong lòng có chút hoang mang lại không nói ra được đó là ý vị gì, cho là chẳng qua mình nhìn lầm rồi nên không có suy nghĩ nhiều.

Cho đến khi cô một thân một mình ở bên trong căn phòng ngầm, mới cảm thấy không được bình thường.

Đi mở cửa, lại phát hiện cánh cửa kim loại đã đóng thật chặt, cô muốn mở ra nhưng rõ ràng cánh cửa kim loại này kết cấu không giống cửa bình thường, dùng cách bình thường để mở dường như không có hiệu quả. Lâm Nhược Kỳ vuốt khung cửa kim loại kiểm tra, muốn tìm ra cơ quan có thể mở cửa, đáng tiếc không có kết quả. . . . . .

Giằng co như vậy gần mười phút, thời gian đã trôi qua nửa giờ vẫn không thấy bóng dáng của Cơ Liệt Thần. Lâm Nhược Kỳ càng hốt hoảng, mơ hồ cảm thấy phía trong tòa thành đang xảy ra chuyện gì đáng sợ. . . . . .

Cơ Liệt Thần nghe được Diêm Hạo gởi tới tiếng còi cảnh sát, lập tức biết nhất định có người tới đánh bất ngờ. Đây là ám hiệu bọn họ sớm đã chuẩn bị tốt, vì vậy anh vội vã từ căn phòng dưới đất chạy tới lầu một, mới vừa chạy

qua cửa trước, lại bị Heber ngăn ở trong hành lang.

"Cậu chủ, cậu còn bị thương, không thể đi! Bên ngoài có bọn người Diêm Hạo coi chừng rồi, giao cho bọn họ là được." Heber lạnh lùng nói.

Cơ Liệt Thần không nói gì, chẳng qua ánh mắt kiên định nhìn Heber.

Ý tứ rất rõ ràng, nếu như không thả anh đi, anh sẽ xông vào. Trong lòng anh hiểu rõ, nhất định Lãnh Như Phong nhằm vào Nhược Kỳ vợ của anh mà đến, mà người Lãnh Như Phong thực sự muốn giết thật ra chỉ có một mình Cơ Liệt Thần anh. Nếu như anh không xuất hiện, như vậy thành viên Liệt Diễm sẽ chết nhiều hơn. . . . . .

Cho nên, cho dù là núi đao biển lửa, cho dù là muôn kiếp không siêu sinh Cơ Liệt Thần anh cũng muốn đi!

"Cậu chủ, tôi không thể nhìn cậu đi chịu chết!"

Cơ Liệt Thần không nói một câu, liền nghiêng người sang muốn rời đi.

Nhưng sao ngờ đến, Heber chợt ra tay đánh tới anh. Dù sao cũng đã già, bản lĩnh Heber làm sao nhanh hơn Cơ Liệt Thần, còn chưa tới sát thân thể Cơ Liệt Thần, anh phản ứng bén nhạy, một tay nhanh nhẹn ngăn người Heber.

"Heber, thật xin lỗi!" Dứt lời, Cơ Liệt Thần liền giơ tay nhìn về phía cần cổ Heber.

Bất thình lình, trong góc tối lao ra một bóng dáng cao lớn, bàn tay liên tục chém ra ba đao, vừa nhanh vừa chuẩn vừa ngoan, đánh trúng gáy Cơ Liệt Thần . . . . . .

Có thể trong nháy mắt khống chế được Cơ Liệt Thần cũng chỉ có Diêm Hạo thôi!

"Nhanh đưa cậu chủ đến phòng ngầm dưới đất cùng mợ chủ nhỏ bí mật ra khỏi bảo!" Trong bóng tối, Heber lạnh lùng nghiêm túc ra lệnh. Truyện được dịch trực tiếp tại diễღn。đàn。lê。qღuý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Mười phút sau.

"Này, đã xảy ra chuyện gì ? !" Lâm Nhược Kỳ hoảng sợ nhìn Diêm Hạo cõng Cơ Liệt Thần đi vào phòng ngầm dưới đất, "Thần, Thần. . . . . ."

"Mợ chủ nhỏ, cô yên tâm, Cơ lão đại chỉ hôn mê" Diêm Hạo giải thích, "Thời gian không còn kịp nữa, bây giờ chúng ta đi ngay, người Diệu Nhật đã tiến vào."

"Diệu Nhật. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ đột nhiên nhìn về phía cánh cửa kim loại ở bên ngoài, vẻ mặt khó hiểu và ngạc nhiên.

Con ngươi của Diêm Hạo đóng băng, thần kinh buộc thật chặt, "Mợ chủ nhỏ, tình huống cặn kẽ tôi không thể nói tỉ mỉ với cô, Diệu Nhật cũng là tổ chức sát thủ thần bí, bọn họ tới ám sát cậu chủ, chúng ta nhanh chóng thừa dịp cậu chủ chưa tỉnh dậy đưa cậu ấy đi trước."

"Đưa đi. . . . . Nhưng muốn đi đâu?" Lâm Nhược Kỳ rất lo lắng, mới nghe thấy những chữ "Tổ chức sát thủ" và "Ám sát" đã làm cho cô run sợ trong lòng, tạm thời nên chạy đi đâu?

Diêm Hạo quay đầu lại nhìn cánh cửa kim loại đóng chặt, nói: "Chúng ta đi ra ngoài trước, đến lúc đó nói sau. Căn phòng dưới đất này cũng không phải tuyệt đối an toàn, nếu như đối phương phát hiện nơi này, cho dù không có chìa khóa, khẩu lệnh và chỉ tay, nếu cố xông vào cũng có thể. Đi, chúng ta trước từ lối đi bí mật này đi ra ngoài!"

Dứt lời, Diêm Hạo nhìn về phía cánh cửa nhỏ bên cạnh, cô phát hiện đó là cánh cửa trước đó Cơ Liệt Thần đã nói là đường hầm thoát thân.

Nói như vậy, anh đã sớm dự liệu được sẽ có một ngày này sao? Nếu không tại sao lại thiết kế một đường hầm dưới đất như vậy. . . . . .

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Nhược Kỳ càng thêm luống cuống. Cúi đầu rũ mắt nhìn Cơ Liệt Thần đã bất tỉnh, đôi tay không nhịn được che xuống bụng, ánh mắt ngưng tụ, "Được, chúng ta chạy trước. Diêm Hạo, gia đình chúng tôi phải nhờ đến anh rồi."

Diêm Hạo nghiêm nghị, "Mợ chủ nhỏ, xin yên tâm!"

Cùng lúc đó, tại đại sảnh Lư Đăng Bảo số 1.

Phòng khách rất rộng rãi, bộ ghế sa lon to lớn sang trọng đặt ở ngay chính

giữa, bên tay phải là một hồ cá lớn Cơ Liệt Thần mua cho Lâm Nhược Kỳ. Cá ở bên trong rất đẹp, màu sắc rực rỡ, thân mềm mại đẹp mắt, là giống cá chép rất đắt, rất hiếm có.

Lâm Nhược Kỳ đã từng nói Lư Đăng Bảo quá lớn, lạnh lẽo, không có cảm giác là nhà, ngoại trừ chó ngao Tây Tạng hung mãnh, ngay cả động vật nhỏ cũng không có, vì vậy cách không mấy ngày, Cơ Liệt Thần mua cho cô mấy con cá chép. . . . . .

Người đàn ông ngồi ngay chính giữa ghế sa lon, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào những con cá chép, mặc dù hai chân tréo nguẩy, im lặng không lên tiếng vuốt vuốt chân đế một ly rượu đỏ nhưng cả người phát ra lạnh lẽo đáng sợ.

Hơn nữa, trên mặt anh ta mang chiếc mặt nạ đen như khẩu trang, càng tăng thêm lạnh lẽo.

Mà phía dưới chiếc khăn kia có một mặt trời, càng phát ra ánh sáng quỷ dị. . . . .

Ngữa cổ, uống một hơi cạn sạch. Người đàn ông để xuống chân, thân thể nghiêng tới trước, nghiêng đầu nhìn về phía Heber đang quỳ ở ngay phía trước, "Ông già, nói mau, Cậu chủ Cơ nhà ông đi nơi nào?"

Giọng nói rất tang thương, rất trầm thấp, lạnh lẽo thấu xương. . . . . .

Heber cười khẽ một tiếng, ngưng sắc mặt, cười lạnh nói: "Ha ha, tôi sẽ không nói cho cậu, cậu trực tiếp đi tìm đi!"

Đôi mắt như chim ưng phía trên khăn che mặt khẽ nheo lại, đột nhiên cười lạnh, "Không sao, ông không nói tôi cũng sẽ tra được chỗ của anh ta. Hoắc Diệm!"

"Dạ, có tôi." Một người đàn ông khác cao lớn, tóc dài đi ra khỏi bóng tối, cúi đầu khom người đáp lại.

Lãnh Như Phong phất phất tay, "Đi mở ra hệ thống định vị vệ tinh, lập tức tìm ra vị trí Lâm Nhược Kỳ, Cơ Liệt Thần đang ở bên cạnh cô ấy."

"Dạ!"

Nghe vậy, Heber kinh hãi.

Hỏng bét, tại sao Lãnh Như Phong biết chuyện này? Chỉ cần trên người mợ chủ nhỏ còn thiết bị truy tìm Nano làm thành con dấu Liệt Diễm, như vậy Lãnh Như Phong sẽ tìm được cô ấy, cậu chủ của mình cũng khó thoát khỏi một kiếp, vậy phải làm sao bây giờ? Bây giờ cậu chủ còn bất tỉnh, cũng không biết chuyện này. . . . . .

Chuyến đi đảo Bali lần trước, lúc Văn Sương bắt cóc Lâm Nhược Kỳ thì Lãnh Như Phong đang ở trên vách núi đã nghe thấy Lâm Nhược Kỳ nói trên người mình có thiết bị truy tìm. Trong nháy mắt đó, trong lòng anh ta đã có kế hoạch, vì vậy cố ý diễn cảnh tung người nhảy xuống biển. . . . . .

Lãnh Như Phong hừ lạnh một tiếng, từ bên môi tràn ra nụ cười lạnh bạc: Cơ Liệt Thần, có lẽ anh vĩnh viễn không nghĩ tới, có một ngày anh quá thông minh sẽ bị thông minh hại chết, tốn nhiều tiền tạo thiết bị định vị truy tung, kết quả lại bị dùng để đuổi giết mình, ha ha ha, thật là chuyện cười lớn . . . . . .

Sau khi vỗ tay hai tiếng vang dội, từ ngoài cửa bước vào bốn năm tên áo đen, một trong năm tên áo đen cầm đầu nhìn Lãnh Như Phong báo cáo: "Báo cáo lão đại, còn có hai người không tìm được, một cô gái ngoại quốc tên Lynda và một huấn luyện viên Liệt Diễm tên Diêm Hạo!"

Lãnh Như Phong khẽ gật đầu lạnh nhạt nói: "Tiếp tục tìm, theo như quy cũ, gặp người giết ngay!"

Heber hơi ngẩn ra. Một lát sau, cười khẩy nói, "Liệt Diễm không phải dễ dàng bị các người giết như vậy!"

Lời còn chưa dứt, sắc mặt của Lãnh Như Phong trong nháy mắt lạnh lẽo, trừng mắt về phía Heber, "Bắt giặc phải bắt vua trước! Ông già, ông không cần mạnh miệng, tôi biết làm thế nào để nhổ cỏ tận gốc!"

"Cậu!" Heber tức giận, nuốt hận trong lòng thiếu chút nữa không ra thở được, liên tục ho khan vài một tiếng mới thở nổi.

Hai mươi phút sau, Hoắc Diệm quay trở lại.

"Lão đại, đã điều tra được, mục tiêu đang ở gần bờ sông, phía Nam U Linh cốc."

Nghe vậy, Heber thầm kêu không ổn. Cửa ra vào lối đi bí mật trong căn Phòng dưới lòng đất, vừa đúng ở gần con sông U Linh Cốc, xem ra bọn họ đã tìm được hướng đi của cậu chủ và mợ chủ nhỏ rồi. . . . . .

"Rất tốt!" Lãnh Như Phong chợt vỗ tay một cái, bên trong đôi mắt như chim ưng đầy thô bạo.

Nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh ra bên ngoài Tòa thành, cũng không quay đầu lại nói, "Giết lão già kia đi. Về phần Cơ Liệt Thần, tôi muốn tự mình đi giải quyết!" Dứt lời, giống như cơn gió lốc mang theo vài tên áo đen đi khỏi ở bên ngoài phòng.

Ở bên trong nhà Hoắc Diệm gật đầu, "Dạ!"

Trong góc tối, thân thể nhỏ nhắn của Lynda ẩn núp ở bên trong tấm màn đen, mới nghe thấy Lãnh Như Phong nói "Không để lại người sống" thì hận không được lập tức xông tới. Đang lúc vừa mới đứng dậy, cổ tay liền bị người hung hăng níu lại.

Người đàn ông thấp giọng lặng lẽ nói, "Trước hết đừng hoảng hốt, chờ thời cơ thích hợp cứu người cũng không muộn!"

Lynda dừng bước, đột nhiên quay đầu lại nhìn Lôi Thiệu Đình ở phía sau lưng, vẻ mặt khó hiểu và ngạc nhiên, "Lôi Thiệu Đình?"

Lôi Thiệu Đình dùng ngón tay ra dấu "Hư", sau đó khẽ nói, "Như thế này, tôi hỗ trợ cho cô cứu Heber, sau đó tôi đi cứu cậu chủ Cơ"

Con ngươi Lynda tối sầm lại, "Anh đi? Một mình anh làm được hả? Bọn họ nhiều người như vậy. . . . . ."

"Không được cũng phải đi!" Lôi Thiệu Đình nghiêm nghị nói, "Tôi và Lãnh Như Phong còn có một món nợ chưa tính xong, hơn nữa một mình Diêm Hạo mang theo vợ chồng Cậu chủ Cơ, sợ rằng yếu không địch lại mạnh, tôi phải đi."

Vẻ mặt Lôi Thiệu Đình rất dứt khoát, Lynda nhìn thấy được, trong lòng suy nghĩ người đàn ông này nói món nợ kia là gút mắc giữa vợ trước của anh ta và Lãnh Như Phong. . . . . .

Nghe vậy, Lynda suy tư chốc lát, gật đầu một cái. Truyện được dịch trực tiếp

tại diễ̃ღn。đàn。lê。qღuý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Khi Cơ Liệt Thần tỉnh lại, nơi cổ đau đớn làm cho anh có chút bủn rủn mệt mỏi, theo bản năng muốn đưa tay xoa dịu đau đớn.

Vừa mới giơ tay lên, chỗ cổ tay bị ghìm chặt, cảm giác đau đớn ập tới. Một giây kế tiếp, Cơ Liệt Thần nhanh chóng ý thức được, hai tay mình bị hạn chế hoạt động tự do, dường như bị thứ gì trói lại.

Đột nhiên mở mắt, phát hiện hai tay hai chân của mình cũng bị người buộc lệch ra đặt ở một bên gốc cây, căn bản không có cách cử động thoải mái.

Cơ Liệt Thần xù lông dùng hết sức giãy giụa vẫn vô ích, rốt cuộc dừng lại.

"Đáng chết!" Hung tợn mắng một câu, nhìn quanh bốn phía.

"Thần, anh đã tỉnh! Đừng cử động, cổ tay sẽ bị sợi dây cọ rách đấy!" Lâm Nhược Kỳ đau lòng đưa tay đè lại hai tay hai chân Cơ Liệt Thần ra sức giãy giụa.

Cơ Liệt Thần dừng lại giãy giụa, thở hổn hển từng ngụm, "Nhược Kỳ, nhanh giúp anh cởi dây ra, ngoan, nghe lời anh, bọn Heber vẫn còn ở trong tòa thành, anh không thể một mình chạy trốn!"

Theo bản năng Lâm Nhược Kỳ quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông cao lớn phía sau lưng.

"Diêm Hạo, làm thế nào? Thần tỉnh rồi, muốn trở về." Dĩ nhiên, Lâm Nhược Kỳ không hy vọng Cơ Liệt Thần trở về nhưng trong lòng cô rất rõ ràng tại sao anh muốn trở về.

"Không được, Heber nói cho dù là bị cậu chủ mắng chết, đánh chết cũng phải trói lại không để cậu chủ chạy đi!" Diêm Hạo trầm giọng trả lời, ngẩng đầu nhìn về phía Lư Đăng Bảo, tiếp tục nói, "Mợ chủ nhỏ, thân thể cô cảm thấy như thế nào? Nghỉ khỏe chưa, chúng ta tiếp tục đi."

"Ừ. . . . . Được rồi." Lâm Nhược Kỳ muốn đỡ Cơ Liệt Thần.

"Bà xã ngoan, giúp anh cởi ra dây trói." Cơ Liệt Thần cố nhịn, muốn lừa gạt Lâm Nhược Kỳ, "Bà xã, em hi vọng nhìn thấy chồng em là người đàn ông vô

tình vứt bỏ bạn bè và người nhà sao? Đối với anh, những thành viên Liệt Diễm không chỉ là thủ hạ của anh mà kể từ khi huấn luyện tới nay, bọn họ cũng giống như Heber, đều trở thành bạn bè của anh, người nhà của anh, anh không thể để bọn họ liều mạng. Hơn nữa, Lãnh Như Phong muốn giết chỉ có một mình anh, anh không thể hy sinh bọn họ. . . . . ."

"Anh nói Lãnh Như Phong? !" Lâm Nhược Kỳ hoảng sợ, "Anh nói người đuổi giết chúng ta chính là Lãnh Như Phong? ! Làm sao có thể. . . . . Anh ta, không phải anh ta đã chết rồi sao?"

"Anh ta còn chưa chết! Anh ta giả chết!" Diêm Hạo cắn răng nghiến lợi đáp lại, "Tên nhóc Lãnh Như Phong kia là kẻ gian trá giảo hoạt, tiểu nhân hèn hạ, lần này giở thủ đoạn ác như vậy. . . . . ."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ im lặng, không thấy gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ chớp đôi mắt đọng lệ nhìn Cơ Liệt Thần.

Cô đoán: Lãnh Như Phong đột nhiên làm như vậy, phần lớn có lẽ là vì cô. . . . . .

Nghĩ lại dường như không thể tin được, rất điên cuồng, nhưng xâu kết tất cả mọi chuyện lại với nhau dường như có lý. Nhưng cô không hiểu, mình và Lãnh Như Phong tiếp xúc cũng không nhiều, cho dù khi còn bé có quen biết, chỉ như vậy mà anh ta sinh ra tình cảm với cô thật thì không thể tin nổi. . . . . .

Hai mắt đẫm lệ nói, "Thần, mặc dù em không hi vọng bọn Heber vì anh mà chết nhưng em cũng không hi vọng anh đi chịu chết vô ích. . . . . ."

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần càng nóng nảy hơn, anh thực sự rất vội, ngoại trừ lo lắng an nguy của bọn họ Heber, còn có những chuyện khác cũng rất quan trọng, đó chính là con chíp!

Anh phải trở về Lư Đăng Bảo số 1 lấy con chíp, tác dụng của con chíp có thể kết nối với hệ thống định vị vệ tinh và thiết bị truy tìm dấu ấn Liệt Diễm trên người Lâm Nhược Kỳ. Nếu không lấy ra, cho dù tắt đi hệ thống định vị vệ tinh, nếu để Lãnh Như Phong lấy được con chíp, như vậy con chíp có thể thông qua điện thoại di động và các loại truyền thông thu được tín hiệu vệ tinh tìm kiếm mục tiêu. . . . . .

Nói một cách khác, tác dụng của con chíp không khác gì hệ thống định vị vệ

tinh nhưng có chỗ khác biệt, con chíp nhanh và thuận tiện hơn, tuy rằng không rõ ràng và chính xác hơn hệ thống định vị vệ tinh. Cho nên, hiện tại anh lo lắng chính là: cho dù Nhược Kỳ chạy trốn tới nơi nào, chỉ cần có con chíp trong tay, cho dù tắt đi hệ thống định vị vệ tinh, Lãnh Như Phong cũng có thể tìm được cô! Vốn Cơ Liệt Thần ra khỏi phòng dưới đất chính là muốn đi lấy con chíp trước, ai ngờ còn chưa kịp làm việc này liền bị Diêm Hạo cho đánh ngất xỉu.

"Diêm Hạo! Tôi là người cầm đầu Liệt Diễm, cậu dám không nghe lệnh của tôi? !" Ánh mắt Cơ Liệt Thần thu lại, lạnh lùng quát to, lạnh lẽo nói: "Nhanh cởi dây trói cho tôi, tôi phải trở về lấy con chíp!" Anh vừa nói, vừa ra sức giãy giụa.

"Con chíp?" Diêm Hạo nghe xong cũng thầm kêu một tiếng không ổn.

Thật hỏng bét, con chíp?

"Lão đại? Vậy lúc nảy cậu muốn đi. . . . . Lấy con chíp sao?"

"Nói nhảm!"

Dĩ nhiên, cũng không phải chỉ mỗi một chuyện con chíp. Thật ra, trong lòng Cơ Liệt Thần hiểu rất rõ, nếu như đối phương thật sự muốn tiêu diệt Liệt Diễm, sợ rằng muốn giết không chỉ một mình Cơ Liệt Thần anh. Nhưng trơ mắt nhìn thủ hạ của mình chết mà mình lại chạy trốn như vậy, Cơ Liệt Thần anh không làm được!

"Nhược Kỳ, nhanh cởi dây trói cho anh, nghe lời! Có nghe không? Nếu không sẽ còn không kịp nữa!" Anh càng nghĩ càng gấp gáp, sức lực giãy giụa càng lúc càng lớn, da cổ tay bị sợi dây xù xì cắt rách cũng không biết.

Lâm Nhược Kỳ trơ mắt nhìn anh giãy giụa rách cổ tay, vô cùng đau lòng nhưng vẫn còn mờ mịt.

"Anh nói con chíp? Là cái gì vậy?" Cô mờ mịt hỏi.

Diêm Hạo nhíu nhíu mày, "Con chíp có tác dụng giống như hệ thống định vị vệ tinh, chỉ có khác một điều là nó nhanh và thuận tiện hơn, có thể cắm vào trong điện thoại di động, thông qua tín hiệu điện thoại di động tìm thấy được tung tích của cô. . . . . ."

Lời nói đến một nửa, anh ta dừng lại không nói tiếp, Lâm Nhược Kỳ cũng có thể nghe rõ.

Cơ Liệt Thần gật đầu một cái, vẻ mặt nghiêm túc nói với Lâm Nhược Kỳ, "Nhược Kỳ, vì con của chúng ta, vì Heber, anh phải trở về, không phải anh muốn bỏ lại một mình em nhưng vì đây là trách nhiệm của anh, anh không thể bỏ mặc, em hiểu không?"

"Thần. . . . . Em không muốn anh có chuyện, không muốn. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ lắc đầu khóc không thành tiếng.

Biết rõ bây giờ Lư Đăng Bảo rất nguy hiểm, cô làm sao chịu để cho anh đi? Đợi chút. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ ngừng khóc, cô bỗng chốc nghĩ ra cái gì.

Nếu như cần con chíp mới có thể tra ra tung tích của cô, như vậy nếu không có thiết bị truy tung, cho dù có con chíp, cũng không tra được tung tích của cô không phải sao?

Nghĩ đến đây, cô đưa tay sờ sờ đầu vai phải của mình, dấu ấn Liệt Diễm đã không còn đau, giống như đã tan vào bắp thịt trong thân thể của cô. Nhưng, cái này không phải là bộ phận trong cơ thể cô, nếu có thể khảm vào, vậy cũng có thể lấy ra chứ?

Cô đột nhiên nhớ tới lần đó tại bờ biển gần vách đá ở đảo Bali, thiếu chút nữa bị Văn Sương dùng lưỡi đao khoét đi Dấu ấn Liệt Diễm trên vai cô. . . . . .

Ánh mắt ngưng tụ, hạ quyết tâm nói, "Diêm Hạo, trên người anh có đao không?"

Nếu cái dấu ấn này mang đến tai nạn, cô thà rằng không muốn!

"Đao?" Trong thoáng chốc, Diêm Hạo chưa kịp phản ứng, bối rối chốc lát, trả lời, "Ách. . . . . Có thì có. Nhưng mợ chủ nhỏ, cô muốn lấy đao làm gì? Cô. . . . . .muốn cắt dây trói cho lão đại sao?"

"Lấy ra!" Lâm Nhược Kỳ cao giọng cắt lời Diêm Hạo. Ánh mắt ngưng tụ, tay đã đưa ra, lòng bàn tay mở ra trước mặt Diêm Hạo.

Cơ Liệt Thần đột nhiên quay đầu lại, dường như một chút kiên nhẫn bị lời nói đột ngột của Lâm Nhược Kỳ làm cho tan rã. Anh mím chặt môi mỏng, rét lạnh ngưng mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ, lạnh lùng nói: " Lâm Nhược Kỳ, em muốn lấy Liệt Diễm ra thật sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Anh hiểu rõ ràng suy nghĩ trong trái tim của cô. Khoét đi dấu ấn, không thể nghi ngờ là tự tổn thương chính cô!

Làm như vậy, anh tuyệt không cho phép!

Diêm Hạo cũng khó xử nhìn cô, "Mợ chủ nhỏ, cô không thể làm như vậy, cậu chủ . . . . . ."

Lời của Diêm Hạo còn chưa dứt, pằng, pằng, pằng, tiếng súng vang lên bắn càn quét tới đây, chỉ cần sai lệch một phân, bắn trúng vào trên người của Diêm Hạo! Tiếng súng vang vọng trong rừng cây, mấy con chim nhỏ ẩn nấp dưới táng cây lớn giật mình rối rít cất cánh bay đi. Lâm Nhược Kỳ dừng lại động tác trong tay, trái tim lập tức treo đến cổ họng, tầm mắt nhanh chóng nhìn về phía phát ra tiếng súng. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ๏n。đàn。lê。q๏uý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Chăm chú nhìn kỹ, hoảng hốt!

. . . . . Là mấy tên áo đen!

Người cầm đầu mang mặt nạ màu đen, dưới mặt có một mặt trời chói mắt!

Người đàn ông này. . . . . Anh ta là Lãnh Như Phong? !

Lâm Nhược Kỳ cẩn thận quan sát thân hình của anh ta, có chút giống anh ta, có chút không giống. . . . . .

Cơ Liệt Thần nghe thấy tiếng súng, trong lòng đã lạnh một nửa. Hỏng bét, tình huống xấu nhất đến rồi!

Cũng may, Nhược Kỳ đã giúp anh cởi dây thừng trên chân, Cơ Liệt Thần vừa chậm rãi xoay người, vừa nhanh chóng cởi ra dây thừng trong tay, cũng lặng yên kéo Lâm Nhược Kỳ che chở ở phía sau. . . . . .

Mấy tên áo đen đã lao tới trước, mấy họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào huyệt Thái Dương của ba người!

Cơ Liệt Thần và Diêm Hạo đang muốn ra tay, có người lớn tiếng dọa người rồi.

"Tất cả không được nhúc nhích!" Giọng nói của Lãnh Như Phong vẫn nguội lạnh, đang khi nói chuyện, người đã đi tới bên cạnh Lâm Nhược Kỳ.

Một bàn tay chợt đưa ra, bắt được cổ tay Lâm Nhược Kỳ, cũng không quan tâm cô đau hay không đau liền kéo mạnh đến bên cạnh mình, gót chân Lâm Nhược Kỳ đứng không vững hơi lảo đảo một chút, đầu lập tức cảm thấy choáng váng.

Một khắc kia, Lâm Nhược Kỳ tin. Thì ra, Lãnh Như Phong thực sự không chết. Thái độ Lãnh Như Phong cứng rắn như vậy, không phải Lãnh Như Phong thì là ai?

"Lãnh Như Phong! Anh buông tôi ra!" Cô mắng ra tiếng.

Trong lòng Lãnh Như Phong cứng lại.

Mình còn mang mặt nạ, cô làm sao biết thân phận của mình? Nghĩ lại, trong lòng đã hiểu.

Lãnh Như Phong liếc mắt nhìn sắc mặt tái xanh của Cơ Liệt Thần, mỉa mai cười cười, dứt khoát lấy xuống mặt nạ của mình, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng, "Ha ha, Cậu chủ Cơ, thì ra anh đã biết."

Mặc dù ánh mắt nhìn Cơ Liệt Thần nhưng bàn tay nắm chặt cổ tay Lâm Nhược Kỳ cũng không buông lỏng.

"A. . . . ." Bởi vì bị lôi kéo thật mạnh, cổ tay của Lâm Nhược Kỳ cũng bị anh ta túm đau đớn, không nhịn được phát ra tiếng kêu.

Thấy thế, Cơ Liệt Thần cắn chặt răng nói, "Buông cô ấy ra!" Không để ý sau lưng còn có họng súng chống vào đầu của mình, Cơ Liệt Thần muốn xông lên, trong đôi mắt lẩn quẩn vẻ mặt của Lâm Nhược Kỳ bị Lãnh Như Phong túm đau đớn. . . . .

Trong lòng anh giống như bị đao cắt, hận không được lập tức bay qua, tay không đoạt lại cô gái của mình! Nhược Kỳ của anh, bà xã của anh, cô gái anh yêu tận xương cốt!

Càng nghĩ như vậy, sức lực trong tay Cơ Liệt Thần càng sâu, quả đấm nắm thật chặt, khớp xương trắng bệch, cả người tức giận giống như con thú bị nhốt, quát lên, "Lãnh Như Phong, tôi nói anh buông cô ấy ra! Muốn đánh muốn giết thì nhằm vào tôi đây!"

Lâm Nhược Kỳ lo lắng nhìn người đàn ông của mình, anh còn bị thương, mới vừa rồi giãy giụa, hơn nữa như bây giờ bị kích động, cô lo lắng vết thương mới vừa khép lại, sợ rằng phải rướm máu rồi. . . . . .

"Thần, anh. . . . . ." Cô lầm bầm kêu.

Nhưng lời còn chưa dứt, bịch một tiếng, Lãnh Như Phong nhấc chân đá vào bụng của Cơ Liệt Thần, nhất thời Cơ Liệt Thần rên lên một tiếng, một nửa thân thể cũng quỳ trên mặt đất.

"Lão đại!"

"Thần!"

Lâm Nhược Kỳ và Diêm Hạo đều không hẹn cùng hoảng sợ lo lắng nhìn về phía Cơ Liệt Thần, sắc mặt anh trắng bệch, một đá kia nhất định là muốn đá vào chỗ yếu hại. Nhìn ra được anh đang gượng chống đỡ, dù sao bị thương còn chưa khỏi hẳn, chỉ mới ba ngày thôi. . . . . .

Chỉ thấy Cơ Liệt Thần nhíu mày rậm chịu đựng đau nhức, nhưng cuối cùng không có nhịn được, "Phốc" phun ra một ngụm máu tươi, vừa đúng phun ở bên chân của Lâm Nhược Kỳ!

"Thần!" Lâm Nhược Kỳ hoảng sợ thét chói tai. Cô chợt quay đầu, tức giận hướng nhìn Lãnh Như Phong.

Anh ta cười lạnh một tiếng, "Một đá này là trả hết cho một quyền kia ở đảo Bali. Đều nói dưới đầu gối đàn ông có hoàng kim, không ngờ Cậu chủ Cơ dễ dàng quỳ gối trước mặt tôi, thật là hiếm, hiếm a."

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần chợt ngẩng đầu đang muốn giùng giằng đứng lên, lại bị hai tên áo đen sau lưng nắm hai cánh tay, hai chân cũng bị đối phương giẫm chặt, không thể động đậy. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy trong lòng đã muốn cùng chết với Lãnh Như

Phong. Quả nhiên cô quật cường cũng gan lớn, thấy Cơ Liệt Thần bị người đè quỳ xuống đất, vô cùng đau lòng, đồng thời cố hết sức hung hăng dùng đầu của mình đập vào sống mũi Lãnh Như Phong, hơn nữa đập rất mạnh!

Một màn này, tuyệt đối không có bất cứ ai tưởng tượng nổi!

Độ cứng của cái trán dĩ nhiên là cứng hơn so với sống mũi, huống chi dưới tình thế cấp bách Lâm Nhược Kỳ dùng hết 100% sức lực, một cái đụng này làm cho đôi mắt Lãnh Như Phong nổ đom đóm, nước mắt cũng chảy ra. . . . . .

"Em!" Bầu không khí chùng xuống.

Trán của Lâm Nhược Kỳ bị đụng rất đau nhưng cô biết rõ sống mũi của Lãnh Như Phong nhất định cũng bị đụng rất đau!

Theo bản năng anh ta buông lỏng bàn tay nắm cổ tay của cô, bưng kín sống mũi của mình, máu tươi lập tức từ trong lỗ mũi phun ra. Sắc mặt anh ta lạnh lẽo, quát lên, "Em có tin tôi một phát súng giết chết anh ta hay không!"

Ánh mắt Lâm Nhược Kỳ đông lại, lập tức trả lời, "Tôi tin! Tôi đương nhiên tin! Nếu anh ấy chết rồi, Lâm Nhược Kỳ tôi cũng sẽ không sống tạm!"

Nghe vậy, dường như tình cảm Lãnh Như Phong cất giấu trong đáy lòng nhiều năm lúc này bị cô cứng rắn khơi dậy, cổ tay vô tình vung lên, Lâm Nhược Kỳ không đề phòng Lãnh Như Phong vung tay, thân thể lảo đảo hai cái không đứng vững, đặt mông ngồi trên mặt đất, nhất thời bụng đau đến đổ mồ hôi hột. . . . . .

Thấy thế, Diêm Hạo nhanh tay lẹ mắt, vội vàng từ bên mình nhảy chồm lên, nhào tới Lãnh Như Phong. Đáng tiếc, Lãnh Như Phong phản ứng cũng không chậm hơn anh ta, nhìn thấy Diêm Hạo đánh tới, anh ta giơ súng lên, pằng pằng hai phát đạn bắn ra trúng ngay giữa hai bên đầu gối của Diêm Hạo. . . . . .

Cơ Liệt Thần nóng nảy, "Nhược Kỳ! Diêm Hạo!"

Bên này, Lâm Nhược Kỳ đã không còn hơi sức lên tiếng. Cảm giác đau đớn kịch liệt nơi bụng cô đã trải qua một lần, trong lòng không khó đoán chuyện gì xảy ra. Thân thể cô vốn không quá tốt, lúc này bởi vì đau nhức, suy yếu giơ tay lên ôm bụng, động tác cũng hết sức chậm chạp, dường như cử động

mạnh một chút xíu, đau đớn sẽ càng tăng lên. . . . . .

Mắt thấy cô gái của mình và người anh em tốt của mình đều bị thương, Cơ Liệt Thần đã không cách nào ngồi yên chờ bị đập chết, giống như Lâm Nhược Kỳ đã nói, cho dù phải chết cũng không sợ hãi.

Thừa dịp đối phương không đề phòng bị, hai tay của Cơ Liệt Thần sờ về phía bên chân, bên trong giày da anh có giấu thanh chủy thủ, nắm chắc thời cơ, anh chợt rút ra chủy thủ! Quay người lại, chủy thủ sắc bén trực tiếp vạch về phía hai người ở sau lưng, một đao cắt đứt cổ họng, ngã xuống đất bỏ mình. . . . . .

Chỉ tiếc, anh không thể cùng một lúc phát ra mấy chủy thủ, mà tốc độ đâm đao vĩnh viễn không thể nào nhanh hơn tốc độ bắn súng! Đang lúc Cơ Liệt Thần chuẩn bị đâm chủy thủ lần nữa, súng của Lãnh Như Phong đã chuẩn xác bắn ra!

Pằng một tiếng, vừa đúng bắn trúng vai phải của Cơ Liệt Thần!

"Ưmh. . . . ." Nhất thời, trên vai phải của anh xuất hiện một lổ máu, dòng máu đỏ tươi lập tức phun ra!

"Thần. . . . ." Lâm Nhược Kỳ đau lòng kêu lên, tiếc rằng không làm gì được, bụng càng lúc càng đau, cô cố gắng bò tới anh, tay bởi vì đau đớn khẽ run lên. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn。đàn。lê。quý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Lãnh Như Phong liếc mắt nhìn Cơ Liệt Thần bị thương nghiêm trọng, lạnh lùng mỉa mai nói: "Cơ Liệt Thần, không cần giãy giụa nữa, anh đã thua!"

Cơ Liệt Thần che vết thương trên vai, anh bỏ qua lời của Lãnh Như Phong, quay đầu lại, ngưng mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ, thở hổn hển khó khăn nói: " Nhược Kỳ, em đừng tới đây. . . . . Anh...anh không có việc gì."

Mới vừa nói xong, phun ra một ngụm máu tươi. . . . . .

"Không! Thần. . . . ." Lâm Nhược Kỳ đau lòng khóc thành tiếng, lần đầu tiên cảm giác mình không thể ra sức, mắt thấy trên thân người đàn ông mình yêu từng giọt máu đỏ tươi rơi xuống, đau lòng đến tột đỉnh!

Tình thế, phút chốc nghịch chuyển. Nhưng sau một giây xuất hiện chuyển

biến!

Chỉ nghe pằng, pằng hai tiếng súng vang lên, mấy tên thủ hạ áo đen của Lãnh Như Phong ngã xuống!

Hai phát, cũng chỉ có hai phát đạn mà thôi, gào rít lướt qua từ bên tai Lãnh Như Phong, anh ta nghe rất rõ ràng, quay đầu lại nhìn kỹ, hai phát đạn vừa đúng bắn trúng đầu của bọn họ ! Trong lòng Lãnh Như Phong hoảng hốt, đang muốn quay đầu nhìn rõ người tới nhưng chợt nghe một giọng nam vang vang truyền đến.

"Cậu chủ Lãnh, hiện tại đã nói thắng bại dường như còn quá sớm a."

Nghe vậy, con ngươi Lãnh Như Phong co lại, hơi thở chết chốc đột nhiên dâng lên, có một giây chần chờ. Cái gì? ! Lại là. . . . . Lôi Thiệu Đình? ! Tại sao anh ta ở Lư Đăng Bảo?

Lãnh Như Phong thầm hạ quyết định, tạm thời không nghĩ đến chuyện này, chỉ rũ mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ vẫn ngồi sững trên đất, lạnh lùng nói "Xin lỗi, Nhược Kỳ."

Dứt lời, đưa tay níu lại cánh tay của cô, chợt kéo lên thân thể nhỏ nhắn của Lâm Nhược Kỳ. Nhưng đúng vào lúc này, cách đó không xa, trong tay Lôi Thiệu Đình bất chợt giương lên cái gì đó dường như giống như ống tiêm tà tà đâm vào gáy Lãnh Như Phong. . . . . .

Lãnh Như Phong phản ứng rất nhanh nhẹn, lập tức xoay người, súng bắn vào Lôi Thiệu Đình.

Nhưng rất nhanh, trong khoảnh khắc đó, anh ta cảm giác mãnh liệt ý thức của mình bắt đầu có chút mơ hồ, tay chân hơi mất sức, trong lòng cứng lại, nhất thời hiểu ra . . . . . hỏng bét, mới vừa rồi Lôi Thiệu Đình tiêm thuốc mê!

Trong lúc bất chợt, Lãnh Như Phong có một loại dự cảm chẳng lành. . . . . .

Nhưng mặc dù như thế anh ta vẫn còn tỉnh táo, lúc này tuyệt đối không thể ngủ mất. . . . . .

Anh ta nhanh chóng rút ra chủy thủ trên người, nhắm bắp đùi của mình đâm xuống một đao. Đau đớn, kích thích tế bào thần kinh của anh ta, ép buộc ý

thức của anh ta giữ tỉnh táo trong chốc lát.

Thấy thế, trong trái tim của Cơ Liệt Thần hơi chìm xuống.

Lãnh Như Phong có thể ra tay ác độc với bản thân mình, khó tránh khỏi anh ta sẽ làm ra chuyện tàn nhẫn với Nhược Kỳ.

Anh quát to, "Lãnh Như Phong! Nhanh cứu Nhược Kỳ, anh làm như vậy sẽ hại chết cô ấy!"

Cơ Liệt Thần không có lừa gạt Lãnh Như Phong, bây giờ tình trạng của Lâm Nhược Kỳ thực sự rất yếu, tinh thần của cô bởi vì đau đớn đã trở nên tê liệt chậm lụt, một khi tinh thần không cách nào ủng hộ, ý thức sẽ bị gián đoạn rơi vào rối loạn, cả người cũng vì đau đớn mà tuôn mồ hôi đầm đìa, sắc mặt trắng bệch như một tờ giấy trắng.

Không chỉ như thế, Cơ Liệt Thần kinh hãi phát hiện ra, nơi ống quần sát bắp đùi Lâm Nhược Kỳ, dường như có chất lỏng màu đỏ sậm chảy ra. . . . . .

"Nhược Kỳ, em làm sao vậy? !" Dưới tình thế cấp bách, anh không để ý mình bị thương ở đầu vai, cố gắng muốn di chuyển về phía cô.

Nhưng hành động như vậy rõ ràng kích thích Lãnh Như Phong, anh ta trực tiếp cầm súng chống trên huyệt Thái Dương của Lâm Nhược Kỳ, quát lên, "Tất cả đừng tới đây!" Nói xong, kéo Lâm Nhược Kỳ di chuyển đến bờ sông.

"Lãnh Như Phong, anh đang làm gì! Mau thả Nhược Kỳ!" Cơ Liệt Thần cao giọng quát nhưng không dám có bất kỳ động tác gì, lo lắng hành động của mình sẽ kích thích cho Lãnh Như Phong làm ra bất cứ chuyện gì thương tổn Nhược Kỳ.

Thật ra, Lãnh Như Phong cũng không phải thật muốn làm gì Nhược Kỳ nhưng bị tình thế ép buộc nghiêm trọng, anh ta chỉ mượn từ chuyện này kéo dài thời gian mà thôi, nếu anh ta đoán không sai, sẽ có thủ hạ khác chạy tới, chỉ sợ rằng anh ta có thể kiên trì cho đến lúc đó hay không. . . . . .

Trong lòng thật sự có chút luống cuống, Lãnh Như Phong còn nhớ rõ mình đã hứa với Lãnh Kiêu Hùng, chỉ thành công tuyệt đối không thất bại, nhưng. . . . . Anh ta thật có thể thành công sao?

Không! Tuyệt đối không thể thua! Lãnh Như Phong lập tức đè xuống một chút dao động trong lòng!

Ánh mắt ngưng tụ, theo bản năng nắm chặt cổ của Lâm Nhược Kỳ, thân thể cũng không nhịn được thối lui đến bên vách núi nhưng không nghĩ rằng động tác này đưa đến hậu quả ngay cả mình cũng không có dự liệu được . . . . . .

"A. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ trượt chân, thét chói tai cùng lúc cả người rơi xuống vách núi!

"Không! Nhược Kỳ. . . . . ." là Cơ Liệt Thần! Anh nhanh tay lẹ mắt quên mình nhào tới, đang lúc chỉ mành treo chuông như có kỳ tích bắt được Lâm Nhược Kỳ!

Trong nháy mắt này, mọi người cũng bị giật mình! Bao gồm Lãnh Như Phong sẩy ra làm cho Lâm Nhược Kỳ rơi xuống vách núi !

"Nhược Kỳ. . . . . ." Anh ta ngạc nhiên.

Lãnh Như Phong rất nhanh phản ứng kịp, lập tức phát hiện lúc này tình hình có lợi cho mình. Hai đầu gối của Diêm Hạo bị trúng đạn căn bản không thể cử động, Cơ Liệt Thần đang nắm Lâm Nhược Kỳ căn bản không thể quan tâm chuyện khác, chỉ có Lôi Thiệu Đình ở sau lưng.

Nghĩ đến đây, Lãnh Như Phong thừa dịp Lôi Thiệu Đình bị phân tâm trong nháy mắt vì Lâm Nhược Kỳ rơi xuống vách núi đã nhạy bén làm ra quyết định nhanh nhất nhưng cũng là quyết định cả đời này anh ta hối hận không dứt. . . . . .anh ta trở tay cầm súng nhắm ngay Lôi Thiệu Đình!

Hai người cũng bất phân thắng bại.

Lôi Thiệu Đình cũng gấp gáp, anh ta muốn đi giúp Cơ Liệt Thần muốn kéo Lâm Nhược Kỳ nhưng Lãnh Như Phong bắn về phía anh ta . . . . . .

Diêm Hạo cũng gấp gáp, đáng tiếc hai chân anh ta đều trúng đạn, chỉ sợ nửa người đều phải tàn phế, vết thương bị đạn bắn cảm giác đau rát mãnh liệt kích thích thần kinh của anh ta, trước mắt đã sớm mơ hồ, mồ hôi lạnh tuôn ra, không nhìn thấy rõ bất kỳ cái gì, chỉ có thể lắng nghe mới biết lúc này xảy ra chuyện gì. . . . . .

Dưới tình huống không có người trợ giúp, Cơ Liệt Thần chỉ một thân một mình muốn nắm chặt Lâm Nhược Kỳ kéo cô lên nhưng không thể làm được. Huống chi anh đã trúng vết đao và vết thương đạn bắn rất nặng, đừng nói cứu Lâm Nhược Kỳ, chỉ sợ chịu đựng thêm một phút cũng là có lòng mà không có sức, thậm chí có thể ngay cả chính anh cũng rơi xuống vách đá nguy hiểm. . . . . .

Nhưng Cơ Liệt Thần không muốn bỏ lại cô, cho dù tay của anh bị bẻ gãy, cho dù tay của anh sẽ tàn phế, cho dù anh phải chết, chỉ cần có thể cứu được cô, anh cũng sẽ không để cho cô có chuyện! Bởi vì cô không biết bơi, cô rất sợ lạnh, cô còn mang thai. . . . . .

Không được, Cơ Liệt Thần cắn chặt răng lắc đầu một cái, chỉ cần anh còn một chút hơi sức, anh vẫn sẽ tóm chặt lấy cô cũng không buông tay!

"Nhược Kỳ, nắm chặt anh...anh sẽ cứu em lên!" Truyện được dịch trực tiếp tại diễ̃ღn。đàn。lê。qღuý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Nhưng vết thương đạn bắn trên vai phải của Cơ Liệt Thần bởi vì sức kéo quá mạnh máu chảy ra nhiều hơn, máu đỏ tươi theo cánh tay của anh chảy xuống, chảy xuống, chảy đến trong bàn tay của anh tóm lấy cô, tay của hai người bị máu tươi thấm ướt, máu theo ngón tay của Lâm Nhược Kỳ, từng dòng chảy xuống cánh tay của cô. . . . . .

Thân thể anh treo một nửa bên vách núi, nếu như xuống thêm một chút nữa, ngay cả anh cũng có thể rơi xuống vách đá. Tay của anh đang phát run, máu trên vai và trên khóe miệng anh vẫn không ngừng chảy, thậm chí cô có thể nhìn thấy ươn ướt trong mắt anh, nhìn thấy bất lực trong mắt anh. . . . . .

Máu ướt nhẹp làm cho tay của hai người càng thêm trắng, hơi sức cũng bị yếu đi, ngay cả cảm giác cầm níu cũng dần dần biến mất. Rõ ràng, Cơ Liệt Thần cũng cảm thấy được chuyện này, anh hung hăng cắn chặt răng, hét lớn một tiếng muốn nhờ vào đó bộc phát ra hơi lực không còn gì cả . . . . . .

"A . . . . . ."

Tiếng gào thét như đau thấu tim gan, giống như đang khiêu chiến cùng số mạng, muốn dốc hết sức lực xoay chuyển trời đất nhưng anh càng muốn nắm chặt cô, lại càng phát hiện không có sức, tay của cô càng lúc càng lỏng, thân thể của cô dường như càng lúc càng rơi xuống vách núi.

"A . . . . . "

Lại một lần nữa rống to, gương mặt đẹp trai của Cơ Liệt Thần bởi vì giận dữ phát lực mà trở nên vặn vẹo, sắc mặt đỏ bừng, gân xanh trên trán cũng nổi lên. . . . . .

Nhìn thấy Cơ Liệt Thần như vậy, Lâm Nhược Kỳ đau lòng không thôi. Cô không nhịn được khóc, cô biết suy nghĩ trong trái tim của anh nhưng cô không cho phép anh làm như vậy, cô không thể làm như vậy. Anh muốn chết cùng cô, không bằng hiện tại giết cô đi. . . . . .

"Không cần, Thần, anh buông em ra, anh như vậy cũng sẽ rơi xuống. . . . . ." Cô khóc nói, trong mắt đã sớm mơ hồ, nước mắt theo hai má chảy xuống bên tai.

Cô thật sự không ngờ, có một ngày, hai người bọn họ dùng phương thức này tách ra. . . . . .

"Không thể nào! Anh tuyệt đối sẽ không buông tay!" Cơ Liệt Thần hét lớn..., trong mắt đều là quyết tuyệt tàn khốc, "Lâm Nhược Kỳ, nếu em dám đi tìm chết, cả đời anh cũng sẽ không tha thứ cho em!"

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ đã cảm thấy thỏa mãn, thật thỏa mãn. . . . . .

Cả đời này, có bao nhiêu người được một người thương yêu như vậy? Có bao nhiêu người có thể yêu một người, yêu đến nỗi vì đối phương đi tìm chết?

Anh có thể làm được, cô cũng có thể làm được, chỉ cần là vì anh, có gì mà không thể. . . . . .

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Kỳ ngừng khóc, ngược lại, trên mặt từ từ hiện lên nụ cười, nụ cười kia như thoáng qua, sau đó giống như ánh mặt trời, giống như ngàn vì sao rơi vào trên mặt của cô, thê lương buồn bã làm rung động lòng người. . . . . .

"Thần, hứa với em, phải sống thật tốt, không cần nhớ em, nhất định phải quên em. . . . . ." Nói xong lời cuối cùng, chính cô cũng nghẹn ngào.

Đúng vậy, cô nói không được, lời nói tàn nhẫn như vậy làm sao cô có thể nói

ra đây?

Nhưng cô không thể không nói. . . . . .

Cô nhẹ nhàng nói ra những lời này, bên môi tràn ra nụ cười xinh đẹp, "Thần, buông em ra, xem như chưa bao giờ gặp nhau. Không cần nhớ em, hoàn toàn quên em. . . . . Anh nhất định phải sống thật tốt. . . . . ."

Trời mới biết, cô thực sự muốn nói là: Thần, em yêu anh, em thật sự rất yêu yêu anh, chỉ mong kiếp sau vẫn có thể gặp lại anh, vẫn có thể làm người vợ bé nhỏ của anh. . . . . .

Tuyệt vọng trong mắt của Lâm Nhược Kỳ, Cơ Liệt Thần há có thể không nhìn ra. Anh nhìn ra Lâm Nhược Kỳ một lòng muốn hy sinh mình, không để anh rơi xuống theo cô. Canh chừng nụ cười của cô, đáy trái tim của Cơ Liệt Thần lạnh lẽo, "Không! Nhược Kỳ, em hãy nghĩ đến con của chúng ta, nghĩ đến những ngày du lịch trăng mật của chúng ta, nghĩ đến hy vọng trong tương lai chúng ta, ngàn vạn đừng chết! Có nghe thấy không! Anh không cho em chết! Anh nói rồi, chỉ cần em dám đi tìm chết, anh sẽ hận em cả đời! Không, kiếp sau! Kiếp sau nữa cũng sẽ hận em!"

Nhưng đang khi nói chuyện, tay của cô đã từ giữa ngón tay anh buông ra, thân thể nhỏ nhắn như tờ giấy nhanh chóng rơi dưới vách núi! Như một cánh bướm, nhẹ nhàng rơi xuống dưới, khuôn mặt mỉm cười rất nhanh biến mất ở trước mắt anh, cho đến khi rơi vào trong nước văng lên bọt nước chói mắt. . . . . .

Người đàn ông khàn khàn tiếng thét lên, "Không. . . . . Nhược Kỳ. . . . . ."

Khắp sơn cốc, đều là tiếng gào thét cực kỳ bi thương của Cơ Liệt Thần, vang vọng rất lâu. . . . . .

Khi Lynda và Heber vội vã chạy tới bờ sông thì vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng làm cho người ta đau đớn đến không muốn sống . . . . . .

"Cậu chủ, mợ chủ nhỏ. . . . . ." Heber rơi nước mắt tuổi già, "Thật xin lỗi, là chúng tôi đã tới chậm. . . . . ."

"Nhược Kỳ. . . . . Thật xin lỗi, tôi không thể bảo vệ tốt cho cô. . . . . ." Lynda lệ nóng đoanh tròng.

"Phốc. . . . ." Cơ Liệt Thần vô cùng bi thương, không thể đè nén phun ra ngụm máu tươi thật lớn. Không chỉ như thế, nét mặt anh xám như tro tàn, dường như trái tim cũng theo Lâm Nhược Kỳ rơi xuống vực sâu, có lẽ vì mất máu quá nhiều, hoa mắt ngất đi mà thân thể anh gần như treo một nửa bên vách đá muốn rớt xuống!

Heber nhìn thấy, nóng lòng hét lớn, "Cậu chủ!"

Ông ta cũng nhào tới, kéo hai chân Cơ Liệt Thần ôm thật chặt. Lynda cũng phản ứng kịp, tung người ôm lấy bên hông của Cơ Liệt Thần, lúc này hai người mới cứu anh lên.

Diêm Hạo nhịn đau, an ủi Cơ Liệt Thần, "Cậu chủ, cậu trước đừng nóng vội, Heber sẽ phái người đi tìm mợ chủ nhỏ, bây giờ không phải là lúc đau lòng, cậu nhất định phải giữ gìn thân thể!" Nói xong, anh ta nhịn đau đớn hai đầu gối, quay đầu nhìn về phía Heber, "Heber, nơi đây không nên ở lâu, có thể thủ hạ của Lãnh Như Phong sắp tới!"

Nói đến Lãnh Như Phong, lúc này mọi người mới nhớ tới kẻ gây ra họa, cùng giận dữ nhìn sang nhưng không biết từ lúc nào đã không nhìn thấy bóng dáng của anh ta, nhìn lại Lôi Thiệu Đình, cũng không thấy bóng dáng. . . . . .

"Hỏng bét! Đã để cho Lãnh Như Phong chạy mất!" Lynda cắn răng nghiến lợi nói, "Xem ra, Lôi Thiệu Đình nhất định đuổi theo anh ta."

Heber cũng tức giận, vừa tức giận mắng chửi Lãnh Như Phong, đôi tay không nhàn rỗi, ông ta dìu chặt Cơ Liệt Thần đã mất hết hồn vía. Heber không đành lòng nhìn bộ dạng đau lòng của anh, an ủi, "Cậu chủ, không phải chúng ta còn có hệ thống định vị vệ tinh và con chíp sao? Cậu đừng vội, sẽ tìm được mợ chủ nhỏ, vách đá này cũng không cao, chỉ cần mợ chủ nhỏ, cô ấy. . . . . ."

Heber nói đến một nửa thì dừng lại, tất cả mọi người. Bởi vì, Lâm Nhược Kỳ không biết bơi ông ta cũng đã biết, cho dù vách đá không cao nhưng nước sông cũng không ít, nếu cô may mắn không ngã chết, có thể bị chết đuối hay không cũng rất khó nói. . . . . .

Ông trời ơi, cầu xin ông có thể phù hộ cho mợ chủ nhỏ thôi. . . . . .

"Pằng, pằng. . . . . ." lúc này, cách đó không xa, trong núi rừng đột nhiên

vang lên hai tiếng súng chói tai.

Lynda kinh ngạc quay đầu lại, trong lòng đột nhiên có một dự cảm không ổn, cô cắn cắn môi, quay đầu hướng Heber nói, "Heber, chúng ta đi mau, nhất định là người của Lãnh Như Phong tới."

Heber trầm ngâm một chút, cau mày nói, "Cứ bỏ lại cả Lư Đăng Bảo số 1 như vậy, thật là quá tiện nghi cho bọn họ !" Dứt lời, ông ta gật đầu, thở dài nói, "Trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy, chúng ta đi nhanh lên! Đỡ cậu chủ và Diêm Hạo rời đi!"

***

Sáng sớm hôm sau, viện khoa học Nam Thành.

Điện thoại di động vang lên không đúng lúc, Tang Tuyết Phù vì chuyện của Giang Mẫn Hạo mà phiền não, chuông điện thoại di động vang lên hồi lâu, lúc này mới buồn bực nhận máy.

Cô cho rằng là Giang Mẫn Hạo đáng ghét, cầm điện thoại lên vừa nhìn, không phải.

"Biểu tiểu thư, cậu chủ bệnh tình nguy kịch!" Đầu bên kia điện thoại di động, truyền đến giọng nói vội vàng của Heber.

"Cái gì? ! Heber, ông nói cái gì? ! Anh họ bệnh tình nguy kịch? ! Làm sao có thể!" Tang Tuyết Phù từ trên ghế da đứng lên, kinh ngạc hỏi tới, "Đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao có thể như vậy!"

"Biểu tiểu thư, là như vậy. Tối hôm qua Lư Đăng Bảo bị người đánh bất ngờ, cậu chủ bị thương rất nặng, còn có mợ chủ nhỏ, cô ấy. . . . . Mợ chủ nhỏ cô ấy sống chết chưa biết, cậu chủ đè nén tức giận trong lòng, lại bị mất máu quá nhiều. . . . . Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, biểu tiểu thư, trước hết cô phải tới đây một chuyến, bây giờ chúng tôi đang ở trong biệt thự riêng của cậu chủ Giang, cậu chủ nói có chuyện quan trọng muốn trăn trối với cô, a đúng rồi, cậu chủ nói không cần nói cho bà chủ Tang biết. . . . . ."

Thân thể Tang Tuyết Phù trong nháy mắt cứng ngắc, gần như bước chân không vững.

"Tuyết Phù, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?" Nói chuyện là Hà Tố Tố,

đồng nghiệp của Tang Tuyết Phù. Tang Tuyết Phù có thể nói là học viên tài giỏi ở viện khoa học, là nữ thần trong lòng đồng nghiệp nam, cô rất ít nhìn thấy Tang Tuyết Phù có lúc lo lắng như vậy.

"Anh tôi, anh ấy. . . . . Không có chuyện gì, Tố Tố, cô giúp tôi xin phép nghỉ. . . . . ."

Sau khi Tang Tuyết Phù thì thầm một câu, rất nhanh thu dọn túi xách vội vã rời khỏi viện khoa học.

Nửa giờ sau, bên trong biệt thự riêng của Giang Mẫn Hạo.

"Giang Mẫn Hạo! Anh tôi thế nào rồi?" Tang Tuyết Phù đi vào trong biệt thự của Giang Mẫn Hạo, ngay cả cửa cũng lười gõ, trực tiếp xông vào.

"Tuyết Phù, cô hãy nghe tôi nói, trước tiên cô đừng gấp. . . . . Anh ấy đang ở phòng khách lầu hai, tôi đã mời bác sĩ." Giang Mẫn Hạo đón cô, sắc mặt hơi tự trách.

"Rốt cuộc anh tôi đã xảy ra chuyện gì? Lúc trước không phải còn rất tốt sao? Hơn nữa anh ấy là ai, anh ấy là Cơ Liệt Thần! Làm sao có thể có người đến đánh bất ngờ ?" Tang Tuyết Phù thở hồng hộc nói, sau một lúc chạy kịch liệt, cô hít thở không nổi nhưng bước chân không dừng lại.

"Chuyện này. . . . . ." Giang Mẫn Hạo nghẹn lời. Thật ra, anh ta cũng không biết tình hình cụ thể. . . . . .

Trùng hợp lúc này, Heber từ trong phòng khách đi ra ngoài nhìn thấy Tang Tuyết Phù liền kêu, "Biểu tiểu thư, cô đã đến rồi? Mau vào đi, cậu chủ đang đợi cô."

Giang Mẫn Hạo cũng rất gấp gáp, trong phòng khách nằm là người bạn mà anh ta chơi đùa từ nhỏ đến lớn, anh ta không thể nào không lo lắng nhưng Heber ngăn cản anh ta, không cho anh ta đi vào. Thấy Tang Tuyết Phù một mình tiến vào, Giang Mẫn Hạo lại càng thêm lo lắng.

"Heber, chuyện này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Lần này làm sao bị thương lợi hại như vậy? Anh tôi vẫn còn rất trẻ. . . . . Đã chịu nhiều đau khổ như vậy, thật vất vả mới nhìn thấy tốt hơn, làm sao lại. . . . . ."

Heber nghĩ đến chuyện xảy ra tối qua, không nhịn được nước mắt tuổi già

tuôn đầy mặt!

"Đúng rồi, chị dâu nhỏ đâu? Bây giờ chị dâu nhỏ thế nào? Tại sao lúc này không có ở bên cạnh Thần vậy?" Giang Mẫn Hạo nghi ngờ hỏi, tuy đau buồn nhưng nghĩ tới vấn đề then chốt.

Nghe vậy, tiếng nghẹn ngào của Heber càng thêm rõ ràng.

"Chẳng lẽ? Heber, ý của ông là. . . . . ." Giang Mẫn Hạo đột nhiên nghẹn lời, trong lòng càng thêm thấp thỏm.

Mười phút sau, Tang Tuyết Phù đột nhiên thất kinh từ trong khách phòng chạy đến, "Bác sĩ! Bác sĩ! Giang Mẫn Hạo! Mau gọi bác sĩ vào đi!"

Bác sĩ, y tá đều do Giang Mẫn Hạo từ trung tâm cấp cứu mời tới, toàn bộ thiết bị đều chuẩn bị tốt, sở dĩ làm như vậy là do Cơ Liệt Thần đặc biệt yêu cầu, có lẽ không muốn bị người nhà họ Lãnh điều tra được.

Cửa bị đẩy ra, lại bị đóng thật chặt. . . . . .

Trong vòng ba mươi phút ngắn ngủi, bác sĩ thông báo ba lượt bệnh tình nguy kịch!

Mỗi một lần buộc phải sử dụng steroid, Tang Tuyết Phù phải ký một lần! Cô ký một lần, trái tim của mọi người chìm xuống một lần.

Tang Tuyết Phù đau khổ khóc thành tiếng, quỳ gối xuống nền đất lạnh lẽo, "Ông trời ơi, cầu xin ông cứu anh tôi đi, cho dù anh ấy đã giết qua rất nhiều người nhưng anh ấy giết đều là người đáng ghét, hơn nữa anh ấy đã chịu rất nhiều đau khổ như vậy, không có cha mẹ, hiện tại ngay cả người vợ yêu thương cũng chưa rõ sống chết. . . . . Xin giơ cao đánh khẽ, không cần hành hạ anh ấy như vậy. . . . . ."

Giang Mẫn Hạo ngẩn ra, cái gì? ! Ngay cả chị dâu nhỏ, cô ấy cũng. . . . . Gặp bất trắc rồi sao? !

Anh ta thương xót nhìn Tang Tuyết Phù đang quỳ trên nền đất, trong lòng hoàn toàn không đành lòng, lên tiếng an ủi, "Tuyết Phù, cô đứng lên đi, đừng như vậy, anh của cô là người tốt sẽ có trời phù hộ, anh ấy sẽ không có chuyện gì!"

Anh ta muốn đỡ cô nhưng Tang Tuyết Phù chết sống không chịu, khóc chết đi sống lại.....

Truyện được dịch trực tiếp tại diễn.đàn.lê.quý.đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Thời gian từng giây từng phút giày vò, dường như dừng lại. Cho đến sau một tiếng, các bác sĩ mới từ trong phòng khách ra ngoài.

Vẻ mặt bác sĩ hết sức không ổn, "Giang tiên sinh. . . . ."

"Như thế nào? Bệnh nhân đâu?" Giang Mẫn Hạo tiến lên một bước hỏi thăm, vẻ mặt nghiêm túc.

"Bác sĩ, anh tôi thế nào?" Tang Tuyết Phù từ trên nền gạch bò dậy, không để ý hình tượng của mình, tiến lên níu lấy cánh tay bác sĩ, lo lắng hỏi, "Anh ấy như thế nào?"

"Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng. . . . . Anh của cô đã chết!" Vẻ mặt Bác sĩ hết sức nghiêm túc cũng rất lạnh lùng, liên quan đến chuyện chết chóc, tất nhiên không phải bọn họ trải qua lần đầu tiên.

"Chết? Anh tôi chết rồi. . . . . Ông nói anh tôi anh ấy đã chết? Không thể nào. . . . . Không thể nào. . . . . Các người là lang băm! Các người là thứ vô dụng! Tôi không tin!" Tang Tuyết Phù vung quả đấm nho nhỏ muốn đánh bác sĩ nhưng bị Giang Mẫn Hạo và Heber ngăn cản.

"Bác sĩ, tôi cầu xin các người, cứu anh tôi đi. . . . . Tôi có tiền, anh tôi cũng rất có tiền, chỉ cần các người cứu sống anh ấy, anh ấy nhất định sẽ thưởng cho các người mấy chiếc xe sang trọng, khu nhà cao cấp, còn có tôi, tôi nhất định sẽ đem tất cả tiền thuê mướn nông trại Nhà họ Tang, tất cả đều cho các người. . . . . ." Tang Tuyết Phù lần nữa quỳ gối trước mặt của các bác sĩ, rơi lệ, nghẹn ngào.

"Xin nén bi thương!" Bác sĩ lạnh nhạt nói.

Tất cả trước mắt mơ hồ, bóng người trùng điệp, giọng nói dần dần bay xa. . . . .

Từ từ, tất cả dường như yên tĩnh!

Tang Tuyết Phù bị không khí yên tĩnh chết tiệt vây lấy, vây lấy làm cho cô hít thở không nổi, thân thể không chịu nổi áp lực, cuối cùng xụi lơ ngồi ở cửa phòng khách, bất kể thế nào cô cũng không tiếp nhận nổi sự thật này. . . . . .

"Cậu chủ. . . . . ."

"Thần. . . . . ."

Heber và Giang Mẫn Hạo cùng đau lòng. . . . . .

Chẳng biết lúc nào, thi thể Cơ Liệt Thần được người từ trong phòng khách đẩy ra, toàn thân đang đắp vải trắng.

"Tuyết Phù, mở mắt ra nhìn anh của cô, tiễn đưa anh cô đoạn đường cuối cùng đi!" Giang Mẫn Hạo ôm chặt thân thể Tang Tuyết Phù, trầm giọng nói, tràn đầy thương tiếc không thôi.

Bên kia Heber nằm rạp trên thi thể Cơ Liệt Thần, không nhịn được nước mắt tuôn đầy mặt, gào khóc lên. Ông ta khóc suốt, khóc suốt, ai cũng biết, nhiều năm chăm sóc Cơ Liệt Thần như vậy, ông ta đã xem Cơ Liệt Thần là con trai của mình rồi. . . . . .

"Anh. . . . . ." Tang Tuyết Phù đau lòng không biết làm sao phát tiết, vươn tay, run rẩy vạch lớp vải trắng.

"Thi thể" Cơ Liệt Thần nằm im, không một tiếng động.

Nước mắt, tiếng gào khóc, khổ sở. . . . . .

Trong lòng mỗi người đều bi thương!

Tang Tuyết Phù nắm chặt băng ca cho đến khi ngón tay rướm vết máu đỏ tươi. . . . . .

"Tuyết Phù, buông tay thôi. Anh của cô đã chết. . . . . Anh ấy đã chết, không sống được nữa. Anh của cô rất lo lắng cho cô và mẹ cô, còn có. . . . . Chị dâu nhỏ. Cô khóc lóc như vậy, anh ấy sẽ ra đi không yên lòng . . . . . Hơn nữa, cô còn có rất nhiều chuyện phải làm, không thể khóc làm thương tổn thân thể của mình." Mặc dù Giang Mẫn Hạo nhỏ hơn Tang Tuyết Phù ba tuổi nhưng dù sao anh ta cũng là người kinh doanh tài giỏi, xem xét vấn đề

toàn diện hơn, lý trí hơn.

Heber nghe Giang Mẫn Hạo an ủi Tang Tuyết Phù cũng ngưng nước mắt, nghẹn ngào nói, "Cậu ba Giang nói rất đúng, biểu tiểu thư, kế tiếp cô còn có rất nhiều chuyện phải đi xử lý, hiện tại người thân duy nhất của cậu chủ cũng chỉ có cô, còn mợ chủ nhỏ, cô phải nén đau lòng giúp cậu chủ đi tìm mợ chủ nhỏ. . . . . ."

Lời nói của hai người đàn ông, một già một trẻ tuy rằng an ủi người nhưng hợp tình hợp lý, dù cho Tang Tuyết Phù nặng tình cảm nhưng cũng không phải là một cô gái chỉ biết khóc lóc. Lời nói của hai người đàn ông này cũng đã thấm vào trong lòng cô.

Nghĩ đến đây, cô thút thít một tiếng, lau nước mắt nước mũi, kiên định nói, "Các người nói rất đúng, tôi còn có rất nhiều chuyện phải xử lý! Tôi không thể ngã xuống trước! Tôi còn phải giúp anh tôi tìm được chị dâu!"

Hai ngày sau, các tờ báo lớn Nam Thành đăng tin giựt gân. . . . . Lư Đăng Bảo số 1 trong một đêm gặp phải ám sát, người trẻ tuổi giàu có nhất Cơ Liệt Thần bị ám sát bỏ mình, vợ của anh rơi xuống sông chết !

Không thể nghi ngờ, bài báo đưa tin tức này, nhất thời làm Nam Thành nổ tung, hiệu ứng chấn động vượt xa tin tức ngày đó Lãnh Như Phong ngộ hại ở đảo Bali. Bởi vì bài báo này chẳng những chụp hiện trường Lư Đăng Bảo số 1, còn chụp ảnh Cơ Liệt Thần bị ngộ hại!

Người khắp thành đang suy đoán rốt cuộc là ai có thể tàn nhẫn như vậy, lại có thể làm ra chuyện vô cùng bi thảm như vậy. . . . . .

Ngay cả các bang phái trong xã hội đen cũng đều truyền ra tin tức "Phán quan khát máu không khát máu nữa, tổ chức Liệt Diễm đã giải tán" . . . . . .

Nửa tháng sau, có tin tức Lư Đăng Bảo số 1 đã bị chính phủ bán tháo, cuối cùng người mua là một người giàu có nước ngoài không biết tên. . . . . .

Rất nhanh, cái sự kiện lớn "Nhà giàu bị giết hại" được nổi tiếng, gần như phố lớn ngõ nhỏ tất cả mọi người đang thảo luận hung thủ là ai làm người ta giận sôi. . . . . .

Một tháng sau, Lư Đăng Bảo số 1.

"Thế nào? Tra được tung tích của cô ấy rồi sao?" Lãnh Như Phong đứng ở trước cửa sổ sát đất, lạnh nhạt hỏi.

Giọng nói nghe không có chút xao động nhưng ánh mắt lạnh lùng, mang theo che giấu, tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ, xa xa có thể mơ hồ nhìn thấy con sông nhỏ nơi Lâm Nhược Kỳ rơi xuống vách núi, uốn lượn chảy về phía thâm sơn không rõ.

Không sai, anh ta chính là "Người giàu có nước ngoài không biết tên kia" bí mật mua Lư Đăng Bảo số 1.

". . . . . Báo cáo lão đại, vẫn không có." Thủ hạ khiêm tốn khom người, mồ hôi lạnh trên trán cũng tuôn ra.

Anh ta theo căn dặn của Lãnh Như Phong, thông qua hệ thống định vị vệ tinh đi thăm dò tìm vị trí của cô nhưng không biết tại sao không có chút tác dụng nào. Sau đó dành rất nhiều nhân lực để tra tìm tung tích của cô gần cả dòng sông cũng không có chút tin tức.

Thật ra, anh ta rất muốn nói cho Lãnh lão đại, thời gian cũng đã qua một tháng rồi, nếu như không có tin tức, nhất định là không cứu được. Nhưng lời này anh ta không dám nói, bởi vì nói thì đồng nghĩa với tìm chết.

Im lặng chốc lát, Lãnh Như Phong không nhịn được phất tay, cao giọng quát lớn, "Cút đi! Đồ vô dụng. . . . . ."

Cúi đầu, trong lòng người đàn ông run lên, rất may chỉ cút, không phải phạt. . . . . .

Vội vàng xoay người nhưng chỉ đi nửa bước đã nghe thấy Lãnh Như Phong lạnh lùng quát, "Đứng lại!" Nhất thời, bảy hồn sáu vía cũng rớt khỏi người một nửa.

"Lão, lão đại. . . . . Còn có căn dặn gì?"

"Tiếp tục điều tra cho tôi!"

"Dạ!"

Đợi sau khi thủ hạ rời đi, lúc này gương mặt Lãnh Như Phong mới có thay đổi. Ẩn nhẫn tức giận trong nháy mắt bùng phát, nắm chặc quả đấm chợt

đánh vào đóa hoa Mẫu Đơn xinh đẹp chạm nổi trên mặt tường, nhất thời phát ra tiếng va chạm nặng nề.

Nhưng dường như anh ta không chút nào cảm thấy đau, ánh mắt vẫn thẳng tắp ngắm nhìn dòng sông nơi xa, lâm vào trầm tư thật sâu. . . . . .

***

Cách Nam Thành 300 cây số về phía Nam nơi đồng ruộng hẻo lánh, có một thôn trang nhỏ không có tiếng tăm gì, gọi là Thôn trang họ Lý. Tên như ý nghĩa, nơi này phần lớn cũng là người họ Lý.

Thôn trang họ Lý không có lịch sử, không có phong cảnh, không có tài nguyên, không có đặc sản. Duy nhất có thể có chính là tiếp giáp bên cạnh đường cao tốc, làm cho thôn trang nhỏ có ưu thế vị trí địa lý thuận lợi trục giao thông Nam-Bắc.

Mỗi một hộ gia đình đều là người làm ăn, người trẻ tuổi ra ngoài đi làm công, quanh năm ở lại trong thôn đều là người già và trẻ em. Những hộ gia đình cũng chỉ làm mua bán nhỏ, cũng có gia đình mua bán một chút trái cây rau dưa ... đem đến trên phố chợ hoặc con đường bên cạnh, đặc biệt bán cho những người đi xe ôtô qua đường thích mua chút món ăn mới mẻ của nhà nông.

Người trong Thôn trang họ Lý bán nhiều đồ linh tinh, mặc dù không phải là đặc sản địa phương nhưng nhà nông bán những thứ ăn vặt ngược lại rất nhiều, khách qua đường vội vã cũng sẽ ghé lại nơi này mua một chút gì đó.

Trong thôn trang nhỏ không có siêu thị, không có bệnh viện, không có trường học, cũng không có tất cả các loại thiết bị tiện lợi nơi thành thị lớn. . . . . Tóm lại, là một địa phương bình thường không thể bình thường hơnn nữa, bình thường đến nổi sẽ không có người muốn dừng chân quá lâu ở chỗ này.

Các thôn dân có thì giờ rảnh rỗi giải trí duy nhất chính là ở trong sân nhà mình đánh mạt chược. Hôm nay, cũng như thường ngày, bà cụ họ Lý hẹn người chơi mạt chược ở trong sân nhà mình, ai ngờ đang chơi, người té ngã bất tỉnh.

"Bà Lý! Bà Lý! Bà làm sao vậy?"

"Nhanh đi gọi Lý Đại cháu của bà về ngay!"

"Cháu của bà ấy vẫn còn ở bên cạnh quốc lộ bán dưa bở, gọi anh ta về sợ rằng không kịp chứ?"

"Vậy làm sao bây giờ. . . . . A đúng rồi, hay là đưa bà ấy đến bác sĩ Ân trước đi!"

"A, đúng đúng! Mau! Nếu không, không còn kịp nữa!"

Một nhóm người ồn ào lộn xộn mang Bà Lý đi tới chỗ khám bệnh duy nhất trong thôn trang nhỏ. . . . . phòng khám bệnh bác sĩ Ân.

Bác sĩ Ân không phải họ Lý, rõ ràng ông ta cũng không phải là người của Thôn trang họ Lý, mười năm trước ông ta đi tới nơi này ở ẩn, mở ra một phòng khám bệnh, bởi vì tay nghề khám chữa bệnh rất giỏi, lại có học thức sâu rộng, được các thôn dân Thôn trang họ Lý kính yêu.

Nhưng nhóm người đi tới phòng khám bệnh, mặc dù phát hiện cửa phòng khám bệnh đang mở nhưng bác sĩ Ân không có ở đây, chỉ có một Y tá nhỏ mới tới trông coi phòng khám. Bộ dáng Y tá nhỏ rất trong sáng, vóc dáng cũng rất nhỏ nhắn, so với người làng quê có vẻ trắng hơn rất nhiều. Nhìn thấy tình huống của bà lão rất nguy cấp, Y tá nhỏ lập tức làm các biện pháp cấp cứu.

Sau một lúc mệt nhọc, bà Lý không có gì đáng ngại, chẳng qua là bị tăng huyết áp. Lúc bà lão tỉnh lại, Y tá nhỏ không hề nhàn rỗi, sau khi đưa những thôn dân khác đi khỏi, lại pha nước nóng lau mặt cho Bà Lý, không tới mấy phút sắc mặt Bà Lý đã khôi phục.

Y tá nhỏ hết lòng hỏi, "Bà ơi, bà cảm thấy thế nào? Còn có chỗ nào khó chịu không?"

Bà Lý hít vào một hơi thật sâu, cử động thân thể, cảm thấy tốt hơn nhiều. Vì vậy gật đầu trả lời, "Ừ, cháu gái, cám ơn cháu ha, bà không sao rồi."

Y tá nhỏ cười cười, "Vậy thì tốt. Sở dĩ lúc nảy bà bị choáng váng đầu, có lẽ là vì ngồi chơi mạt chược quá lâu, không khí lại không tốt, cho nên đã tạo thành tình trạng thiếu dưỡng khí. Lúc nảy cháu kiểm tra huyết áp cho bà, có tăng một chút, mấy ngày gần đây tốt nhất nghỉ ngơi nhiều một chút. Một lát bác sĩ Ân sẽ về tới, bà ở nơi này nghỉ ngơi một lúc đi, ông ấy sẽ lấy cho bà

một ít thuốc huyết áp, trở về bà nhất định phải nhớ uống thuốc. A đúng rồi, bà ơi, trong nhà của bà còn có người khác không? Tại sao không thấy người nhà tới chăm sóc bà?"

Bà Lý đang muốn trả lời câu hỏi của Y tá nhỏ, vừa ngẩng đầu liền bị khuôn mặt xinh xắn của Y tá nhỏ làm cho giật mình.

Nụ cười của Y tá nhỏ rất ngọt ngào, từng bộ phận trên gương mặt rất bình thường nhưng kết hợp với nhau nhìn rất tươi mát, đôi mắt như ngập nước, lấp lánh làm cho ánh mắt của cô thoạt nhìn rất trong suốt, làn môi của cô nhàn nhạt hồng, giống như quả đào tơ mới vừa chín. . . . . .

Dáng dấp cô bé này thật là xinh đẹp! Nhưng tại sao chưa từng nhìn thấy cô ở Thôn trang họ Lý? Là bác sĩ Ân thu học trò? Nhưng không phải ông ta không thu học trò sao? Đừng nói là học trò, ngay cả Y tá cũng không tuyển, vậy tại sao. . . . . .

Âm thầm suy nghĩ, trong lòng Bà Lý tự nhiên sinh ra tò mò đối với Y tá, không nhịn được nhìn tới nhìn lui đối phương.

Bà Lý càng nhìn bộ dáng Y tá nhỏ càng cảm thấy rất đáng yêu, bắt đầu rất thích cô, vì vậy cười híp mắt hỏi, "Cháu gái, bà ở Thôn trang họ Lý sáu mươi mấy năm rồi, cho tới bây giờ chưa từng gặp cháu, cháu tên gì ? Tại sao đến Thôn trang họ Lý vậy?"

Chương 82: Gặp nhau không quen biết

Y tá nhỏ hơi ngẩn ra, chớp chớp đôi mắt to lấp lánh, mỉm cười trả lời, "Bà ơi, bà gọi cháu là tiểu Đào là được."

Bà Lý vừa nghe, cười ha hả nói, "Ôi chao, tên của cháu nghe thấy rất tươi đẹp a. Đúng rồi tiểu Đào, nhìn bộ dáng trắng trẻo của cháu không giống như người làm chúng tôi a, làm sao tới được nơi này?"

Tiểu Đào im lặng không lên tiếng, cười cười, không trả lời.

Thấy cô không trả lời, Bà Lý cũng không tiện hỏi nhiều. Trùng hợp lúc này, cháu của bà là Lý Đại cùng bác sĩ Ân từ ngoài cửa đi vào.

"Bà nội, bà khỏe chứ? Cháu nghe người trong thôn nói bà ngất xỉu, làm sao thế? Có còn khó chịu chỗ nào hay không?"

"Bà không sao rồi, phải cám ơn cô y tá tiểu Đào, là cô ấy đã cứu bà."

Nghe vậy, lúc này Lý Đại mới chú ý tới tiểu Đào mặc quần áo bình thường ngồi bên cạnh, nhìn bộ dáng của cô không giống như y tá, hơn nữa bác sĩ Ân chưa bao giờ thu nhận Y tá, tại sao lại. . . . . .

Anh ta buồn bực hỏi: "Y tá?"

Tiểu Đào cười cười với anh ta, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào làm cho người ta tim đập nhanh, "Thật xin lỗi, thật ra tôi không phải là y tá, tôi chỉ . . . . ."

"Tiểu Đào là bạn của cháu gái tôi, là tôi bảo cô ấy đến giúp tôi một chút." Một giọng nói già nua hơi khàn khàn ở một bên truyền đến, là giọng nói của bác sĩ Ân.

Nói chuyện chính là bác sĩ Ân, tiểu Đào mỉm cười nhìn về phía ông lão đã cứu cô, tuổi đã qua 70, toàn thân gầy khô như que củi, nhớ tới cảnh tượng mới gặp gỡ ông khoảng nửa năm trước. . . . . .

Khi cô tỉnh lại, lần đầu tiên nhìn thấy chính là bờ cát trắng và mặt biển rộng

đen như mực.

Từng mảng lớn cát mịn và mặt biển rộng bao la đến tận chân trời, dưới ánh trăng màu bạc giống như bức tranh dưới ngòi bút của Phạm Cao, sắc màu rõ nét đến mức chân thật.

Mặc dù vùng biển này vừa nhìn rất đẹp nhưng cũng rất hoang vu, hiển nhiên là nơi không có người. Chính vì không bị loài người chà đạp, cho nên vẫn giữ được nét sinh thái xinh đẹp lúc ban đầu.

Nhất thời cô không nghĩ ra, tại sao mình đến được vùng biển này . . . . . .

Đột nhiên, cảm giác đau nhói nóng hừng hực trên đầu vai truyền đến. Cô rũ mắt nhìn đầu vai phải của mình một chút, chẳng biết lúc nào bị vật gì chà sát đến máu thịt be bét, vô cùng thê thảm, vật thể màu đỏ chói mắt không rõ đã hư hơn phân nửa, máu đỏ tươi chảy xuống, đau đến thấu tim. . . . . .

Không đơn giản như thế, bụng cũng đau đến khó chịu, theo bản năng cô nhìn xuống dưới người của mình, máu đỏ thẫm chảy ra, nhiễm đỏ bờ cát trắng. . . . . .

Mà quần áo trên người cô cũng đã rách mướp, trên tay, trên chân và sau lưng, khắp nơi đều dính đá vụn, dấu vết nhánh cây cọ rách da thịt, máu rươm rướm chảy, sau khi bị ngâm trong nước biển càng thêm đau đớn khó nhịn. . . . . .

Trong đầu lập tức hiện lên người đàn ông đẹp trai với gương mặt và giọng nói khổ sở: "Không. . . . . Nhược Kỳ. . . . . "

Đầu đau muốn nứt ra, khuôn mặt này, tiếng gào thét này, khắc sâu trong lòng nhưng làm thế nào cũng nghĩ không ra có chuyện gì xảy ra. . . . . .

Anh là ai? ! Nhược Kỳ là ai? ! Đã xảy ra chuyện gì ? ! Tại sao nghĩ tới người kia, trong lòng mình cảm thấy thật đau, nhưng tại sao đau như vậy? ! Anh là người rất quan trọng với cô sao? Tại sao cô không nhớ gì cả? !

Đột nhiên, trước mắt mơ hồ hiện ra hình ảnh mặt nước nhấp nhô nhộn nhạo, trong hoảng hốt cô nhớ dường như mình ôm một khúc gỗ mục, trôi bồng bềnh trên mặt nước. . . . . .

Cô lắc đầu một cái, muốn chứng thật mình chỉ gặp một cơn ác mộng mà thôi

nhưng không nghĩ càng lắc càng đau, dường như đầu óc muốn nổ tung. Mà đầu vai đau rát, đau rát như kim châm muối xát đến tận xương, đau đến thấu tim gan, đau đến cô khó có thể chịu nổi, cuối cùng hôn mê bất tỉnh một lần nữa. . . . . .

Trước khi ngất đi vẫn còn có một chút tiềm thức, cô nghĩ mình nhất định sẽ chết chắc. . . . . .

Cho đến khi cô mở mắt ra một lần nữa, không hề chuẩn bị tâm lý, bị khuôn mặt già nua đầy kín nếp nhăn giống như vỏ cây khô héo, tiếp cận quá gần trước mặt làm giật mình!

"A. . . . . ."

Hoảng sợ thét chói tai, trải qua cổ họng khô khốc, chỉ còn lại tiếng hét khàn khàn. Cô hoảng hốt trợn to hai mắt cố gắng lui về phía sau, cánh tay lại bị đối phương nắm chặt, bị đối phương cắm một cái ống nhỏ xíu rút máu ở trên cánh tay tái nhợt của mình, máu tươi thông qua cái ống nhỏ xíu nhanh chóng chảy vào trong một cái ống nhỏ khác.

Theo bản năng, cô muốn đưa tay rút cái ống nhỏ này nhưng bị bàn khô quắt của ông lão vươn ra, đánh vào mu bàn tay cô đau nhói. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ̃ღn。đàn。lê。qღuý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

"Ông. . . . . Là ai. . . . . ." Cô kinh ngạc hỏi.

Đối phương không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại nói, "Trước tiên tôi phải rút một chút máu của cô, xác định nhóm máu của cô, sau đó quyết định truyền máu cho cô, cô mất máu quá nhiều."

". . . . . ." Cô ngây người.

Xem ra là cô hiểu lầm ý tốt của đối phương rồi. Không nhịn được nhỏ giọng lầm bầm: không ngờ một ông lão gầy nhom như vậy lại có sức lực lớn như vậy. . . . .

Sau khi ngồi dậy, cô phát hiện mình đang nằm ở trên một bàn mổ kim loại giống như phòng thí nghiệm, cảm thấy kinh ngạc không dứt! Chăm chú nhìn ông lão với vóc người khô gầy trước mặt, đôi mắt hõm sâu được che giấu dưới vầng trán rộng đầy nếp nhăn, hơi thở của cô trở nên dồn dập!

Chẳng lẽ, ông ta là kẻ xấu buôn bán nội tạng người sao . . . . .

"Ông. . . . . rốt cuộc ông là ai? !"

Đối phương không trả lời vấn đề của cô, chỉ nhìn cô chằm chằm, chậm rãi vươn tay ra nắm cổ của cô, bàn tay khô gầy lạnh lẽo kết hợp với móng tay sắc lạnh màu vàng, thoạt nhìn giống như móng vuốt của phù thủy thời Trung Cổ nào đó. . . . . .

"Ừ, hô hấp bình thường. . . . . ." Ông lão nhàn nhạt nói xong, giọng nói khô khốc, không hề lên xuống, giống như máy móc đang làm báo cáo thí nghiệm, "Nhưng hơi có hiện tượng phát sốt, huyết áp bình thường, nhịp tim bình thường. . . . . Thật đúng là phiền toái, đã sắp chết rồi, lại sống lại. . . . . Chỉ đáng tiếc, đứa bé không giữ được."

Nói xong, miệng chậc chậc cảm thán.

"Ông nói cái gì? ! Đứa. . . . . Đứa bé? !"

Lần này, cô càng cảm thấy rợn cả tóc gáy, tại sao mình có con? Còn. . . . . bị sảy thai rồi? !

Nhìn ông lão rất bận rộn, dường như muốn rút máu cho cô, cô kinh ngạc hỏi "Chờ một chút, xin hỏi ông muốn làm gì?"

Ông lão đang lặng yên chuẩn bị rút máu, hiển nhiên không nghe câu hỏi của cô vào trong lỗ tai, chỉ lạnh lùng nói: "Tôi là bác sĩ, họ Ân, cô gọi tôi bác sĩ Ân là được. Nhặt cô từ bờ biển mang về vì thấy cô sắp chết, thế nào, bác sĩ rút máu cho bệnh nhân không phải là một chuyện rất bình thường sao?"

Khinh thường hừ lạnh một tiếng, ông lão rút ra ống tiêm, sửa sang lại chai lấy mẫu, "Yên tâm, tôi chỉ rút ra một chút mẫu máu, sẽ không làm mất một miếng thịt nào trên người cô". Lời nói đến một nửa, nhìn vẻ mặt cô không tin, ông ta liếc mắt một cái nói, "Xem chừng, cô không muốn để cho tôi cứu cô, vậy thì tốt, tôi lập tức đem cô ném trở lại chỗ cũ."

"Đợi một chút...!" Cô đầu vạch đen, một phát nắm được ông lão đã muốn xoay người ! "Ý cháu không phải như vậy, xin ông đừng ném cháu đi. . . . . Cháu, khụ, cháu chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao cháu không nhớ rõ mình là ai, còn có cháu. . . . . Không biết có chuyện gì xảy ra. . . . . Nếu ông tìm được

cháu, cháu muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?"

Nghe vậy, ông lão đột nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn cô một cái, thì thầm nói: "Thật là xui xẻo, thật xa nhặt được một túi phiền toái, là một túi phiền toái còn chưa tính, rốt cuộc vừa sanh non, vừa mất trí nhớ . . . . . Thật là xui xẻo!"

Nói xong, ông ta mở ra đèn cường quang, một tay vạch mí mắt cô nhìn qua nhìn lại, kiểm tra lại đầu của cô, lúc này mới lẩm bẩm nói: "Kỳ quái. . . . . Đầu không có chỗ nào bị thương a, xem ra chỉ mất trí nhớ tạm thời. . . . . ."

Cô không nghe rõ đối phương nói những gì ở phía sau, cả người còn đắm chìm trong lời của ông lão nói đến "Đứa bé" làm cô bị sốc nặng, "Ông ơi, ông...ông mới vừa nói cháu mang thai. . . . . Đứa bé? Làm sao lại. . . . . Có phải ông nghĩ nhầm lẫn rồi hay không?"

"Nơi này ngoại trừ cô ra cũng chỉ có tôi, không phải nói cô, chẳng lẽ nói tôi?" Ông lão bĩu môi, lạnh nhạt nói, "Cô bị thương rất nặng như vậy, lại ngâm trong nước rất lâu, không sanh non mới lạ, không chết cũng may rồi. . . . . ."

Thoát chết? Rốt cuộc mình đã trải qua những gì, tại sao lại thoát chết?

Cô sững sờ tại chỗ. . . . . .

Thật lâu, bị cú sốc nặng cũng chưa phục hồi lại tinh thần. Cho đến khi hai tay của ông lão không biết lục lọi dụng cụ gì, làm cho trong phòng thí nghiệm nhỏ vang lên tiếng lách cách không dứt, lúc này cô mới phản ứng được.

"Này. . . . . Ông đang làm gì?"

"Tôi không phải họ này! Mới vừa rồi đã nói, tôi họ Ân!" Làm hỏng dụng cụ, dường như ông lão tức giận mình vô dụng, chợt vung cánh tay, đập trên bàn một cái, làm cô giật mình hoảng hốt.

"Ách. . . . . Thật xin lỗi. . . . . ." Cô kinh ngạc nhìn ông lão gầy nhom cảm xúc không ổn định ở trước mặt, ôm chặt thân thể của mình co lại thành một khối nhỏ, bị hoàn cảnh xa lạ này và không biết quá khứ của mình hoảng sợ đến toàn thân phát run. . . . . .

Có lẽ phát hiện bộ dạng cô gái đáng thương này, ông lão chợt dừng lại động tác, nói, "Tôi biết cô rất đáng thương, nhưng tôi cũng không khá hơn chút nào, bởi vì tôi cũng sống không được bao lâu nữa, cho nên hai chúng ta cố gắng sống chung thật tốt, đừng gây ra phiền toái cho tôi."

Nói xong, ông lão cúi người xuống, tiện tay cầm lên một kim tiêm và cái ống nhỏ, giẫm trên mặt đất bừa bộn đi tới, định rút máu cho cô lần nữa nhưng ráp ống tiêm nhiều lần không được. . . . . ráp mấy lần cũng không xong, hơn nữa tay phải hơi run run mà thất bại, cuối cùng ông lão mất đi kiên nhẫn, nắm ống tiêm ném xuống đất!

"Chờ một chút!" Cô đột nhiên ra tiếng.

Ông lão dừng lại động tác, âm trầm nhìn cô.

Nhìn bộ dáng ông lão, dường như tay phải không thuận tiện, mới vừa rồi ông ấy còn nói cái gì sống không được bao lâu, cô đoán có lẽ ông lão mắc bệnh nặng gì đó. Đổi lại lập trường suy nghĩ một chút, biết mình sống không quá bao lâu, loại cảm giác đó nhất định rất phiền lòng. Cũng khó trách, tính khí ông lão nóng nảy như vậy. Truyện được dịch trực tiếp tại diễ๒n。đàn。lê。q๒uý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Vì vậy, cô chỉ chỉ ống tiêm, "Cái đó. . . . . Cháu làm đi."

Ông lão có chút kinh ngạc, nhíu mày, "Cô sẽ rút máu? Trước kia có học qua?"

Cô dừng lại, bối rối.

Đúng vậy a, tại sao cô đột nhiên nói mình rút máu được? Chẳng lẽ trước kia học qua sao?

Bối rối một lúc, cô ngây ngốc lắc đầu. . . . . .

"Không biết, nhưng cháu có thể thử một lần." Đúng vậy a, thử một lần chẳng phải sẽ biết sao?

Cô ngẩng đầu, dưới cái nhìn chăm chú của ông lão, cầm lấy cái ống nhỏ và kim tiêm đã bị đạp hơi bẹp dúm, "Là làm như thế này sao?" Mặc dù trong miệng hỏi như thế, nhưng mình đã bắt đầu đem hai thứ ráp lại, rồi vỗ vỗ cánh tay của mình, tìm đúng mạch máu, chậm rãi cắm vào kim tiêm. . . . . .

Máu đỏ tươi rất nhanh lắp đầy ống nhỏ xinh xắn, cô rút ra ống tiêm, thở dài một hơi, "Hô. . . . . Đủ chứ?"

"Ừ, chắc trước kia cô là một y tá." Ông lão hiếm khi khen ngợi.

Thoáng chốc gương mặt lại lạnh lẽo, đem chất khử trùng lành lạnh và miếng bông băng quẹt lên lỗ kim trên cánh tay cô, đưa tới miếng bông băng, ông lão nhận lấy ống tiêm, đưa lưng về phía cô, nhỏ giọng lầm bầm: "Tự đè xuống, đừng lộn xộn."

Quả nhiên cô ngoan ngoãn nghe lời, đè miếng bông băng, cúi đầu rũ mắt nghĩ: Thật ra ông lão gầy nhom này không có đáng sợ như bề ngoài, chẳng qua tính khí có chút kỳ quái thôi.

Ông lão cũng không quay đầu lại, vừa dọn dẹp dụng cụ trong tay vừa hỏi, "Này, cô thật sự không nhớ ra mình tên gọi là gì sao?"

Im lặng một hồi lâu, cô "Vâng" một tiếng.

Ông lão suy nghĩ trong chốc lát, chợt nói, "Vậy sau này tôi gọi cô là Tiểu Đào là được, nơi này là Thôn trang họ Lý gần biển trắng, trước hết cô tạm thời ở nơi này, sau này nếu người nhà của cô tìm tới thì đi."

Nghe vậy, cô ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng ông lão, cảm động nói: "Bác sĩ Ân, cám ơn ông."

Thật ra, ngoại trừ cám ơn, chỉ còn lại mờ mịt. . . . . .

Người nhà? Ngay cả tên mình gọi là gì cô cũng không biết, đi nơi nào tìm người nhà. . . . . .

Cũng may, mặc dù tính khí bác sĩ Ân rất tệ, nhưng ông ấy có thể chứa chấp mình, ông ấy là người tốt.

Cũng không biết thân thể bác sĩ Ân có chỗ nào không tốt, so với ông lão bảy mươi tuổi bình thường, thân thể của ông quả thật rất tệ, giống như Xác Ướp bị rút khô dưỡng khí, cả người gầy gò đáng sợ. Bác sĩ Ân không chịu nói thật với cô, chỉ nói lúc còn trẻ đã làm thí nghiệm, bản thân mình bị ảnh hưởng tác dụng phụ của thuốc thí nghiệm, cho nên thân thể càng ngày càng kém.

Đợi đến khi thân thể của cô khá hơn một chút, mới phát hiện thì ra phòng thí nghiệm này gần biển, vô cùng vắng vẻ, mặc dù vắng vẻ nhưng thiết bị y học trong phòng thí nghiệm của ông lão họ Ân cũng đầy đủ mọi thứ. Ông lão thường xuyên lắc những cái chai lọ, không biết làm thuốc gì, trong lúc rãnh rỗi, thỉnh thoảng Tiểu Đào cũng giúp ông lão một ít việc.

Ba tháng trôi qua, cô dần dần thích nghi cuộc sống như thế. Mặc dù vẫn không nhớ ra mình là ai, đến từ đâu, nên cuộc sống đơn giản mộc mạc, không có phiền não, không có đau buồn. . . . . .

Vào những lúc nào đó, tâm trạng của ông lão họ Ân thật tốt cũng dạy cô làm một chút thuốc gì đó, cô học rất nhanh, ngay cả chính cô cũng bắt đầu tin tưởng lời nói ông lão họ Ân, có lẽ trước kia cô thật sự là y tá. . . . . .

Tiểu Đào vẫn không hiểu nổi, tại sao Ông lão họ Ân ở một mình nơi vắng vẻ này, người nhà của ông lão đâu? Tại sao không đến chăm sóc ông lão? Cho đến một ngày nào đó, có một vị khách tới chơi, cô mới hiểu được tại sao.

Ngoài cửa, một người đàn ông vạm vỡ, vóc người cao to, da hơi ngâm đen nhưng khóe mắt đuôi mày rất ôn hòa, cả người tản ra hơi thở bình thản, chất phác. Tuy rằng như thế, nhưng mái tóc đen xinh đẹp của người đàn ông hấp dẫn sự chú ý của cô, mềm như tơ lụa, đen như mực, dưới ánh mặt trời lấp lánh xinh đẹp, chói lọi. . . . . .

Trong nháy mắt, dường như bị cơn gió nhẹ mang theo vô số sợi tóc đen, trăm ngàn cảm xúc trong phút chốc xẹt qua tim Tiểu Đào! Giống như bị một tia chớp bổ trúng, trong đầu của Tiểu Đào hiện ra khuôn mặt một người đàn ông cao lớn, cao ngạo, ưu nhã, cơ trí, gương mặt tinh xảo, mái tóc đen xinh đẹp. . . . . .

Tiểu Đào hít vào một hơi, che tim đập loạn, lui về sau một bước, nhắm mắt hít thở thật sâu. . . . . .

"Xin lỗi, tôi làm cô giật mình sao?"

Giọng nói ôn hòa từ đỉnh đầu truyền đến, đối phương khẽ khom lưng hỏi thăm Tiểu Đào đang cố gắng điều chỉnh cảm xúc.

"Không có. . . . . Không phải. . . . . ." Tiểu Đào ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện mặc dù đối phương đang nói chuyện với mình, nhưng mắt anh ta căn

bản không có tiêu cự, chỉ dừng lại tại vị trí của mình mà thôi, "A. . . . . Anh...anh . . . . . ."

Người đàn ông cười rất ôn hòa, "Đúng vậy, đôi mắt của tôi không nhìn thấy. Mới vừa rồi cô có sao không? Dường như tôi nghe thấy cô thở hổn hển, là bị tôi hù sợ sao?" Truyện được dịch trực tiếp tại diễn.đàn.lê.quý.đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

"Tôi. . . . . ."

Tiểu Đào còn chưa dứt lời, giọng nói già nua từ phòng ngầm dưới đất truyền đến cửa cầu thang, "Thôn trưởng Lý, là cậu sao?" Là giọng nói của bác sĩ Ân mà Tiểu Đào đã quen thuộc mấy tháng qua.

"Đúng vậy, bác sĩ Ân, tôi tới lấy thuốc. Vừa đúng tới thăm ông một chút, tôi có vài lời nói muốn nói với ông."

Người đàn ông cao lớn đứng thẳng người lên, hơi nghiêng đầu "Nhìn qua" hướng bác sĩ Ân. Lúc này Tiểu Đào mới hiểu ra, mình vẫn ngước cổ nhìn chằm chằm vào mắt người ta, đối với người tàn tật thật sự là quá thất lễ, vì vậy vội vàng thu hồi tầm mắt, chạy đến sau lưng anh ta, đỡ anh ta đi vào phòng khách.

"Mấy tháng không gặp" Ông lão nhìn chằm chằm các loại dụng cụ trong phòng khách, thở dài, "Ánh mắt cậu không tốt, tại sao một mình tới đây? Có gì muốn nói thì cho người chuyển lời tới đây là được, cần gì tự mình đi! Đúng rồi, Lão Thôn Trưởng đâu? Thân thể còn tốt chứ?"

Tiểu Đào có chút mất hồn, xem ra, Ông lão họ Ân thật sự quan tâm người đàn ông mù mắt này, bởi vì ông ấy chưa từng dùng thái độ như vậy nói chuyện với cô. . . . . .

"Thân thể ông ấy rất tốt. Tôi muốn mời ông trở về, các thôn dân cũng rất nhớ ông, ông vừa đi, mọi người mắc bệnh cũng không biết đi nơi nào."

"Bây giờ tôi chưa thể trở về, tôi phải làm thí nghiệm, nếu không, cậu lấy thuốc điều trị mắt về trước đi, tôi đi một thời gian nữa sẽ trở về. Tiểu Đào", bác sĩ Ân đột nhiên mở miệng căn dặn, giơ tay ném cho cô một chìa khóa xinh xắn, "Đi đến gian phòng dưới đất lấy những chai thuốc màu hồng ra đây."

"A. . . . . Vâng" Cầm chìa khóa lui ra ngoài, Tiểu Đào gãi đầu một cái. Thì ra những chai thuốc xinh đẹp kia là cho người đàn ông mù mắt này, hình như có rất nhiều chai đấy.

Hả? Cảm giác lúc nảy ông lão họ Ân cố ý nói sang chuyện khác, trong lòng ông ấy không muốn trở về sao? Hơn nữa, bọn họ nói đi nơi nào?

"Tiểu Đào?" Người đàn ông cao lớn mỉm cười nhìn phương hướng Tiểu Đào rời khỏi, "Rất ít thấy bên cạnh ông có người làm bạn, cô ấy là học trò của ông?"

"Làm sao có thể? !" Bác sĩ Ân hừ lạnh, "Cậu biết tôi không thu học trò, chẳng qua tôi tạm thời phụ trách chăm sóc cho cô nhóc mà thôi, là con gái của một người bạn. Cậu nên biết tôi già rồi, sống không lâu, tay chân bất tiện, chỉ có thể tìm người giúp một tay. . . . . Quên đi, không nói chuyện này, đúng rồi, lần này thuốc tôi làm không nhiều lắm, bởi vì nguyên vật liệu không đủ, chỉ đủ cho cậu dùng một tháng."

Im lặng một hồi, người đàn ông cao lớn nhẹ giọng nói, "Bác sĩ Ân, ông không có nghĩ đem nghề của mình dạy cho người khác sao?"

"Hàaa...!" Bác sĩ Ân cười gượng, "Nghề của tôi cũng không phải là một năm nửa năm là có thể học biết được, hơn nữa người bình thường không có thiên phú, căn bản không thể học tốt được."

Người đàn ông cao lớn hơi ngừng lại, gật đầu một cái, "Điều này cũng đúng. . . . . ."

Rất nhanh, Tiểu Đào trở về, xách theo một túi lớn đựng chai thuốc đưa cho người đàn ông cao lớn, bác sĩ Ân phất phất tay, "Tài nấu nướng của cô nhóc này chưa ra hình dáng gì, tôi sẽ không giữ cậu ăn cơm tối. Cậu về sớm một chút, trời tối, một mình cậu không thấy đường hành động không tiện."

Sau khi người đàn ông cao lớn được gọi là thôn trưởng đi khỏi, bác sĩ Ân và Tiểu Đào lẳng lặng nhìn anh ta biến mất nơi cửa một hồi lâu, đều có tâm sự riêng thở dài. . . . . .

"Ông à, cháu muốn hỏi ông, nhà của ông ở đâu? Tại sao không trở về? A đúng rồi, người vừa rồi là thôn trưởng sao? Còn trẻ tuổi như thế. . . . . ."

"Cậu ta hiện là thôn trưởng của Thôn trang họ Lý, con trai duy nhất của Lão

Thôn Trưởng tiền nhiệm."

"A, thì ra là như vậy." Tiểu Đào gật đầu một cái, "Dường như anh ta rất tôn trọng ông. . . . . Thật ra, cháu cũng cảm thấy rất không hiểu, rốt cuộc làm thí nghiệm quan trọng gì vậy, ngay cả nhà cũng không trở về. . . . . Đúng rồi, ông không có người thân sao? Không sợ người nhà lo lắng cho ông sao?"

"Thật bực mình, bảo gọi tôi là bác sĩ Ân!" Bác sĩ Ân buồn bực liếc cô một cái, "Không về thì không muốn trở về, tôi có rất nhiều việc phải làm, hơn nữa chuyện của tôi không cần cô quan tâm."

"Nhưng người nhà của ông nhất định sẽ rất lo lắng cho ông, nếu không có cháu, một mình ông ở một nơi vắng vẻ như vậy rất nguy hiểm a." Tiểu Đào xoay người nhìn ông lão, khuyên nhủ, "Cháu cảm thấy Thôn trưởng Lý nói không sai, trở về nhà xem một chút đi, sau đó quay lại làm thí nghiệm cũng được mà. Hơn nữa. . . . . ."

Cô dừng một chút, "Hơn nữa, cháu cũng cần ông giúp đỡ, đối với tạp quán sinh hoạt của người dân nơi này cháu không biết gì cả, không có chỗ ở, vừa không có cách để kiếm sống. . . . . ."

Nói đến chỗ này, bác sĩ Ân đột nhiên giương mắt nhìn cô một lát, lạnh nhạt hừ một tiếng, "Chuyện liên quan gì tới tôi? Tại sao tôi phải giúp cô? Cô cũng không phải là gì của tôi? !"

"Ách. . . . . ." Tiểu Đào nghẹn lời, "Nhưng, nhưng cháu. . . . . .Cháu mất trí nhớ."

"Vậy thì thế nào? ! Cô mất trí nhớ liên quan gì tới tôi? Bởi vì cô mất trí nhớ, cho nên tôi phải bỏ công chăm sóc cô sao? Tôi nói sai cái gì sao?" Bác sĩ Ân cười lạnh, gương mặt hờ hững, gầy nhom càng hiện ra vẻ kỳ quái, "Hay là tôi không có quyền lựa chọn không chăm sóc cô? Nếu không phải cô biết một chút kiến thức y học, có thể giúp tôi làm thí nghiệm, tôi sẽ không giữ cô lại đến bây giờ!"

Tiểu Đào sững sờ tại chỗ. . . . . .

Quả nhiên, ông lão quái dị vui giận không chừng. . . . . .

Đồng thời, cũng làm cho cô càng thêm tỉnh táo biết được tình trạng bất tiện

của mình. . . . . .

Chính xác, bây giờ cô chính là kẻ ăn nhờ ở đậu. Cuộc sống sau này phải làm thế nào đây? Đây đúng là một vấn đề không thể không suy tính a.

Ở vùng biển cát trắng này, từ lúc được bác sĩ Ân cứu lên, đã là đêm cuối cùng tháng thứ ba, Tiểu Đào trắng đêm mất ngủ. . . . . .

Kỳ lạ, sáng sớm ngày thứ hai, Ông lão không biết xảy ra chuyện gì hay có chuyện ngoài ý muốn nên thay đổi chủ ý, quyết định mang cô cùng nhau trở về Thôn trang họ Lý. Tới đón bọn họ vẫn là người đàn ông cao lớn kia, vị thôn trưởng trẻ tuổi.

Ngày đó, quyết định trở về, Tiểu Đào cắn răng trong lòng thấp thỏm giằng co một phen, cuối cùng cắt bỏ mái tóc dài của mình, đổi thành mái tóc ngắn. Lý do làm như vậy là vì tỏ rõ cô muốn nghênh đón cuộc sống mới, quyết tâm hòa nhập vào quần thể xã hội mới.

Rực rỡ hẳn lên, Tiểu Đào từ trên lầu đi xuống đứng ở trước mặt của Ông lão họ Ân thì ông lão sửng sốt một hồi lâu mới quay đầu lầm bầm, "Hừ, xem ra mặt mũi cũng có chỗ tốt, đổi lại kiểu tóc liền thay đổi hình tượng. . . . . ."

Nghe vậy, Tiểu Đào đen mặt. Ông lão vẫn nói lời khó nghe như trước a. . . . . .

Cuộc sống của Tiểu Đào ở Thôn trang họ Lý trôi qua thật bình yên.

Mỗi ngày, dưới sự chỉ dẫn của bác sĩ Ân tiến hành làm các loại thí nghiệm, thuận tiện cũng học chút chế luyện dung môi đơn giản. Ví dụ như, thuốc kích thích A, hoặc thuốc kích thích B. . . . . Sau này Tiểu Đào mới biết, ông lão dạy cho cô những thứ này, trên thực tế là vì để cho cô thay thế mình tiếp tục làm thí nghiệm!

Cô luôn không hiểu, rốt cuộc Ông lão họ Ân làm thí nghiệm cái gì? !

Nhà của Bác sĩ Ân chỉ có một mình ông. Tiểu Đào được sắp xếp ở trong một căn gác xếp chất đầy vật linh tinh, trên cửa sổ sát đất, rèm cửa sổ màu trắng, vách tường màu xanh biển nhưng Tiểu Đào thích phấn hồng, cuối cùng bị quét vôi thành màu hồng nhạt.

Thôn trang họ Lý cách bờ biển cũng không xa. Mỗi ngày, Tiểu Đào ngồi một

mình ở cửa sổ gác xếp xem mặt trời mọc, hưởng thụ ánh nắng ấm áp và mặt biển rộng bao la là chuyện cô hạnh phúc nhất trong hiện tại.

Lúc gió biển thổi lay động rèm cửa sổ, nằm ở trên bệ cửa sổ, ngửi mùi thơm hoa cỏ làm cho người ta cảm thấy khắp bầu trời đều là mùi thơm lan tỏa, hưởng thụ giấc ngủ thiêm thiếp sau giữa trưa thật sự vô cùng hạnh phúc. . . . . .

Dần dần, cô càng lúc càng quen với cuộc sống như thế.

Duy nhất cảm thấy bị gò bó có lẽ chỉ có lúc đi chợ mua thức ăn hay cùng bác sĩ Ân bận rộn ở phòng khám bệnh.

Trong thôn trang họ Lý đều là người họ Lý, rất ít người mang họ khác như bác sĩ Ân, hơn nữa cô còn là người trẻ tuổi càng bị rất nhiều thôn dân chú ý. Nhất là Bà Lý mà cô cứu lần trước, bà lão thường xuyên nhắc đến cô, nói cô chính là cháu dâu mà mình lựa chọn cho cháu trai mình, không cho những người khác tranh giành cháu dâu với bà.

Cho nên, chỉ cần mỗi lần cô đi chợ cũng sẽ có người cười ha hả gọi cô "Cháu dâu Bà Lý" mà không gọi cô là Tiểu Đào.

Còn có một chuyện rất tệ, chính là bây giờ Tiểu Đào là người không có đồng tiền nào, tiền đều "mượn" của bác sĩ Ân. Cuộc sống trong Thôn trang nhỏ họ Lý ở nơi thâm sơn cùng cốc, vốn thu nhập không cao, bản thân bác sĩ Ân cũng không có để dành được bao nhiêu, cuộc sống túng quẫn khiến cho Tiểu Đào không thể không suy nghĩ tìm mọi cách để cho cuộc sống của mình không còn túng quẫn nữa.

Vì vậy, cũng giống như phần lớn thôn dân, cô quyết định tìm đủ loại rau cải xanh, trái cây, dưa hấu …mang tới ven đường quốc lộ để bán.

Hôm nay, cô bán xong tất cả rau xanh và trái cây, đang định trở về thì trên con đường không có một bóng người, rốt cuộc xảy ra một chuyện kỳ lạ. . . . . cô nhặt được một người đàn ông!

Tất cả kinh nghiệm trong tiểu thuyết cũng nói cho chúng ta biết, nếu như không muốn chết quá nhanh, tốt nhất nữ chính không có việc gì thì đừng đi trên con đường chạng vạng tối, trời tối thì mau về nhà tắm rửa rồi ngủ, trên đường đồ có thể không nhặt, cũng không được nhặt.

Lúc ấy, Tiểu Đào rất muốn giả vờ như không thấy gì cả, đi vòng qua thôi. Nhưng cô nhớ lại hoàn cảnh lúc Ông lão họ Ân cứu mình, nếu ban đầu ông lão cũng đi vòng qua cô như vậy, chẳng phải cô đã sớm chết rồi sao, sao còn có thể sống đến bây giờ?

Nghĩ đến đây, cô quay đầu lại nhìn người đàn ông nằm dưới đất. . . . . .

Anh mặc một bộ quần áo cũng bị bùn đất làm dơ nhưng cả người xem ra không giống như kẻ lang thang, bởi vì mặc dù quần áo bị dơ bẩn nhưng đều lành lặn, cũng không có dấu hiệu rách nát.

Bộ dáng anh nằm sấp xuống đất, xem ra không tốt lắm. . . . . .

Sau khi đứng sửng sốt một giây, cuối cùng Tiểu Đào không đành lòng, muốn đi tới tìm hiểu ngọn ngành.

Cả khuôn mặt người đàn ông lờ mờ, có lẽ bị bùn đất làm dơ, đen sẫm không nhìn thấy rõ mặt mũi, tóc cũng rối bời, nhìn giống như cỏ dại. Cô thở dài muốn đỡ anh ta, đáng tiếc người đàn ông này quá cao, cô cô gắng muốn di chuyển anh ta nhưng lại bị sức nặng toàn thân thân đè ở trên người, thiếu chút nữa làm cho mình té ngã chổng vó.

Hết cách rồi, cô gọi thôn dân ở gần mượn xe đẩy, đỡ anh ta vào trong xe đẩy, đẩy trở lại nhà bác sĩ Ân.

Vào phòng, cô không khách khí chút nào, đẩy mạnh chiếc xe đẩy một cái, người đàn ông kêu rên một chút, không biết có phải do lúc ngã xuống đất bị đụng nơi nào đó trên thân hay không, kêu thảm, lăn xuống xe, nghiêng đầu về phía sau lại hôn mê. Ánh sáng bên ngoài xuyên qua cửa chiếu lên giày của anh ta, Tiểu Đào kéo hai cái chân của anh ta vào, lúc này mới đóng cửa lại.

Bác sĩ Ân không có ở đây, dựa vào hiểu biết đơn giản của cô thì không thể kiểm tra người đàn ông này đến cùng xảy ra chuyện gì, không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là trước tiên sắp xếp tốt cho anh ta.

Nhìn một chút ghế sa lon trong phòng khách, cô nhớ tới lần trước không cẩn thận làm dơ ghế sa lon của ông lão, kết quả bị ông lão mắng chửi suốt một ngày đêm. Chợt chắt lưỡi, xem ra không thể đem người đàn ông này để ở trên ghế sa lon của ông lão. . . . . .

Ngửa đầu nhìn lên lầu hai, nét mặt Tiểu Đào ngẩn ngơ. . . . . Cõng một người đàn ông lên lầu hai, khẳng định không được.

Làm thế nào? Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Tiểu Đào quyết định đem anh ta để trong phòng ngầm dưới lòng đất, nơi đó có một cái giường sắt đơn sơ, vì vậy cô kéo anh ta di chuyển về hướng phòng dưới đất. Ai ngờ đi tới cửa cầu thang, rất không cẩn thận và không hiền hậu, "Đẩy" người đàn ông xuống dưới. . . . . .

Người đàn ông xa lạ xui xẻo theo cầu thang gỗ một đường thê thảm va va chạm chạm lăn đến đáy. Tiểu Đào đứng ở cửa cầu thang, kinh ngạc che miệng, lại ngó dáo dác nhìn một chút tên quỷ xui xẻo giống như xác chết nằm ở phòng ngầm dưới đất. . . . . Lần này, sợ rằng không chết cũng sẽ mau chết!

Sửng sốt nửa giây, nhìn anh ta không có động tĩnh gì, Tiểu Đào rất không chịu trách nhiệm, lẩm bẩm một câu "Cái gì kia, tôi biết rõ anh nhất định chịu được", nói xong cũng xoay người vội vã chạy tới phòng khám bệnh bác sĩ Ân!

Lúc này, trong phòng khám bệnh đang bề bộn, lúc Tiểu Đào chạy tới, chẳng những không thể gọi được bác sĩ Ân về nhà, ngược lại bị ông lão bắt ở lại phụ giúp một tay, bận tối mày tối mặt, đợi đến khi cô nhớ tới trong nhà còn có một người đàn ông thì đã chậm nửa giờ! Truyện được dịch trực tiếp tại diễ𝔢n。đàn。lê。q𝔢uý。đôn, mọi web khác đều là phiên bản coppy trái phép.

Bất đắc dĩ thở dài, Tiểu Đào đành phải cầm một chút dụng cụ y khoa đơn giản, vội vã chạy về nhà Ông lão họ Ân.

Cẩn thận kiểm tra trên thân thể của người đàn ông xa lạ, vết thương không nghiêm trọng lắm. Ách. . . . . Nói đúng ra, có chút vết bầm mới tăng thêm, có lẽ lúc nảy bị cô đẩy ngã lăn xuống cầu thang đụng trúng. Trong lòng Tiểu Đào cảm thấy rất áy náy, lúc này mới nhớ tới trở lại phòng bếp nấu một chút nước nóng, lau mặt cho anh ta, chà lau thân thể. . . . . .

Lau đến một nửa, Ông lão họ Ân trở về.

"Cô ở đây làm gì? Đã nói không cho phép lấy lung tung đồ trong nhà tôi. . . . . Quét dọn gian phòng, quét vôi vách tường, rèm cửa sổ màu hồng. . . . . Hiện tại lại muốn mò mẫm quậy phá cái gì? Cô quên mình có thai sao, cho dù không nghĩ đến phòng ốc của tôi, cô cũng phải nghĩ đến thân thể của

mình một chút chứ?"

Tiểu Đào giơ lên một cái bình nước trống không, đen mặt nói: "Ách. . . . . Cháu không có mò mẫm quậy phá, cháu đang cứu người."

Nghe vậy, Ông lão họ Ân nhăn chóp mũi khô cằn hỏi, "Cứu người? Cô sao?"

Tiểu Đào bĩu môi, chỉ chỉ về phía căn phòng ngầm dưới đất ở sau lưng.

Ông lão họ Ân nhíu đôi lông mày bạc, nhìn một chút căn phòng dưới đất, đột nhiên thấy một vật thể không rõ thì sửng sốt: "Cậu ta . . . . . Là ai ? ! Tại sao ở nhà tôi? !"

"Hả?" Tiểu Đào nhìn vẻ mặt ông lão vô cùng nghi hoặc, đang muốn giải thích, lại nghe được cầu thang gỗ vang lên tiếng lộc cộc, phản ứng đầu tiên chính là người đàn ông đã tỉnh.

Đợi đến khi cô quay đầu lại nhìn về phía căn phòng dưới đất, thấy rõ khuôn mặt người đàn ông tại cầu thang, trong nháy mắt, ngây dại!

Cô quả thật không thể tin vào ánh mắt của mình!

Trước đó, vẫn còn bụi đất đầy mặt, khắp người bẩn thỉu, căn bản sẽ không để cho người ta nghĩ đến mặt mũi của người đàn ông, lúc này đã có thể tự mình đứng lên đến rồi! Vóc người cao lớn, thân hình thẳng tắp, mái tóc trước trán che lớp bụi, hiện tại ướt nhẹp rũ xuống, sợi tóc màu đen mướt như tơ lụa, tùy ý, xốc xếch, càng tăng thêm vài phần hấp dẫn cùng dáng vẻ lười biếng, làm nổi bật đôi con ngươi đen nhánh thâm thúy càng xinh đẹp hơn, khuôn lạnh lùng vô cùng tinh xảo, vô cùng đẹp trai. . . . . .

Cho dù trên người vẫn mặc áo quần thủng rách, vẫn giống như một vương tử phóng khoáng, thật là yêu nghiệt a. . . . . .

Trong nháy mắt, Tiểu Đào cảm giác đầu óc của mình không đủ dùng, tất cả cái tên như Rose, Reinhardt, Jason hay các loại tên không đáng tin cậy rối rít lướt qua đầu. . . . . .

Tiểu Đào chợt có một loại ảo giác khó hiểu "Trên đường nhặt về con mèo nhỏ bẩn thỉu, sau khi tắm sạch sẽ lại phát hiện là con sư tử, hơn nữa cao quý xinh đẹp làm cho người ta không dám nhìn thẳng"!

Hơn nữa, người đàn ông này giống như đã từng quen biết! Rất giống người đàn ông mà cô luôn vô ý thức nằm mơ thấy trong mấy tháng qua, ngoại trừ người đàn ông này tóc hơi dài, khuôn mặt hơi gầy, mắt hơi có chút tang thương, gần như giống nhau như đúc!

Trong nháy mắt, Tiểu Đào cảm giác mình sắp không thở được, trong lòng đột nhiên cảm thấy đau nhói, khó chịu. . . . . .

Trên người anh ta có sức áp bức mãnh liệt bao lấy cô, cô nhìn chằm chằm người đàn ông cao lớn đẹp trai hiện ra nơi cầu thang, theo bản năng lui về phía sau một bước dài. . . . . .

Một giây kế tiếp, cô liền bị đụng ngã !

"Nhược Kỳ!" Sau một tiếng khàn khàn kêu lên, đối phương vội vàng ôm lấy cô.

Tốc độ rất kinh người, động tác rất hung mãnh nhưng hơi sức rất nhẹ nhàng, cho nên cô không có bị đau khi anh ta đột ngột ôm, chẳng qua cô bị người đàn ông gắt gao ôm dính trên người! Kẹp lại hai chân cô cố gắng lui về phía sau, hai cánh tay bóp chặt tay cô cố gắng rút cánh tay của mình, chui đầu vào trong cổ của cô, run rẩy hôn. . . . . .

Cả người Tiểu Đào cứng ngắc, giống như bức tượng đá đứng yên tại chỗ, khóe miệng run rẩy hỏi Ông lão họ Ân đang đứng nhìn: "Này, này, đây là xảy ra chuyện gì ?"

Vẻ mặt ông lão như bừng tỉnh, "A. . . . . Nói không chừng cậu ta chính là người đàn ông của cô" sau đó chỉ chỉ bụng của cô, "Chính là người đã từng làm cho cô mang thai. . . . . ."

Tiểu Đào ngây ngốc lẩm bẩm: "Không, sẽ không trùng hợp. . . . . ."

Nhưng trên thực tế, Ông lão họ Ân nói ra suy nghĩ trong lòng cô. Bởi vì, cái tên "Nhược Kỳ" này cô cảm thấy rất quen tai, dường như người đàn ông trong mộng cũng gọi mình như vậy, chẳng lẽ đúng như Ông lão họ Ân nói?

Nhưng nhìn bộ dạng anh ta, cô vẫn nghĩ không ra. . . . . .

Người đàn ông khom người, cánh tay ôm cô càng chặt hơn, "Thật tốt quá, rốt cuộc anh đã tìm được em, thật tốt quá. . . . . Anh rất nhớ em, bà xã, rốt cuộc

anh đã tìm được em rồi. . . . . ."

"Chờ một chút, tôi nghĩ anh nhớ nhầm rồi." Tiểu Đào mất tự nhiên, uốn éo người, lại giống như an ủi vỗ vỗ lưng của anh, muốn nhắc nhở anh, "Xin hỏi anh gọi Nhược Kỳ là ai ? Là gọi tôi sao? Nhưng tôi. . . . . ."

Cô đột nhiên nghẹn lời, chau mày nuốt một ngụm nước bọt, lúc này mới sâu kín nói: "Thật xin lỗi, tôi mất trí nhớ, có thể làm phiền anh nói cho tôi biết trước tên của anh hay không? Có lẽ, tôi sẽ nhớ ra điều gì. . . . . ."

Thân thể của người đàn ông cứng đờ, sửng sốt ước chừng năm giây, khôi phục lại kéo ra thân thể của cô, gắt gao nhìn chăm chú vào đôi mắt to ngập nước, "Em vừa nói gì, Nhược Kỳ? Em đừng làm anh sợ. . . . . Nhất định là em gạt anh có đúng không? Bởi vì trước kia anh đã từng lừa gạt em một lần, cho nên em mới trừng phạt anh như vậy, có đúng không?"

Gặp lại một lần nữa, phản ứng của cô thật sự làm anh khó có thể tin, cô. . . . . mất trí nhớ? ! Cô dễ dàng quên mất anh như vậy sao? !

Anh mở to hai mắt không thể tin nhìn cô gần ngay trước mắt, đầu tóc ngắn mát mẻ gọn gàng, khuôn mặt thanh nhã không chải chuốt, ăn mặc vô cùng đơn giản như cô gái nhà nông, xem ra có chút không giống cô gái mình yêu. . . . . .

Nhưng đôi mắt to như ngập nước của cô, chớp chớp nhìn mình, quen thuộc như thế, làm người ta tim đập thình thịch như thế, rõ ràng cô chính là cô vợ nhỏ của anh, anh tuyệt đối không nhận lầm! Cô nhất định là vợ của anh . . . . . Lâm Nhược Kỳ!

Trong phút chốc nóng lòng, hai tay anh vội vàng bóp chặt hai cánh tay mảnh khảnh của cô, trong lòng không nhịn được kích động, giọng nói run rẩy: "Nhược Kỳ, em hãy nhìn kỹ anh, anh là Thần của em, Cơ Liệt Thần, chồng của em đây!"

Chương 83: Chỉ vì tìm em, cô gái anh yêu

Người đàn ông nhiệt tình, không nằm trong dự liệu của Tiểu Đào.

Nhưng, anh ôm lại làm cho cô cảm thấy vô cùng quen thuộc. . . . . .

Loại cảm giác này là gì? Tại sao người đàn ông này ôm lại cảm thấy quen thuộc? Quá kỳ lạ. . . . . .

Ông lão họ Ân kinh ngạc, ánh mắt vẫn dừng lại ở trên người Cơ Liệt Thần, quay lại nhìn về phía Tiểu Đào, trên mặt thoáng qua tia sáng kỳ dị không dễ dàng phát giác. . . . . .

Một hồi lâu, thấy Tiểu Đào không có phản ứng, ông ta dẫn đầu lên tiếng cắt đứt yên tĩnh lúng túng giữa hai người trẻ tuổi, "Tiểu Đào, cô đang đi vào cõi thần tiên trong vũ trụ sao? Đi tới tinh cầu nào? Người ngoài hành tinh lớn lên trông thế nào? Có làm bạn với cô không? Có tặng quà cho cô hay không? Một người đàn ông rất đẹp trai đang nói chuyện với cô, cậu ta là chồng của cô, dù sao đi nữa cô phải phản ứng mới tương đối bình thường chứ?"

Lời nói này vô cùng ác độc lại bao hàm ý vị châm chọc trêu đùa, quả thật rất có hiệu quả, thành công gọi tỉnh Tiểu Đào đang kinh ngạc thừ người.

"Ách. . . . . Thật xin lỗi, tôi chỉ có chút kinh ngạc. . . . . ."

Nghe vậy, trái tim Cơ Liệt Thần lại chìm xuống đáy cốc. . . . . .

Một giây kế tiếp, cái đầu từ phía trên đột nhiên cúi xuống đến trước mặt cô, nhìn thẳng vào mặt cô, ánh mắt của hai người cách nhau chỉ ba tấc. Anh nghiêm trang nói: "Anh nói anh là Cơ Liệt Thần, chồng của em, tại sao em kinh ngạc? Nhược Kỳ, anh không tin em thật sự mất trí nhớ, nhất định em đang nói đùa với anh, có đúng không?"

Dứt lời, dường như muốn chứng minh điều gì. Một bàn tay chợt cầm tay phải của cô, cẩn thận nâng lên, nhưng không tìm được vật anh muốn nhìn thấy . . . . . một chiếc nhẫn kim cương màu đỏ.

Nhất thời, bối rối.

Đáy lòng bị buộc thật chặt, vì tin tức xấu mà hoàn toàn rối rắm, đảo lộn. . . . .

Anh nhíu nhíu mày, giọng nói có chút khàn khàn, "Không có. . . . . Chiếc nhẫn? Nhược Kỳ, em. . . . ." Cô thật sự mất trí nhớ? Anh ngước mắt, ánh mắt nghi ngờ nhìn kỹ cô, "Là mất? Hay vì quá quý trọng cho nên em gở xuống cất đi?"

Tiểu Đào không hiểu ngẩng đầu, đột nhiên chạm vào con ngươi tối tăm của anh, vẻ mặt đầy phức tạp làm cho cô cảm thấy đau lòng khó hiểu, không phân biệt tại sao mình lại có cảm giác đau lòng, ánh mắt cô rũ thấp, "Nhẫn gì? Tôi không biết. . . . ."

"Nhẫn kết hôn của chúng ta, một chiếc nhẫn kim cương màu đỏ. . . . ."

Cô cắn răng, lại lắc đầu, "Tôi không biết, thật sự không biết. . . . ."

Nghe vậy, trái tim Cơ Liệt Thần thấp thỏm, dường như không tìm được điểm hạ cánh, trống rỗng, gần như trong nháy mắt không thở nổi. . . . .

Nhìn chằm chằm vào cô nhưng vẻ mặt của cô không có bất kỳ đáp lại, trong lòng dâng lên thất vọng, hơi nhếch môi, Cơ Liệt Thần dời đi tầm mắt, hai người không nhúc nhích, không gian tĩnh mịch không tiếng động càng lan rộng.

Đoán: Nhược Kỳ, rốt cuộc em bị thương đến mức nào, ngay cả anh cũng quên rồi sao?

Một ngày giống như một năm, chữ tâm gần như thành tro bụi. . . . .

Huống chi hơn ba tháng, hơn một trăm ngày ngựa không ngừng nghỉ tìm kiếm và chờ đợi. . . . .

Nghĩ đến đây, theo bản năng Cơ Liệt Thần nhìn về phía chiếc bụng bằng phẳng của cô. Vừa nhìn, trong lòng vẫn khó tránh khỏi chạm đến sợi dây đau lòng, trong phút chốc chợt bị cắt đứt. Nỗi chua xót, khổ sở, đau lòng, thương tiếc, trong nháy mắt tụ chung một chỗ.

"Nhược Kỳ, con của chúng ta. . . . ." Anh đột nhiên nghẹn ngào, đờ đẫn cô

ôm trọn cô trong lòng.

Chuyện xảy ra ngày đó ở trên vách núi lập tức hiện lên trước mắt của anh. Thật ra, trong lòng anh đã sớm có chuẩn bị tinh thần, ngày đó tình hình nguy cấp như vậy, lúc cô bị Lãnh Như Phong cưỡng ép, nơi bắp đùi chảy ra dòng máu đỏ sậm đã nói cho anh, tình huống rất không ổn. Nhưng khi anh chính mắt xác nhận suy đoán này thì còn khó chịu đến không thở nổi.

Lông mi dài nhẹ rũ xuống, rơi vào trên mặt cô, ánh mắt lộ ra đau buồn. . . . . .

"Thật xin lỗi, Nhược Kỳ, là anh không bảo vệ tốt cho em, để cho em chịu khổ. . . . . ." Lời của anh rất đau đớn, dường như mang theo tự trách và bất lực thê lương.

Tiểu Đào từ từ quay đầu lại, đôi mắt trong suốt nhìn về phía anh. Xem ra anh đau lòng và khổ sở hẳn không phải là giả, bằng không, cũng sẽ không như vậy. Vấn đề là, anh thật sự quan tâm cô sao? Trước kia giữa bọn họ xảy ra những chuyện gì?

Lúc này, Ông lão họ Ân vẫn đứng một bên nhìn xem, vỗ vỗ hai người trẻ tuổi, nói: "Được rồi, được rồi, muốn ôn chuyện cũng không gấp. Hơn nữa, nhìn bộ dạng Tiểu Đào, cô ấy vẫn không thể xác định cậu nói có thật không, tôi thấy như vầy, tạm thời cậu đi về trước, thân thể Tiểu Đào mới vừa khỏe, tốt nhất đừng quấy rầy cô ấy." Nói xong, xoay người đi lên lầu.

Rõ ràng, Ông lão họ Ân đang nhằm vào Cơ Liệt Thần hạ lệnh đuổi khách.

Vừa mới gặp lại cô gái mà mình ngày nhớ đêm mong, dĩ nhiên Cơ Liệt Thần không cam lòng rời đi như vậy, huống chi cô còn mất trí nhớ, nếu như đi lần này, không biết sẽ xảy ra những chuyện gì.

Nghĩ như vậy, trong mắt của người đàn ông chợt lóe lên.

"Ưm hừm. . . . ." Anh đau đớn kêu lên một tiếng, cả người giả vờ tê liệt ngã xuống tại cầu thang.

Tiểu Đào giật mình, "Anh làm sao vậy?"

Cơ Liệt Thần che cánh tay của mình, vẻ mặt nhăn nhó, cực kỳ khổ sở!

Cô rũ mắt nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện ra hai cánh tay của anh đều có rất

nhiều vết thương, nhất là cánh tay phải, có lẽ vừa rồi bị đẩy xuống phòng dưới đất thì bị đinh góc tường hoặc vật thể bén nhọn càu trúng bị thương, kéo lê một đường vết máu thật dài!

Trong nháy mắt, dường như trong đầu Tiểu Đào hiện ra hình ảnh đã từng quen biết. . . . . .

Một đêm nọ, một đêm chờ đợi khá dài, trên thân người đàn ông vết máu tươi hoặc dài hoặc ngắn, hoặc sâu hoặc cạn làm cho người ta run sợ trong lòng, dường như bên tai nghe tiếng rên rỉ đau đớn của một người đàn ông. . . . . .

Đôi mắt to trong suốt đột nhiên trợn tròn, nhìn vết thương thật dài trên cánh tay Cơ Liệt Thần, trái tim Tiểu Đào co rút nhanh.

"Anh. . . . . Anh bị thương? ! Tại sao không nói sớm? !" Giọng nói của cô có chút run rẩy không dễ dàng phát giác.

Mới vừa rồi lau mặt cho anh và lúc anh ôm cô, cô vẫn không phát hiện ra anh bị thương nghiêm trọng như thế . . . . . nghĩ lại, vết thương sâu và dài như vậy, anh cũng không cảm thấy đau sao?

Tiểu Đào cắn cắn môi, một giây kế tiếp phản ứng theo bản năng, cô ba chân bốn cẳng chạy lên lầu đi tìm dụng cụ và thuốc băng bó vết thương, muốn băng bó vết thương cho anh.

Cô làm sao biết, không phải Cơ Liệt Thần không cảm thấy đau, mà lúc nhìn thấy cô, tất cả thống khổ cũng bị vui sướng gặp lại che lấp rồi.

Cơ Liệt Thần ngớ ngẩn, nhìn bóng lưng cô chạy lên thang lầu, rốt cuộc trên mặt hiện ra nụ cười nhẹ.

Phản ứng của cô làm cho anh dấy lên tia hi vọng một lần nữa. . . . . .

"Người trẻ tuổi, tại sao cậu còn chưa đi?" Giọng nói già nua mang chút trách móc, từ cửa thang lầu truyền đến, thì ra Ông lão họ Ân đi xuống lầu.

Cơ Liệt Thần nhìn khuôn mặt khô gầy của Ông lão, trong lòng rất rõ ràng: ông lão này rất không thân thiện với anh.

Nhưng Cơ Liệt Thần không bày tỏ bất kỳ bất mãn gì, cầm cánh tay bị thương, từng bước chậm rãi bước lên cầu thang.

Khóe môi hơi cong, nhìn về phía Ông lão họ Ân, "Ông lão, cám ơn ông đã cứu vợ của cháu. Nếu ông không phản đối, có thể để cho cháu và cô ấy ở chung trong một thời gian hay không?"

Nghe vậy, sắc mặt của Ông lão tối sầm, cau mày lầu bầu nói: "Mới vừa rồi không phải tôi đã nói, thân thể Tiểu Đào không tốt lắm, không nên quấy rầy cô ấy sao? Hơn nữa, còn chưa xác định cô ấy chính là vợ cậu. . . . . ."

Cơ Liệt Thần không bác bỏ, ngoắc ngoắc môi, lặng lẽ nói nhỏ, "Có phải là vợ của cháu hay không, chỉ cần liếc mắt nhìn đã biết."

Lúc này Tiểu Đào đã lấy thuốc băng bó trở lại, nhìn thấy Ông lão tùy ý trút giận lên người khác, tranh thủ thời gian giải thích nói: "Bác sĩ Ân, anh ấy bị thương, cháu sẽ băng bó cho anh ấy một chút rồi để cho anh ấy đi."

Ông lão họ Ân nghe Tiểu Đào nói vậy, không chấp nhận cũng không phủ nhận, chẳng qua trong miệng không ngừng lầm bầm, một mình cầm cuốc nói đi ra sau núi đào cây thuốc.

Buồn cười nhìn theo bóng lưng Ông lão rời đi, trong lòng Cơ Liệt Thần chợt hiểu tại sao cô chọn ở chung một mái nhà với ông lão kỳ quái này. . . . . .

Anh rũ mắt nhìn cô, nhìn lại trời chiều ngoài cửa sổ dần dần buông xuống, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên mặt của cô. Dường như những đám mây che kín trên bầu trời đã bay đi, bồi hồi, lo lắng trong đáy mắt anh chợt tan biến.

Trên mặt anh từ từ hiện lên nụ cười, nụ cười kia không kiềm chế được, từ khẽ nở rồi chậm rãi lan ra và trở nên sáng lạn, toàn bộ rơi vào trên mặt của cô, rừng rực lửa nóng, chứa đầy nỗi nhớ nhung của anh. . . . . .

Động tác của cô gái nhỏ so với trước kia lưu loát hơn rất nhiều, cũng cẩn thận hơn rất nhiều, không hề mạnh bạo giống như trước kia, thuần thục mở ra gói thuốc, lấy ra kềm gắp một khối bông băng, thấm thuốc khử trùng, lau vết máu trên cánh tay anh.

"A. . . . . ." Thuốc khử trùng lạnh băng dính vào vết thương trong nháy mắt, rất đau rát, ngay cả anh là một đấng mày râu vẫn không nhịn được mở miệng kêu rên.

"Rất đau sao?" Cô trợ to hai mắt, nhăn mày lo âu nhìn anh, "Anh phải chịu

đựng một chút, tôi cố gắng làm nhẹ, sẽ tốt ngay. . . . . ."

Dứt lời, cô nhẹ nhàng vừa thổi vừa lau vết thương trên cánh tay anh, làm như vậy có thể anh sẽ không đau rát nữa. . . . . .

Anh cười nhẹ, nhớ lại trước kia cô cũng có thói quen này, vừa lau vết thương vừa thổi hơi, thật ra không có tác dụng gì nhưng trong phút chốc, dường như anh thật sự cảm thấy không đau.

Nghe tiếng cười của anh, cô đầu ngẩng lên nhìn thấy anh nở nụ cười thì hoàn toàn hoảng hốt, động tác trong tay ngừng lại, ngơ ngác nhìn anh.

Anh yên lặng đưa mắt nhìn cô, ánh mắt không tránh né, êm tai tự giới thiệu mình: "Anh là Cơ Liệt Thần, Liệt trong liệt hỏa, Thần trong tinh thần, trước kia vợ của anh cứ luôn gọi anh là Gà 16."

Trong lòng cô cứng lại, cúi đầu. . . . .

Đối phương đang dùng một loại ánh mắt kỳ quái ngưng mắt nhìn mình, dường như muốn nỗ lực bắt lấy từng thay đổi trên mặt cô. Cô lập tức hiểu, sở dĩ anh cố ý giải thích như vậy nhất định là thử dò xét cô.

Trong lòng có chút u ám khó chịu, ngẩng đầu trừng mắt liếc anh một cái, bất đắc dĩ nói: "Tôi tên là Tiểu Đào."

"Tiểu Đào? !" Trái tim Cơ Liệt Thần chìm xuống một nửa, cô nhớ mình tên Tiểu Đào, tại sao không nhớ rõ mình còn có một cái tên khác là "Lâm Nhược Kỳ" ?

Dừng lại một hai giây, anh chần chờ hỏi, "Nói như vậy. . . . . Em nhớ lại những chuyện còn bé trước kia, nhưng quên mất quá khứ giữa chúng ta?"

Tiểu Đào trừng mắt nhìn, không hiểu ra sao, "Tôi không biết anh đang nói gì, tên Tiểu Đào là bác sĩ Ân đặt cho tôi, tôi cảm thấy rất dễ nhớ, các thôn dân cũng cảm thấy dễ nghe, cho nên cứ gọi như vậy."

Cơ Liệt Thần giật mình, ngay sau đó trong lòng chìm xuống, trong mắt đầy vẻ phức tạp khó hiểu.

Yên lặng, một lúc lâu.

"Nói cho anh biết. . . . . em sống ở nơi này tốt không?" Bất ngờ, anh dịu dàng hỏi.

Hơi ngẩn ra, cô hơi dừng động tác trong tay, im lặng không lên tiếng gật đầu một cái.

Anh lẳng lặng nhìn cô, trong con ngươi thâm thúy khó dò, "Có nhớ nhà. . . . . hay không?"

Những lời này, anh cố ý.

Biết cô mất trí nhớ nhưng đến giờ anh vẫn không thể tiếp nhận sự thực này, cho nên anh lựa chọn nói bóng nói gió.

Cô quay đầu, ngược ánh mặt trời chiều chiếu rọi sau lưng cô, phát ra xinh đẹp chói lọi, chỉ nghe cô chậm rãi nói, giọng nói rất lạnh nhạt: "Cái gì cũng quên, đâu còn nhớ đến nhà."

Trong lòng trầm xuống, nhìn chằm chằm cố định vào ánh mắt của cô, trong đáy mắt càng thêm u ám thâm trầm. . . . . .

Không cam lòng hỏi lần nữa, "Vậy. . . . . Có nhớ người nào đó hay không?"

Nghe vậy, trước mắt Tiểu Đào thoảng qua gương mặt đẹp trai của người đàn ông nào đó rất giống gương mặt anh. . . . . .

Trong lòng hơi cứng lại, cô càng cúi đầu thấp hơn, hờ hững trả lời: ". . . . . Không có."

Một cánh tay dài không để ý đau đớn, chống đỡ vào mặt bàn cao ở sau lưng cô, thân thể cao lớn đột ngột gần sát trước mặt cô, mà cô bị hoàn toàn bao phủ khi trong hơi thở anh mang theo tức giận không thể giải thích, môi mỏng gần ở bên vành tai cô trong gang tấc, giọng nói thật thấp vang lên: "Em nói dối!"

"Tôi. . . . . ." Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, theo bản năng thân thể lui về phía sau, lại bị anh vòng chắc thắt lưng, không thể lui được nữa!

Mà hơi thở của anh vây quanh bên người cô!

Mang theo một mùi thơm nhàn nhạt, giống như mùi thơm Bạc Hà, rất làm

cho người ta say mê cũng rất làm say lòng người. . . . . .

Tiểu Đào ngây dại. Bởi vì mùi thơm trên người của anh quen thuộc đến nổi làm cho tim cô đập nhanh!

Trong vô thức, hơi thở của anh phả vào gương mặt hơi tê ngứa, dần dần ửng hồng. Cơ Liệt Thần nhìn gương mặt cô hiện lên màu hồng, trong nháy mắt con ngươi biến thành màu sắc kỳ lạ. Giống như trái tim thấp thỏm đã lâu vào lúc này đã được chứng thật.

Cô nhất định nhớ anh, cho dù trí nhớ trong đầu biến mất nhưng nhớ thân thể, nhớ hơi thở, còn có các loại giác quan nhất định là nhớ!

Nhưng cuối cùng anh không nói gì, chẳng làm gì cả, khóe môi từ từ nâng lên, trong lòng đã quyết định chủ ý, vẻ mặt phấn chấn.

Chỉ tiếc, mấy giây vui mừng giữ không được bao lâu, một giây kế tiếp liền bị cử động đột ngột của cô làm cho kinh hãi.

Tiểu Đào bị anh nhìn không được tự nhiên, dưới tình thế cấp bách, đột nhiên đưa ra hai ngón tay đâm vào mắt của anh, trong miệng mắng: "Anh buông tôi ra! Nhìn cái gì vậy! Háo sắc!"

Động tác đâm ra vừa vặn đâm trúng mắt của Cơ Liệt Thần!

Nhất thời, anh đau đớn đến mắt nổ đom đóm!

"Ưmh . . . . . ." anh rên lên một tiếng, theo bản năng muốn che hai mắt của mình nhưng được cái này mất cái khác, vết thương trên cánh tay cũng bị động tác kéo mạnh làm cho nứt ra, lập tức đau đớn mãnh liệt ập tới.

Chợt, nhẹ nhàng phụt một tiếng, bật cười.

Cô gái nhỏ tên Tiểu Đào này nhất định là cô vợ nhỏ của mình! Nhất định không sai, chỉ có cô vợ nhỏ của anh mới có phản ứng đặc biệt và nóng nảy như vậy!

Thấy mắt của anh đỏ lên, Tiểu Đào chợt chắt lưỡi, che miệng sửng sốt thật lâu. Cuối cùng, mới mở miệng, "Cái gì kia. . . . . Ai bảo anh nhìn chằm chằm người ta, anh còn như vậy nhìn, không cần Ông lão họ Ân đuổi anh đi, tôi cũng sẽ đuổi anh đi!"

Nói xong, bỏ lại bông băng trong tay, tức giận cũng không quay đầu lại muốn đi khỏi.

"Chờ một chút, em đừng đi!" Cơ Liệt Thần luống cuống, nhịn được đau vội vàng kéo tay Tiểu Đào, "Hay là giúp anh băng bó xong đi, anh bảo đảm sẽ đi ngay."

Tiểu Đào quay đầu lại, nhìn thấy con mắt trái của Cơ Liệt Thần bị đâm đỏ, nhìn một chút vết thương bị trầy xước trên cánh tay của anh, trong lòng đột nhiên cảm thấy có lỗi với anh. Nói thế nào, cũng do mình làm cho anh bị như vậy. . . . . .

Cô cắn cắn môi, khẽ gật đầu.

Băng bó vết thương là chuyện rất đơn giản, Tiểu Đào không ngờ ở trước mặt anh, mình gặp phải nhiều vấn đề khó khăn như vậy.

Khó khăn thứ nhất chính là muốn kiểm tra trên người anh có còn những vết thương khác hay không, kiểm tra vết thương cũng không khó nhưng vấn đề là phải làm sao mới có thể cởi ra quần áo người đàn ông xa lạ trước mặt ?

"Anh tự mình cởi quần áo được chứ?" Cô nghiêng đầu hỏi thăm người đàn ông đang ôm người ngồi ở trên đất, bởi vì cô cương quyết ra lệnh buộc phải nhắm chặt hai mắt.

Trên thực tế, những lời này căn bản là nói nhảm.

Một người đàn ông lớn như vậy, làm sao không biết cởi ra quần áo như thế nào? Điều quan trọng là trên người anh có vết thương, để cho anh tự mình cởi nhất định rất khó khăn.

Đối phương nghe giọng nói của cô, khẽ mở mắt ra.

Anh cười nhẹ, "Làm phiền em, giúp anh cởi xuống." Dứt lời chỉ chỉ vết thương trên người mình, vẻ mặt bày ra vô cùng khổ sở.

Sau đó, nhắm mắt lại, tiếp tục nghỉ ngơi . . . . . .

Thân thể Tiểu Đào thoáng lung lay, đen mặt nhìn anh một cái, nghĩ xem có phải người đàn ông này cố ý hay không.

Hết cách rồi, cô run rẩy đưa ra móng vuốt nhỏ gây ác, thử mở cúc kim loại đầu tiên trên cổ áo của người đàn ông. . . . . .

Cảm thấy động tác của Tiểu Đào rất nhẹ, người đàn ông lại mở mắt ra, lặng lẽ nhìn chằm chằm gương mặt cô từ từ trở nên ửng đỏ. . . . . .

Tiểu Đào căng thẳng dừng lại động tác, đón ánh mắt nóng bỏng của đối phương, chẳng biết tại sao sinh ra dục niệm kỳ quái nào đó, yên lặng căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt, động tác trong tay bắt đầu phát run, tim đập loạn không ngừng, càng lúc càng nhảy thình thịch, muốn nhảy ra khỏi lồng ngực . . . . . .

Đột nhiên, giật mình vì nhìn thấy người đàn ông đang nhìn mình, cô xoay người thu tay lại, hai ngón tay lại duỗi ra uy hiếp nói: "Anh... tại sao anh lại nhìn tôi? ! Đã nói không cho nhìn!"

Ai ngờ, lần này người đàn ông hết sức thản nhiên mở miệng bác bỏ, "Em không nhìn anh, làm sao biết anh đang nhìn em?"

". . . . . ." Cô nghẹn lời.

Được rồi, không dây dưa vấn đề này với anh, vội vàng băng bó cho anh để cho anh đi khỏi là được.

Nghĩ đến đây, tay chân trở nên nhanh nhẹn khác thường, nhanh chóng cởi quần áo của anh, trước mắt lộ ra thân thể cường tráng của người đàn ông. . . . . .

Lúc chính thức bắt đầu băng bó vết thương cho anh, Tiểu Đào mới kinh hãi phát hiện ra, vết thương trên thân thể của người đàn ông không chỉ có một hai vết thương trên cánh tay mà còn có vết thương cũ, có vết thương mới, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, chằng chịt, nhìn rất đáng sợ!

Trong lòng giống như bị kim đâm chợt nhói đau một cái!

Nhất thời, đau đớn không chịu nổi. . . . . .

Ngay cả chính cô cũng không biết tại sao lại có cảm giác này, mấy tháng nay điều trị cho các thôn dân đủ các loại vết thương đếm không hết, chưa bao giờ có cảm giác khó chịu như vậy. . . . . .

Dường như nhìn ra khác thường trong đáy mắt cô, anh chậm rãi đưa tay, cầm bông băng trên tay cô, tìm kiếm vết thương trên cánh tay của mình.

Lúc này cô mới nhận ra sự luống cuống của mình, nhanh chóng bôi xong thuốc cho anh, băng bó kỹ vết thương cho anh, sau đó mặc vào quần áo cho anh thật tử tế, dọn dẹp thuốc và chai lọ trên bàn.

Không nói câu nào, cũng không hỏi gì.

Anh rũ hàng mi dài, trầm ngâm quan sát sắc mặt của cô, trong lòng thoáng chút ủ rủ.

". . . . . Anh phải đi rồi." Anh thử dò xét nói.

"Đi thong thả, không tiễn." Cô cũng không quay đầu lại, cầm cây chổi quét dọn giấy vụn và bông băng trên đất.

Anh nhìn cô chăm chú, "Anh đi thật đây. . . . . ."

Rốt cuộc cô ngẩng đầu lên, nhìn mặt của anh khẽ mỉm cười, "Hẹn gặp lại."

Anh ngồi dậy, ánh mắt rơi vào trên mặt cô, đau buồn ảm đạm. . . . . .

Sau khi cô rơi xuống vách đá, anh đã từng nổi điên tìm khắp Nam Thành. Vì không để cho Lãnh Như Phong phát hiện, anh cải trang, chịu nhục chỉ vì tìm cô, cô vợ nhỏ mà anh ngày nhớ đêm mong.

Đã từng có lúc anh có đầy đủ tài phú, có thế lực ra lệnh một phương mà bây giờ anh không cầu làm người đàn ông giàu có quyền thế nhất trên thế giới, chỉ cầu tìm được thứ quý báu duy nhất cả đời, đó chính là cô!

Nhưng khi tìm được cô thì cô lại không nhớ rõ anh.

Cô vĩnh viễn sẽ không biết, mấy tháng này anh làm sao để vượt qua. Cái loại cả ngày lẫn đêm mong nhớ xen lẫn sợ hãi làm cho mỗi một ngày của anh trôi qua giống như một thế kỷ. . . . . .

Cô vĩnh viễn sẽ không biết, tâm trạng của anh từ như dao cắt dần dần bình tĩnh chờ đợi, trong lòng chôn giấu hy vọng và chua xót thật lâu dần dần không có cách nào đè nén sinh sôi, mãnh liệt, đầy trời cuốn lấy, giống như

trái tim bị người ném lên giữa không trung, hưng phấn bay đi, cuối cùng lại rơi xuống đất thành tro bụi. . . . . .

Cô vĩnh viễn sẽ không biết, lúc chợt nhìn thấy cô, anh đã phải dùng hết sức lực mới đè nén không để cho mình nhào tới, ôm cô thật chặt, hận không thể đem cô khảm vào trong thân thể mình. Anh lo lắng thân thể của cô không chịu nổi, khi đó cô bị thương nặng như vậy. . . . . Hơn nữa anh còn sợ mình nhận lầm người, cái loại tâm trạng lo được lo mất làm cho anh như muốn nổi điên. . . . . .

Cuộc đời này còn để cho anh được gặp lại cô, là món quà tuyệt vời mà ông trời đã ban cho anh!

Về phần cô có nhớ mình hay không, khi nào có thể nhớ lại, sao nóng lòng được? Hiện tại, giữ gìn tốt thân thể của cô quan trọng hơn.

Rũ mắt thật thấp, mở miệng giọng đã khàn khàn: ". . . . . Em giữ gìn sức khỏe."

Cảm nhận tâm trạng anh thay đổi, cô ngước mắt, giống như bị đáy mắt đau buồn của anh lây nhiễm, chóp mũi không nhịn được bắt đầu ê ẩm. . . . . .

Cô sâu kín nói: "Vâng. . . . . ."

Giọng nói có chút run rẩy. Lần này, bị anh bén nhạy phát hiện.

Trong con ngươi hiện lên chấn động, anh đột nhiên trợn to mắt, thừa dịp cô không phòng bị, chợt áp cô tới bên tường, thay vì dùng sức thật mạnh nhưng cử động kế tiếp của anh rất dịu dàng . . . . . vô cùng triu mến ấn xuống một nụ hôn trên trán cô.

Nụ hôn thắm thiết không dài, chỉ nhẹ nhàng chạm vào.

Sau đó cũng không nói gì liền xoay người đi khỏi căn nhà nhỏ, để lại Tiểu Đào với vẻ mặt kinh ngạc. . . . . .

Sau khi Cơ Liệt Thần đi không bao lâu, Ông lão họ Ân trở về.

Vừa vào cửa, liền phát hiện Tiểu Đào ngồi ở trên ghế sa lon bên cửa sổ ngẩn người.

"Cô nhóc, ngồi ngẩn người làm gì?" Ông lão họ Ân nhìn xung quanh bốn phía, xác định Cơ Liệt Thần đã đi khỏi, hỏi lại, "Cậu ta đã đi?"

Cô ngẩn ngơ, dường như không nghe được lời của ông lão.

Thấy thế, Ông lão họ Ân nhi lắc đầu một cái, thở dài một tiếng, nói: "Không phải tôi muốn đuổi cậu ta đi nhanh, cô suy nghĩ xem, chúng ta cũng không biết gì về cậu ta, chỉ dựa vào lời nói của cậu ta thì tin lời của cậu ta sao? Huống chi, cho dù cậu ta nói thật, lúc trước cô bị thương nặng như vậy, nếu cậu ta thật sự quan tâm cô, tại sao cam lòng lại để cho cô bị thương, cam lòng để cho cô mất tích lâu như vậy? Theo tôi thấy, chuyện này rất kỳ lạ, không phải kỳ lạ bình thường! Tiểu Đào, cô nhất định phải thận trọng. Nếu cậu ta còn tìm đến, cô phải thử cậu ta một chút."

Ông lão rất quan tâm cô, lần này lời nói thực sự thấm vào trong lòng cô.

Cô gật đầu một cái, tiu nghỉu nói, "Cháu biết rồi. Bất quá cháu nghĩ, có lẽ anh ấy sẽ không tới tìm cháu nữa. . . . . ."

Phía sau những lời này, cô nói rất nhỏ, giống như đang nói cho mình nghe, giọng nói đắng chát. Nghĩ lại, Tiểu Đào giật mình, tâm trạng thương cảm như vậy không thích hợp, vì vậy lắc mạnh đầu, vứt bỏ tất cả phiền não. Quay đầu nhìn về phía Ông lão họ Ân gầy nhom, phát hiện trong tay ông ta xách theo một bó cây cỏ.

Ngây ngô hỏi: "A, ông ơi, trong tay ông cầm cây thuốc gì vậy?"

"Ừ, là cây thuốc bắc điều trị thân thể. Cầm đi, cho cô." Không khách khí đưa cho cô, liếc mắt gò má gầy gò của cô, nói, "Biết nấu thế nào chứ? Tôi đã dạy cho cô rồi."

Đối với tính khí miệng dao găm lòng đậu hũ của ông lão, Tiểu Đào đã sớm quen thuộc. Cô nhận lấy cây thuốc, cảm ơn nói: "Ông ơi, ông dạy cho cháu nhiều lần như vậy, cháu đã nhớ rồi. Ngâm trước nửa giờ, nấu lửa nhỏ 20 phút, lại thêm nước nấu 20 phút. Cháu nói không sai chứ?"

Không vui nhìn cô, ông lão họ Ân tức giận nói: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, không được gọi tôi là Ông, Ông, phải gọi là bác sĩ Ân! Thiệt là, không biết lớn không nhỏ. . . . . ."

Tiểu Đào cười hắc hắc hai tiếng, cầm cây thuốc nói, "Cám ơn ông, ông à."

"Hắc, con bé này. . . . . ."

Mặc dù bị cô trêu tức nhưng nhìn cô bình phục lại như trước, ông lão họ Ân bình tĩnh lại.

Mấy tháng chung sống với cô, có lẽ ông ta cũng biết cá tính của cô nhóc này. Nhìn như cả ngày cười ha ha, chưa bao giờ để lộ bản thân mình không vui nhưng loại người như thế, thật ra trong lòng cất giấu đầy tâm sự.

Nhìn như vui vẻ nhưng khi bị thương lại giống như con rùa đen co rúc vào trong vỏ rùa của mình. Cô rất phiền toái, nhìn bên ngoài rất mạnh mẽ nhưng trong lòng yếu đuối, nếu không, làm sao lại mất trí nhớ?

Mặc dù cô mất trí nhớ có một phần do nguyên nhân vật lý nhưng một phần nguyên nhân khác là do áp lực tinh thần gây ra. Cho nên, người đàn ông trẻ tuổi kia đột nhiên xuất hiện đối với Tiểu Đào là phúc hay họa, rất khó nói.

Để cho cô nhớ lại quá khứ, không phải là không có biện pháp nhưng trước mắt vẫn không được. Bởi vì, ông lão nhìn ra Tiểu Đào vẫn chưa chuẩn bị xong tâm lý. Đây chính là nguyên nhân quan trọng mà ông ta đuổi người đàn ông kia. . . . .

Nghĩ đến đây, chân mày bạc của ông lão không nhịn được nhíu chặt.

Hơn nữa người đàn ông kia thật sự dễ dàng buông tha như vậy sao. . . . . .

Mới vừa vào đêm, thủy triều dâng cao.

Nước biển dâng lên bãi biển, chạy tràn qua các con đường vào thôn trang nhỏ gần bờ biển.

Tiểu Đào cởi giày xách trong tay, chân trần một mình đi qua con đường đá cuội nước chảy lành lạnh.

Bây giờ hơn 7 giờ tối, mặt trời đã sớm xuống núi, bờ biển không có một bóng người. Tiểu Đào đứng ở trên bờ cát dậm chân, vẩy nước, lưu lại mấy dấu chân nhỏ ướt nhẹp.

Đi mệt mỏi liền dừng lại, tìm được một tảng đá lớn cách bờ biển không xa lắm, leo lên tảng đá lớn lạnh lẽo, phủi đi bụi bậm hai bên, lót một chiếc khăn

tay mang theo người, sau đó ngồi xuống nhìn biển rộng sóng xô lên xuống . . . . . .

Trong bầu trời đêm treo ánh trăng non, ánh trăng chiếu xuống mơ hồ có thể nhìn thấy được một nửa bên mặt trăng mờ tối. Cô nhớ có một lần ông lão họ Ân kể một câu chuyện thần thoại, nói ánh trăng trên bầu trời chính là Ngô Cương Nguyệt Quế, mỗi ngày Ngô Cương cầm búa chặt cây không ngừng không nghỉ, nhưng Nguyệt Quế bị chẻ ra rồi hợp lại, khi chiếc búa bổ xuống thì nứt ra thấy xương, sau khi chiếc búa nhấc lên thì cây liền lạc không còn dấu vết.

Nếu trái tim của người ta cũng tự liền lạc thần kỳ như vậy thì tốt biết bao? Như vậy, cho dù trong lòng có bao nhiêu phiền não, băn khoăn, đau đớn và ưu sầu, trái tim cũng chỉ dâng lên gợn sóng ngắn ngủi, trong nháy mắt biến mất, giống như không có xảy ra chuyện gì, tất cả có thể khôi phục lại hiện trạng lúc ban đầu.

Đôi tay theo thói quen cắm vào trong túi áo trên, tay trái đột nhiên chạm đến một vật kim loại lạnh lẽo, trong lòng của Tiểu Đào trong nháy mắt xẹt qua cảm xúc khó có thể dùng lời diễn tả. . . . . .

Co đầu ngón tay, thuận tay vớt ra một vật thể kim loại . . . . . .một chiếc nhẫn kim cương màu đỏ!

Dưới ánh trăng mờ nhạt, chiếc nhẫn màu đỏ thẫm đang chiếu rọi ra ánh sáng đỏ rực chói mắt. Thì ra, vật này chính là nhẫn kết hôn anh cho cô sao? Trên thế giới này thậm chí có chiếc nhẫn kim cương màu đỏ! Nhất định là vô cùng quý giá . . . . . .

Chiếc nhẫn này, cô sau khi tỉnh lại ông lão họ Ân dạy cho cô gì đó, bảo cô lấy xuống vật trên tay, bởi vì cô làm phẫu thuật thì không thể mang vật kim loại, ông lão đưa cho cô chiếc khăn tay gói kỹ.

Ba tháng nay, cô đã từ từ quen dần cuộc sống bình lặng nơi này, cuộc sống không buồn không lo, chưa từng nghĩ tới cuộc đời mình đã trải qua cơn gió bão như thế nào, nếu không phải xế chiều hôm nay người đàn ông kia xuất hiện, cô gần như quên mất chiếc nhẫn kim cương màu đỏ này.

Nghĩ đến đây, cô rũ mắt nhìn chiếc nhẫn kim cương màu đỏ trong tay. . . . . .

Anh nói. . . . . Anh tên là Cơ Liệt Thần? Liệt trong liệt hỏa, Thần trong tinh

thần, còn nói cô thích gọi anh là Gà 16?

Không nhịn được cười một tiếng, đây là cái tên rất kỳ lạ? Chắc là một biệt hiệu rồi nhưng làm sao có người vợ nào đặt cho chồng mình biệt hiệu kỳ lạ như vậy? Thật là người đàn ông kỳ lạ. . . . . .

Nhưng nụ cười trên mặt không đến năm giây, sau một giây tâm trạng chìm xuống.

Anh vì tìm cô, mới trở nên như vậy không phải sao? Nhưng mình lại mất trí nhớ. Đối với anh nhất định là một loại đả kích, nhìn bộ dạng anh lúc đi khỏi, dường như rất đau lòng, rất khổ sở. . . . . .

Nghĩ đến đây, cảm giác chiếc nhẫn kim cương màu đỏ trong tay đột nhiên trở nên nặng trĩu, trong tim dâng lên một cảm giác bị bóp nghẹt, càng lúc càng cảm thấy giống như trong bóng tối có một bàn tay to lớn nắm chặt trái tim của cô, đau đến khó chịu.

Trong lòng dâng lên nghi ngờ: cứ để cho anh đi mất là quyết định chính xác sao. . . . . .

Đang ngẩn người, có tiếng động vang lên hấp dẫn sức chú ý của cô, Tiểu Đào ngẩng đầu lên nhìn về nơi phát ra tiếng động.

Cách đó không xa, hai bóng người một cao một thấp càng đi càng gần, cười đùa vui vẻ, trong tay của người cao cầm một cây gậy, nhìn dáng dấp giống như thôn trưởng tiên sinh và vóc dáng người thấp chạy ở trước mặt của anh ta, hi hi ha ha, đạp nước biển nhảy nhót đi về phía trước.

Chỉ cần liếc mắt nhìn Tiểu Đào cũng biết đó là thôn trưởng tiên sinh đui và Lý Đào, đứa con trai năm tuổi của anh. Cô thở ra một hơi, muốn vứt bỏ phiền não, vì vậy từ trên tảng đá lớn leo xuống, đi về phía hai người một cao một thấp.

"Thôn trưởng Lý! Chào anh!" Cô chào hỏi thôn trưởng tiên sinh ở xa xa, "Đã trễ thế này, còn mang Lý Đào tới bờ biển chơi sao?"

Men theo nơi phát ra giọng nói, Thôn trưởng Lý quay mặt lại, mỉm cười gật đầu, "Đúng vậy, là Tiểu Đào sao? Cô cũng ở bờ biển sao, một mình?"

"Đúng vậy a, tôi nhàm chán tới nhìn sóng biển một chút." Nói xong, cô đi

lên trước, vịn cánh tay Thôn trưởng Lý, "Anh đi lại không tiện, hay là tôi đỡ anh đi."

Tiểu Đào cũng nghe Ông lão họ Ân nói, mặc dù thôn trưởng tiên sinh cao lớn là người mù nhưng cũng không phải trời sanh bị tàn tật mà do một tai nạn xe cộ, lúc cả nhà bọn họ đi chợ bị xe hàng ba bánh đụng trúng, vợ của anh ta chết tại chỗ, cửa kính xe vỡ vụn văng lên đâm rách khóe mắt của anh, vì vậy anh mới bị mù. Rất may, lúc ấy Lý Đào, con trai của anh không có ở trên xe, nếu không thì không biết thê thảm thế nào.

Sau này, Tiểu Đào thỉnh thoảng đi thăm Lý Đào và thôn trưởng tiên sinh, vì vậy quan hệ của bọn họ rất hòa hợp.

"Tôi nghe nói hôm nay có người tới tìm cô?" Thôn trưởng tiên sinh đột nhiên hỏi.

"Hả?" Tiểu Đào ngẩn ra, không ngờ anh biết tin nhanh như vậy.

Nghĩ lại cũng đúng, anh là một thôn trưởng, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều phải biết hết, trong thôn xuất hiện một người đàn ông cao lớn xa lạ mà cô lại dùng xe đẩy đẩy anh trở về nhà ông lão họ Ân, làm sao thôn trưởng không biết đây?

Khẽ gật đầu, cô cười yếu ớt trả lời: "Chỉ ngẫu nhiên gặp một người đàn ông ngất xỉu ở trên đường mà thôi, anh ấy bị thương nhẹ, sau khi băng bó kỹ vết thương cho anh ấy, anh ấy đã đi rồi."

"Ừ." Anh đáp một tiếng, đột nhiên vễnh tai lắng nghe tiếng sóng biển, sau đó nhìn Lý Đào đang đứng trước thủy triều cao nửa thước ở phía xa xa kêu to: "Lý Đào! Thủy triều càng lúc càng lớn, con đừng tới quá gần biển, một lát chúng ta phải trở về!"

Lý Đào ở xa xa nói to, "Con biết rồi, cha! Dì Tiểu Đào, nơi này có rất nhiều vỏ ốc, có muốn cháu tìm cho dì mấy vỏ ốc lớn hay không, trở về nhà xâu thành vòng tay a!"

Tiểu Đào và thôn trưởng tiên sinh không hẹn mà cùng cười một tiếng, cô đáp lại, "Không cần đâu Lý Đào, cháu mau trở lại!"

Đào Đào đang chơi vui làm sao chịu đi, trong miệng đồng ý nhưng không có di chuyển, còn khom người tìm kiếm trên bờ biển. . . . . .

Mặc dù Thôn trưởng Lý kết hôn sớm nhưng vì vợ qua đời sớm, hai vợ chồng bọn họ cũng chỉ có một đứa con trai, dù không được yêu thương nuông chiều như đứa bé trong thành thị nhưng vì trải qua chuyện đặc biệt, làm cho anh cũng cực kỳ thương yêu đứa con trai này. Nghe tiếng con trai cười vui, anh cũng bị mềm lòng, quyết định để cho Đào Đào chơi thêm một lát.

"A, đúng rồi, Tiểu Đào, bác sĩ Ân có nói cho cô biết ngày mai tôi và ông ấy phải đi ra ngoài xem bệnh không ?" Anh chợt quay đầu nhìn về phía Tiểu Đào nói.

"À? Không có a" Tiểu Đào mờ mịt, thật sự không nghe ông lão nói về chuyện này, "Đi đến khám bệnh tại nhà sao?"

"Là như vậy, cha của thôn trưởng Vương ở Thôn trang họ Vương bị bệnh nặng nhưng vẫn không tìm ra nguyên nhân bệnh, đi rất nhiều bệnh viện cũng không có kết quả, tôi muốn nhờ bác sĩ Ân đi giúp tôi xem một chút, ông ấy đã hứa với tôi. Một mình cô ở nhà không sao chứ?"

"A, như vậy sao. . . . . ." Tiểu Đào gật đầu một cái, cũng không phải quan tâm, "Dù sao Ông ấy đi khám bệnh tại nhà cũng không phải một hai lần, không có chuyện gì lớn."

"Nhưng có một việc tôi phải làm phiền cô." Vẻ mặt của Thôn trưởng Lý rất nghiêm túc, nói.

Tiểu Đào trợn mắt nhìn, không hiểu hỏi, "Chuyện gì? Thôn trưởng, không cần khách sáo như vậy."

"Là chuyện của Đào Đào, tôi muốn nhờ cô giúp tôi chăm sóc nó một chút, lần này đi khám bệnh tại nhà có thể không chỉ một hai ngày, nói không chừng phải ở bốn năm ngày mới có thể trở về. Đào Đào phải nhờ tới cô rồi."

"Ách. . . . . ." Lần này, quả thật Tiểu Đào cảm thấy khó xử. Cũng không phải cô không muốn chăm sóc đứa bé, càng không phải cô cảm thấy chăm sóc đứa bé quá phiền toái, mà cô căn bản không có kinh nghiệm chăm sóc đứa bé, hơn nữa tài nấu nướng của cô cũng không coi là quá tốt, Đào Đào có thể chịu được sao?

Do dự một lúc, cuối cùng vẫn đồng ý với anh, "Vậy cũng tốt, Đào Đào là đứa bé ngoan, tôi chăm sóc cho nó chắc không khó khăn lắm. . . . . ."

Nghe vậy, trên mặt Thôn trưởng Lý lộ ra nụ cười trấn an, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra, anh làm như vậy ít nhiều gì cũng có lòng riêng.

Đào Đào từng ngày từng ngày lớn lên nhưng anh vì đủ thứ nguyên nhân không có cách nào điều trị đôi mắt phục hồi, cuộc sống ngày ngày trôi qua, anh càng lúc càng cảm thấy đứa bé cần một người mẹ. Hơn ba tháng này, thông qua tìm hiểu và tiếp xúc của mình, anh cảm thấy Tiểu Đào là một lựa chọn tốt, hơn nữa Đào Đào cũng thích cô, nếu có thể, anh hi vọng Tiểu Đào có thể cùng mình xây dựng một gia đình mới. . . . . .

Dĩ nhiên, đây chỉ là suy nghĩ riêng của anh, điều quan trọng còn phải xem Tiểu Đào suy nghĩ thế nào. . . . . .

Vừa nghĩ tới chuyện của con trai, Thôn trưởng Lý phục hồi lại tinh thần, "Tiểu Đào, cô giúp tôi nhìn xem Đào Đào ở đâu? Dường như tôi không nghe thấy tiếng của nó."

"A, được." Nghe thôn trưởng tiên sinh nói, Tiểu Đào quay đầu lại nhìn xung quanh nhưng giật mình phát hiện chỗ Đào Đào còn đứng lúc nảy, giờ trống không, một bóng người cũng không có!

Cô đột nhiên cao giọng, nhìn về phía mặt biển kêu to, "Đào Đào! Đào Đào!"

Tiểu Đào cất tiếng gọi to làm Thôn trưởng Lý giật mình, lộ ra hoảng hốt.

"Xảy ra chuyện gì ? Tiểu Đào, Đào Đào ở đâu?"

"Tôi không biết, thôn trưởng, tôi không nhìn thấy Đào Đào. . . . . ." Giọng nói Tiểu Đào càng lúc càng hoảng hốt, cô nhìn sóng biển càng lúc càng cao.

Trong lòng đột nhiên có một suy nghĩ hỏng bét: chẳng lẽ, Đào Đào . . . . . .

Tiểu Đào chăm chú nhìn kỹ, quả nhiên nhìn thấy cách xa bên bờ biển hơn 10 mét, đợt sóng càng lên cao, bóng dáng nhỏ nhỏ càng rút sâu trong biển.

Cô lên tiếng kinh hô, "Thôn trưởng Lý, tôi đã nhìn thấy nó rồi, Đào Đào ở trong biển!"

"Cái gì! Đào Đào ở trong biển? !" Thôn trưởng Lý hoảng hốt, "Đào Đào! Đào Đào!"

Từ nhỏ Đào Đào sống ở gần bờ biển, phải biết bơi, nhưng tối nay thủy triều lên quá cao, mà vóc dáng của nó lại nhỏ như vậy, không cẩn thận rất có thể sẽ bị nước biển cuốn đi.

Điều quan trọng là hiện tại phải nhanh chóng cứu nó lên, nếu bị nước biển xô càng lúc càng xa, đến lúc đó Đào Đào sức cùng lực kiệt rồi, sớm muộn sẽ bị biển rộng nuốt mất. . . . . Hậu quả kia thật sự không tưởng tượng nổi!

Hai người lớn dự liệu được kết quả đáng sợ, không khỏi hoảng hốt. Tiểu Đào không biết bơi mà Thôn trưởng Lý lại không nhìn thấy, chuyện duy nhất có thể làm chính là vội vàng chạy về thôn tìm thôn dân đến cứu người! Vấn đề là Đào Đào còn nhỏ như vậy, có thể kiên trì được bao lâu? !

Không có biện pháp, chỉ có thể nhanh chóng chạy về gọi thôn dân tới cứu người! Trong lòng Tiểu Đào quyết định chủ ý, xoay người, ngay cả giầy cũng không mang vào, nhanh chân chạy đi, có một bóng đen cao lớn còn nhanh hơn so với cô, chạy như bay qua trước người cô, tung người nhảy vào trong biển, giống như một con cá chuồn hụp lên hụp xuống hai ba lần bơi về hướng Đào Đào. . . . . .

Trong đêm tối không nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông lắm, Tiểu Đào há hốc mồm cứng lưỡi nhìn anh lấy tốc độ người thường khó có thể tưởng tượng, ra sức bơi về phía Đào Đào. Rất nhanh, người đàn ông đã bơi đến bên cạnh Đào Đào, nhưng rõ ràng Đào Đào đã không kiên trì được nữa, hai cánh tay giơ lên cũng mất đi hơi sức, cũng may lúc này được người đàn ông như con cá chuồn ôm lấy.

"Thật tốt quá! Thôn trưởng Lý, có người cứu Đào Đào!"

Tiểu Đào đỡ Thôn trưởng Lý, cùng nhau chạy tới, người đàn ông ôm Đào Đào bị rơi trong biển đã lên bờ. Cô vẫn không kịp nhìn khuôn mặt của người đàn ông, tất cả sức chú ý trên người Đào Đào đã cạn kiệt sức lực.

"Đào Đào! Này, Đào Đào! Cháu tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!" Cô vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Đào Đào nhưng nó vẫn chưa tỉnh lại.

Ngón tay đưa đến phía dưới lỗ mũi Đào Đào dò xét hơi thở, phát hiện hơi thở của Đào Đào yếu ớt, người đàn ông đẩy bả vai cô một cái, nói: "Em

tránh qua một bên! Để cho anh làm!"

Tiểu Đào rất mơ hồ, ngẩng đầu lên hết sức kinh ngạc nhìn thấy rõ gương mặt đẹp trai của người đàn ông, nhất thời ngây người như phỗng!

Tại sao lại là anh ? !

Người đàn ông cũng không nhìn cô một cái mà hết sức thành thạo chính xác bấm bấm huyệt nhân trung của Đào Đào, sau đó cúi đầu xuống thử dò xét hơi thở của nó, vỗ vỗ mặt của Đào Đào, phát hiện cậu nhóc vẫn không có phản ứng, anh bắt đầu làm hô hấp nhân tạo cho Đào Đào. . . . . .

Một lần, hai lần, ba lần, bốn lần, năm lần. . . . . .

"Khụ khụ. . . . . ." Đào Đào nằm trên đất, không nhúc nhích giống như búp bê bằng sứ, lúc này cuối cùng đã thở được, ho khan và khạc ra một ngụm lớn nước biển, rốt cuộc tỉnh lại.

"Oa" một tiếng, Đào Đào ôm cha của mình khóc ra thành tiếng.

"Con trai! Con không có chuyện gì chứ? !" Rốt cuộc, Thôn trưởng Lý nghe con của mình tỉnh lại, biết nó được cứu, cảm giác hít thở không thông rốt cuộc buông lỏng, anh thở ra một hơi thật dài. Anh vỗ lưng con trai, mắng, "Con xem đi, bảo con không nên đi bờ biển, lần này bị uống nhiều nước rốt cuộc đã biết chưa? Như thế nào, không có chuyện gì chứ?"

Nghe con trai Đào Đào nói không có chuyện gì, lúc này anh mới quay đầu "Nhìn" về phía người cứu mạng, nói, "Vị tiên sinh này, cám ơn anh, thật sự rất cám ơn, cám ơn anh đã cứu con trai tôi."

Cơ Liệt Thần lau nước biển ướt sũng trên mặt, thở hổn hển nói: "Không sao, nên làm mà."

Sau đó, quay đầu nhìn về phía cô gái nhỏ ở bên cạnh vẫn ngẩn người nhìn anh, dường như cảm giác sự có mặt của anh làm cho Tiểu Đào bị sốc, cau mày nói: "Tiểu Đào, em đưa đứa bé này trở về trước đi, ngoài biển gió lớn, nó vừa bị rơi xuống nước, đừng để nó bị lạnh nữa."

"Ừm. . . . . Tiểu Đào biết vị tiên sinh này?" Thôn trưởng Lý ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Đào ngốc trệ nửa giây, lúc này mới phục hồi lại tinh thần, trả lời: "Ách.

. . . . . Thôn trưởng, anh ấy chính là người đàn ông xế chiều hôm nay tới tìm tôi."

Chương 84: Xin cho anh yêu em một lần nữa - t

Thôn trưởng Lý hơi ngẩn ra, "Hoá ra là như vậy. Vậy. . . . . Xin hỏi ân nhân họ gì, xưng hô như thế nào?"

"Tôi họ Cơ, Cơ Liệt Thần." Anh cười đáp.

Tiểu Đào rũ mắt nhìn quần áo trên người Cơ Liệt Thần, vẫn bộ quần áo lúc xế chiều hôm nay phát hiện anh vừa bẩn vừa cũ, bây giờ sau khi bị nước biển thấm ướt, xem ra càng thêm tơi tả.

Cô không nhịn được hỏi nói: "Quần áo anh cũng ướt rồi, có mang quần áo tắm rửa không?"

Trong một tích tắc này, người đàn ông khôn khéo cơ trí, bén nhạy ý thức được một cơ hội, lập tức quyết định thật nhanh.

Vì vậy, trên mặt bày ra một bộ dáng mệt mỏi tiêu điều, đáng thương trả lời: "Không có. . . . . ."

Tiểu Đào nhớ tới buổi chiều lúc phát hiện ra anh, thực sự không nhìn thấy bên cạnh anh có bất kỳ hành trang nào, chắc hẳn không có mang quần áo cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Cô muốn mang anh về ngôi nhà nhỏ của Ông lão nhưng lại băn khoăn Ông lão này xấu tính, sợ rằng sẽ không đồng ý cho anh mượn quần áo để mặc . . . . . .

Đang chần chừ, lúc này Thôn trưởng Lý lên tiếng, "Vậy tiên đến nhà tôi trước đi, nhà tôi cách gần bờ biển, hơn nữa quần áo của tôi cũng có thể cho Cơ tiên sinh mượn mặc."

Nghe vậy, thở ra một hơi dài, Tiểu Đào nhìn về phía Cơ Liệt Thần, chờ đợi câu trả lời của anh.

"Được, cám ơn."

Thôn trưởng Lý cười ha ha, "Cám ơn tôi làm gì, tôi mới phải cám ơn cứu mạng của anh."

Dứt lời, tất cả mọi người không ở lại lâu hơn, đêm càng lúc càng sâu, sóng biển dâng càng cao, nếu tiếp tục ở lại chỉ sợ hai người rơi xuống nước sẽ bị cảm lạnh.

Vì vậy đoàn người trở lại nhà Thôn trưởng Lý, nhà thôn trưởng cách nhà Ông lão họ Ân cũng không xa, đi bộ năm phút đồng hồ đã đến. Tiểu Đào nghĩ đến vết thương trên người Cơ Liệt Thần sau khi thấm nước biển, nếu không kịp xử lý nhất định sẽ chuyển biến xấu, vì vậy vội vã chạy về nhà Ông lão họ Ân, mang một số dụng cụ cần thiết quay trở lại nhà thôn trưởng.

Bằng tốc độ nhanh nhất chạy như bay trở về, tiếng mở cửa thật mạnh làm Ông lão họ Ân đang định lên lầu ngủ bị giật mình, thấy cô vội vã lấy ra hòm thuốc, không hiểu hỏi: "Này, cô nhóc! Cô cõng hòm thuốc muốn đi đâu? Này . . . . ."

Tiểu Đào giống như không nghe thấy, cũng không quay đầu lại chạy đi ra ngoài, lại thêm một tiếng đóng cửa chấn động làm Ông lão giật mình. Lẩm bẩm: "Thiệt là, hôm nay ông lão cảm thấy cô kỳ lạ thế nào đó . . . . . ."

Tiểu Đào không kịp nghĩ cử động khác thường của cô sẽ làm cho Ông lão họ Ân có phản ứng thế nào, chỉ tập trung tinh thần chạy đến nhà Thôn trưởng Lý. Cô chỉ nghĩ trước khi người đàn ông kia rời đi, phải băng bó kỹ vết thương cho anh, không để uổng phí anh vất vả chạy đến tìm cô như vậy.

Tại sao làm như vậy, cô không rõ ràng lắm, giải thích duy nhất có lẽ cô không muốn lương tâm của mình lo lắng thôi. . . . . .

Chạy đến cách nhà Thôn trưởng Lý 50m thì cô dừng lại. Chạy nhanh như vậy sẽ bị thở dốc, vì vậy cô nghỉ ngơi một chút, lúc này bước chân mới chậm rãi từ từ đi tới nhà Thôn trưởng Lý, ngẩng đầu lên gõ cửa cốc cốc cốc.

Trái tim đập thình thịch cuồng loạn một cách khó hiểu . . . . . .

Chắc anh còn chưa đi. . . . . .

Tới mở cửa chính là Thôn trưởng Lý, thấy Tiểu Đào quay trở lại, anh ta hơi giật mình, "Tiểu Đào, tại sao cô quay trở lại? Tôi còn tưởng rằng cô đã đi về."

"Ách. . . . . Tôi tới thay thuốc cho Cơ tiên sinh, trên người của anh ấy còn

có vết thương." Tiểu Đào lúng túng trả lời.

Cô le lưỡi đỏ nhỏ xíu, âm thầm hít một hơi. Hoàn hảo, Thôn trưởng Lý cũng không nhìn thấy được, bằng không, nhìn thấy sắc mặt hoảng hốt cô, sợ rằng cũng sẽ giống như Ông lão họ Ân, cảm thấy cô rất kỳ lạ.

Thôn trưởng Lý hiểu ra gật gật đầu, "Vậy thì tốt, cô trước chờ một lát, anh ấy đang tắm."

Tiểu Đào rất không tự nhiên đáp lại một tiếng, sau đó ngồi ở trên ghế gỗ chờ.

"A, đúng rồi, Tiểu Đào" Thôn trưởng Lý bổ sung, "Bây giờ đã quá muộn, tôi giữ Cơ tiên sinh ở lại nhà chúng tôi. Ngày mai lúc cô tới chăm sóc Đào Đào, có lẽ phải làm thêm một phần bữa ăn sáng. Thật ngại quá, làm phiền cô. . . . ."

Trong tim vui mừng vô duyên vô cớ, cô gật đầu đồng ý, "Chuyện nhỏ mà, không phiền toái chút nào, ngày mai tôi sẽ tới sớm một chút. Thôn trưởng, anh. . . . . "

Lời còn chưa dứt, nhìn thấy một người đàn ông ăn mặc đơn giản trong phòng tắm đi ra ngoài trong nháy mắt, giọng nói Tiểu Đào ngưng bặt.

Thật là không có lẽ trời mà!

Lần đầu tiên cô nhìn thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng vải thô và một quần bò màu vàng rộng thùng thình lại đẹp trai đến như vậy!

Ánh mắt của Tiểu Đào nhìn chằm chằm Cơ Liệt Thần một hồi lâu cũng không dời đi, không phải cô không biết nhìn chằm chằm người ta là rất không lễ phép, mà tầm mắt của cô căn bản giống như bị dính vào trên người anh, làm thế nào cũng di dời được. . . . . .

Áo sơ mi là rộng mở, còn chưa kịp cài, mặc dù cô biết anh rất đẹp trai, hơn nữa cũng đã nhìn thấy qua thân thể anh lúc cởi trần nhưng vẫn bị cử chỉ lười biếng của anh vô ý toát ra khí chất nhàn tản và thong dong cao quý làm rung động thần hồn. . . . . .

Tiểu Đào đứng ngây tại chỗ, trợn mắt hốc mồm!

Cơ Liệt Thần nghe ngoài cửa có tiếng nói, theo bản năng ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Đào, trong nháy mắt hơi giật mình, sau đó thấy cô nhìn anh giống như con chó nhỏ nhìn thấy khúc xương thì không khỏi bật cười ra tiếng.

Tâm trạng nhất thời trở nên thật tốt, không nhịn được trêu chọc, "Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy anh trai đẹp như vậy sao?"

Lời nói này giống như lời nói và chiếc hôn kia lúc chiều Tiểu Đào mắng chửi anh!

Cô đen mặt nâng trán, thật là không thể dùng vẻ mặt vui vẻ nhìn anh a, người đàn ông này thật sự da mặt dày. . . . . .

Ngay cả Thôn trưởng Lý cũng cười lên ha hả, "Tiểu Đào, cô nhanh băng bó vết thương cho Cơ tiên sinh đi, ngày mai tôi còn phải đi sớm, không thể tán gẫu với mọi người được" Sau đó, xoay người "Nhìn" về phía Cơ Liệt Thần nói: "Cơ tiên sinh, anh cũng ngủ sớm đi, tối nay anh ngủ trong phòng của Đào Đào đi, phòng của nó ở lầu hai, phía bên trái hành lang, phòng đầu tiên."

Cơ Liệt Thần gật đầu, "Cám ơn anh, thôn trưởng."

"Có gì đâu, tôi phải cám ơn anh đã cứu Đào Đào mới đúng, hơn nữa tôi làm như vậy cũng là việc nên làm."

Thôn trưởng Lý cười cười, xoay người rời đi, để lại một nam, một nữ đối diện nhau trong không gian không lớn.

Thấy cô bĩu môi, vẻ mặt không vui nhìn anh chằm chằm, anh nghiêng người tới trước, cười nói: "Tại sao em quay trở lại?" Đột nhiên rũ mắt, nhìn thấy hòm thuốc trong tay cô thì lộ ra vẻ mặt khoa trương, "A, thì ra đang lo lắng vết thương trên người anh, đúng không?"

Cơ Liệt Thần luôn suy nghĩ kín đáo, quan sát cẩn thận, chẳng những anh nhìn thấy hòm thuốc trong tay cô, còn nhìn thấy trên gò má cô ửng hồng, trên trán cô rịn mồ hôi.

Mỉm cười, anh lặng lẽ dựa vào cô gần hơn, trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra nụ cười dịu dàng, "Em mới vừa chạy bộ sao? Tại sao phải chạy, là lo sợ anh đi khỏi?"

Trong lòng cứng lại, cô á khẩu không trả lời được.

A, người đàn ông này lắp bộ cảm ứng dò xét tâm lý sao? Tại sao trong lòng cô nghĩ cái gì, anh đều biết? !

Cảm thấy chột dạ, Tiểu Đào hít một hơi, thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc, liên tiếp ho khan vài tiếng. Rốt cuộc thở gấp, cô nghiêm mặt nói: "Ít tự mình đa tình đi, nhanh ngồi xuống, tôi bôi thuốc cho anh một lần nữa."

Hơi dừng một chút, cảm thấy không cam lòng khi bị anh nhìn thấu, hung hăng trừng mắt nhìn anh, "Quên đi, tôi nhìn bộ dạng của anh cũng không cần bôi thuốc, tôi đi về ngủ trước!"

"Đừng đi!" Anh níu tay cô, cả người liền dán vào.

Chính xác là dán! Ngực dán ngực, eo dán eo, mặt dán mặt!

Cô muốn chạy trốn, anh buộc cô không thể trốn. Hơi sức của anh quá lớn, mới vừa sức cùng lực kiệt đã sớm không còn sót lại chút gì, bây giờ đang ở trước mặt cô biểu hiện mạnh mẽ, khí thế hoàn toàn nuốt sống cô, trong lúc nhất thời làm cho cô luống cuống tay chân, ngay cả phản ứng cũng quên. . . . . .

Đôi bàn tay anh cầm thật chặt cổ tay của cô, để cho bàn tay nhỏ bé của cô vừa đúng nằm ở trên lồng ngực rắn chắc đang rộng mở. Mặt gần như dính vào mặt anh, ngay cả hơi thở của đối phương cũng có thể cảm thấy, dường như trong hơi thở càng lúc càng nóng, hơi thở từ môi mỏng khêu gợi phà trên sống mũi cô.

Cô hoảng sợ né tránh, anh khéo léo đi theo, cô tránh tiếp, anh tiếp tục ép tới, người tới người lui trong lúc đó Tiểu Đào đã bị vây phía dưới, cả thân thể cũng không nhịn được ngửa ra sau, trọng tâm cũng không chống đỡ được nữa, rốt cuộc ngã xuống phía sau, đang lúc ngã xuống đất trong nháy mắt, bị anh nắm thật chặt sau đó nhanh chóng xoay người, cuối cùng lúc ngã xuống đất lại là tư thế anh ở dưới, cô ở trên!

Tiểu Đào bối rối, ngây người, mất thần, hoàn toàn mất khống chế !

Cô kinh ngạc nhìn cặp mắt xinh đẹp của anh ẩn chứa hứng thú, không phát ra được bất kỳ tiếng nào.

Rốt cuộc phục hồi lại tinh thần mới phát hiện cổ tay vẫn bị anh nắm chặt, có chút đau, cô càng nổi giận nhưng lại ngại vì đang ở trong nhà người khác, không dám quát lớn tiếng, cô đành phải dựa vào hành động cảnh cáo anh.

Vì vậy, một giây kế tiếp, chân phải chợt chắp lên, đầu gối hung hăng đá tới bộ vị quan trọng của anh!

Nhưng lại bị người đàn ông vững vàng dùng hai chân kẹp lại.

Không chỉ như thế, anh càng được một tấc lấn thêm thước, khuôn mặt khẽ nâng lên nụ cười, cánh môi mềm mại không chút để ý xẹt qua gò má quẫn bách của cô. Ngoắc ngoắc môi, trêu đùa nói, "Thì ra em muốn ôm anh, nói sớm đi, tại sao muốn đuổi anh đi?"

". . . . . ." Cô nghẹn lời.

Người đàn ông này nhất định là điên rồi, ở trong nhà người khác còn làm ra chuyện điên cuồng mặt vẫn không đổi sắc, thật là quá đáng. . . . . Tại sao cô lại là vợ của một người đàn ông miệng lưỡi trơn tru như vậy? Nhất định không phải là sự thật!

"Anh buông ra! Nếu không buông ra, tôi sẽ kêu người!" Cô nhỏ giọng uy hiếp, lông mày xinh đẹp nảy lên khiêu khích, đôi mắt trong suốt bởi vì xấu hổ mà trợn tròn trừng lớn.

Không ngờ, một giây kế tiếp, thân thể người đàn ông chợt bắt đầu run rẩy. Nhìn kỹ, cả người Tiểu Đào giận đến nghiến răng. Dù thế nào cô cũng nghĩ không ra, người đàn ông này lại đang cười, cười đến toàn thân run rẩy! Bộ dáng kia nhìn có bao nhiêu đáng giận thì có bấy nhiêu đáng giận!

"Được, được, được, anh sẽ buông em ra...em không cần lo lắng." Anh buồn cười nói.

Anh thật sự không có ý định tiếp xúc thân mật với cô, mặc dù trong lòng rất muốn ôm cô, ôm một cái, hôn một cái, thậm chí còn muốn hung hăng yêu một lúc, dù sao hơn một trăm ngày đêm không có cô gái nhỏ mềm mại sưởi ấm giường, không tránh khỏi nghĩ tới phương diện kia.

Nhưng anh không muốn muốn nóng lòng thành công. Nhớ Tuyết Phù đã từng cảnh cáo anh "Nóng lòng sẽ hư chuyện", lời này không sai chút nào,

anh sợ mình nôn nóng, cô vợ nhỏ sẽ muốn chạy mất giống như mấy tháng trước kia, về mặt tình cảm cô rất phiền toái, trong lòng Cơ Liệt Thần biết rõ.

Huống chi, chỉ cách vật liệu may mặc ôm lấy cô, lại không nghĩ rằng thân thể của mình lập tức phản ứng, tên nhóc hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng cách lớp quần ngẩng đầu đứng dậy.

Cũng không thể tưởng, tên nhóc kia cũng đói bao nhiêu ngày rồi, đương nhiên có thể phản ứng hơi kịch liệt. . . . . .

Lúc cô nằm ở trên người của mình, anh cảm giác không phải cô nằm ghé ở trên ngực, căn bản là trong ngực có một ngọn núi lửa nặng nề đè ép anh đang vận sức chờ phát động. Trong lòng xuất hiện ý nghĩ, thật muốn đem cô gái nhỏ trong ngực tranh thủ ôm lên lầu, sau đó hung hăng ăn vào trong bụng, ăn cả mảnh xương vụn nhỏ cũng không chừa!

Ôm cô! Hôn cô! Ăn cô luôn đi!

Âm thanh kia cứ lặp đi lặp lại trong đầu, dây thần kinh căng thẳng kích động thiếu chút nữa muốn đứt ra, hoàn hảo anh kịp thời thắng lại, hoàn hảo cô nhìn anh mất hồn không có phát hiện thân thể của anh biến hóa, hoàn hảo hoàn hảo. . . . . .

Tóm lại anh không thể gấp, thật vất vả tìm được cô, bây giờ cô đã không giống như xưa rồi, độc lập hơn, càng bình tĩnh, càng thành thục hơn rồi, đồng thời cũng càng nhạy cảm hơn.

Điều này cũng khó trách, rơi xuống núi, sanh non, mất trí nhớ. . . . . .

Những kinh nghiệm này không phải người phụ nào cũng có thể chịu đựng, phản ứng của cô anh có thể hiểu được. Cho nên, anh nghĩ ra một cách vẹn toàn, để cho cô tiếp nhận anh một lần nữa cho đến khi cô chấp nhận cho anh thêm cơ hội, để cho anh yêu cô một lần là được. . . . . .

Nghĩ đến đây, anh lẳng lặng điều chỉnh dục niệm xáo động trong lòng, lẳng lặng bình phục cảm xúc, chủ động buông lỏng cô.

Đứng dậy, phủi phủi bụi bậm, chủ động đưa ra cánh tay, dịu dàng nói, "Không phải muốn băng bó sao? Đến đây đi."

Tiểu Đào hơi ngẩn ra, đối với sắc mặt anh thay đổi, cảm thấy kinh ngạc.

Rõ là. . . . . người đàn ông kỳ quái! Thay đổi quá nhanh! Quả thật không phải người bình thường!

Nhất thời có chút không hiểu, Tiểu Đào không có ý định giao trái tim cho người đàn ông, bị anh náo loạn như vậy, cả khuôn mặt cũng giống như đít khỉ, làm sao có thể tiếp tục ở lại đây?

Vội vàng băng bó, đi!

Lần này, người đàn ông không hề dùng ánh mắt mập mờ rừng rực nhìn cô, đừng nói cái gì "Mập mờ" cái gì "Rừng rực", ngay cả con mắt cũng không liếc nhìn cô một cái, giống như trước đó ra sức cứu Đào Đào đã tiêu hao thể lực rất lớn, lúc này mới nhớ tới cảm thấy mệt mỏi, dứt khoát ngồi xuống chiếc ghế gỗ có dựa lưng nhắm mắt nghỉ ngơi !

Tiểu Đào nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh giống như bức tượng điêu khắc, hận không thể đưa tay cầm trái bắp ở bên cạnh đánh cho anh bất tỉnh . . . . . .

Nhưng một lúc thật lâu, Tiểu Đào mới phát hiện anh thật sự mệt mỏi, bởi vì anh cứ ngã lệch trên ghế gỗ, ngủ thiếp đi!

Sáng sớm hôm sau, trời mưa xuống.

Mưa rơi cũng không lớn, từng giọt tí tách, rã rít không ngừng, nhiệt độ đột ngột giảm xuống 7 đến 8 độ C.

Bên ngoài thời tiết bất bát như thế, ông lão vẫn theo hẹn ước trước đó cùng Thôn trưởng Lý đi ra ngoài xem bệnh. Mặc dù tính khí Ông lão họ Ân rất kì quái nhưng vẫn được thôn dân tôn kính, không chỉ vì ông có tài chữa bệnh giỏi giang mà còn có y đức rất cao. Đã hứa đi khám bệnh tại nhà lúc nào thì sẽ đến đúng lúc, ông ta nhất định không hủy bỏ kế hoạch.

Tiểu Đào thay một bộ quần áo sạch, chưa tới bảy giờ, phải đến nhà Thôn trưởng Lý làm điểm tâm cho Đào Đào.

Cô mới vừa đi gần cửa, tay đang giơ lên làm động tác gõ cửa, không ngờ lúc này cửa được người mở ra. . . . . .

Ngạc nhiên ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy người mở cửa thì Tiểu Đào giật

mình: "Anh làm sao vậy? ! Tại sao mắt biến thành như vậy? !"

Người đàn ông bày ra khuôn mặt đẹp trai nhưng đôi mắt đột ngột sưng đỏ như hột đào! Ngày hôm qua đôi mắt nhìn xinh đẹp tà mị, hôm nay nhìn giống quỷ. . . . . .

Tiểu Đào đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua mình đột ngột ra tay đâm vào mắt người ta, nhất thời trong lòng thầm kêu không ổn.

Hỏng bét! Chẳng lẽ cô lỡ tay làm cho anh biến thành như vậy? ! Nhưng có nghiêm trọng như vậy sao? Cô chỉ đâm "Nhẹ" một cái mà thôi. . . . . .

Cơ Liệt Thần ngủ thẳng đến nửa đêm rời giường đi toilet, nhìn thấy hai mắt của mình cũng giật mình, trong lòng còn thầm nghĩ: không trách được tối qua cảm thấy mắt thật khó chịu, thì ra bị nhiễm trùng sưng lên! Có lẽ ngày hôm qua bị cô gái nhỏ đâm không nhẹ, hơn nữa ngâm trong nước biển cho nên xuất hiện tình trạng như vậy.

Ngay sau đó, nghĩ lại: Thật đúng ý của anh a, vừa đúng dựa vào lý do này ở lại Thôn trang họ Lý!

Đã xác định chủ ý, dứt khoát không ngủ, định cố gắng mở mắt chờ đến trời sáng. Không ngờ lúc cầm gương soi, hắc! Hiệu quả rất tốt, chẳng những sưng thành hột đào, còn đỏ đến đáng sợ, gương mặt đẹp trai hoàn toàn bị phá hủy. . . . . .

Trong lòng Cơ Liệt Thần kêu lên vui sướng, hăng hái đi tắm rửa sạch sẽ, sau khi chờ Thôn trưởng Lý rời đi, anh đi xuống lầu ngồi ở cửa. Để làm gì sao, chờ cô gái nhỏ tự động đưa tới cửa thôi!

"Em tới vừa đúng lúc, nhìn kỹ kiệt tác của em ngày hôm qua đi. . . . . ." Nói xong, anh đem gương mặt tiến tới trước mặt cô, để cho cô nhìn cho rõ ràng, quả nhiên sắc mặt cô gái nhỏ trong nháy mắt thay đổi thật lớn.

"A. . . . . Tại sao có thể như vậy? ! Không đến mức đó chứ." Cô vừa kiểm tra đôi mắt của anh, vừa cắn môi nói nhỏ, "Xem ra chắc bị nhiễm trùng rồi. . . . . Có thể nhìn thấy rõ không? Không có ảnh hưởng thị lực chứ?, nói cho tôi biết, đây là mấy?"

Nói xong, cô chìa ra "Ba" ngón tay ra dấu.

Tốt nhất là không bị ảnh hưởng thị lực nhưng nhìn tình trạng nhiễm trùng mắt anh, rất khó nói. . . . . Trong lòng khó tránh khỏi bắt đầu tự trách. Bị nghiêm trọng như thế, nói thế nào cũng là do cô, mặc dù cô cũng không phải cố ý.

Cơ Liệt Thần đen mặt, liếc cô một cái, tà ác cong khóe môi, ngạo mạn nói: "Em cho anh là đứa trẻ ba tuổi à? Khoảng cách gần như thế, đương nhiên anh nhìn thấy! Mắt anh bị nhiễm trùng chứ không phải bị mù! Chẳng qua, em nhất định phải chịu trách nhiệm, nói không chừng có thể anh thật sự bị mù!"

"Chuyện này. . . . . Anh tức giận cái gì? Tôi cũng không phải cố ý. . . . . ." Tiểu Đào chột dạ đáp lại, trong lòng vẫn rất tự trách.

Nhìn cô cúi mặt xuống, Cơ Liệt Thần đã sớm chuẩn bị lời thoại để nói, còn bày ra vẻ mặt vô cùng uất ức, "Đương nhiên có thể bị ảnh hưởng thị lực, nhìn cái gì cũng mơ hồ, vốn dự định làm điểm tâm cho Đào Đào, giờ thì tốt rồi, chuyện gì cũng không làm được. . . . . ."

"Nghiêm trọng như thế sao? !" Trong lòng Tiểu Đào chợt lạnh lẽo, lập tức cảm thấy anh bị chuyện không may.

"Dĩ nhiên rất nghiêm trọng!" Anh khẳng định bất cứ giá nào!

Vừa vặn Đào Đào từ trong phòng ngủ đi ra ngoài, đã chuẩn bị xong túi sách nhỏ. Tiểu Đào đang suy nghĩ cách ứng phó với người đàn ông phiền toái trước mắt, chợt nhìn thấy Đào Đào, giống như gặp được cọng cỏ cứu mạng, lập tức nịnh nọt nói với Đào Đào: "Đào Đào, hôm nay cháu muốn ăn điểm tâm món gì? Dì làm cho cháu nha."

Vẻ mặt Đào Đào rất kì lạ nhìn Cơ Liệt Thần ở phía sau cô đang làm mặt quỷ, cười hì hì nói, "Cháu muốn ăn sủi cảo tôm hấp và cháo gà!"

Anh đã nói với Đào Đào, chờ Tiểu Đào tới, nhất định phải đòi ăn món sủi cảo tôm hấp và cháo gà! Tên nhóc này quả nhiên nghe lời, nhìn về phía anh đồng ý điều kiện trao đổi sẽ nói như vậy. Lý do làm như thế rất đơn giản, anh muốn ở lại với cô một thời gian.

Nhìn lại sắc mặt của Tiểu Đào, vẻ mặt lúng túng, khóe miệng giật giật, "Ha ha, cái này. . . . . Đào Đào, bây giờ làm sủi cảo tôm hấp và cháo gà, có phải quá muộn hay không? Chúng ta ăn mì sợi, nhanh đi học chứ?"

Cơ Liệt Thần híp híp mắt, ở phía sau cô không ngừng nhìn Đào Đào nháy mắt, Đào Đào thật là một đứa bé thông minh, lập tức hiểu rõ ý tứ của anh. Đáp lời ngay, "Dạ, cháu không sao. . . . . Dì Tiểu Đào nói chuyện không giữ lời, dì đã đồng ý với cha của cháu phải chăm sóc cho cháu thật tốt, tại sao muốn ăn cá sủi cảo tôm hấp và cháo gà cũng không được? Vẫn là cha rất tốt với cháu, bình thường đã sớm làm xong để trong nồi giữ ấm . . . . . ."

Tên nhóc càng nói càng ủy khuất, càng nói càng gấp gáp, hốc mắt nổi lên hơi nước, chóp mũi cũng bắt đầu hít hít, thấy thế Tiểu Đào cảm thấy xấu hổ.

Dĩ nhiên, sau lưng còn có người đàn ông thêm dầu thêm mỡ, "A. . . . . Thì ra em ngược đãi trẻ con như vậy, ăn mì sợi? Vừa không có dinh dưỡng, còn ăn không đủ no, thật là quá đáng!"

Nghe vậy, tên nhóc oa một tiếng khóc lên, âm thanh dB này, có thể nói là loa có công suất lớn, nếu không phải cửa phòng đóng chặt, chỉ sợ các thôn dân ở gần đều nghe thấy. . . . . .

Tiểu Đào nhất thời đen mặt, vội vàng dụ dỗ nói, "Được rồi, được rồi, được rồi, dì làm ngay cho cháu, đừng khóc, đừng khóc a!"

Một giây kế tiếp, trên mặt Đào Đào liền tràn ra nụ cười sáng lạn!

Cả người Tiểu Đào run run, có cảm giác bị người tính kế. . . . . .

Quay đầu lại liếc mắt nhìn người đàn ông nào đó đang âm thầm hả hê, Tiểu Đào tức giận nói, "Anh chờ đi, tôi làm điểm tâm cho Đào Đào trước."

Anh nhếch miệng cười không ngừng, "Được."

Đào Đào đi vào phòng ngủ đọc sách, Tiểu Đào vào phòng bếp bắt đầu nấu cơm, về phần Cơ Liệt Thần . . . . . đi theo đuôi Tiểu Đào vào phòng bếp!

Cô quay đầu lại, "Tại sao anh vào đây? Tránh sang một bên, đừng làm vướng chân vướng tay."

Anh cười không ngừng, đối với việc nấu cháo gà anh có kinh nghiệm hơn cô. Mặc dù mắt thật khó khăn chịu nhưng giúp cô làm, anh vẫn rất vui lòng. Huống chi, như vậy có thể cùng cô ở chung một chỗ nhiều hơn.

"Anh giúp em" không chút do dự đoạt lấy cái nồi trong tay cô, anh ân cần nói, "Em đi làm sủi cảo tôm hấp, anh giúp em lấy gạo."

"Dựa vào anh? ! Không được đâu." Vẻ mặt Tiểu Đào không thể tin nhìn anh, nhìn mắt anh càng lúc càng sưng thành hột đào, vừa chế nhạo vừa nghiêm túc nói, "Không phải mắt của anh rất khó chịu sao?"

"Đúng vậy" Anh gật đầu một cái, không phủ nhận hai mắt của mình thật sự rất khó chịu, "Nhưng anh có thể cố chịu đựng."

". . . . . ." Tiểu Đào hơi ngẩn ra, một hồi lâu không lên tiếng.

***

Bàn về nấu cơm, Cơ Liệt Thần thật sự không thể kém hơn cô, trước kia nấu chén cháo táo đỏ mật ong được gọi là sắc hương đầy đủ, chỉ tiếc những kí ức tốt đẹp kia cô đã quên mất toàn bộ. . . . . .

Nghĩ đến đây, Cơ Liệt Thần mạnh mẽ chấp nhận sự thật, định ôm toàn bộ công việc nấu cháo.

Lúc làm được một nửa, anh đột nhiên phát hiện Tiểu Đào đối với nhà phòng bếp nhà Thôn trưởng Lý dường như rất quen thuộc, tâm trạng lập tức chùng xuống.

Động tác trong tay không nhịn được cũng chậm lại, thử dò hỏi, "Em. . . . . Thường xuyên đến nhà Thôn trưởng Lý nấu cơm cho Đào Đào?"

Thật ra ngụ ý đang hỏi cô có thường đến Thôn trưởng Lý, giống như bà chủ nhà, vật gì để ở chỗ nào, vật gì dùng để làm gì cũng biết không sai một chút. . . . . .

Trong lòng cứng lại, Tiểu Đào khẽ ngước mắt, nghiêng đầu nhìn gương mặt của Cơ Liệt Thần dường như không hề dao động, gương mặt của anh bình tĩnh không gợn sóng sánh với lời nói nồng nặc mùi dấm, quả thực là trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

Hơi suy nghĩ một chút, cô thành thật trả lời: "Cũng không tính là thường xuyên, chỉ thỉnh thoảng thôi. Ánh mắt của Thôn trưởng Lý không nhìn thấy, còn phải chăm sóc Đào Đào, còn phải chịu trách nhiệm cả thôn, thật sự mệt mỏi. Cho nên, thỉnh thoảng tôi tới đây giúp anh ấy chăm sóc Đào Đào, tình

huống giống như hôm nay cũng không phải là một hai lần."

Câu trả lời của cô thỏa đáng, hợp tình hợp lý, mặc dù Cơ Liệt Thần cũng biết tấm lòng của cô rất thiện lương nhưng sắc mặt của anh vẫn có chút thay đổi.

Trong lòng Cơ Liệt Thần biết rõ, mình bị cô thành thật, bị cô thiện lương, làm cho nội thương nghiêm trọng rồi. . . . . .

Lúc này Tiểu Đào đột nhiên hỏi, "Vết thương trên người anh có khá hơn chút nào không? Còn đau nhức không?"

"Nếu anh nói không đau, có phải em không có ý định chịu trách nhiệm với anh hay không?" Người đàn ông đột nhiên sâu kín lên tiếng hỏi.

Nghe vậy, trái tim Tiểu Đào nhảy thình thịch không ngừng, nghi ngờ quay đầu nhìn anh.

Vừa nhìn, thầm nghĩ: thật là gặp quỷ!

Rõ ràng trên mặt mang đôi mắt hột đào xấu xí muốn chết nhưng người này còn có thể đùa bỡn trêu người! Không chỉ như thế, còn cố ý đưa cặp mắt hột đào đỏ tươi gắt gao nhìn cô chằm chằm nhìn, ý đồ làm cho cô có cảm giác tự trách. Lại còn câu nói u oán mới vừa rồi, mập mờ tới cực điểm, thiếu chút nữa liền nghẹn chết cô.

Trong lúc nhất thời, Tiểu Đào sững sờ tại chỗ, căn bản không tìm được bất kỳ lời nào để phản bác lại anh . . . . . .

Một hồi lâu, cô mới ấp úng nói, "Cái gì chịu trách nhiệm hay không chịu trách nhiệm, tôi không có xem anh như thế nào, tôi đã nói một chút nữa giúp anh trị ánh mắt, anh không cần luôn nói tới nói lui vấn đề này. . . . . A!"

Chưa dứt lời liền cảm thấy ngang hông đột nhiên căng thẳng, cả người đã bị đối phương kéo, cũng thuận thế đè ở trên tường!

Chuyện này cô không có dự liệu được, mặc dù đã nếm qua hành động to gan lớn mật của anh, nhưng một lần nữa bị anh áp đảo làm cho cô hoảng hốt.

Cô rất căng thẳng, móng tay cắm thật sâu vào cánh tay anh, giọng nói run rẩy: "Anh...anh điên rồi, Đào Đào còn ở đây!"

Chính xác Đào Đào đọc bài tiếng không lớn không nhỏ, vừa đúng truyền vào trong lỗ tai hai người.

Anh cười nghiền ngẫm, "Ý của em nói, chỉ cần Đào Đào không có ở đây, vậy có thể?"

"Anh vô sỉ!" Cô tức giận nói.

Anh không chút cử động, đang lúc cười mị hoặc, ngón tay đã bắt đầu từ từ dời lên trên, bưng lấy đầu của cô, Tiểu Đào liền bị anh vững vàng nắm giữ, muốn nhúc nhích cũng không thể, cô cong lên đầu gối, cố gắng bắt chước trong phim dùng sức húc lên cho anh thành gã thái giám, đáng tiếc bị anh nhạy bén đoán được, còn thuận thế tách ra hai chân cô!

Anh trêu chọc nói, "Thiệt là, hôm qua mới dùng qua chiêu này, như nào còn dùng nữa?"

Cô nghẹn, trợn mắt hốc mồm!

Trong lòng càng thêm vội muốn chết. Tình hình trước mắt rất không ổn, vì tư thế như vậy rất xấu hổ, cô nghiễm nhiên trở thành dê đợi làm thịt, chờ bị anh ức hiếp rồi !

Chương 85: Tiểu Đào, anh muốn ăn thịt

Môi của anh rơi xuống, cô muốn tránh nhưng lại tránh không thoát, chỉ cảm thấy mùi Bạc Hà quen thuộc mang theo hơi thở buổi sớm đặc biệt bao phủ lấy cô. . . . . .

Giống như sao hỏa đụng địa cầu làm cho cô chìm nổi trong sóng tình. . . . . .

Nhưng anh chỉ hôn cô, cũng không có cử động khác.

Cuối cùng, ở bên tai cô khẽ nói, "Bà xã, mùi vị của em vẫn tươi mát như trước kia . . . . . ."

Cô tức giận anh cưỡng hôn, hơn nữa anh đầu độc tiếng "Bà xã" làm cho linh hồn cô từng trận run rẩy. Cô rất muốn thẳng thắn nói mình không nhớ cái gì hết, lúc chưa nhớ lại chuyện trước kia, xin anh tự trọng. . . . . .

Nhưng cô lại không hiểu sao không nói ra miệng, những lời đó giống như nghẹn trong cổ họng, nhả cũng nhả không ra, nuốt cũng nuốt không trôi, một ngụm nước bọt không nuốt xuống, thiếu chút nữa bị sặc làm cho cô muốn choáng váng. . . . .

Không biết là bởi vì gấp gáp hay bởi vì nước bọt, mặt của cô nổi lên đỏ ửng, hung hăng trợn mắt nhìn anh một cái, đang muốn mắng anh mấy câu, không ngờ lúc này Đào Đào từ trong phòng chạy ra.

Cô vội vàng đẩy anh ra, sửa sang lại áo quần, lại sờ sờ gương mặt ửng đỏ của mình, vô cùng ngượng ngùng.

"Dì Tiểu Đào, bữa sáng còn chưa làm xong sao? Sắp không kịp giờ rồi."

Cô hung hăng trợn mắt nhìn Cơ Liệt Thần vẫn đang cười tà, quay đầu nhìn Đào Đào nói, "Xong ngay đây, cháu giúp dì dọn bát đũa đi, dì xong ngay đây."

Dứt lời, không cam lòng lại trợn mắt nhìn Cơ Liệt Thần một cái.

Động tác của anh nghiêng người tuyệt đẹp, rửa tay sạch sẽ vẫy vẫy nước, sau đó chỉ cười cười đi ra phòng bếp, tiếng cười giống như quanh quẩn ở trong phòng bếp, cùng hương cháo gà tỏa ra ngọt ngào ngây ngất làm cho cô xấu hổ hai má ửng hồng, một lúc lâu chưa tan đi. . . . . .

Một màn trêu chọc như vậy, không khí trên bàn ăn liền thay đổi mập mờ.

Anh nhìn em, em nhìn anh, hai người nhìn nhau.

Ngay cả Đào Đào cũng cảm thấy không khí kỳ quái, nó tò mò nhìn Cơ Liệt Thần, lại tò mò nhìn Tiểu Đào, cuối cùng chau mày hỏi "Chú, dì, tại sao cháu cảm thấy hai người nhìn rất lạ?"

"Có sao?" Cơ Liệt Thần buồn cười hỏi ngược lại, bị tên nhóc thông minh làm cho tức cười.

Ngược lại, Tiểu Đào, vội vàng chối bỏ, "Không có!"

Ai ngờ, dB cao hơn gấp mấy lần bình thường, hơn đưa tới sự chú ý của Đào Đào. Nó nhìn chằm chằm gương mặt ửng đỏ của Tiểu Đào, lầm bầm hỏi, "Vậy sao? Đúng rồi, dì Tiểu Đào, tại sao cháu cảm giác mặt của dì nhìn hồng hồng, hôm nay dì trang điểm sao?"

Nghe vậy, khóe miệng cô không nhịn được giật giật, "Dì không có!"

"Dì Tiểu Đào, hôm nay dì thật sự rất kỳ lạ, tại sao lại nói không có?"

". . . . . ." Tiểu Đào đổ mồ hôi như thác, còn khóc không ra nước mắt a, không thể làm gì khác hơn là im lặng không nói, giả bộ câm.

Vội vàng ăn xong điểm tâm, Tiểu Đào vội vã đưa Đào Đào đến điểm đưa đón cố định đến nhà trẻ, sau đó lại quay trở lại nhà Thôn trưởng Lý. Vào cửa vừa nhìn, giận dễ sợ, người đàn ông cao lớn hết sức đại gia ngồi ở trên ghế dựa ngủ lại, mà thức ăn còn lại vẫn còn bày trên bàn, không ai dọn dẹp, đừng nói chi đến chuyện anh rửa sạch bát đũa.

Người đàn ông này sợ rằng ở nhà được người giúp việc phục vụ, thật coi mình là một người rất to lớn sao!

Vụt vụt vụt tiến lên, chỉ vào chóp mũi anh bắt đầu mắng mỏ, "Này! Bây giờ anh lập tức đứng lên cho tôi, bây giờ tôi chữa mắt cho anh, chữa hết anh lập

tức đi ngay, có nghe không? !"

Thuận tiện, bất mãn đạp anh một cái.

Rốt cuộc, người đàn ông lười biếng mở ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, chỉ nói một chữ, "Tốt!" Vì vậy, chủ động đưa mặt của mình để cho cô kiểm tra.

Vừa mới kiểm tra liền phát hiện không được rồi, mắt của anh chẳng những bị nhiễm trùng mà còn có hiện tượng ung mủ, tình huống như thế nhất định là bởi vì tối qua anh ngâm nước biển, vi khuẩn trong nước biển và vi khuẩn quần áo thông qua hốc mắt bị thương xâm nhập đến viêm kết mạc.

Cô cau mày kiểm tra xong, cuối cùng nói với anh: "Xem ra, anh tạm thời không đi được."

"Thật? !" Giọng nói của người đàn ông không nén được mừng như điên, ngay sau đó ý thức được phản ứng của mình rất không bình thường, thoáng chốc đổi lại thành bộ dáng đáng thương, "Tôi sẽ không mù chứ?"

Mặc dù Tiểu Đào không hi vọng anh ở lại Thôn trang họ Lý quá lâu, anh thật sự là cục phiền toái lớn nhưng tình trạng mắt của anh thật sự rất không lạc quan, đuổi anh đi, không phải quá thích hợp.

Bĩu môi, cô giải thích, "Mù cũng không phải mù, chẳng qua trong khoảng thời gian này anh không nên dùng mắt quá nhiều, mặc dù bây giờ chỉ bị nhiễm trùng một con mắt, nhưng hai con mắt thông nhau, cho nên phải luôn chú ý không để cho một con khác mắt cũng bị lây. Đợi lát nữa tôi rửa sạch mủ trên mắt, sau đó sẽ lấy cho anh một chai thuốc nhỏ mắt taurine, anh nhớ cách 1-2 tiếng nhỏ một lần. Nhưng phải bảo vệ thật tốt, bốn năm ngày sau sẽ hết ngay."

Cơ Liệt Thần nheo con mắt bị thương, trong mắt tràn ngập vui thích.

Cô vợ nhỏ của anh thật sự không giống với trước kia, làm chuyện gì cũng không luống cuống tay chân nữa, không hề được cái này mất cái khác, hết lòng lại chu đáo. Hơn nữa, phụ nữ chăm chỉ luôn xinh đẹp nhất, anh cảm thấy mặc dù bây giờ mắt của mình không nhìn thấy, nhưng hiện tại cô đang làm việc nhất định vẻ mặt cô xinh đẹp nhất. . . . . .

"Tiểu Đào, em đối với anh thật tốt." Anh thõa mãn nói, giọng nói tràn đầy dịu dàng.

Trong lòng cứng lại, cô kinh ngạc nhìn anh, không biết nên nói gì.

Ở Thôn trang họ Lý mấy tháng, các thôn dân đều quen thuộc nói cô đối xử rất tốt với tất cả mọi người, nhưng chỉ khi anh nói ra những lời này mới làm cho lòng của cô cảm động khó hiểu. . . . . .

Cô mấp máy môi, rốt cuộc tò mò hỏi ra thắc mắc của mình, "Anh. . . . . Làm gì? Tại sao tới Thôn trang họ Lý này?"

Anh nhìn cô, bờ môi lặng lẽ cong lên, nhếch ra một đường cong xinh đẹp như cô đã từng quen biết, "Đối với anh rất tò mò, đúng không?"

Anh từ từ đi gần đến bên cô, "Vậy thì suy nghĩ tốt thật, có lẽ sẽ nhớ tới. Ví dụ như: anh làm gì, thích cái gì, không thích cái gì, nhà của chúng ta, chuyện chúng ta đã từng làm qua, rất nhiều rất nhiều. . . . . Nếu như cần, anh có thể giúp em cùng nhau nhớ lại."

Cô cau mày, phòng bị nói, "Anh giúp tôi? Giúp thế nào?"

Anh cười cười, khóe môi tà tà phát ra một nụ cười quỷ dị, thấy Tiểu Đào co người sợ hãi. Anh đứng lên, nhẹ nhàng nắm tay của cô, lúc cô còn kinh ngạc nhìn chằm chằm, đã ôm cô đặt ngồi ở trên bàn sau lưng, để cho cô có thể nhìn thẳng vào mình.

Anh đứng vào giữa hai chân của cô, nắm tay của cô, cánh môi tươi cười gần như áp sát cô, trong nháy mắt Tiểu Đào cảm giác mình ngay cả hít thở cũng quên mất.

Kinh ngạc nhìn, nghe anh nói, "Em yên tâm, anh sẽ không ép buộc em, khi nào em đồng ý anh sẽ giúp em, em cảm thấy tốt không?"

Tiểu Đào mở trừng hai mắt, đầu óc rối loạn trong chốc lát, qua một lúc lâu mới nhớ tới vấn đề quan trọng, "Ý của anh nói, anh tính ở lại Thôn trang họ Lý thật lâu cho đến khi tôi khôi phục trí nhớ mới thôi?"

Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng mỉm cười. Cô gái nhỏ này càng lúc càng thông minh. . . . . .

Anh gật đầu một cái, yên lặng ngưng mắt nhìn cô.

"Không sai" thấy chân mày cô cau lại càng lúc càng chặt, anh tiếp tục nói, "Chẳng lẽ em không muốn gặp người nhà và bạn bè của mình sao? Chẳng lẽ đối với quá khứ của chúng ta, em cũng không tò mò sao? Còn nữa, không phải em muốn biết trước kia em làm gì sao? Những kí ức tốt đẹp, em thật sự tính quên mất sao?"

". . . . . ." Tiểu Đào nghẹn lời.

Quả thực, anh liên tiếp đặt câu hỏi, nói lên toàn bộ thắc mắc trong lòng cô.

Mấy tháng trước, không có ngày nào cô không suy nghĩ về những chuyện này, nhưng cô không đề cập đến chuyện phiền não của mình với bất cứ ai, một là bởi vì không muốn làm phiền người khác, người khác cũng không giúp được, hai là bởi vì chính mình cũng không thể nào tra được, ngoại trừ phải sống ẩn dật ở Thôn trang họ Lý, không còn cách nào.

Cho đến khi anh xuất hiện . . . . . .

Có thể nói anh vừa mang đến cho cô hi vọng, vừa mang đến cho cô sợ hãi.

Nói trắng ra là cô đối với quá khứ không biết cảm thấy bàng hoàng sợ hãi, cô còn nhớ rõ vết thương trên người mình, còn nhớ rõ cảm giác bụng đau đớn kịch liệt lúc sẩy thai, còn nhớ rõ đầu vai bởi vì bị thương rất nặng mà máu thịt be bét. . . . . .

Nhưng mặc dù như thế, trong tận đáy lòng đối với quá khứ tràn ngập tò mò và khát khao. . . . . .

Nghĩ đến đây, cô quay đầu lại, "Anh muốn giúp tôi không phải là không được, nhưng vấn đề là cũng không biết lúc nào thì tôi mới nhớ ra được, nói cách khác anh phải ở lại nơi này không biết lâu, anh có thể quen với cuộc sống này sao? Nếu tôi vĩnh viễn cũng không nhớ ra, sẽ không thất vọng sao? Hơn nữa, nếu tôi thật sự vĩnh viễn cũng không nhớ ra, anh sẽ lãng phí thời gian một cách vô ích. . . . . Như vậy, anh cũng không quan tâm sao?"

"Anh không có vấn đề!"Ánh mắt anh sáng lên, lập tức trả lời ngay.

Trong lòng cô cứng lại, sâu kín nói, "Anh cần phải suy nghĩ cho kỹ."

Mắt của người đàn ông vẫn sưng phù như hột đào, vẻ mặt nghiêm túc cũng không thiếu kiên quyết, "Kể từ lúc anh quyết định nhường Lư Đăng Bảo số

1, cũng giải tán Liệt Diễm, anh đã quyết định chủ ý, nhất định phải tìm được em, cho dù bây giờ em mất trí nhớ, anh cũng nhất định sẽ không bỏ qua. Nếu em vĩnh viễn muốn không đi, anh sẽ ở lại, bởi vì anh sẽ làm cho em yêu anh thêm một lần nữa."

Trái tim lại co rút nhanh một lần nữa .

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch! Nhảy lên kịch liệt!

Không thể nhịn được, gương mặt trắng nõn ửng hồng. . . . . .

Mà trong đáy mắt của Cơ Liệt Thần, sau khi nhìn thấy sắc mặt cô thay đổi, rốt cuộc khóe miệng tràn ra nụ cười khẽ, nụ cười kia giống như một viên đá làm gợn mặt nước hồ trong suốt. . . . . .

Khom người, lúc cô còn kinh ngạc khẽ đỏ ấn xuống một nụ hôn trên đôi môi nhỏ, sau đó anh duỗi lưng mỏi mệt, bỏ lại một câu nói rồi đi lên lầu, "Quyết định như vậy đi, anh phải đi lên ngủ bù lại. . . . . ."

Chuyện Cơ Liệt Thần quyết định ở lại làm cho Tiểu Đào gặp phải vấn đề khó khăn không nhỏ, bởi vì phải giúp anh tìm một chỗ ở.

Tiếp tục ở tại nhà Thôn trưởng Lý không quá thích hợp, sau khi Thôn trưởng Lý trở lại, Đào Đào chỉ có thể tiếp tục chen một giường với anh, hơn nữa tính tình của Cơ Liệt Thần như ông lớn, căn bản cũng không thể trông cậy vào anh có thể chăm sóc người khác.

Nhưng sắp xếp cho anh ở trong nhà thôn dân khác thì càng không thích hợp, tất cả mọi người không muốn đem một người đàn ông không rõ lai lịch ngủ lại trong nhà.

Hết cách rồi, Tiểu Đào nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ đành phải tự quyết định trước tiên để cho anh ở tạm trong tầng hầm ngầm nhà của ông lão họ Ân. Mặc dù phòng ngầm dưới đất ánh sáng không tốt lắm nhưng có giường, có chăn bông, đối với một người đàn ông hoàn toàn không thành vấn đề.

Cơ Liệt Thần giả vờ nhìn xuống tầng hầm, nói ngay "Rất tốt, rất tốt". . . . . .

Cũng không biết bởi vì anh tự biết thân phận mình hay là thế nào, kể từ sau khi ở tại phòng dưới đất nhà ông lão họ Ân, anh biểu hiện nhu cầu mãnh liệt và toàn tâm toàn ý đối với Tiểu Đào cho tới nay, khiến cho Tiểu Đào gần

như không có thời gian cảm thấy phiền não hoặc cô độc, thỉnh thoảng cảm giác cô đơn ở nhà một mình trước kia lập tức biến mất, lúc này ném bỏ sự lúng túng hòa nhập vào cuộc sống mới.

Anh không thích làm gì, hơn nữa còn sai bảo người phải vâng theo, thỉnh thoảng kêu anh rửa cái chén, không phải đánh vỡ cái đĩa thì té ngã sưng mặt sưng mũi, nhưng khi trong lòng cô tức giận nghĩ muốn tìm anh tính sổ thì vừa nhìn thấy bộ dáng tội nghiệp, lại không thể làm gì. . . . .

Duy nhất để cho Tiểu Đào cảm thấy tương đối an ủi là anh rất thân thiết, chủ động nhận trách nhiệm nặng nề đưa đón Đào Đào.

Chung sống hai ngày, Tiểu Đào phát hiện anh không tự chăm sóc bản thân được, ngược lại ép người khác lại rất nhanh nhẹn. Hơn nữa đối với chuyện ôm hôn liếm liếm gặm gặm ... tương đối quen thuộc.

Vì vậy, cô tràn đầy cảm giác nguy cơ chỉ vào mái tóc ngắn và ngực nhỏ lép xẹp của mình, nghiêm túc báo cho đối phương "Bây giờ tôi vẫn không hiểu rõ bất cứ chuyện gì về anh, cho nên trước khi tôi nhớ ra anh, không cho phép anh đụng vào tôi" .

Ai ngờ, anh rất bình tĩnh nói, "Ôm ôm, hôn hôn cũng là phương pháp rất tốt để hiểu đối phương, anh không ngại."

Tiểu Đào cứng họng, sửng sốt một lúc lâu mới nhớ tới phải nói một câu "Thật ra, tôi rất để ý" !

Rất kỳ quái, lần này anh không có bác bỏ, cúi đầu im lặng một hồi lâu, thu hồi "Móng vuốt" tội ác của mình, giống như cam chịu.

Kết quả chuyện xảy ra làm Tiểu Đào càng đau đầu hơn, buổi tối hôm đó, Cơ Liệt Thần gọi Tiểu Đào giúp cởi quần áo tắm ngủ với những bất ngờ nóng bỏng. . . . .

Lúc ấy, cô đang xả nước tắm cho anh.

"Tiểu Đào, em có thể giúp anh một việc hay không? Giúp anh cởi xuống. . . . ." Giọng nói trầm thấp đột nhiên từ phía sau cô truyền đến làm cô giật mình.

Cô che ngực trấn an trái tim nhỏ bị hoảng sợ, đột nhiên sắp quay đầu lại, vừa

vặn tiến đụng vào trong ngực anh.

Trong ngực người đàn ông thật ấm áp nhưng làm người ta lúng túng là trên người anh chỉ mặc một áo sơ mi trắng, ba cúc áo phía trên vết thương đã bị cởi ra, lộ ra xương đòn xinh đẹp và lồng ngực bóng loáng hấp dẫn, chóp mũi của cô vô tình vừa đúng đụng phải phần trần trụi trên lồng ngực anh. . . . . .

Gương mặt ửng đỏ kéo dài đến mang tai. . . . . .

Anh nói gì? Muốn cô giúp anh cởi? ! Tại sao anh có thể như vậy chứ? Cho dù bọn họ là vợ chồng nhưng hiện tại cô không nhớ được bất cứ điều gì có được hay không, tại sao để cho cô giúp anh cởi quần áo đây? ! Cử chỉ thân mật như vậy, hay là để đến sau này rồi nói. . . . . .

Nhất thời tức giận, "Anh quá vô sỉ! Cởi cái gì cởi, tôi mới không giúp anh cởi !"

Lời nói của cô quá khích, Cơ Liệt Thần không hiểu gì, ngạc nhiên nói: " ách. . . . . Chẳng qua anh chỉ muốn em giúp anh cởi xuống đồng hồ đeo tay thôi, hai tay anh đã bị ướt. . . . . ."

Cô cúi đầu nhìn, nhất thời đen mặt.

Người đàn ông đáng giận này, làm gì chỉ nói có một nửa lời vậy? ! Hại cô hiểu lầm, còn hiểu lầm muốn gợi tình. . . . . .

Gương mặt lập tức càng đỏ hơn.

Nhanh chóng giúp anh cởi xuống đồng hồ đeo tay, cô xoay người muốn chạy ra ngoài, "Nước đã xả xong, anh tự tắm đi."

Nói xong, lập tức hối hận muốn chết. Đây không phải là nói nhảm sao? Anh không tự mình tắm rửa, chẳng lẽ cùng cô tắm? !

Thật là muốn chết, tại sao hôm nay liên tiếp xảy ra vấn đề? !

Tiểu Đào hối hận như muốn đập đầu vào tường. . . . . .

Cố tình có một cánh tay rắn chắc khỏe mạnh chặn đường đi của cô, hơn nữa ôm cô thật chặt, "Tiểu Đào, đừng đi!"

Trong lòng cô run lên, "A, làm gì? !"

Ngay cả giọng nói cũng không nhịn được phát run. . . . . .

Thấy cô căng thẳng như vậy, anh không khỏi cảm thấy buồn cười, "Em đừng sợ, anh chỉ muốn nhờ em giúp anh một chuyện."

Tiểu Đào có chút không nén được tức giận, tức giận quay đầu lại, "Anh rất dài dòng, rốt cuộc là có gì chuyện, nói nhanh!"

Nhìn thấy cô mất tự nhiên, anh nhếch miệng, cười rất vui vẻ "Anh muốn nhờ em giúp anh chà lưng."

"Cái gì? !" Cô tức giận ngẩng đầu, một giây kế tiếp, giận tím mặt, "Gà 16, có phải anh được một tấc lấn thêm một thước hay không? ! Muốn tôi giúp anh chà lưng? Có tin tôi lập tức đuổi anh đi ra ngoài hay không!"

Vừa dứt lời cũng ngạc nhiên.

Gà 16? Vì sao từ trong miệng cô nói ra cái tên này lại cảm thấy tự nhiên như vậy? Cô bị chuột rút đúng không? Trước đó còn cảm thấy cái biệt hiệu này rất kỳ quái nhưng thực sự từ trong miệng cô lơ đãng gọi ra thì rất quen thuộc. . . . . .

Cô kinh ngạc ngây ngốc tại chỗ, trái tim bắt đầu khẽ chấn động.

Vậy mà Cơ Liệt Thần ở bên cạnh bởi vì tiếng gọi "Gà 16" này mà cảm thấy mừng rỡ.

Đây là một khởi đầu tốt, đúng là hiệu quả anh muốn. . . . . .

Anh tiếp tục cười, vẻ mặt tự nhiên, giọng nói bình tĩnh, "Mắt bị thương, anh nhìn không rõ lắm, những chỗ khác anh sẽ không làm phiền em nhưng trong lúc này đành ủy khuất em giúp một chuyện, có được không?"

Về tình về lý, còn có chút ngượng ngùng, trong lúc nhất thời làm cho Tiểu Đào cũng cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều. Lúng túng thu hồi ánh mắt, cô lầm bầm đồng ý, "Vậy cũng được. . . . . ."

"Cám ơn em, Tiểu Đào." Chụt một tiếng vang nhỏ, là âm thanh phát ra khi người đàn ông hôn một ngụm nhỏ ở trên gò má cô.

Nhưng anh cứ bày ra bộ dáng "Thản nhiên" và "Ngây thơ" làm cho cô không thể nổi giận. . . . . .

Có thể làm thế nào, cuối cùng vẫn phải thuận theo anh chứ sao.

Đợi đến khi anh đã chuẩn bị xong, ngồi vào trong bồn tắm, cô mới đi vào toilet lần nữa. Nhưng lần này đi vào, Tiểu Đào lập tức hối hận, chỉ muốn vội vàng lui ra ngoài. . . . . .

"Tiểu Đào, anh lạnh quá, em có thể nhanh một chút hay không?" Giọng nói trầm thấp của người đàn ông truyền đến, giọng nói cầu khẩn làm cho lòng của cô mềm nhũn.

Trong lòng hạ quyết định, vẫn bước đến gần anh, ngồi ở trên ghế gỗ phía sau bồn tắm đã chuẩn bị trước đó.

Cầm lên khăn lông, nhắm mắt lại, bắt đầu cho anh chà lưng!

Vừa chà vừa ở trong lòng cảnh cáo mình: nhắm mắt làm ngơ, nhắm mắt làm ngơ, Tiểu Đào a Tiểu Đào, ngàn vạn đừng mở ánh mắt, nếu không sẽ bị đau mắt hột đấy!

Lúc này Tiểu Đào nhất định không ngờ mấy tháng trước ở Lư Đăng Bảo số 1, cô len lén chạy vào trong phòng tắm của anh, cũng đã từng nói lời tương tự như vậy. . . . . .

Bởi vì tập trung tinh thần chỉ muốn nhanh tay làm xong chuyện, cho nên cô hoàn toàn quên mất chuyện chà lưng phải nắm giữ sức lực vừa phải, cho nên lưng của Cơ Liệt Thần vốn bị thương, rất nhanh bị cô chà xát đỏ tươi.

"Ưm hừm, a —— Tiểu Đào, em có thể chà nhẹ một chút hay không? Rất đau!" Anh nhe răng nói.

Tiểu Đào dừng lại động tác trong tay, lúc này mới mở mắt nhìn tấm lưng đáng thương của Cơ Liệt Thần, không nhìn còn khá, vừa nhìn liền bị giật mình!

Má ơi! Thật sự bị chà xát thê thảm, tại sao đỏ như vậy? !

"A! Xin lỗi, xin lỗi!" Cô luôn miệng nói xin lỗi nhưng tầm mắt cô vẫn nhìn

chằm chằm tấm lưng trần kiên cố của anh, không làm sao rời bỏ được.

Người này, thật sự quá yêu nghiệt rồi !

Mặc dù trên tấm lưng, vết thương cũ mới đan vào nhau cũng không thể không thừa nhận, vóc người của anh thật sự tốt quá, có thể nói tỉ lệ cân xứng!

Từ góc độ của cô hoàn toàn có thể nhìn đến bắp thịt rắn chắc trên hai cánh tay của anh, đường cong tuyệt đẹp từ phần lưng cường tráng trượt đến vùng tam giác thắt lưng, vùng bụng không hề có chút thịt dư. . . . . .

Thậm chí cô có thể nhìn thấy từng giọt nước trong suốt từ trên vai anh chậm rãi chảy xuống, tầm mắt của cô không bị khống chế đi theo di động, nhìn giọt nước trợt tới đường cong cơ bụng hoàn mỹ, sau đó trượt vào phần eo trở xuống. . . . . .

Tiểu Đào không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Nhưng lúc này cô vô cùng muốn dòm ngó từ phần eo trở xuống, phong cảnh mỹ lệ bị chìm ngập ở trong nước. . . . . .

Đáng chết, cô suy nghĩ đi đâu rồi? ! Cô trở nên mê sắc như vậy từ lúc nào hả ? !

Trong lòng cứng lại, nhắm mắt, ném bỏ tất cả hấp dẫn chết người ra khỏi tầm mắt!

Nhưng vào lúc này, người đàn ông thình lình phun ra một câu nói phá vỡ phòng tuyến cô mới vừa xây dựng trong lòng.

"Dù sao, em cũng đã nhìn quá nhiều rồi, còn sợ nhìn sao? Đừng thẹn thùng, tiếp tục đi!"

Cô hoảng sợ mở mắt ra, đột nhiên nhìn trúng vào đôi mắt Câu Hồn Nhiếp Phách, hơn nữa còn có chút hứng thú. . . . . .

"Anh! Không biết xấu hổ!" Cô tức giận nóng nảy.

Vọt đứng dậy, cũng ngay sau đó vươn tay tát cho tên háo sắc trước mắt một cái, không ngờ tay mới vừa vươn ra, liền bị anh giữ chặt chính xác.

Anh dùng quá sức, hai chân cô không đứng vững, một châm giẫm trên sàn nhà trơn trợt, thân thể không nhịn được được ngã về phía trước. . . . . .

Chỉ nghe ‘bùm’ một tiếng, cô liền trở thành một con chuột ướt sũng!

Người đàn ông nhìn bộ dáng nhếch nhác của cô, không nhịn được bật cười hì hì, khuôn mặt Tiểu Đào ửng đỏ, xấu hổ tức giận nhìn Cơ Liệt Thần. Vừa định đứng lên, lại bị bàn tay của anh vững vàng nắm chặt thắt lưng.

Anh yên lặng nhìn cô, tiếng cười dần dần biến mất, tầm mắt khóa trên đôi mắt to ngập nước.

Nước màu xanh nhàn nhạt rơi vào trên khuôn mặt trắng nõn của cô, từ cái trán tinh tế dọc theo lông mày chảy xuống sống mũi xinh đẹp phối hợp với sắc môi lấp lánh, xinh đẹp quyến rũ, vô cùng động lòng người.

Cộng thêm nước bắn tung tóe ở trên người của cô, cả người đều thấm ướt, tăng thêm quyến rũ. . . . . .

Bụng dưới không nhịn được căng cứng, vốn dốc toàn bộ sức lực khống chế nhưng trong lòng nhớ lại tư vị ngọt ngào, bụng dâng lên nhộn nhạo, từ nơi nào đó trong đại não chỉ huy anh trực tiếp làm ra phản ứng.

Môi bất ngờ dán lên, đang lúc ngày nhớ đêm mong cánh môi ngọt ngào đụng chạm đến răng thì thân thể lập tức sản sinh biến hóa. . . . . .

Dĩ nhiên cô gái nhỏ trước mặt muốn giãy giụa, chợt bị anh đè ép không thể động đậy, một tay nhanh chóng luồng vào giữa tóc mai ướt nhẹp, một cái tay khác bưng lấy mặt của cô.

Anh không có biện pháp khống chế, ép buộc cô nghênh đón nụ hôn khao khát của mình. . . . . .

Hôn, trước sau như một, dịu dàng và kịch liệt. Bởi vì, anh biết cô thích hôn. . . . .

"Thật muốn ăn em . . . . . ." Anh không nhịn được thì thầm.

Lời nói kích tình như thế, có thể nói ra tự nhiên, Tiểu Đào thẹn thùng mặt mũi ửng hồng nhưng mơ hồ cảm thấy trong lòng tràn đầy ngọt ngào, đại não

căn bản đã mất đi khả năng suy nghĩ. . . . . .

Thấy cô không phản đối, người đàn ông hôn càng lúc càng sâu.

Trằn trọc mút mỗi một tấc trong miệng cô, lưỡi nóng bỏng linh hoạt vô cùng kiên nhẫn dụ cô mở hàm răng trắng tinh đang đóng chặt, trong một chớp mắt lưỡi nóng ấm trơn trợt trượt vào, khỏi phải nói, sau một lúc cô bị chiếc lưỡi vừa bá đạo vừa nóng ấm tàn sát bừa bãi phát ra tiếng rên rỉ.

Tiếng rên rỉ, rất nhẹ, nóng bỏng không thể nghe thấy.

Nhưng cô lại nghe được rất rõ ràng.

Trong nháy mắt lý trí khôi phục lại, hoảng sợ vỗ lồng ngực nở nang của anh, tức giận muốn tránh thoát ngực của anh.

Anh không chút cử động, ngược lại kéo cô gần thân thể của mình hơn.

Càng đến gần, càng làm cho Tiểu Đào cảm thấy rợn cả tóc gáy!

Cái vật hùng dũng oai vệ của người nào đó đang chống đỡ bụng của cô!

Ngao —— trong nháy mắt, lòng muốn chết đều có !

Mất hồn, đại não lại một lần nữa rơi vào hỗn loạn. . . . . .

Tại sao phải đồng ý chà lưng cho anh, biết rõ anh có mưu đồ, tại sao phải mềm lòng với một tên háo sắc như vậy, đáng đời cô tự tìm xui xẻo!

Cô gấp không thể chờ muốn chạy trốn, nếu không chạy trốn, lần này nhất định chết chắc!

Ai ngờ có người phản ứng còn nhanh hơn cô.

Người đàn ông khẽ thở hổn hển, vừa ủy khuất nhìn cô, vừa nói: "Ai bảo mới vừa rồi em chà lưng mạnh như vậy, đây chỉ là trừng phạt nho nhỏ thôi? Tiểu Đào, sẽ không tức giận chứ? Ách. . . . . Nếu không như vậy đi, dù sao quần áo của em cũng đã ướt, anh nhường bồn tắm cho em tắm trước. . . . . ."

Nói xong, giả vờ muốn đứng dậy!

Lần này, sắc mặt của Tiểu Đào thay đổi lớn!

Ào một tiếng đứng dậy trước, không để ý trên người từng viên nước lớn chừng hạt đậu chảy xuống lộp độp, làm ướt đầy đất, cô nhảy ra bồn tắm như chạy trốn, "Không cần, tôi đến phòng của mình tắm!"

Sau lưng, đáy mắt người đàn ông xẹt qua tia sáng giảo hoạt, cao giọng trêu, "Tiểu Đào, em đừng trốn! Nếu không chúng ta có thể cùng nhau tắm. . . . . ."

"Tắm cái đầu anh á! Lưu manh!"

Xấu hổ ném lại một câu nói, cô đã khép lại cửa. . . . . .

Bởi vì không yên lòng Đào Đào ở nhà một mình qua đêm, Tiểu Đào ngủ ở nhà Thôn trưởng Lý.

Tối hôm trước bị Cơ Liệt Thần lăn qua lăn lại như vậy, trắng đêm cô khó ngủ, cho nên sáng ngày thứ hai, lần đầu tiên phạm vào lỗi —— rời giường muộn!

Vừa nhìn đồng hồ trên tường, thật hỏng bét! Hơn 8 giờ. Đừng nói đưa Đào Đào đi học, ngay cả thời gian làm điểm tâm cũng không có.

Trong lòng Tiểu Đào buồn bực: bình thường Đào Đào quen dậy sớm, theo lý, cho dù cô ngủ nướng Đào Đào cũng sẽ lên lầu gọi cô mới đúng a, nhưng tại sao hôm nay không có chút tiếng động?

Thật sự là không khó tin a. . . . . .

Cô đột nhiên có chút căng thẳng, lo lắng có phải Đào Đào đã xảy ra chuyện gì hay không. Ngay cả quần áo cũng không kịp thay, liền vội vàng chạy xuống lầu, kỳ lạ trên giường tuyệt không có bóng dáng của Đào Đào.

Thấy thế, trong lòng Tiểu Đào càng luống cuống.

Đang tìm không thấy, cốc cốc cốc ba tiếng gõ cửa vang lên làm cho cô giật mình.

Mở cửa vừa nhìn, là Cơ Liệt Thần.

Trong lòng Tiểu Đào gấp gáp, vừa nhìn thấy Cơ Liệt Thần, bật thốt lên,

"Làm thế nào? ! Đào Đào không thấy! Tôi vừa thức dậy đã không thấy nó . . . . . ."

"Em đừng sợ" Anh cầm tay cô hoảng hốt, giải thích, "Anh đã đưa Đào Đào đi học, cũng đã ăn điểm tâm rồi, ngay tại hẻm nhỏ vào nhà có quán cơm đậu hủ, em đừng gấp."

Dứt lời, sờ sờ lên khuôn mặt tái nhợt của Tiểu Đào bởi vì kinh hoảng, trìu mến nói, "Cho dù có chuyện gì cũng không cần lo lắng, có anh ở đây, sẽ bảo vệ cho em."

Cô trừng mắt nhìn, chưa tỉnh hồn. . . . . .

Một hồi lâu, mới nâng mí mắt, "Anh. . . . . ."

Chỉ nói ra một chữ, lại phát hiện không biết nên nói tiếp thế nào. Nói không biết ơn là nói dối, nhưng tại sao cô không thể nói nên lời.

Ngược lại, Cơ Liệt Thần cười khẽ, vừa đi vào trong nhà, vừa cười nói, "Em không cần cám ơn anh, vừa vặn buổi sáng tới đây ăn điểm tâm, phát hiện em còn chưa dậy, anh không cho Đào Đào đánh thức em. Như thế nào, ngủ thoải mái chứ?"

Nói xong, bờ môi khẽ cong, anh cười vô cùng kì quái, cười ha hả nói, "Nếu đã ngủ thoải mái, vậy thưởng cho anh một chút đi?"

Tiểu Đào nhìn anh cười vô cùng kì quái như vậy, nhất thời có dự cảm xấu.

Hết sức nghi ngờ nhìn anh, hỏi ngược lại, "Cười vô cùng kì quái như vậy, còn muốn thưởng, nhất định có bẫy! Anh nói ngay, lại có chuyện gì!"

Nghe vậy, khuôn mặt người đàn ông cười càng thêm rực rỡ.

Một giây kế tiếp, trực tiếp tiến lên ôm cổ cô, trong lúc cô bất ngờ không kịp đề phòng, khẽ hôn cô một hớp, sau đó cầm hai tay cô nói, "Tiểu Đào, anh muốn ăn thịt!"

Thân thể Tiểu Đào thoáng suy yếu một cái, lập tức nhớ lại tối qua bị anh hôn môi, vô cùng mê đắm nói "Thật muốn ăn thịt em" ... Vân Vân. . . . . .

Nhất thời giận dữ!

Tát cho một cái, lần này ngược lại Cơ Liệt Thần không có dự liệu được cô sẽ ra tay ác như vậy, quả nhiên bị làm cho trời đất quay cuồng.

Cả người anh hoàn toàn bối rối!

"Tiểu Đào, tại sao em lại tát tai anh? !"

Tiểu Đào đang nổi nóng, nhìn thấy vẻ mặt vô tội của anh liền rống lên, "Ai bảo anh giở trò lưu manh ban ngày, còn dám nói muốn ăn thịt? ! Anh quá bỉ ổi, tại sao anh bỉ ổi như vậy, tại sao lúc đầu tôi lại gả cho anh? Nhất định là anh gạt tôi, tôi mới không có người chồng như anh vậy!"

Dứt lời, tức giận xoay người, lại bị anh ôm lấy thật chặt từ phía sau lưng.

"Em đứng lại!" Cơ Liệt Thần cũng tức giận, giọng nói trở nên cứng rắn, "Tại sao em có thể không phân biệt tốt xấu mà nói anh bỉ ổi? Tại sao ăn thịt lại là bỉ ổi?"

Cô càng tức giận, "Là anh nói muốn ăn thịt của tôi, còn nói đây không phải bỉ ổi? ! Rốt cuộc anh thấp kém đến mức nào? !"

Cơ Liệt Thần ngẩn ngơ, một hồi lâu, bật cười hì hì, cuối cùng biến thành ôm bụng cười lăn lộn, cả người cười đến run rẩy, không làm sao ngừng được!

Nhìn bộ dáng anh, Tiểu Đào càng thêm giận dữ, cắn răng nghiến lợi mắng anh, "Này! Rốt cuộc anh xảy ra chuyện gì, tại sao như vậy a, có biết xấu hổ hay không? ! Vẫn còn cười được? !"

Ai ngờ, Cơ Liệt Thần càng cười lớn hơn.

Rốt cuộc cười đủ rồi, anh thật vất vả đứng thẳng người, giải thích, "Tiểu Đào, em hiểu lầm anh rồi, thật sự anh nói muốn ăn thịt, cũng không phải là ăn thịt của em, mà là muốn ăn các loại thịt heo, thịt cá, thịt vịt!"

Nghe vậy, bối rối, cộng thêm khóe miệng co rút. . . . . .

Thì ra là "Thịt" này không phải "Thịt" kia!

Lần này, cô thật sự rất lúng túng. . . . . .

Chương 86: Thân ái, ăn em thật ngon!

Trong lòng Tiểu Đào hiểu rõ, anh nói lời thật lòng. Bởi vì, mấy ngày nay cô thật sự không làm món ăn mặn, nguyên nhân chỉ có một, toàn bộ sinh hoạt phí mà Ông lão họ Ân cho cô đã xài hết, cô cũng không có đi ra ngoài bán dưa bở, cho nên thức ăn thật sự có chút nhạt!

Cô đen mặt nâng trán, nhìn vẻ mặt vô tội của người đàn ông trước mắt, im lặng triệt để. . . . . .

Một hồi lâu, cười như không cười hỏi, "Ha ha, anh muốn ăn thịt à?"

"Đúng vậy, Tiểu Đào, anh muốn ăn thịt ba rọi vừa thơm vừa béo, tốt nhất là thịt kho tàu, rau mầm hấp thịt, chân giò hầm cách thủy . . . . ." Anh vừa bẻ ngón tay vừa nói, còn dùng đầu lưỡi lửa đỏ liếm liếm môi mỏng khêu gợi của mình, Tiểu Đào nhìn thấy trong lòng ngứa ngáy.

Được rồi, anh nói ăn ngon như vậy, ngay cả cô cũng cảm thấy thèm.

Xem ra, hôm nay phải đi ra ngoài bán dưa bở rồi, kiếm được tiền có thể mua thịt về ăn. . . . . .

Vì vậy, hai người lập tức phân công. Tiểu Đào phụ trách bán dưa bở, bởi vì đối với chuyện này cô tương đối có kinh nghiệm, Cơ Liệt Thần ở nhà phụ trách lau quét dọn dẹp.

Rất nhanh Tiểu Đào đi ra ngoài, hôm nay thời tiết rất tốt, người đi đường khá nhiều, dưa bở bán chạy khác thường, khi về nhà đã sắp đến giờ cơm trưa rồi, cô bán dưa bở đổi lấy ước chừng hai trăm đồng trong túi, vội vã chạy tới chợ.

Lúc này chợ cũng không náo nhiệt, hơn nữa trong thôn trang nhỏ, các thôn dân đều tự có ruộng đất riêng của mình, người tới trong chợ mua thức ăn dĩ nhiên không nhiều lắm, cho nên Tiểu Đào hoàn toàn không ngờ lúc mình ở chỗ này sẽ bị người đánh cướp. . . . . .

Người đánh cướp không giống như người ở Thôn trang họ Lý, tất cả mặt mũi

rất hung hãn, quần áo cũng không giống với các thôn dân, hành động linh tinh, vẻ mặt cuồng vọng phách lối. Trên tay cầm chủy thủ sáng loáng cố ý đe dọa, ánh mắt cũng không nghiêm chỉnh, xem ra chính là mấy tên côn đồ cắc ké.

Tiểu Đào chợt nhớ tới Ông lão họ Ân đã từng nói, trong một trấn nhỏ ngoài mười dặm có một đám côn đồ cắc ké chuyên làm một số chuyện mờ ám, chắc hẳn là những người trước mắt, có lẽ nhàm chán chạy đến trong thôn trang nhỏ đi dạo một chút, kết quả lại xui xẻo để cho cô đụng phải như vậy.

Nhưng cô thật sự nghĩ không ra, mặt mũi của cô lại không xinh đẹp, quần áo trên người cũng không quý trọng, tại sao bọn họ cố tình chọn đúng cô ra tay? !

Cô rất tự biết mình, mình không có bản lãnh lấy cứng đối cứng với loại người như thế, chỉ muốn nhanh chân chạy trốn, nghe tiếng gọi cô đứng lại không ngừng, ngược lại càng bước nhanh hơn, nhìn thấy một con hẻm nhỏ muốn xông vào.

Nhưng về tốc độ rất cực phẩm, cô chạy nhanh như rùa, căn bản cũng không thể so với người ta, một tên cầm đầu trong đám côn đồ cắc ké ba chân bốn cẳng đuổi tới trước mặt cô, hơn nữa giang hai cánh tay ngăn cản đường đi của cô!

Tiểu Đào liền quay đầu đi về hướng bên kia, lại bị một tên khác ngăn lại!

Tuy nói đám côn đồ cắc ké này đều chưa trưởng thành, vóc người còn chưa phát triển, nhưng vẫn mạnh hơn so với vóc người nhỏ nhắn xinh xắn như Tiểu Đào, cánh tay duỗi một cái, giống như cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp đối phó với học sinh trung học non nớt, Tiểu Đào cũng không có khả năng dẫn bóng qua người.

Đám côn đồ hì hì trêu chọc, trái một bên, phải một chỗ ngăn lại, Tiểu Đào có chút hoảng hốt, giống như động vật nhỏ bao vây chơi đùa hết sức vui vẻ. . . . .

Lên tiếng gọi cô trước nhất chính là tên nhóc có bộ dáng thiếu niên ngược lại sắp hết tính nhẫn nại, giơ tay ném cây chủy thủ về phía cô! Lưỡi đao hết sức lưu loát xuyên qua vạt áo Tiểu Đào, vững vàng cắm trên mặt đất!

Mặc dù sức chủy thủ cũng không lớn nhưng Tiểu Đào bị dọa sợ, theo bản

năng lui về phía sau, tự mình vấp một cái, vì vậy ngã ngồi trên mặt đất, cái mông rơi xuống đau đớn, mắt liếc nhìn hung khí xược qua quần áo mình, trong lòng sợ hãi một hồi lâu. . . . . .

Cái này nếu gây ra chết người, sợ rằng ngay cả một người nhặt xác cho cô cũng không có!

Trong nháy mắt, bị sợ đến hồn bay phách tán, không dám nhúc nhích!

Tên cầm đầu đám côn đồ cắc ké ước chừng rất hài lòng nhìn thấy cô sợ hãi nghe lời, đi tới rút ra chủy thủ, không chút thương hương tiếc ngọc đá cô một cái, để cho cô giao ra túi tiền.

Một cái đá này đá vào trên bắp chân, mặc dù biết đối phương chỉ đe dọa cũng không có thật sự dùng sức nhưng rốt cuộc cô vẫn là phụ nữ, dù sao cũng không thể so với người đàn ông, sức lực hai bên cách xa, tên cầm đầu đám côn đồ cắc ké căn bản không dùng sức, cũng đã làm Tiểu Đào cảm thấy xương cũng muốn vỡ vụn, trong nháy mắt nước mắt ào ra khỏi hốc mắt!

Nhìn bộ dạng cô muốn khóc lên, bọn khốn kiếp kia nhìn nhau chế nhạo khinh thường, rồi ác liệt nhấc chân muốn giẫm tay của cô. . . . . Tiểu Đào cắn môi né tránh, nén nước mắt từ trong túi tiền túm ra ví tiền trước đó chuẩn bị xong, run rẩy đưa tới.

Tên cầm đầu đám côn đồ cắc ké kia nhận lấy ví tiền, một tay lật xem một lượt, hừ lạnh một tiếng, giương mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào cô, giơ tay tát một cái!

Rất đẹp, chát một tiếng!

"Mẹ kiếp! Chỉ mười mấy đồng? Cô dụ dỗ đứa trẻ ba tuổi sao? !"

Tiểu Đào nhất thời bị đánh té ngã một bên, trong nháy mắt trên mặt nổi lên dấu đỏ thê thảm, trong lỗ tai cũng kêu ong ong, ngay cả đối phương mắng chửi gì cũng không còn nghe rõ, chỉ cảm thấy trong lỗ mũi có dòng nước ấm phun ra!

Tiểu Đào sợ hãi che lỗ mũi, rõ ràng phát hiện trong lỗ mũi đã chảy máu mũi . . . . . .

Bọn khốn kiếp kia, ngay cả cô gái cũng đánh, còn đánh ác như vậy! Mẹ nó,

quá không đúng rồi !

Đang âm thầm mắng chửi, lúc này tên côn đồ cắc ké ngồi xổm xuống nắm cổ áo của Tiểu Đào, cây chủy thủ giữa ngón tay, rạch xuống mở ra áo của cô!

Trên da lạnh lẽo, con ngươi của Tiểu Đào đột nhiên co lại, tóc gáy dựng đứng!

Đang lúc cô gần như cho rằng hôm nay mình sẽ phải chết ở chỗ này thì tiền giấu ở trong áo rớt ra ngoài, không chỉ như thế, một vòng kim loại màu đỏ chói mắt ‘đinh’ một tiếng rơi trên mặt đất, nhất thời hấp dẫn chú ý mọi người!

Tiểu Đào hoảng hốt!

Vật này, vật này đúng. . . . . là chiếc nhẫn kim cương màu đỏ mà Cơ Liệt Thần đã nói!

Cô phản xạ có điều kiện, vuốt qua cổ của mình một cái, trống không!

Cô vốn đem chiếc nhẫn xỏ vào một sợi dây vải kết thành vòng, cận thận đeo vào trên cổ. Nhất định mới vừa rồi bị chủy thủ của tên côn đồ cắc ké cắt đứt sợi dây, cho nên chiếc nhẫn mới có thể rớt xuống.

Chuyện này thật sự quá tệ. . . . . trong lòng Tiểu Đào thầm kêu không ổn!

Cô vừa định đưa tay nhặt lên chiếc nhẫn, lại bị đồng bọn tên côn đồ bên cạnh đoạt trước. Tên đó nhặt lên tiền và vòng kim loại trên đất vừa nhìn, lập tức kêu lên, tên côn đồ cắc ké một tay nâng mặt cô, nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, nhíu mày giằng co một lúc, rốt cuộc buông lỏng tay ra, cũng quay đầu đi nhìn tang vật.

"Ôi chao, lão đại! Cái này dường như là chiếc nhẫn, xem ra rất nhiều tiền!"

"Ừ, lấy về tìm người kiểm tra!"

Một đám côn đồ được một phen phát tài vui vẻ không thôi, tiếp tục thô bạo lật tung quần áo trên người Tiểu Đào, sau khi xác định không bỏ sót bất kỳ thứ gì, lúc này mới bỏ lại cô rời đi.

"Này, các người không thể lấy đi vật kia! Trả lại cho tôi!" Tiểu Đào nóng

nảy, muốn đứng lên đuổi theo, tiếc là không làm gì được, trên bắp chân bởi vì tư thế cô đứng lên, đột nhiên càng đau đớn!

"A . . . . . ." Cô nhịn đau không được kêu thành tiếng, té ngã trên đất.

Lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía đám côn đồ cắc ké thì đâu còn bóng dáng của bọn chúng. . . . . .

Tiểu Đào cảm thấy rất tủi nhục, cũng rất khổ sở, chiếc nhẫn kim cương màu đỏ này đối với hai người cô và anh đều rất quan trọng. Hơn nữa, dưa bở trong nhà cũng bán được lắm, ngày mai cô nên lấy gì đi đổi tiền. . . . . .

Hiện tại trên mặt, trên người cô đều vô cùng đau đớn, tiền một ngày khổ cực cũng tát nước rồi, ngay cả quần áo cũng bị xé rách, còn bị làm cho toàn thân đầy đất, rối bù, vô cùng nhếch nhác, thật là oan không nói được. . . . . .

Nén một bụng oan ức, cô chỉ có thể cắn răng gượng đứng lên.

Trên đường trở về, càng nghĩ càng khó chịu.

Hiện tại trong túi không còn một phân tiền, ngay cả thức ăn ngày mai cũng không mua được, còn bị mất chiếc nhẫn kim cương màu đỏ quan trọng quý giá như vậy, trong lúc nhất thời cảm thấy uất ức nước mắt cũng không ngừng rơi xuống. . . . . vừa khóc vừa khập khễnh trở về nhà.

Mới vừa vào cửa, liền bị vẻ mặt Cơ Liệt Thần không còn kiên nhẫn chờ đợi, lo lắng ôm lấy.

Vừa có vòng tay ôm ấp ôm vào trong ngực, vốn là một mình còn có thể gắng gượng một chút ủy khuất, nhất thời không chút kiêng kỵ gào khóc!

Hai tay Tiểu Đào níu lấy quần áo Cơ Liệt Thần nằm trong ngực anh, trút hết nước mắt, nước mũi. . . . . .

Không rõ thực hư, Cơ Liệt Thần nhẹ giọng dụ dỗ cô, ôm eo của cô, siết cô vào trong ngực, cúi đầu hôn nước mắt của cô. . . . . .

Tiểu Đào bận khổ sở, cũng quên mất trước đó đã khẳng khái nói qua "Trước khi tôi chưa nhớ ra anh, không cho chạm vào tôi" chỉ lo nghẹn ngào khóc lóc kể lể chuyện thê thảm xảy ra hôm nay, cuối cùng u oán nguyền rủa một câu "Hi vọng ông trời khiến đám côn đồ cắc ké kia vĩnh viễn không có thịt ăn".

Lúc đầu, Cơ Liệt Thần chỉ dịu dàng an ủi cô, vỗ nhè nhẹ lưng của cô, nhưng khi thấy gương mặt của cô bị sưng, rồi nghe cô nói chiếc nhẫn bị mất, sắc mặt từ kinh ngạc dần dần chuyển sang lạnh lùng.

Sau khi nghĩ đi nghĩ lại, mới vừa rồi nhìn thấy cô khập khễnh đi vào cửa, vì vậy khom lưng cuốn ống quần của cô, nhìn thấy bắp chân cô bị đá bầm tím, rốt cuộc một chút ấm áp còn sót lại trong đôi mắt cũng biến mất, chỉ còn lại lạnh lẽo kinh người!

Tiểu Đào chỉ lo đau lòng, căn bản quên mình đã nói lộ ra chuyện "Chiếc nhẫn".

Dĩ nhiên, cô càng không chú ý vẻ mặt của Cơ Liệt Thần.

Khổ sở khóc một lát đã mệt mỏi, rốt cuộc cũng đã trút hết ủy khuất, đi lại cũng mệt mỏi không chịu nổi lại đau đớn khó nhịn, hơn nữa vừa lạnh vừa đói, không thể làm gì khác hơn đành nói, phải nghĩ cách ngày mai đi tìm cái khác đổi tiền.

Cơ Liệt Thần im lặng không lên tiếng nấu tô mì cho cô ăn, lẳng lặng chờ cô ngủ say, lặng lẽ một mình ra cửa.

Không biết qua bao lâu, nhìn bóng đêm có lẽ là 2 giờ sáng, Tiểu Đào tỉnh lại, mới vừa vuốt mắt ngồi dậy, liền phát hiện trên chăn để ví tiền đã mất !

Cô khiếp sợ mở ra xem, bên trong là hơn hai trăm đồng tiền cô đánh mất, còn có chiếc nhẫn kim cương màu đỏ kẹp ở trong túi tiền, dưới bóng đêm vẫn lập lòe sáng loáng!

"Chuyện này, đây . . . . . Chẳng lẽ. . . . . ."

Cô dại ra, thoáng chốc cô cho rằng mình nằm mơ.

Dùng sức vỗ vỗ mặt của mình, vừa đúng đánh vào nửa bên mặt bị người đánh sưng lên, nhất thời đau đến cắn răng nghiến lợi!

Lần này, rốt cuộc cô đã tin mình nhìn thấy là thật. . . . . .

Tiểu Đào muốn bò dậy, vừa đúng lúc này Cơ Liệt Thần đẩy cửa đi tới, "Trên chân em có vết thương, hôm nay ở trên giường nghỉ ngơi cho tốt, cũng đừng

đi đâu. Về phần Đào Đào, anh đã đưa tới nhà họ Liễu, những thứ khác em cũng đừng lo."

Tiểu Đào bối rối ngẩn ngơ, chậm chạp đáp lại: "A, cám ơn anh. . . . . ."

Đột nhiên, cô nhớ tới vật trong tay. Chợt ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi, "Đúng rồi, cái này là xảy ra chuyện gì ? Lúc nảy anh đi ra ngoài sao? Cái này làm sao lấy về? Chẳng lẽ anh đánh nhau với bọn chúng? Bọn chúng nhiều người như vậy, một mình anh làm sao đối phó được? Mắt còn bị nhiễm trùng, tại sao có thể một thân một mình buổi khuya chạy đi tìm người đánh nhau? Tới đây tôi xem một chút, trên người có nơi nào bị thương không?"

Trong lòng của Tiểu Đào lo lắng, tràn ngập tò mò muốn biết anh làm thế nào để tìm được chiếc nhẫn và tiền, cho nên liên tiếp đưa ra câu hỏi.

Thấy cô vẫn quan tâm mình, tâm trạng Cơ Liệt Thần tốt lên. Trong lòng đoán, tiền mất là chuyện nhỏ, nhưng chiếc nhẫn kim cương kết hôn là vật rất trân quý. Hoàn hảo mình đến kịp, nếu không chiếc nhẫn sẽ bị bọn họ cho qua tay rồi.

Muốn lấy lại chiếc nhẫn cũng không khó, đừng nói đối phó với đám côn đồ cắc ké gà mờ, cho dù là một đám cao thủ đông như thế, anh có thể ứng phó tự nhiên. Nhưng vấn đề là ở một thôn trang nhỏ vắng vẻ như vậy, nếu anh biểu hiện bản lĩnh quá tốt, ngược lại sẽ đưa tới sự chú ý của đối phương. . . . . .

Làm thế nào quật ngã một đám côn đồ cắc ké, ngược lại anh phải suy nghĩ một phen.

Nói đến chiếc nhẫn, anh cũng muốn hỏi cô, "Anh không sao. Chẳng qua có một việc anh thật sự rất tò mò, không phải em nói không biết vật này sao?"

Anh chỉ chỉ chiếc nhẫn màu đỏ kẹp ở trong túi tiền, nói tiếp, "Vậy tại sao sẽ nó xuất hiện ở trên người em?"

Thấy cô trợn tròn mắt, một hồi lâu không lên tiếng, anh nhún vai một cái, lơ đễnh nói tiếp, "Em cũng thiệt là, vật quan trọng như vậy tại sao có thể để trong túi tiền? Không bị cướp mới là lạ!"

Tiểu Đào im lặng, càng cúi đầu thấp hơn. . . . . .

Cuối cùng, sâu kín trả lời, "Tôi không để trong túi tiền, là đeo trên cổ. . . . . ."

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần hơi ngẩn ra.

Trong lòng không nhịn được kích động, giống như nhìn thấy tia hy vọng. . . . . .

Nhưng anh vẫn không dây dưa lâu chuyện chiếc nhẫn, bởi vì anh nhìn ra được, cô rất không tự nhiên.

Dứt khoát đem thân thể lười biếng khẽ dựa trên người cô, dùng tới chiêu anh đã từng dùng . . . . . ."ăn vạ!

"Tiểu Đào, anh vừa lạnh vừa mệt, muốn nghỉ trong này một lát thôi. . . . . ."

Giọng nói mơ hồ, hơi nheo con mắt hẹp dài không bị nhiễm trùng, cuốn chăn nhích tới bên cạnh Tiểu Đào, ôm eo của cô, điều chỉnh tư thế thoải mái, chẳng hề để ý ngã đầu thở to ngủ. . . . . .

Tiểu Đào một tay cầm hai trăm đồng, một cái tay khác cầm chiếc nhẫn, chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen. Trong nháy mắt chợt nhận ra rằng người đàn ông ôm mình dường như không phải là người hiền lành, khiêm tốn, nhẫn nhịn tốt.

Thân thể run rẩy, mấy phen muốn chạy trốn, cũng bị anh ôm trở về chặt hơn.

Tiểu Đào đành phải chấp nhận, trong lòng suy nghĩ: người này một mình giải quyết hết một đám côn đồ cắc ké, anh có bao nhiêu khả năng? Quan trọng đã tìm được chiếc nhẫn, thật là may mắn a. . . . . .

Mặc dù cùng anh ngủ chung một chỗ rất không tự nhiên nhưng cô vừa nghĩ tới đối phó với mấy tên côn đồ cắc ké "Lòng dạ độc ác", chính xác là chuyện không dễ dàng, anh cảm thấy mệt mỏi cũng là bình thường.

Vừa nghĩ như thế, Tiểu Đào liền mềm lòng.

Nghiêng đầu nhìn khuôn mặt anh đang ngủ, hai mắt nhắm chặt, một cảm xúc không rõ dâng lên, quét tới trái tim của Tiểu Đào.

Nhìn một chút, không nhịn được nở nụ cười nhàn nhạt, để mặc cho anh ôm, mình cũng nằm xuống. . . . . .

Nhìn dáng vẻ anh rất mệt mỏi, đã ngủ thiếp đi.

Ban ngày thỉnh thoảng nhìn giống du côn, thỉnh thoảng nhìn giống như ông lớn, bây giờ nhìn như đứa bé, cánh tay ôm cô thật chặt, giống như đứa bé thích món đồ chơi không buông tay.

Mái tóc đen như mực rũ xuống, con mắt hẹp dài toàn bộ phơi bày trước mặt cô, để cho cô nhìn rõ ràng gương mặt của anh.

Trừ con mắt sưng thành hột đào, con mắt kia hoàn hảo, không khó nhìn ra, đôi mắt anh vốn rất xinh đẹp, mí mắt thật mỏng, giống như đồ sứ trắng mỏng, phía trên có thể thấy rõ mạch máu, phản chiếu hàng lông mi vừa dài vừa cong, lộ ra vẻ đẹp tự nhiên.

Thật là mày như núi xa, mắt như pha lê xanh.

Anh là người đàn ông đẹp trai hấp dẫn, cô đã sớm biết.

Cô thừa nhận cô rất nông cạn, trông mặt mà bắt hình dong nhưng thật sự ở khoảng cách gần như vậy nhìn mặt mũi của anh làm cho cô cũng không thể không xấu hổ. . . . . .

Rõ ràng là người đàn ông cao lớn như vậy, rõ ràng là một ông lớn ngạo mạn xấu tính như vậy nhưng lúc này anh mềm mại giống như đứa bé, thỉnh thoảng anh làm ra cử động khiến cho cô cảm động không thôi, khiến cho cô không cách nào cứng rắn đuổi anh đi.

Cho nên, mới có thể để cho anh ngủ lại ở chỗ này, mới có thể để cho anh cùng ngủ chung giường. . . . . .

Không khỏi bắt đầu suy đoán: có mình trước kia, cũng bởi vì anh như vậy mình mới quyết định gả cho anh hay không?

Suy nghĩ càng lúc càng xa, Tiểu Đào mệt mỏi tiến vào mộng đẹp.

Cô không biết khi cô bắt đầu thở đều đặn chìm vào mộng đẹp thì trong thoáng chốc đôi môi mỏng đỏ tươi của Cơ Liệt Thần dưới ánh trăng sâu kín nâng lên một đường cong giảo hoạt. . . . . .

Tiểu Đào đang ngủ bị kinh hoảng tỉnh giấc.

Cô cảm thấy có một đôi tay mò vào trong vạt áo của mình, cách áo lót chụp lên ngực của cô!

Theo bản năng Tiểu Đào vung khuỷu tay đánh rơi nhưng bị người ở sau lưng lẹ làng đoạt lấy, hơi thở nóng rực của anh dính vào vành tai cô, khàn khàn nỉ non, "Là anh. . . . . ."

Lúc này, Tiểu Đào mới nhớ tới một chuyện, người ở sau lưng là ai.

"Anh làm gì đấy? !" Hét lớn một tiếng.

Tiểu Đào dùng sức giãy giụa nhưng mình đưa lưng về phía Cơ Liệt Thần, căn bản không thể dùng sức được.

Thân thể nóng bỏng của Cơ Liệt Thần dán chặt cô, từng cái nhô ra tất cả đều in ở trên người của cô, anh cúi đầu cười, "Em ngủ, tại sao còn mặc áo lót? Anh muốn giúp em cởi xuống. . . . . Cái đồ vật này không thể mang quá 12 giờ, như vậy đối với thân thể không tốt. . . . . Sau này con của chúng ta còn phải bú sữa mẹ đấy."

Tiểu Đào nghe xong cả người đều nổi da gà, không nhịn được thở hổn hển, chỉ cảm thấy cả thân thể cũng tê dại, "Không cần anh lo!"

"Nhưng tay của anh đã ở đây rồi" Cơ Liệt Thần tăng thêm sức, hai cánh tay dùng sức kẹp chặt thân thể Tiểu Đào, thở hổn hển đem lòng bàn tay tham lam đặt lên ngực của cô, sức lực dần dần tăng thêm. . . . . .

Lòng bàn tay của anh nóng bỏng nhưng đầu ngón tay lạnh lẽo nắm chặt!

Lòng bàn tay của anh khẽ run, đầu ngón tay lại bá đạo nhất quyết nắm chặt!

"Anh cút ngay!" Hồi hộp và khoái cảm quen thuộc cùng nhau ập tới, Tiểu Đào nghe máu của mình cũng gào thét xông lên đỉnh đầu!

"Anh không cút! Hơn nữa, em cam lòng lại để cho anh cút đi sao?" Cơ Liệt Thần thở hổn hển đầu vòng qua, nóng rực hôn Tiểu Đào!

"Ưmh!" Cô bị Cơ Liệt Thần lật người ngăn chặn, cô kinh hoảng trợn to hai mắt!

Ngạc nhiên phát hiện, sức lực của anh lớn đến đáng sợ, nào có bộ dạng mệt nhọc. . . . . .

Sau khi Cơ Liệt Thần triền miên hôn đôi môi mềm mại và cái lưỡi ngọt ngào của Tiểu Đào đã đủ, lúc này mới thở hổn hển chỏi người lên, trên cao nhìn xuống, "Đừng có dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn anh, bây giờ em phải chấp nhận không phải quỷ áp thân, mà là ngọt ngào ân ái giữa vợ chồng."

"Anh!" Tiểu Đào không cảm thấy có một chút ngọt ngào ân ái, "Anh lăn xuống cho tôi, trước khi tôi còn chưa nhớ được chuyện trước kia, không cho phép anh đụng tôi!"

"Tùy tình huống, tùy nguyên nhân!" Cơ Liệt Thần cố ý dùng sức nơi thắt lưng, còn đè Tiểu Đào, tiếp tục lộ ra da mặt dày vô sỉ "Huống chi, em đã nói lúc cần trợ giúp, anh có thể giúp em, hiện tại anh đang giúp em."

Dứt lời, hung hăng dùng sức eo ếch, Tiểu Đào kinh hoảng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhất thời có cảm giác mình bị rơi vào đường cùng . . . . . .

"Gà 16, hiện tại tôi không cần anh trợ giúp! Anh xuống cho tôi!"

"Gọi anh là Thần" Anh dụ dỗ, "Lúc hai chúng ta ở chung với nhau, em thích gọi anh là thần. Bà xã, ăn em rất ngon, rất thơm. . . . . ."

Nói xong, chóp mũi chôn thật sâu vào trong cổ của cô, ngón tay cũng thăm dò vào dưới mông cô. . . . . .

Cả người Tiểu Đào bắt đầu run run. . . . . .

"Cơ Liệt Thần, anh sẽ bị tuyệt đường con cháu . . . . . ."

Lời còn chưa dứt đã bị Cơ Liệt Thần cắn môi một cái, anh dịu dàng lẩm bẩm nói, "Bà xã, tại sao em có thể nguyền rủa chồng của mình tuyệt đường con cháu như vậy? Đối với em cũng không có gì tốt. . . . . ."

Nghe vậy, Tiểu Đào sắp bị ép khóc, cô cảm thấy mình rất tuyệt vọng. Mới vừa được Ông lão họ Ân cứu lên, lúc phát hiện mình vừa sẩy thai, vừa mất trí nhớ, cũng không tuyệt vọng như thế này.

"Đừng khóc" Cơ Liệt Thần cười xấu xa, eo ếch cố ý hung hăng đánh tới lần nữa nhưng cũng không vào sâu, dù sao cách lớp đồ lót, "Chuyện này quan hệ

đến hạnh phúc của em, tại sao lại khóc?"

"Buông tôi ra" Rốt cuộc Tiểu Đào không cách nào nhẫn nại, hoàn toàn rối rắm, không có sức phản kháng, khóc ra thành tiếng, "Cầu xin anh. . . . . Đừng như vậy. . . . . ."

Một câu "Cầu xin anh" làm đau nhói lòng Cơ Liệt Thần.

Anh cúi nhìn nước mắt trong mắt Tiểu Đào, trong lòng đau đớn, "Đứa ngốc, anh sẽ không làm tổn thương em, chẳng qua chỉ muốn để cho em nhanh chóng nhớ ra anh. Tại sao anh gấp gáp, tất cả là vì. . . . . em là vợ của anh."

Thấy cô quay mặt không nhìn anh, Cơ Liệt Thần lo lắng nặng nề nói, "Hơn nữa, em đối với anh có cảm giác, ít nhất thân thể có phản ứng với anh! Bà xã. Em không thể chối bỏ. . . . . ."

"Tôi không có!" Cô cắn chặt cánh môi, không ngừng lắc đầu, "Tôi không có, không có, không có! Không có, anh đừng ép tôi. . . . . Anh đã nói như vậy . . . . "

Thấy cô càng khóc càng đau lòng, Cơ Liệt Thần có cảm giác bị cô đánh bại. . . . . .

Cuối cùng vẫn buông cô ra, một mình đứng dậy, lặng lẽ trở lại phòng dưới đất. . . . . .

Chuyện bị đánh cướp ở gần chợ, khiến cho Tiểu Đào coi trọng hơn vấn đề an toàn của mình.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, lúc quyết định đi ra ngoài mua lương thực sẽ mang theo Cơ Liệt Thần nhưng vừa nghĩ tới chuyện xảy ra tối qua, cô đã cảm thấy rất không tự nhiên. Nhưng cô tuyệt đối không ngờ rằng, anh chẳng những không tức giận, còn biểu hiện ỷ lại vào cô hết sức tệ hại hơn.

Cô nghĩ không ra, làm thế nào cũng nghĩ không ra. . . . . .

Sau lưng Cơ Liệt Thần dính lên, hai cánh tay bắt chéo nắm cả bả vai Tiểu Đào kéo vào trong ngực, cằm đặt ở cô hõm vai nhẹ giọng hỏi, "Ở lại một chút anh và em cùng đi ra ngoài đi, chân của em còn chưa hết, hơn nữa anh có thể bảo vệ được em, nếu còn gặp đám côn đồ cắc ké kia, anh cũng sẽ cho bọn chúng thấy một chút màu sắc."

Hai chữ "Màu sắc" từ trong kẽ răng nặn ra, nhẹ nhàng tỏa ra lạnh lẽo. . . . . .

Tiểu Đào đen mặt nhìn anh, bắt đầu nghiêm túc cảm thấy bản tính người này thật không tốt chút nào, nói không chừng trước kia là cao thủ đánh nhau hàng đầu (cô nhóc, thật xin lỗi, thật đúng là bị cô đoán trúng).

Sau đó, lại bắt đầu lo lắng. Đối với mấy tên côn đồ cắc ké dùng bạo lực đối phó bạo lực thì cũng được, đối với những người qua lại trên quốc lộ cũng bộ dạng hung ác thì cô làm sao kiếm tiền mua thịt?

Vì vậy, lại có chút nghi ngờ, rốt cuộc có nên dẫn anh theo hay không. . . . . .

Cũng may hai người còn chưa ra cửa, đã có người chủ động đưa tới ăn nhưng chẳng qua phiền toái cũng xuất hiện.

Tới gõ cửa là Lý Đại Mập cháu của Bà Lý!

Lý Đại Mập, tên thật vốn không phải là Lý Đại Mập, chỉ vì thân thể của anh ta rất to lớn, cao 1m80, lưng hùm vai gấu, tính tình cũng thật thà đàng hoàng cho nên mọi người lấy rất dáng vẻ bên ngoài gọi tên của anh ta. . . . . Đại Mập.

Đại Mập kiếm sống bằng nghề đánh cá, chẳng những chăm chỉ chất phác, giúp người làm niềm vui, còn là một người chuyện gì cũng biết. Đã có một lần Tiểu Đào làm thủng một cái nồi, Đại Mập vui vẻ giúp vá lại rất tốt!

Lúc ấy, ánh mắt Tiểu Đào nhìn Lý Đại Mập người ta, phải nói là rất sùng bái!

Vừa gặp Lý Đại Mập ở cửa, Tiểu Đào hơi giật mình, "Đại Mập? Sao anh lại tới đây? A đúng rồi, lần trước anh giúp tôi sửa cái nồi, tôi còn chưa kịp cám ơn anh."

Tên con trai được Tiểu Đào sùng bái, ánh mắt ngẩng lên 45 độ, nhiệt tình bắt chuyện, cảm thấy lâng lâng, sửa sang lại cái mũ lưỡi trai trên đầu cười hì hì nói: "Chuyện đó không có gì, mặc dù tôi làm nghề đánh cá nhưng trước kia ở trường kỹ thuật là nhân viên sửa chữa thiết bị. Chỉ là chuyện nhỏ, không đáng nói."

Sau đó, nhìn Tiểu Đào cười ngượng ngùng, vừa vươn tay vừa nói, "Ừ, đây là

cá ngày hôm qua tôi đi biển đánh được, người cô quá yếu, nấu một chút canh cá bồi bổ thân thể đi."

Tiểu Đào rũ mắt nhìn, quả nhiên trong tay Lý Đại Mập xách theo hai con cá lớn!

Nhất thời, mừng như điên.

Hắc, lần này trong nhà có thịt cho người đàn ông cả ngày đòi ăn thịt ăn rồi. . . . .

"Đại Mập, thật cám ơn anh, tôi đang phiền não vì chuyện này đấy. . . . . ." Tiểu Đào nhất thời nhanh miệng, thiếu chút nữa đã nói lộ ra, chợt ngượng ngùng chỉ chỉ bắp chân của mình bị đá không nhẹ nói, "Ngày hôm qua bị thương một chút, hôm nay đang lo không thể đi ra ngoài kiếm tiền đây, không ngờ anh đem cá đưa tới."

Lý Đại Mập chợt nhìn thấy vết thương trên chân cô, giật mình không nhỏ, "Chân của cô bị làm sao vậy? Bị ở nơi nào?"

Tiểu Đào lơ đễnh nói, "Bây giờ tôi đã không có chuyện gì, đắp thuốc tốt hơn nhiều rồi. Ngược lại hai con cá này, vô cùng cám ơn anh Đại Mập, bà Lý cũng thiệt là, còn để cho anh đặc biệt đưa tới."

Lý Đại Mập thấy mình lấy lòng đúng lúc, không khỏi vui vẻ, "Hắc hắc, không có gì, chỉ cần cô cần, sau này tôi sẽ giữ lại cho cô mấy con cá lớn. Vậy. . . . . Tôi đi về đây. A đúng rồi, bà nội tôi nói nếu cô có rãnh rỗi, phải đến nhà tôi ngồi một chút, còn nữa, sau này cô có gì khó khăn cứ việc tìm tôi. . . . . ."

Càng nói càng xấu hổ, vẻ mặt thật thà của Lý Đại Mập càng lúc càng đỏ.

Trong lòng Tiểu Đào biết rõ, Bà Lý gọi mình đến nhà bà ngồi một chút, thật ra là muốn làm mai mối cho mình và Lý Đại Mập, nhưng cô thật sự không có suy nghĩ kia nhưng không biết làm thế nào để từ chối, chỉ có thể nhìn Lý Đại Mập cười khúc khích không ngừng.

Đang lúc hai người lúng túng, mặt đối mặt cười khúc khích, đột nhiên trên lầu truyền đến một tiếng bịch nặng nề, làm Tiểu Đào giật mình khẽ run rẩy!

Trong lòng thầm mắng: tên ngốc nghếch Cơ Liệt Thần kia! Để người khác

phát hiện ban ngày cô giấu đàn ông ở trong nhà làm sao bây giờ? !

Trong ngày bình thường, tất cả mọi người đều làm công việc của mình, ai làm nông thì làm nông, ai bán dưa bở thì bán dưa bở, ai bắt cá thì bắt cá, mặc dù thỉnh thoảng Cơ Liệt Thần đưa Đào Đào đi học nhưng cũng chỉ xuất hiện ngắn ngủi. Nhưng bây giờ tình huống lại khác, cô bị người ta nhìn thấy cô ở nhà một mình, lại có một người đàn ông sống chung, như vậy sẽ không biết nghĩ như thế nào. . . . . .

Ngược lại, Lý Đại Mập phục hồi lại tinh thần, che giấu ho khan một tiếng, cười hỏi: "Tiểu Đào, trong nhà của cô nuôi con vật cưng lúc nào vậy? Nghe giống như rất lớn."

Khóe miệng Tiểu Đào co quắp, "Ha ha, đúng vậy, đúng vậy. Là một con vật thật lớn, vẫn không chịu nghe lời."

Một giây kế tiếp, không ngờ trên lầu thật sự truyền đến tiếng "Grừ" của loại động vật giống như tiếng "Chó" kêu.

Tiểu Đào nghe da đầu tê dại. . . . . .

Nhưng không ngờ, dường như Lý Đại Mập không vội rời đi, nói vòng vo, "Tiểu Đào, thật ra đối với các loại thú cưng tôi cũng có nghiên cứu một chút, không bằng tôi giúp cô xem một chút?"

Làm sao có thể cho anh ta xem? !

Tiểu Đào cuống quít lắc đầu, nhất thời tìm không ra lý do, dứt khoát trực tiếp đem đối phương kéo ra sân sau trồng dưa bở, chỉ vào những dưa bở ra hoa không đồng đều, hơn nữa chỉ lác đác, hết sức chân thành nói, "Vậy anh có thể dạy tôi làm thế nào để cho dưa bở mọc nhanh hay không?"

Nét mặt Đại Mập trợn mắt hốc mồm. . . . . .

Đứng thẳng không nhúc nhích trong chốc lát mới tỉnh hồn lại, vừa từ từ xem xét, vừa nhỏ giọng lầm bầm, "Cái này. . . . . Xem ra tôi phải trở về hỏi lại ông bác ở gần nhà một chút, về cách trồng dưa bở ông ấy rất có kinh nghiệm, phần lớn dưa bở ông ấy trồng ra đều bán cho chợ trong trấn nhỏ hoặc là siêu thị nhỏ trong thành phố. . . . . ."

Vẻ mặt của Lý Đại Mập tương đối nghiêm túc!

Lúc này, trên lầu đột nhiên phát ra tiếng gầm rú càng lớn hơn, ý cảnh cáo hết sức nặng.

Tiểu Đào không nói gì nhìn về phía lầu hai, quay đầu lại nhìn Lý Đại Mập mỉm cười, "Đại Mập, hôm nay tôi cám ơn anh, tôi xem nó không quen trong nhà có mùi của người lạ, anh thấy có phải không. . . . . ."

Lý Đại Mập lập tức hiểu ý của Tiểu Đào, gật đầu một cái nói, "A, đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy, tôi lập tức đi, lập tức đi ngay."

Tiểu Đào vừa đưa anh ta ra cửa, vừa nhếch miệng cười, cảm giác nụ cười của mình càng lúc càng giống phù thủy. . . . . .

Đợi đến khi Lý Đại Mập rời khỏi, lúc này cô mới thở hổn hển leo lên lầu hai, đi tới cửa phòng bị một tên đàn ông mặt dày chiếm đoạt của mình.

'Rầm' một tiếng, chân đá văng cửa phòng.

"Gà 16! Anh đi ra cho tôi! Lúc nảy anh giả bộ cái gì. . . . . ."

Chợt bị ôm cứng, trái tim Tiểu Đào chợt cuồng loạn!

Cô bị giật mình, muốn chạy trốn. Nhưng bàn tay của người đàn ông nhanh chóng nắm giữ lấy eo của cô, sức lực mạnh mẽ làm cho cô giãy giụa chỉ vô ích. Ngược lại bởi vì giãy giụa khiến cho mình giống như một con vật nhỏ bị kinh sợ, càng khơi dậy dục vọng trong xương của người đàn ông. . . . . .

Dưới ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, giải phóng cảm xúc nào đó, càng lúc càng lớn. . . . . .

Cô trừng to mắt hoang mang sợ hãi, nhìn người đàn ông đẹp trai ở trước mặt. Con mắt sưng thành hột đào rõ ràng đã có chuyển biến tốt, đang từ trên cao nhìn xuống, dùng một loại ánh mắt lạnh lẽo, ngưng mắt nhìn cô. . . . . .

"Anh. . . . . ."

"Anh ta là ai?" Anh nghiêm mặt, lạnh lùng cắt đứt lời cô.

Anh như vậy làm cho Tiểu Đào cảm thấy rất xa lạ, mấy ngày nay chung đụng, cô cho rằng anh là một người đàn ông vô liêm sỉ, tính khí ông lớn

thích đùa bỡn, có bề ngoài yêu nghiệt, cá tính giống như ác ma. Phần lớn tình huống, cô cảm thấy mặc dù tính khí của anh có chút xảo trá nhưng ít ra là một người tốt.

Nhưng anh ở trước mắt, ánh mắt rất lạnh lẽo, rất lạnh lùng, sắc mặt vô cùng đáng sợ.

Nghĩ tới chuyện hôm qua, anh một thân một mình đoạt lại tiền và chiếc nhẫn, chợt cảnh giác người đàn ông này, có thể trong xương chính là người rất máu tanh. . . . . .

Nghĩ đến đây, trong đầu đột nhiên hiện ra một hình ảnh: một nơi thật rộng, giống như là trại lính, mọi người mặc đồ rằn ri đi tới đi lui. . . . . Một người người đàn ông cao lớn đẹp trai cũng mặc đồ rằn ri, tay cầm súng tự động nâng ở trước ngực, nhắm về phía cô điên cuồng nổ súng càn quét. . . . . .

Đột nhiên, cô rùng mình một cái!

Cơ Liệt Thần bén nhạy nhận thấy cô im lặng và mất hồn, mà thân thể của cô đang run rẩy, lập tức phát hiện cô có gì không đúng. Thoáng chốc biết cử động của mình nhất định hù cô sợ.

Không khỏi tự trách . . . . . .

"Tiểu Đào, em không có chuyện gì chứ? Xin lỗi, lúc nảy anh. . . . . Không nên nổi giận với em." Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, ôm cô vào trong ngực.

Xem ra anh quá nóng lòng, chẳng qua có đàn ông khác đột nhiên xuất hiện, anh phản ứng quá kích động, khó trách dọa cô sợ hãi. Tại sao anh lại quên, càng dùng sức mạnh với cô gái nhỏ này, cô càng phản kháng? Trước kia theo đuổi cô không phải nếm qua mùi vị đau khổ sao? Tại sao anh lại quên mất?

Nhất thời, vô cùng hối hận. . . . . .

Nhưng anh nên làm như thế nào cho đúng đây?

Hứng như hứng hoa, nâng niu trong tay sợ vỡ, ngay cả lúc nào để trong lòng, vẫn sợ một lời nhiệt tình của mình có thể dọa cô sợ hay không. . . . . .

Thừa dịp Cơ Liệt Thần ngây ngẩn mấy giây, Tiểu Đào bắt đầu giãy giụa, hất

tay trốn ra khỏi vòng tay của anh.

"Cơ Liệt Thần, có phải anh lo quá nhiều chuyện hay không? Người ta tốt bụng tới đây tặng hai con cá, anh tự dưng phát cáu cái gì? Không phải anh nói muốn ăn thịt sao? Vậy anh nói xem, bây giờ anh ăn hay không ăn? Vừa đúng, tôi cũng không muốn làm, dù sao có ăn thịt hay không, tôi không có vấn đề!"

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần hoàn toàn bị nghẹn.

Chương 87: Em bị tội trùng hôn

Cô gái nhỏ này luôn có bản lãnh dùng lời nói làm cho anh bị nghẹn gắt gao!

Nghĩ lại, chỉ cần cô không để ở trong lòng, có ăn thịt hay không thì có cái quan hệ gì? Đương nhiên dụ dỗ bà xã vui vẻ quan trọng hơn!

Trong miệng lẩm bẩm: "Thật ra cũng không phải là không muốn ăn thịt, hơn nữa tối hôm qua anh thèm ăn. . . . . ." Lời nói đến một nửa đột nhiên ngậm miệng.

Cơ Liệt Thần liếc mắt phát hiện cô gái nhỏ đang hung hăng nhìn mình, lập tức đổi lời nói: "Đương nhiên là muốn ăn, bà xã, vậy em làm cho anh chứ? Anh biết em làm nhất định ăn rất ngon. . . . . ."

"Ai là bà xã của anh? Tôi không phải bà xã của anh! Vừa rồi anh dữ như vậy, căn bản cũng không phải là dáng vẻ người chồng đối với người vợ!"

". . . . . Đó là anh đang ghen, anh ghen với em, em nên cảm thấy vui vẻ mới đúng."

"Thật xin lỗi, tôi không thích ghen, tôi cũng không thích đàn ông ăn giấm chua. . . . . ."

"Đừng như vậy mà, bà xã. . . . . ."

. . . . . .

Cả buổi trưa, Cơ Liệt Thần không sợ làm phiền người khác, đuổi theo sau lưng Tiểu Đào, chơi trò mèo vờn chuột và ăn thịt hay không ăn thịt.

Sau đó, thuận tiện ôm một cái, hôn một cái, kéo lên lầu, hôn một cái, sờ một cái. . . . . .

Tiểu Đào giống như chim sợ ná, luồn lên nhảy xuống!

"Gà 16! Anh biến thái, rốt cuộc anh muốn ăn thịt cá, hay muốn ăn thịt của tôi? !" Tiểu Đào thở mạnh, vô cùng tức giận nói.

Cơ Liệt Thần giả vờ lười biếng chậm rãi nói, "Không phải đều giống nhau sao? Đều rất có dinh dưỡng!"

"Anh. . . . ." Tiểu Đào không bác bỏ được, thở dài nói, "Gà 16, thật không thể nói lý với anh! Cả ngày không biết tiến thủ, không cầu tiến, trừ nương nhờ trong nhà ăn uống miễn phí, anh nói anh còn có thể làm những gì? Tại sao lúc đầu tôi gả cho anh? ! Nhất định là bị anh lừa đi Dân Chánh Cục đấy!"

Cơ Liệt Thần vừa nghe xong, vui vẻ, "A? Tiểu Đào, làm sao em biết? Thật đúng là như vậy!"

Sau đó, kéo cô lại, ôm cô vào ngực, "Chẳng qua em phải tin tưởng, mặc kệ là lừa gạt hay ép buộc, anh cũng yêu em."

Nói xong, hôn một cái lên má phải của cô phát ra tiếng rất lớn.

Tiểu Đào lầm bầm một tiếng, rất tức giận trừng anh nhưng lại không thể không thừa nhận mình đã bị anh vô lại hoàn toàn đánh bại.

Thấy cô chạy đã mệt rồi, Cơ Liệt Thần trêu chọc môi cười tà, ôm cô vào lòng đặt ở trên hai chân mình, "Vậy em nói nếu em là cô gái chưa chồng, theo cái nhìn của em bây giờ, em muốn tìm tuýp đàn ông như thế nào?"

Cô càng giãy dụa, càng bị anh ôm thật chặt, Tiểu Đào bỏ qua phản kháng vô ích.

Ngẩng đầu lên, chậm rãi, giống như mơ mộng từ từ mở miệng, "Có can đảm, có trách nhiệm . . . . . ."

"Ừ, tiếp tục. . . . . ."

"Thành thục chững chạc. . . . . ."

"Rất tốt, còn nữa không?"

"Săn sóc . . . . . ." khóe môi Tiểu Đào nở nụ cười ấm áp.

"A, không tệ, tiếp tục. . . . . ."

Cô rũ mắt suy nghĩ một lúc, chẳng biết tại sao lúc này trong lòng nhớ lại lúc mình mới vừa được ông lão họ Ân cứu lên thật thê thảm, cảm giác vô dụng,

cảm giác bàng hoàng, sợ hãi ngay lúc ấy gần như dồn cô đến tuyệt cảnh. . . . .

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của cô tối tăm, mang theo nhàn nhạt thương cảm, nói: "Tin tưởng vào tình yêu, giữ vững tình yêu. . . . . Không vứt bỏ, không buông tha!"

Một giọt lệ óng ánh trong suốt lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết của Tiểu Đào.

Nhưng những lời này khắc sâu ở trong đầu Cơ Liệt Thần, anh nhớ tới mấy tháng trước, cô ở trước mặt mọi người nói qua câu đó . . . . . "Cho dù anh ấy bị bệnh nan y, tôi cũng sẽ chăm sóc cho anh ấy, Lâm Nhược Kỳ tôi sẽ ở bên cạnh anh ấy đến chết" !

Quả nhiên cô vẫn là cô vợ nhỏ anh vô cùng thương yêu, mặc kệ cô là Lâm Nhược Kỳ hay là Tiểu Đào, đối với tình yêu cũng đều giống nhau!

"Em nói, anh không phải là Cơ Liệt Thần sao!" Anh cao ngạo nghiêng đầuở một góc nhìn 360 độ, cho cô gương mặt đẹp trai rồi sau đó cười vô lại, "Hơn nữa, em quên? Bây giờ em. . . . . Căn bản cũng không phải là cô gái chưa chồng rồi ! Ha ha ha . . . . . ."

Vui vẻ cười to, cùng lúc Cơ Liệt Thần lắc lư chân trái, trọng tâm Tiểu Đào không vững, ngã nằm trên ghế sa lon, anh áp đảo, cả người liền nằm ở trên người cô!

Ngay sau đó, giữ chặt cằm của cô nâng lên, một cái hôn bao trùm xuống. . . . .

Hôn tới quá đột ngột, dường như cũng vừa đúng.

Tiểu Đào căn bản không muốn giãy giụa, có lẽ do hơi thở bị chiếm đoạt, đại não thiếu dưỡng khí, làm cho cô cảm thấy ý thức trống rỗng, rồi lại hỗn loạn, dường như ở bên trong ẩn chứa quá nhiều cảm xúc phức tạp.

Phản ứng của cô rõ ràng không giống lúc trước mà Cơ Liệt Thần cũng thật sự rất đầu nhập, hôn hôn, đôi môi lửa nóng không nhịn được chuyển xuống, chuyển xuống. . . . . .

Chuyển tới bên mặt, chuyển tới cằm, chậm chậm chuyển qua xương đòn,

trằn trọc đi tới, váy sớm bị anh cởi ra, lộ ra bộ ngực tuyết trắng. . . . . .

Đôi môi của anh, bởi vì mãnh liệt bú mà càng phát ra triền miên trêu chọc. Hai bầu ngực của cô, cũng bởi vì hơi thở kịch liệt mà phập phồng lên xuống.

Thân thể đã sớm mềm nhũn không xương. . . . . .

Hơi thở đã sớm nặng nề xốc xếch. . . . . .

Hai người đều ở trong bể dục không thể tự kềm chế, trầm luân phập phồng. . . . .

Cho đến khi có một tiếng nghiêm nghị quát lớn, "Các người ở nhà tôi làm gì? !"

Tiểu Đào chợt thức tỉnh, tâm linh bị ma chướng đầu độc vào lúc này bị người cắt đứt, ý thức chìm đắm vô hạn rốt cuộc quay về, cô hoảng sợ muốn nhảy dựng, nhưng người đàn ông giam cầm thân thể của cô, không để cho cô rời đi.

Cơ Liệt Thần nhíu nhíu mày, dường như không nhận ra đó là tín hiệu gì, hoặc là nói bỏ mặc tiếng quát chói tai. Anh vẫn ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực, ở trên môi răng cô hôn càng thêm kịch liệt.

"Tiểu Đào!" Vừa quát to một tiếng, nơi phát ra giọng nói rõ ràng đã đến gần hơn so với lần trước.

Tiểu Đào bị dọa sợ, bị chủ nhân của giọng nói dọa sợ, cũng bị cử động điên cuồng của Cơ Liệt Thần hù sợ, như phát điên vung tay đánh trên người của người đàn ông ở phía sau lưng, muốn đứng dậy. . . . . .

Trong lòng càng lúc càng kịch liệt đấu tranh với thực tại, ý thức của cô càng lúc càng rõ ràng, Cơ Liệt Thần không thể tiếp tục, khẽ thở dài, cõi lòng đầy tiếc nuối, quyến luyến, cố ý chậm rãi ở môi cô khẽ mút lần nữa, sau đó buông lỏng khuỷu tay, cho phép cô dùng sức đẩy mình.

Tiểu Đào lập tức nhảy khỏi ghế sa lon, đỏ mặt, tay chân luống cuống sửa sang lại quần áo và tóc tai rối loạn của mình. . . . . .

Cơ Liệt Thần ngẩng đầu nhìn về phía người tới ở mấy bước xa, không khỏi cong lên môi hình cung, "Bác sĩ Ân, ông đã trở về?"

Vẻ mặt của ông lão họ Ân âm trầm đến đáng sợ, vốn làn da khô cằn nhăn nheo càng nhăn nheo hơn, khiến cho gương mặt già nua càng thêm âm trầm kinh khủng.

Ông lão đen mặt nhìn về phía Tiểu Đào, "Xảy ra chuyện gì ? Tại sao cậu ta còn chưa đi!"

Cơ Liệt Thần cười nhạt cướp lời nói trước, "Giống như ông thấy, tôi đang cùng vợ tôi bồi dưỡng tình cảm." Vẻ mặt thâm trầm và bình tĩnh, dường như đối với cảnh tượng bị ông lão họ Ân nhìn thấy lúc nảy, căn bản không xảy ra.

Ông lão họ Ân mặt không chút thay đổi, căn bản cũng không nhìn Cơ Liệt Thần mà đi thẳng tới trước mặt Tiểu Đào, dắt tay của cô đi vào một gian phòng nhỏ sát vách. Tiểu Đào còn chưa tỉnh hồn, không thể thoát khỏi cảnh tượng vừa rồi, chợt bị ông lão họ Ân dắt tay của mình, lúc này mới Phục hồi lại tinh thần.

"Ông, cháu. . . . . ."

Ông lão họ Ân xua xua tay, ngắt lời cô. Thái độ khác với lúc đối mặt Cơ Liệt Thần, lúc này vẻ mặt ông lão dịu xuống, giọng nói lạnh nhạt hỏi, "Tiểu Đào, ông hỏi cháu chuyện này, cháu phải thành thật trả lời ông."

Tiểu Đào sững sờ, "Được, ông hỏi đi."

Nét mặt Ông lão họ Ân trở nên hết sức nghiêm túc, nhìn cô một chút, vừa chỉ chỉ Cơ Liệt Thần ở phía ngoài, hỏi, "Có phải cháu thích cậu ta hay không ?"

"Cháu. . . . . ." Tiểu Đào ngơ ngẩn, "Cháu không biết. . . . . ."

Thấy cô đối với cảm giác của mình mờ mịt như vậy, Ông lão họ Ân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trong lòng tràn đầy tức giận, "Tiểu Đào, cháu phải suy nghĩ rõ ràng một chút, lúc ông cứu cháu, cháu bị giày vò thê thảm như vậy, khó tránh khỏi cậu ta khi dễ cháu như vậy. Mặc dù hiện tại cậu ta chạy đến tìm cháu nhưng chỉ mới mấy ngày, tại sao cháu lại cùng cậu ta tốt hơn rồi? Dù sao cũng phải khảo nghiệm cậu ta nhiều thêm một chút mới đúng."

Tiểu Đào nhíu nhíu mày, rơi vào suy tư.

Nhìn nét mặt của cô, Ông lão họ Ân đột nhiên hỏi, "Cháu. . . . . Có phải cháu nhớ ra điều gì hay không?"

Tiểu Đào lắc đầu một cái, lại gật đầu một cái.

Lần này, ngược lại làm cho Ông lão họ Ân cảm thấy hồ đồ, "Ôi chao, vẻ mặt cháu như vậy là sao? Rốt cuộc là có, hay là không có ?"

Hơi suy tư, cô trả lời, "Thỉnh thoảng nhớ đến một chút chuyện nhỏ, nhưng chỉ là linh linh, không đến nơi đến chốn, cho nên. . . . . ."

Ông lão họ Ân bừng tỉnh, "Hoá ra là như vậy, xem ra là dấu hiệu tốt."

Chần chừ nửa giây, ông lão tiếp tục nói, "Thật ra, muốn để cho cháu nhớ lại quá khứ không phải là không có cách, chẳng qua ông còn lo lắng cháu vẫn chưa chuẩn bị xong."

Nghe vậy, Tiểu Đào vô cùng vui mừng, một phát bắt được cánh tay Ông lão họ Ân, vui mừng nói, "Ông à, ông nói thật sao? Thật sự có cách để cho cháu khôi phục trí nhớ?"

Một giây kế tiếp, buồn bã lắc lắc cánh tay của ông lão, "Tại sao ông không nói sớm cho cháu biết? Cháu vẫn lo lắng mình vĩnh viễn cũng không thể khôi phục nhớ đấy."

Nhìn bộ dáng cô vui mừng như thế, Ông lão họ Ân không thể không thở dài, "Nhìn dáng vẻ của cháu rất muốn biết quá khứ của cháu và cậu ta có đúng không?"

Trên mặt Tiểu Đào cười nhẹ, nổi lên đỏ ửng, "Chuyện này không có quan hệ gì đến anh ấy, chẳng qua cháu muốn biết quá khứ của mình mà thôi. . . . . ."

"Cháu đó!" Ông lão họ Ân chỉ vào trên trán cô, không thể làm gì khác hơn nói: " căn bản là vịt chết còn cứng mỏ!"

Tiểu Đào lắc lắc cánh tay của ông lão làm nũng, "Ông à, ông có thể nói cho cháu biết, ông định dùng cách gì giúp cháu tìm về trí nhớ hay không?"

"Chuyện này sao" Ông lão họ Ân cố ý khoe khoang mê hoặc, kéo dài giọng, cuối cùng mới nói, "Bây giờ còn chưa thể nói cho cháu biết, trừ khi cháu

cảm thấy mình đã chuẩn bị tốt. Tiểu Đào, ông nhắc nhỡ cháu trước, đây cũng không phải là trò đùa, mặc dù cách này có thể được nhưng cũng không phải không có rủi ro. Nếu làm tốt, có thể giúp cháu khôi phục trí nhớ, nếu như làm không tốt, nói không chừng sẽ để cho kí ức của cháu rơi vào trong u ám, vĩnh viễn cũng không quay lại được!"

"Có nghiêm trọng như vậy sao?" Cô ngây ngốc, không thể tin.

"Đó là đương nhiên! Cho nên cháu phải suy nghĩ kỹ."

Tiểu Đào im lặng một hồi lâu.

Cuối cùng cô lắc đầu, phủi bỏ nghi ngờ, quay đầu vừa đúng nhìn thấy Ông lão họ Ân đang chuẩn bị đi xuống lầu, cô ngạc nhiên hỏi, "Đúng rồi, ông à, tại sao hôm nay ông đột nhiên trở về vậy? Thôn trưởng Lý đâu? Tại sao không nhìn thấy anh ấy"

"A, Thôn trưởng Lý, cậu ta đang lo lắng cho Đào Đào nên trực tiếp về nhà" vừa nhắc tới Thôn trưởng Lý, ngược lại Ông lão họ Ân nhớ tới mấy ngày nay Thôn trưởng Lý nhờ mình giúp một chuyện. Vì vậy, hỏi, "Đúng rồi, Tiểu Đào, còn có một việc phải trao đổi với cháu một chút."

"Chuyện gì hả Ông?"

"Là chuyện của Thôn trưởng Lý, hai ngày nay cậu ta tìm ông nói chuyện, cậu ta nói cậu ta muốn cưới cháu làm vợ."

"Cái gì? !" Tiểu Đào ngạc nhiên.

Đây thật là sấm sét giữa trời quang a, tại sao Thôn trưởng Lý tìm Ông lão họ Ân làm mai mối cho cô!

Mặc dù chăm sóc Đào Đào, cô thường ra vào nhà Thôn trưởng Lý nhưng cô chưa từng có nghĩ tới chuyện này, nhưng tại sao Thôn trưởng Lý lại nghĩ tới chuyện này vậy?

Thấy cô phản ứng kịch liệt như vậy, Ông lão họ Ân giải thích, "Trước hết cháu đừng gấp gáp trả lời người ta, Thôn trưởng Lý người ta cũng chỉ nói ra chuyện như vậy mà thôi, cậu ta nói rồi, để cho cháu suy nghĩ một chút, nếu như cháu cảm thấy có thể, bất cứ lúc nào cũng có thể đi đăng kí kết hôn."

So với Cơ Liệt Thần, dĩ nhiên Ông lão họ Ân nghiêng về với Thôn trưởng Lý hơn. Cho nên mới cố gắng ra sức mai mối cho Thôn trưởng Lý.

"Thôn trưởng Lý nói cháu hiền lành, lại chăm chỉ, còn biết xem bệnh, chăm sóc Đào Đào nhà cậu ta cũng rất tỉ mỉ, có một cô gái như cháu làm vợ, làm mẹ của Đào Đào, cậu ta rất vui. . . . . ."

Tiểu Đào càng nghe càng thấy trong lòng rối loạn. . . . . .

Bên trong hai người đang nói chuyện, ngoài cửa đã có người nghe được rõ ràng, thấy Ông lão đang làm mai mối cực kỳ vui vẻ, Cơ Liệt Thần đã sớm kiềm chế không được.

Vẻ mặt như đưa đám liền xông thẳng xông vào trong phòng, "Ông lão, ông quên, Tiểu Đào cô ấy đã là vợ của tôi rồi, làm sao có thể gả cho người khác? Cái này gọi là tội trùng hôn, tội trùng hôn ông có hiểu không!"

Anh trợn tròn mắt, cả người tản mát ra hơi thở nguy hiểm!

Nhưng Ông lão họ Ân khinh thường liếc anh một cái, mỉa mai hỏi, "Tiểu Đào là vợ của cậu? Đến đây, cậu nhóc, tôi hỏi cậu, cậu có bằng chứng gì có thể chứng minh cậu và cô ấy đã kết hôn rồi? A đúng rồi, giấy hôn thú. . . . . giấy hôn thú của cậu và cô ấy đã mang tới chưa?"

". . . . . ." Cơ Liệt Thần nghẹn lời, anh thật đúng là không mang theo. Ai có thể tùy tiện đem giấy hôn thú chứ? !

Thấy anh dừng lại không nói, Ông lão họ Ân có chút hài lòng, thừa thắng xông lên, "Vậy tôi hỏi cậu tiếp, trong giấy hôn thú, vợ của cậu tên gì?"

Cơ Liệt Thần vui vẻ nói, "Lâm Nhược Kỳ!"

"Vậy thì không phải! Vợ của cậu gọi là Lâm Nhược Kỳ, không phải Tiểu Đào! Tại sao cô ấy không thể gả cho người khác? !"

". . . . . ." Cơ Liệt Thần lại ngây người, sau hai giây phục hồi lại tinh thần, "Tiểu Đào chính là Lâm Nhược Kỳ, Lâm Nhược Kỳ chính là Tiểu Đào!"

Ông lão họ Ân xem thường cười một tiếng, xoay người hỏi Tiểu Đào, "Tiểu Đào, cháu có nhớ mình tên gọi là gì hay không?"

Tiểu Đào ngơ ngác lắc đầu một cái. . . . . .

Cơ Liệt Thần nhất thời im lặng, nổi giận!

Ông lão họ Ân cười ha hả, xoa hai tay, "Tôi nói rồi, ngay cả cô ấy cũng không nói mình là Lâm Nhược Kỳ, tại sao cậu nhận định như vậy?"

Đột nhiên, thần kinh não bị kích thích nghiêm trọng, Cơ Liệt Thần nghĩ tới một chuyện thật quan trọng, anh kéo tay Tiểu Đào, lấy ra chiếc nhẫn kim cương màu đỏ trên cổ của cô, nói, "Ông xem! Cô ấy có nhẫn kết hôn của hai chúng tôi, đây là bằng chứng!"

Ông lão khô gầy lại hừ lạnh, "Một chiếc nhẫn kết hôn mà thôi, cũng không phải là vật có một không hai trên thế giới, không biết bao nhiêu cặp vợ chồng đều có vật như vậy, làm sao có thể đủ chứng minh?"

"Dĩ nhiên có thể chứng minh!" Cơ Liệt Thần như đinh chém sắt nói, "Bởi vì này chiếc nhẫn kim cương màu đỏ này, chính xác là có một không hai!"

Hơi ngừng lại, anh đột nhiên bật cười lạnh lùng, cánh môi lạnh bạc nhàn nhạt khạc ra, "Ông lão, đừng cho rằng tôi không biết ông dùng phép khích tướng muốn để cho tôi vì lấy bằng chứng mà rời khỏi Thôn trang họ Lý là không thể nào, tôi sẽ không rời khỏi vợ tôi nửa bước, trừ khi cô ấy nguyện ý!"

Dứt lời, anh nghiêng đầu, thu lại nụ cười, ánh mắt nhìn cô chăm chú, "Nhược Kỳ, anh nhất định sẽ chứng minh em chính là vợ của anh, em chính là người anh yêu, nhưng anh sẽ không rời khỏi em, trừ khi em nguyện ý? Bây giờ em nói cho anh biết, em muốn anh rời khỏi sao?"

Tiểu Đào nhìn anh, mím môi, rơi vào im lặng. . . . . .

Thành thật mà nói, đây là Cơ Liệt Thần đang đánh cuộc. Ngay cả bản thân anh cũng không dám xác định, cô sẽ giữ anh lại. . . . . .

Một hồi lâu, chỉ nghe giọng nói trong trẻo mềm mại nói ra, "Hãy để cho anh ấy ở lại đi. Ông à, chuyện của Thôn trưởng Lý, cháu hứa với ông, sẽ suy nghĩ kỹ."

***

Mặc dù Ông lão họ Ân đối với Cơ Liệt Thần vô cùng không thích nhưng ngại vì Tiểu Đào nên không nổi giận với anh.

Vì vậy, ông lão tìm cách gây khó khăn cho Cơ Liệt Thần.

Cũng may Cơ Liệt Thần đã sớm chuẩn bị tâm lý, đối với Ông lão họ Ân cố ý gây khó khăn, cho muốn gì được đó, hơn nữa không có một câu oán hận, đối xử với Ông lão họ Ân giống như là đối với ông ngoại của Tiểu Đào. Nhưng Ông lão họ Ân thật là khinh thường và cũng không quan tâm Cơ Liệt Thần "Vuốt mông ngựa". . . . . .

Nhưng một tuần lễ đã qua, quan hệ giữa Cơ Liệt Thần và Tiểu Đào mỗi ngày một tốt.

Còn có một chuyện làm cho Tiểu Đào vui vẻ, chính là kể từ sau ngày cô bị đánh cướp, cô luôn không hiểu sao, ở trong góc nào đấy, vô cùng "Trùng hợp" nhặt được tiền, hoặc ở trong tủ đầu giường của mình, hoặc tại trong đất trồng dưa bở sân phía sau, hoặc đang tắm bên cạnh ao. . . . . .

Tháng mười một vừa đến, thời tiết trở lạnh.

Mùa mưa đã kết thúc, tuyết giá rét sắp tới, thủy triều vẫn dâng lên tự nhiên, mang theo bọt nước biển lạnh lẽo thỉnh thoảng tràn qua bờ biển đi thông qua đường nhỏ nhà Ông lão. . . . . .

Thỉnh thoảng, Cơ Liệt Thần sẽ theo cô đến bờ biển tản bộ.

Rốt cuộc vẫn còn có chút tính cách trẻ con, Tiểu Đào cởi giày, đứng ở mép bờ biển, cô nhìn chằm chằm sóng biển uốn lượn bò đến bên cạnh chân cô lại chậm rãi lui về. . . . . .

Ngang eo chợt căng thẳng, thân thể bay lên không!

Sau đó bị người đàn ông kéo vào trong ngực ấm áp. . . . . đôi giày thấm nước biển chảy róc rách, cô sợ hãi kêu lên, giọng nói người đàn ông thật thấp từ đỉnh đầu truyền tới, mang theo một chút ra lệnh quả quyết và dịu dàng cưng chìu.

"Ôm chặt anh."

Tiểu Đào chưa tỉnh hồn, theo bản năng hai tay ôm lấy đối phương, cúi đầu

nhìn bọt nước văng lên không trung xẹt qua mủi chân.

Quay đầu nhìn về phía Cơ Liệt Thần bên cạnh, người đàn ông nhìn cô nhàn nhạt cười một tiếng, ôm đầu cô vào trong lòng ngực mình, để cho cô có thể thoải mái dựa vào.

Cô bắt đầu suy đoán, có lẽ anh là ác ma âm hiểm xảo trá, khát máu thành tánh, cũng có lẽ là lão hồ ly lòng dạ rất sâu nhưng nhất định anh là người đàn ông đối xử với cô tốt nhất. . . . . .

Trong lúc vô tình, phát hiện mình bắt đầu thích loại cảm giác lệ thuộc vào một người. Chân trần đi bờ biển còn có người ôm, bên cạnh còn có người đàn ông có thể tựa sát, bị khi dễ anh còn có thể giúp một tay.

Loại cảm giác này, thật sự so với cô một mình tới bờ biển nhìn sóng biển lên xuống tốt hơn rất nhiều, rất nhiều....

Cô ngoan ngoãn ở trong khuỷu tay của anh, cầm giày của mình, ngửa đầu nhìn chiếc cằm xinh đẹp của anh. Khuôn mặt của anh rất trầm ổn, gò má rất xinh đẹp, phối hợp với cảnh sắc ánh sao đầy bầu trời đêm, từ góc độ này nhìn sang, vô cùng sáng lạn. . . . . .

Tiểu Đào vừa nhìn vừa cảm khái: Nhìn bề ngoài của anh tuyệt đối là tướng một cậu chủ quý tộc, chắc hẳn càng có thể làm người khác say mê, nhưng tại sao lựa chọn cô làm vợ, còn ở thật xa chạy đến tìm cô, cô mất trí nhớ anh cũng không ghét bỏ. . . . . Người đàn ông như vậy cùng mình ở Thôn trang họ Lý nhỏ như vậy đeo dính một cô gái không xinh đẹp như cô ở chung một chỗ là rất lãng phí nhân tài.

Cô cúi đầu âm thầm nhéo thịt béo bên hông . . . . . sống ở Thôn trang họ Lý đã bốn tháng, hoàn cảnh lớn là bình yên đoàn kết, hoàn cảnh nhỏ mặc dù không có cơm no áo ấm, nhưng không lo lắng về ăn mặc ấm no, cho nên trong lòng thoải mái, thân thể béo mập, hơn nữa có vị thuốc rất tốt của Ông lão họ Ân tẩm bổ, tự nhiên có da có thịt. . . . . .

Tiểu Đào ủ rũ cúi đầu, buồn bực thở dài, không thấy người đàn ông bên cạnh hơi run bả vai.

Cô nhớ tới trước đó Ông lão có nói phương pháp thần bí để cho cô có thể khôi phục trí nhớ, không khỏi có chút lo lắng, nếu như hiệu quả không thành công ngược lại thất bại, vậy nhất định anh cũng sẽ rất thất vọng ?

Thay vì như vậy, không bằng không để cho anh sống ở bên cạnh mình mà sớm để cho anh thoát khỏi quan hệ với cô, mới có thể sống càng hạnh phúc, không phải sao?

Sẽ đau lòng một lần thôi, thừa dịp mình chưa nhớ gì, cắt đứt sạch sẽ với anh, có phải sẽ tốt hơn hay không?

Nếu để cho anh ở lại ngày từng ngày đi theo mình, ở nơi chim không ỉa phân trong Thôn trang họ Lý, chỉ sợ không có hy vọng gì. . . . . .

Suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm thấy hôm đó quyết định cho anh ở lại căn bản là sai lầm.

Trầm ngâm hồi lâu, hít thở sâu hai lần, Tiểu Đào mở miệng: "Cơ Liệt Thần, hay là ngày mai anh đi thôi."

Nói xong câu đó, Tiểu Đào phát hiện mình không còn tỉnh táo như mình nghĩ.

Trái tim trong lồng ngực nhảy rất nhanh!

Mạch máu nhảy kịch liệt chấn động màng nhĩ, gần như nghe không rõ câu trả lời của anh . . . . . .

Vậy mà cô vẫn nghe thấy, hơn nữa hoàn toàn ngoài dự liệu của cô, Cơ Liệt Thần chỉ trả lời một chữ . . . . . ."Tốt."

"Cái gì?" Tiểu Đào khó có thể tin nghiêng đầu nhìn anh ! Dường như muốn xác nhận đó có phải là câu trả lời từ trong miệng anh hay không, chăm chú nhìn động tác môi anh kế tiếp. . . . . .

Cơ Liệt Thần rất kiên nhẫn trả lời, hơn nữa bình tĩnh giống như lần đầu tiên, ánh mắt sâu kín nhìn cô, anh lặp lại một lần nữa: "Được, dứt khoát bây giờ muộn anh cũng đi."

"Ah? Tối nay? Nhưng. . . . . Nhưng trời cũng đã khuya lắm rồi? Anh đi xe gì? Chạy về chỗ nào?" Tiểu Đào nói quanh co, ánh mắt nhìn xung quanh không mục đích, hơn nữa cô phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, cô chưa bao giờ biết nhà anh ở nơi nào, trong nhà có ai, cô biết không biết. . . . . .

Nghe vậy, mắt anh nhìn xuống cô, khóe môi khẽ nở nụ cười, "Vậy cũng được, ngày mai anh sẽ đi."

Tiểu Đào có chút không được tự nhiên ở trên đùi anh dời cái mông của mình một chút, cô không ngờ Cơ Liệt Thần còn dứt khoát muốn đi hơn so với cô. Điều quan trọng là tại sao anh không hỏi nguyên nhân cô đột nhiên muốn anh rời đi?

Chẳng lẽ, thật sự anh cũng muốn rời khỏi, bởi vì cô không khôi phục trí nhớ chậm chạp, cho nên anh mất đi tính nhẫn nại rồi? Hay là thái độ cô vẫn kháng cự anh đến gần đã làm anh bị thương tổn ? Mới vừa thử dò xét, anh hoàn toàn buông tha cô ?

Suy nghĩ hồi lâu, Tiểu Đào chợt bắt đầu buồn vô cớ. . . . . .

Cuối cùng, cô thấp giọng hỏi: "Vậy. . . . . Trên người anh có tiền không? Bây giờ anh không có đồng nào, hay là tôi tìm Ông lão họ Ân mượn một ít tiền cho anh để đi đường? A, đúng rồi, ngày mai ông ấy phải đi phòng thí nghiệm làm thí nghiệm xong mới trở về. Nếu không, chờ mấy ngày nữa rồi anh đi, tôi đi bán chút đồ đổi tiền cho anh để đi đường. . . . . ." Tiểu Đào nhỏ giọng lầm bầm, liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

Cơ Liệt Thần chợt cười khẽ một cái, nghiêng mặt sang bên nhìn Tiểu Đào, hơi giễu cợt và kiêu ngạo, gằn từng chữ một: "Nếu anh không thể sống nổi? Làm sao có tiền đi để tìm em."

Tiểu Đào cứng họng. Chính xác là như vậy a, ngay cả đám côn đồ cắc ké anh cũng có thể ứng phó huống chi là tiền đi đường. . . . . .

Cúi đầu nhìn đầu gối mình, hai tay nắm chặt ống quần lại buông lỏng, cắn môi một cái, cuối cùng hỏi, "Tại sao anh không hỏi xem, tôi đã giữ anh ở lại, rồi tại sao đột nhiên để cho anh đi?"

"Không phải em đã quyết định thay anh rồi sao? Sợ anh không kịp chờ em khôi phục trí nhớ cho nên mới để cho anh rời đi, đúng không?" Cơ Liệt Thần đã hoàn toàn quay mặt lại, thân thể nghiêng tới kéo gần khoảng cách của hai người, chân cũng đụng tới đầu gối của cô, khẽ cúi đầu nhìn mặt cô, gần như đem cả người cô khép trong ngực của mình, ở bên tai cô khẽ nói nhỏ, giọng nói mang theo một chút hấp dẫn, "Anh biết em lo lắng cho anh, cám ơn em Tiểu Đào. Nhưng anh thật sự không cần em lo lắng, anh biết thật sự em cũng không muốn để anh đi khỏi."

Tiểu Đào nắm chặt ống quần nơi đầu gối, hốc mắt có một chút ươn ướt, trong lòng có một chút ủy khuất, giọng nói có chút nghẹn ngào, "Nhưng. . . . . Ông lão họ Ân đã nói, mặc dù có cách để cho tôi khôi phục trí nhớ, nhưng tỷ lệ thành công không tuyệt đối, hơn nữa một khi thất bại, có thể tạo thành hậu quả rất nghiêm trọng. Nếu thật sự thất bại, anh. . . . . Làm thế nào?"

"Vậy thì không nên dùng cách của Ông lão để giải quyết" Anh mỉm cười, "Chỉ cần em vui vẻ, thân thể khỏe mạnh là tốt nhất."

"Nhưng. . . . . Nói như vậy, có thể tôi vĩnh viễn cũng không nhớ nổi chuyện trước kia, nhất là. . . . . quá khứ của hai chúng ta."

"Không sao, anh nói rồi, anh không có vấn đề ."

"Thật sao?" Cô nghi ngờ hỏi.

"Ừ" Anh gật đầu một cái, "Bởi vì, cho dù em lúc trước hay em ở hiện tại, anh đều yêu. Chỉ cần em có thể yêu anh một lần nữa."

". . . . . "

Trên bờ biển trống vắng, khôi phục hoàn toàn yên tĩnh.

Cơ Liệt Thần cúi đầu, lặng lẽ kéo tay của Tiểu Đào, mười ngón tay đan nhau, lòng bàn tay kề nhau, áp nhau thật chặt. . . . . .

***

Nếu như lúc trước Cơ Liệt Thần mặt dày chỉ tìm lấy cớ gần gũi động tay động chân với Tiểu Đào, nhưng bắt đầu kể từ tối qua dắt tay bên bờ biển, biểu hiện của anh hoàn toàn là lấy thân phận của chồng cư xử với cô.

Đường đường chính chính nắm chặt tất cả thời gian, đẩy mạnh tình yêu cuồng nhiệt theo từng giai đoạn quá trình ABC, từ dắt tay đến ôm, từ ôm đến hôn. . . . . Duy chỉ có thiếu giai đoạn cuối cùng!

Đối với lần này, Tiểu Đào giữ thái độ ỡm ờ.

Thứ nhất cô thích Cơ Liệt Thần, mặc dù không biết trước khi mất trí nhớ yêu anh bao nhiêu, nhưng bây giờ đúng là thích anh, hơn nữa cứ như vậy, vừa

đúng có thể mượn danh nghĩa "Ông xã" của anh, từ chối Thôn trưởng Lý cầu hôn.

Nhưng cứ như vậy, phiền toái lại tới.

Phiền toái lớn thứ nhất chính là Ông lão họ Ân. Ông lão cả ngày giống như quản giáo trong ngục giam, hai con mắt giống như đèn pha trông chừng Cơ Liệt Thần và cô, sợ bọn họ làm chuyện gì không tốt. . . . . .

Đối với chuyện này, bản thân Tiểu Đào cũng rất đắn đo, mặc dù nhìn ra được Cơ Liệt Thần kích động đã gần như đã đến ranh giới cuối cùng, nhưng anh vẫn thuận theo cô, đồng ý chờ đợi, chờ đợi. . . . . .

Phiền toái lớn thứ hai chính là Lý Đại Mập. Anh ta vẫn không biết chuyện Tiểu Đào đã có "Chồng", còn thường xuyên nói cô là vợ tương lai của mình, điều này làm Tiểu Đào cảm thấy hết sức khó xử. . . . . .

Vừa đúng vào một ngày, Cơ Liệt Thần cùng Tiểu Đào đi chợ, trên đường gặp được Lý Đại Mập đã lâu không gặp.

"Tiểu Đào, rất lâu không gặp cô, gần đây khỏe không. . . . . ."

Chưa nói xong lời, chợt dừng lại, tên con trai chợt phát hiện bên người mình đột nhiên xuất hiện một bóng dáng cao lớn chặn lại đường đi của mình, đang che lại ánh mặt trời, dùng ánh mắt lạnh lẽo từ trên cao nhìn xuống nhìn mình chằm chằm.

Nhất thời hơi trố mắt, có chút nghi ngờ. Lý Đại Mập cau mày ngẩng đầu nhìn Cơ Liệt Thần. . . . . .

Người đàn ông này xuất hiện từ khi nào? Tại sao chưa bao giờ nhìn thấy? Tại sao không có lễ phép như thế, bản thân mình ở Thôn trang họ Lý đã coi là cao lớn, mà người đàn ông trước mắt, mặc dù con mắt sưng thành hột đào, không chỉ cao hơn anh ta, mà dáng dấp còn đẹp trai hơn so với anh ta. . . . . .

Hai người đàn ông giằng co đứng thẳng bất động!

Lớn tiếng dọa người chính là Cơ Liệt Thần, "Anh là ai?"

Lý Đại Mập bối rối, mở trừng hai mắt, tức giận trả lời, "Tôi hỏi anh là ai mới đúng, tôi và vợ tương lai nói chuyện, liên quan gì đến anh? !"

Tiểu Đào lập tức tê dại da đầu, vô cùng hoảng sợ nhìn về phía Lý Đại Mập, nghĩ thầm: tên Đại Mập chết bầm này, không có chuyện gì nói mò gì đấy. Sau đó vô cùng lo lắng nhìn Cơ Liệt Thần, lo lắng anh sắp nổi giận.

Nhìn kỹ Lý Đại Mập một hai giây, Cơ Liệt Thần nhớ ra anh ta là ai, anh ta chính là người đàn ông ngày đó đến tặng hai con cá.

Lông mày xinh đẹp cau lại, trong giọng nói có chút kiêu ngạo, "Thì ra là anh."

Lý Đại Mập bị vóc dáng đẹp trai và kiêu ngạo của đối phương làm cho rung động, không phục đáp lại, "Anh cái gì mà anh? Hai chúng ta có quen biết không?"

Tiểu Đào lo lắng Cơ Liệt Thần làm cho Lý Đại Mập khó chịu, tính tình anh rất nóng nảy thất thường, còn có bản lãnh có thể một mình đấu với một đám côn đồ, nhất định chỉ có Lý Đại Mập thua thiệt!

Cô vội bước tới, ngăn giữa hai người đàn ông, chỉ vào Cơ Liệt Thần ở sau lưng giải thích, "Ha ha, anh ấy là bà con của Ông lão họ Ân, sang đây thăm ông lão, trời sanh tính tình của anh ấy rất kì lạ như vật, Đại Mập đừng trách anh ấy ha ha. . . . . ."

"Bà con?" Lý Đại Mập buồn bực, "Không nghe Ông lão họ Ân nói trong nhà có người bà con nào a, đã nhiều năm như vậy, cũng không nhìn thấy ai tới thăm ông ấy . . . . . ."

Nói xong, hết sức nghi ngờ nhìn Cơ Liệt Thần bị Tiểu Đào ngăn ở phía sau.

Vì không để cho hai người đàn ông xảy ra xung đột, Tiểu Đào ngăn giữa bọn họ, đơn giản nói rõ mục đích của mình, đã bị muộn và rất bận rộn, còn phải mua thịt nấu cơm chiêu đãi khách ... Vân Vân. . . . . .

Dứt lời, lập tức nắm cổ tay Cơ Liệt Thần, bỏ trốn mất dạng.

Vốn Tiểu Đào cho rằng chuyện này đã qua rồi, ai ngờ đêm đó xảy ra một chuyện xấu không tưởng tượng được.

Cô luôn ngủ không sâu, nửa đêm bị mấy tiếng chim hót quái dị làm cô thức tỉnh, cứ cách một chút, từ lầu dưới truyền đến tiếng vang xào xạc, vừa bắt

đầu cô cho rằng Cơ Liệt Thần đang làm trò quỷ, bởi vì thỉnh thoảng nửa đêm anh chạy vào trong phòng cô ngủ chung với cô cũng xảy ra chuyện như vậy. Nhưng cẩn thận lắng nghe, không giống như tiếng bước chân của anh.

Vì vậy, cô dáo dác nhìn xuống lầu dưới, đột nhiên phát hiện ba người đàn ông xa lạ mặc quần áo đen. . . . . Trong nháy mắt, toàn thân Tiểu Đào dựng tóc gáy!

Chương 88: Tôi tên là Lâm Nhược Kỳ!

Bên trong nhà cũng không tối đen như mực không nhìn thấy gì, dưới ánh trăng, căn phòng nhỏ càng lộ ra vẻ âm trầm kinh khủng, mà sự có mặt của ba người đàn ông xa lạ thật sự làm cho Tiểu Đào càng thêm kinh hồn bạt vía, theo bản năng rụt vào trong góc khuất.

Mặc dù vóc người của bọn họ cũng không phải cao lớn nhưng trong tay cầm lưỡi đao sáng loáng, trên mặt che khăn màu đen, quần áo kỳ dị và ánh mắt lạnh băng, hơi thở tản mát ra chết chóc, nhìn thế nào cũng rất đáng sợ.

Như vậy kẻ xông vào, cô không chọc nổi. . . . . .

Lập tức nhớ tới trong nhà còn có hai người đàn ông, Ông lão họ Ân không được nhưng ít nhất Cơ Liệt Thần có thể ứng phó một chút chứ?

Tiểu Đào thấp thỏm nhìn chằm chằm về phía cửa cầu thang đi thông phòng ngầm dưới đất, thầm nghĩ người đàn ông kia bình thường luôn đòi bảo vệ cô, giúp đỡ cô nhưng lúc cô thực sự cần anh, tại sao anh không phản ứng chút nào?

Hay là anh . . . . . Ngủ như chết?

Lúc này, Tiểu Đào không biết Cơ Liệt Thần đang ở phía sau núi nói chuyện với Ông lão họ Ân về cô. . . . . .

Nghĩ đến đây, trong lòng càng căng thẳng. Tầm mắt dời đi, quay đầu liếc nhìn người bịt mặt cầm đầu kia, phát hiện đối phương sau khi ngửa đầu nhìn về phía lầu hai, đang cười vô cùng âm trầm. . . . . .

Đúng vậy, mặc dù không thấy được bộ phận che mặt nhưng gần như Tiểu Đào có thể nhìn thấy biến hóa từ khóe mắt của đối phương, trong nháy mắt cảm thấy anh ta đang cười! Hơn nữa, đó là nụ cười tàn nhẫn sau khi mãnh thú tìm thấy dấu vết con mồi lưu lại, nhất định phải bắt được. . . . . .

Tiểu Đào bị nụ cười này làm cho cả người dựng tóc gáy!

Người áo đen che mặt cầm đầu vung tay lên, hai người còn lại đều không hẹn mà cùng nhìn về phía lầu hai.

Một giây kế tiếp, thình thình thình. . . . . Lên lầu!

Trong lòng Tiểu Đào hoảng hốt, phản xạ có điều kiện lui về phía sau, thình lình đặt mông ngồi xuống, phát ra bịch một tiếng.

Thật hỏng bét!

Cô nắm ống quần của mình toàn thân phát run. . . . . Lần này, sợ rằng đã bị bọn họ phát hiện sự tồn tại của cô rồi.

Cô vội vàng bò dậy lui vào trong phòng của mình, vào toilet đóng cửa thật chặt. Sau khi bị ăn trộm phát hiện biện pháp khẩn cấp đầu tiên là cho dù mất tiền tài cũng không cần nhặt, quan trọng nhất là . . . . . bảo vệ tánh mạng !

Hai tay Tiểu Đào ôm đầu, cả người run rẩy! Làm thế nào, làm thế nào. . . . . Cô lọt vào hỗn loạn tưng bừng!

Mà kẻ xông vào rõ ràng không loạn chút nào, chỉ ở trước cửa lầu hai phán đoán phương hướng, hơi dừng lại một chút liền quay đầu đi thẳng tới phòng của Tiểu Đào!

Ngoài cửa Toilet đột nhiên truyền đến ‘két’ một tiếng. . . . . .

Tỉnh táo, mình phải tỉnh táo, mình phải nghĩ cách. . . . . Tiểu Đào nhắm mắt hít vào một hơi thật sâu, vừa lẩm bẩm an ủi mình, vừa ảo não hỏi Ông lão họ Ân và Cơ Liệt Thần đi nơi nào. . . . . .

Tiếng ‘két’ đi qua, trở lại yên tĩnh.

Chờ không có động tĩnh, Tiểu Đào cho rằng đối phương không có phát hiện mình, nói không chừng sau khi đã phát hiện thứ gì đáng giá đã đi khỏi.

Tiểu Đào lo lắng đề phòng vuốt đeo vào chiếc nhẫn kim cương màu đỏ trên cổ, khẽ thở ra một hơi. . . . . .

Còn chưa thở xong, cửa liền truyền tới âm thanh còn kinh khủng hơn mới vừa rồi! Giống như có người cầm vật gì đó cạy khóa cửa, tiếng kim loại và kim loại chạm nhau phát ra âm thanh. . . . . .

Lại ‘két’ một tiếng một lần nữa, cửa được mở ra!

Tiểu Đào nửa quỳ nửa ngồi dưới đất, không nhúc nhích.

Giống như Bom Nguyên Tử sẽ lập tức nổ tung cô ra ngoài ba thước, cô muốn chạy cũng lười phải chạy, dù sao cũng không chạy được!

Tiểu Đào lặng lẽ nhìn đối phương cười dữ tợn, sau đó cổ áo liền bị níu lấy, cả người bị xách lên. . . . . .

Cầm cổ áo cô kéo lên đúng là người áo đen che mặt cầm đầu, trên gò má anh ta lạnh lẽo, giọng nói khàn khàn căn dặn người phía sau, "Cẩn thận lục soát cho tôi, nhất định ở trên người cô ta."

Tiểu Đào giật mình, đầu tiên là kinh ngạc giọng nói của người đàn ông có chút quen tai, mà cô phát hiện đối phương đã có chuẩn bị trước mới đến.

Vì vậy, cô thử thương lượng với bọn cướp, "Này. . . . . Tôi sẽ không phản kháng, các người cần gì? Tôi đưa cho các người là được. . . . . ."

Người trước mặt nhấc mí mắt, khinh thường nhìn cô một cái, lúc đưa tay ra đã có thêm một chiếc khăn, thừa dịp Tiểu Đào còn muốn há mồm nói chuyện, đem chiếc khăn nhét vào trong miệng cô, ngay sau đó nhận lấy sợi dây người ở phía sau lưng đưa tới, trói lại hai tay của cô.

"Hành động nhanh lên, có lẽ Ông già và người đàn ông kia sắp trở về rồi!"

Tiểu Đào kinh hoảng trừng mắt nhìn, nghĩ thầm bọn họ nói Ông lão họ Ân và Cơ Liệt Thần?

Trong đầu giống như xe lửa đang chạy, bên này người áo đen che mặt cầm đầu đã đưa tay lên, "soạt" một tiếng, thô bạo xé ra áo của cô, vừa đúng lộ ra chiếc nhẫn kim cương màu đỏ!

Tiểu Đào hoảng hốt, thì ra mục đích của bọn họ chính là chiếc nhẫn này? ! Chẳng lẽ. . . . . Bọn họ chính là đám côn đồ cắc ké ngày đó gặp phải? ! Nhưng vấn đề là bọn họ làm sao tìm được tới nơi này?

Dĩ nhiên Tiểu Đào không biết quá trình này. Lúc ban ngày sau khi Lý Đại Mập biết trong nhà Ông lão họ Ân tới "Người bà con", rất nhanh bị những

thôn dân khác biết được, vừa đúng đám côn đồ cắc ké lúc trước bị Cơ Liệt Thần bị dạy dỗ không cam lòng, một mực thăm dò chỗ ở của Cơ Liệt Thần.

Rất nhanh, bọn chúng biết trong Thôn trang họ Lý có thêm một người đàn ông, nên dốc lòng muốn thử kiểm tra vùng gần đó một lần, cuối cùng xác định mục tiêu ở nhà Ông lão họ Ân. Lúc chạng vạng đã điều tra quan sát địa hình, nhìn thấy Cơ Liệt Thần và Ông lão đi ra ngoài nói chuyện, lúc này mới lặng lẽ lẻn vào. . . . . .

Mục đích chỉ có một, đoạt lại chiếc nhẫn kim cương màu đỏ!

Người áo đen che mặt cầm đầu nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương màu đỏ trên ngực Tiểu Đào thì bỗng chốc con mắt rực sáng. Trước đó đã tìm người kiểm tra, vật này có Giá Trị Liên Thành, người kiểm tra hàng nói đừng nói vật này có thể mua một Tòa lầu nhỏ, ngay cả mua một tòa thành cũng có thể, anh ta lập tức đỏ mắt. . . . . .

Hiển nhiên Đám người kia là trộm cắp, chỉ biết đánh nhanh thắng nhanh, tuyệt đối sẽ không đánh lâu kéo dài. Vì vậy, bàn tay người đàn ông chộp lấy vòng dây ngay trước ngực Tiểu Đào, một âm thanh "phựt" vang lên, chiếc nhẫn liền rơi vào trong tay người cầm đầu!

Hai người thủ hạ thô bạo đem Tiểu Đào cột vào cọc gỗ trong phòng giống như cá khô, sợi dây siết chặt làm cho thắt lưng và chân cô cũng bị thương, Tiểu Đào rầm rì vật lộn một phen, không ai có thể để ý tới cô.

Cuối cùng, cô hoàn toàn bỏ qua, nghiêng đầu cố gắng hít thở.

Nhưng càng hít như vậy, ngược lại càng cảm thấy sợi dây ghì ngang hông càng buộc chặt làm cho cô không thở nổi.

Lúc này dường như người che mặt cầm đầu mới chú ý tới cô khó chịu, đi tới trước mặt cô dùng ánh mắt khinh bỉ mắt nhìn xuống cô, "Hừ! Bộ dáng như vậy làm sao có thể là chủ nhân của chiếc nhẫn này? Dứt khoát tôi thu lấy giúp cô!"

Nói xong, vung tay lên, kêu hai tên thủ hạ chuẩn bị xuống lầu.

Tiểu Đào nghe xong, vô cùng tức giận. Lúc bọn người xấu xa trói cô cũng không xem xét đến tư thế của cô có được thoải mái hay không, cho nên bây giờ cô càng đứng càng khó khăn.

Cô rất hối hận, rất không cam tâm, cứ như vậy bị người ta trói lại, ngay cả hô cất tiếng cứu cũng không được, quá ủy khuất!

Càng nghĩ càng giận, trong lỗ mũi muốn phun lửa. Đối phương càng thấy cô tức giận, ngược lại càng vui vẻ, mặc dù che mặt, nhưng vẫn trước nhìn ra được bọn họ rất ngông cuồng.

Tiểu Đào nhắm mắt, ở trong óc ảo tưởng đem ba tên xấu xa ở trước mắt xé rách cắn ăn. . . . . .

Nhưng lúc mở mắt ra một lần nữa thì xuyên qua bờ vai của bọn họ nhìn thấy một đường ánh sáng màu xanh sát khí đằng đằng! vung lên thật cao, từ trên không trung bổ xuống, trong nháy mắt tỏa ra khắp võng mạc!

Đường sáng màu xanh này nhìn vô cùng quen mắt. Nhìn kỹ lại là một thanh đao thật lớn !

Rõ ràng, ba tên xấu xa trước mặt cũng bị thanh đao màu xanh thật lớn này làm cho sợ hãi, rối rít quay đầu lại thì thấy chính là Cơ Liệt Thần đã từng dạy dỗ bọn họ!

Mọi người lập tức né tránh ra. . . . . .

Đường đao kia từ trên không bổ xuống vững vàng dừng trên đỉnh đầu của Tiểu Đào, không lệch chút nào, tài nghệ tinh chuẩn. . . . . .

Tiểu Đào trợn mắt há mồm nhìn Cơ Liệt Thần, sững sờ nhìn chằm chằm đường đao trên đỉnh đầu, dường như trong trí nhớ mơ hồ gợi lên hình ảnh tương tự, chợt lóe lên lại tắt ngấm. . . . . .

Rồi sau đó, nhìn thấy cứu tinh trong nháy mắt buông lỏng làm cho cô không rảnh suy nghĩ nhiều thứ khác, gần như phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào. Nếu không phải cả người bị trói chặt, sợ rằng cô đã nhào vào trong ngực Cơ Liệt Thần.

Lúc đường đao màu xanh vô cùng đáng sợ rơi xuống, tất cả mọi người bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngu, chỉ thấy Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng dùng lưỡi đao nhích nhẹ sợi dây trói chặt Tiểu Đào trên cây cột, sợi dây lập tức bị cắt đứt!

Trên thân mọi người nổi hết cả da gà . . . . . .

Không cần đầu suy nghĩ cũng biết người đàn ông trước mắt này có bao nhiêu bản lãnh, không những có "Bản lãnh đánh người" hàng đầu, còn có "Vũ khí giết người" hàng đầu như vậy!

Bối rối ngẩn ngơ, một giây kế tiếp, ba tên xấu xa xoay người muốn chạy ra!

Nhưng người áo đen che mặt cầm đầu không có may mắn như vậy, bị Cơ Liệt Thần một tay xách cổ. Lạnh lẽo, trên cao nhìn xuống anh ta nói, "Muốn chạy trốn? Sợ rằng không dễ dàng như vậy!"

Người áo đen che mặt nhìn thấy ánh mắt âm trầm lạnh lẽo, nhất thời bị dọa ngất đi, làm sao còn có uy phong trước đó, trước mắt chỉ có "Gấu" phong mà thôi. . . . . .

Cơ Liệt Thần tiện tay ném xuống đất thanh đao to trong tay, đưa tay gở xuống khăn che mặt của người áo đen trước mặt, quả nhiên chính là tên cầm đầu đám côn đồ cắc ké đã lấy đi chiếc nhẫn kim cương màu đỏ của Tiểu Đào trước kia.

Cơ Liệt Thần hừ lạnh một tiếng, "Thật là muốn ăn đòn, bị dạy dỗ một trận còn không chừa, lại còn muốn chủ động đoạt lấy. . . . . ."

Rốt cuộc Tiểu Đào được cứu, chuyện thứ nhất chính là đoạt lại chiếc nhẫn kim cương màu đỏ trong tay người áo đen che mặt, siết thật chặt trong tay.

Chuyện thứ hai, chính là xoay người nhìn thanh đao lớn màu xanh trên đất một chút, cầm lên, suy nghĩ. . . . . .

"Này, cái này. . . . . ." Cô ngạc nhiên, "Chẳng lẽ là đao laser trong truyền thuyết?"

Cơ Liệt Thần không nhịn được cười ra tiếng, "Đừng có đoán mò nữa, chỉ là quét lên một lớp bột huỳnh quang mà thôi."

Tiểu Đào giật mình, cảm thấy lời nói này có chút quen tai, lập tức chu miệng, "Không đúng, anh lừa tôi."

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần ngừng cười, "Làm sao em biết? Nhớ được chuyện gì sao?"

Tiểu Đào chu mỏ một cái, lại lắc đầu, không xác định nói, "Tôi không biết. Chẳng qua cây đao này, thoạt nhìn dáng vẻ rất sắc bén. . . . . quét bột huỳnh quang sao?"

Nói xong, muốn dùng một cái tay khác sờ lưỡi đao, muốn sờ bột huỳnh quang kỳ dị mà Cơ Liệt Thần nói. . . . . .

Cơ Liệt Thần giật mình, "Đừng động! Cẩn thận đứt tay!"

Tiểu Đào ngây người!

Thì ra. . . . . Thật bị cô đoán trúng, cái đồ vật này căn bản cũng không phải là quét lên một lớp bột huỳnh quang, mà là. . . . . .

Đột nhiên, khóe miệng Tiểu Đào đột nhiên cười xấu xa.

Cô quay đầu, mắt nhìn xuống tên cô đồ bị ngất nằm trên đất, rất không đạo đức châm chọc nói "Thanh đao to này thoạt nhìn rất ngưu bức a, có sắc bén hay không thì lấy tên xấu xa nằm trên đất thử một chút sẽ biết."

Nói xong, nhắm ngay tên côn đồ nằm ngửa mặt trên đất, giả vờ muốn chém tới!

Người trên đất vốn giả chết, đang liếc nhìn trộm tình thế trước mắt, vừa nghe Tiểu Đào nói muốn bắt anh ta làm thí nghiệm, nhất thời trái tim nhỏ bé cũng bị hù dọa nhảy lên!

Lập tức từ dưới đất ngồi dậy, hai chân quỳ trên mặt đất liên tiếp dập đầu với Tiểu Đào, "Bà cô của tôi, ông lớn của tôi, cầu xin các người tha tôi một mạng, ngàn vạn đừng lấy tôi thử đao. Đều tại tôi nhất thời bị ma quỷ ám, ham tiền tài, nhìn hai vị người lớn không chấp nhặt người nhỏ, tha cho tôi một con đường sống đi!"

"Tôi đã bỏ qua cho các người một lần, cậu cảm thấy còn có lần sau sao?" Giọng nói của Cơ Liệt Thần nhàn nhạt, cũng không có bất kỳ động tác dư thừa nào.

Nhưng Tiểu Đào cảm thấy anh không bình tĩnh giống bình thường, thậm chí có một chút căng thẳng.

Cô nghĩ không ra, tại sao anh lại căng thẳng? Bản lĩnh của anh không phải ở trên đám côn đồ cắc ké này sao? Mà giống như anh đang do dự điều gì, chẳng lẽ anh thật sự muốn giết người diệt khẩu? Không phải là thật chứ. . . . . .

Tiểu Đào không nhịn được bước tới gần phía trước một bước, đứng ở sau lưng Cơ Liệt Thần, kéo tay anh, nhẹ nhàng lắc lắc. Cơ Liệt Thần phản ứng rất nhanh, lập tức bắt được tay của cô, nắm thật chặt.

Dường như không muốn để cho cô lo lắng.

Giằng co hồi lâu, có một giọng nói già nua từ cửa truyền đến, "Chớ làm loạn, tôi đã báo cảnh sát rồi."

Người trong phòng quay đầu nhìn lại, là Ông lão họ Ân.

Nghe vậy, Tiểu Đào thở phào nhẹ nhõm. Mà tên côn đồ bị níu lấy cũng luống cuống, vùng vẫy muốn chạy trốn, lại bị Cơ Liệt Thần kéo chặt. Tiểu Đào nhặt sợi dây bọn người xấu xa trói cô, đưa cho Cơ Liệt Thần cột tên côn đồ vào trên cọc gỗ.

Sau một tiếng cảnh sát trong trấn nhỏ mới tới Thôn trang họ Lý, ghi chép khẩu cung, kiểm tra hiện trường, giằng co cả buổi tối lúc này mới bắt tên côn đồ. . . . .

Chờ sau khi cảnh sát đi, lúc này Cơ Liệt Thần mới xoay người nhìn về phía Ông lão họ Ân và Tiểu Đào, vẻ mặt hết sức nghiêm túc nói: "Xem ra, Tiểu Đào, em không thể tiếp tục sống ở Thôn trang họ Lý rồi."

"Ah?" Anh có ý gì, không phải trong nhà có ba tên trộm thôi sao, tại sao không thể tiếp tục sống ở Thôn trang họ Lý?

Nhưng một giây kế tiếp, Ông lão họ Ân cũng lên tiếng, "Ừ, nói rất có lý. Tôi xem như vậy, Tiểu Đào, cháu thu dọn đồ đạc một chút, không cần ăn điểm tâm, một chút nữa ông mang hai người đến phòng thí nghiệm ở bờ biển, tạm thời trước mắt tránh một khoảng thời gian."

Tiểu Đào càng bối rối hơn, rốt cuộc không hiểu ra sao.

Điểm tâm cũng không ăn sao ? Gấp như vậy sao? Còn nói tránh một chút? Tại sao phải tránh?

Cẩn thận nhìn một chút, lại phát hiện dường như thái độ của Ông lão họ Ân đối với Cơ Liệt Thần không giống như trước. Mặc dù vẫn chưa nói là quan hệ thân thiết nhưng cũng rõ ràng thái độ thân thiện hơn trước. . . . . .

Cô đột nhiên nhớ tới tối hôm qua, một già một trẻ này hơn nửa đêm không biết chạy đi nơi nào, trong lòng suy đoán có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, bằng không tại sao biểu hiện của bọn họ kì lạ như vậy?

Đang muốn hỏi cho ra nhẽ, ngược lại Ông lão họ Ân nhìn ra nghi ngờ của cô, hỏi trước, "Tiểu Đào, về chuyện khôi phục trí nhớ cho cháu, cháu đã chuẩn bị kỹ chưa?"

Tiểu Đào giật mình, duy nghĩ một lúc, gật đầu.

Ông lão khẽ gật đầu, ẩn ý sâu xa nói, "Vậy thì tốt, một lúc nữa các người dọn đến phòng thí nghiệm bên bờ biển, sau đó ông sẽ điều trị cho cháu."

"Trị liệu? Trị liệu cái gì?"

Ông lão giương mắt, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Cơ Liệt Thần một chút, lại nhìn Tiểu Đào một chút, "Trị liệu tâm lý, cũng chính là . . . . . thôi miên!"

***

Cơ Liệt Thần lo lắng cũng không phải là hoàn toàn bịa đặt, có cướp xông vào nhà Ông lão họ Ân, hơn nữa còn vì một chiếc nhẫn kim cương màu đỏ đắt giá, ngay cả cảnh sát cũng đã tham dự vào chuyện này, chuyện này nhất định sẽ bị thôn dân truyền ra.

Kể từ đó, chuyện của anh và Tiểu Đào cũng rất có thể sẽ truyền tới Nam Thành.

Dù sao, chiếc nhẫn kim cương màu đỏ không phải ai cũng có thể có . . . . . .

Vì vậy, ba người vội vàng thu dọn hành lý, lặng lẽ đi tới phòng thí nghiệm của Ông lão họ Ân bên bờ biển.

Phòng thí nghiệm này, ngoại trừ Thôn trưởng Lý, không có người thứ hai biết địa chỉ cụ thể. Mà đường đi đến phòng thí nghiệm cũng vô cùng khó đi, cũng không biết ban đầu Ông lão làm thế nào tìm tới nơi này nhưng lại hết

sức bí mật, chính xác là chỗ ẩn thân tốt.

Bề ngoài nhìn vào chính là căn phòng lợp tôn không thu hút, nhưng dời đi khối gỗ nào đó giống như sàn nhà trải trên mặt đất, liền lộ ra một thềm đá đi thông phòng dưới đất, đi vào bên trong phòng dưới lòng đất, chính là không gian thoải mái.

Ngay cả Cơ Liệt Thần cũng không nhịn cảm thán, "Ông lão, lúc ông đang ở phòng thí nghiệm gần bờ biển, thật là có khoảng trời riêng a."

Ông lão họ Ân được khen, không nhịn được đắc ý, "Đó là tự nhiên, tôi tốn ròng rã ba năm để xây dựng căn phòng dưới đất này, toàn bộ vật dụng đều do tôi một tay chuẩn bị, đừng nói là làm thí nghiệm, ở chỗ này ăn ở hơn nửa năm cũng hoàn toàn không có vấn đề."

Nói xong, ông lão mở ra tủ lạnh bên cạnh, bên trong đầy đủ các loại thức ăn, thấy thế Tiểu Đào há hốc mồm cứng lưỡi.

". . . . . Ông à, thì ra ông đem thức ăn ngon tới nơi đây à?"

Ông lão họ Ân đen mặt nói, "Con bé này đang nghi ngờ ông ngược đãi cháu sao?"

Tiểu Đào cười khan hai tiếng, ôm lấy cánh tay của ông lão làm nũng, "Không có không có, cháu nói đùa."

. . . . . .

Sau khi sắp xếp xong tất cả mọi chuyện, cuối cùng chuyện rất nghiêm túc sắp xảy ra.

"Như thế nào, Tiểu Đào? Bây giờ hối hận còn kịp." Ông lão họ Ân ngồi đối mặt với Tiểu Đào, vẻ mặt nghiêm nghị.

Tiểu Đào xoay người ngẩng đầu nhìn Cơ Liệt Thần, đối phương ngồi đó, ôm cả người cô vào trong ngực, yêu thương vỗ nhẹ vào sống lưng thon gầy, mang theo khích lệ an ủi, hôn một cái lên tóc của cô.

Giọng anh nhàn nhạt, "Đừng miễn cưỡng mình, nếu không thoải mái, cũng đừng làm."

Tiểu Đào lắc đầu một cái, kiên định nói, "Không! Tôi muốn thử một lần, chuyện này đối với tôi rất quan trọng."

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần và Ông lão họ Ân hai mặt nhìn nhau, sau đó cũng thở dài ra tiếng.

"Vậy cũng tốt, cháu nằm xuống trước, chúng ta phải bắt đầu."

Lúc ban đầu, Ông lão họ Ân giúp cô tạo một lớp ánh xạ thôi miên.

Ánh xạ thôi miên chính là đưa cô vào trong thế giới nội tâm của mình đã bị ý thức mạnh mẽ đóng chặt, phơi bày khát vọng chân thật nhất trong đáy lòng cô, hiện tại cô đang xuất hồn về quá khứ.

Trong lúc thôi miên, cô đi đến một nơi. . . . . .

Đó là một đỉnh vách đá vạn trượng, có Tòa thành xa hoa phong cách thời Trung Cổ, cô giống như ngồi trên một đám mây trắng, ngạo nghễ quan sát Tòa thành dưới chân, phía tây Tòa thành, rừng rậm lá xanh um tùm, còn có một con sông nhỏ trong vắt uốn quanh tới nơi mặt trời mọc. . . . . .

Từ không trung nhìn xuống cảnh sắc dưới chân giống như bản thân bước lên Thiên đường, ở địa phương xinh đẹp như vậy từng tế bào trên người cô cũng tràn đầy bình thản vui vẻ, cả người từ sợi tóc đến chân tơ cũng lan tràn thoải mái.

Hình ảnh chuyển một cái, giống như cô đã tiến vào Tòa thành trang hoàng xinh đẹp giống như cung điện, mang đậm phong cách châu Âu thời trung cổ, cô ngồi ở trên bàn ăn thật dài, thưởng thức cao lương mỹ vị, mà phía đối diện có một người đàn ông đẹp trai đang ngồi. . . . . .

Cô muốn nhìn rõ anh, vì vậy đứng dậy đi đến gần anh.

Vừa đi, cảnh tượng xung quanh dường như cũng bắt đầu thay đổi, dường như đi tới bên bờ biển nào đó.

Nét mặt và bóng dáng của anh vô cùng rõ ràng, cho dù đứng ở bờ biển cô cũng có thể nhìn ánh sáng trong mắt anh, là anh ! Là Cơ Liệt Thần!

Cô đạp nước chạy về phía anh nhưng đảo mắt lại bị một người đàn ông khác ở bên cạnh ngăn cản đường đi, quay đầu nhìn lại, người ngăn lại cô có khuôn

mặt lạnh lùng, dường như anh ta đang gọi cô là Tiểu Đào, cũng không biết vì sao anh ta ngửa mặt rơi vào trong biển phía dưới vách đá!

Trong lòng cô vô cùng sợ hãi, xoay người nhìn về phía Cơ Liệt Thần, nhưng phát hiện bóng dáng của anh đã sớm biến mất.

. . . . . .

Cơ Liệt Thần vẫn canh giữ ở bên người Tiểu Đào, phát hiện mặc dù mắt cô đóng chặt nhưng trên mặt, trên người đều tuôn mồ hôi hột, anh lo lắng cho cô, vô cùng lo lắng nói, "Ông lão, dường như nhìn cô ấy không ổn, làm thế nào? Hay là đừng làm, gọi cô ấy tỉnh lại!"

"Đợi thêm một lúc nữa, lúc trải qua giai đoạn quan trọng nhất phản ứng sẽ kịch liệt như vậy. Cậu yên tâm, nếu thực sự không ổn, tôi sẽ kéo cô ấy trở lại."

. . . . . .

Tiếp tục thôi miên trị liệu, Tiểu Đào còn đắm chìm trong ánh xạ thôi miên.

Dường như hình ảnh lại biến đổi, nhưng hình ảnh không liên tục như trước, rời rạc, linh tinh, cô có chút nóng nảy, không thấy được Cơ Liệt Thần, chỉ thấy khuôn mặt mấy người phụ nữ và mấy người đàn ông, dường như rất quen thuộc nhưng dường như rất xa lạ. . . . . .

Rốt cuộc, cô nhìn thấy mặt của Cơ Liệt Thần, lại kinh ngạc phát hiện trên người anh hiện đầy vết máu thật dài đáng sợ, thậm chí trên vai phải còn có một lỗ máu đang tí tách chảy ra, mắt thấy anh muốn ngã lệch trên mặt đất!

Cô chạy đến muốn kéo tay của anh, không ngờ mình cũng trượt chân rơi xuống vách đá, anh một tay giữ cô lại, máu đỏ thẫm trên người anh toàn bộ chảy đến trên người của cô. Cô hoảng sợ, nhưng mặc kệ cô kêu gào thế nào, máu của anh cũng không ngừng chảy, lòng của cô như bị mũi dùi hình tam giác sắc bén đâm thủng thành lỗ máu, đau đến không cách nào hình dung. . . . . .

"Không. . . . .Nhược Kỳ. . . . ." Tiếng kêu quá mức thê lương của người đàn ông làm cô run rẩy kịch liệt.

Ruột gan cô đứt từng khúc thất thanh kêu khóc ầm ĩ, kịch liệt quơ múa tay

của mình, gần như khóc ngất đi. . . . . .

Đang lúc này cô bị Ông lão họ Ân kêu tỉnh, thoát ra khỏi giấc mơ này, sau mấy giây nghe được mình hét lên tên của anh "Thần . . . . . .".

Mở mắt ra thì toàn thân vẫn run rẩy kịch liệt, chẳng biết lúc nào lệ đã rơi đầy mặt. . . . . .

"Tiểu Đào, em làm sao vậy? !" Cơ Liệt Thần đúng lúc ôm lấy cô, ôm thật chặt, vô cùng lo lắng, nhìn cô khóc đến chết đi sống lại, rất đau lòng.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Cơ Liệt Thần, nước mắt chảy càng dữ dội.

Ông lão họ Ân kiểm tra cho cô, cẩn thận phân tích giác mơ của cô, cuối cùng cho ra kết luận, dường như hình ảnh của cô chưa kết thúc, bởi vì cô thúc giục giấc mơ nên phản ứng quá mức kịch liệt, ông lão lo lắng nếu tiếp tục cô sẽ gặp nguy hiểm cho nên phải bỏ dở.

Cho nên trí nhớ của cô vẫn không hoàn chỉnh nhưng có một chút đáng cao hứng chính là cô nhớ lại Cơ Liệt Thần, hơn nữa cô biết mình gọi là Lâm Nhược Kỳ!

Chuyện thôi miên như vậy không nên quá lâu, mỗi lần làm xong còn phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian, cho nên Ông lão họ Ân quyết định về Thôn trang họ Lý trước, để lại hai người trẻ tuổi chung một chỗ.

Sau khi Ông lão họ Ân đi, cô lặng lẽ chôn vào trong ngực của anh, cắn môi không nói điều gì. . . . . .

Mặc dù cô không nhớ được tất cả nhưng cô biết, ở trong mộng cảnh, anh là người cô xem trọng nhất. Không nhìn thấy anh, rõ ràng cô sẽ rất sợ hãi. . . . . .

Khó trách, vô cùng quen thuộc anh.

Khó trách, sinh ra lệ thuộc vào anh.

Loại cảm giác này chính là yêu sao, cảm giác rung động đối với anh đã sớm khắc trong tim. . . . . .

Cơ Liệt Thần ôm chặt Lâm Nhược Kỳ vào trong ngực, nhẹ nhàng chậm rãi

vuốt ve phía sau lưng của cô, yên lặng hồi lâu.

Một hồi lâu, cánh môi cọ nhẹ ở vành tai cô, "Đừng khóc, có anh ở đây."

Cô lặng lẽ gật đầu một cái, vẫn ngấn nước mắt nói, "Anh có trách em không, trách em đã quên anh hay không?"

Anh ôm cô, "Không có, không hề có. Huống chi, chuyện này không thể trách em."

"Thật không trách em?" Cô rất nghẹn ngào nói.

Anh gật đầu một cái, "Thật."

Đột nhiên cô nhớ tới chuyện sảy thai, lại hỏi "Nhưng con của chúng ta. . . . ."

Môi mỏng bị ngón tay lạnh lẽo của anh chống đỡ, anh cắt lời tự trách của cô, "Mặc dù đứa con đầu tiên của chúng ta bị sảy thai, anh cũng rất đau lòng, nhưng anh biết chúng ta sẽ có đứa con thứ hai, đứa thứ ba, đứa thứ tư. . . . . Cho nên em không cần lo lắng, quan trọng nhất là thân thể của em khỏe lại."

Cô hốc mắt đỏ lên, dở khóc dở cười, "Em cũng không phải là heo. . . . ."

Biết rõ anh nói lời an ủi, không thể coi là thật, có lẽ anh đã xác nhận nên buông xuống cảm giác áy náy trong lòng.

"Thì ra, em thật sự gọi là Lâm Nhược Kỳ. . . . ." Cô đỏ mắt, hai cánh tay ôm gáy của anh, "Nhưng còn có rất nhiều đoạn em không nhớ nổi, làm thế nào. . . . . Dường như em bỏ mất quá nhiều kí ức, anh cũng không đau lòng sao?"

"Không biết."

". . . . . Em cũng không nhớ nổi ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta, anh cũng không đau lòng sao?"

"Không biết."

". . . . . Em cũng không nhớ nổi anh thích ăn món gì, không thích ăn món gì, như vậy anh cũng không tức giận sao?"

"Không biết."

"Em. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ còn muốn nói tiếp, nhưng bàn tay ấm áp của Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng bụm lại miệng cô, "Đừng nói nữa... Chỉ cần em còn nhớ rõ anh, còn nhớ rõ anh là chồng của em, như vậy là đủ rồi."

". . . . . ." Cô nghẹn lời.

Trong con ngươi hiện lên cảm động, cô nhào về phía anh, ôm cổ anh càng chặt hơn, Cơ Liệt Thần thuận thế liền ngã xuống, hai người lăn trên mặt đất.

"Nói cho em biết, tại sao anh đối xử tốt với em vậy. Em. . . . . Đáng để anh làm vậy sao? Thật sự tốt sao?"

Hì một tiếng, anh bật cười.

Vuốt vuốt sợi tóc không dài rũ xuống hai bên lỗ tai cô, "Thật ra em tự biết rõ, bản thân mình không tốt chút nào. Nhưng làm thế nào đây, ngay từ lần đầu tiên anh gặp em là đã coi trọng em rồi."

Trong nháy mắt, cảm thấy lời này dường như đã từng nghe, chẳng biết lúc nào, ở nơi nào, giống như cũng nghe anh nói như vậy.

"Chờ một chút, những lời này em nhớ đã nghe anh nói. . . . . ."

Cơ Liệt Thần lặng lẽ nhìn cô. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ rũ mắt suy nghĩ nhưng làm thế nào cũng không nghĩ ra. . . . . .

Anh yêu thương ôm lấy cô, "Đứa ngốc, cưới cũng đã cưới, dĩ nhiên những lời yêu này đã sớm nói với em, chẳng qua. . . . . ."

Hơi ngừng lại, anh cúi đầu hôn môi của cô, "Hiện tại, anh càng yêu em hơn trước kia."

Lâm Nhược Kỳ cũng nhịn không được, nghẹn ngào đưa tay ôm cổ của anh, ôm thật chặt không chịu buông tay. . . . . .

Cơ Liệt Thần ôm cô, nghiêng đầu khẽ hôn vành tai của cô, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Thật xin lỗi, để cho em chịu khổ, là anh không bảo vệ em thật tốt. Thật ra anh không muốn em mất đi trí nhớ hơn bất cứ ai, không phải vì có thể em sẽ quên anh mà vì như vậy em sẽ rất cô độc, loại cảm giác đó nhất định rất khó chịu. . . . . ."

Anh nói câu nói này, giọng nói rất nhẹ, giọng điệu đau xót làm cho Lâm Nhược Kỳ mơ hồ cảm thấy bất kể là câu "Thật xin lỗi" hay là..."Anh không bảo vệ em thật tốt" . . . . . Cô đều cảm thấy trong đó rất kỳ lạ.

Đột nhiên, cô nhớ tới bên trong ánh xạ thôi miên, xuất hiện người đàn ông có khuôn mặt lạnh lùng. . . . . .

Cô hỏi, "Đúng rồi, lúc nảy ở trong mộng dường như em nhìn thấy một người đàn ông, cảm giác rất lạnh lùng, rất cứng rắn . . . . . Anh ta là ai?"

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần im lặng.

Một hồi lâu, anh trả lời, "Không ra nhớ ra thì thôi, Ông lão họ Ân đã nói, em không thể gấp, dù sao còn thôi miên lần sau, đừng có gấp. . . . . ."

Im lặng, hồi lâu.

Cô biết, nhất định anh có chuyện giấu mình.

Mặc dù anh có chuyện giấu mình nhưng vào lúc này, không khí ấm áp tràn ngập ở giữa hai người.

Cô bị anh dính sát không buông, bị anh hết sức theo đuổi, bị anh thâm tình săn sóc mà cảm động thật sâu. . . . . .

Phần cảm động này không liên quan đến tình yêu, chỉ là phần tâm ý quý trọng, làm cho cô vô cùng cảm động. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ buông ra ôm cổ anh, ôm mặt của anh, ngửa đầu hôn xuống môi anh.

Nụ hôn này đổi thành đối phương một dùng sức hôn trả lại!

Cơ Liệt Thần ôm thật chặt cô, hôn thật sâu. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cảm giác đôi môi của mình cũng đã tê rần nhưng không khí giữa hai người chưa từng tự nhiên thân mật như thế này, cô không muốn phá hư.

Hiện tại cô cần trải qua một lần tình cảm dịu dàng dây dưa thân thể như vậy, cho dù là trên sinh lý hay là tâm lý.

Anh nói đúng, đây là chuyện tự nhiên nhất giữa hai vợ chồng, tại sao phải giữ kín như bưng?

Nhưng lúc hai người cởi bỏ quần áo, da thịt thực sự áp sát vào nhau, Lâm Nhược Kỳ vẫn không nhịn được khẽ run. Bởi vì sợ hãi, bởi vì sảy thai, bởi vì người đàn ông nhiệt tình. . . . . .

Cảm thấy cô run rẩy trong cánh tay anh, Cơ Liệt Thần miễn cưỡng dừng lại động tác, đứng dậy muốn rời khỏi, "Anh thấy hôm nay không cần phải gượng ép, em mới trị liệu tâm lý, nhất định vẫn chưa thể tiếp nhận được tiếp xúc thân mật như vậy."

Lâm Nhược Kỳ chợt cảm động muốn rơi lệ. . . . . .

Lúc trước anh muốn cô nhưng chờ đến khi cô thực sự nguyện ý thì anh lại lo nghĩ cho cô.

Cô chủ động giơ tay kéo anh, "Không cần, em muốn tiếp tục."

Nụ hôn của cô rơi vào trên cằm anh thử thăm dò, theo hầu kết đường xuống dưới, liếm liếm, cắn cắn, có chút do dự hôn lồng ngực của anh . . . . . Cơ Liệt Thần giống như bị con mèo nhỏ trêu chọc làm cho không thể nhịn nổi, cả người căng cứng.

Hiện tại anh muốn điên cuồng đụng ngã cô, tiến vào cô, nâng lấy cô!

Nhưng anh sợ cô hoảng sợ.

Vì vậy chỉ có thể ở trong đầu lần lượt tự diễn quá trình kích tình đến trào máu, hai tay nắm ga giường, bắp thịt căng cứng, nhiệt độ tăng vọt, e rằng muốn phát nổ tung!

Không trông nom người đàn ông đau khổ như thế nào, ngược lại lúc này Lâm Nhược Kỳ dần dần nhập tâm.

Cô phát hiện, thân thể Cơ Liệt Thần thật xinh đẹp!

bắp thịt cân xứng, rắn chắc, cũng không to lớn, xinh đẹp trơn bóng, đường nét vừa phải, vòng eo bó sát, không có bất kỳ lông mọc trên thân thể, trên dưới tỷ lệ vừa vặn. . . . . .

"Thần, em có nói, vóc người của anh. . . . . Thật tốt hay không!"

Người đàn ông đen mặt, giương mắt, cắn răng nghiến lợi nói, "Rốt cuộc em có muốn tiếp tục hay không? !"

Dứt lời, thân thể càng căng cứng hơn.

Rõ ràng, Lâm Nhược Kỳ cũng cảm thấy thân thể của anh căng cứng.

Nhất thời, có một chút do dự. Thân thể này xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng xinh đẹp vẫn có chút đáng sợ, bởi vì thật sự rất căng cứng. Hơn nữa không biết tại sao, vừa rồi mới nâng lên bắp thịt của anh thì càng lúc càng căng cứng. . . . . .

Cho dù bị căng cứng được bao bọc dưới lớp da, cũng có thể cảm nhận được sức bộc phát rất đáng sợ!

Đột nhiên Lâm Nhược Kỳ có chút hối hận, bị một người đàn ông có thân thể khỏe mạnh như vậy ôm tiến vào, khẳng định rất đau chứ? Lúc trước cô làm sao chịu được?

Cô dừng lại động tác, có chút đáng thương ngửa đầu nhìn người đàn ông, dùng ánh mắt truyền đạt: có thể không làm hay không?

Cơ Liệt Thần gần như bị cô làm phát điên rồi!

Chương 89: (Ăn sắc, tính thú) + (Ngoại truyện đặc biệt)

Nằm yên hít thở sâu nhiều lần, mới giơ tay lên cố gắng dùng hơi sức không bóp vỡ xương cổ tay cô, cầm lấy cổ tay cô, đẩy ngã cô!

Lâm Nhược Kỳ hoảng sợ, theo bản năng muốn chạy trốn!

Nhưng không dằn nổi lập tức bị kéo vào trong ngực, ngay sau đó nụ hôn dày đặc, mắt, lông mi, trán, đôi môi, bên gáy, xương đòn, ngực, vòng eo. . . . . Một chỗ cũng không bỏ qua!

Hôn đến nổi cô không mở mắt được để bày tỏ từ chối, không mở miệng được để nói không muốn, uốn éo không được, vòng eo giãy giụa chạy trốn. . . . . .

Hôn môi không chú ý đến chỗ khác, bỏ quên mất ngón tay linh hoạt và bàn tay ấm áp. Chút nhẹ, chút nặng xoa nắn vuốt ve làm cho cô cảm giác mình giống như một con búp bê vải mềm nhũn, làm cho đối phương thương tiếc nhưng không thể chờ đợi, có lúc còn mang theo một chút tính trẻ con thô bạo đối đãi, nhưng sức lực lại vừa đúng. . . . . .

Da thịt toàn thân cũng bị Cơ Liệt Thần làm cho tê dại, Lâm Nhược Kỳ thật sự không biết bây giờ mình ở trong trạng thái nào, hai cánh tay cũng không biết ôm cổ của người đàn ông từ lúc nào. . . . . .

Cơ Liệt Thần hôn cô, dụ dỗ: "Em cũng hôn anh một chút?"

Cô liền mơ mơ màng màng tiến hôn anh.

Anh cảm thấy còn chưa đủ, còn nói: "Hôn nhiều một chút."

Cô hôn thêm một chút, bên trái một chút, bên phải một chút, mổ mổ đôi môi, liếm liếm tai bên. . . . . Hôn hôn, chẳng biết tại sao quấn lấy đầu lưỡi của anh, sau đó từ ngọt ngào càng trở nên nóng bỏng, thiêu đốt miệng đắng lưỡi khô, ngực nóng lên. . . . . .

Cơ Liệt Thần một tay nâng bắp đùi của cô, nâng cao eo của cô, để cho bắp

chân mềm mại của cô móc bên hông của anh, hai người dán vào một nơi vô cùng chặt chẽ, kết hợp như thế giống như trời sinh một thể.

Anh nằm ở tai bên tai khẽ nói: "Nhược Kỳ, anh càng lúc càng yêu em, làm thế nào. . . . . ."

Hốc mắt Lâm Nhược Kỳ có chút ươn ướt, giơ tay lên ôm chặt lấy anh, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Em cũng vậy. . . . . ."

Thật ra, cô muốn nói một câu khác.

Có thể nhớ lại anh thật tốt, một nửa kia. . . . . .

Rốt cuộc, Lâm Nhược Kỳ đã hiểu chuyện như vậy vốn không cần ép buộc hoặc cố ý thăm dò, tình cảm tới, tự nhiên sẽ tới.

Không phải chỉ có đàn ông mới háo sắc, tình cảm đến, cảm thấy, thật ra em cũng muốn anh . . . . . .

Trải qua một lần vận động niềm vui tràn trề, trăng đã lên đỉnh đầu.

Cô co rúc ở trên giường xụi lơ như bùn, hai má đỏ thắm lan tràn tới lông mi không mở ra được và mồ hôi thấm qua bên tóc mai, thể lực và tinh thần đều tiêu hao đến gần như mệt lả.

Cơ Liệt Thần bọc một bộ đồ ngủ đơn bạc, xuống giường, đi vào phòng bếp, trong tủ lạnh tìm một chút sữa tươi và bánh ngọt, hâm nóng sau đó bưng tới bên giường.

"Ngồi dậy ăn một chút."

"Không cần." Đang thèm ngủ Lâm Nhược Kỳ trực tiếp từ chối, lười biếng lầm bầm làm anh mỉm cười.

Anh ôm cô dậy, đem khuỷu tay móc lên cổ anh, không tới mười giây liền vô lực rũ xuống, đỡ chặt eo của cô, để cho cô trần trụi dựa vào lồng ngực mình, điều chỉnh cho cô ngồi thật thoải mái ở trong lòng anh, tất cả động tác tự nhiên thuần thục, sau đó anh bưng ly lên.

Trên tay của anh, đút sữa tươi vào cái miệng nhỏ của cô, sau đó bị anh cắn nửa miếng bánh ngọt đưa tới bờ môi cô.

Đầu của Lâm Nhược Kỳ gối lên hõm vai anh, trượt ra khuỷu tay của anh, ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt trong suốt nhìn anh, "Em cũng đút cho anh ăn có được không?"

Bên môi nâng lên một nụ cười mỏi mắt mong chờ, Cơ Liệt Thần đưa bánh ngọt cầm trong tay cho cô.

Cô không nhận lấy, cũng cúi đầu cắn một cái, chợt đẩy anh ngã, nhét đầy trong miệng nhắm môi của anh ấn thẳng xuống!

Anh cuống quít tránh né, nhưng một tay cầm sữa tươi, một tay cầm bánh ngọt, mặc kệ đầu lắc như thế nào, căn bản không chống đỡ được cô đuổi theo sát người, cằm và lổ tai cũng bị bánh ngọt và sữa tươi dính đầy, mắt thấy môi mỏng sẽ khó giữ được, dưới tình thế cấp bách thân thể anh tà tà nằm xuống, môi liền mút chặt cánh môi trước mắt.

Trong bụng mỉm cười, cô gái nhỏ này ngay cả yêu cũng như vậy, mới vừa chuyển biến tốt một chút, tính tình giống như đứa bé.

Vì vậy, răng môi thoáng dùng sức, cảnh cáo cô đừng hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Bị cử động của anh chọc giận đến quanh thân tê dại, trong tiếng cười đùa cô thở nhẹ ra một tiếng, cầm cái ly trong tay anh uống một hơi cạn sạch sữa tươi.

Nhưng bản thân cô đốt lửa trước, Cơ Liệt Thần há có thể dễ dàng bỏ qua cho cô sao?

Lần nữa nhẹ nhàng mút cắn làm cho cô gái nhỏ mê người rên rỉ. . . . . .

Cô không thể không dừng lại tất cả động tác, trong tiếng cười nũng nịu đầu hàng, "Được rồi, được rồi, em không làm khó anh."

Anh cười ha ha, đặt xuống điểm tâm, sau đó ôm chặt cô vào trong ngực.

Bị lăn qua lăn lại như vậy, Lâm Nhược Kỳ đã hết buồn ngủ, xoay người, ôm ngược lại anh hít sâu. Một tay anh vuốt ve lưng của cô, nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve, chậm rãi trượt đến sống lưng, đầu vai, lòng ngón tay vuốt đến chỗ không trơn mềm như ngày thường mà da thịt lồi lõm, anh ngạc nhiên,

đẩy cô ra nhìn đầu vai. . . . . .

Là dấu ấn "Liệt Diễm". Không đúng, nói chính xác dấu ấn đã không tồn tại, là da trải qua chữa trị lưu lại vết sẹo.

Anh sâu kín hỏi, "Nơi này. . . . . Còn đau không?"

Cô cúi đầu, nhìn đầu vai của mình một chút, lại ngước mắt tò mò hỏi, "Cái này là cái gì? Em nhớ lúc ở bên bờ biển tỉnh lại thì chỗ này bị thúi hư, nghe Ông lão họ Ân nói, chắc là bị vật có chút bén nhọn chà mài nát . . . . . Thật ra cũng không chỉ có một chỗ, lúc ấy còn có rất nhiều chỗ bị sát thương, nhưng chỉ chỗ này bị thương tương đối nghiêm trọng."

Con mắt đạm ảm, anh nhẹ giọng nói, "Thật xin lỗi. . . . . ."

"Tại sao phải nói xin lỗi?"

Anh hối tiếc đáp, "Bởi vì, anh không kéo em, để cho em rơi vào vách đá. . . . . ."

Trong đầu Lâm Nhược Kỳ hiện ra hình ảnh quen thuộc, ở trên vách núi cheo leo, gương mặt đẹp trai của Cơ Liệt Thần gần như vặn vẹo, còn có âm thanh của anh lớn tiếng kêu lên. . . . . .

Hốc mắt đỏ lên, lắc đầu một cái, "Anh đã rất nhiều lần nói xin lỗi, em không muốn nghe nữa." Nếu người hy sinh là anh, cô nghĩ mình cũng làm như anh, cảm thấy đau lòng tự trách không thôi.

Thấy lỗ mũi, hốc mắt cô đều đỏ đỏ, anh trìu mến khẽ hôn lên cô một cái, "Được, không nói xin lỗi. Chúng ta nói chuyện khác. . . . . ."

Cô gật đầu, lại hỏi, "Vậy anh nói cho em biết, rốt cuộc cái này là cái gì?"

Lâm Nhược Kỳ chỉ chỉ đầu vai của mình.

Cơ Liệt Thần thở dài một tiếng, trả lời, "Đó là dấu ấn Liệt Diễm."

"Liệt Diễm?" Hai mắt tỏa sáng, trước mắt dường như xẹt qua vài hình ảnh.

"Ừ" Anh khẽ gật đầu, "Đó là một tính hệ thống định vị vệ tinh truy tung toàn cầu, có kết hợp thiết bị Nano điện tử, nói cách khác có thể xác định vị trí của

em, giúp anh tìm tung tích của em với tốc độ nhanh nhất."

"Lợi hại như vậy? !" Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên, đột nhiên bừng tỉnh, "Vậy anh thông qua cái đó tìm được em sao?"

"Cũng không hẳn là vậy" Anh giương mắt nhìn vào trong ánh mắt cô tìm kiếm, "Thành thật mà nói, tìm được em, anh thật sự hao tốn không ít thời gian, bởi vì dấu ấn Liệt Diễm bị phá hỏng, ở cuối nguồn sông nhỏ gần U Linh cốc anh tìm được Nano điện tử truy tung, anh lo lắng em bị rơi vào trong biển rộng, vừa ngầm hỏi người vớt gần cả con sông, vừa truy tung đến cuối nguồn sông nhỏ và chỗ giao nhau với biển khơi, sau đó trên một bờ biển anh phát hiện một đầu mối. . . . . ."

"Tìm được manh mối này, lại làm cho anh càng thêm lo lắng an nguy của em, bởi vì phát hiện nó bên bờ biển, cho nên anh lo lắng có phải em vùi thân biển rộng hay không. . . . . Khi đó, anh không còn hy vọng, không chỉ một lần nghĩ tới buông tha, nghĩ tới đến đi cùng em lại thôi. Anh không phải Thánh Nhân, hi vọng tìm kiếm mong manh như vậy so với 18 loại hình phạt còn tàn khốc hơn, hơn nữa theo hoàn cảnh của em ngày đó, xem như tìm được em rồi, anh cũng nghĩ tới kết cục có thể không quá hy vọng. Rất nhiều đêm thao thức anh đều nghĩ, thôi vậy, không bằng thôi, cứ như vậy đi, giống như lúc em rơi xuống biển đã nói, hoàn toàn quên em, bắt đầu lại một lần nữa. . . . . ."

"Nhưng anh không làm được, anh biết rõ anh nhất định không làm được, từ đầu đến cuối anh không quên được. Tên của em, ba chữ Lâm Nhược Kỳ này giống bị người dùng đao khắc ở ngực anh, không thể nào bôi xóa được. Bởi vì, một khi nghĩ đến ngộ nhỡ em còn sống, em đang chờ anh, không biết em sống ở một chỗ nào đó, cuộc sống có tốt không, một mình cô đơn biết làm gì. . . . . ."

Lời nói đến một nửa, Cơ Liệt Thần khẽ dừng lại, anh nhớ đến tình hình lúc đó.

Khi anh tìm thấy Nano điện tử truy tung nhưng không thấy bóng dáng của Lâm Nhược Kỳ thì gần như muốn nản lòng thoái chí, tan thành tro bụi.

Nếu không phải còn giữ vững lòng tin, ôm hy vọng xa vời đến chỗ giao giữa biển, trên bờ cát phát hiện một thanh gỗ mục, trên thanh gỗ mục móc ngọc bội hình phượng của cô, thiếu chút nữa anh cho rằng cô chết thật. . . . . .

Khối ngọc bội hình phượng kia anh tìm người giúp cô hàn ghép lại thật tốt, để cho cô đeo ở trên người. Ngọc có thể nuôi người, mà đồng thời người có thể nuôi ngọc, mặc dù ngọc bội vẫn có một khe hở nhưng mang đã lâu, ngọc bội sẽ tự động chữa trị.

Chính là khối ngọc bội kia làm cho anh dấy lên hi vọng một lần nữa, men theo đường ven biển tìm đến Thôn trang họ Lý, cả một ngày đêm anh không ăn không uống tìm ba ngày ba đêm, mệt mỏi và đói bụng, rốt cuộc ngất xỉu ở Thôn trang họ Lý.

Trùng hợp lúc này, Lâm Nhược Kỳ mất trí nhớ đã cứu anh . . . . . .

Anh không khỏi không cảm khái, có lẽ anh và cô, thật sự là ông trời đã sắp đặt.

Nghĩ đến đây, Cơ Liệt Thần đứng dậy đi tới bên bàn trang điểm, từ trong ngăn kéo lấy ra một túi gấm màu đỏ, sau khi mở lấy ra ngọc bội hình phượng, "Chính là ngọc bội từ nhỏ em đã đeo trên người."

Tâm trí của Lâm Nhược Kỳ vẫn còn đắm chìm trong lời bộc lộ của Cơ Liệt Thần, tóc ngắn mong manh, khuôn mặt ướt đẫm như hoa lê trong mưa, không làm sao ngừng được. Nghe Cơ Liệt Thần nhắc tới ngọc bội, lúc này cô mới cuống quít xoa xoa nước mắt trên mặt, ngồi thẳng người nhận lấy.

"Đây là của em?"

"Ừ, " Cơ Liệt Thần gật đầu một cái, "Vật này có liên quan đến thân thế của em."

"Thân thế của em?" Lâm Nhược Kỳ mờ mịt ngước mắt, nhìn vào ánh mắt của Cơ Liệt Thần, "Đây là ý gì?"

Đáy mắt thoáng qua hàng trăm loại màu sắc, anh nói, "Thật ra anh cũng không biết, về thân thế của em anh còn đang điều tra."

Anh nói như vậy, ngược lại càng gợi lên sự tò mò của cô, "Nói như vậy em là đứa trẻ mồ côi sao?"

Anh khó khăn mở miệng, ". . . . . Xem như thế đi, cũng chưa chắc như vậy."

Cô mấp máy môi, cúi đầu không nói lời nào. Trong lòng buồn bực, một hồi lâu rốt cuộc nói, "Em cho rằng mình rất xui xẻo, sẩy thai, mất trí nhớ cái gì cũng trải qua rồi, thì ra còn là một đứa trẻ mồ côi. . . . . ."

"Đứa ngốc, không cho em nói mình như vậy" Cơ Liệt Thần trìu mến xoa xoa tóc của cô, làm cho mái tóc cô đang rối tung càng thêm lộn xộn, giọng nói rất cưng chìu nói, "Không phải bây giờ em có anh sao, sau này còn có con cái của chúng ta, như vậy em có gia đình, còn lo lắng cái gì."

Dứt lời, hơi ngừng lại, "Nếu em vẫn suy nghĩ muốn biết thân thế của mình, anh sẽ tiếp tục giúp em điều tra ra."

Cô ngẩng đầu, "Anh làm sao điều tra?"

"Bảo Heber, Diêm Hạo và Tuyết Phù điều tra, anh nghĩ cách đáp án không xa."

Lâm Nhược Kỳ càng bối rối hơn, "Heber. . . . . Hạo và Tuyết. . . . . Anh nói là ai?"

Cô liên tiếp đưa vấn đề, khiến cho Cơ Liệt Thần buồn cười không thôi. Vẻ mặt thoải mái, chỏi người lên, môi mỏng hạ xuống ngậm lấy vành tai của cô, "Nhóc à, vấn đề của em quá nhiều. Hay là để sau này từ từ nói cho em biết thôi. . . . . ."

Nói xong, môi mỏng lại hôn lên hai cánh môi cô.

Đại não Lâm Nhược Kỳ còn dừng lại ở vấn đề "Thân thế", vừa tránh né anh đeo bám, vừa buồn buồn lầm bầm, "Thân thế cũng không biết, nói cách khác em không biết sinh nhật của mình sao? Vậy. . . . . Chẳng phải ngay cả bánh ngọt cũng không thể ăn rồi? Đúng rồi, Thần, em bao nhiêu tuổi?"

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần rất đen mặt chống trán.

"19 tuổi!" Môi mỏng treo ở môi cô cách nhau một đường, cắn răng nghiến lợi nói: "Lâm Nhược Kỳ, chồng của em đang thân thiết với em, em có thể chuyên tâm một chút không?"

Ông xã đang cầu hoan với cô, cô vẫn còn nghĩ đến chuyện chưa từng ăn bánh sinh nhật.

"Ah? Em mới mười chín tuổi sao?" Cô rất mơ hồ, hoảng sợ quay đầu lại, phát hiện ánh mắt của người đàn ông đang lóe lên ngọn lửa.

Lúc này mới ý thức được anh đang làm gì. . . . . .

Toàn thân anh, mỗi một tấc da cũng vô cùng nóng sốt, sức lực vô cùng mạnh mẽ đang đè nén, chỉ cần có thêm một chút xúc động ngọn lửa sẽ bộc phát mãnh liệt.

Nhất thời, kinh hãi, "Này, anh chờ một chút, không phải mới vừa đã. . . . . ."

Anh một hớp ngậm cánh môi của cô, làm cho cô ấp úng nói không rõ ràng.

"Em nên biết, anh đã nhịn hơn bốn tháng rồi" Anh phiền não lo lắng chen vào giữa hai chân cô, thân thể to lớn đè ép cô, "Anh không muốn lãng phí thời gian nói chuyện phiếm với bà xã, anh muốn làm một chút chuyện có ý nghĩa."

Cô trừng mắt nhìn, cong môi nói, "Em cảm thấy nói chuyện phiếm còn có ý nghĩa hơn. . . . . ."

Anh nheo mắt nhìn cô, hỏi, "Lâm Nhược Kỳ, em cố ý có đúng không? Biết rất rõ anh rất muốn, còn cố ý kích thích anh."

"Em không muốn kích thích anh."

"Em có."

"Em không có."

Anh thừa dịp cô không chú ý, đang chuyên chú cãi vả với anh, trầm hông tiến vào, Lâm Nhược Kỳ kêu lên, anh đã thành công chiếm cứ trận địa.

Anh khẽ cười trêu chọc nói: "Không quan tâm em có hay không có, hiện tại anh muốn!"

Tiếp theo, liền bắt đầu tiến công mãnh liệt, thân thể hai người dưới ánh trăng bập bềnh dong ruỗi, gắt gao dây dưa trầm luân. . . . . .

Đêm này, bọn họ không hề rời khỏi gian phòng, tiêu hao tâm lực kết hợp với nhau lần nữa, dường như để cho trong lòng hai người cũng sinh ra sợ hãi, lo

lắng khoảnh khắc tốt đẹp sẽ ngắn ngủi hay không, vì vậy vô cùng triền miên lưu luyến.

***

Lúc xế chiều, hai người trẻ tuổi đã trải qua vui sướng.

Có một ngày vào buổi trưa, đang mơ màng ngủ Lâm Nhược Kỳ chợt nghe trên lầu, bên ngoài phòng lợp tôn có tiếng động ầm ầm!

Trong nháy mắt cô gần như thức tỉnh!

Phản ứng đầu tiên, chẳng lẽ kẻ nguy hiểm mà Cơ Liệt Thần nói đã tìm tới? !

Nhảy lên, lại phát hiện Cơ Liệt Thần không có ở trong phòng, cô kinh hoảng chân trần, mặc đồ ngủ đơn bạc vọt ra khỏi phòng, sau đó kinh ngạc nhìn thấy, đứng ở ngoài phòng không phải ai khác, chính là Cơ Liệt Thần.

Cơ Liệt Thần thấy cô chân trần chạy đến, sửng sốt một chút, nói xin lỗi, "Đánh thức em sao?"

Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên nhìn anh, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Mới vừa rồi là tiếng động gì vậy?"

Cơ Liệt Thần cười cười, lại giơ lên đồ vật trong tay, là một túi giấy, anh cẩn thận mở ra gắn vào trong hộp bánh sinh nhật trong suốt.

Bánh bông lan nướng, bơ trắng sữa, chocolate màu cà phê, cùng với phía trên gắn anh đào màu đỏ sẫm, dưới ánh sáng dìu dịu lóe lên rực rỡ. . . . . .

Cực đẹp! Làm cho người ta thật muốn ăn một miếng!

"Bánh sinh nhật này. . . . . Không biết có thích khẩu vị của em không . . . . . ." Cơ Liệt Thần nói, có chút do dự và không dám chắc.

Lâm Nhược Kỳ giơ tay lên che miệng lại, chợt nói không ra lời. . . . . .

"Mặc dù không biết ngày sinh của em, nhưng anh vẫn muốn nói với em một tiếng. . . . . Sinh nhật vui vẻ." Cơ Liệt Thần nói tiếp, gió biển thổi phất qua áo và sợi tóc của anh, ánh mắt anh nghiêm túc cố chấp, dưới ánh mặt trời càng lộ ra vẻ đẹp trai, "Sau này muốn cái gì, anh đều sẽ tìm cho em."

Lâm Nhược Kỳ từ bên trong căn phòng lợp tôn chạy ra, chân trần giẫm trên bùn đất bẩn thỉu ở ngoài phòng, nhào thẳng vào trong ngực Cơ Liệt Thần. . . . . .

Vốn không nắm chặt bánh ngọt tinh xảo, bị cô va chạm, rơi trên mặt đất. . . . . .

"Bánh ngọt rơi vỡ rồi, làm thế nào. . . . . ." Anh ảo não nói.

"Không có chuyện gì, còn có thể ăn." Cô nói, nhắm mắt lại ôm thật chặt hông của anh.

Cơ Liệt Thần dịu dàng ôm lấy cô, không để cho cô giẫm trên bùn đất bẩn thỉu, cúi đầu muốn hôn lên tóc cô. . . . . hai chân Lâm Nhược Kỳ giẫm lên đầu giày da của anh, nhón chân lên, chủ động tiếp nhận bờ môi của anh . . . . . .

Hôn, ngọn lửa trên thân người đàn ông bị cô khơi lên, "Bà xã, làm thế nào, hiện tại anh không muốn ăn bánh ngọt, muốn ăn em. . . . . ."

". . . . . Được, ăn người trước, ăn bánh ngọt sau." Cô lẩm bẩm đáp lại.

Tròng mắt đen xinh đẹp của Cơ Liệt Thần sáng lên, nắm eo của cô, cúi người xuống ôm ngang cô, đi vào trong phòng lợp tôn, vừa cúi đầu rất hứng thú trêu nói, "Bà xã, em càng lúc càng không ngoan, còn học cách đùa giỡn ông xã của mình."

"Em không đùa giỡn anh, chẳng lẽ đi đùa giỡn với đàn ông khác? Hơn nữa, em nào có. . . . . ." Lời còn chưa dứt, bị anh cắn một cái ở môi.

Anh cười xấu xa, "Lại còn muốn đi đùa giỡn với đàn ông khác? Lá gan là càng ngày càng lớn, xem ra anh phải dạy dỗ em thật tốt!"

Vì vậy, bế cô thẳng xuống tầng hầm dưới lòng đất, đi tới bên giường hai người.

Vừa đặt cô xuống, hơi thở Lâm Nhược Kỳ đã thở dốc, mà thân thể cao lớn của anh đè xuống

Kể từ khi hai người công khai, một lần nữa xác định cảm tình của nhau, Cơ

Liệt Thần khai thác tất cả thời gian thuận lợi để cầu hoan với cô, hơn nữa mỗi lần càng nhiều trò hơn, chọc cho Lâm Nhược Kỳ thở gấp không dứt.

Nghĩ lại, nín lâu như vậy, suy nghĩ lâu như vậy, nhẫn nại lâu như vậy, vật quý giá mất mà tìm được đang ở trước mắt, làm sao có thể nhịn được?

Cho nên, cũng khó trách mấy ngày nay, đối với phương diện kia Cơ Liệt Thần yêu cầu tương đối nhiều, hơn nữa mỗi lần không làm đủ vốn cũng không bỏ qua.

"Này, anh nhẹ một chút, đừng xé rách quần áo của em, anh biết ở chỗ này không mua được quần áo tốt . . . . . ."

"Vậy ý của em là. . . . . Mặc làm?"

"Không phải á..., em nói anh nhẹ một chút. . . . . ."

Lời còn chưa dứt, kiên nhẫn của người đàn ông đã bị mài đến không còn gì cả, căn bản không nói chuyện, đã ra tay "soạt" một tiếng xé nát quần ngủ của cô, hơn nữa thành thạo cởi đi quần lót của cô, hai người không chần chờ dán sát lại với nhau.

Nụ hôn tinh tế, dày đặc tự nhiên mà đến, ngón tay thon dài lạnh lẽo của anh, thuần thục ở trên người cô tuần tra tới lui, mỗi lần lơ đãng quét qua, làm cho thân thể cô không nhịn được khẽ run. Môi lưỡi hôn sâu dây dưa lẫn nhau, tiếng nước miếng ướt át đặc dính, khiến hơi thở lẫn nhau trở nên mập mờ . . . . . .

Cô sắp thở dốc, anh ngẩng đầu lên nhìn cô cười tà, dịu dàng thấp giọng hỏi, "Như thế nào, cảm giác tốt không?"

"Gà 16! Anh. . . . . rốt cuộc anh có muốn hay không? !"

Ngón tay của anh làm thân thể cô không giống như thuộc về mình nữa, cô không thể không vội vàng thúc giục.

"Bà xã, em không đợi kịp sao? Đừng nóng vội, anh sẽ tới ngay."

Lúc này Cơ Liệt Thần, nào còn bộ dáng cậu chủ kiêu ngạo thường ngày, hoàn toàn là yêu nghiệt chọc người. Khóe miệng không cần dùng sức cũng đã hiện lên nồng đậm phong tình hấp dẫn người, đuôi mày, mí mắt giương

thành đường cong xinh đẹp.

Điều này làm cho Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy mặt như đang say, hai gò má ửng hồng xinh đẹp.

Anh nhìn bộ dáng của cô, toàn thân cũng nóng lên, "Bà xã, gọi tên anh."

Giọng nói vốn réo rắt, mỗi khi vào lúc này lại càng phát từ tính và trầm thấp, giống như bị thôi miên, "Thần, a . . . . . ""

Nửa tiếng này từ trong chỗ sâu cổ họng phát ra, cùng với thân thể không ngừng run lên, trên mặt biểu lộ nửa khổ sở, nửa vui vẻ.

Anh bắt đầu không kịp đáp lại cô. Chiếc cằm xinh đẹp như bức tượng điêu khắc, một hớp liền ngậm vành tai trắng nõn của cô, sau đó nhanh chóng vận động kịch liệt.

"Ưmh. . . . . ."

Chữ không thành chữ, câu không thành câu. Chỉ có thể chuyển thành từng tiếng rên yêu kiều, tiết tấu rơi vào giữa răng môi, từ từ vang vọng trong phòng ngủ ấm áp như gió xuân.

Nửa giờ sau.

"Thần, đủ rồi, em đủ rồi. . . . . ."

Cô gái không còn hơi sức làm nũng, lại không thể đổi được thương tiếc tạm ngừng của người đàn ông, ngược lại càng khơi dậy thú tính nguyên thủy của người đàn ông.

Chữ "Rồi." vẫn chưa nói xong, liền bị ngăn lại thật sâu giữa răng môi lần nữa.

Lý trí hoàn toàn bị môi lưỡi linh hoạt mạnh mẽ cuốn đi, cho đến khi thân thể cô gái trải qua từng trận run rẩy kịch liệt, rốt cuộc vẻ mặt mê loạn.

Lúc này người đàn ông mới hơi chậm lại tốc độ công thành, trở nên hòa hoãn, "Bà xã, cái này không được? Làm thế nào, bây giờ anh mới bắt đầu đấy."

Thần trí vẫn chưa từ trong trạng thái cực độ vui vẻ phấn khởi phục hồi lại, bên tai mông lung nghe được câu nói kia, trong đầu thoáng qua quẫn bách và hoảng sợ.

Nhưng thân thể và đại não phản ứng ngược lại. . . . . .

Giống như bị nghiện, đã không kịp chờ đợi một lần nữa trở nên hưng phấn.

Vì vậy, cuồng nhiệt lại một lần nữa bắt đầu. . . . . .

Lại qua nửa giờ, cả người Lâm Nhược Kỳ đã đầy mồ hôi hoàn toàn không có hơi sức, thân thể mềm nhũn nằm phục ở trước ngực Cơ Liệt Thần.

Người đàn ông giữ chặt hông của cô, tục tục động tác trên người cô, càng tiếp tục không ngừng đòi lấy ngọt ngào và vui vẻ, không cho phép cô có phút giây thở dốc.

Cúi đầu uy hiếp "Không cho ngủ mất, có nghe không? ! Không phải em nói ăn người trước, ăn bánh ngọt sau sao!"

Lâm Nhược Kỳ liên tục xua tay và động tác lắc đầu, không còn hơi sức nói, "Không cần, em đã ăn đủ rồi. . . . . ."

"Không cho, anh còn chưa ăn no!"

Giọng nói người đàn ông thật thấp cười khẽ mang theo dịu dàng, nhưng trong lòng Lâm Nhược Kỳ không nhịn được kêu khổ không dứt. . . . . .

"Rốt cuộc còn bao lâu nữa. . . . . ."

"Tới ngay, đợi thêm một lát. . . . . ."

. . . . . .

Lại sau nửa giờ.

Bóng tối dần buông xuống.

Hai người triền miên chiến đấu, từ trên giường, trằn trọc đến ghế sa lon ngoài phòng ngủ, lại từ trên ghế sa lon trằn trọc đến trên thảm trải sàn. . . . . .

Trong phòng đèn chân không bị Cơ Liệt Thần mở lên, phòng khách vốn không lớn được chiếu rọi sáng sủa.

Nhất là thân thể của cô gái dưới người càng thêm rõ ràng.

"Bà xã, anh phải nói thật với em."

Cả người Lâm Nhược Kỳ đã không còn chút hơi sức, muốn nói cũng không nổi, cô giương mí mắt, trừng mắt nhìn về phía Cơ Liệt Thần.

Anh cười trêu nói, "Thật ra, trên người thêm chút một thịt, làm cho thân thể em nhìn đẹp hơn."

Dứt lời, liền chui vào trước ngực của cô. Lâm Nhược Kỳ tức giận cũng nhịn không được nữa cất tiếng gào thét "Cơ Liệt Thần, rốt cuộc anh xong chưa? !"

"Tới ngay, đợi thêm lát nữa. . . . . ."

"Anh đã nói nhiều lần đợi lát nữa, đợi thêm một lát nữa rồi ! Trời đã tối rồi, đừng nói bánh ngọt, ngay cả cơm trưa em cũng chưa ăn nữa!"

"Không sao, một chút nữa ăn cả cơm tối và cơm trưa. . . . . ."

"Anh. . . . . Ưmh ưmh ưmh. . . . . ."

Người đàn ông cắn một cái ở trên môi của cô, càng thêm điên cuồng phóng túng.

Mà rốt cuộc Lâm Nhược Kỳ trong run rẩy kịch liệt, hoàn toàn hôn mê. . . . . .

Tình chàng ý thiếp như vậy, ân ân ái ái, ngọt ngọt ngào ngào, thật sự rất làm cho người ta triền miên, lại làm cho người ta rất đắm chìm.

Không có phiền não, không có đau buồn, không có ai quấy rầy, mặc dù cuộc sống túng quẫn, nhưng vẫn là cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua hết sức thoải mái.

Cuộc sống như thế luôn làm cho người ta lưu luyến, luôn làm cho người ta vui vẻ đến quên cả trời đất nhưng thỉnh thoảng sẽ làm cho người ta sinh ra cảm giác nghi ngờ, những ngày sống yên ổn sẽ có nguy hiểm đang đến.

Tính từ lúc Ông lão họ Ân điều trị thôi miên cho Lâm Nhược Kỳ đã qua hơn nửa tháng, theo kế hoạch mỗi tuần làm một lần, nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy vẫn chưa thấy bóng dáng của Ông lão, hai người trẻ tuổi cũng không khỏi lo lắng.

Lúc hai người bọn họ bàn bạc, có nên để Cơ Liệt Thần lặng lẽ trở về Thôn trang họ Lý một chuyến hay không, xem một chút có chuyện gì xảy ra thì chuyện không nghĩ tới liền xảy ra.

Sáng sớm nay là một ngày nắng ấm, vẫn như thường ngày, Lâm Nhược Kỳ đi lên đồi núi nhỏ gần phòng lợp tôn hái cây thuốc, hái thuốc để điều chế thuốc nước trị thương, hiệu quả rất tốt.

Vì bảo đảm an toàn của cô, bình thường Cơ Liệt Thần đều đi cùng cô. Nhưng hôm nay cũng là trường hợp ngoại lệ, bởi vì đồi núi nhỏ cách phòng lợp tôn rất gần, lại không cao, đi hai ba phút đã đến. Lâm Nhược Kỳ cho rằng không có nguy hiểm nên không báo cho Cơ Liệt Thần, một mình đeo ba lô tiến về phía núi.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn cứ phát sinh!

***

Ngoại truyện đặc biệt cậu chủ Cơ ngụy trang một ngày

7: 00 AM

Lâm Nhược Kỳ rời giường; Cơ Liệt Thần ngủ nướng.

Lâm Nhược Kỳ tới gọi; kéo cô vào trong chăn đùa giỡn.

Lâm Nhược Kỳ phản kháng; một tên đàn ông ấm ức buông ra, buồn bã.

7: 20 AM

Lâm Nhược Kỳ vào phòng bếp làm điểm tâm; Cơ Liệt Thần ở bên ngoài phòng bếp ngắm nhìn.

Lâm Nhược Kỳ một tay đánh trứng, không cẩn thận đánh vỡ trứng, trứng rơi trên mặt đất, rồi quét dọn; Cơ Liệt Thần che miệng buồn cười, cảm thấy Lâm Nhược Kỳ ngốc đến thật đáng yêu. . . . .

7: 40 AM

Lâm Nhược Kỳ làm xong bữa ăn sáng, bắt đầu ăn điểm tâm; Cơ Liệt Thần nhìn trứng chiên trước mặt đã rơi vỡ hơn phân nửa, cau mày ăn.

8: 00 AM

Lâm Nhược Kỳ đi ra phía sân sau cho gà mẹ mới nuôi nhốt không lâu ăn, nhặt trứng, trồng dưa bở, làm thí nghiệm, thỉnh thoảng pha chế một số thuốc kích thích abc do Ông lão họ Ân dạy cho; Cơ Liệt Thần trốn vào trong phòng mở ra máy vi tính len lén cất giấu, bắt đầu kết nối trực tuyến với Heber và Diêm Hạo, sắp xếp kế hoạch báo thù.

Lâm Nhược Kỳ đột nhiên mở cửa xông vào, phát hiện máy vi tính của anh, yêu cầu cùng nhau chơi; Cơ Liệt Thần lập tức cắt kết nối chuyển thành màn hình ngụy trang, bị cô quát lớn không lo học.

11: 00 AM

Lâm Nhược Kỳ bắt đầu làm cơm trưa; Cơ Liệt Thần lại ở bên ngoài phòng bếp nhìn ngắm.

Lâm Nhược Kỳ giết gà lấy máu nhúng nước sôi nhổ lông, bắt đầu làm món ăn mình thích; Cơ Liệt Thần hài lòng nhìn cô, than thở không hổ là cô gái của mình, quả nhiên lòng dạ đủ độc ác, ngay cả động tác giết gà cũng là rất tiêu chuẩn, nghĩ đi nghĩ lại trước kia cô đã làm món "Gà lột da rút xương cay sặc", thật thẹn ướt mồ hôi. . . . . .

11: 40 AM

Lâm Nhược Kỳ làm xong bữa trưa, hai người bắt đầu ăn trưa, đột nhiên nhớ tới ống nước trong phòng bếp đã bị hư, nhờ trợ giúp; Cơ Liệt Thần cảm thấy dáng vẻ cô phiền não ngậm cái muỗng thật đáng yêu, híp mắt thưởng thức nửa ngày, quên mất chuyện cô giao sửa ống nước.

1: 00 PM

Lâm Nhược Kỳ ngủ trưa; Cơ Liệt Thần lên giường bắt đầu quấy rầy cô.

Nuôi con chó nhỏ chạy tới làm cản trở: Cơ Liệt Thần một chân đạp nó xuống

giường, bị Lâm Nhược Kỳ quát lớn.

Ngủ trưa bị quấy rầy, buồn ngủ biến mất, Lâm Nhược Kỳ dứt khoát vào toilet tắm; Cơ Liệt Thần đi theo đuôi, tiếp tục quấy rầy.

Lâm Nhược Kỳ bị dày vò đến sức cùng lực kiệt; Cơ Liệt Thần cố ý quấy rầy, được như ý.

2: 00 PM

Lâm Nhược Kỳ giặt quần áo làm việc nhà; Cơ Liệt Thần đi vào trong phòng bếp sửa ống nước, sửa nửa ngày không biết hư ở chỗ nào, dùng máy vi tính kết nối trực tuyến đường dài với quản gia Heber, tìm toàn bộ thợ sửa ống nước chuyên nghiệp nhất ở Nam Thành, dưới sự chỉ dẫn tầm xa phá hủy cả mặt tường chứa ống nước.

Cuối cùng vẫn không biết hư ở chỗ nào.

4: 00 PM

Bắt đầu trao đổi lao động tâm đắc.

Lâm Nhược Kỳ đắc ý biểu diễn gian phòng được mình quét dọn rực rỡ hẳn lên; Cơ Liệt Thần khích lệ, phần thưởng là một nụ hôn nóng bỏng.

Sau khi Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy tường trong phòng bếp lộn xộn lung tung, im lặng; Cơ Liệt Thần cực kỳ vô tội nhìn Lâm Nhược Kỳ đen mặt, tuyên bố mình không phải là thợ chuyên nghiệp. . . . . .

(Ai cũng biết, anh chỉ chuyên nghiệp giết người và chế tạo vũ khí, chỉ không biết sửa ống nước. . . . . .)

Lâm Nhược Kỳ phê bình ông xã nói đây là kiến thức phổ thông, ngay cả Lý Đại Mập ở Thôn trang họ Lý cũng có thể sửa, tại sao ông xã của mình không thể sửa; Cơ Liệt Thần cảm thấy rất mất mặt, giận dữ, trở về phòng kết nối trực tuyến với Heber, muốn trừ lương một tháng!

5: 00 PM

Lâm Nhược Kỳ bắt đầu làm cơm tối, bởi vì phòng bếp bị hư, cô ở phòng ngoài nổi lửa nướng khoai lang và cá; Cơ Liệt Thần ở trong phòng bếp một

mình nghiên cứu sửa ống nước, thề nhất định phải thắng Lý Đại Mập ở Thôn trang họ Lý.

5: 40 PM

Lâm Nhược Kỳ làm xong cơm tối, thúc giục Cơ Liệt Thần cùng ăn; Cơ Liệt Thần nói không muốn ăn, tiếp tục nghiên cứu sửa ống nước.

6: 00 PM

Lâm Nhược Kỳ đưa cơm tới, dẩu môi chủ động hôn bày tỏ khen thưởng; Cơ Liệt Thần nắm lấy cơ hội hôn đủ vốn, tiết kiệm bữa ăn tối, quyết định giả vờ bộ dạng sửa ống nước một lát. . . . . .

7: 00 PM

Hai người đi đến bờ biển tản bộ.

Lâm Nhược Kỳ đứng ở trên bờ cát nhặt vỏ ốc, đang cầm một đôi vỏ ốc, con mắt lóe sáng, nhón chân lên cho Cơ Liệt Thần nhìn, hỏi có đáng tiền hay không; Cơ Liệt Thần rất nghiêm túc nhìn một lát, thật ra căn bản không đang nhìn vỏ ốc mà đang nhìn Lâm Nhược Kỳ, cảm thấy cô thật đáng yêu, hôn một chút, nói rất đáng tiền.

9: 00 PM

Lâm Nhược Kỳ xem ti vi, tiếp tục theo dõi bộ phim ‘Thời hoàng kim’; Cơ Liệt Thần xem cùng cô, thuận đường ăn một chút đậu hũ.

Lâm Nhược Kỳ khen một nam diễn viên đóng vai phụ rất đẹp trai; Cơ Liệt Thần tỏ vẻ khinh thường, bị Lâm Nhược Kỳ khiển trách nói không khiêm tốn.

Trong phim truyền hình, nữ chính bị treo, Lâm Nhược Kỳ rơi lệ; Cơ Liệt Thần an ủi, tiếp tục ăn đậu hũ.

10: 30 PM

Lâm Nhược Kỳ tắm; Cơ Liệt Thần cố gắng cùng nhau tắm, bị chận ngoài cửa.

Đến phiên một tên đàn ông đi tắm, giả vờ trượt chân ở toilet, Lâm Nhược Kỳ không thể làm gì khác hơn là giúp một tay, Cơ Liệt Thần lấy cớ người bị ướt, cuối cùng Lâm Nhược Kỳ không thể không tắm lại một lần nữa với anh.

Trong lúc tắm, con chó nhỏ muốn đi vào tắm, bị Cơ Liệt Thần đá ra ngoài cửa.

Lâm Nhược Kỳ quát lớn, ôm con chó nhỏ trở về tắm, ngược lại đá Cơ Liệt Thần ra ngoài cửa.

11: 00 PM

Thừa dịp con chó nhỏ giủ lông, ôm Lâm Nhược Kỳ, dùng khăn tắm bọc cô ôm đến trên giường.

Cầu hoan, bị cự.

Hôn một chút, tiếp tục cầu hoan, thành công.

1: 00 PM

Lâm Nhược Kỳ vô cùng mệt mỏi đã ngủ, Cơ Liệt Thần đứng dậy kết nối video trực tuyến tầm xa với Diêm Hạo và các thành viên Liệt Diễm, sắp xếp các nhiệm vụ bí mật.

Đánh nhanh thắng nhanh.

2: 00 PM

Kết thúc công việc trở về phòng ngủ.

Nằm lại trên giường, bám lấy tay đưa mắt nhìn gương mặt trắng hồng của Lâm Nhược Kỳ, yêu thích khó tự kiềm chế xúc động, hôn cô .

Chương 90: Lại mang thai đứa bé

Nửa tháng trước.

Lư Đăng Bảo số 1.

Người đàn ông mặc tây trang màu đen, nghiêm trang đi về phía phòng đọc sách ở lầu ba. Tóc của anh ta rất dài, rũ xuống thật thấp che kín một bên gương mặt, lúc đi có gió nhẹ lay động sợi tóc, một vết sẹo đao dữ tợn lộ ra.

Hoắc Diệm đi tới trước phòng đọc sách, cung kính gõ ba tiếng, sau đó cúi đầu kính sợ nói, "Cậu chủ Lãnh!"

"Vào đi!" Giọng nam trầm ổn có lực xuyên qua cửa chính, bình tĩnh truyền đến, giọng nói đông lạnh nghiêm túc, không cho phép người ta buông lỏng.

"Vâng!" Hoắc Diệm đưa tay đẩy cửa phòng đi vào.

Phòng đọc sách đã dựa theo tính cách của Cậu chủ Lãnh, lần thứ hai được thiết kế lại, so với phong cách cung đình xa hoa lúc trước, hiện nay phong cách của Cậu chủ Lãnh cứng rắn lạnh lẽo hơn, đường nét lưu loát, làm cho người ta nín thở, không dám khinh nhờn.

Hoắc Diệm khẽ ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy trên cái ghế xoay bằng gỗ thật to quay lưng đối diện với mình, Lãnh Như Phong ngồi ngay thẳng đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Hơn bốn tháng rồi, toàn bộ hơn bốn tháng, mỗi lần đến phòng đọc sách nhìn thấy cảnh này. . . . . .

Không biết hôm nay anh ta mang tới tin tức, có thể làm tâm trạng Cậu chủ Lãnh tốt một chút hay không?

"Nói!" Từ trên ghế to truyền đến một chữ rất đơn giản.

Hoắc Diệm thu lại suy nghĩ, vội vàng cúi đầu bắt đầu báo cáo, "Cậu chủ Lãnh, đã tìm được vị trí Lâm tiểu thư rồi. Cô ấy còn sống, chẳng qua, dường như cô ấy mất trí nhớ, hơn nữa tạm thời chúng tôi chỉ có thể tra ra được địa chỉ hiện tại cô ấy đang ở."

"Hơn nữa," Hoắc Diệm hơi ngừng lại, lại cau mày, "Chúng tôi còn phát hiện một người đàn ông dáng dấp rất giống Cơ Liệt Thần."

Nghe vậy, Lãnh Như Phong đột nhiên xoay cái ghế đối mặt với Hoắc Diệm, thoáng nhìn trên gương mặt tao nhã lạnh lùng, đôi tròng mắt của anh ta không gợn sóng, vẻ mặt của anh ta không nhìn ra chút xao động nào.

Trầm tư một lát, khạc ra hai chữ, "Địa chỉ!"

Hoắc Diệm khom người 90 độ, trả lời, "Thôn trang họ Lý ở phía Nam, cách Nam Thành khoảng 300 cây số."

"Hoắc Diệm!" Âm thanh vững vàng nhưng làm cho người ta cảm thấy trong giọng nói kích động.

Hoắc Diệm vẫn giữ tư thế khom người, không dám lỗ mãng, "Dạ, Cậu chủ Lãnh!"

"Lập tức phái người bí mật thi hành nhiệm vụ!" Lãnh Như Phong nhìn bầu trời xanh thẳm, rốt cuộc khóe môi tràn ra một chút ý cười, "Nhìn chừng cô ấy, nhớ kỹ không nên đập cỏ động rắn!"

"Dạ!"

. . . . . .

Mấy giờ trước.

"Cậu chủ Lãnh, điện thoại từ Thôn trang họ Lý gọi tới."

"Đưa cho tôi." Lãnh Như Phong cũng không ngẩng ra lệnh.

Nghe đối phương báo cáo xong, Lãnh Như Phong cúp điện thoại, rất nhanh ra lệnh thi hành.

Liên tục lục soát và giám thị gần nửa tháng, Lãnh Như Phong cảm thấy mệt mỏi vuốt sống mũi, nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi. . . . . .

Anh ta luôn luôn xem thường Cơ Liệt Thần, hôm nay anh ta ở trong Lư Đăng Bảo số 1, ngược lại có chút hâm mộ. Mấy thiết bị trong gia đình anh

thật sự rất cao cấp. Mà Cơ Liệt Thần hy sinh mình, chịu buông tha Lư Đăng Bảo số 1, chịu nhục giải tán "Liệt Diễm" hành động này, ngược lại anh ta có chút kính nể rồi.

Ít nhất, chính anh ta làm không được. . . . . .

Nhưng cô gái vốn nên thuộc về anh ta, lại bị Cơ Liệt Thần tìm được trước, hiện tại lại bị vụng trộm giấu đi, bọn họ cho rằng làm như vậy anh ta thật sự không tìm được bọn họ sao?

Lãnh Như Phong cười lạnh, chậm rãi mở mắt, ha ha. . . . . Chúng ta chờ xem!

Đứng dậy, bước nhanh ra khỏi Tòa thành, ngồi lên chiếc Rolls-Royce đã sớm chờ tại trước cửa, ra lệnh thủ hạ lái đến mục tiêu. . . . . .

Chờ đợi và kiềm chế là một chuyện rèn luyện tính nhẫn nại.

Nó làm cho khát vọng và kích động trong nháy mắt tăng lên cực hạn! Rốt cuộc đạt được dễ như trở bàn tay, trong lúc nôn nóng xem ra giống như chợt gần chợt xa, làm cho lòng người ta cực kỳ ngứa ngáy khó nhịn!

Rốt cuộc, rốt cuộc có thể nhìn thấy cô rồi. . . . . .

***

Lâm Nhược Kỳ tỉnh lại ở trong tiếng chim hót líu lo.

Gió nhẹ phất qua mặt, màn cửa sổ lay động, bên ngoài xuân ý dào dạt.

Giống như bức tranh ruộng lúa màu vàng từng mảng lớn trải rộng, ngoài cửa sổ đều là lúa và đồng, trong không khí cũng xen lẫn mùi thơm nhàn nhạt của thực vật đặc biệt. . . . . .

Mặc dù đỉnh nóc nhà thật cao có chút kỳ quái, nhưng tổng thể mà nói xem như là căn phòng nhỏ kết cấu bằng đá rất bình thường.

Đúng vậy! Không sai, nơi này không phải là căn phòng lợp tôn!

Lâm Nhược Kỳ chớp mắt mấy cái, cố gắng giơ tay lên dụi mắt, lại phát hiện đầu vừa động nhẹ liền bị cơn đau đớn khó có thể chịu được, vả lại đầu óc

choáng váng, thậm chí tầm mắt cũng bắt đầu mơ hồ, làm cho cô căn bản không cách nào nhúc nhích!

Nhưng, đoạn ngắn kí ức trong nháy mắt tất cả đều hiện lên trong đầu. . . . . .

Trong lòng hoảng hốt, cô muốn ngồi dậy, muốn lập tức trở về bên cạnh Cơ Liệt Thần!

Thở dốc một hơi, cô cố gắng ngồi dậy một lần nữa. . . . . .

"A. . . . . ." Đau quá!

Cố gắng giãy giụa thân thể lập tức bị người ở mép giường đè lại!

"Đừng động. Đầu của em đụng bị thương rất nghiêm trọng, cần nghỉ ngơi." Giọng nói của người đàn ông thật thấp, giống như đã từng nghe, thái độ trước sau vẫn lạnh lẽo cứng rắn.

Lâm Nhược Kỳ hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn về phía người bên giường, "Tại sao là anh? Lãnh Như Phong!"

Vẻ mặt của Lãnh Như Phong không chút thay đổi, ngược lại, càng có vẻ lãnh khốc và cứng rắn hơn.

Anh ta nheo mắt, con ngươi hơi lóe sáng, "Nghe nói em mất trí nhớ, tại sao lại nhớ tôi?"

Mặc dù anh ta biểu hiện bình tĩnh như vậy nhưng cô không biết trong lòng anh ta dậy sóng. . . . . .

Lúc mới biết cô bị mất trí nhớ, trong nháy mắt cảm giác tức giận mất mát quét qua đầu ngón tay tràn ngập toàn thân, giống như một cái động đen tối hút anh ta ngã vào vực sâu!

Mới vừa để cho cô nhớ lại một chút quá khứ, tại sao lại mất trí nhớ? Mọi thứ trải qua đều uổng phí hay sao? !

Nhưng bây giờ cô có thể gọi tên của mình, biết anh ta là Lãnh Như Phong, có phải đã nhớ tới điều gì hay không?

Trong lòng suy nghĩ lại, bác bỏ suy đoán này.

Không đúng, cô gọi anh ta là Lãnh Như Phong mà không phải gọi anh ta là anh Tiểu Phong, điều này nói rõ cô vẫn không nhớ chuyện lúc còn nhỏ.

Nghĩ đến đây, anh ta cau mày giương mắt.

Lâm Nhược Kỳ vẫn không nhìn anh ta, mí mắt cũng không giơ lên, khàn khàn nói: "Do anh ban tặng nên tôi đã mất trí nhớ. Cũng do anh ban tặng, tôi và Thần. . . . . ."

Cô nghẹn lại, muốn nói lại thôi.

Không thể để cho Lãnh Như Phong biết mình và Cơ Liệt Thần đi chung với nhau. . . . . Nếu anh ta đã tìm đến nơi này, nhất định cũng sẽ tìm đến Thần, trước hết ngăn chặn anh ta, nói không chừng để cho Thần tránh thoát một kiếp.

Lúc này Lâm Nhược Kỳ cũng không biết ở Nam Thành, nhà họ Cơ xảy ra biến cố, chẳng qua đơn giản nghĩ đến an toàn cho Cơ Liệt Thần, cô không ngờ phen suy tính này ngược lại giúp Cơ Liệt Thần một chuyện.

Lâm Nhược Kỳ nhìn sắc trời bên ngoài một chút, dường như đã gần đến chạng vạng tối. . . . . .

Đi ra lâu như vậy, không biết Cơ Liệt Thần có tìm cô khắp nơi hay không? Nếu để người của Lãnh Như Phong bắt gặp thì làm sao đây?

Nghĩ đến đây, cô vươn tay muốn chống đỡ người ngồi dậy, lại bị Lãnh Như Phong níu lại cổ tay.

"Tôi đã nói, bây giờ em vẫn không thể cử động."

Lâm Nhược Kỳ khó chịu khẽ hừ một tiếng, "Ai cần anh lo!"

Lãnh Như Phong đối cô không cần cũng không hề biểu hiện ra bất mãn gì, anh ta biết nguyên nhân cô tức giận, anh ta thở dài một hơi, ngồi ở bên giường cúi đầu xem xét kỹ lưỡng cô, nhỏ giọng nói, "Tiểu Đào, phải làm sao mới có thể làm cho em hiểu, tôi làm mọi chuyện cũng hoàn toàn vì em. . . . ."

Nghe tiếng "Tiểu Đào", khiến Lâm Nhược Kỳ hơi kinh ngạc, trong đầu đột

nhiên nhớ tới chuyện gì đó.

Anh ta giương mắt nhìn cô, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhưng tầm mắt quét qua nơi vết thương của cô, theo bản năng cầm tay của cô, quả đấm hơi siết lại.

Một giây kế tiếp, anh ta đột nhiên ôm chặt cô khẽ nói, "Rốt cuộc lại để cho tôi tìm được em rồi." Thân thể hơi run.

Tiểu Đào, mặc kệ em tin hay không tin, lần này tôi sẽ không buông tay nữa.

Lâm Nhược Kỳ bị cử động của Lãnh Như Phong làm giật mình, trợn to hai mắt không dám động, "Anh. . . . . ."

Nghẹn lời, không có cách nào phản ứng, suy nghĩ dừng lại.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy trên khuôn mặt lạnh giá của Lãnh Như Phong lộ ra hối hận xen lẫn tự trách, vẻ mặt như vậy giống như một thiếu niên kiêu ngạo cắn răng để xuống tự ái của mình mà nhận sai lầm, khóe mắt đuôi mày đều chịu đựng nhưng lại rất không chịu nổi một kích. . . . . .

Nhưng vẻ mặt như thế chỉ xẹt qua trong nháy mắt, rất nhanh gương mặt bị chủ nhân ngụy trang.

Sức lực trong tay anh ta khẽ siết lại, ngưng mắt nhìn cô nói, "Tôi biết em vẫn còn trách tôi, nhưng lần này tôi sẽ không buông tay nữa!"

"Lãnh. . . . . ." Cô cố gắng mở miệng, lại bị người đàn ông ngăn lại.

Lãnh Như Phong vỗ tay một cái, cũng không quay đầu lại căn dặn: "Người đâu, khiêng Lâm tiểu thư trở về!"

Lâm Nhược Kỳ còn muốn nói tiếp nhưng nhìn thấy người ứng tiếng đáp lời xuất hiện tại cửa thì thật dọa cô ngây ngốc!

Trên mặt người đàn ông có vết sẹo đao thật dài, mặt mũi dữ tợn, mái tóc dài bước tới, trong nháy mắt khiến cho Lâm Nhược Kỳ kinh hoảng một chút!

Chợt, cô nhớ tới anh ta là ai. . . . . .

Sau lưng Hoắc Diệm còn đi theo hai gã thủ hạ khác, ba người không cần tốn nhiều sức mang Lâm Nhược Kỳ vào trong xe dừng ở gần đó, đi suốt đêm trở

về Lư Đăng Bảo số 1. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ biểu hiện hết sức tỉnh táo, cô biết tình trạng cơ thể mình, trước mắt có lòng mà không có sức, biện pháp duy nhất chính là chỉ có thể phối hợp với Lãnh Như Phong.

Lâm Nhược Kỳ lo lắng là chính xác, trên thực tế sau khi Lãnh Như Phong đi, tất cả thủ hạ cũng không rút đi mà lưu lại một đội nhân mã tinh anh, chờ Cơ Liệt Thần tự động đưa tới cửa.

Nhưng Lãnh Như Phong không thể tưởng tượng nổi là chẳng những Cơ Liệt Thần không có tự động đưa tới cửa, lúc phái người đi phòng lợp tôn lục soát thì ngay cả bóng dáng Cơ Liệt Thần cũng không nhìn thấy!

Chuyện này, rất khó giải thích!

Chẳng lẽ, Cơ Liệt Thần đã sớm dự đoán được anh ta muốn đến tìm Lâm Nhược Kỳ?

Chẳng lẽ, Cơ Liệt Thần cứ cam tâm chắp tay tặng Lâm Nhược Kỳ cho anh ta như vậy?

Theo trực giác của Lãnh Như Phong, không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!

Mày rậm nhíu chặt, vung tay lên, anh tìm Hoắc Diệm tới rỉ tai một phen.

Lâm Nhược Kỳ nghiêng mắt nhìn anh ta một chút, biết sắp có chuyện xảy ra, trong lòng lo lắng.

Tối nay, nhất định không yên. . . . . .

***

Khi Cơ Liệt Thần tìm được căn nhà gỗ nhỏ ở gần thì vừa đúng nhìn thấy người của Lãnh Như Phong khiêng Lâm Nhược Kỳ đi.

Sau hai tiếng "bíp, bíp" của dụng cụ điện tử, anh lạnh lùng vạch ra đồng hồ nơi cổ tay trái, "Này, Heber, có chuyện gì nói mau, mới vừa rồi Nhược Kỳ bị Lãnh Như Phong mang đi, dường như cô ấy bị thương!"

"Cậu chủ, trước hết cậu đừng đi đuổi theo mợ chủ nhỏ, Lãnh Như Phong sẽ không làm gì với mợ chủ nhỏ. Cậu trở về trước, bên này còn có chuyện quan trọng hơn chờ cậu đi làm."

Cơ Liệt Thần dừng lại bước chân, nhăn lông mày hỏi, "Có chuyện gì quan trọng hơn so với mệnh của Nhược Kỳ? ! Heber, rốt cuộc ông muốn nói gì? Nói ngay!"

Anh lo lắng an toàn của Lâm Nhược Kỳ, trạng thái thần kinh căng thẳng cao độ, hai con ngươi nhìn chằm chằm chiếc xe Rolls-Royce màu đen, hận không thể đuổi theo.

Đầu điện thoại bên kia, giọng nói của Heber có chút kích động, giống như mình không khống chế được cảm xúc, khẽ ho khan một tiếng, mới đáp lại, "Là sư phụ Dịch Sâm của cậu, sáng nay ông ấy mang theo bà chủ từ Anh quốc trở lại."

Nghe vậy, liền Cơ Liệt Thần cũng ngây người, một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, "Ông nói ai? ! Ai trở lại? ! Heber. . . . . Tôi không nghe lầm chứ? !"

"Đúng vậy cậu chủ, cậu không có nghe lầm, là bà chủ! Bà chủ, bà ấy. . . . . Còn sống!" Giọng nói Heber rất kích động, không khó đoán ra tâm trạng của ông ta cũng giống như Cơ Liệt Thần, hưng phấn không thôi.

Sửng sốt hai giây, Cơ Liệt Thần dứt khoát cúp máy, quyết định trở về Nam Thành ngay lập tức.

Trong lòng anh rất rõ ràng, không có chuyện gì quan trọng hơn so với tính mệnh của bà xã mình, nhưng Heber nói rất có lý, Lãnh Như Phong chắc sẽ không làm gì với Nhược Kỳ, ngược lại nếu ép anh ta, có thể đối với Nhược Kỳ lại càng không lợi.

Hơn nữa, nếu Heber nói thật, như vậy chuyện này càng phức tạp, mẹ không có chết? Năm đó, rõ ràng là anh tự mình chôn cất bà, chuyện này. . . . . là xảy ra chuyện gì ? Nếu như bà không chết, tại sao nhiều năm qua bà không tìm đến anh, lại cố tình vào lúc này tới tìm anh? Quan trọng hơn là nhất định tai nạn xe cộ năm đó bà là người duy nhất may mắn còn sống sót, rất nhiều tình tiết không có người nào biết rõ ràng hơn so với bà.

Tất cả, có vẻ càng lúc càng mờ mịt. . . . .

Một khi quyết định chủ ý, Cơ Liệt Thần không ngừng nghỉ chạy về Nam Thành, lặng lẽ trở lại chỗ ẩn thân bí mật nhất của Liệt Diễm . . . . . .

***

Đêm đó, Lãnh Như Phong cũng không mang Lâm Nhược Kỳ trở về Lư Đăng Bảo số 1, bởi vì nơi đó là nơi Lâm Nhược Kỳ đã từng sống, không muốn để cho cô ôm lấy một chút niệm tưởng. Bởi vì, anh ta nghĩ phụ nữ chỉ cần ở cùng với anh ta thì không thể nghĩ đến người đàn ông khác!

Cơ quan nhà họ Cơ khá nhiều, công việc bảo an luôn rất hoàn thiện, có chút chỗ ảo diệu đến nay anh ta cũng không thể hiểu được, cho nên anh ta không thể đem cô an trí ở Lư Đăng Bảo số 1.

Duy nhất có thể đi cũng chỉ có biệt thự riêng của anh ta.

Thậm chí trước mắt, sắp xếp cho cô ở nơi nào an toàn nhất, nếu không sẽ bị những người khác phát hiện, bao gồm Ông cụ Lãnh, đồng thời cũng làm cho Cơ Liệt Thần không cách nào lẻn vào được, muốn bắt cô đi ra ngoài căn bản là không thể nào.

Bên ngoài biệt thự của Lãnh Như Phong có bao bọc sắt, có vẻ nguội lạnh, thiết kế liên tục hoàn hảo, vẫn thừa kế phong cách cứng rắn Nhà họ Lãnh, vô luận là dụ dỗ phụ nữ hay dụ dỗ đứa bé đều không phải là sở trường của Lãnh Như Phong chớ đừng nói chi là lúc hai loại sinh vật hợp hai làm một. . . . . .

"Cậu chủ Lãnh, cậu đã trở lại."

"Cô ấy đâu?"

"Lúc này. . . . . Cô ấy còn nằm vùi ở trên giường không chịu ăn gì."

"Không ăn?"

"Đúng vậy. . . . . Cô ấy, cô ấy một lát nói muốn ngủ, một lát nói không đói bụng, chúng tôi. . . . . ."

"Từ tối hôm qua đến bây giờ cũng không ăn gì? Làm cái gì! Cũng một ngày một đêm rồi !"

"Chuyện này. . . . . Chuyện này. . . . . ."

"Thu dọn hành lý, trước khi mặt trời mọc đi khỏi biệt thự của tôi, đừng để cho tôi gặp lại bà!"

"Ah? Lãnh, Cậu chủ Lãnh! Cậu nghe tôi giải thích. . . . . Cậu chủ Lãnh! Tôi. . . . . ."

Bước nhanh đi lên đi cầu thang lầu hai, bỏ lại sau lưng tất cả cố gắng giải thích huyên náo khẩn cầu của quản gia, nét mặt người đàn ông không thay đổi đi thẳng tới bên ngoài phòng ngủ của mình mới dừng lại bước chân.

Hít sâu một hơi, khe khẽ đẩy mở cửa. . . . . .

Mặc dù lúc đối mặt với cô, tâm trạng căng thẳng buồn bực nhưng không khó nhìn ra, chỉ cần cô ở bên cạnh, nét mặt của Lãnh Như Phong đã không còn cứng ngắc.

Ít nhất, thỉnh thoảng xuất hiện một chút dịu dàng.

Trong căn phòng xa hoa, đèn sáng rực, cửa sổ khép chặt.

Trên bậc thang, chiếc giường lớn hạng nhất theo khuynh hướng cảm xúc đường nét mạnh mẽ mà anh ta thường ngủ, bị chế tạo và điêu khắc tinh xảo thành giường Simmons hạng nhất.

Lãnh Như Phong nhìn chằm chằm chiếc giường Simmons xinh đẹp có vẻ rất mơ mộng, trong lòng hừ lạnh một tiếng, cảm thấy đuổi việc quản gia ngu xuẩn này một chút cũng không oan!

Nhẹ nhàng mỉm cười một cái, trong nháy mắt tầm mắt bị bóng dáng nhỏ nhắn của cô gái trên giường hấp dẫn. . . . . .

Thật ra, cả người có đắp tấm chăn, không thấy được bất kỳ đường cong nào của cô, nhưng Lãnh Như Phong vẫn không nhịn được run rẩy trong lòng. . . . . .

Cô thật sự đang ngủ. . . . . .

Lãnh Như Phong cúi đầu, rũ mắt nhìn xuống Lâm Nhược Kỳ.

Cô gái này mặc dù nhỏ nhắn nhưng mạnh mẽ, mềm mại nhưng ngoan cố ngoài dự đoán, rõ ràng yếu đuối đến không thể chạy trốn nhưng cũng khiến cho anh ta cảm thấy lúc nào cũng có thể sẽ biến mất. . . . . .

Anh ta nhớ tới lần trước ở trên vách núi, cô liều mạng đụng vào sống mũi của anh ta, theo phản xạ Lãnh Như Phong sờ sờ cái mũi của mình, cười khẽ, dường như đến nay chỗ đó vẫn còn đau . . . . . .

"Anh muốn nhốt tôi cho tới khi nào?" Giọng nói mềm mại của cô gái truyền tới bên tai.

Lãnh Như Phong ngước mắt thì ra cô đã tỉnh, nhìn một chút vết thương trên đầu cô đã được bác sĩ xử lý, hỏi một đằng đáp một nẻo, "Em làm sao vậy? Đầu còn đau không? Bác sĩ nói có thể sọ não chấn thương nhẹ."

Cô không để ý tới anh ta, lật người muốn từ trên giường ngồi dậy, bị anh ta gắt gao đè lại.

"Em muốn đi nơi nào?"

"Đương nhiên là về nhà của tôi! Lư Đăng Bảo!"

"Nhà của em?" Lãnh Như Phong hừ lạnh một tiếng, “soạt” một tiếng đem một xấp báo cũ thảy trước mặt cô, "Nhà của em sớm biến mất, bây giờ Lư Đăng Bảo đã là của tôi, mà ông xã của em cũng đã chết, về phần Liệt Diễm cũng bị giải tán, cho nên em cũng đừng ảo tưởng trong lòng!"

Lâm Nhược Kỳ giật mình, nhặt lên tờ báo trên giường vừa nhìn, quả nhiên thấy tin tức làm oanh động toàn bộ Nam Thành mấy tháng trước. . . . . .

Cô không ngờ mình mất tích mấy tháng này, Lư Đăng Bảo xảy ra biến cố lớn như vậy, nhưng bọn người Heber, Lynda, Tuyết Phù và Diêm Hạo đâu? Bọn họ ở nơi nào? Tại sao Thần không nói cho cô? Chẳng lẽ, chẳng lẽ nói bọn họ cũng đã. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ không dám nghĩ tới, khó có thể tin nổi, lắc đầu một cái.

Cùng lúc lắc đầu, lập tức bị một cảm giác choáng váng, cô ôm đầu hoảng hốt nói: "Không thể nào, đây tuyệt đối không thể nào, anh ấy không có chết, Heber, bọn họ cũng không chết, rõ ràng anh ấy cùng với tôi. . . . . ."

Nghẹn lời, cô dừng lại.

Rõ ràng trong hơn một tháng này, cô và người kia ngọt ngào sống chung một chỗ, chẳng lẽ đều là cô tưởng tượng ra sao? Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào. . . . . .

Giống như nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, Lãnh Như Phong ngưng mắt lẳng lặng nhìn Lâm Nhược Kỳ đang bối rối, dừng một chút, nghiêm túc nói: "Có lẽ Cơ Liệt Thần còn chưa chết, chẳng qua tôi rất nhanh sẽ làm cho anh ta chết rất khó coi!"

"Anh!" Lâm Nhược Kỳ tức giận.

"Chết" cái từ này, không thể nghi ngờ rất chói tai! Hơn nữa, cô tuyệt đối tin tưởng Lãnh Như Phong nói đều là thật, mặc dù Cơ Liệt Thần không có chết, nhất định anh ta sẽ nghĩ biện pháp giết Thần. . . . . .

Ánh mắt của cô trong nháy mắt đọng lại, vào thời khắc này ánh mắt ngốc trệ, một hồi lâu mới bình tĩnh nói, "Lãnh Như Phong, tôi biết rõ lòng dạ của anh tàn nhẫn, nhưng tôi nói cho anh biết, xem như anh giết Thần, tôi cũng sẽ không yêu anh!"

Lời nói của Lâm Nhược Kỳ, dĩ nhiên kích thích thần kinh của Lãnh Như Phong.

Trong nháy mắt, không thể đè nén tức giận, "Hừ, em cũng đừng nói suông nữa, mặc kệ em nói thế nào, tôi cũng sẽ không thả em đi ra ngoài. Mặc kệ là chết già, hay bệnh chết, Lâm Nhược Kỳ em cũng chỉ có thể chết ở nhà họ Lãnh tôi, đời này đừng nghĩ chạy ra khỏi lòng bàn tay Lãnh Như Phong tôi!"

Lâm Nhược Kỳ rất kinh ngạc ngẩng đầu lên, một giây kế tiếp, quả đấm ra sức đánh vào trên người của Lãnh Như Phong, trên mặt, trên đầu, trong nháy mắt mất cảm xúc khống chế, "Lãnh Như Phong, anh là kẻ xấu xa! Nhanh thả tôi ra ngoài, nếu anh không muốn thả tôi ra ngoài, tôi sẽ. . . . . Giết chết anh ! Giết chết anh !"

Lãnh Như Phong không trả lời mà trực tiếp đưa ra bàn tay cầm giữ cổ tay mảnh khảnh của cô, cúi đầu nhìn cô chằm chằm nói, "Tiểu Đào, em chết suy nghĩ này đi!"

Dứt lời, buông cô ra, tay phải đưa về phía váy của cô, kéo xuống chiếc nhẫn

kim cương màu đỏ trên cổ của cô!

Lạnh lùng chế giễu, "Nhược Kỳ, mọi người đều biết ông xã Cơ Liệt Thần của em đã chết, vậy em cũng không cần thiết giữ lại chiếc nhẫn này nữa! Em không thích hợp làm đàn bà góa!"

"Chát!"

Có lẽ gấp gáp choáng váng đầu, Lâm Nhược Kỳ vung tay, nặng nề đánh vào gương mặt đẹp trai của Lãnh Như Phong một bạt tai, quát lên, "Lãnh Như Phong, tôi cho anh biết, xem như đời này anh có nhốt người tôi, cũng không giữ được lòng của tôi!"

Tròng mắt đen của Lãnh Như Phong co lại, lẳng lặng ngắm nhìn nét mặt của Lâm Nhược Kỳ, lấy đi chiếc nhẫn kim cương màu đỏ, không nói một câu đứng dậy, xoay người, rời đi. . . . . .

Phịch một tiếng đóng hết cửa phòng, vừa đi qua cửa trước, "Rầm" một tiếng, quả đấm nện vào trên tường đá lạnh lẽo!

Một hồi lâu, anh ta cắn chặt răng, thu hồi quả đấm bị bầm đỏ, xoay người đi xuống lầu thì trên mặt đã khôi phục đông lạnh như cũ. . . . . .

Hôm sau, Lãnh Như Phong lại đến thăm Lâm Nhược Kỳ bị hoàn toàn nhốt kín.

Trên giường lớn Simmons xinh đẹp tinh xảo, thân thể nhỏ nhắn của Lâm Nhược Kỳ đang nằm, anh ta cho rằng cô lại đang ngủ, vì vậy nhẹ nhàng đi tới.

Khi anh ta nhìn thấy cô co ro thân thể nằm nghiêng ở trên giường, người hơi run rẩy, bước chân của anh ta dừng lại.

Cô đang khóc sao?

Lãnh Như Phong không chắc chắn.

Anh ta nhớ tới mấy ngày trước, khi anh ta bắt cô về nhà, cô cũng không sợ hãi khóc thút thít, nhưng bây giờ cô. . . . . Khóc?

Ở trước mặt anh ta, cô luôn tỏ ra kháng cự anh ta, chán ghét anh ta, anh ta

vẫn cho rằng sau khi lớn lên cô trở nên rất mạnh mẽ, kiên cường, tinh thần bất khuất, nhưng bây giờ lại như vậy. . . . . Làm người ta thương tiếc?

Lãnh Như Phong không biết nên an ủi cô thế nào, chỉ đưa tay ở trên thân thể cô đang run rẩy vỗ nhè nhẹ, một chút, một chút. . . . . .

Không biết đã trải qua bao lâu, rốt cuộc cô ngừng khóc, từ trong túi áo trên đã sớm chuẩn bị xong, Lãnh Như Phong móc ra một vật, giao cho cô.

Đó là một chiếc nhẫn mới, khác với chiếc nhẫn kim cương màu đỏ, nhưng cũng quý giá như vậy, cũng là có một không hai.

Anh ta đặt nhè nhẹ trong lòng bàn tay của cô, "Trước tiên em có thể suy nghĩ một chút, không vội trả lời tôi."

Anh ta biết, muốn cô lập tức tiếp nhận mình nhất định là không làm được, có lẽ sẽ rất lâu, cô sẽ quên quá khứ, quên một số người, một chút vật, một số chuyện nên quên. . . . . .

Cô yên lặng nghe xong, không có bất kỳ phản ứng.

Cũng không gật đầu, cũng không lắc đầu, chẳng qua nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trong lòng bàn tay.

Anh ta gần như cho rằng tình cảm của cô đối với Cơ Liệt Thần không có gì hơn vật này. . . . . .

Không ngờ rằng, một giây kế tiếp, cô nói thẳng ra đáp án, "Anh lấy về đi, tôi sẽ không đồng ý."

Giọng nói của cô rất nhẹ, tuy nhẹ, nhưng không có chỗ thương lượng.

Lời này không có gì xúc phạm, thế nhưng anh ta lại không nhịn được tức giận.

Huống chi, vừa bắt đầu anh ta không có ý định thương lượng với cô!

Anh ta ngồi xổm xuống trước mặt cô, mạnh mẽ kéo tay phải của cô, đẩy ra ngón tay của cô, đem chiếc nhẫn đeo vào!

"Cho dù em không đồng ý, tôi cũng sẽ nghĩ biện pháp để cho em gả cho tôi!"

Anh ta cứng rắn nói.

Dứt lời, trong nháy mắt chiếc nhẫn tiến vào đầu ngón tay cô, cô đột nhiên khóc.

Nước mắt lặng lẽ từ trên gương mặt của cô chảy xuống, rơi vào trên mu bàn tay của anh ta. . . . . .

Nước mắt của cô mang theo cô nhiệt độ, nóng một chút, để cho anh ta có cảm giác nóng nóng, ngực cũng khó chịu . . . . . .

Lúc ban đầu cô chỉ mơ hồ khóc sụt sùi, rồi sau đó, cô càng khóc càng đau lòng, càng khóc càng lớn tiếng, cuối cùng biến thành gào khóc.

Nước mắt, ánh mắt của cô đầy sương mù, cả người run rẩy, giống như lá thu thê lương rơi trong gió.

Cuối cùng, hai chân cô mềm nhũn, cả người tê liệt ngã xuống ở trên giường, mất đi ý thức, khóc hôn mê bất tỉnh. . . . . .

***

Ngoài cửa sổ bầu trời xanh ngắt, áng mây tĩnh lặng giống như tấm lụa mỏng trôi lơ lửng ở giữa không trung.

Lâm Nhược Kỳ còn đang ngủ.

Từng giọt chất lỏng trong suốt, chậm rãi thông qua ống truyền dịch chảy vào trong mạch máu của cô. . . . . .

Lãnh Như Phong ngồi ở ghế gỗ bên mép giường, trầm tư.

Khi bác sĩ riêng nói cho anh ta biết, Lâm Nhược Kỳ mang thai một tháng thì đối với anh ta mà nói giống như bị một gậy đập vào đầu.

Không thể nghi ngờ, đứa nhỏ trong bụng Lâm Nhược Kỳ là của Cơ Liệt Thần.

Lãnh Như Phong gần như xúc động nhất thời, muốn để cho bác sĩ riêng tiêm thuốc cho cô sẩy thai!

Anh ta có thể tiếp nhận Lâm Nhược Kỳ đã từng là cô gái của Cơ Liệt Thần, nhưng anh ta không thể tiếp nhận Lâm Nhược Kỳ mang thai đứa bé của Cơ Liệt Thần!

Anh ta. . . . . Lại trễ một bước? !

Cũng may là quản gia ngăn cản anh ta.

Quản gia nói: "Bây giờ tình trạng tinh thần của Lâm tiểu thư rất kém, nếu như phá bỏ đứa bé của cô, chẳng những thân thể không chịu nổi, ngay cả tinh thần cũng sẽ hỏng mất!"

Lãnh Như Phong vất vả đấu tranh suy nghĩ, cuối cùng tạm thời đồng ý.

Nhưng chỉ là tạm thời!

Dù sao, anh ta cũng lo lắng cho cô. Cảm giác lúc ở vách đá trơ mắt nhìn cô rơi xuống, anh ta không muốn trải nghiệm lại một lần nữa. . . . . .

Lãnh Như Phong không khỏi rối rắm thở dài một tiếng. Vốn cho rằng tất cả đã theo kế hoạch của mình từng bước từng bước đi về phía mục tiêu, nhưng không những Cơ Liệt Thần không chết mà Lâm Nhược Kỳ lại mang thai đứa bé của anh, thật là làm cho anh ta như mắc nghẹn ở cổ họng!

Nghĩ đến đây, ánh mắt của anh rơi vào nơi bụng Lâm Nhược Kỳ, vẻ mặt rất phức tạp, khó có thể nắm bắt.

Ánh mắt Lãnh Như Phong đong cứng, đứng dậy, rời khỏi giường lớn.

"Lâm tiểu thư, xin cô uống một chút chè táo đỏ hạt sen đi, đây là món thông khí bổ huyết, hiện tại thân thể cô rất yếu, phải bồi bổ mà." Quản gia mới tới than thở đem chén muỗng đưa đến trước mặt Lâm Nhược Kỳ, không thể làm gì khác hơn nói, "Cô không ăn gì, cậu chủ Lãnh, cậu ấy . . . . . Sẽ trách tội."

Lâm Nhược Kỳ vẫn không nhúc nhích.

Lãnh Như Phong đứng ở ngoài cửa nhìn cô. Anh ta biết cô muốn tỏ rõ quyết tâm của mình.

Mặc dù biết trong thời gian ngắn cô sẽ không thuận theo mình nhưng cô chán ghét và kháng cự vẫn làm đau mắt anh ta, anh ta hít thở sâu một hơi, đi

vào phòng ngủ, nhận lấy chén muỗng từ trong tay quản gia, giọng nói hết sức hòa nhã, "Ngoan ăn nó đi, xem như em không phải vì mình, cũng nên vì đứa nhỏ trong bụng em mà suy nghĩ một chút! Muốn phản kháng cũng chờ sinh đứa bé ra!"

Lâm Nhược Kỳ đang trong trạng thái rã rời, thật ra không chú ý nghe Lãnh Như Phong nói gì, nhưng hai chữ "Đứa bé" này lại nghe vào trong tai cô rất rõ ràng.

"Anh...anh nói gì? ! Anh mới vừa nói. . . . . Nói. . . . . Nói trong bụng tôi có đứa bé? !" Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, em không có nghe lầm, em mang thai!" Gương mặt của Lãnh Như Phong rất âm trầm, mặc dù anh ta rất không muốn nói chuyện này nhưng đây là biện pháp duy nhất làm cô nguyện ý ăn uống.

Lâm Nhược Kỳ ngây dại, đắm chìm trong tin tức Lãnh Như Phong nói ra, không biết nên vui sướng hay nên đau buồn.

Vui sướng là rốt cuộc cô lại mang thai đứa bé của Cơ Liệt Thần. . . . . .

Đau buồn là bây giờ còn chưa có tin tức của Cơ Liệt Thần, chẳng lẽ anh thật sự như Lãnh Như Phong nói, bị anh ta làm hại. . . . . .

Nước mắt không nhịn được cuồn cuộn rơi xuống.

Giống như bị bùa mê, Lâm Nhược Kỳ lau nước mắt qua loa, bưng lên chén muỗng trong tay Lãnh Như Phong bắt đầu tự mình ăn . . . . . .

Tròng mắt đen Lãnh Như Phong yên lặng nhìn cô, xem ra quản gia nói không sai, đứa bé trong bụng của cô là xương sườn mềm của cô. . . . . .

Một ý niệm tà ác dâng lên, sau đó Lãnh Như Phong hối hận không thể phá bỏ đứa bé trong bụng của cô! Nhưng mặt khác, anh ta đã đưa ra quyết định mới!

Một tuần lễ sau, Lãnh Như Phong mang Lâm Nhược Kỳ tới bên trong một nhà xác.

Ở trước mặt cô, Lãnh Như Phong mở hộp, khí lạnh nồng đậm xông tới, hơi trắng mịt mờ, toàn thân "Cơ Liệt Thần" bị bao trùm bên trong.

"Thần!" Theo bản năng Lâm Nhược Kỳ thét chói tai.

Khuôn mặt vẫn đẹp trai như vậy nhưng anh không nghe được cô nói chuyện, cũng không nhìn thấy mặt của cô. . . . . .

Cô không nén được khóc ra thành tiếng, nước mắt bổ nhào lả tả chảy xuống.

Nhưng sau khi cô nhìn thấy da trên người "Anh" hoàn hảo, hơi sợ sệt một chút, sau đó cô vội vã dùng đôi tay bưng kín cặp mắt của mình, trong đôi mắt to xẹt qua một tia giảo hoạt sáng loáng.

Rốt cuộc khóc mệt, cô hít vào một hơi thật sâu, nhàn nhạt nhìn lại người chết một lần nữa, liền xoay người, không nói tiếng nào đi khỏi nhà xác. . . . . .

Lãnh Như Phong đuổi theo sau lưng cô, muốn ngăn đường đi của cô, do dự một chút, cuối cùng cất tiếng, "Lần này, em nên tuyệt vọng rồi chứ?"

"Đúng vậy, tôi đã chết tâm." Giọng nói Lâm Nhược Kỳ rất bình tĩnh, "Giống như anh mong muốn, tôi hoàn toàn tuyệt vọng rồi. Nhưng. . . . . ."

Hơi ngừng lại, chốc lát im lặng làm cho Lãnh Như Phong bị căng thẳng trước nay chưa có.

"Nhưng cái gì?" Anh ta nhíu mày hỏi.

"Anh là kẻ thù của tôi, điều này sẽ không có gì thay đổi!"

Nghe vậy, ngược lại Lãnh Như Phong thở phào nhẹ nhõm. . . . . .

Kẻ thù sao? Vậy thì kẻ thù đi, dù sao cũng còn hơn cô muốn tự sát, hơn nữa, qua mười năm, hai mươi năm, ai có thể nói quan hệ của bọn họ sẽ không thay đổi đây?

Ôm Lâm Nhược Kỳ trở lại bên trong biệt thự, vừa mới vào nhà liền gặp được Hoắc Diệm chờ báo cáo phía trước.

Vừa định nói chuyện liền bị Lãnh Như Phong từ chối, "Có lời gì một chút rồi nói."

Nhưng, mặt Hoắc Diệm lộ vẻ khó xử, "Cậu chủ Lãnh, là . . . . . Ông cụ tìm

cậu."

Bước chân dừng lại, hơi ngừng nói, "Được, tôi biết rồi. Cậu trở về nói với ông cụ, tôi lập tức đi qua."

"Dạ!"

. . . . . .

Nhẹ nhàng ôm Lâm Nhược Kỳ trở lại phòng ngủ, sau khi đặt cô ở trên giường, Lãnh Như Phong dịu giọng nói, "Tôi lập tức trở về."

Cúi đầu nhìn cô một cái, sắc mặt của Lâm Nhược Kỳ thật bình tĩnh, cô nói rất nhẹ, "Tôi cũng tuyệt vọng rồi, anh còn muốn nhốt tôi tới khi nào? Anh đừng quên, bây giờ tôi là phụ nữ có thai, không thích hợp mỗi ngày ở trong phòng buồn bực."

Lãnh Như Phong liếc cô một cái, "Một ngày em chưa tiếp nhận tôi, tôi sẽ không dễ dàng thả em tự do."

Lâm Nhược Kỳ quay mặt, không lên tiếng.

Cho đến khi Lãnh Như Phong bước ra bên ngoài cửa, đem cửa phòng lần nữa đóng chặt, thần kinh toàn thân cô vẫn căng thẳng mới chậm rãi buông lỏng.

Rốt cuộc, nghẹn ngào khổ sở đã qua. . . . . .

Cố gắng chảy nước mắt và nước mũi tùy ý, vô cùng nhếch nhác.

Mới vừa rồi ở trong nhà xác, cô thật sợ hãi, cho đến khi nhìn thấy làn da hoàn hảo trên người cỗ thi thể kia, cô mới thả lỏng.

Trong vòng hơn tháng, cùng Cơ Liệt Thần vô số lần "Lột sạch", cô đã sớm hết sức quen thuộc thân thể đặc biệt của anh, mặc dù gương mặt đó và khuôn mặt anh không khác nhau, đẹp trai giống nhau nhưng làn da xác thực bại lộ tất cả.

Cơ Liệt Thần bị vết sẹo thể chất, trước kia sở dĩ da trên người tốt như vậy, hoàn toàn do phẫu thuật đổi da bao nhiêu lần, nhưng mấy tháng qua, anh không có làm bất kỳ phẫu thuật đổi da, mấy lần trước chịu vết đao, vết

thương đạn bắn toàn bộ để lại vết sẹo.

Cho nên, cô biết người chết nằm ở trong nhà xác căn bản cũng không phải là Cơ Liệt Thần!

Nhưng sở dĩ cô không có vạch trần âm mưu của Lãnh Như Phong là bởi vì như vậy đối với cô mới có lợi, tương kế tựu kế, giả vờ thuận theo Lãnh Như Phong, vừa có thể giữ được đứa bé trong bụng, cũng có thể làm cho Lãnh Như Phong buông lỏng cảnh giác, nhờ vào đó cô có thể trộm được một chút cơ hội chạy trốn. . . . . .

Nghĩ đến đây, trong lòng cô nửa vui mừng, nửa lo lắng.

Trong lòng vui mừng, cô biết ông xã của mình nhất định còn chưa chết; Lại lo lắng, nếu anh chưa chết, vậy anh đi nơi nào, tại sao còn chưa tới tìm cô, chẳng lẽ anh lại gặp chuyện phiền toái khác?

Lâm Nhược Kỳ nghĩ không ra, nghĩ không ra cũng chỉ có bắt đầu nhớ lại từng chút chuyện giữa mình và Cơ Liệt Thần. . . . . .

Cô sờ sờ đầu của mình, mặc dù còn chút cảm giác hơi đau đớn, nhưng cô cảm thấy may mắn chuyện ngoài ý muốn lần đó, bởi vì một lần ngoài ý muốn như vậy, cô đã nhớ lại tất cả kí ức tốt đẹp.

Theo bản năng, hai bàn tay của cô xoa bụng của mình, vừa yêu thương khẽ vuốt ve, vừa tự nhủ: "Con ngoan của mẹ , con nhất định phải phù hộ cho cha, chúng ta phải sống thật tốt, chờ cha tới tìm chúng ta, biết không? Mẹ tin tưởng, sau này chúng ta nhất định có thể cả nhà đoàn tụ, con nói có đúng không? Ừ, con yêu?"

***

Lãnh Nguyệt Sơn Trang.

Lãnh Như Phong đẩy ra cửa phòng đọc sách liền nhìn thấy Lãnh Kiêu Hùng như thường ngày, cho dù đi đứng không thuận lợi, cho dù eo ếch gần như bị tê liệt, vừa vặn ngồi ngay ngắn ở xe lăn. Một con mắt không tròng trong hố thịt trên khuôn mặt dữ tợn, sắc mặt lạnh lùng càng thêm lộ ra vẻ kinh khủng.

Lãnh Như Phong không biến sắc đến gần bên cạnh ông ta, vừa mới mở miệng: "Cha nuôi, cha tìm con. . . . . ."

"Chát" một tiếng bạt tai vang dội in lên gò má của Lãnh Như Phong!

Nhất thời, để lại năm dấu ngón tay đỏ tươi!

Lãnh Như Phong bị tát bối rối, lúc quay mặt lại sắc mặt âm trầm nhìn về phía Lãnh Kiêu Hùng, "Cha nuôi, cha. . . . . ."

"Con câm miệng cho cha!" Cao giọng quát lớn, nhanh chóng cắt đứt lời của Lãnh Như Phong.

Lãnh Như Phong nghẹn trong ngực không nói ra được, sắc mặt thật khó coi.

Lãnh Kiêu Hùng lớn tiếng dọa người nói: "Đứa con ngỗ nghịch, con còn dám mở miệng nói, nói! Có phải lừa gạt vợ của Cơ Liệt Thần đến ở trong nhà của con hay không?"

Lãnh Như Phong nhanh chóng ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn về phía Lãnh Kiêu Hùng, sau nửa giây, anh ta không nhịn được trầm ngâm một chút, trong đôi mắt như chim ưng càng lạnh lùng.

Không khí bên trong phòng đọc sách, nhất thời trở nên căng thẳng.

Chương 91: Cất giấu người đẹp trong nhà cao cửa rộng là mơ ước của mỗi người đàn ông

Trong lòng Lãnh Như Phong có chút không vui.

Nhưng trên mặt nét mặt anh ta lại không hề có chút xao động, bình tĩnh trả lời, "Đúng vậy, cha nuôi. Nhưng cha yên tâm, con sẽ không cưới cô ấy."

Lãnh Kiêu Hùng đưa mắt nhìn anh ta một lúc, hung hăng hừ lạnh một tiếng, "Tốt nhất con nói được thì làm được, không cần làm ra chuyện gì để cha thất vọng!"

Lãnh Như Phong vẫn bình tĩnh nói, "Cha nuôi xin yên tâm, con nhất định nói được làm được."

Anh ta biết rõ tính tình cha nuôi Lãnh Kiêu Hùng, làm việc với ông ta hơn mười năm, anh ta đã sớm biết dùng cách nói chuyện và nguyên tắc xử sự như thế nào mới có thể làm cho ông ta vui lòng.

Càng muốn giải thích rõ chuyện sẽ càng làm cho ông ta nghi ngờ, ngược lại bình thản nói chuyện, càng làm cho ông ta yên tâm.

Cho nên, cuộc nói chuyện này cũng không kéo dài quá lâu.

Nhưng anh ta cũng rất rõ ràng, cho dù anh ta nói như vậy, ông cụ cũng không thật sự yên tâm đối với anh ta. . . . . .

Lãnh Kiêu Hùng lạnh lùng liếc anh ta một cái, dặn dò, "Một lát con đi thăm mẹ của con đi, đã rất lâu con không có đi thăm bà ấy, gần đây thân thể bà ấy không được tốt."

Nói đến mẹ của mình, trên mặt Lãnh Như Phong thoáng qua nét hòa hoãn, khẽ gật nói, "Tốt, con sẽ đi thăm mẹ."

Lãnh Như Phong nhận lời, nhưng sau khi từ trong phòng đọc sách ra ngoài liền xoay người trực tiếp ra khỏi Lãnh Nguyệt Sơn Trang.

Không phải anh ta không muốn gặp mẹ của mình, mà mỗi lần anh ta gặp mặt bà, bà thường xuyên càu nhàu, không phải muốn anh ta đi xem mắt, chính là hỏi anh ta có nhìn trúng bà xã nào hay không.

Anh ta không muốn làm cho mẹ khổ sở trong lòng, dứt khoát trốn tránh.

Trở lại biệt thự của mình, vừa lúc đã qua giờ cơm nước, Lãnh Như Phong cũng lười muốn ăn cơm, chạy thẳng tới phòng ngủ lầu hai.

"Ah? Cậu chủ Lãnh, nhanh như vậy cậu đã trở về?"

"Ừ, cô ấy ăn rồi sao?"

"Vâng, ăn rồi, bây giờ đang phòng ngủ, có lẽ muốn ngủ trưa rồi." Nghe vậy, vẻ mặt của Lãnh Như Phong lập tức chuyển từ u ám sang sáng rỡ.

"Cô ấy ăn có ngon không?"

"Cái này. . . . ." Mặt người nào đó thoáng chốc trở nên u ám. . . . .

"Mặc dù Lâm tiểu thư ăn được không nhiều lắm nhưng dường như cô ấy đặc biệt thích uống canh gà, uống hết ba chén lớn" Quản gia vội vàng trấn an, "Tôi nghe nói người mang thai cần tẩm bổ rất nhiều, cho nên cố ý bố trí phòng bếp hầm gà, canh đó đối với phụ nữ có thai và đứa nhỏ trong bụng đều tốt, ha ha. . . . ."

Mặt người nào đó lập tức hết u ám, "Thật ra ông biết rất nhiều."

"Hắc hắc, tôi đặc biệt đi tìm tài liệu để xem. . . . . cách giữ lấy tình yêu!" Quản gia mới xoa tay cười làm lành, bắt đầu miệng lưỡi lưu loát, "Thật ra nếu Cậu chủ Lãnh muốn cải thiện quan hệ với Lâm tiểu thư, không bằng cũng nên nghiên cứu thêm tâm lý con người, nhất là nghiên cứu loại sách Tâm Lý Học phái nữ, thay vì làm cho đối phương tiếp nhận ý nghĩ của mình, không bằng đọc hiểu ý nghĩ của đối phương trước, sau đó nghĩ biện pháp thuyết phục, ừm, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. . . . ."

Lãnh Như Phong phát hiện quản gia mới này có chút khác với người khác, vì vậy dừng bước lại, hỏi "Là ai thuê ông tới đây?"

Quản gia mới sững sờ, "Ách, là, là. . . . ." Thấy ánh mắt lạnh lùng của

người đàn ông, vội vàng nói nửa câu sau, "Là mẹ của cậu, bà chủ Thu Linh. . . . . ."

"Đi thu dọn hành lý, ông bị đuổi việc rồi." Hừ, cũng biết quản gia mới này có vấn đề, nhất định là chuyện anh ta đem Lâm Nhược Kỳ về nhà đã truyền tới tai mẹ, sau đó mẹ truyền tới cha nuôi!

Vừa nghe nói mình bị đuổi việc, quản gia mới ngạc nhiên, "Ah? ! Cậu chủ Lãnh! bà chủ Thu Linh cũng không có ý gì khác, cậu nên hiểu bà ấy cũng chỉ quan tâm đến cậu mà thôi, cho nên. . . . . ."

"Hoắc Diệm!" Người đàn ông đã rất không bình tĩnh, lạnh lùng cắt đứt lời nói thao thao của quản gia mới.

"Dạ! Cậu chủ Lãnh!" Hoắc Diệm tóc dài buông xuống che nửa bên mặt giống như cơn gió lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện trả lời, quản gia mới bị hoảng sợ đến kinh hồn bạt vía.

"Thanh toán tiền lương cho ông ta, nếu là còn mượn cớ không đi, trực tiếp giết ông ta."

"Dạ!"

Vẫn coi thường tiếng lải nhải sau lưng, Lãnh Như Phong hai ba bước đi tới ngoài cửa phòng ngủ, lặng lẽ đẩy cửa ra, lại ngoài ý muốn nhìn thấy cô gái nhỏ trong phòng vẫn mặc chỉnh tề ngồi trên ghế sa lon, lật xem sách của anh ta.

Bộ dáng của cô rất chăm chú, tỉ mỉ xem, chậm rãi lật, giống như sách cầm trong tay là một quyển sách rất đẹp . . . . . .

Lãnh Như Phong đứng lẳng lặng ở tại cửa ra vào một lát, mới lên tiếng nói, "Đang xem sách gì vậy?"

Đang hết sức chăm chú, Lâm Nhược Kỳ bị giật mình! Mãnh liệt ngẩng đầu xác nhận người ngoài cửa, không nói tiếng nào quay mặt đi.

Lại là phản đối không hợp tác. . . . . Lãnh Như Phong hơi tức giận, bước vào cửa đi đến ghế sofa ngồi sát vào cô, ôm cánh tay tựa vào trên lưng sofa, giống như nhắm mắt nghỉ ngơi, chân dài duỗi một cái liền đem Lâm Nhược Kỳ ngăn ở trong góc ghế sa lon, không thể động đậy.

Thật ra, chỉ cần nhìn một cái là có thể biết cô đang xem sách gì, nhưng anh ta muốn chờ cô đẩy anh ta, hoặc mở miệng bảo anh ta tránh ra.

Nhưng cô vẫn yên lặng ngồi một chỗ, tiếp tục lật sách.

Trong phòng nhất thời khôi phục yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng trang sách lật soạt soạt, và tiếng chim hót mơ hồ ngoài cửa sổ truyền tới, uyển chuyển dịu dàng, càng lộ ra không khí cũng rất yên tĩnh.

Phòng ngủ đúc miếng kính nhỏ hẹp, chiếu xuống mặt thảm làm cho cả gian phòng cũng tràn đầy ấm áp thoải mái yên tĩnh. . . . . .

Lãnh Như Phong không ngờ mình rất ưa thích loại cảm giác này.

Anh ta là người đàn ông không nguyện ý tốn thời gian dỗ dành phụ nữ, lúc cùng bạn trên giường trao đổi thường thường phần lớn cũng là đối phương ríu ra ríu rít quấn lấy làm nũng, thí dụ như Văn Sương và Văn Tuyết. . . . . .

Nhưng bây giờ anh ta phát hiện, cứ an tĩnh ngồi đối mặt cùng với cô như vậy, cảm giác cũng không tệ.

"Chuyện lần trước anh nói với tôi, còn giữ lời không?"

Đột nhiên, giọng nói bình tĩnh của Lâm Nhược Kỳ từ đầu bên kia truyền đến, giống như có chút không chân thật, khiến Lãnh Như Phong hơi hoảng hốt, mới phản ứng được, ". . . . . Em nói chuyện nào?"

"Bộp" một tiếng khép lại quyển sách, Lâm Nhược Kỳ bình tĩnh giương mắt, dịu dàng nói, "Anh cho tôi một chiếc nhẫn kim cương, tôi cho rằng cậu chủ Lãnh cầu hôn với tôi, chẳng lẽ không đúng sao?"

Dứt lời, khẽ liếc mắt nhìn Lãnh Như Phong đờ đẫn, thở dài một tiếng, "Xem ra, là tôi hiểu sai rồi."

Lãnh Như Phong thật sự chưa kịp phản ứng, trước sau cô phản ứng giống như hai người khác hoàn toàn, anh ta bị kích thích choáng váng, chỉ mới mấy giờ ngắn ngủi không thấy, cô đã thay đổi chủ ý?

Chuyện này. . . . . làm sao hiểu? !

"Em suy nghĩ kỹ chưa?" Anh ta không chắc chắn, hỏi ngược lại.

"Ừ, chẳng phải anh muốn như vậy sao? Nhưng. . . . ." Trong ánh mắt của Lâm Nhược Kỳ thoáng qua giảo hoạt, "Tôi có hai điều kiện."

Lãnh Như Phong khó đè nén kích động trong lòng, vẻ mặt có chút xúc động, "Điều kiện gì, em nói xem."

"Thứ nhất, tôi muốn cưới hỏi đàng hoàng, không muốn giấu người đẹp ở trong nhà cao cửa rộng. Thứ hai, tôi cũng cần một hộ lý riêng, anh cũng biết tôi mang thai, rất nhiều việc tự mình làm không tiện. A đúng rồi, hộ lý riêng phải do tôi tự mình kiểm tra, anh cũng biết trước kia tôi làm việc này, đối với phương diện hộ lý tương đối lành nghề. Về những chuyện khác, anh có thể tự mình xử lý." Lâm Nhược Kỳ từng chữ từng câu nói ra yêu cầu của mình, vẻ mặt thật bình tĩnh.

Lúc đầu, Hoắc Diệm nhắc tới Ông cụ Lãnh, cô liền nghĩ đến một ý kiến hay.

Cô là vợ của Cơ Liệt Thần, nếu Ông cụ Lãnh biết Lãnh Như Phong muốn lấy vợ của Cơ Liệt Thần làm vợ, vậy ông ta nghĩ như thế nào?

Hừ, coi như không làm cho Nhà họ Lãnh náo loạn gà chó không yên, ít ra cũng đủ làm cho nhà họ Lãnh hao tổn tâm trí một thời gian.

Về chuyện xin hộ lý riêng, đơn giản cô thử nói ra một lần, nếu có thể nhân cơ hội này liên lạc được với Cơ Liệt Thần cũng tốt, cho dù không thể được như ý nguyện, cô cũng có thể dựa vào lý do không tìm được hộ lý riêng thích hợp cũng không cần kết hôn ... Lý do, thuận tiện kéo dài chuyện kết hôn. . . . .

Mặc dù lấy cớ này có chút sứt sẹo, nhưng ít ra đáng giá thử một lần.

Nghĩ đến đây, cô mặt không đổi sắc len lén quan sát Lãnh Như Phong, không ngờ anh ta đồng ý rất nhanh, "Được, tôi sẽ làm theo như yêu cầu của em, nhưng tôi cũng có một yêu cầu."

Cô ngẩn người, "Yêu cầu gì?"

"Thời gian kết hôn phải do tôi quyết định!"

"Ách, cái này. . . . ." Hơi sợ sệt, tại sao cô có dự cảm xấu? Một lúc lâu, lẩm

bẩm, "Vậy. . . . . Được rồi."

Buổi tối ngày thứ hai, Lâm Nhược Kỳ cũng biết dự cảm của mình quả nhiên là chính xác rồi, Lãnh Như Phong đã quyết định ngày kết hôn xong!

Tính toán thời gian, còn dư lại không đến nửa tháng.

Chậm rãi leo lên cầu thang xoắn ốc, im lặng đẩy ra cửa chính điêu khắc hoa văn xinh đẹp tinh xảo, phía sau là khung cảnh quen thuộc mà Lãnh Như Phong không thể quen thuộc hơn nữa.

Trần nhà màu đỏ sậm khắc hoa văn bằng bạc bị đổi thành trần nhà màu trắng đơn giản, đèn chùm pha lê xinh đẹp khổng lồ bị đổi thành đèn ánh sáng êm dịu tiết kiệm năng lượng, sàn nhà màu đen trang nghiêm được trải thảm lông màu trắng sữa, hai bình hoa đầu lâu bằng kim loại lạnh lẽo cũng bị thay thế bằng một hàng chậu gốm sứ đơn giản. . . . . .

Phòng ngủ phù hợp với phong cách riêng của Lãnh Như Phong, lúc này bị sửa chữa tươi sáng, tràn đầy hơi thở phái nữ hiếm thấy.

Tất cả mọi thứ, đều do đồng chí Lâm Nhược Kỳ bày tỏ: hoa văn quá hoa lệ nhìn lâu sẽ hoa mắt, màu sắc quá tối nhìn lâu sẽ ngột ngạt, phòng ở quá lạnh lẽo cứng rắn ở lâu sẽ muốn chết. . . . . .

Mà Lãnh Như Phong cũng biết, cảm xúc của phụ nữ có thai thay đổi không chừng, nếu muốn cuộc sống cô được tốt thì phải chăm sóc tốt tâm trạng của cô, cho nên công trình sửa chữa rất nhanh hoàn thành trong thời gian ngắn. . . . . .

Mùi hoa nhàn nhạt theo không khí tràn ngập vào trong phòng, gió nhẹ xuyên qua cửa sổ mở ra thổi tới, mang đến làn gió mát mẻ ôn hòa, chậm rãi phất qua ghế sa lon.

Lúc này Lâm Nhược Kỳ nửa dựa vào nệm êm, trên đầu gối bày ra quyển sách, một tay đè ép một quyển bút ký, trong tay kia còn siết mấy chiếc lá không biết từ nơi nào kéo xuống, ngoẹo đầu ngủ gật. . . . . .

Nghe nói phụ nữ có thai thèm ngủ, có lẽ cô mệt mỏi.

Lãnh Như Phong đứng tại chỗ khẽ cười một cái, lặng lẽ trở tay đóng cửa, từ từ đi tới, cúi đầu nhìn qua quyển sách trên đầu gối cô, sau khi xác định chỉ là

sách dạy nghề làm vườn bình thường liền nhẹ nhàng khép lại, cất vào.

Liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vừa lúc một làn gió nhẹ thổi qua, phất qua bên quai hàm Lâm Nhược Kỳ, sợi tóc rơi vào trên bờ môi của cô. . . . . .

Lãnh Như Phong nhìn chằm chằm đuôi tóc đang lay động một lúc, giơ tay lên đóng cửa sổ lại, ngón tay lướt qua mặt của đối phương, sợi tóc nghịch ngợm quyến rũ quanh khóe miệng không đi, không nhịn được rơi xuống nụ hôn. . . . . .

Cho dù không dám dùng sức, cũng cảm thụ được thơm ngọt trơn mềm.

Không được! Chỉ mới chạm nhẹ một cái thôi nhưng anh ta. . . . . Lãnh Như Phong có chút ảo não, rất thất vọng mình không kiềm chế được.

Đúng vào lúc này, trên vai chợt nặng, mùi thơm ấm áp từ vai phất qua cần cổ, lúc quay đầu cảm giác mượt mà cọ cọ bên mặt.

Cô ngủ rất mơ màng, mất đi thăng bằng, mềm mại lệch qua trên người anh ta, cái đầu nhỏ đang ngủ say rũ xuống dựa vào bờ vai của anh ta . . . . . .

Không thể nhúc nhích, Lãnh Như Phong nghĩ.

Thẳng tắp ngồi ở tại chỗ, giữ bả vai dừng ở vị trí đầu cô lệch ra.

Không thể động, nhất định không thể động. . . . . .

Vừa động, cô sẽ tỉnh.

Vừa tỉnh, cô sẽ né ra.

Nghĩ đến đây, con mắt Lãnh Như Phong tối tăm.

Anh ta thật sự nghĩ không ra, Lâm Nhược Kỳ và Cơ Liệt Thần sống chung chỉ hơn nửa năm mà thôi, trừ đi mấy tháng cô ở Thôn trang họ Lý, bọn họ ở chung một chỗ cũng không đến nửa năm, cũng nảy sinh tình yêu sao? Còn kiên quyết như vậy? !

Anh ta rất khó tin, thật rất khó tin . . . . . .

Nếu như Cơ Liệt Thần dùng thời gian nửa năm lấy được lòng của cô, vậy Lãnh Như Phong anh thì sao? Dùng một năm, hai năm, ba năm, năm năm, cô có thể đem trái tim giao cho anh ta không?

Giương mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, sắc trời dần tối, trời chiều dần dần buông xuống, xuyên qua cửa sổ bao phủ hai người một đen, một trắng, nhưng tất cả bên trong phòng dường như vẫn ấm áp, ngược lại nhiệt độ dần dần có xu hướng tăng lên. . . . . .

Lãnh Như Phong im lặng nhắm mắt lại, thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Lâm Nhược Kỳ ngủ một giấc đã hơn ba giờ, khi tỉnh lại đột nhiên nhìn thấy Lãnh Như Phong trước mắt, giật mình.

Theo phản xạ muốn lập tức ngồi dậy, nhưng hiện tượng mang thai thời kỳ đầu đã phản ứng, đầu cô choáng váng, hơn nữa vô cùng choáng váng.

Lãnh Như Phong theo bản năng muốn đỡ cô, bị cô hất mở tay.

Anh ta có chút ảo não, vẫn đưa tay cứng rắn đỡ cánh tay của cô, để cho cô chống đỡ lấy mình ngồi dậy.

Lần này Lâm Nhược Kỳ không né tránh, tốn sức dùng cùi chỏ bám lấy thân thể của mình ngồi dậy, vừa đúng nhìn thấy người đàn ông nhíu chặt chân mày.

Vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt thẳng tắp.

Hoàn toàn không giống với ông xã của cô.

Cô thu tay lại, khẽ nói: "Thật ra, anh không cần làm như vậy, tôi sẽ không cảm ơn anh."

Anh ta nhìn cô chằm chằm, thu tay lại, nhỏ giọng lẩm bẩm, giọng nói bình thản hiếm thấy: "Tôi không cần em cảm ơn, tôi muốn thứ khác."

Cô nhìn chằm chằm anh ta một lúc lâu, chán nản tựa vào trên lưng sofa, nhắm mắt buồn buồn nói: "Không cho!"

Lãnh Như Phong bị ngoài ý muốn cũng không có tức giận, lặng lẽ nở nụ cười, nói với cô, "Lúc nảy em ngủ không đúng tư thế, tư thế nằm nghiêng

đối với phụ nữ có thai tốt hơn, tư thế ngủ như thế này làm cho bắp thịt co rút, khó thở, xác suất gây ra phản ứng nôn mửa so với nằm ngửa cũng không lớn lắm."

"Đối với kiến thức sinh sản, anh hiểu cũng không ít." Lâm Nhược Kỳ nhỏ giọng lầm bầm.

"Cơ Liệt Thần có thể chăm sóc em, đương nhiên tôi cũng có thể chăm sóc tốt cho em, học những kiến thức chờ sanh cũng không khó, hơn nữa tôi có lòng tin làm tốt hơn so với anh ta."

". . . . . ." Cô nghẹn lời, không nói.

Thấy cô không trả lời, Lãnh Như Phong lơ đễnh nói, "Chuyện em yêu cầu tôi đã làm xong, không phải em muốn tự mình đi chọn một người sao?"

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ mừng thầm.

Nhướng lông mày, "Sẽ đi ngay bây giờ?"

Anh ta gật đầu một cái, nhìn thấy cô vui mừng, tâm trạng mình cũng trở nên vui vẻ. . . . . .

Anh ta đỡ cô đi tới đại sảnh trong biệt thự của mình, nơi đó có mấy người mặc đồng phục y tá chờ đợi làm hộ lý.

Mặc dù hiện tại trời đã gần tối, nhưng bởi vì Lâm Nhược Kỳ rất gấp, cho nên Lãnh Như Phong căn dặn thủ hạ lập tức tìm tất cả hộ lý chuyên nghiệp tốt nhất ở Nam Thành.

Nhìn thấy người chủ tới, tất cả người tới đây nộp đơn đều có vẻ hết sức mong đợi, thậm chí có mấy người bạo gan chủ động chạy lên phía trước, dìu Lâm Nhược Kỳ ngồi vững vàng trên ghế sa lon, sau đó bắt đầu trò chuyện với cô.

"Ôi chao cô chủ, sắc mặt cô dường như không tốt lắm a, không phải gần đây ăn không ngon, giấc ngủ không tốt chứ?"

"Cô chủ, gần đây cô có phản ứng gì không? Nhìn tình trạng thân thể cô dường như không quá thích hợp mang thai a."

"Cô chủ, cô có muốn xoa bóp không? Thích xoa bóp có thể giúp tuyến sữa phát triển, cái này phải làm sớm mới có hiệu quả, hiện tại có muốn tôi làm thử cho cô một lần hay không?"

Nhóm người này cũng biết người thuê hôm nay là một người có tiền, phục vụ tốt có thể được một khoản tiền rất lớn, cho nên vô cùng ra sức ân cần. . . . . .

Một nhóm người ồn ào lộn xộn, vây quanh Lâm Nhược Kỳ kín kẽ, ngược lại có một y tá rất đặc biệt, người cao, mặt trái xoan nhìn rất mát mẻ, cô chỉ đứng xa xa bên ngoài đám người không nói gì.

Một cô gái nhỏ an tĩnh như vậy, ngược lại khiến cho Lâm Nhược Kỳ sinh ra lòng tò mò mãnh liệt.

"Cô tên gì?"

"Chào cô chủ, tôi là Liễu Trân, cô có thể gọi tôi là Tiểu Trân."

Giọng nói của cô rất trong trẻo, mềm mại, vả lại êm tai dễ nghe làm cho Lâm Nhược Kỳ nghe xong, mắt cũng sáng lên.

Nhưng Lâm Nhược Kỳ không phải bởi vì giọng nói dễ nghe của cô mới như vậy, mà bởi vì giọng nói này. . . . . Rất quen thuộc!

Đúng rồi . . . . . giọng nói của Lynda!

Lynda là người ngoại quốc, bình thường nói chuyện mang chút âm điệu địa phương, mặc dù lúc nói chuyện cô gái này không có bất kỳ khẩu âm người ngoại quốc, ngược lại nói tiếng phổ thông rất tốt, nhưng cảm giác giọng nói căn bản giống với Lynda!

Lâm Nhược Kỳ nhìn chằm chằm, lập tức nhớ tới kỹ thuật cải trang của Lynda tương đối cao minh, chẳng lẽ cô nữ sinh trước mặt thật sự là Lynda hóa trang?

Cô không chắc chắn, nhìn nữ sinh trước mặt thêm mấy lần.

Kế tiếp trong lúc kiểm tra, cô cố ý nêu lên vấn đề gây khó khăn, biểu hiện của nữ sinh kia đều làm cô hết sức hài lòng, mặc dù Lâm Nhược Kỳ vẫn chưa xác định nữ sinh này có phải là Lynda hay không, nhưng càng lúc cô

càng tin chắc, cô nữ sinh này rất thích hợp làm hộ lý của cô!

Lâm Nhược Kỳ cảm giác rất mãnh liệt, cuối cùng cô quyết định giữ lại cô nữ sinh này!

Vì vậy, cô giả vờ bộ dạng bụng khó chịu, tiện tay chỉ chỉ nữ sinh yên lặng phía đối diện, nhìn Lãnh Như Phong nói, "Chọn cô ấy đi, những người khác quá ồn ào. Tôi không thoải mái, muốn về. Cơm tối để cho cô ấy bưng tới đi, tôi muốn ăn trong phòng ngủ."

Nói xong, liền che miệng giả vờ dáng vẻ như không thoải mái, muốn đứng dậy trở về.

Lãnh Như Phong giương mắt liếc nhìn nữ y tá, gật đầu một cái, ý bảo cô bước đến đuổi theo Lâm Nhược Kỳ, lập tức bắt đầu đi làm.

Nữ y tá vô cùng thông minh, bộ dạng hiểu ra, vội vàng đi theo sau lưng quản gia, đi đem cơm cho Lâm Nhược Kỳ. . . . . .

Bữa ăn tối rất nhanh được nữ y tá bưng lên phòng ngủ cho Lâm Nhược Kỳ, món ăn rất phong phú, có bún thịt, trứng xào bắp, rau xào, mực hầm canh gà, nhưng Lâm Nhược Kỳ cũng ăn không vô chút nào.

Cô ném bên cạnh nữ y tá, phát hiện nữ y tá cũng không có bất kỳ phản ứng nào, ngược lại có chút do dự có nên hỏi hay không.

Cô vừa cầm lên đôi đũa chuẩn bị dùng bữa, trong đầu vừa nghĩ đến vấn đề khó giải quyết.

Mới vừa gắp một chút bún thịt đút vào trong miệng, lúc ban đầu còn ăn thật ngon lành, đột nhiên Lâm Nhược Kỳ cảm thấy một cơn buồn nôn mãnh liệt từ trong dạ dày dâng lên, trào ra cổ họng của cô. . . . . .

"Ưm. . . . . Ưmh. . . . . ." Cô vội vã bụm miệng, buông đũa, bước nhanh xông tới toilet!

Ánh mắt của nữ y tá phía sau lưng đột nhiên phát sáng, xẹt qua trong nháy mắt, sau đó cô đi theo vỗ lưng Lâm Nhược Kỳ.

Lâm Nhược Kỳ nôn thốc ở trong toilet, đôi mắt đẫm lệ mông lung, cảm giác tất cả ruột, gan, phèo, phổi, thận của mình đều nôn ra ngoài, trong hốc mắt

đọng đầy nước mắt, nước chua nôn mửa không ngừng chảy ra ngoài!

Lần này mang thai, không thể nghi ngờ so với lần trước vất vả hơn nhiều. Có thể lần trước mang thai đứa bé không lâu, cho nên phản ứng còn chưa lộ rõ, lần này cô tính lại cũng đã sáu tuần rồi.

Nghĩ như vậy, cho nên nôn rất khó chịu, trong lòng cũng vui vẻ.

Sau lưng, một bàn tay mềm mại trắng nõn nhẹ nhàng xoa lưng Lâm Nhược Kỳ, vỗ nhè nhẹ nhịp nhàng.

Cô gái êm ái nói, "Thật sự chúng tôi đã đoán trúng, quả nhiên cô mang thai."

Lâm Nhược Kỳ liền giật mình, một giây kế tiếp nhanh chóng quay đầu lại, mở trừng hai mắt, không thể tin nhìn cô gái trước mặt chừng năm giây. . . . . .

Cuối cùng, rốt cuộc mừng như điên ôm chầm lấy đối phương, "Lynda? ! Cô là Lynda, có đúng không? !"

"Hư . . . . . ." đối phương lập tức ra dấu để cho cô nhỏ giọng, lần này Lâm Nhược Kỳ càng thêm tin chắc cô ấy chính là Lynda rồi.

"Lynda, thật tốt quá, thật sự là cô!" Lâm Nhược Kỳ vui mừng, nước mắt nước mũi thi nhau chảy, quên mặt mình bẩn đến cỡ nào, thân mật cọ cọ trên người Lynda, "Tôi còn tưởng rằng các người gặp chuyện không may. . . . . ."

Lời nói đến một nửa, nghẹn lại.

Lynda người ta vẫn còn mạnh khỏe đứng ở trước mặt mình, tại sao cô có thể nguyền rủa người ta chết như vậy?

Mắt đong lại, hung hăng lau hai cái, bởi vì nôn mửa nước mắt càng chảy ra, "Lynda, tôi thật sự rất vui mừng, cô nhìn xem nước mắt tôi. . . . . Làm thế nào cũng không ngừng được. . . . . ."

Cô nói sự thật, bị Lãnh Như Phong nhốt trong phòng, không bị tức chết cũng mau bị buồn chết.

"Được rồi, được rồi, cô đừng khóc. . . . . ." Lynda tiếp tục vỗ lưng cho cô, vừa vui mừng, vừa thở dài.

Ngược lại Lâm Nhược Kỳ có chút nghi ngờ, xoay người nhìn khuôn "Mặt" của Lynda không giống như xưa, hỏi, "Lynda, khuôn mặt này của cô phải . . . . . hóa trang rồi phải không ?"

Lynda lườm cô một cái, "Ngốc nghếch, Lãnh Như Phong cho người canh gát cửa chặt chẽ như vậy, tôi làm sao có thể hóa trang, bị tra ra sẽ phiền toái."

"Này, này, vậy cô. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ chỉ vào mặt của Lynda, ngạc nhiên ngây người, "Ý của cô là. . . . . Đây là vốn là mặt thật của cô?"

Sau khi cười gượng ha ha hai tiếng, lại sờ sờ mặt của mình, Lynda cười nói, "Aiz, bị cô phát hiện rồi."

Nghe vậy, cằm Lâm Nhược Kỳ cũng muốn rớt xuống đất.

Cô thật sự quá kinh ngạc, cô vẫn cho rằng Lynda là một cô gái ngoại quốc, thì ra căn bản cô cũng không phải, mà là người Trung Quốc chính thống! Cô gái này lại dùng khuôn mặt đã hóa trang xuất hiện trước mặt cô, thật sự không biết lừa được bao nhiêu người!

Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ không nhịn được co rút, "Quả nhiên là thủ hạ Cơ lão đại dạy dỗ, lại dám gạt tôi lâu như vậy. . . . . Lynda, kỹ thuật hóa trang của cô thật sự rất cao minh. . . . . ."

Hai cô gái sau vài tháng gặp nhau lần nữa, không thể không nói vì Lâm Nhược Kỳ quá xúc động nên trên mặt có chút ửng đỏ.

Từ trong miệng Lynda, Lâm Nhược Kỳ biết được toàn bộ quá trình "Nhà họ Cơ bị tiêu diệt " oanh động toàn bộ Nam Thành mấy tháng trước.

Thì ra, thi thể của Cơ Liệt Thần căn bản là Lynda tìm người hóa trang thành, Lâm Nhược Kỳ lập tức nghĩ đến một tuần trước Lãnh Như Phong tìm được thi thể "Cơ Liệt Thần", nếu Lãnh Như Phong nghĩ tới biện pháp kia, Cơ Liệt Thần làm sao không nghĩ tới?

Về Lư Đăng Bảo số 1, là Cơ Liệt Thần cố ý tung tin, mục đích chỉ có một, chính là vì để cho mọi người càng thêm tin chắc "Cơ Liệt Thần đã chết" tin tức này xem ra rất chân thật.

Ngoài ra, Lynda còn mang đến tin tức tốt.

Thì ra, hơn nửa tháng nay sở dĩ Cơ Liệt Thần biến mất, cũng không phải anh buông tha tìm kiếm Lâm Nhược Kỳ, mà vì sư phụ của anh và mẹ của anh từ Anh quốc trở lại, mang đến quan trọng tin tức, chuẩn bị tiêu diệt Lãnh Kiêu Hùng.

Về phần mẹ của Cơ Liệt Thần xuất hiện, Lynda cũng không có nói tỉ mỉ, bởi vì cô cũng không biết nội dung cụ thể, sau đó Lynda nói Cơ lão đại để cho cô mang đến tin truyền miệng, muốn Lâm Nhược Kỳ nhất định phải kiên cường, anh rất nhanh sẽ đến cứu cô.

"Cơ lão đại vẫn. . . . . Không biết tin cô mang thai chứ?" Lynda suy đoán nói.

Lâm Nhược Kỳ gật đầu một cái, "Đúng vậy, sau khi tôi bị Lãnh Như Phong bắt mang đến biệt thự của anh ta, mới bị bác sĩ kiểm tra tôi đã mang thai hơn một tháng."

"Như vậy sao. . . . . ." Lynda cau mày, "Vậy chúng ta nên nghĩ biện pháp đưa tin tức này cho Cơ lão đại mới được."

Lâm Nhược Kỳ cau mày, trầm ngâm chốc lát, nói, "Thật ra, ngược lại có một chuyện quan trọng hơn tôi muốn nói cho anh ấy biết."

Sau đó hai phút.

"Cô nói cái gì? Cô muốn gả cho Lãnh Như Phong!"

Lâm Nhược Kỳ ôm trán nói, "Đương nhiên là giả, kế hoãn binh mà thôi! Hiện tại mấu chốt vấn đề là tất cả mọi người đều cho rằng Cơ Liệt Thần đã chết, mà Lâm Nhược Kỳ tôi là một đàn bà góa. . . . . ."

Chính xác, một người đàn bà góa đi bước nữa cũng là dễ hiểu.

Lynda thở ra một hơi, khẽ gật đầu, "Vậy. . . . . chừng nào kết hôn?"

"Chủ nhật đầu tiên của tháng sau !" Lâm Nhược Kỳ nhăn mày trả lời.

"Thời gian này cũng quá vội ha? ! Không tới nửa tháng nữa, chúng ta phải nghĩ biện pháp truyền tin tức cho Cơ lão đại" Hơi ngừng lại, Lynda tiếp tục nói, "Xem ra chuyện truyền tin tức chỉ có tôi đi làm. Nhược Kỳ, là cô nói

muốn mời hộ lý sao?"

Lâm Nhược Kỳ nhướng mày gật đầu một cái, vẻ mặt có chút hài lòng.

Lynda buồn cười không thôi, "Nhược Kỳ, cô càng lúc càng thông minh, còn biết dùng chiêu này."

Lâm Nhược Kỳ không khách khí chút nào nói, "Đó là tự nhiên, làm vợ của Cơ Liệt Thần, một chút tiêu chuẩn này cũng không có, làm sao xứng?"

Hai cô gái vì không để cho Lãnh Như Phong nổi lên nghi, trò chuyện cũng không lâu, thời gian vừa vặn đủ ăn một bữa cơm liền kết thúc. Lynda đổi lại nét mặt yên lặng như lúc đầu, bưng mâm cơm trống không trở lại phòng bếp.

Không biết chuyện gì, Lãnh Như Phong nhìn thấy trong mâm trống không, trong lòng cảm thấy có chút vui vẻ, cho nên đối với "Y tá Liễu" lau mắt mà nhìn . . . . .

Có Lynda làm bạn, sắc mặt của Lâm Nhược Kỳ rõ ràng tốt hơn nhiều so với trước kia, Lãnh Như Phong nhìn thấy Lynda có công chăm sóc Lâm Nhược Kỳ, đối với cô vẫn rất khách khí.

Dĩ nhiên, anh ta cũng không biết vị "Y tá Liễu" này thật ra chính là Lynda, thỉnh thoảng lúc nhàn rỗi sẽ trò chuyện với cô mấy câu tâm đắc về đề tài chăm sóc phụ nữ có thai, đặc biệt đối với "Y tá Liễu" quyền hạn cũng càng lúc càng mở rộng.

Thỉnh thoảng, tâm trạng của anh ta tốt sẽ cho phép "Y tá Liễu" mang Lâm Nhược Kỳ đến ngồi trong vườn hoa nhỏ dưới lầu một chút, nghe nói như vậy đối với thân thể phụ nữ có thai tốt hơn. . . . . .

Một khi trộm được một chút tự do, tin tức Lâm Nhược Kỳ đồng ý Lãnh Như Phong cầu hôn liền được Lynda truyền cho Cơ Liệt Thần thành công!

Một ngày kia, cơ hội tới!

Kế hoạch đã sớm chuẩn bị xong, Lynda nói cho cô biết, một chút nữa Cơ lão đại sẽ phái một người quen tới biệt thự của Lãnh Như Phong, mà Lâm Nhược Kỳ phải yêu cầu Lãnh Như Phong đồng ý cho cô đi vài vòng trong vườn hoa phía sau.

Thoạt nhìn chuyện rất đơn giản, nhưng thực sự làm mới. . . . . .

"Lãnh, Lãnh Như Phong, tôi muốn đi ra vườn hoa nhỏ một chút."

"Hôm nay không được, bên ngoài gió lớn."

"Chỉ một chốc lát, không được sao?"

"Không được!"

"Nhưng đã một tuần lễ rồi tôi chưa ra ngoài, không phải bác sĩ riêng nói phụ nữ có thai không nên ngồi lâu trong phòng phải ra ngoài vận động sao? Anh. . . . . ."

"Đừng nói nữa, hôm nay không được là không được!"

". . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ đột nhiên phát hiện hôm nay Lãnh Như Phong có chút khác thường, dường như tâm trạng rất không tốt, nghe quản gia nói dường như bởi vì chuyện kết hôn, Cậu chủ Lãnh cãi nhau với Lãnh Kiêu Hùng.

Có lẽ bởi vì anh ta không giải quyết được chuyện này, cho nên phiền lòng.

Lâm Nhược Kỳ có chút buồn bực, suy nghĩ phải làm thế nào để cho Lãnh Như Phong dưới tình huống tâm trạng đang hỏng bét như thế vẫn có thể đồng ý cho cô đi vào vườn hoa chơi.

Suy nghĩ hồi lâu, cô thay đổi ý nghĩ.

Trước hết phải để cho anh ta vui vẻ, sau đó đưa ra yêu cầu, tương đối thực tế!

Vì vậy, sửa lời nói, "Vậy. . . . . Tôi trở về phòng ngủ xem sách một lát, anh đồng ý cùng xem sách với tôi không?"

Ngược lại Lãnh Như Phong sửng sốt một chút, "Cùng xem?"

Hai chữ này cũng là lần đầu tiên anh ta nghe được từ trong miệng Lâm Nhược Kỳ, anh ta nghi ngờ hỏi lần nữa, "Em mới vừa nói cái gì? Cùng em vào phòng ngủ. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ mỉm cười gật đầu, nụ cười kia có chút nịnh nọt, nhưng ánh mắt Lãnh Như Phong đang chìm trong kinh ngạc, không có phát hiện vẻ mặt mất tự nhiên của cô.

"Đúng vậy, cùng tôi đọc sách, một mình tôi thật không thú vị, anh có muốn đi không?"

Dường như lời mời này tới quá nhanh, quá đột ngột, quá ngoài ý muốn, khiến cho Lãnh Như Phong cảm thấy có chút không thật.

Vừa vặn quản gia ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, đúng lúc lại gần nói nhỏ vào tai Lãnh Như Phong: "Cậu chủ Lãnh, tôi nghĩ thái độ của Lâm tiểu thư có chuyển biến, chúc mừng cậu chủ, cách thành công gần hơn một bước! Cái gì kia, tôi đi chuẩn bị cà phê cho cậu, a đúng rồi, phụ nữ có thai không thể uống cà phê, vậy thì một ly cà phê, một ly sữa tươi. . . . . ."

Lãnh Như Phong hơi mê mang, bồi hồi mừng rỡ và kinh ngạc.

Phòng ngủ thuộc về mình vậy mà hôm nay tặng cho Lâm Nhược Kỳ, Lãnh Như Phong ngoài ý muốn phát hiện trong lúc Lâm Nhược Kỳ tắm rửa, hương thơm xà phòng toả khắp cả phòng, trong nháy mắt anh ta cảm giác máu trong người mình nhanh chóng tăng lên rất cao, tâm thần đã bắt đầu chập chờn. . . . . .

Két một tiếng, cửa phòng tắm bị Lâm Nhược Kỳ mở ra, Lãnh Như Phong co quắp căng thẳng, cầm quyển sách ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, giả vờ đọc!

Lúc này khác với tác phong hoàn toàn lạnh lùng kiêu ngạo thường ngày, anh ta nghi ngờ có phải mình bị bệnh hay không, mặc dù anh ta thích, nhưng biểu hiện này cũng quá không bình tĩnh rồi. . . . . .

Nhìn lại Lâm Nhược Kỳ, thật ra cô cũng rất hồi hộp.

Nếu muốn đối thủ mất cảnh giác, trước hết phải để cho đối phương ăn ngon ngọt, không bỏ ra một chút vốn ban đầu là không được.

"Ách. . . . . Cái đó, anh đang xem sách gì vậy?" Lâm Nhược Kỳ bị căng thẳng, không có chuyện nói nhảm.

"Xem một chút. . . . ." Lãnh Như Phong cố ép mình kiềm chế, trả lời lung tung.

"A, được, xem đẹp không?" Càng chẳng biết hỏi gì. . . . .

"Ừ. . . . . Đẹp." Đã không biết mình đang trả lời cái gì, trong mắt cũng là màu hồng sau khi tắm, trong lỗ mũi đều là mùi thơm xà phòng trên người cô. . . . . .

"Ừm, hôn lễ chuẩn bị như thế nào rồi?" Sau khi cô từng bước tiến tới gần, Lâm Nhược Kỳ bắt đầu hối hận "Kế sách làm đối thủ mất cảnh giác", cố gắng ngăn chặn ý muốn lâm trận lùi bước . . . . . .

"Ừ, chuẩn bị sắp xong rồi. . . . ." Hoàn toàn không có bị quấy nhiễu, tiếp tục nhìn chòng chọc cần cổ người khác niệm tưởng thật lâu, trong miệng nói lẩm bẩm nhích đến gần. . . . . .

"Vậy cha mẹ anh đồng ý chuyện kết hôn của chúng ta sao? Lãnh, Ông cụ Lãnh ông ấy . . . . . ."

Sau khi Lâm Nhược Kỳ nói ra lời này, cô lập tức hối hận, mà người đàn ông trước mặt cũng đột nhiên an tĩnh lại.

Lặng lẽ ngồi nguyên tại chỗ, cúi thấp đầu im lặng hồi lâu, người đàn ông nhỏ giọng nói, "Có một chút phiền toái nhỏ, chẳng qua tôi còn có thể ứng phó."

Lâm Nhược Kỳ nhìn bộ dạng anh ta có chút ủy khuất chán nản, biết trong miệng anh nói "Phiền toái nhỏ" căn bản là "Rất phiền toái".

Suy nghĩ lại, cảm thấy cần phải an ủi người đàn ông này một chút, vì vậy nói, "Chuyện này. . . . . Anh không cần gấp gáp, từ từ đi, tôi không trách anh."

"Tôi không phải lo lắng em sẽ trách tôi, tôi chỉ cảm thấy. . . . ." Muốn sống chung với em, tại sao có nhiều chuyện không thể như vậy?

Giống như duyên phận giữa anh ta và cô, mỏng như một lớp giấy, cho dù anh ta cẩn thận như thế nào cũng sẽ giống như không cẩn thận để lại vết cắt.

Muốn kéo dài tiếp, rất khó, rất khó. . . . .

Thở dài, anh ta không có nói tiếp.

Im lặng giơ tay lên, ở trên mặt cô rơi xuống nụ hôn rất khẽ, sau đó ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy đôi mắt của Lâm Nhược Kỳ giống như thương hại anh ta, trong nháy mắt sắc mặt khôi phục lạnh lẽo như trước, "Không nên dùng loại ánh mắt thương hại nhìn tôi!"

Đôi tay cứng rắn đẩy cô ra!

Bị từ chối, Lâm Nhược Kỳ hoàn toàn sửng sốt, ". . . . . Cái gì? !"

Lãnh Như Phong đứng dậy, ánh mắt thay đổi nhìn xuống cô một lát, cuối cùng mặt không thay đổi xoay người rời đi, "Đừng mơ tưởng lúc này rời đi, ngoan ngoãn ở trong phòng ngủ cho tôi, ngủ hay đọc sách tùy em!"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên.

Chẳng lẽ, anh ta nhìn ra điều gì? !

Chương 92: Chán ghét nơi dơ bẩn

Một tuần trước.

Giang Mẫn Hạo sớm chờ ở một góc đường gần viện khoa học Nam Thành, xoay mắt kính râm trong tay. Anh ta càng không ngừng nhìn đồng hồ, đã đợi có chút không nhịn được rồi.

T shirt màu đen nửa đoạn tay áo lộ ra ngoài cánh tay rắn chắc màu lúa mạch, bởi vì thường vận động tập thể dục, gân cốt nổi lên rõ ràng. Một cái chân dài của anh ta chống sức nặng thân thể, một cái chân khác hơi gấp, thân thể càng hiện ra thon dài căng đầy, đang đứng ở đầu đường, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt.

Thấy Tang Tuyết Phù từ trong viện khoa học đi ra ngoài, khóe môi Giang Mẫn Hạo cong lên, nụ cười không nồng nhiệt nhưng đủ lửa nóng.

Tang Tuyết Phù đã nhìn thấy Giang Mẫn Hạo phía xa xa nhưng cô cố ý xem anh ta là người xa lạ, ánh mắt quét tới như không nhìn thấy anh ta.

Quay người lại, quay đầu đi ngược hướng Giang Mẫn Hạo đang đi tới!

Giang Mẫn Hạo đối với hành động cố ý trốn tránh mình của Tang Tuyết Phù đã sớm nhìn quen lắm rồi, anh ta cũng không tức giận, cợt nhã chạy đuổi theo ở sau lưng cô.

Anh ta đi theo cô vòng tới vòng lui, ánh mắt cũng chuyển theo cô, một người đàn ông như vậy chạy theo sau lưng một cô gái xinh đẹp, thật là làm cho người ta rất thổn thức.

Cuối cùng Tang Tuyết Phù không chịu đựng nổi, xoay người trợn mắt nói, "Tại sao hôm nay lại tới? Không phải nói, không có chuyện gì đừng đến viện khoa học tìm tôi sao? Tôi cho anh biết, hôm nay tôi sẽ không đi theo anh đâu!"

"Nếu hôm nay cô không cùng đi với tôi, cô nhất định sẽ hối hận." Vẻ mặt Giang Mẫn Hạo vẫn vui vẻ. Cuối cùng, còn bổ sung một câu, "A đúng rồi, quên nói cho cô biết, dì Tang cũng được tôi phái người đón đi."

Dứt lời, nhìn anh ta nhìn đồng hồ đeo tay, gật đầu một cái nói như thật, "Ừ. .

. . . . xem thời gian, hẳn là đã đến."

Tang Tuyết Phù không để ý tới anh ta, đối với thủ đoạn giả vờ của anh ta đã sớm biết qua.

Thấy cô vẫn không ngừng bước, Giang Mẫn Hạo cất cao giọng nói ở sau lưng cô kêu, "Không đi thật, cô sẽ phải hối hận, đã nói dẫn cô và dì Tang cùng đi gặp hai người, cô không muốn đi thì tôi đi!"

Tang Tuyết Phù nghe nói mẹ của mình muốn đi đã có chút tò mò.

Nhưng cô vẫn mạnh miệng, "Không đi!"

"Không đi? Cô chắc chắn chứ? Vậy tôi gọi điện thoại cho mẹ cô, nói cô không đi. . . . . ."

Tang Tuyết Phù quay đầu lại, tức giận nhìn Giang Mẫn Hạo, lúc này mới đi tới.

Giang Mẫn Hạo nhìn gương mặt cô ửng đỏ động lòng người, lại nhìn chiếc Lamborghini của mình một chút, cười hỏi, "Lúc này mới ngoan nha, nhìn xem, bảo bối của tôi còn thua người đẹp cô !"

"Được rồi, đừng làm tôi buồn nôn!" Tang Tuyết Phù đẩy bàn tay Giang Mẫn Hạo duỗi ra, giống như nữ thần ngồi vào trong xe.

Giang Mẫn Hạo vừa quay đầu nhìn cô, vừa chen vào cài xong dây nịt an toàn, bắt đầu phát động động cơ.

Thần bí nói, "Hôm nay cô đi xem sẽ biết xảy ra chuyện gì, Tuyết Phù, nhất định cô sẽ cám ơn tôi đấy."

"Anh thôi đi!" Cô trừng mắt nhìn anh ta, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, cố tình không để ý tới anh ta.

Giang Mẫn Hạo khẽ cười cười, nhấn cần ga một cái, chiếc Lamborghini hình giọt nước liền phóng như bay. . . . . .

Khi xe chậm rãi lái vào khu biệt thự người giàu có ở Nam Thành thì Tang Tuyết Phù mới phát hiện có gì không đúng.

"Anh mua biệt thự này lúc nào vậy?" Cô nhíu mày hỏi, như bừng tỉnh, "A. . . . . Tôi biết rồi, là anh mua để cất giấu người đẹp trong nhà cao cửa rộng ?"

Cô nhớ tới bên ngoài đồn đãi Giang Mẫn Hạo và một minh tinh điện ảnh cùng một ca sĩ gặp gỡ riêng tư, hay chính là ở chỗ này.

Nhất thời, Tang Tuyết Phù tức giận tái mặt, xem thường nhìn Giang Mẫn Hạo một cái, cô quay mặt đi.

Giang Mẫn Hạo nhàn nhạt cong cong khóe môi, biết cô hiểu lầm nhưng không giải thích, chỉ chuyên tâm lái xe của mình.

Xe chậm rãi chạy qua khu trồng cây cảnh tu sửa tuyệt đẹp, chạy qua thảm cỏ xanh biếc rộng lớn, lại chạy qua một vườn hoa tươi tốt, đài phun nước, hồ bơi lộ thiên, sân tennis, sân Golf. . . . . tất cả hiện ra trước mắt.

Xe dừng ở trước một ngôi nhà năm tầng khổng lồ yên tĩnh, cửa chính màu xanh nhạt chạm khắc hoa văn cỏ cây tinh xảo tuyệt đẹp, nơi cửa có bốn người đàn ông người mặc áo đen quần đen mang mắt kính đen, thoạt nhìn rất giống như vệ sĩ của một ngôi sao lớn.

Quả nhiên Tang Tuyết Phù đoán không sai, mới vừa từ trên xe xuống, liền nhìn thấy cánh cửa lớn màu xanh nhạt được người mở ra, từ bên trong đi ra một cô gái trẻ.

Cô quấn khăn quàng cổ LV màu cà phê kiểu mới nhất, mang mắt kính GUCCI, từ trên bậc thang chậm rãi đi xuống, dưới chân giày cao gót thủy tinh Armani màu xanh ngọc phát ra tiếng kêu lốc cốc.

Thật xa đi về phía Giang Mẫn Hạo gọi: "Cậu chủ Giang, anh đã đến rồi?"

Giang Mẫn Hạo khẽ gật đầu, hỏi, "Đã tới đông đủ chưa?"

Cô liếc mắt cười một tiếng, thái độ cởi mở, "Đã đủ, chuyện cậu chủ Giang căn dặn, Cát Linh nhất định làm được."

Giang Mẫn Hạo hôn lên trán cô một cái, "Được, tôi làm phiền cô rồi." Đôi mắt hẹp dài tà tà liếc Tang Tuyết Phù một cái, sau khi nhìn thấy vẻ không vui trên mặt cô, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ.

Tay vẫy vẫy, quay đầu lại nói với bốn cận vệ, "Đưa Cát tiểu thư trở về."

Cát Linh nhìn Giang Mẫn Hạo lộ ra một nụ cười xinh đẹp, hai gò má màu hồng nhạt phản chiếu tròng mắt nhộn nhạo, càng hiện ra xinh đẹp động lòng người.

Tang Tuyết Phù vẫn lạnh lùng nhìn hình ảnh vừa rồi, đợi đến khi Cát Linh lên xe, mới mỉa mai nói: "Xem ra chuyện bát quái xì căng đan, quả nhiên không có lửa thì sao có khói!"

Lời nói đến một nửa, vẻ mặt Tang Tuyết Phù tức giận nhìn cánh cổng lớn màu xanh nhạt, dừng chân nói: "Giang Mẫn Hạo, anh mang tôi tới một nơi dơ bẩn chán ghét như vậy, rốt cuộc là muốn cho tôi nhìn thấy thứ gì? !"

"Tuyết Phù?" Cánh cửa lớn màu xanh nhạt bị người mở ra, xuất hiện tại cửa là một chiếc xe lăn, trên chiếc xe lăn là người phụ nữ trung niên, nhìn thấy bóng lưng Tang Tuyết Phù ngẩn người một chút, sau đó hỏi, "Ah? Con đã đến rồi tại sao không vào? Đứng lỳ ở đó làm gì?"

Tang Tuyết Phù kinh ngạc quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy mẹ của mình, "Mẹ, mẹ. . . . . mẹ thật cũng tới?"

"Cái gì thật hay giả, là cậu Giang người ta mời hai mẹ con chúng ta tới nơi này, không thể thất lễ, vào đi thôi, mẹ cho con một bất ngờ."

"Nhưng. . . . . Nhưng vừa rồi Cát Linh kia. . . . . ." Tang Tuyết Phù nói không mạch lạc, nhất thời không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

"A, con nói Cát tiểu thư a, cô ấy rất tốt, chính là cô ấy đón mẹ tới nơi đây. A đúng rồi, biệt thự này cũng là của cô ấy, đi đi đi, chúng ta đi vào thôi." Bà Tang có chút không kịp chờ đợi thúc giục Tang Tuyết Phù.

Tang Tuyết Phù quay đầu lại, nửa bối rối nửa mê man nhìn Giang Mẫn Hạo, đối phương ôm cánh tay nhún vai một cái, lơ đễnh đối với lời nói lúc nảy của cô.

Giang Mẫn Hạo đi ở phía trước, cánh cửa bị anh ta mở ra, Tang Tuyết Phù đẩy Bà Tang, đầy nghi ngờ đi theo ở sau lưng Giang Mẫn Hạo đi vào, rốt cuộc không biết nơi này là nơi nào, bên trong có bất ngờ gì đang đợi mình. . . . . .

Trong phòng khách, trên ghế sa lon có người xoay đầu lại, nhìn cô cười ôn

hòa, "Tuyết Phù? Đây là Tuyết Phù sao? Dáng dấp thật là xinh đẹp, Phương Hoa, Tuyết Phù giống cô lúc còn trẻ, lớn lên rất giống đấy."

Tang Tuyết Phù nhìn người phụ nữ trung niên xinh đẹp trước mắt, không cách nào khống chế, há tròn miệng: ". . . . . Dì cả? !"

Mẹ của Tang Tuyết Phù tên là Nhiễm Phương Hoa, mà mẹ của Cơ Liệt Thần tên là Nhiễm Phương, hai người bọn họ là chị em ruột.

Cô cực kỳ chấn động, ngạc nhiên quay đầu nhìn Giang Mẫn Hạo đứng sau lưng, anh ta nhàn nhạt cong môi nói: "Chờ một chút! Còn có chuyện vui mừng!"

Dứt lời, nhìn về phía một hành lang khác hô một tiếng: "Được rồi, Thần, nhanh ra đây."

Mới nghe cái tên Thần này, thái độ Tang Tuyết Phù càng khiếp sợ hơn.

Nghi ngờ, chẳng lẽ là. . . . . .

Quả nhiên, một giây kế tiếp, người đàn ông cao gầy từ cửa lầu hai đi xuống, vẫn kiêu ngạo ung dung, cao quý nghiêm túc.

Tang Tuyết Phù vẫn không kịp phản ứng, chuyện này khó có thể tiêu hóa, dưới chân như đạp đám mây rơi vào trong sương mù, mờ mịt choáng váng được Giang Mẫn Hạo đỡ ngồi vào trên ghế sa lon.

Nhiễm Phương Hoa cười ha hả nói, "Chị nhìn con nhóc này, nhất định là bị sợ đến ngu."

Nhiễm Phương vừa uống trà nóng, vừa vui vẻ cười ha ha: "Cô còn cười con bé? Lúc cô mới vừa nhìn thấy tôi, không phải vẻ mặt cũng giống như con bé sao."

Lúc này Cơ Liệt Thần đi tới bên trong đại sảnh, ngồi vào trên ghế sa lon, trước tiên xua xua tay trước mặt Tang Tuyết Phù, thấy cô không có phản ứng gì, sau đó kéo gương mặt của cô.

Lúc này mới ngẩng đầu hỏi Giang Mẫn Hạo: "Hạo, tại sao cậu không nói trước cho cô ấy biết một tiếng, cậu xem dọa cô ấy thành như vậy. . . . . ."

"Không phải tôi muốn cho cô ấy một bất ngờ lớn sao, không có chuyện gì, tôi có biện pháp" Giang Mẫn Hạo lưu manh đi tới trước mặt Tang Tuyết Phù, ngồi xuống sát bên cô, sau đó ở trước mặt người lớn hôn một cái thật kêu trên mặt cô.

Chỉ nghe "Chát" một tiếng vang lên thì phát hiện ra trên mặt Giang Mẫn Hạo có năm dấu ngón tay hồng hồng!

"Giang Mẫn Hạo! Lá gan anh thật lớn? Cũng không nói với tôi một tiếng, anh nói trái tim nhỏ tôi đây chịu được sao?" Quay đầu lại, cô nhìn Cơ Liệt Thần kêu la, "Anh, anh cũng thật quá đáng, tại sao gạt chúng tôi lâu như vậy, hơn nữa. . . . . Hơn nữa, tại sao anh chỉ nói cho anh ta, không nói cho em? !"

Đầu ngón tay của Tang Tuyết Phù chỉ về phía Giang Mẫn Hạo, bộ dáng vô cùng tức giận.

Cơ Liệt Thần không đành lòng nhìn nửa bên mặt của Giang Mẫn Hạo bị đánh đỏ, nói: "Giang Mẫn Hạo, cậu có khuynh hướng thích ngược đãi chứ? Cậu nói biện pháp chính là cách này?"

Sau đó, quay đầu lại nói với Tang Tuyết Phù, "Tính tình nóng nảy như vậy, tôi có thể nói cho cô sao? Nói xong, chỉ sợ tất cả kế hoạch cũng bị cô làm rối loạn."

Nhiễm Phương Hoa thấy con gái mình đánh con rể tương lai của mình, cũng rất đau lòng, "Tuyết Phù! Tại sao con có thể đánh người ta hả? Người ta cũng là tốt bụng, hơn nữa cũng do anh con nhờ cậu ấy làm như vậy, con không thể trách cậu ấy ! Nhanh nói xin lỗi với người ta!"

". . . . . ." Tang Tuyết Phù nghẹn lời, tự biết đuối lý, trong nháy trên mặt ửng hồng. Một hồi lâu, mới nhỏ giọng như con muỗi nói, "Thật xin lỗi. . . . . ."

Giang Mẫn Hạo rất lưu manh, lập tức nghiêng đầu lại gần, "Cô nói cái gì? Tôi nghe không rõ, có thể nói lớn một chút không?"

Tang Tuyết Phù nhìn nét mặt anh ta được tiện nghi còn ra vẻ, hận nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại ngại mặt mũi của mẹ mình, chỉ có thể gằn từng chữ nói: "Tôi — xin — lỗi!"

"A, không sao" Giang Mẫn Hạo cười hì hì nhìn cô chằm chằm, "Vậy cô xoa

xoa cho tôi."

Tang Tuyết Phù sắp nổi giận, "Giang Mẫn Hạo!"

***

Mười năm rồi, rốt cuộc người nhà họ Cơ tụ tập cùng nhau, tất cả mọi người thật vui mừng, cũng rất cảm khái nhưng hơn nữa là bối rối.

"Anh, rốt cuộc chuyện này như thế nào? Còn có mẹ, mẹ biết chuyện Dì cả còn sống sao?" Cuối cùng Tang Tuyết Phù không nhịn được lòng tò mò, hỏi ra thắc mắc trong lòng.

Nhiễm Phương cười nói: "Con xem, con vội vã làm gì, tại sao lại mong đợi biết quá nhiều thứ cùng một lúc? Hãy để cho anh của con nói trước."

Bà đem câu chuyện giao cho Cơ Liệt Thần, tất cả mọi người có mặt cũng nín thở nhìn về phía anh.

Bên trong phòng, hoàn toàn yên tĩnh. . . . . .

Cơ Liệt Thần đứng dậy, đi tới giữa đại sảnh, bắt đầu thuật lại chuyện trong mấy tháng qua. . . . . .

"Hôm đó Lãnh Như Phong vây quét Lư Đăng Bảo số 1, Lynda và Heber đem tôi và Diêm Hạo đưa đến nhà của Mẫn Hạo, mặc dù tôi bị thương rất nghiêm trọng nhưng Mẫn Hạo mời tới những chuyên gia y học kéo tôi ra khỏi quỷ môn quan. Tỉnh lại, Heber và tôi quyết định bắt đầu sắp xếp kế hoạch báo thù. . . . . ."

"Chúng tôi quyết định bắt chước Lãnh Như Phong giả chết ở vách đá, nhưng nhất định phải làm cho kết quả thật oanh động hơn, cho dù trời sanh cha con nhà họ Lãnh có tính đa nghi không tin Cơ Liệt Thần tôi đã chết, nhưng ít ra có thể tạo thành ảnh hưởng dư luận nhất định, dù sao gia tộc nhà họ Cơ hiển hách như vậy, trong một đêm bị diệt môn, mọi người nhất định sẽ suy đoán mọi chuyện. Cứ như vậy, cha con nhà họ Lãnh trong thời gian ngắn sẽ không có hành động quá lớn. . . . . ."

"Vì vậy, Lynda lợi dụng kỹ thuật cải trang đem Diêm Hạo cải trang thành bộ dáng của tôi, tìm tòa soạn chụp ảnh hiện trường, quả nhiên ngày thứ hai đã tạo nên hiệu quả oanh động. Sau đó, Heber tuyên bố tin tức giả giải tán ‘Liệt

Diễm' ra ngoài, giảm bớt uy hiếp của những bang phái khác đối với thành viên Liệt Diễm. . . . . ."

Nghe đến đó, Tang Tuyết Phù nhớ lại chuyện gì, xen vào nói, "Nhưng không đúng, em nhớ lúc Heber gọi điện thoại cho em đến nhà Giang Mẫn Hạo gặp anh lần cuối, anh đã không xong a, vậy thì xảy ra chuyện gì?"

Nghe vậy, trên mặt Cơ Liệt Thần trầm xuống, muốn nói lại thôi.

Giang Mẫn Hạo nhìn sắc mặt anh như vậy, biết anh khó có thể mở miệng, vì vậy nói thay anh, "Cô thấy, thật ra là Diêm Hạo. . . . . ."

Tang Tuyết Phù giật mình, "Anh...anh nói gì? Diêm Hạo, anh ấy . . . . . ."

Cái gì! Diêm Hạo anh ấy. . . . . Hy sinh? !

Cơ Liệt Thần gật đầu một cái, trong con ngươi lạnh lùng tràn đầy đau buồn, "Đúng vậy, hai đầu gối cậu ấy trúng hai phát đạn, sau đó lúc người của Lãnh Như Phong đuổi giết chúng tôi, cậu ta cản cho Lynda một đao, cho nên. . . . . ." Giọng nói đột nhiên nghẹn ngào.

Tất cả cảm xúc cũng thấp xuống, dường như thương tiếc bạn cũ. . . . . .

Cơ Liệt Thần xoay người lại nhìn mọi người một chút, tròng mắt lạnh nhạt chợt sáng chợt tối.

Mặc dù trên mặt anh chẳng xao động, nhưng mọi người đều biết, Diêm Hạo là sát thủ có bản lĩnh tốt nhất trong "Liệt Diễm", đương nhiên là trợ thủ đắc lực nhất của Cơ Liệt Thần, đồng thời cũng là đồng bạn chiến đấu tốt nhất của anh. Anh ta hy sinh, không thể nghi ngờ đối với Cơ Liệt Thần mà nói là một tổn thất thật lớn.

Giống như điều chỉnh tâm trạng của mình, Cơ Liệt Thần hít vào một hơi thật sâu, kéo băng ghế ngồi xuống.

"Cho nên, cô và dì tham gia tang lễ kia, thật ra là tang lễ của Diêm Hạo."

Tang Tuyết Phù khẽ gật đầu, lông mi dài run lên, mím môi không nói.

Diêm Hạo là huấn luyện viên "Liệt Diễm", đã từng làm huấn luyện viên cho cô, dạy cô đánh nhau, nhảy dù, Taekwondo. . . . . Cho nên, cô rất rõ cảm

thụ trong lòng Cơ Liệt Thần.

Lúc ấy, Lâm Nhược Kỳ rơi xuống vách đá sống chết chưa biết mà Diêm Hạo cũng bị hai đòn nặng hy sinh, anh bị áp lực lớn đến bao nhiêu.

Nghĩ đến đây, cô thở dài, hơn nữa không nói ra lời nào có thể an ủi Cơ Liệt Thần.

Yên lặng chốc lát, Cơ Liệt Thần lại lên tiếng, "Sau khi vết thương trên người khỏi hẳn, tôi đi dọc theo con sông U Linh Cốc xuống hạ nguồn tìm kiếm, sau đó rốt cuộc tìm được Nhược Kỳ ở Thôn trang họ Lý."

Thấy ánh mắt của Tang Tuyết Phù và Bà Tang cùng sáng lên, Cơ Liệt Thần xua xua tay ngăn hai người, tiếp tục nói, "Mặc dù là tìm được nhưng cô ấy đã mất trí nhớ, hơn nữa đứa nhỏ trong bụng cũng bị sảy thai. Vì suy nghĩ đến sức khỏe của cô ấy, tôi quyết định ở lại Thôn trang họ Lý với cô ấy một thời gian, đợi đến khi thân thể khỏe mạnh một chút rồi trở về."

"Thật may là bác sĩ Ân cứu cô hiểu y thuật không ít, sau khi làm thôi miên trị liệu cho cô ấy, cô ấy đã khôi phục một phần trí nhớ. Trách tôi sơ sót, mấy ngày trước cô ấy một mình đi hái cây thuốc, kết quả lại bị Lãnh Như Phong bắt được. . . . . ."

"Lãnh Như Phong? !" Tang Tuyết Phù sửng sốt, "Anh ta làm sao biết các người ở Thôn trang họ Lý?"

Khẽ cau mày, Cơ Liệt Thần nói, "Trời sanh anh ta có tính đa nghi, hơn nữa. . . . . Tâm tư của anh ta đối với Nhược Kỳ dường như còn sâu hơn so với tôi tưởng, cho nên anh ta cũng giống như tôi, lén lút điều tra tìm kiếm vị trí của cô ấy."

Nhiễm Phương, mẹ của Cơ Liệt Thần đã biết chuyện Cơ Liệt Thần lấy vợ, đối với Lâm Nhược Kỳ thật tò mò, lúc nghe cô vừa bị mất trí nhớ vừa bị sẩy thai, trong lòng đã sớm không nhịn được, "Hừ! Tên Lãnh Kiêu Hùng này, quả nhiên hai cha con đều âm hiểm ác độc như nhau, ngay cả con dâu của tôi cũng không bỏ qua cho!"

Cơ Liệt Thần nói: "Mẹ, mẹ yên tâm, Heber đã phái người đi đến biệt thự riêng của Lãnh Như Phong thăm dò tin tức."

Nhiễm Phương gật đầu một cái nhưng vẻ mặt không cách nào buông lỏng,

bởi vì trong lòng bà rất rõ chuyện này rất nghiêm trọng. . . . . .

Người nhà họ Lãnh, không có một ai là người tốt!

Bà thở dài một hơi, bắt đầu nhẹ nhàng kể lại đầu đuôi tai nạn xe cộ mười mấy năm trước. . . . . .

Vốn quan hệ giữa Nhà họ Cơ và Nhà họ Lãnh cũng không tệ như vậy. Năm đó thực lực hai nhà tương đương nhau, mỗi nhà đều có đường lối riêng, mỗi nhà đều có tài nguyên. Sau đó, bởi vì quỷ y tự chế luyện chất thuốc "Băng Lam", hai nhà liền bắt đầu tranh đấu không ngừng.

"Băng Lam", dùng liều lượng thấp có thể trị liệu bệnh, dùng liều lượng cao chính là ma túy gây nghiện. Sau khi Lãnh Kiêu Hùng nhận được tin tức, muốn từ quỷ y lấy được cách điều chế loại thuốc này, đầu tư sản xuất một lượng lớn, bán cho giới chợ đen.

Mà Cơ Lập Hàng là chồng của Nhiễm Phương lại phản đối quyết liệt, vì vậy hai bên liền bắt đầu tranh đấu.

Quỷ y tự biết nghiệp chướng nặng nề, vì không để cho Lãnh Kiêu Hùng lấy được cách điều chế, vì vậy lặng lẽ lẫn trốn. Thật không ngờ, Lãnh Kiêu Hùng bắt cóc vợ chồng Lâm thị là con trai và con dâu của quỷ y. Bất đắc dĩ, quỷ y nhờ Cơ Lập Hàng cứu con trai và con dâu của mình, cũng đồng ý tiêu hủy cách điều chế, cả đời ẩn cư trong núi.

Mặc dù Cơ Lập Hàng cứu được vợ chồng Lâm thị, nhưng Lãnh Kiêu Hùng cũng không có buông tha cách điều chế "Băng Lam", vì vậy bắt đầu hành động ám sát. Trước hết bị giết vợ chồng Lâm thị, rồi sau đó là vợ chồng Cơ thị.

Trận tai nạn xe kia, Cơ Lập Hàng chết, Nhiễm Phương trên đường đưa đi bệnh viện được người cứu đi, mà người cứu Nhiễm Phương chính là sư phụ của Cơ Liệt Thần.

Sau đó, sở dĩ Cơ Liệt Thần ở Anh quốc gặp được Dịch đạo sư, cũng bái Dịch đạo sư làm thầy, tất cả đều do Nhiễm Phương cố ý sắp xếp.

Sở dĩ vẫn không xuất hiện ở Nam Thành, chính là không muốn đưa tới sự chú ý của Lãnh Kiêu Hùng, nếu không phải mấy tháng trước "Nhà họ Cơ bị diệt môn", bà sẽ không vội vã trở về. Dù sao, muốn đối phó với cha con

Lãnh thị, cũng không dễ dàng. . . . . .

Nói xong chuyện xưa của mình, nét mặt của Nhiễm Phương không cách nào khống chế khẽ run, đắm chìm trong bi thương một lúc lâu.

Nổi lòng nằm yên đã thật lâu chưa xao động như thế, nổi đau tang chồng làm cho bà đau đến không muốn sống, nhưng cũng may có con trai Cơ Liệt Thần làm trụ cột chống đỡ tinh thần cho bà, để cho bà không đến nỗi sống không bằng chết trong mười mấy năm qua.

Cơ Liệt Thần vỗ nhè nhẹ sống lưng mẹ của mình, lặng lẽ an ủi bà. Bà Tang và Tang Tuyết Phù ở bên cạnh nhìn cũng rơi lệ. . . . . .

Nhiễm Phương rũ mắt lau khóe mắt ươn ướt một cái, ngước mắt hơi mỉm cười nói, "Tôi không sao, bệnh cũ, nghĩ tới những chuyện cũ nên đau lòng. . . . . ."

Thở dài một tiếng, bà lại nói, "Chúng ta phải thương lượng một chút, làm sao cứu thoát con dâu của tôi, về phần đối phó cha con nhà họ Lãnh như thế nào, chúng ta còn cần bàn bạc kỹ hơn. Con quá nóng lòng mới có thể bị cha con nhà họ Lãnh cắn ngược lại đấy!"

Cơ Liệt Thần gật đầu một cái, "Mẹ, mẹ nói đúng lắm. Chính xác là kế hoạch của con không chu toàn, vốn tưởng rằng tìm được máy CD là có thể vạch trần tội ác của Lãnh Kiêu Hùng nhưng sau khi tìm được máy CD thì mới phát hiện, máy CD chỉ là tung hỏa mù. Muốn thật sự đánh bại Lãnh Kiêu Hùng, còn phải nghĩ biện pháp tốt hơn. . . . . ."

Một bên Tang Tuyết Phù dính tới, một tay kéo Nhiễm Phương, một tay kéo Cơ Liệt Thần, "Ôi chao, dì cả, anh, các người không cần vừa thấy mặt đã luôn nói ân oán thù hận, hai người mới gặp nhau, nên vui mừng ăn một bữa tiệc lớn mới được, đừng ủ rũ cúi đầu có được không?"

Bà Tang chọc chọc đầu Tang Tuyết Phù, "Con đó, chỉ có biết ăn uống thôi. . . . . ."

Giang Mẫn Hạo biết Tang Tuyết Phù không muốn để cho tâm trạng của mọi người quá khó chịu, cũng bắt chước Bà Tang vạch trần Tang Tuyết Phù, "Hắc, Tuyết Phù vốn là kẻ tham ăn!"

"Anh mới tham ăn !"

Tang Tuyết Phù và Giang Mẫn Hạo chỉ cần vừa thấy mặt liền gây gổ nhưng mọi người đều biết Giang Mẫn Hạo ưa thích cô, cô lại chết sống không thừa nhận.

Hai người cười đùa, Bà Tang và Nhiễm Phương nhìn bọn họ cãi nhau ầm ĩ cũng cười theo. . . . . .

Nhưng có một người làm thế nào cũng không cười nổi.

Người này, dĩ nhiên là Cơ Liệt Thần.

Bà xã của mình còn bị người đàn ông khác giam lỏng ở nhà, làm sao anh có thể vui vẻ đây?

Mặc dù biết mẹ còn sống, cũng là chuyện đáng ăn mừng, nhưng tâm trạng vui thích không bù nổi lo lắng trong lòng. . . . . .

Bây giờ cô đang làm gì? Có chịu khổ hay không? Có ăn được ngủ được hay không? Có đau lòng khổ sở bởi vì anh không kịp đi cứu cô hay không?

Đột nhiên, Cơ Liệt Thần nhớ tới mẹ vừa nói về chuyện hôn nhân Lâm thị, trong lòng chợt nổi lên nghi ngờ.

Mới vừa rồi mẹ nhắc Lâm thị vợ chồng, anh có rất nhiều nghi vấn: họ Lâm phải không? Vậy cùng họ với Nhược Kỳ? Chẳng lẽ là trùng hợp? Chắc là vậy, nhũ danh của Nhược Kỳ là chữ Đào, có thể cô vốn không phải họ Lâm. . . . . .

Nhưng trong đầu Cơ Liệt Thần nhớ lại một số hình ảnh. . . . . .

Nhớ khi còn bé, trước một tháng cha mẹ xảy ra tai nạn xe cộ. Một ngày đó, bọn họ muốn mời một gia đình đến biệt thự ăn cơm, con gái của gia đình kia gọi là Tiểu Đào, lúc ấy mới ba tuổi. Về phần cha mẹ của Tiểu Đào, Cơ Liệt Thần cũng không biết tên của bọn họ, bởi vì Cơ Lập Hàng cũng không có giới thiệu, bảo Cơ Liệt Thần mang Tiểu Đào ra vườn hoa phía sau chơi. . . . . .

Rất tự nhiên, Cơ Liệt Thần nhớ tới chuyện Lãnh Như Phong gọi Nhược Kỳ là "Tiểu Đào".

Giật mình, chẳng lẽ. . . . . Đây cũng là một sự trùng hợp?

Lờ mờ cảm thấy có một đáp án, anh không nhịn được hỏi, "Mẹ, có phải vợ chồng Lâm thị có một cô con gái hay không?"

Nghe vậy, Nhiễm Phương sững sờ, "Thần, con còn nhớ rõ? Ách. . . . . Bọn họ có một cô con gái, khi đó dường như mới. . . . . Ba tuổi chứ? Tên gọi là gì, mẹ không biết, dường như có một nhũ danh là. . . . . Con chờ một chút, để mẹ suy nghĩ xem. . . . . ."

Dù sao cũng đã lớn tuổi, Nhiễm Phương rũ mắt suy nghĩ thật lâu.

Cơ Liệt Thần chỉ cảm thấy trong lòng trầm xuống, giọng khàn khàn nói, "Có phải gọi Tiểu Đào hay không?"

"A, đúng! Gọi là Tiểu Đào!" Nhiễm Phương gật đầu một cái, "Vợ chồng Lâm thị cũng là bác sĩ, thỉnh thoảng vào cuối tuần, bọn họ mang theo đứa bé đi trẻ mồ côi viện giúp khám bệnh. Con còn nhớ rõ không, có một lần đứa bé kia làm sinh nhật ở trẻ mồ côi viện, còn mời con đi. . . . . ."

Lời nói đến một nửa hơi ngừng lại, sau hai giây, Nhiễm Phương thở dài nói, "Nói đến đứa nhỏ này, thật đúng là làm mẹ rất tự trách. Sau khi cha mẹ của nó bị bạn, mẹ vẫn rất lo lắng an nguy của nó, nhưng lúc đó mẹ được Dịch đạo sư đưa tới Anh quốc, sau đó phái người ở Nam Thành tìm kiếm tung tích của con bé khắp nơi, nhưng tìm thế nào cũng không tìm được, cũng không biết hiện tại con bé thế nào. . . . . ."

Nghe đến đó, Cơ Liệt Thần đã kiềm chế không được, thân thể bị căng cứng, trên mặt nặng nề, "Mẹ, con biết cô ấy ở đâu."

"Con biết? Làm sao con biết?" Rõ ràng Nhiễm Phương ngẩn ra,

Môi mỏng dần dần mím lại, anh nói ra đáp án, "Bởi vì, Tiểu Đào chính là Nhược Kỳ!"

"Cái gì? ! Tiểu Đào chính là Nhược Kỳ? !" Bà Tang và Tang Tuyết Phù không hẹn mà cùng kêu lên.

Đây thật là cá sấm sét giữa trời quang, tất cả mọi người không nghĩ sẽ có chuyện trùng hợp như thế. . . . . .

Vì vậy, Cơ Liệt Thần liền đem quá trình nói cặn kẽ cho mọi người nghe.

Cuối cùng, tất cả mọi người không thể không cảm thán duyên phận của hai người Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ, nhưng cùng lúc vẻ mặt của mọi người nặng nề hơn.

Bởi vì, tất cả mọi người hiểu, nếu nói tạm thời Lãnh Như Phong không tạo ra uy hiếp đối với Lâm Nhược Kỳ, nhưng nếu Lãnh Kiêu Hùng biết tin tức Lâm Nhược Kỳ chính là cháu gái của quỷ y thì an nguy của Lâm Nhược Kỳ sẽ rất khó dự đoán. . . . . .

Lập tức, Cơ Liệt Thần quyết định ngay: lập tức tìm kiếm vị trí quỷ y, nếu như có thể tìm được ông ta, nói không chừng Nhược Kỳ có thể tránh được một kiếp; mà bên kia, anh cần phái người tìm cơ hội lẻn vào nhà Lãnh Như Phong.

Nếu không có hành động, chỉ sợ cũng đã muộn!

Ba ngày sau, Heber mang đến một tia hy vọng.

"Ông nói là. . . . . Nhà họ Lãnh đang tuyển hộ lý riêng?" Đôi tay của Cơ Liệt Thần cắm ở trong túi quần, không nhúc nhích đứng trước cửa sổ sát đất, môi mỏng mím chặt, mày rậm nhíu chặt, "Tại sao? Là ai ngã bệnh?"

Heber biết, anh đang lo lắng cho mợ chủ nhỏ. . . . . .

"Tạm thời còn chưa biết, tôi chỉ nghe nói ngày hôm qua nhà Lãnh Như Phong mời bác sĩ riêng, tôi có thể đi tra lại, xem có phải thân thể của mợ chủ nhỏ xảy ra chuyện gì hay không."

"Được, làm phiền ông rồi, Heber."

"Cậu chủ, cậu đừng khách khí. Đây là việc tôi nên làm." Khẽ khom người, Heber thối lui ra khỏi phòng đọc sách.

Sau khi Heber đi, Cơ Liệt Thần vẫn đứng sừng sững trước cửa sổ sát đất một lúc lâu.

Bầu trời bên ngoài rất lạnh, rất u ám tối tăm kỳ kạ, cả một buổi chiều, sắp muốn mưa nhưng lại âm u rất lâu vẫn không rơi xuống, khiến cho không khí càng ngột ngạt. . . . . Giống như tâm trạng của anh lúc này.

Anh nhắm mắt, giơ tay lên xoa xoa huyệt thái dương, cũng không có cảm giác khá hơn một chút.

Dường như mơ hồ nghe thấy tiếng động cơ xe, lúc mở mắt ra nhìn bảng điện tử điều khiển tầm xa thấy ở lầu dưới đang tự động mở cửa, một chiếc Lamborghini màu xanh dương chậm rãi lái vào.

Chắc hẳn là Giang Mẫn Hạo mang theo hai cô gái xinh đẹp trở về.

Vì che giấu tai mắt người, Giang Mẫn Hạo gánh xì căng đan tới biệt thự "Gặp riêng" bạn gái tin đồn là ngôi sao lớn Cát Linh, mà Tang Tuyết Phù ngồi nấp ở sau xe.

Lúc đầu, dĩ nhiên Tang Tuyết Phù miễn cưỡng, mỗi lần chỉ cần vừa nhìn thấy Cát yêu nữ giống như bạch tuộc dính vào trên người Giang Mẫn Hạo, cô liền muốn nôn!

Nếu không làm như vậy có thể làm gì đây?

Hơn nữa, tên Giang Mẫn Hạo chết tiệt kia còn dùng lời làm nghẹn cô, "Tuyết Phù, cô nên cảm ơn Cát tiểu thư người ta giúp chúng ta ơn lớn, nếu không anh và Dì cả của cô ở đâu đây?"

Mỗi lúc như vậy, Tang Tuyết Phù cũng không trả lời, không xem bọn họ tồn tại.

Vào nhà để xe, Tang Tuyết Phù mở cửa xe ngay, đi về phía đại sảnh.

Mới vừa vào cửa, liền nhìn thấy Cơ Liệt Thần đúng lúc xuống lầu, "Anh, Heber nói em mang tới cho anh một tin tức tốt."

"Tin tức gì tốt?" Cơ Liệt Thần bình tĩnh hỏi.

Đối với anh mà nói, chỉ cần một ngày không có Nhược Kỳ ở bên cạnh mình, bất cứ tin tức gì cũng không coi là tin tức tốt.

"Là Nhược Kỳ, dường như cô ấy mang thai, đây là tin tức Heber điều tra từ bác sĩ riêng của Lãnh Như Phong. Nhưng nghe nói thân thể cô ấy rất kém, dường như lúc bị đưa đến Nhà họ Lãnh, đầu còn bị thương. . . . . ."

Lời nói đến một nửa, Tang Tuyết Phù liền ngừng miệng. Bởi vì, sắc mặt của Cơ Liệt Thần rất đen. . . . . .

Tang Tuyết Phù an ủi, "Anh, anh cũng đừng quá lo lắng, mặc dù Nhược Kỳ còn nhỏ tuổi nhưng vẫn là người thông minh, cô ấy biết làm thế nào để bảo vệ tốt cho mình. Hơn nữa, Lãnh Như Phong cũng không làm gì cô ấy, bằng không cũng sẽ không mời hộ lý riêng rồi. . . . . ."

Cơ Liệt Thần cũng không lạc quan như vậy, chuyện Nhược Kỳ mang thai đối với cô mà nói vừa có lợi vừa có hại.

Đầu tiên lo lắng cho thân thể của Nhược Kỳ có thể tiếp nhận được áp lực mang thai hay không.

Sau đó lo lắng Lãnh Như Phong!

Nghĩ về mặt tốt, có lẽ Lãnh Như Phong có thể tiếp nhận cô gái mình thích ôm người đàn ông khác, nhưng nếu tâm trạng của anh ta mất hứng, nhất là tính tình quật cường giống như Nhược Kỳ, nếu chọc giận anh ta mất hứng, khó tránh khỏi anh sẽ làm ra chuyện gì với đứa nhỏ trong bụng Nhược Kỳ. . . . . .

Vả lại, nếu như Lãnh Kiêu Hùng biết Nhược Kỳ chính là cháu gái của quỷ y, lại biết hiện tại Nhược Kỳ đã mang thai, hậu quả kia càng không thể nghĩ nổi. . . . . .

Nghĩ đến đây, Cơ Liệt Thần lập tức ra lệnh.

Anh gọi một cuộc điện thoại, "Này, Lynda, cô vẫn còn ở thành phố C chứ? Ừ. . . . . trước hết buông việc bên kia, tối nay lập tức ngồi máy bay trở lại, giao cho cô nhiệm vụ mới. . . . . ."

Lynda nhận được nhiệm vụ chính là: lẻn vào biệt thự tư nhân của Lãnh Như Phong, làm hộ lý riêng cho Lâm Nhược Kỳ.

Cô dễ dàng đã thành công lẻn vào, đem tin tức Lâm Nhược Kỳ mang thai và sắp kết hôn cùng Lãnh Như Phong truyền về cho Cơ Liệt Thần.

Cơ Liệt Thần lập tức sắp xếp xong kế hoạch bí mật cứu Lâm Nhược Kỳ từ trong nhà của Lãnh Như Phong. . . . . .

***

Lâm Nhược Kỳ rất phiền não, hôm nay tâm trạng của Lãnh Như Phong không tốt, căn bản cũng không đồng ý cho cô đi tản bộ ở vườn hoa phía sau.

Chẳng những không đồng ý, còn nhốt cô trong phòng ngủ, ngoài cửa có hai người cận vệ giống như thần giữ cửa coi chừng, ngay cả Lynda cũng không được đi vào.

Nghĩ thầm: Nhất định Lãnh Như Phong đã phát hiện rồi. . . . . .

Nên làm cái gì bây giờ? Bất đắc dĩ, cô quyết định xông ra.

Lâm Nhược Kỳ vừa mở cửa phòng ngủ, hai cận vệ xoay đầu lại, gương mặt hết sức hung ác nói: "Lâm tiểu thư, có cần giúp gì không?"

Giọng rất khách khí, nhưng âm thanh lại cứng rắn, trong lòng Lâm Nhược Kỳ khẽ run, cười ha hả nói: "Cái đó. . . . . Ách, hai anh trai, tôi muốn đi lên toilet phía trên."

Mọi người nói không đưa tay đánh người mặt tươi cười, hi vọng nụ cười sáng lạn của cô có thể mê hoặc hai người cận vệ.

Ai ngờ, ánh mắt đối phương nhìn lom lom một cái nói: "Lâm tiểu thư, trong phòng ngủ cô có toilet."

". . . . . ." Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ giật giật.

Đích xác là lý do rất sứt sẹo a. . . . . Tại sao cô quên mất, nơi này là phòng ngủ trước kia Lãnh Như Phong ở, một ngôi biệt thự sang trọng như vậy, làm sao không có toilet trong phòng ngủ chứ? Lâm Nhược Kỳ a Lâm Nhược Kỳ, tại sao cô không tìm lý do khá hơn một chút, dùng đầu óc một chút có được hay không?

Nhưng nói ra cũng không thể thu hồi lại?

Cô tiếp tục cười, tiếp tục nói, "Cái đó What??, toilet bên trong không sạch sẽ, tôi muốn dùng toilet phòng khách một chút. A đúng rồi, làm phiền anh giữ cửa đi gọi tìm người giúp việc quét dọn một chút."

Vừa giả vờ oán trách, vừa nhấc chân đi ra ngoài phòng.

Hai cận vệ liếc nhìn nhau, chặn cô lại, "Mời Lâm tiểu thư cố chịu một chút, toilet phòng khách trên lầu bị hư, không thể dùng."

". . . . . ." Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ lại co rút.

Mẹ nó, bọn cận vệ này nói dối còn trơn tru hơn cô!

Được rồi, cô muốn đưa ra đòn sát thủ, "Tôi. . . . . ."

Mới vừa mở miệng nói một chữ, giọng nói rét lạnh của Lãnh Như Phong cách đó không xa truyền đến, "Đừng tốn hơi sức, hôm nay tôi sẽ không đồng ý để cho em đi ra ngoài."

Chương 93: Chạy trốn - t

Ăn cơm trưa xong, Lãnh Như Phong nghiêm nghị căn dặn người làm, lúc đang chuẩn bị ra cửa, cũng đi tới cửa phòng khách gặp Thu Linh mẹ của mình.

Trên mặt Lãnh Như Phong trầm xuống!

Thầm nghĩ: xem ra không để cho Lâm Nhược Kỳ xuống lầu là quyết định chính xác, lúc này nếu để cho hai người gặp nhau, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì!

Thu Linh cũng không khách sáo với con trai của mình, trực tiếp nhấc chân đi vào phòng khách.

Nhìn xung quanh một chút, không phát hiện người mình muốn gặp, bà đi ra bên ngoài phòng, hỏi "Con trai, cô ấy đâu?"

Lãnh Như Phong xoay người, ánh mắt lạnh lùng sáng loáng nhìn chằm chằm vào bà hỏi ngược lại, "Mẹ, mẹ nói tới ai?"

"Đương nhiên là người đàn bà góa đó, vợ của Cơ Liệt Thần!"

Giọng nói Thu Linh ít thấy uy nghiêm, bình thường bà để cho người ta có cảm giác dịu dàng lẫn nhu nhược, chưa bao giờ giống hôm nay, trên mặt tàn khốc, ngay cả Lãnh Như Phong cũng hơi bị chấn động.

Anh ta biết, mẹ của mình thật sự tức giận.

"Tiểu Phong, tại sao con lại làm ra chuyện quá quắt như vậy? Cô ta đã từng là con dâu nhà họ Cơ còn chưa tính, cô ta là đàn bà góa mẹ cũng mặc kệ, nhưng hiện tại trong bụng cô ta còn có nghiệt chủng mồ côi từ trong bụng mẹ, tại sao con hồ đồ như vậy? Thật là bị ma quỷ ám rồi!"

Mặc dù giọng nói Thu Linh rất nhẹ, nhưng lời nói sắc bén, tất cả người làm có mặt cũng chú ý tới bầu không khí căng thẳng giữa hai mẹ con này.

Vốn Thu Linh chỉ biết Lãnh Như Phong giấu cô gái ở trong nhà. Sau đó quản gia nói cho bà biết, đó là vợ của Cơ Liệt Thần, lúc đầu bà không hề

nghĩ đến con trai của mình sẽ cùng cô gái kia có quan hệ gì.

Nhưng chưa tới mấy ngày, bà lại nghe nói cô gái đó gọi là Lâm Nhược Kỳ đã mang thai, mà Lãnh Như Phong định kết hôn với cô, lúc ấy bà mới sợ há hốc mồm cứng lưỡi, vì vậy ngựa không ngừng vó chạy tới nhà riêng của con trai. . . . . .

Xa xa nhìn lại, trên mặt Thu Linh gần như không thấy được nếp nhăn, ánh mắt của bà và Lãnh Như Phong có nét tương tự, một đôi mắt phượng tản ra uy nghiêm và tức giận.

Nhìn kỹ lại, người mặc một bộ váy màu trắng sữa, cắt may tinh tế chỉnh tề, dường như mỗi một chỗ đều vô cùng cầu kỳ, cổ tròn, làn váy ngang gối, không chỗ nào không lộ ra khí độ người phụ nữ cao quý.

Lúc này bà đang trợn mắt nhìn, có chút đau lòng, có chút uy nghiêm, không khách khí chút nào ra lệnh cho Lãnh Như Phong.

"Lập tức đuổi cô ta ra ngoài cho mẹ!"

Bước chân của Lãnh Như Phong không khỏi dừng lại, mới nghe thấy mẹ biết chuyện Lâm Nhược Kỳ mang thai thì trong lòng anh ta đông cứng.

Thoáng qua, khôi phục sắc mặt bình thường, "Mẹ, mẹ làm sao biết chuyện cô ấy mang thai? Cha nuôi nói cho mẹ hả ?"

Thu Linh nhìn thấy ánh mắt con trai mình tràn đầy lạnh lùng kiêu ngạo và quật cường, giọng nói hơi dịu xuống một chút, "Mẹ làm sao biết con cũng đừng lo. . . . . Về phần cha nuôi của con, mẹ vẫn chưa nói cho ông ấy biết, nếu như bị ông ấy biết, con cho rằng cô ta còn có thể sống đến bây giờ sao?"

Trong lòng Lãnh Như Phong lại trầm xuống.

Anh ta biết rõ ràng, Thu Linh thực sự nói thật.

Lúc mới vừa biết anh ta đem Lâm Nhược Kỳ về nhà riêng, cha nuôi lập tức gọi anh ta trở về Lãnh Nguyệt Sơn Trang, hung hăng tát một bạt tai, đó chính là đang cảnh cáo anh ta. Bây giờ nếu ông ta biết mình căn bản không muốn buông tha ý nghĩ cưới Lâm Nhược Kỳ, mà Lâm Nhược Kỳ còn mang đứa bé của Cơ Liệt Thần thì ông ta sẽ nghĩ như thế nào?

Lãnh Như Phong cảm giác trái tim mình bị người hung hăng bóp chặt, bồng bềnh trong không trung, không trọng lượng . . . . . .

Nhất định cha nuôi sẽ truy cứu, nhất định sẽ trừng phạt anh ta thật nặng, mình chịu phạt cũng không sao cả, nhưng Lâm Nhược Kỳ thì sao? Cô chịu được sao?

Hai người phụ nữ không hẹn mà cùng chuyển sang anh ta, vẻ mặt anh ta rất lạnh lùng nhìn Lâm Nhược Kỳ, bước tới trước mặt cô, chợt giữ chặt cổ tay của cô. Nói: "Lâm Nhược Kỳ, em cứ không muốn gặp tôi như vậy? Ở trước mặt mẹ của tôi, em không thể chừa cho tôi chút mặt mũi sao? !"

Cổ tay của Lâm Nhược Kỳ bị anh ta nắm rất đau, cô biết người đàn ông này nhất định nghe được lời cô nói lúc nảy.

Nhưng cô nhớ lại Cơ Liệt Thần nói một câu: đau dài không bằng đau ngắn!

Nếu cô có chút thương hại, đó chính là thực sự tổn thương Lãnh Như Phong. Mặc dù anh ta âm hiểm tàn nhẫn, nhưng đối với tình cảm cố chấp, cũng xem như tính cách riêng của anh ta. Như mẹ anh ta từng nói, mình không có quyền làm hỏng hạnh phúc suốt đời của anh ta.

Lãnh Như Phong có quyền theo đuổi tình yêu, chỉ là anh ta vẫn không rõ, anh ta yêu không phải Lâm Nhược Kỳ cô. . . . . .

Nghĩ đến đây, cô hung hăng hất tay của anh ta: "Nếu có bà Lãnh ở đây, không bằng Lâm Nhược Kỳ tôi ở ngay trước mặt bà Lãnh nói cho rõ ràng. Lãnh Như Phong, anh hãy nghe cho kỹ, đời này kiếp này của Lâm Nhược Kỳ tôi chỉ có một người chồng, đó chính là Cơ Liệt Thần! Mặc dù anh ép buộc tôi gả cho anh, nhưng chồng của tôi cũng chỉ có một mình anh ấy!"

Bên trong phòng, trong nháy mắt rơi vào im lặng làm người ta hít thở không thông. . . . . .

Một hồi lâu, Thu Linh mỉa mai hừ lạnh một tiếng, nói: "Con trai, con nghe chưa? Cô ta căn bản cũng không chào đón con, cô gái như vậy con còn nhất định cưới cô ta làm gì? ! Có ai không, nhanh đem cô ta tống ra ngoài cho tôi! Thật là một cô gái xấu xa không có tim không có phổi!"

Không thể nghi ngờ, những lời của Thu Linh như thêm dầu vào lửa.

Mà trong lòng của Lâm Nhược Kỳ cũng mừng thầm một chút.

Cô đang chờ những lời này, ước gì người nhà họ Lãnh tự động đuổi cô đi ra ngoài, đó là chuyện quá tốt. . . . . .

Nhưng, cô tính lầm rồi.

Khi hai người cận vệ ngoài cửa đi tới, đang chuẩn bị mang Lâm Nhược Kỳ đi ra ngoài thì bị Lãnh Như Phong cao giọng quát lớn, "Ai dám động đến cô ấy? ! Ai dám động đến tôi sẽ giết người đó!"

Nói xong, tay của Lãnh Như Phong từ bên hông rút ra khẩu súng đen ngòm!

Lãnh Như Phong cũng không phải một người dễ dàng xung động, lúc anh ta có cử động này, đó nhất định là nổi nóng, rõ ràng mọi người cũng bị hù sợ, đứng thẳng bất động tại nguyên chỗ. . . . . .

Một hồi lâu, Thu Linh dùng đòn sát thủ. Con trai của mình mình hiểu rõ nhất, xương sườn mềm lớn nhất của anh ta chính là người mẹ này!

Bà giơ tay lên vịn huyệt Thái Dương của mình, thân thể xụi lơ nghiêng ở bên cạnh ngồi mềm oặt, bắt đầu khóc thút thít, "Ôi chao. . . . . Đứa con bất hiếu này, hừm, vì một cô gái muốn đập chết mẹ ruột của mình. . . . . Tôi đã tạo nghiệt chướng gì, nuôi dưỡng con lớn như vậy, ngay cả con dâu của mình cũng không được chọn. . . . . Lúc còn trẻ chồng chết, hiện tại con trai lại vì cô gái không cần tôi nữa. . . . . Ôi trời ơi, tôi không muốn sống, sống như vậy nữa còn ý nghĩa gì. . . . . "

Thu Linh khóc rống, trên mặt nước mắt nước mũi giàn giụa, làm cho người ta không thể không tin bà vô cùng đau lòng.

"Mẹ! Mẹ câm miệng cho con!" Lãnh Như Phong thật sự tức giận phát điên, những lời này hiển nhiên rất bất kính đối với Thu Linh.

Nếu như 1 giây trước Thu Linh chỉ giả vờ giả vịt, ồn ào một phen mà thôi, vậy cử động kế tiếp là thật sự xuất phát từ trong lòng bà.

"Chát . . . . . " Một âm thanh trong trẻo vang lên, Thu Linh tát một cái vào trên mặt con trai mình.

Không đợi Lãnh Như Phong tỉnh thần trí, bà nổi giận mắng, "Con trai! Con

tỉnh táo một chút được không, cô gái này cô ta không yêu con, cô ta yêu chồng của mình! Trong lòng con còn có người mẹ này không, hãy nhanh hủy bỏ ý định đó cho mẹ, tìm một cô gái thực sự yêu con mà sống cho vui vẻ!"

Không thể nghi ngờ, một tát này chẳng khác gì đánh vào trái tim Lãnh Như Phong.

Nhưng, một tát này Thu Linh cảm giác không phải đánh vào trái tim anh ta mà vả vào miệng mình. Bà thể cảm thấy, lần này con trai đã động lòng. Trước kia bất kể anh ta lui tới với ai, bà cũng không gặp hỏi tới, thứ nhất anh ta có đắn đo đúng mực, thứ hai anh ta cam kết nếu có người thực sự thích hợp sẽ mang đến cho bà xem.

Nhưng bà làm sao ngờ tới, anh ta yêu là con dâu của kẻ thù? !

Ánh mắt của Thu Linh đã sớm đầy sương mù mờ mịt, vô cùng đau lòng, vô cùng tang thương nhìn con trai của mình.

Mà anh ta, vẫn giữ tư thế bị tát quay mặt qua chỗ khác như vậy một hồi lâu, dấu đỏ trên mặt làm cho Lâm Nhược Kỳ cũng cảm thấy rất chói mắt, có thể thấy rõ xa xa.

Bà biết mặt của con trai nhất định rất đau, bởi vì tay của bà cũng rất đau, nhưng bà biết, con trai đau thì lòng của bà cũng rất đau!

Yên lặng, một lúc lâu. . . . . .

Lặng lẽ cười khẽ một tiếng, vẻ mặt Lãnh Như Phong chua chát nói, "Yêu? Hừ, mẹ biết yêu là gì sao? Giống như quan hệ giữa mẹ và cha nuôi, đó chính là tình yêu mẹ nói sao?"

Nghe vậy, sắc mặt của Thu Linh thay đổi thật lớn. Ngay cả hai cận vệ ở ngoài phòng cũng hai mặt nhìn nhau.

"Chát. . . . . ." chỉ nghe một tiếng treo trẻo vang lên, gò má bên kia của Lãnh Như Phong cũng gặp họa.

Lâm Nhược Kỳ che miệng, không thể tin nhìn Thu Linh tức giận đến phát run người, mơ hồ cảm thấy giữa hai mẹ con này dường như có cái gì khó nói nên lời. . . . . .

Cục diện phát triển trở thành như vậy, làm cho Lâm Nhược Kỳ có chút xấu hổ, cô không ngờ sẽ làm cho hai mẹ con này cãi nhau như vậy.

Nhìn lại Lãnh Như Phong, rõ ràng anh ta ngẩn ra, tay giữ chặt Lâm Nhược Kỳ cũng buông lỏng theo đó.

Nhưng chợt ánh mắt anh ta đông cứng, liếc mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ đang sửng người ở bên cạnh, không nói một câu, cũng không quay đầu lại nắm tay cô đi ra khỏi phòng!

"Này! Lãnh Như Phong, anh chậm một chút! Anh...anh. . . . . Anh muốn mang tôi đi nơi nào? !" Lâm Nhược Kỳ lảo đảo một chút, thiếu chút nữa bị vấp té, may nhờ Lãnh Như Phong nắm kịp thời, ổn định thân hình của cô.

Nhân cơ hội cô hỏi "Lãnh Như Phong, nói chuyện với anh đó, rốt cuộc muốn mang tôi đi nơi nào? !"

Anh ta nghiêng đầu, lạnh lùng đáp, "Chẳng lẽ em muốn ở lại chỗ này tiếp tục nghe bà ấy khóc rống?" "Bà ấy" trong miệng anh ta tự nhiên chỉ người mẹ Thu Linh của anh ta.

Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên ngẩn ngơ, nhìn phương hướng anh ta đi tới một chút, có lẽ muốn đi nhà để xe lấy xe.

Nhất thời, trong lòng có một tia hi vọng: rốt cuộc có thể đi ra khỏi nhà riêng của Lãnh Như Phong rồi !

Khi Giang Mẫn Hạo điều khiển chiếc Lamborghini chậm rãi lái tới gần cửa chính nhà riêng của Lãnh Như Phong thì trùng hợp nhìn thấy anh ta chở Lâm Nhược Kỳ, vượt qua xe của mình.

Anh ta hơi sững sờ, lập tức gọi điện thoại cho Cơ Liệt Thần.

"Này, Thần, là tôi. Kế hoạch có biến. . . . . Lãnh Như Phong mới chở chị dâu nhỏ chạy ra khỏi nhà riêng của anh ta. . . . . Ừ, tốt, tôi biết rồi." Sau khi Giang Mẫn Hạo cúp máy, nhanh chóng quay ngược đầu xe, cẩn thận đi theo phía sau Lãnh Như Phong. . . . .

Mà bên đầu điện thoại kia, Cơ Liệt Thần cũng nhanh chóng ra lệnh.

"Heber, thi hành B kế hoạch, chuẩn bị cứu người!"

***

Đã từng có người nói qua, tình yêu là thứ ôn dịch.

Lãnh Như Phong nghĩ anh ta hoàn toàn hiểu, cũng đã không còn kịp rồi, coi như trước mặt là vách đá, anh ta cũng chỉ có thể nhắm mắt nhảy xuống.

Bởi vì anh ta luôn có cảm giác, cảm giác nếu lần này mình buông tay, giữa anh ta và Lâm Nhược Kỳ sẽ không còn khả năng nữa. . . . . .

Cho nên, bất luận mẹ và Lãnh Kiêu Hùng phản đối như thế nào, anh ta quyết định nếm thử một lần nữa.

Chở một phụ nữ có thai còn tăng tốc độ, chính xác là một chuyện rất không an toàn.

Lãnh Như Phong nghiêng đầu nhìn Lâm Nhược Kỳ ngồi chỗ cạnh tài xế một chút, phát hiện mặc dù cô mang dây nịt an toàn, nhưng tay phải gắt gao níu tay vịn cửa xe phía bên phải, tay trái níu thật chặt ống quần của mình.

Xem ra, ánh mắt của cô hết sức căng thẳng,

Vẻ mặt của anh ta dịu xuống, tốc độ xe cũng chậm lại rất nhiều.

Lúc đi ra rất gấp, anh ta cũng không nghĩ đến phải mang người theo, đợi đến khi mình phục hồi lại tinh thần thì xe đã chạy nhanh ở trên khu phố buôn bán.

"Anh muốn mang tôi đi nơi nào?" Lâm Nhược Kỳ chợt sâu kín hỏi.

Anh ta nghĩ nghĩ, đặt câu hỏi, "Em muốn đi chỗ nào?"

"Vậy chúng ta đi khu phố buôn bán đi, tôi đói bụng, muốn ăn một chút."

Lâm Nhược Kỳ thật sự đói bụng, phụ nữ có thai khác với người bình thường, chia thành ăn nhiều bữa ăn, về kiến thức phổ thông này Lãnh Như Phong cũng đã biết.

Dĩ nhiên, sở dĩ Lâm Nhược Kỳ nói như vậy, còn một nguyên nhân khác là vì lòng riêng của cô. Khu phố buôn bán nhiều người, mà lúc ra cửa Lãnh Như

Phong cũng không mang theo bất kỳ vệ sĩ nào, cô mượn cơ hội muốn chạy trốn dễ dàng hơn.

Nhưng cô không ngờ, Lãnh Như Phong chính là Lãnh Như Phong, tâm cơ quả nhiên sâu hơn cô rất nhiều. Khi cô mới từ trên xe xuống, ‘rắc’ một tiếng thì Lãnh Như Phong đã đeo vào trên cổ tay cô một vật.

Giọng người đàn ông mỉa mai lạnh bạc, "Thật không nghĩ tới, ban đầu Văn Sương dùng cái đồ chơi này rất hữu dụng."

Lâm Nhược Kỳ cúi đầu vừa nhìn, vẻ mặt hở ra, lại là còng tay tình lữ mà Văn Sương đã từng bắt cóc cô thì dùng để khóa!

"Lãnh Như Phong, không ngờ người đàn ông lạnh lùng như anh lại làm ra chuyện ngây thơ như vậy!"

Thật ra, cô thật muốn mắng anh ta biến thái!

Khuôn mặt Lãnh Như Phong vẫn lạnh lẽo, đối với lời nói của cô mắt điếc tai ngơ, hỏi ngược lại, "Không phải nói muốn ăn sao? Đi thôi, tôi mời em."

Lâm Nhược Kỳ tức giận nói: "Đương nhiên là anh mời, tôi lại không có tiền!"

Cô thất vọng thuận tay chỉ một quán ăn, bị đối phương tay cầm tay đi vào trong nhà hàng, dưới ánh mắt mọi người cười trộm không dứt, ngồi xuống, không yên lòng ăn một chút hoành thánh thịt luộc.

Mà Lãnh Như Phong một tay chống đầu, nheo mắt nhìn cô gái trước mắt ranh mãnh khó trị . . . . . Cô vẫn không yêu không để ý đến anh ta, vì cô anh ta đã trở mặt với mẹ, nhưng dường như cô không động lòng.

Lãnh Như Phong đột nhiên cảm thấy rất bất mãn.

Rõ ràng đã thu vào tay rồi, lại cảm thấy còn chưa đủ, muốn nhiều hơn, càng không chiếm được thì càng muốn lấy được, mỗi lần cảm thấy sắp lấy được thì nửa đường thêm một chút quanh co. . . . . .

Bên trong phòng máy điều hòa không khí thổi gió, phất qua bên quai hàm Lâm Nhược Kỳ sợi tóc rơi vào trên bờ môi của cô. . . . . Lãnh Như Phong nhìn chằm chằm đuôi tóc này rung động một lát, im lặng không lên tiếng.

"Tôi ăn no rồi, tính tiền thôi." Lâm Nhược Kỳ thật sự ăn rất no, kêu ước chừng ba chén hoành thánh, thế nhưng ăn sạch sẽ toàn bộ.

Lãnh Như Phong cúi đầu nhìn cô rồi nhìn qua trong chén rỗng tuếch, nghĩ ngợi có phải gần đây nên tăng thêm một ít thực đơn dinh dưỡng cho cô hay không. . . . . .

Tính tiền, Lâm Nhược Kỳ đột nhiên chỉ vào toilet cách đó không xa nói, "A, ăn rất no rồi, tôi muốn toilet."

Lãnh Như Phong gật đầu, "Được, tôi chờ em."

Cô hắng giọng một cái, ho khan hai tiếng, vừa chỉ chỉ còng tay treo trên cổ tay hai người, ý là xin anh mở ra.

Lãnh Như Phong không khỏi mấp máy môi, cau mày, không phải cô gái này cố ý ăn nhiều như vậy, muốn dựa vào toilet lén chuồn sao.

Suy nghĩ một chút, anh ta nói, "Chúng ta cùng đi."

Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên, "Anh đi theo tôi? Tôi không nghe lầm chứ? !"

Anh ta nhìn cô một cái, "Tôi đi vào chung với em xem địa hình một chút."

"A. . . . . ."

Quả nhiên Lãnh Như Phong làm việc rất cẩn thận, ngay cả việc "Cô có thể thừa dịp cởi ra còng tay len lén từ cửa sổ toilet chuồn êm đi ra ngoài hay không " ... đều đã nghĩ đến. . . . . .

Khóe miệng cô co rút, rất không khách khí châm chọc anh ta, "Cậu chủ Lãnh, làm phiền anh nhìn thật kỹ anh một chút, tôi mang thai, tôi là phụ nữ có thai." Ngụ ý, cái loại khả năng anh nghĩ tới chắc chắn sẽ không xảy ra ở trên người cô.

Nhưng Lãnh Như Phong liếc mắt nhìn cô, kéo tay của cô đi vào toilet nữ, dĩ nhiên làm cho không ít chị em chửi rủa. . . . . .

"Bệnh thần kinh! Đi toilet còn mang còng tay tình lữ!"

"Có lầm hay không! Nói yêu đương vào trong phòng rửa tay sao? !"

Lãnh Như Phong mắt khép hờ đưa mắt nhìn cô chốc lát, anh ta kéo bàn tay nhỏ bé, theo bản năng rút về nhưng lại bị anh ta níu lại thật chặt. . . . . .

Ở trong toilet đi một vòng, Lãnh Như Phong mới mở còng tay, nói với cô, "Tôi ở bên ngoài chờ em, tốt nhất em nhanh lên một chút, có chuyện gì gọi tôi."

***

Lâm Nhược Kỳ ở trong toilet dạo chơi một lúc không quá dài, cũng không quá ngắn, vừa vặn đủ đưa tới Lãnh Như Phong nghi ngờ, lúc đang chuẩn bị vọt vào tra xét có phải cô chuồn êm hay không, cô cúi đầu từ bên trong đi ra.

Tâm trạng của cô có chút chùng xuống, thứ nhất bởi vì mới vừa rồi bị người ta lầm tưởng có quan hệ tình lữ với Lãnh Như Phong, thứ hai cảm thấy cơ hội có thể chạy trốn tốt như vậy, lại trôi mất sạch. . . . . .

Cô lại nghĩ tới Lynda đã nói buổi chiều sẽ có người quen tới cứu mình, nhưng bị mẹ của Lãnh Như Phong quậy một phát như vậy, chỉ sợ ngay cả mặt của đối phương cũng không nhìn thấy, phải làm gì đây, lần sau không biết lúc nào mới có cơ hội được cứu. . . . . .

Nhưng càng gần đến ngày kết hôn mà Lãnh Như Phong nói. . . . . .

Thấy cô im lặng không lên tiếng ủ rũ, cúi đầu từ bên trong ra ngoài, Lãnh Như Phong lo lắng hỏi, "Đang suy nghĩ gì?"

Chỉ vào toilet mà thôi, tại sao sẽ đảo mắt cảm xúc thay đổi lớn như vậy chứ?

Lâm Nhược Kỳ ngẩng đầu lên, đang muốn tùy tiện tìm lý do đáp qua loa với anh ta nhưng đáy mắt nhìn thấy bóng dáng kia thì cô lại ngốc trệ.

Cách đó không xa, cậu chủ xuất hiện tại trước mặt cô vẫn phong cách ưu nhã khí thế vô cùng mạnh mẽ! mái tóc đen như tơ, gương mặt đẹp trai, vóc người to lớn cao ngạo . . . . . .

Cho dù đôi tay nhàn tản cắm ở trong túi áo ngoài, cũng không chút nào ảnh hưởng đến bước chân kiêu ngạo và nụ cười không chút để ý của anh!

Lúc tầm mắt lười biếng nhìn vào ánh mắt cô, trong nháy mắt giằng co!

Không sai, là anh ! Là người đàn ông cô vẫn ngày nhớ đêm mong, anh tới cứu cô!

Lãnh Như Phong phát hiện Lâm Nhược Kỳ không thích hợp, lúc sắp quay đầu, Lâm Nhược Kỳ lại làm ra cử động để cho anh ta không kịp ứng phó . . . . . .

Cô mang theo thân thể bầu bì, chạy nhanh về phía Cơ Liệt Thần!

Lãnh Như Phong giật mình, một phát níu lại cổ tay của cô, bị cô hất ra, cô chạy nhanh hơn về phía chồng của cô. . . . . .

Lãnh Như Phong kinh ngạc nhìn tay mình. . . . . chưa từng có chuyện, anh ta tự tay tóm cô, lại bắt hụt!

Chiếc váy màu trắng mềm mại của phụ nữ có thai lướt qua đầu ngón tay của anh ta, giống như một con bươm bướm bay đi, không chịu nổi nắm chặt, thoáng qua rồi biến mất. . . . . .

Lãnh Như Phong ngẩng đầu, tầm mắt theo phương hướng cô chạy trốn rơi vào trên người của Cơ Liệt Thần.

Chương 94: Ông xã, em nhớ anh

Chương 094: Ông xã, em nhớ anh 1

Cho dù thế nào Lãnh Như Phong cũng không nghĩ đến, Cơ Liệt Thần ẩn núp trong vỏ bọc người chết, rồi lại lấy loại tư thái này xuất hiện ở trước công chúng!

Không cam lòng, chưa bao giờ nghĩ sẽ để cho Cơ Liệt Thần dễ dàng đoạt lại cô, anh ta muốn đuổi theo nhưng thủ hạ của Cơ Liệt Thần đưa tay ngăn cản anh ta.

Mà Lâm Nhược Kỳ chạy về phía người đàn ông, người đàn ông cũng đưa ra đôi tay, mở ra hình chữ "Đại". Vóc người của Cơ Liệt Thần cao gầy cộng thêm động tác này càng lộ ra vẻ làm người khác chú ý. . . . . .

Đang lúc mọi người kinh ngạc nhìn soi mói, Lâm Nhược Kỳ vội vàng chạy đến bên cạnh chồng của cô, đưa tay ôm cổ của anh, hung hăng kéo xuống, ngửa đầu dùng sức hôn bờ môi của anh.

Trực tiếp phản ứng nhiệt tình như vậy dĩ nhiên đổi lấy đối phương đáp lại càng thêm cuồng nhiệt!

Cơ Liệt Thần một tay xoa nhẹ nâng lên cổ của cô, cúi đầu thật sâu hôn môi của cô, nhiệt tình giữa răng môi mềm mại lưu luyến vuốt ve. . . . . .

Lãnh Như Phong cố gắng ho khan hai tiếng cắt đứt hai người nhưng bị hoàn toàn không thấy, sắc mặt của Lãnh Như Phong càng khó coi. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ vẫn hôn đến khi cổ thấy đau mới thở hổn hển dừng lại, ở trong ngực Cơ Liệt Thần uốn éo người đứng ngay ngắn, mặt nhìn anh, hai tay bưng lấy gương mặt đẹp trai của người đàn ông tỉ mỉ nhìn một lúc lâu.

Cơ Liệt Thần mỉm cười hỏi, "Bà xã, em làm thế nào để cho Lãnh Như Phong dẫn em đi ra ngoài, bằng không làm sao dễ dàng cứu em như vậy?"

Đúng vậy a, cô làm sao làm được?

Lâm Nhược Kỳ ríu rít vừa cười vừa khóc, "Em nói em muốn gả cho anh ta. .

. . . ." Sau đó chờ người Nhà họ Lãnh tự động đến làm rối. . . . . .

Cơ Liệt Thần lau nước mắt trên gò má cô, thở dài nói, "Bà xã, anh phát hiện em càng lúc càng hư rồi, anh không nên gọi em là bà xã, anh phải gọi em là tiểu yêu tinh. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ bật cười hì hì nhưng nước mắt trong hốc mắt lại càng cười càng nhiều, cuối cùng nói ra được lời mình thực sự muốn nói, "Ông xã. . . . . Em nhớ anh lắm."

"Nhớ bao nhiêu?" Anh cụng trên trán cô, không để ý chút nào dưới con mắt mọi người làm ra cử động thân mật như vậy, lập tức đưa tới mọi người ghé mắt.

Mặt cô khẽ đỏ thắm, lẩm bẩm nói nhỏ, ". . . . . Rất nhớ, rất nhớ." Nói xong, tiếp tục cười, tiếp tục khóc.

"Đứa ngốc, rốt cuộc là em đang khóc hay đang cười?" Anh lau sạch nước mắt cho cô, ôm ngang cô đi khỏi tầm mắt của Lãnh Như Phong, dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người trình diễn một màn ôm lãng mạn.

Không ngần ngại chút nào khẽ cười nói, "Náo loạn như vậy, xem chừng có người sẽ nhận ra anh là ai thôi."

Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên, "Vậy thì làm thế nào?"

"Không sao, chuyện này không cần hai chúng ta phiền não." Cơ Liệt Thần hôn lên trán cô một cái, anh lại nói, "Đi, chúng ta trở về!"

Lâm Nhược Kỳ bị Cơ Liệt Thần ôm lấy xoay người, giọng nói của Lãnh Như Phong tức thì vang lên, "Nhược Kỳ!"

Bước chân dừng lại, cô quay đầu đi.

Dường như Lãnh Như Phong biết sẽ có một ngày như thế, tầm mắt chú định ở trên mặt Lâm Nhược Kỳ, trong mắt đông lạnh, đường cong trên gương mặt vô cùng rõ ràng, nâng lên môi hình cung, "Tiểu Đào, em đồng ý gả cho tôi, chỉ là một âm mưu sao?"

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ hơi ngẩn ra.

Trong nháy mắt kia, cô cho rằng mình nghe lầm, nhìn lầm rồi.

Trong giọng nói của Lãnh Như Phong làm sao có thể sẽ mang theo nhàn nhạt đau đớn giống như rất cô đơn?

Âm mưu sao? Không thể nghi ngờ, thật sự cô lừa anh ta, đơn giản cô không thật lòng muốn gả cho anh ta. . . . . .

Không biết vì sao a, một khắc kia cô cảm thấy có chút khổ sở. . . . . .

Cô sâu kín đáp, "Thật xin lỗi, tôi sớm đã không phải là Tiểu Đào của anh mà là Lâm Nhược Kỳ vợ của Cơ Liệt Thần."

Nghe vậy, thân thể Lãnh Như Phong cứng đờ, khóe môi kéo ra một đường cong rất không tự nhiên. . . . . .

Mặc dù bị người ngăn lại, nhưng anh ta không hề tính đuổi theo, giống như đã mất động lực, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Một hồi lâu, giống như mệt mỏi rã rời, giọng nói từ trong không khí truyền đến, "Cũng tốt, em đi đi. . . . . ."

Không còn lời nào để nói. . . . . .

Xoay người, anh ta rời đi.

Cô. . . . . vẫn lựa chọn Cơ Liệt Thần!

Trong lồng ngực bị nghẹn đến gần như không cách nào thở nổi, đi qua cua quẹo lối đi an toàn thì đôi tay chống đỡ vách tường bởi vì quá dùng sức thậm chí làm cho móng tay mới vừa cắt xén chỉnh tề chuyển thành màu tím.

Cuối cùng, chỉ có thể chắp tay tặng cô cho Cơ Liệt Thần.

Đáp án này anh ta đã sớm dự liệu được, sống cùng với anh ta, chưa chắc cô có thể hạnh phúc. Nhưng anh ta vẫn kiên trì như vậy, chỉ vì một lời hứa, lưng đeo lời hứa đó vài chục năm, anh ta vẫn không nghĩ muốn buông tay. . . . . .

Nhưng cô lại quên mất anh ta, yêu người đàn ông khác. . . . . .

Nghĩ đến đây, Lãnh Như Phong rút hai tay về, dựa lưng vào bên tường chảy xuống mặt đất. Ngay cả vì lời hứa đó, anh ta khổ sở truy tìm nhiều năm như vậy, anh ta không biết mình truy tìm rốt cuộc là tình yêu, một lời hứa, hay là một loại cảm giác ấm áp.

Có lẽ, cái gì cũng không phải . . . . . .

Nhưng trong lòng anh ta cũng rất rõ ràng, nhiều năm như vậy anh ta thực sự cảm thấy vui sướng vẫn là đoạn thời gian lúc ở tại trẻ viện mồ côi sống cùng Tiểu Đào . . . . . .

Năm ấy, cậu bé mười tuổi, có một ngày, một cô gái nhỏ được đưa tới trẻ viện mồ côi.

Cô gái nhỏ kia cậu bé từng thấy, trước đó ở trong phòng bếp cậu bé bị người trách mắng ăn trộm bánh sinh nhật thì chính cô gái nhỏ gọi là Tiểu Đào che chở cho cậu bé, còn đưa bánh ngọt cho cậu bé ăn. Mặc dù cuối cùng bánh ngọt vẫn chưa ăn được, nhưng khuôn mặt nhỏ bé trắng hồng lại được cậu khắc thật sâu vào trong đầu.

Cậu thật tò mò, tại sao cô bé bị người đưa tới trẻ viện mồ côi?

Sau lại mới biết mấy ngày trước cha mẹ của cô qua đời, có người đưa cô đến trẻ viện mồ côi. Lúc cô vừa tới trẻ viện mồ côi, giống như cậu lúc trước kia, khóc suốt, khóc suốt, chẳng những cô đơn không có bạn bè, mà còn thường xuyên bị người khi dễ, cho nên cậu bé tự động gánh vác trách nhiệm bảo vệ cô.

Mới mười tuổi, cậu bé còn chưa hiểu "Trách nhiệm" là nghĩa gì, chỉ là mỗi lần thấy cô bé được cậu cứu giúp, nét mặt cười ngọt ngào với mình, làm cho cậu rất vui vẻ. . . . . .

Có một ngày, Tiểu Đào bị những đứa bé khác khi dễ, ngoài ý muốn từ trên cây rớt xuống té bị thương đầu, là cậu vội vàng đưa cô bé tới phòng cấp cứu chăm sóc một ngày một đêm.

Cậu nhớ đêm hôm đó có một ông lão đến thăm Tiểu Đào, vừa đúng cậu nằm ngủ ở bên cạnh Tiểu Đào, ông lão đưa cho cậu và Tiểu Đào mỗi người một khối ngọc bội, nói đây là một đôi long phượng trời sinh, sau này cho dù hai người tách ra, chỉ cần nhìn thấy cái ngọc bội này cũng nhất định sẽ ở cùng nhau, ông lão còn muốn cậu thề, sau này nhất định phải chăm sóc Tiểu Đào

thật tốt. . . . . .

Tiểu Đào ở trong bệnh viện ngủ ba ngày ba đêm, đáng tiếc lúc cô bé xuất viện cậu không có mặt ở đó, mà cô xuất viện thì không biết được người nào nhận đi, tóm lại sau này hai người bọn họ không biết tại sao tách ra như vậy.

Cùng một lúc tách ra đã mười mấy năm, cho đến nửa năm trước anh ta gặp lại cô ở dưới chân núi Lư Đăng Bảo số một. . . . . .

Có một thời gian ngay cả bản thân anh ta cũng nghĩ không ra, tại sao anh ta luôn không chiếm được tình yêu của cô?

Là bởi vì mười mấy năm trước, anh ta bỏ lỡ cô?

Hay là số mạng bỏ qua anh ta ?

Hoặc là tất cả chuyện này đã sớm được định sẵn? Chương 094: Ông xã, em nhớ anh 2

Bên trong thang máy nhà để xe.

Ánh mắt của ông chú và bà thím nhìn sang bên cạnh cười trộm không dứt, Lâm Nhược Kỳ ngượng ngùng vùi đầu ở trước ngực Cơ Liệt Thần, nhỏ giọng nói với anh: "Ông xã, thả em xuống có được không? Người khác nhìn thấy sẽ châm biếm . . . . . ."

"Em mang thai, anh ôm em có quan hệ gì." Cơ Liệt Thần lơ đễnh nói.

Bà thím bên cạnh cùng đi chung thang máy, hơn 50 tuổi, tóc vẫn đen nhánh, tinh thần rất tốt, nhìn hai người bọn họ vui vẻ cười nói, "Cô gái, cô rất có phúc a, chồng cô đối với cô tốt như vậy, thật là một đàn ông tốt. Nếu tôi cũng trẻ tuổi lại hai mươi tuổi, khẳng định cũng tìm cậu ta. Ha ha ha . . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ nghe xong, gương mặt càng thêm đỏ, nhưng nhìn vào đôi mắt của Cơ Liệt Thần, cũng "màu hồng" hấp dẫn. Anh thầm nghĩ, cái gọi là xa cách lâu ngày thắng tân hôn, có lẽ nói đúng tâm trạng của anh bây giờ. . . . . .

Bà thím nhìn tầm mắt Cơ Liệt Thần dính ở trên mặt Lâm Nhược Kỳ, càng thêm không ngừng hâm mộ.

"Bà xã, bà cũng không biết ngượng ngùng, cũng từng tuổi này rồi còn dám nằm mơ giữa ban ngày!" Ông chú bên cạnh không vui, rõ ràng là đang ghen.

"Hắc, tôi đây vui mừng thay cho vợ chồng son bọn họ, ông nói mò cái gì!"

“Đinh” một tiếng vang lên, đã đến tầng lầu của ông chú và bà thím, hai người cãi nhau đi ra cửa, nhưng hai tay vẫn dắt dìu nhau.

Lâm Nhược Kỳ nhìn, không nhịn được ôm lấy cổ của Cơ Liệt Thần, ôm càng chặt hơn, nhưng cũng không nói cái gì.

Anh cúi đầu mỉm cười, nụ cười trên khóe môi càng đậm. . . . . .

Cuối cùng đã tới lầu một, Cơ Liệt Thần ôm Lâm Nhược Kỳ, xuyên qua bãi đậu xe, đi tới trước một chiếc Maybach.

Heber đang chờ tại phía sau, đầu tiên nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ, không nhịn được vui mừng thở ra, "Mợ chủ nhỏ! Cô vẫn khỏe chứ?"

Cùng Cơ Liệt Thần là xa cách lâu ngày thắng tân hôn, nhưng cùng Heber chỉ là đã lâu không gặp mặt, dĩ nhiên Lâm Nhược Kỳ mừng rỡ vô cùng. Cơ Liệt Thần cẩn thận đặt cô xuống, cô vừa chấm chân cũng không cẩn thận bị lảo đảo, Heber và Cơ Liệt Thần giật mình cũng luống cuống tay chân kéo cô.

"Bà xã, em cẩn thận một chút!"

"Ưm hừm, mợ chủ nhỏ, cũng đừng làm tôi và cậu chủ sợ. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ ổn định thân thể của mình, chớp chớp mắt to, "Các người. . . . . Cũng biết tôi mang thai?"

"Đó là đương nhiên, cậu chủ không kịp chờ muốn cứu cô ra, nếu không phải vì đột nhiên có chuyện khác trì hoãn, sợ rằng hôm đó lúc cô bị Lãnh Như Phong bắt đi, cậu chủ muốn một mình một ngựa chạy đi cứu cô rồi." Nhìn ra được, có thể không cần tốn nhiều sức cứu ra Lâm Nhược Kỳ, Heber rất vui mừng, không nhịn được cũng nói nhiều lên.

Lâm Nhược Kỳ nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Cơ Liệt Thần, oán trách, "Lại muốn phô trương sao ? Đừng tưởng rằng mình là người nhện hay là siêu nhân, cũng đừng xem thường thân thể mình, sau này nếu còn một mình hùng hùng hổ hổ chạy đi làm chuyện ngu xuẩn như vậy, bị mất mạng,

vậy em có thể sẽ gả cho người đàn ông khác."

"Em dám!" Cơ Liệt Thần lập tức nổi trận lôi đình, "Chồng của em còn sống rất tốt, em dám rủa anh? ! Tốt, nên trừng phạt!"

Nói xong, bộ dáng giống như hận nghiến răng nghiến lợi, giả vờ muốn đánh cái mông Lâm Nhược Kỳ.

Lâm Nhược Kỳ vội vàng đầu hàng, "Đừng! Em mang thai đứa bé, anh không thể dùng cách xử phạt về thể xác với em! Hơn nữa. . . . . ."

Hơi ngừng lại, cô ngượng ngùng nhìn Heber bên cạnh đang cười không khép miệng, ngượng ngùng nói, "Hơn nữa. . . . . Heber người ta đang nhìn đấy."

Khóe môi Cơ Liệt Thần chậm rãi vểnh lên, thật là mấy ngày không thấy càng phát hiện cô vợ nhỏ của mình càng đáng yêu, hơn nữa cô đã mang thai, càng tăng thêm chút duyên dáng, giống như làm nũng, vừa giống như giả vờ, lại hết sức quyến rũ.

Nhất thời, cổ họng không nhịn được căng thẳng, mặt cũng buộc thật chặt.

Quay đầu nhìn về phía Heber, ánh mắt cố ý tản mát ra thái độ kiêu ngạo đã từng có, giọng nói lạnh nhạt, "Heber, ông có nhìn lén không?"

Heber ở bên cạnh Cơ Liệt Thần nhiều năm như vậy, dĩ nhiên đối với ám hiệu của anh rất hiểu rõ ràng, tầm mắt lập tức bay xa, "Không có, không có, tôi không nhìn thấy gì, không nhìn thấy, không nhìn thấy!"

Cơ Liệt Thần hài lòng cười cười, trước khi mặt của Lâm Nhược Kỳ càng trở nên đỏ, mở cửa xe ôm cô ngồi vào sau xe, mình cũng theo sát ngồi vào.

Lâm Nhược Kỳ còn chưa kịp nói chuyện, mới vừa há mồm miệng muốn hỏi anh xe này sắp chạy đi hướng nào, không ngờ vừa nói đến miệng bên, liền ngây dại.

Trong nháy mắt, mắt mở thật to, nhìn người đàn ông trước mắt đang rũ mí mắt hẹp dài, quên hết tất cả liền đem miệng nhắm về môi của cô. . . . . .

So với trước đó, hôn ở trước mặt mọi người trên hành lang, lần này rõ ràng mang theo khát vọng nặng nề trằn trọc mút cắn cánh môi của cô, lửa nóng, kịch liệt, lưỡi dịu dàng, bá đạo tùy ý quét ngang mỗi một tấc ngọt ngào trong

miệng cô.

Ưmh, chính là loại tư vị này. . . . . .

Thật ra cũng chỉ mới hơn nửa tháng không có chạm đến cô mà thôi, nhưng loại cảm giác quá nhớ nhung, quá ngọt ngào, quá muốn rồi. . . . . .

Mặc dù biết Heber đứng ở ngoài xe, nhưng Cơ Liệt Thần vẫn không nhịn được muốn tiếp tục, tiếp tục, tiếp tục thâm nhập sâu xuống. . . . . .

Mà Lâm Nhược Kỳ cũng có cảm giác giống như Cơ Liệt Thần, mới vừa gặp mặt liền bị trêu chọc khó kìm lòng nổi.

Cô âm thầm mắng, rồi lại hưởng thụ anh hôn. Lưỡi của anh uốn lượn như rồng bay, đầu lưỡi dễ dàng cạy ra hàm răng, tỉ mỉ mút hương vị ngọt ngào một lần nữa, sau đó chuẩn xác cắn đầu lưỡi của cô, nặng nề trêu đùa.

Đột nhiên, anh cắn mạnh môi dưới của cô, làm cho cô kêu to một tiếng duyên dáng.

Rốt cuộc Lâm Nhược Kỳ phục hồi lại tinh thần, lại phát hiện người đàn ông trước mặt đang cười trộm, tính tình như ác ma kia lộ ra không bỏ sót. . . . . .

Cô đột nhiên hiểu được, anh chính là muốn xem dáng vẻ cô bị anh trêu chọc không làm chủ được. Người này, thật là càng lúc càng thích ăn đòn rồi !

Vội vàng tránh thoát anh trói buộc, đỏ mặt tự động cài lại cúc áo, xê dịch sang vị trí bên cạnh, cố ý nghiêm mặt mắng, " Heber còn nhìn đấy, đừng có da mặt dày! Anh không cần mặt mũi không sao, nhưng em không muốn từ nay về sau không mặt mũi gặp người!"

Cơ Liệt Thần biết mỗi lần cô tức giận như vậy, hơn phân nửa là xấu hổ.

Anh cũng không vạch trần cô, vả lại cũng lo lắng cho thân thể cô, mới vừa rồi vừa hôn vừa sờ như vậy, cũng giải tỏa được tâm ý ngứa ngáy thèm ăn.

Anh cười cười, đôi tay sửa sang lại quần áo cho cô, nhẹ nhàng véo trên mặt cô một cái rồi mới lên tiếng, "Đứa ngốc, em cho rằng anh sẽ thật ở ngay trước mặt Heber làm chuyện sốc xe với em à? Anh không phải là đứa bé thèm ăn kẹo không chịu nổi khẽ cắn ăn cho đỡ thèm. Chỉ là. . . . . ."

Lời nói đến một nửa, anh đột nhiên ác ý cười một tiếng, cậu chủ ở trước mặt Heber còn giả vờ kiêu ngạo lúc ban đầu, hiện tại đã hóa thân thành ác ma.

Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy da đầu tê dại, "Chỉ là làm sao? Anh có thể đừng nói một nửa vậy hay không?"

Anh thần bí trừng mắt nhìn, lại nói, "Trở về rồi hãy nói!"

Không để ý tới cô, Cơ Liệt Thần chồm ra kêu lên: " Heber, lái xe!"

"Dạ! Cậu chủ!" Chương 094: Ông xã, em nhớ anh 3

Heber ngồi xuống vào trong xe, vẻ mặt ác ma giày vò người của Cơ Liệt Thần lập tức khôi phục lại bộ dạng ưu nhã quý tộc.

Anh nghiêng đầu mỉm cười nhìn cô, mười ngón tay đan nhau cùng với cô. . . . . .

Đây là kiểu nắm tay anh với cô thích nhất, mười ngón tay đan xen, giống như tay đứt ruột xót. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cũng không nhịn được quay đầu nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, nhìn anh thoáng hiện vô hạn dịu dàng.

Trên khuôn mặt của anh, sống mũi cao ngất, mày kiếm xinh đẹp, môi mỏng khêu gợi, còn có tròng mắt kia đặc biệt trong trẻo. Mặc dù quen biết với anh mới hơn tám tháng, nhưng giống như đã quen biết anh cả một thế kỷ, tất cả của anh, đã sớm quen thuộc trong lòng.

"Thần. . . . . ." Cô khẽ gọi.

"Hả?"

"Em đã khôi phục tất cả trí nhớ. Chúng ta không ghim không quen biết, ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta, du lịch trăng mật của chúng ta, tất cả kí ức có liên quan đến hai chúng ta. . . . . Em đều nhớ ra rồi." Cô nhìn anh, đáy mắt tràn ra giọt lệ.

Dĩ nhiên cũng bao gồm trải qua một lần kia rơi xuống vách núi đau đến không muốn sống . . . . .

Lông mi của Cơ Liệt Thần khép hờ, nhẹ nhàng run một cái, nhưng không nhìn ra quá nhiều vui mừng, anh cong môi khẽ cười, "Thật ra, cho dù em không nhớ nổi, anh cũng biết rõ em vẫn sẽ yêu anh."

Trong giọng nói tràn đầy tự tin, cũng không cuồng vọng tự đại.

Lâm Nhược Kỳ tức giận trách, "Làm sao anh biết? Nếu em không nhớ ra anh, lại yêu người đàn ông khác thì sao?" Ví dụ như Lãnh Như Phong. . . . . .

Cô mấp máy môi, rốt cuộc vẫn phải đè xuống lời nói trượt đến mép, không khí tốt như vậy, tại sao cô phải phá vỡ?

Ai ngờ, Cơ Liệt Thần bác bỏ, "Anh nói rồi, cho dù em vĩnh viễn không nhớ nổi anh...anh vẫn làm cho em yêu anh một lần nữa. Bởi vì, em nhất định là của anh!"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ đen mặt nhìn nửa gương mặt người đàn ông, thật không biết nên nói anh quá cuồng vọng hay nên nói anh quá tự tin thì đúng.

Thật là không còn cách nào với anh a, bởi vì. . . . . Anh nói đều là sự thật!

Cô thích anh như vậy, thích anh tự tin cao ngạo như vậy, thỉnh thoảng anh lại bá đạo khoe khoang !

Giống như anh đã nói, thích chính là thích, có thể làm sao đây?

Ảo não rũ mắt, tầm mắt vừa đúng rơi vào chiếc nhẫn kim cương màu đỏ anh đeo vào trên ngón trỏ, Lâm Nhược Kỳ đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng!

Giật mình, "Hỏng bét! Chiếc nhẫn của em! Thần, chiếc nhẫn của em. . . . . Vẫn còn ở chỗ Lãnh Như Phong! Làm thế nào. . . . . ."

Lòng cô như lửa đốt nhìn về phía Heber đang lái xe, không để ý hình tượng, tay vỗ vào trên ghế dựa Heber, "Heber, mau dừng xe! Heber, dừng xe!"

"Hắc! Bảo bối, bình tĩnh, bình tĩnh! Em sẽ dọa đến con của anh!" Cơ Liệt Thần vội vàng níu lại thật chặt hai tay của cô, sau đó an ủi cô, "Em đừng vội, chiếc nhẫn đúng là thứ quý giá, nhưng cho dù chiếc nhẫn quý giá đến đâu cũng không quan trọng hơn con của chúng ta! Hơn nữa, chiếc nhẫn còn có thể mua lại, nhưng thân thể của em. . . . . ."

Anh dịu dàng, ngưng mắt nhìn ánh mắt của cô, "Anh không muốn nhìn em bị sảy thai một lần nữa, thân thể của em sẽ không chịu nổi."

"Nhưng. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ hết đường nói.

Anh nói không sai, mặc dù chiếc nhẫn rất quan trọng, nhưng đứa bé trong bụng cũng rất quan trọng.

Nhưng vừa nghĩ tới chiếc nhẫn kia rất quý giá, cô lại cảm thấy đau lòng, thứ nhất đó là tín vật cầu hôn của anh, cảm thấy mất đáng tiếc, hơn nữa cũng tiếc "Tiền" cho ông xã!

Thấy vẻ mặt cô buồn buồn, Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng gọi cô, "Nhược Kỳ."

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt anh dịu dàng.

"Thật ra, so với chiếc nhẫn, bảo bối của anh chính là em, bây giờ còn thêm một bảo bối, chính là con trai trong bụng em, cho nên em cũng đừng mặt ủ mày ê, hả?"

Cô dở khóc dở cười, "Làm sao anh biết mang mang thai là con trai? Vậy ngộ nhỡ là con gái thì sao? Anh cũng không quý trọng?"

Cơ Liệt Thần cười nói, "Đây gọi là tâm linh tương thông, anh nói con trai chính là con trai. A, nếu là song thai cũng tốt a."

Lâm Nhược Kỳ nghe xong, không nhịn được bật cười, nhưng cười một tiếng, trong dạ dày không thoải mái.

Cơ Liệt Thần nhìn thấy, không đành lòng nói, "Được rồi, được rồi, anh không làm khó em, em xem em kìa, một lát cười một lát khóc, thật khó coi. Nếu để cho mẹ thấy gương mặt này của em, nhất định sẽ cười nói bộ dạng của em rất xấu."

Anh cười nhẹ, dường như đang nhạo báng cô, nhưng thật ra đang trêu chọc cho cô vui vẻ.

"Mẹ?" Lâm Nhược Kỳ bị xưng hô đột ngột này làm giật mình.

Anh tiếp tục trêu chọc, "Thế nào? Bị giật mình? Ha ha, nàng dâu xấu xí rốt

cuộc phải gặp mẹ chồng rồi, có căng thẳng hay không?"

". . . . ." Lâm Nhược Kỳ ngây người, "Mẹ chồng? !"

Anh cười khẽ, "Lynda chưa nói cho em biết chuyện có liên quan đến mẹ anh?"

Lâm Nhược Kỳ bối rối ngẩn ngơ, lại lắc đầu, cô nhớ lúc ở bờ biển anh đã từng kể chuyện tai nạn xe cộ của cha mẹ anh. . . . . Nhưng không phải anh đã nói sau khi tai nạn xe cộ xảy ra, trên đường đưa đi bệnh viện mẹ của anh đã chết sao?

Thấy vẻ mặt cô mờ mịt, Cơ Liệt Thần bắt đầu kể lại chuyện của mẹ mình.

Chương 95: Anh muốn cho cô cả đời

Chương 095: Anh muốn cho cô cả đời 1

Khi chiếc Maybach vững vàng dừng ở trước một tòa biệt thự năm tầng thì Lâm Nhược Kỳ từ trong xe giương mắt nhìn thấy mọi người đứng ở trước cánh cửa màu xanh nhạt, Tang Tuyết Phù, Bà Tang, Giang Mẫn Hạo, còn có một người phụ nữ trung niên xinh đẹp chưa từng thấy qua. . . . . .

Cô nhìn Cơ Liệt Thần ở bên cạnh, im lặng hỏi thăm anh.

Anh khẽ gật đầu, im lặng nói cho cô đáp án, sau đó dùng bàn tay nắm chặt tay cô, đem hơi ấm trên người truyền cho cô.

"Đi, chúng ta xuống xe."

Lâm Nhược Kỳ khẽ ừm, chuẩn bị xuống xe, Cơ Liệt Thần ngăn lại cô, "Em chờ anh xuống."

Dứt lời, anh xuống xe trước, đi vòng qua cửa xe phía bên cô, mở cửa xe, ôm cô xuống.

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy rất thẹn thùng, xa xa nhìn người phụ nữ trung niên kia một chút, vẻ mặt lúng túng, lo lắng nói, "Được rồi, anh thả em xuống, bộ dáng như vậy bị mẹ của anh nhìn thấy không tốt lắm. . . . . ."

"Có cái gì không tốt? Mẹ anh đã biết em mang thai, em ôm đứa cháu bảo bối của bà, bà thương em còn không kịp đấy. Hơn nữa, tính khí của bà không khó, rất dễ gần gũi."

Lâm Nhược Kỳ ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào anh một lúc lâu, phát hiện trong mắt của anh rất ấm áp, trong nháy mắt giống như có dòng nước ấm tràn vào trong lòng.

Cô gật đầu một cái, ôm chặt cổ của anh, dụi vào trong lòng anh, dịu dàng nói, "Anh thả em xuống đi, em không muốn làm cho mẹ hiểu lầm em . . . . . ."

Một tiếng "Mẹ" nhẹ nhàng ngọt ngào, rốt cuộc làm cho Cơ Liệt Thần thỏa hiệp.

Anh thở dài, vẫn quyết định thả cô xuống, đợi cho hai chân cô đứng vững, anh liền ôm lấy bả vai cô, cùng cô đi về phía trước.

Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ nở nụ cười nhàn nhạt, tay trái không nhịn được ôm lấy cánh tay anh khi anh ôm lấy vai cô. . . . . .

Mặc dù có anh khích lệ, nhưng trong lòng của cô không khỏi căng thẳng vì người phụ nữ xinh đẹp trước mắt.

"Tiểu Thần, đây là con dâu của mẹ sao?" Xa xa, giọng nói nhẹ nhàng truyền đến.

Giọng nói của Nhiễm Phương cũng không lớn, rất nhẹ nhàng, mềm mại đi vàolòng người, trên mặt mang theo nụ cười xem ra hòa ái dễ gần. Vẫn còn quyến rũ, dáng người yểu điệu, nhất là sống lưng thẳng tắp, làm cho tinh thần của bà rạng rỡ, ánh mắt cũng không mềm mại như giọng nói của bà.

Không biết vì sao a, Lâm Nhược Kỳ bị ánh mắt của bà nhìn như dịu dàng kì thực nghiêm khắc làm cho cô lo sợ, tim không khỏi đập nhanh, vốn chuẩn bị đầy đủ dũng khí, nhưng lúc này muốn lùi bước.

Hơn nữa, trong lòng bàn tay rịn mồ hôi. . . . . .

Lúc này, Cơ Liệt Thần phát hiện cô có gì không đúng, lại gần lỗ tai nhẹ giọng nói, "Đừng sợ, mẹ anh cũng giống như em, lúc tuổi còn trẻ cũng bị cha anh lừa gạt về làm bà trùm, nhanh gọi mẹ đi, em và bà nhất định có tiếng nói chung."

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ hơi sững sờ, có chút đen mặt.

Không thể nào, mẹ của anh cũng bị lừa gạt sao? Thật hay giả? !

Cô bước nhanh tới trước, mỉm cười gọi một tiếng "Mẹ", Nhiễm Phương hiểu ý cười một tiếng, dắt hai tay của cô, nhìn cô từ trái qua phải, từ trên xuống dưới.

Rồi sau đó, nói, "Mẹ nghe Tiểu Thần và Tuyết Phù nói, Nhược Kỳ là một cô

gái rất tùy tiện, nhưng mẹ nhìn một chút cũng không giống như nha, trái lại rất dịu dàng, một cô gái rất dịu dàng ít nói a."

Lần này, mặt của Lâm Nhược Kỳ cũng mắc cở đỏ bừng, "Mẹ, mẹ. . . . . Quá khen."

Lúc này, Tang Tuyết Phù bày ra vẻ mặt ranh mãnh, nhìn Lâm Nhược Kỳ một chút, nói, "Chị ấy? Dịu dàng? Con nhìn không một chút liên quan đến chị ấy, cho dù có một chút xíu dịu dàng, hắc hắc, không phải có bài hát gọi là "Tôi dịu dàng làm sao bạn nhìn thấy" sao? Chị ấy a. . . . . ."

Lời nói đến một nửa, cô mập mờ nhìn thoáng qua Cơ Liệt Thần, "Tất cả dịu dàng của chị ấy đều cho anh trai con rồi!"

"Tuyết Phù, " Lâm Nhược Kỳ ảo não nhìn Tang Tuyết Phù, tức giận cô châm chọc, "Cô nói bậy bạ gì đấy. . . . . ."

Tang Tuyết Phù le le cái lưỡi hồng, không để ý tới mặt của Lâm Nhược Kỳ đã ửng đỏ, ngược lại bởi vì nhưng lời ranh mãnh của mình làm cho tâm trạng của Lâm Nhược Kỳ giảm bớt căng thẳng, nhìn về phía Cơ Liệt Thần tranh công.

Cô nhướng mày, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Bà Tang xen vào nói, "Được rồi, được rồi, Tuyết Phù, Nhược Kỳ mang thai, con cũng không thể trêu chọc cô ấy như trước kia, nếu làm thương tổn đứa bé trong bụng của Nhược Kỳ, mẹ sẽ hỏi tội con, có nghe không?"

"Biết rồi" Tang Tuyết Phù bĩu môi, ôm Nhiễm Phương nói, "Dì cả, dì nói xem, cháu quan hệ tốt với chị dâu, nào có trêu chọc chị dâu sao ?"

Nhiễm Phương bất đắc dĩ cười cười, "Tuyết Phù a, cháu thật đúng là, đừng nói mẹ của cháu. Dì thấy cháu đó, cũng nên suy nghĩ thật kỹ chuyện xem mắt, đừng làm cho mẹ cháu cả ngày vì lo chuyện cháu không lấy được chồng mà phiền não, một ngày nào đó cháu mang thai cháu ngoại cho cô ấy, chắc chắn mẹ của cháu sẽ không nói cháu không đúng, cả ngày chỉ biết ôm cháu ngoại cười vui vẻ."

Tang Tuyết Phù không phục, vừa định nói chuyện, chỉ nghe thấy Giang Mẫn Hạo vẫn đứng ở bên người cô chen miệng nói, "Tuyết Phù, cô muốn xem mắt?"

Tang Tuyết Phù cũng không quay đầu nói, "Đúng vậy, tôi muốn xem mắt, chính là vì thoát khỏi người quá phiền phức như anh!"

Bà Tang dậm chân mắng cô: "Tuyết Phù, tại sao con không có lễ độ với cậu ba Giang người ta như vậy? !"

Trong lòng Bà Tang cảm thấy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nếu không phải con gái bà không muốn, bà cảm thấy cậu ba Giang này rất thích hợp chọn làm con rể. . . . . .

***

Nhiễm Phương nhìn đám người trẻ tuổi, khóe miệng tràn đầy nụ cười.

Bà im lặng cầm tay Lâm Nhược Kỳ, không nói lời nào, chỉ gật đầu, không nhịn được cười, trong mắt ứa nước mắt. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy trong mắt của bà giống như ứa ra giọt lệ, cô nghĩ có lẽ mẹ của Thần nhớ đến chồng của mình. Nếu ông ấy còn sống, cuộc sống người cả nhà vui vẻ hòa thuận ngồi chung một chỗ nói chuyện thì tốt biết bao. . . . . .

Vô tình hốc mắt cô cũng đã ươn ướt, không nhịn được nhẹ giọng gọi, "Mẹ, có thể gặp được mẹ thật vui."

Nhiễm Phương gật đầu, "Aiz, mẹ cũng vậy, mẹ cũng vậy. . . . . ."

Cơ Liệt Thần nhìn thấy hai người họ sắp khóc, vội vàng phá vỡ này không khí xúc động làm người ta muốn khóc, "Được rồi, hôm nay là ngày thật tốt, chúng ta nên ăn bữa cơm đoàn viên thật vui, tại sao phải khóc? Nhược Kỳ, đỡ mẹ đi vào ăn cơm đi."

Cơ Liệt Thần cứng rắn nói xong, lập tức làm mọi người hùa theo, "Đúng vậy, đúng vậy, không cần rơi nước mắt a, đi, phải đi ăn thôi!"

"Ừm" Lâm Nhược Kỳ gật đầu một cái, lúc này mới cười rộ lên, khoác tay Nhiễm Phương đi về phía trước, mà Cơ Liệt Thần theo sát hai người mẹ chồng nàng dâu, đi vào trong biệt thự.

Một nhóm người líu ríu cãi nhau vây quanh Lâm Nhược Kỳ đi vào phòng ăn,

ngồi vây chung một chỗ, ăn bữa cơm đoàn viên, nghe người lớn trò chuyện.

"Hai đứa nhỏ các con đó, thật là càng lớn càng không để người ta yên lòng, một đứa đã trưởng thành vẫn không kết hôn, một đứa kết hôn cũng lén lén lút lút. . . . . ."

Tang Tuyết Phù chợt chắt lưỡi, biết người "trưởng thành vẫn không kết hôn" trong miệng Dì cả Nhiễm Phương nói chính là chỉ cô.

Đột nhiên, phát hiện trong nửa câu nói sau của Dì cả có vấn đề, hỏi ngược lại, "Dì, Dì cả, dì nói người lén lén lút lút kết hôn là chỉ anh cháu sao? Không đúng, lúc anh cháu kết hôn nào có lén lén lút lút?"

Lúc này Cơ Liệt Thần gật đầu một cái, xen vào nói, "Ừ, xem như cô có chút lương tâm, biết giải oan cho tôi."

Vừa nói, vừa duỗi chiếc đũa, rất tự nhiên gắp một đùi gà bỏ vào trong chén của Lâm Nhược Kỳ, lại gần cô bên tai, nhỏ giọng nói gì đó, chọc cho mặt của Lâm Nhược Kỳ ửng đỏ.

Nhiễm Phương nhìn bộ dáng hai người trẻ tuổi một chút, cười nói, "Dì nói nó không chính thức cầu hôn với Nhược Kỳ người ta, cũng không có làm hôn lễ, thật là ủy khuất Nhược Kỳ người ta. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ đỏ mặt, đột nhiên nghe mẹ chồng của mình nhắc tới tên của cô, lập tức ngây dại, đang chuẩn bị đem đùi gà đút vào trong miệng, kết quả không cẩn thận tay trơn, đùi gà rơi lại chén. . . . . .

Cô cảm thấy mình rất lúng túng, nhất thời đen mặt nâng trán nói, "Không có gì, con không cảm thấy ủy khuất. . . . . ." Chương 095: Anh muốn cho cô cả đời 2

Cơ Liệt Thần nhìn đùi gà trong chén cô, dùng đũa gắp lên, bỏ vào trong đĩa của mình, vừa giúp cô lấy xương, vừa giải thích, "Mẹ nói đúng, thật sự rất ủy khuất cho Nhược Kỳ. Lúc ấy vừa gặp phải chuyện Điền Lão Thất bắt cóc Nhược Kỳ, con lo lắng an toàn của cô ấy, cho nên cũng chưa có làm hôn lễ. Hiện tại, con đã là một người chết. . . . . Bổ sung hôn lễ có thể phải tốn chút tâm tư."

Tang Tuyết Phù không nói gì nhìn động tác Cơ Liệt Thần một chút, cảm thấy cả người nổi da gà nhưng lại không khỏi cảm thấy rất hâm mộ.

Cô lại gần bên tai Lâm Nhược Kỳ, nhỏ giọng hỏi, "Nhược Kỳ, mới vừa rồi anh tôi nói nhỏ gì với chị vậy?"

Lâm Nhược Kỳ sững sờ, mặt đột nhiên đỏ lên, qua hai giây trả lời, "Không nói cho cô, đó là bí mật của tôi và anh cô."

Anh và cô XY, làm sao cô đem những lời đó nói ra cho Tuyết Phù nghe?

Tang Tuyết Phù hiểu sai ý, không vui bĩu môi, lắc đầu kết luận nói, "Aiz, cho nên nói a, vẫn là không nên kết hôn thì tốt hơn. . . . . người kết hôn rồi đều giống nhau, chỉ có ông xã mà không có chị em tốt!"

Nửa câu sau, dĩ nhiên là nói với Lâm Nhược Kỳ.

". . . . . " Lâm Nhược Kỳ đen mặt, nghẹn lời nhìn Tang Tuyết Phù.

Tang Tuyết Phù quay đầu lại, trùng hợp nhìn thấy ở trong chén của mình đột nhiên có thêm một miếng thịt gà, khóe miệng giật giật, "Giang Mẫn Hạo! Ai muốn anh bỏ thịt gà vào trong chén của tôi hả? !"

Giang Mẫn Hạo vừa nghe xong, vui vẻ, "Ah, Tuyết Phù? Làm sao cô biết do tôi gắp thịt gà cho cô?"

"Bởi vì trong mọi người, ngoại trừ anh thích nịnh bợ, thả rắm ra ngoài, không ai biết làm loại chuyện này!"

"Không phải còn anh trai cô nữa sao?"

"Anh tôi và chị dâu được gọi là ân ái!"

Giang Mẫn Hạo thích cãi vả với Tang Tuyết Phù, "Không phải tôi nịnh bợ, cái này gọi là săn sóc, mới vừa rồi nhìn thấy cô như thế, không phải rất hâm mộ chị dâu nhỏ hay sao?" Nói xong, nhướng lông mày, không thèm để ý Tang Tuyết Phù nhỏ mọn.

"Giang Mẫn Hạo!" Tang Tuyết Phù gào lên như Sư Tử.

Bà Tang cao giọng mắng cô, lập tức đè bẹp cơn giận của Tang Tuyết Phù, "Tang Tuyết Phù, bình thường con nói chuyện rất lễ độ, tại sao ở trước mặt cậu ba Giang người ta cứ hùng hùng hổ hổ đanh đá như vậy? Còn nói nữa,

mẹ không muốn nhận con là con gái nha."

Ánh mắt Bà Tang bén nhọn nhìn Tang Tuyết Phù một chút, vẻ mặt rất không vui.

Ngược lại Giang Mẫn Hạo vô cùng vui vẻ, được tiện nghi còn ra vẻ, lại gắp miếng gà thịt bỏ vào trong chén Bà Tang, "Dì Tang, dì thật tốt."

. . . . . .

Một nhóm người cười cười nói nói, ăn ăn uống uống, vui vẻ hòa thuận.

Lâm Nhược Kỳ mỉm cười, đã nhiều năm quen một mình ăn cơm vắng ngắt, nhưng bây giờ trong không khí ấm áp như vậy, thậm chí có cảm giác không dám mở miệng.

"Đang suy nghĩ gì?" Cơ Liệt Thần đột nhiên lại gần bên tai cô hỏi.

"Không có gì. . . . . ." Cô lắc đầu một cái, vội vàng gắp miếng thịt gà ăn, "Em. . . . . rất vui."

Cơ Liệt Thần cười cười, để đũa xuống, từ dưới bàn cơm đưa tay bắt được tay trái của cô, cảm nhận trong bàn tay ấp áp mềm mại truyền đến hơi ấm. . . . . .

Ăn xong bữa cơm, mọi người ở chung một chỗ ngồi uống trà, Lâm Nhược Kỳ từ trong miệng mọi người biết rất nhiều chuyện trước kia chưa từng biết, thí dụ như ân oán giữa hai nhà họ Cơ - Lãnh, về quỷ y và Băng Lam, chuyện cô chính là Tiểu Đào. . . . . .

Cô rất giật mình, nhưng giống như đột nhiên hiểu chuyện gì, sững sờ tại chỗ, tiêu hóa, ước chừng năm phút đồng hồ mới phục hồi lại tinh thần.

"Khó trách. . . . . ." Cô bừng tỉnh, đột nhiên nhớ tới chuyện Lãnh Như Phong quen gọi cô là Tiểu Đào.

Thấy bộ dáng cô như có điều suy nghĩ, Cơ Liệt Thần nhẹ giọng hỏi, "Khó trách cái gì? Em muốn nói gì?"

"Ách. . . . . Không có." Cô sững sờ, lắc đầu một cái.

Nghĩ đi nghĩ lại, hôm nay vì cứu mình, anh xuất hiện trước mặt mọi người,

không biết đám truyền thông có thể nghe ngóng được tin gì hay không.

Cô lo lắng hỏi, "Đúng rồi, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? Nếu chuyện anh còn sống bị lộ ra, Ông cụ Lãnh bên kia có thể có hành động hay không? Còn nữa, mọi người nói quỷ y kia là ông của em sao, hiện tại ông ấy đang nơi nào? Em. . . . . Muốn gặp ông ấy một lần."

Rất nhiều vấn đề đột nhiên ập tới trong đầu cô, không biết có phải quá nóng lòng hay không, trong nháy mắt khiến cho Lâm Nhược Kỳ cảm thấy như có một thứ gì đó ngăn ở trong lòng, vừa lo lắng, vừa sợ, cũng không biết nên làm như thế nào để giải tỏa, cô cảm thấy trong dạ dày cực kỳ khó chịu.

"Ưmh. . . . ." Cô đứng dậy, không để ý hình tượng, cũng không kịp lễ tiết, nhấc chân chạy về hướng toilet.

"Ôi chao, đứa nhỏ này lại nôn oẹ rồi. Tiểu Thần, con nhanh đi theo con bé đi. . . . ."

Lời còn chưa dứt, Nhiễm Phương quay đầu lại, nhưng phát hiện Cơ Liệt Thần cũng đã di động ngay từ lúc bà đang nói chuyện, theo sát Lâm Nhược Kỳ chạy về phía toilet. . . . .

***

"Em làm sao vậy?" Cơ Liệt Thần cau mày đi vào toilet.

Xa xa đã nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ đứng ở bên bồn cầu nôn thốc tháo, tất cả nước mắt và nước mũi đều chảy xuống, dáng vẻ rất nhếch nhác.

Anh biết mang thai rất vất vả, thật không nghĩ đến cô phản ứng lớn như vậy, so với lần trước còn nặng hơn. Khó trách mới vừa rồi nhìn cô ăn cơm ăn ít như vậy, có lẽ do mang thai làm cho không muốn ăn. . . . .

Thấy cô cũng không trả lời mình, anh đi tới vỗ nhè nhẹ lưng của cô, vô cùng êm ái, tuyệt đối không phát ra tiếng ... cách vỗ lưng, càng giống như nhẹ nhàng vuốt ve, từng phát từng phát, làm cho Lâm Nhược Kỳ cảm thấy rất thoải mái. . . . .

Cô thật vất vả nén nôn, nằm ở bồn rửa tay, mở vòi bông sen dùng nước súc miệng. . . . .

Cơ Liệt Thần thấy cô nôn xong rồi, vội vàng lấy khăn lông, thấm nước ấm sau vắt khô đưa tới trước mặt cô.

Cô nôn ra nước mắt, lúc thuận tay nhận lấy, phát hiện khăn lông ấm áp, trong lòng cũng rất ấm áp, da cũng rất ấm, cô đắp khăn lông một lúc lâu, rốt cuộc cảm thấy khá hơn một chút, lúc này mới để xuống khăn lông, biết ơn nhìn anh, "Cám ơn anh, Thần."

"Đứa ngốc, sao vẫn khách khí với ông xã mình như thế?" Anh khẽ cười trêu chọc cô.

Anh tự tay nắm khăn lông lau cho cô, bị cô ngăn trở, "Để em tự làm, anh đi ra ngoài với mẹ trước, dù sao anh và bà đã nhiều năm không gặp mặt, phải ở chung một chỗ với bà. Toilet bị em làm bẩn thế này, anh đi ra ngoài tốt hơn. . . . . "

Cơ Liệt Thần khẽ cười cười, không nói gì, mặc cho cô nhận lấy khăn lông trong tay, nhưng cũng không bước đi.

Cô xoay người đưa lưng về phía anh, đem khăn lông bỏ vào trong bồn rửa giặt sạch.

Anh dựa vào cửa ánh mắt quấn quýt si mê giằng co ở trên người của cô. . . . . .

Bởi vì mang thai, cô mặc váy rộng thùng thình của phụ nữ có thai, bởi vì mới mang thai 6 tuần, vóc người cũng không to ra, cử động cũng rất uyển chuyển, có lẽ là bởi vì đã nhiều ngày không thấy cô, Cơ Liệt Thần cảm thấy Lâm Nhược Kỳ mang thai, ở dưới ánh đèn nhàn nhạt, càng thêm điềm tĩnh quyến rũ. . . . . .

Cô khẽ khom người, hai tháng trước cắt tóc ngắn đã ra dài hơn nhiều, những sợi tóc mai hai bên tai rũ xuống bên má, hoặc nằm bên tai, hoặc quanh co ở sống lưng xinh đẹp, theo động tác cô giặt khăn lông, cơ thể hơi rung động mà bồng bềnh nhảy múa. . . . . .

Mà lúc cánh tay cô và thân thể vô ý xoay, thân hình mềm mại và đầy đặn như ẩn như hiện, rất kích thích thần kinh thị giác của Cơ Liệt Thần. . . . . .

Giống như bị trúng tà, Cơ Liệt Thần không nhịn được từ phía sau cô đưa ra hai cánh tay, vòng qua bên eo của cô, siết chặt thân thể nhỏ nhắn của cô, ôm

trong ngực của mình.

Cùng lúc đó, môi gần cần cổ cô, nhẹ nhàng chậm rãi trùm lên. . . . . Chương 095: Anh muốn cho cô cả đời 3

Cảm thấy cánh môi lạnh lẽo trơn trợt chạm vào cổ của mình, Lâm Nhược Kỳ khẽ run run, ngay sau đó lại thuận theo nhắm nghiền hai mắt, cổ khẽ nghiêng sang bên, thật giống như hưởng thụ cảm giác anh hôn.

Bị anh hôn, cả khuôn mặt đều đỏ bừng, nhưng anh lại muốn ngừng mà không được, vẫn muốn tiếp tục thâm nhập sâu hơn. . . . . .

"Thần, nhanh đi ra ngoài đi, như thế này nếu để mẹ phát hiện chúng ta vẫn chưa ra ngoài, sẽ hiểu lầm."

Anh hài hước trêu chọc, "Nhưng nhìn dáng vẻ của em rất hưởng thụ, anh muốn hôn thêm một chút. . . . . ."

Mặt của Cơ Liệt Thần vẫn không nhúc nhích, ở trên gáy cô rơi xuống một dấu đỏ như cánh hoa, lần này khiến Lâm Nhược Kỳ càng xấu hổ đỏ mặt.

Cô chớp mắt to ngập nước, quyến rũ nhìn anh chằm chằm. Trên mặt phớt tỉnh, nhưng chỗ sâu trong lòng giống như càng ngày càng thích loại người nói năng ngọt ngào và da mặt dày như anh rồi. . . . . .

Anh lơ đễnh cười, nhẹ nhàng xoay qua thân thể của cô, giọng khàn khàn nói: "Bà xã, anh muốn ở một mình với em như thế này."

". . . . . ." Ách, đúng vậy, trở về lâu như vậy, anh và cô còn chưa có được phút riêng tư.

Cô còn muốn nói gì, đưa mắt lên nhìn, vừa đúng bắt gặp ánh mắt của anh mang theo nồng đậm dục vọng, miệng không nhịn được há ra, lại bị anh hung hăng hôn.

Cơ Liệt Thần không cách nào kiềm chế. . . . . .

Anh nhớ tới mới vừa rồi ở trong quán ăn, cô chạy như bay đến bên anh, nhanh nhẹn mềm mại, xinh đẹp chân chất làm say lòng người, cũng làm cho anh hiểu được cô nhớ nhung mình đến cỡ nào.

Cuộc đời của anh vốn tràn ngập giết chóc và thù hận, nhưng cô mang đến cho anh hi vọng trong cuộc sống.

Anh yêu cô vì sức sống này, giống như ánh mặt trời chiếu ấm áp cả người anh. . . . . .

"Anh nhớ em!" Anh lẩm bẩm nói nhỏ, ba chữ thật đơn giản, hơn nữa ra nói ra được tiếng lòng.

Vốn Lâm Nhược Kỳ muốn tránh thoát anh, nhưng nghe anh nói như vậy, trong lòng lại mềm nhũn, ngược lại vươn tay ôm lấy bên eo của anh, đầu tựa vào trong ngực của anh, tựa vào thật sâu.

Bị cô ôm như vậy, hoàn toàn khơi dậy ngọn lửa trong lòng Cơ Liệt Thần.

Không biết sao, rất muốn cô, đặc biệt, đặc biệt tưởng nhớ. . . . . .

Nhưng anh biết cô có thai, mà bây giờ là giai đoạn nguy hiểm, không thể nhận cô. Hết cách rồi, chỉ đành phải chạm vào vành tai và tóc mai của cô đỡ thèm mà thôi.

Anh không phải là người có dã tâm, có lúc còn cảm thấy biệt danh "Phán quan khát máu" cũng không tệ lắm, nhưng bây giờ anh rất ghét cay ghét đắng. Anh chỉ muốn kết thúc tất cả chuyện ân oán, anh ôm vợ con của mình bình thản sống qua ngày.

Nếu có thể, hò hét cô vợ nhỏ của anh, sinh thêm mấy "Bé Nhược kỳ", "Bé Liệt Thần" chơi đùa, sau đó bình thản sống chung một chỗ. . . . . .

Cha mẹ anh cho anh mười năm, anh hi vọng cho cô vợ nhỏ của anh cả đời. . . . . .

Giờ phút tốt đẹp còn chưa đến mười phút, lập tức bị người phá vỡ, "Khụ khụ . . . . . ." Tiếng ho khan vang lên, từ cửa phòng toilet truyền đến.

Hai người đang ở trong toilet đang triền miên đột nhiên quay đầu nhìn thấy Giang Mẫn Hạo ở ngoài cửa thì vội vàng tách ra, Lâm Nhược Kỳ giả bộ giặt khăn lông, Cơ Liệt Thần giả bộ chùi bồn cầu. . . . . .

Giang Mẫn Hạo không khách khí chút nào châm chọc, "Chị dâu nhỏ, khăn lông dùng để lau mặt hay dùng để lau bồn rửa hay vậy? Cơ lão đại, thân thể

anh quý giá như vậy, lúc nào thì học được chùi bồn cầu rồi? Sức hấp dẫn của tình yêu thật lớn a, có thể dạy dỗ một lão đại Xã hội đen thành như vậy. . . . . ."

". . . . . ." Vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ lúng túng, trong nháy mắt biến thành màu gan heo.

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần cũng không giả bộ nữa, dứt khoát vứt thùng xuống đất, xoay người nắm vòng eo mảnh khảnh của Lâm Nhược Kỳ, vô sĩ nói: "Cậu không hiểu gì cả, nói khó nghe một chút cái này gọi là thuyền theo lái, gái theo chồng, nói dễ nghe một chút cái này gọi là chồng nói vợ nghe, ân ân ái ái!"

Giang Mẫn Hạo nghiêng mắt, vẻ mặt như bừng tỉnh nhìn lên nhìn xuống đánh giá một tên đàn ông nào đó, cuối cùng lắc đầu cảm thán, "Chậc, chậc, chậc. . . . . một con gà thật to!"

Lâm Nhược Kỳ theo tầm mắt của Giang Mẫn Hạo, cúi đầu liếc mắt nhìn nửa người dưới của Cơ Liệt Thần. . . . . .

Nhất thời, đỏ mặt!

***

Đêm đó, Cơ Liệt Thần gặp phải một chuyện hết sức nhức đầu.

Theo lý thuyết, anh và Nhược Kỳ là vợ chồng, dĩ nhiên nên ngủ chung một phòng, nhưng mẹ cũng không cho phép, cứng rắn nói không có thể để cho hai người trẻ tuổi ngủ cùng nhau.

"Tiểu Thần a, con đã bao lớn mà một chút kiến thức phổ thông cũng không biết, vợ mang thai ba tháng đầu và ba tháng sau cùng, tuyệt đối không thể cùng giường, cho nên con phải đi ngủ ở phòng khách."

Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ không hẹn mà cùng kêu rên, "Mẹ. . . . . ."

Ban ngày, bên cạnh luôn có người khác, hai người cũng không có thời gian ở chung; ban đêm, mẹ chồng cũng không để cho hai vợ chồng xa cách nửa tháng ngủ chung giường, đây là chuyện gì a!

Lâm Nhược Kỳ mở trừng hai mắt, lưu luyến không rời nhìn Cơ Liệt Thần

vài lần, cuối cùng vẫn chỉ có thể nghe lời một mình đi vào phòng ngủ, một mình nằm trên giường ngủ. . . . . .

Lúc nửa đêm, Lâm Nhược Kỳ ngủ mơ mơ màng màng, nghe được tiếng cửa mở "phịch", cô sờ sờ đèn bàn ở đầu giường, còn chưa kịp mở công tắc, thân thể nóng ấm của người đàn ông từ sau lưng dính vào.

"Thần. . . . . ."

Mới nói một tiếng, bàn tay người đàn ông đã mò lên ngực của cô.

Là Cơ Liệt Thần, anh chỉ muốn tới gần cô, nghe thấy được mùi Bạc Hà quen thuộc từ trên người anh tỏa ra, cô đã biết.

Môi mỏng nhẹ nhàng vùi ở trong cổ của cô, cọ cọ hai cái, giống như hít thở thật sâu. . . . . .

Đợi nửa phút, nhưng không thấy anh có động tác kế tiếp, cô xoay người nhìn lại, không khỏi mỉm cười.

Thì ra, anh ngủ thiếp đi. . . . . .

Sáng sớm hôm sau.

Khi tia nắng đầu tiên xuyên cửa sổ vào phòng, Lâm Nhược Kỳ mở mắt như mọi khi, đập vào mắt là phòng ngủ vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, cách bố trí hoàn toàn khác, nhưng phòng ngủ lại trang trí giống như Lư Đăng Bảo số một, khăn trải giường màu hồng, rèm cửa sổ màu đỏ, trần nhà màu xanh nhạt. . . . . .

Khẽ cử động, làm cho người sau lưng lẩm bẩm, "Ưmh. . . . . Em đã tỉnh?"

Nghe vậy, trong lòng Lâm Nhược Kỳ ấm áp.

Đột nhiên, cảm thấy tâm trạng lúc sáng sớm rất kỳ lạ, giống như ước nguyện mộng đẹp đã lâu rốt cuộc trở thành sự thật, làm cho người ta trong một thời gian ngắn không thể thích ứng, nhưng lại sợ chỉ cần nhúc nhích giấc mộng đẹp sẽ biến mất . . . . . .

Cô ổn định hơi thở, chậm rãi xoay người đưa mắt nhìn khuôn mặt anh trong lúc ngủ mê, trong mắt hiện lên dịu dàng ấm áp.

Thì ra, tất cả không phải nằm mơ.

Tầm mắt dời đến đôi môi mỏng của anh, cô không nhịn được đưa tay, muốn dùng lòng ngón tay chạm vào cánh môi của anh. . . . . .

Vừa sắp chạm đến, anh lại đột nhiên mở mắt!

Lâm Nhược Kỳ giật mình, rồi sau đó tức giận vì anh đùa dai, thế nhưng ngoài ý muốn . . . . . anh lại gần cô, há mồm một hớp ngậm ngón tay trỏ của cô!

"Này! Rất đau !" Cô kêu lên.

Anh gần như bật cười, không buông.

Cô muốn tránh thoát, lại bị anh cắn thật chặt, mà cổ tay cũng bị bàn tay của anh cầm.

"Mau buông ra!" Cô lại kêu lên, cả người không khỏi nóng lên.

Chương 095: Anh muốn cho cô cả đời 4

Anh hài lòng nhìn mặt cô ửng hồng, nóng lên, toàn thân đổ mồ hôi. . . . . Môi mỏng khẽ cong lên nụ cười, vô cùng đắc ý.

Đột nhiên xoay người, lại nghiêng người đè xuống. Môi mỏng nhẹ nhàng đặt lên môi hồng mềm mại của cô, anh hôn cô, nhẹ như vậy, tỉ mỉ như vậy, vô cùng kiên nhẫn miêu tả vành môi của cô, từ từ dụ dỗ cô ra khỏi ngượng ngùng đáp lại.

Môi lưỡi triền miên tay bàn tay ấm áp của anh đã xoa khắp toàn thân cô, sau đó cùng với cô mười ngón tay đan nhau cài ở bên gối, cô không nhịn được nắm chặt mu bàn tay anh, con ngươi mê loạn mở to khó nhịn, trong phút chốc kia gần như tan thành nước.

Anh híp mắt phượng nhìn cô một chút, lần nữa không nhịn được cắn mút cánh môi cô, cạy ra hàm răng cô và dây dưa hôn thật sâu. . . . . .

"Thần, đừng, đừng như vậy. . . . . Mẹ nói rồi, chúng ta không được. . . . . ." Cô khẽ rên.

Anh khẽ thì thầm, ". . . . . Anh biết rõ."

Mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng biểu hiện lửa nóng không chút nào lui.

Cô cố gắng muốn tìm về lý trí của mình, cũng đang hồn mê phách lạc, không nhịn được nói ra một câu làm cho cô cũng cảm thấy xấu hổ.

"Nếu không, em giúp anh?"

Quả nhiên, người đàn ông nằm rạp ở trên người cô dừng lại.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn mắt to ngập nước của cô, ngạc nhiên hỏi, "Em muốn giúp anh? Giúp thế nào?"

Cô có chút đỏ mặt, giống như chuẩn bị đủ dũng khí, vươn tay xoa ngực của anh . . . . . lần đầu Cơ Liệt Thần bị cử động to gan của bà xã mình làm cho kinh hãi.

Cô? Ách, được rồi, anh muốn bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh! Nhưng. . . . . .

Khẽ ngẩng đầu lên, hôn đôi môi đỏ tươi của cô. Khi hai người XXX cũng mệt đến xụi lơ ở trên giường, Cơ Liệt Thần ôm chặt cô, cùng với cô ngủ say sưa. . . . . .

***

"Cốc cốc cốc. . . . . ." Âm thanh mơ hồ quấy rầy hai người ở trên giường đang triền miên trong giấc mơ kiều diễm.

Lâm Nhược Kỳ nhíu nhíu mày, nhưng không mở mắt, cô thật sự rất ngủ buồn, để cho cô ngủ tiếp một lát thôi. . . . . .

"Cốc cốc cốc. . . . . ." Lại ba tiếng, dường như âm thanh kia càng mạnh hơn trước.

Lâm Nhược Kỳ buồn bực bịch lỗ tai, hé mở con ngươi, lại bị ánh sáng ngoài phòng làm hoa mắt, cô lập tức nhắm lại hai mắt. . . . . .

"Cốc cốc cốc. . . . . lần này, Lâm Nhược Kỳ đã nghe rõ ràng đó là tiếng gõ cửa.

Một giây kế tiếp, cô đột nhiên mở mắt, gần như hoảng sợ ngồi dậy.

Nghiêng đầu nhìn về phía cạnh mình, thật khóc không ra nước mắt! Sáng sớm hôm nay người đàn ông đáng chết bò lên giường mình, cởi sạch quần áo còn chưa tính, còn, còn, còn để cho cô làm chuyện đó. . . . . .

Nhìn một chút đồ lót bị lột vứt trên sàn, còn có giấy vệ sinh trên sàn đã dùng để lau vật dơ bẩn nào đó, thật là một mảnh hỗn độn!

Lâm Nhược Kỳ đen mặt nâng trán, có chút khóc không ra nước mắt. . . . . .

"Nhược Kỳ? Nhược Kỳ?" Liên tục ba lượt gõ cửa cũng không người đáp lại, đợi một chút ở ngoài phòng, Nhiễm Phương có chút lo lắng, "Nhược Kỳ, con không có chuyện gì chứ?"

"Mẹ, con không sao. Mọi người chờ một chút, con còn chưa rời giường!" Lâm Nhược Kỳ cất giọng đáp lại.

Quay đầu, liền đạp Cơ Liệt Thần bên cạnh còn ngủ mê không tỉnh.

"Gà 16! Nên rời giường, mẹ tới dịu dàng gọi thức dậy!"

Hì hì một tiếng, vốn là tư thế nằm ngủ, lúc này anh đã lao người tới, bị cô nói làm cho tức cười, "Bà xã, em nói ai tới dịu dàng gọi thức dậy?"

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ da đầu tê dại, cũng đã lúc này rồi, anh còn có thời gian rỗi rãnh tìm ra sơ hở trong lời nói của cô!

"Gà 16! Mẹ anh tới, anh không nghe thấy sao? ! Tối qua mẹ chồng đã nói rồi, chúng ta ngủ chung giường, nếu mẹ đi vào thì đồng nghĩa với phải . . . . . Phải . . . . ." Cô gầm nhẹ một tiếng, rống đến một nửa, nhưng không biết dùng từ như thế nào, vì vậy lời nói nghẹn ở khóe miệng, kìm nén đến gương mặt đỏ bừng.

Cơ Liệt Thần cười thật tao nhã, "Bà xã, em gấp cái gì, chúng ta cũng không phải là bị mẹ bắt gian tại trận, hơn nữa hai chúng ta xa cách lâu ngày thắng tân hôn, ngủ cùng một giường lớn cũng là bình thường."

Dứt lời, anh để trần nửa người trên ngồi dậy, ôm cô vào lòng, nhưng vẫn cẩn thận tránh bụng của cô.

Đôi môi vẽ ra một đường cong xinh đẹp, "Bà xã, anh thật sự không ngờ, hôm nay rốt cuộc em phát huy ra thực lực chân chính của em."

Khóe miệng ". . . . ." Lâm Nhược Kỳ co quắp, thiếu chút nữa bị sặc vì nước miếng của chính mình.

Lại nhịn không được nhìn một mảnh hỗn độn trên sàn một một lần, trong lòng run rẩy.

Ông trời! Cô mới mang thai 6 tuần, còn có ít nhất ước chừng 30 tuần nữa, chẳng lẽ mỗi lần anh tới, cô cũng phải giải quyết cho anh sao? !

A . . . . . không cần a!

Lâm Nhược Kỳ muốn đập đầu vào tường!

Bên này, ngoài phòng Nhiễm Phương thấy bên trong phòng nửa ngày không có tiếng động, đã có chút sốt ruột, bà vội vã đi xuống lầu, gọi Heber đi lên, chỉ có Heber mới có chìa khóa mỗi gian phòng.

Nhiễm Phương vừa càu nhàu vừa nói nhanh lên, nhanh lên, bà lo lắng cho Nhược Kỳ một mình ở trong toilet té xỉu ..., vừa gọi những người làm khác đến giúp đỡ. . . . .

Mà bên trong phòng, Cơ Liệt Thần cho rằng mẹ đại nhân đã rời đi, ngược lại tiếp tục dính chặt Lâm Nhược Kỳ, ôm cô chặt chặt, không ngừng nói đến chuyện hai người triền miên lúc sáng sớm.

Dĩ nhiên Lâm Nhược Kỳ vô cùng xấu hổ, nụ cười sung huyết đỏ bừng, hai người đang tình chàng ý thiếp sắp cãi nhau, cửa rắc một tiếng, bị người mở ra!

"Nhược Kỳ! Con không có chuyện gì. . . . . Chứ?" Nhiễm Phương đạp chân đi vào, chứng kiến hai người trẻ tuổi trên giường ôm một cục, chữ “chứ” cứng rắn cắm ở trong cổ họng.

Bà ngạc nhiên, "Tiểu, Tiểu Thần? !"

Rồi sau đó, Heber và hai người làm khác theo sát ở sau lưng bà đi vào, sau khi nhìn thấy trên đất một mảnh hỗn độn, khuôn mặt của mọi người cũng trở nên đỏ bừng!

"A, cậu chủ, mợ chủ nhỏ. . . . . Ách, chúng tôi không phải cố ý. . . . . Không phải cố ý, đúng vậy, đúng vậy. . . . . ." Heber lúng túng, người làm xấu hổ, ngay cả bà Cơ cũng đen mặt.

Dĩ nhiên, cũng lúng túng, cũng xấu hổ, cũng đen mặt, bao gồm Lâm Nhược Kỳ đã sớm chui trốn vào trong chăn!

Chương 96: Kẻ thứ ba xuất hiện

"Khụ khụ, " Nhiễm Phương xoay người, che lại Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ ở trên giường. Sắc mặt nghiêm nghị nói, "Chuyện này. . . . . Ách, Heber, làm điểm tâm xong chưa?"

"Hả?" Heber không cách nào theo kịp Nhiễm Phương đột nhiên đổi chủ đề một lúc sau, bối rối ngẩn ngơ, mới bừng tỉnh, "A, bà chủ, bà nói điểm tâm à? Đã làm xong rồi, đang chờ cậu chủ và mợ chủ nhỏ xuống lầu ăn đấy."

Nhiễm Phương gật đầu một cái, "Rất tốt, đi phòng ăn chuẩn bị một chút, dọn chén đũa sẵn, một lát cậu chủ và mợ chủ nhỏ sẽ xuống lầu ăn cơm."

"Vâng, bà chủ." Heber lau mồ hôi trên trán một cái, nhịn cười liếc mắt nhìn một cậu chủ nào đó ở trên giường, xoay người dẫn hai người làm đi ra.

Nhiễm Phương bảo người làm cũng đi xuống lầu, lúc này mới chậm rãi đóng cửa phòng, nghĩ đi nghĩ lại cái gì, mở cửa phòng dặn dò, "Tiểu Thần, con nhanh lên một chút! Chớ làm chậm trễ Nhược Kỳ, phụ nữ có thai không thể không ăn điểm tâm!"

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ đậy chăn nằm trên giường không dám làm ra một cử động nhỏ nào, thân thể cứng ngắc, toàn thân đổ mồ hôi !!

Cơ Liệt Thần cảm thấy cô cứng ngắc, không khỏi mỉm cười.

Môi hình cung cong lên, anh cất giọng trả lời, "Con biết rồi, mẹ!"

Nhiễm Phương cau mày, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái, lúc này mới nhẹ nhàng khép cửa lại. . . . . .

Cơ Liệt Thần nghiêng đầu nhìn về phía cô gái nhỏ ở bên cạnh co rúc ở trong chăn, ranh mãnh nói, "Mẹ đã đi rồi, em còn giả bộ làm con rùa đen rút đầu cái gì?"

Thấy cô vẫn không có phản ứng, anh nhẹ nhàng vén chăn lên, phát hiện hai tay Lâm Nhược Kỳ che kín mặt của mình, bên tai đều đỏ ửng.

Anh buồn cười không thôi, cúi đầu, cằm đặt ở vai cô, khẽ liếm cái cổ hấp

dẫn chết người.

"Được rồi, đừng thẹn thùng nữa, nhanh ngồi dậy đi ăn cơm."

Lâm Nhược Kỳ nhìn qua khe hở, lộ ra một đôi mắt to ngập nước, quẫn bách nói, "Em không muốn xuống ăn cơm, bị mẹ và đám người Heber nhìn thấy, không còn mặt mũi gặp người. . . . . ."

"Như vậy sao được, mẹ mới vừa nói, em không ăn điểm tâm, không tốt cho thân thể."

Anh vừa dụ dỗ cô giống như dụ dỗ đứa bé, vừa tiếp tục vuốt ve bên tai cô, râu mới mọc ra đâm vào trên da thịt mềm mại, làm cho cô không chịu được nhột.

Cô cười khanh khách, tay không nhịn được buông ra, muốn đẩy cằm râu của anh, lại bị anh trở tay bắt được, mặt dính vào trong cổ của cô, càng làm càn trêu chọc cô.

"Vẫn chưa chịu dậy? Hả? Ngoan, đừng sợ, không ai dám cười em."

"Em không muốn!" Cô làm nũng, ôm đầu anh, lấy tay vỗ về chơi đùa, "Hay là anh bưng lên dùm em?"

Lâm Nhược Kỳ chỉ thuận miệng nói, thật không nghĩ đến Cơ Liệt Thần lại đồng ý. Anh bất đắc dĩ thở dài một hơi, "Vậy cũng tốt, em thật sự không muốn đi xuống, anh nói dối giúp em. Vậy em ngủ tiếp một lát, chờ chút nữa anh bưng lên cho em."

Dứt lời, ở trên mặt cô ấn xuống một nụ hôn nhàn nhạt, đủ kiểu yêu say đắm, đủ kiểu cưng chìu.

Sau đó đứng dậy, lưu loát mặc vào áo, quần, xuống giường đi vào phòng tắm.

Lâm Nhược Kỳ nhìn bóng lưng cao gầy hoàn mỹ của Cơ Liệt Thần, khóe môi không nhịn được tràn ra nụ cười.

Ông xã của cô. . . . . Thật sự rất đẹp trai.

Nghĩ như vậy, đầu giống như là bị thôi miên vì câu nói "Em ngủ tiếp một

lát", thật có chút buồn ngủ rồi, trong đầu suy nghĩ mông lung hay là phải dậy sớm một chút, không thể để cho mẹ nói cô quá lười. . . . . .

Kết quả chờ đến khi cô mở mắt thì đã hơn mười giờ, Cơ Liệt Thần cũng không có ở bên người, cũng không có mang điểm tâm cho cô. Lâm Nhược Kỳ vội ngồi dậy, mặc quần áo tử tế ra khỏi phòng.

Trong phòng ăn chỉ có một mình Heber, nhìn thấy cô đi vào, cười nói: "Mợ chủ nhỏ, cô đã tỉnh rồi hả ? nhanh ăn điểm tâm thôi."

Lâm Nhược Kỳ lập tức nhớ tới buổi sáng bị Heber bắt gặp cảnh tượng lúng túng mình và Cơ Liệt Thần ở chung một chỗ.

Nhất thời, mặt đỏ lên. . . . . .

Dĩ nhiên Heber sẽ không nhắc tới chuyện như vậy, vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp, ông ta kính cẩn lễ phép mở ra nắp chụp món ăn ở trên bàn.

Lâm Nhược Kỳ rũ mắt vừa nhìn, oa, tất cả đều là món ăn dinh dưỡng ngon miệng. Kiểu tây có chân giò hun khói, pho mát, sandwich, bánh pizza bơ, cà rốt bánh mì nướng, sữa tươi; Kiểu Trung Quốc có bánh bao hấp, dưa món, trứng luộc, sữa hột gà, cháo gà.

Heber vừa giới thiệu vừa nói, "Đây đều là bà chủ đặc biệt chuẩn bị, nói món ăn này đối với cậu chủ nhỏ ở trong bụng cô đều có chỗ tốt, mợ chủ nhỏ, cô nếm thử trước một chút?"

Lâm Nhược Kỳ há hốc mồm cứng lưỡi nhìn món ăn rất nhiều trước mắt, sửng sốt một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, "Mẹ và Thần đâu?"

Heber trả lời, "Cậu chủ ăn xong điểm tâm phải đi phi trường đón một người khách, bà chủ và bà Tang cùng biểu tiểu thư và Lynda ở trong vườn hoa phía sau chơi mạt chược."

"Khách?" Lâm Nhược Kỳ trừng mắt nhìn, không biết vị khách này là ai, chưa bao giờ nghe nói đón người khách nào, còn cần Cơ Liệt Thần tự mình vất vả, chắc hẳn người khách này không phải là người bình thường.

"Đúng, vị khách kia chính là sư phụ của cậu chủ lúc còn ở Anh, cũng chính là Dịch Sâm tiên sinh năm đó cứu bà chủ."

Lâm Nhược Kỳ hiểu ra gật gật đầu, khó trách Cơ Liệt Thần đích thân đi phi trường đón người, chính xác là người khách đáng tôn kính và rất quan trọng a, nên được đối xử tốt như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại chuyện một nhóm người ở vườn hoa phía sau chơi mạt chược, cô hớp một ngụm cháo, tiếp tục hỏi, "Tuyết Phù và Lynda cũng tới sao?"

"Đúng vậy."

Lâm Nhược Kỳ khẽ gật đầu, nghĩ tới hôm nay là Chủ nhật, Bà Tang và Tuyết Phù nhất định sẽ chơi thật lâu, về phần Lynda, kể từ sáng hôm nay cũng nhận trách nhiệm làm cận vệ của cô, sau này cùng mình như bóng với hình.

Nghĩ đến đây, cô hăng hái. Vội vàng ăn xong bữa sáng, khoác áo khoác chạy tới trong vườn hoa phía sau tham gia náo nhiệt.

"Aiz, mợ chủ nhỏ, cô chậm một chút đi, cẩn thận thân thể!" Heber kêu ở sau lưng.

Lâm Nhược Kỳ cũng không quay đầu lại, xua xua tay, người đã chạy ra thật xa rồi.

Hắc, trước kia cùng Nhạc Tiểu Ngôn thích lên internet mở QQ chơi mạt chược vui đùa một chút, mặc dù chưa bao giờ chơi thực tế nhưng thành tích của cô cũng không tệ. Vả lại, bị Lãnh Như Phong nhốt ở trong phòng ngủ hơn nửa tháng cũng không có tiết mục giải trí nào, thật là kìm nén đến mức tim đập mạnh.

Hiện tại nghe thấy ở trong vườn hoa phía sau chơi mạt chược, cô nhất thời tay ngứa ngáy, đã sớm quên sạch hoàn cảnh lúng túng buổi sáng bị mẹ chồng bắt gặp. . . . . .

Khung cảnh nơi vườn hoa thật xinh đẹp nhưng Lâm Nhược Kỳ không chút lưu luyến dừng chân, không ngừng chạy tới ngôi đình nhỏ trong vườn hoa phía sau, nhìn xa xa, quả nhiên là bốn người phụ nữ đang chơi rất vui vẻ.

Lâm Nhược Kỳ cũng không lên tiếng, lặng lẽ đến gần, ở sau lưng bốn người phụ nữ quay một vòng, phát hiện Tang Tuyết Phù thua thảm nhất.

Suy nghĩ một chút, mẹ của Thần là cao thủ đánh mấy chục năm, công lực thâm hậu, tài nghệ của Bà Tang không thua kém mẹ, mà Lynda là sát thủ đấy, tính toán là trời sinh. Chỉ đáng thương cho Tang Tuyết Phù, ở nước ngoài nhiều năm như vậy, đối với kiến thức trong nước thì nửa vời, vừa ra trận đã thua thê thảm.

Thừa dịp Tang Tuyết Phù sắp bỏ tiền, Lâm Nhược Kỳ đột nhiên xen vào nói, "Nếu không, tôi giúp cô thử một chút, thua tính vào tôi, thắng là của cô?"

Nhiễm Phương giương mắt, kinh ngạc hỏi, "Nhược Kỳ? Con tới lúc nào? Ăn điểm tâm chưa?"

Không đợi Lâm Nhược Kỳ trả lời, Tang Tuyết Phù đáp, "Nhược Kỳ, chị muốn đánh tiếp? Tôi nhắc nhỡ chị trước, dì cả của tôi đều như cọp như sói, kỹ thuật mạt chược cực kỳ lợi hại, chị cẩn thận một chút."

Lâm Nhược Kỳ ngây ngô làm sao biết những thứ này, cho rằng chơi mạt chược giống như làm bài thi, dĩ nhiên viết nhiều là dễ dàng qua, nhưng cô làm sao biết kiến thức chơi mạt chược rất nhiều.

Chỉ thấy cô tràn đầy tự tin gật đầu một cái, mông đã ngồi xuống rồi. Chương 096: Kẻ thứ ba xuất hiện 2

Bà Tang nhìn Nhiễm Phương một chút, lại nhìn Lâm Nhược Kỳ một chút, cười trêu ghẹo: "Các người mẹ chồng nàng dâu ngồi một bàn cũng đừng giở trò gian lận, nếu bị phát hiện, phải phạt nặng!"

Nhiễm Phương trừng mắt liếc, khẳng khái nói: "Giáo huấn nhà họ Cơ, trong sòng bạc không có mẹ chồng nàng dâu. Nhược Kỳ, con hãy nghe cho kỹ, tự mình đánh, chỉ cần thắng, không phân biệt bất cứ ai!"

Lâm Nhược Kỳ ngẩn người, nhất thời được Nhiễm Phương khích lệ nhiệt huyết sôi trào, thật sự cho rằng "Sòng bạc không có mẹ chồng nàng dâu".

Nhắc tới cũng kỳ, mặc dù Lâm Nhược Kỳ là người học nghề nhưng vận số thật tốt, mỗi lần có thể sờ tới con bài cô muốn, Tang Tuyết Phù đi phòng bếp bưng nước trà trở lại bàn, phát hiện cô thắng hơn phân nửa số tiền!

Nhìn kỹ lại, sắc mặt của dì cả có chút đen, Tang Tuyết Phù thầm kêu không ổn. Tà tà liếc vẻ mặt hưng phấn của Lâm Nhược Kỳ một cái, có chút đen mặt. . . . . .

"Hắc hắc, con lại thắng!" Lâm Nhược Kỳ mừng rỡ như điên.

Tang Tuyết Phù lại gần vừa nhìn, hắc! Khá lắm! Cùng một màu ghép vào, ba con ghép một con, còn tự sờ! Ước chừng vượt qua mấy vòng!

Thật ra vận khí của cô tốt thì cũng thôi đi, điều quan trọng là mấy con cờ, tất cả đều do dì cả Nhiễm Phương đánh ra đấy!

Tang Tuyết Phù không khỏi chắt lưỡi, theo bản năng liếc sắc mặt của dì cả một cái, ôi chao, không ổn, hết sức không ổn. . . . . .

Cô lặng lẽ lấy tay đẩy cánh tay Lâm Nhược Kỳ một cái, đè thấp giọng nói, "Này, đồ ngốc, chị ngốc à? ! giang bài của dì cả? ! Cũng dám tự sờ? !"

"Ách. . . . . ." Lúc này Lâm Nhược Kỳ mới phát hiện ra sắc mặt của Nhiễm Phương không đúng, lập tức xấu hổ, xấu hổ nói: "Mẹ, cái này What??, con. . . . . Không phải cố ý giang bài của mẹ, con. . . . . ."

Phải! Càng tô càng đen!

Lâm Nhược Kỳ rất ảo não, nghĩ thầm không phải mẹ chồng mình nói "Sòng bạc không có mẹ chồng nàng dâu ….." Sao? Xem ra căn bản không phải chuyện như vậy a. . . . . .

Aiz, chuyện mẹ chồng nàng dâu chung đụng thật giống như trên TV nói, rất khó sao?

"Không có chuyện gì, mẹ đánh bài để giải trí thôi, chuyện thua thắng thua thắng thường xảy ra, mẹ sẽ không để ở trong lòng!" Nhiễm Phương cười trả lời, trên mặt khôi phục vẻ mặt ôn hoà, dường như hoàn toàn không để ý chuyện này.

Nhưng ngược lại trong lòng Nhiễm Phương có một chút lo lắng, không phải bởi vì mình bị con dâu thắng bài mất hứng, mà từ việc này nhìn ra, đứa nhỏ Lâm Nhược Kỳ này dường như không có chút mưu trí, điều này không biết đối với Cơ Liệt Thần rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu . . . . . .

Như có điều suy nghĩ cau mày, nhanh chóng thu lại vẻ mặt, uống một hớp trà, sau khi đặt ly trà xuống, bà giơ tay kêu mọi người nói, "Tuyết Phù trở lại đã thêm một người, như vậy đi, chúng ta thay phiên đánh, người thua thì đi

xuống, mọi người thấy thế nào?"

Bà Tang và Lynda đều gật đầu, "Ừm, ý kiến hay."

Lâm Nhược Kỳ còn lo lắng chuyện mới vừa rồi, trước kia cô khát vọng có thể cùng người nhà ngồi vây một chỗ nói chuyện phiếm, uống trà, chơi mạt chược, cảm giác đó là một chuyện thật ấm áp hài lòng. Hiện tại nguyện vọng này thực hiện, cô quá vui vẻ mà quên đi có một số việc ngàn vạn lần không được chạm đến ranh giới cuối cùng, quên đi chuyện vẫn phải chú ý đến lễ tiết. . . . . .

Cô chỉ sợ quan hệ mẹ chồng nàng dâu bị chính mình làm hỏng, dù sao đó là mẹ của Thần. . . . . .

Nửa ảo não, nửa xấu hổ nói: "Con...hay là con không đánh nữa. . . . . ."

Nhiễm Phương vỗ vỗ bả vai của cô, nói: "Chớ để ở trong lòng, mẹ chồng của con không phải là người hẹp hòi, tiếp tục đánh bài."

Lâm Nhược Kỳ quay đầu, cám ơn cười. . . . . .

***

Đang lúc nhà họ Cơ đắm chìm trong hạnh phúc đã lâu đoàn tụ, nhà họ Lãnh là một trời u ám.

Sau khi Lâm Nhược Kỳ được Cơ Liệt Thần cứu đi, Lãnh Như Phong cũng không trở về nhà, đêm đó ở một quầy rượu uống đến say như chết, cho đến rạng sáng mới ôm lấy vũ nữ trở lại biệt thự của mình.

Thu Linh lo lắng cho con trai của mình, lo lắng mình hung ác tát tai sẽ khiến cho con mình làm ra chuyện mất khống chế, vì vậy vừa rạng sáng ngày thứ hai liền vội vã đi tới nhà con trai.

Mới vừa vào nhà liền gặp được quản gia nhưng không thấy bóng dáng con trai.

"Quản gia, cậu chủ đâu? Còn đang ngủ sao?" Bà vừa đi vào trong phòng khách, vừa nói.

Quản gia trả lời ấp úng, "Ách. . . . . Cậu. . . . . cậu, cậu chủ . . . . . ."

Thu Linh cau mày, không vui quay đầu lại, "Tôi hỏi ông cậu chủ đâu rồi, tại sao ông trả lời ấp úng?"

Nhìn thấy vẻ mặt quản gia co quắp, Thu Linh bén nhạy phát hiiện ông ta có gì không đúng, đột nhiên nghĩ đến điều gì, chợt ngẩng đầu, tầm mắt nhìn về phía lầu hai.

Một giây kế tiếp, không nói lời nào, đi giày cao gót lốc cốc lên cầu thang, đi tới phòng ngủ của Lãnh Như Phong!

"Bà chủ, bà chủ. . . . . Bà chờ một chút. . . . . ."

Thu Linh rất nhanh đi tới trước phòng ngủ Lãnh Như Phong, dùng sức nắm cửa, cửa đã bị mở ra, đột nhiên một trận gió theo cửa đã mở ào tới, một mùi vị khó ngửi xông vào mũi. . . . . .

Mùi thuốc lá, mùi rượu, son phấn, mùi nước hoa, các loại mùi khó ngửi pha trộn lẫn nhau, tạo thành một mùi hôi thối khó có thể hình dung.

Theo phản xạ Thu Linh bịt mũi của mình, lông mày nhíu lại, đè nén tức giận đi về phía chiếc giường lớn cách mấy mét, dưới chân lại bị vật thể không rõ ngăn trở.

Bà cúi đầu vừa nhìn, tức giận dễ sợ!

Lại là một cái quần lót hình chữ đinh của phụ nữ, quấn lấy gót giày cao gót của bà!

Thu Linh nhấc chân, chán ghét dùng hai ngón tay lấy ra cái quần lót căn bản không có thể che đậy thân thể, ném ra thật xa, lần nữa nhìn về phía giường lớn thì phát hiện bên giường áo khoác, váy, áo lót của phụ nữ bừa bãi. . . . . .

Nhất thời, không nén được tức giận!

Thu Linh hét lớn, " Lãnh Như Phong! Con ngồi dậy cho mẹ!"

Đáng tiếc, người trên giường không nghe thấy lời của bà, vẫn ngủ mê, giống như không nghe thấy.

Thu Linh nổi giận, bước nhanh đến bên giường, níu một góc chăn vén lên. . .

. . .

Lập tức lộ ra ba người quấn lấy nhau, nam lỏa thể, cô gái trần truồng!

Nam lõa thể nằm giữa giường, dĩ nhiên là Lãnh Như Phong, con trai của bà!

Hai cô gái bị Lãnh Như Phong ôm một trái ôm phải, nhìn thế nào cũng giống gái nhảy trong quán bar!

Thu Linh tức giận đến cả người phát run, xoay người, tiện tay từ trên mặt đất lượm một chiếc dép, không để ý hình tượng bắt đầu đánh hai cô gái !

"Cút ra ngoài cho tôi! Phụ nữ không biết xấu hổ! Đi ra ngoài, đi ra ngoài!"

Cô gái rối rít thức tỉnh, "A. . . . ." Sau tiếng thét chói tai, lập tức chạy trối chết!

Mới vừa chạy đến nửa đường, nhìn thấy quản gia, hai cô gái quay trở lại nhặt quần áo dưới đất, vừa mặc vừa chạy trốn!

Thu Linh tức giận mắng: "Tất cả đều đi ra ngoài cho tôi! Đê tiện, cút! Cút!"

Xoay người, thấy Lãnh Như Phong ngoảnh mặt làm ngơ, dường như vẫn còn buồn ngủ, bà càng thêm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giơ đôi tay bực tức đánh trên người của con trai.

"Cái thứ không cầu tiến! Ngồi dậy cho mẹ! Con cho rằng con làm như vậy là có thể giải quyết vấn đề sao? ! Nhanh rời giường! Vì một phụ nữ mà thay đổi như vậy, con muốn làm cho mẹ tức chết phải không? !"

Dĩ nhiên Lãnh Như Phong đã sớm tỉnh, nhưng từ đầu đến cuối không để ý tới Thu Linh, dường như bàn tay bà đánh trên người mình căn bản cũng không đau. Mặc dù anh ta đã mở mắt nhưng trong lòng hoàn toàn đóng chặt cũng giống như đã chết, không để ý tới bất cứ ai, bất cứ chuyện gì, bất kỳ vật gì. . . . . .

Lúc đầu Thu Linh tức giận, dần dần phát tiết xong rồi, lại bắt đầu bắt đầu chảy nước mắt.

Trước kia, mỗi lần bà đau lòng rơi lệ, con trai Lãnh Như Phong biết sẽ an ủi mình, nhưng hôm nay anh giống như người chết, bà đau lòng rơi lệ cũng thờ

ơ.

Thu Linh càng khóc càng đau lòng, càng khóc càng khó chịu, cuối cùng dứt khoát ngồi xổm trên mặt sàn gào khóc.

Rốt cuộc Lãnh Như Phong ngồi dậy, tùy ý khoác áo ngủ. Thu Linh nghe tiếng động, cho rằng cuối cùng con trai có phản ứng, mặt tràn đầy nước mắt ngẩng đầu, lại phát hiện anh chỉ nhìn thoáng qua bà, rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào. . . . . .

Thu Linh liền giật mình, lau nước mắt lung tung, dừng lại tiếng thút thít.

Bà biết con trai chán ghét nhất là một khóc, hai ầm ĩ, ba giở trò treo cổ, mặc dù bà thật sự cảm thấy đau lòng cho con trai, có thể con trai đang phiền lòng vì chuyện ngày hôm qua, khóc lóc căn bản không thể giải quyết được vấn đề ngược lại sẽ làm cho anh sinh ra tâm trạng mâu thuẫn.

Nghĩ đến đây, bà lấy ra khăn tay lau khô nước mắt trên mặt, sửa quần áo ngay ngắn, để cho quản gia giúp con thu dọn giường đệm, mình ngồi ở trên ghế sa lon như có điều suy nghĩ nhìn ngoài cửa sổ. . . . . .

Thừa dịp Lãnh Như Phong tắm rữa, quản gia nhỏ giọng nói với Thu Linh.

"Bà chủ, ách, thật ra. . . . . Có mấy lời không biết nên nói cho bà hay không. . . . . ." Quản gia do dự thật lâu, muốn nói lại thôi.

Thu Linh trầm tư bị cắt đứt, có chút không vui quay đầu lại, cau mày nói, "Chuyện gì? Ông nói đi."

Quản gia ngẩng đầu nhìn phòng tắm, thấp giọng nói, "Bà chủ, chúng ta có thể đến hành lang xa hơn được không? Tôi sợ. . . . . ."

Thu Linh theo quản gia tầm mắt nhìn về phía phòng tắm, lập tức hiểu ý tứ của ông ta lo lắng bị Lãnh Như Phong nghe, sau đó nói không chừng sẽ trách ông ta lắm mồm .... Suy nghĩ chốc lát, bà gật đầu một cái, đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ Lãnh Như Phong.

Sau khi đi tới hành lang, Thu Linh nhìn xung quanh một chút, phát hiện bốn phía không có người thứ ba, lúc này mới hỏi, "Nói cái gì, bây giờ ông có thể

nói." Chương 096: Kẻ thứ ba xuất hiện 3

Quản gia nói: "Gần đây, tâm tư của cậu chủ Lãnh đặt trên người Lâm tiểu thư kia, ngày hôm qua sau khi cậu chủ gây gổ với bà, liền mang theo Lâm tiểu thư đi ra ngoài, sau đó buổi khuya trở về, căn bản không có mang Lâm tiểu thư trở lại, tôi nghĩ không phải. . . . . Cậu chủ nghe theo ý của bà đưa Lâm tiểu thư trở về rồi sao?"

Thu Linh trong lòng chấn động, quay đầu nhìn cửa phòng ngủ của Lãnh Như Phong một chút. . . . . .

Khó trách, khó trách anh làm ra chuyện hoang đường như thế. . . . . .

Quản gia thở dài một cái, tiếp tục nói, "Thật ra, tâm tư của cậu chủ Lãnh đối với Lâm tiểu thư kia thật sự rất sâu, tôi chưa bao giờ nhìn thấy cậu chủ đối với vị tiểu thư nào để ý đến như vậy, thật sự ngậm ở trong lòng thì sợ tan, cầm trong lòng bàn tay sợ vỡ. . . . . Nhưng Lâm tiểu thư vẫn lạnh lùng đối với cậu ấy, nói thật, tôi nhìn bộ dáng kia của cậu chủ cũng cảm thấy. . . . . Đáng thương."

Hai chữ cuối cùng, quản gia nhìn sắc mặt của Thu Linh một chút, cân nhắc một chút mới nói ra.

Nhìn bộ dáng Thu Linh tức giận, quản gia nói tiếp, "Bà ngàn vạn đừng trách cậu chủ, tôi nhìn cậu ấy cũng đau thấu tim mới đi tìm gái nhảy phát tiết một chút. . . . . ."

Thu Linh khẽ gật đầu, than thở, "Chuyện này tôi biết rồi, nên làm như thế nào trong lòng tôi cũng tính toán. Sau này ông thay tôi trông nom cậu chủ một chút, có bất kỳ chuyện cũng phải báo cáo với tôi trước."

"Vâng bà chủ, tôi biết rồi."

"Tốt lắm, ông lui ra trước đi."

Quản gia khom người lui ra nhưng lại bị Thu Linh kêu ở, "Đi chuẩn bị điểm tâm cho cậu chủ, a đúng rồi, căn dặn chị Lưu ở phòng bếp, nấu chén canh giải rượu cho cậu chủ."

"Dạ, bà chủ."

Thu Linh cũng đi theo xuống lầu, cũng không tiếp tục chờ Lãnh Như Phong ở phòng ngủ. Vốn bà cho rằng con trai giận dỗi với bà mới chạy đến quán rượu tìm vũ nữ về phát tiết, nhưng sau khi nghe quản gia nói như vậy bà mới hiểu được nguyên nhân.

Cực kỳ chấn động, đồng thời đối với cô gái nhỏ gọi là Lâm Nhược Kỳ cũng ghét cay ghét đắng.

Làm cho con trai bà mất hồn mất vía vẫn dám ghét bỏ anh ta! Thật là không coi ai ra gì!

Lâm Nhược Kỳ? Hừ, bà cũng muốn nhìn một chút, cuộc sống của Lâm Nhược Kỳ cô sau này có hạnh phúc bao nhiêu? !

***

Sau khi Lãnh Như Phong từ trong phòng tắm ra ngoài, ngoài ý muốn phát hiện mẹ không có chờ ở trong phòng ngủ, theo tính tình của bà phải kiên trì canh giữ ở bên ngoài cho đến khi anh ra ngoài nói một phen cho anh ta thấm thía mới đúng, nhưng tại sao. . . . . .

Anh ta đã điều chỉnh tốt tâm trạng mới từ trong phòng tắm ra ngoài, lại không nghĩ rằng hoàn toàn khác với dự liệu của mình.

Lãnh Như Phong mặc quần áo xong, đi xuống lầu, phát hiện Thu Linh đang ngồi ở trong phòng khách, mất hồn nhìn một chậu hoa bên trong phòng.

Anh ta chế giễu, "Con còn tưởng rằng mặt trời từ mọc hướng tây, đang nghĩ nói tại sao mẹ không nói câu nào, cũng không hỏi cái gì cứ như vậy đi về, kết quả vẫn không khác ngày thường a."

Thu Linh giật mình, vẻ mặt khẽ cứng ngắc, giương mắt nhìn về phía Lãnh Như Phong từ trên cầu thang xuống, có chút buồn bã nói, "Mẹ chỉ có một đứa con trai, đương nhiên là không yên lòng vì con."

Xoay người, nhìn quản gia ở sau lưng nói, "Đi chuẩn bị bát đũa đi."

Lãnh Như Phong liếc quản gia một cái, thấy phải quản gia hoảng sợ hết hồn hết vía, anh ta lạnh lùng nói, "Không cần chuẩn bị, tôi lập tức phải đi ra ngoài."

"Vội vã như vậy?" Thu Linh giật mình, "Tại sao không ăn điểm tâm? Hay là ăn chút gì đi, ít nhất uống một chén cháo nóng rồi đi. . . . . ."

Sao đoán được, Lãnh Như Phong cũng không quay lại bước đi ra khỏi phòng khách, quẳng lại một câu nói, "Mẹ, mẹ trở về Lãnh Nguyệt Sơn Trang chăm sóc cha nuôi đi, đó mới là nhà của mẹ."

"Tiểu Phong, con. . . . . ." Nghe vậy, trong lòng Thu Linh lạnh lẽo.

Bà biết trong lòng con trai vẫn có một nút thắt, cởi chuông cần người buộc chuông, nhưng người buộc chuông cũng không cho bà nói ra bí mật che giấu ở trong lòng nhiều năm. . . . . .

Trong phòng khách, chuông điện thoại đột ngột vang lên, sau khi quản gia nhận điện thoại, vội vã báo cáo với Thu Linh.

Nghe xong quản gia báo cáo, Thu Linh hoảng hốt, "Ông nói cái gì? ! Ông cụ đã xảy ra chuyện? !"

Quản gia rất khẳng định gật đầu một cái.

Nét mặt của Thu Linh trở nên trắng bệch, sửng sốt một hồi lâu mới nhớ tới, "Nhanh, nhanh gọi cậu chủ trở về!"

Quản gia cũng bị tin tức xấu hù sợ, dường như chức năng nói chuyện bình thường cũng biến mất, xoay người, kinh hoàng luống cuống lăn một vòng chạy về phía nhà để xe. . . . . .

Một ngày này, nhà họ Lãnh xảy ra chuyện lớn.

Mà cùng lúc đó, nhà họ Cơ cũng nghênh đón một vị khách quan trọng.

***

Một giờ trước.

Tại lối ra phi trường quốc tế Nam Thành, một bóng dáng lồi lõm xinh đẹp, đang kiễn chân ngóng chờ, ánh mắt mỏi mòn.

Một cô gái nhỏ ăn mặc rất đơn giản, T shirt màu vàng nhạt, quần jean màu xanh dương nhạt, đôi giày vải màu trắng, mặc quần áo vừa vặn bó sát người,

làm cho cô có một loại phong cách nhìn rất tươi mát, thanh thoát.

Tuổi trên dưới hai mươi, toàn thân gọn gàng, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, da trắng nõn, nhìn kỹ, lại là cô gái xinh đẹp người lai Âu Mĩ điển hình, mặt mũi vô cùng khéo léo, ngoại hình rõ ràng, sống mũi cao, hốc mắt sâu, ở trong đám người xa xa có thể nhìn thấy cô.

Cô cả người có sức sống thanh xuân, vả lại lộ ra mười phần hấp dẫn, tư thái uyển chuyển, dáng vẻ thướt tha mềm mại, người nhìn qua vô cùng hấp dẫn.

Sự xuất hiện của cô đưa tới không ít đàn ông đến gần, cũng bị cô lạnh lùng từ chối khiển trách. Giơ tay, nhấc chân, một ánh mắt nho nhỏ cũng lộ ra mười phần ngạo khí.

Khi tầm mắt cô chú định trên thân một người đàn ông ở chỗ không xa đang nhìn xung quanh thì vẻ mặt hờ hững lập tức tươi tắn, nở nụ cười xinh đẹp rực rỡ, ném rương hành lý trong tay chạy như bay về phía người đàn ông kia.

"Thần! Em rất nhớ anh!" Cô gái trẻ ở trên gò má xinh đẹp của Cơ Liệt Thần ấn xuống một nụ hôn cuồng nhiệt.

Cơ Liệt Thần cau mày rậm, bàn tay bóp chặt hai cánh tay của cô, kéo cô cách trước ngực mình, không thể tin nhìn về phía cô: "Thúy Thiến? Không phải nói sư phụ muốn tới sao, tại sao lại là em?"

Thúy Thiến buồn bã chu mỏ giận trách, "Cái gì chứ, cũng một năm không thấy, chẳng lẽ Thần không muốn nhìn thấy Thúy Thiến sao? Anh không cảm thấy đây là một niềm vui lớn sao?"

Dứt lời, lại chui vào trong ngực Cơ Liệt Thần.

Ôm, thật chặt thật chặt, rất tuyệt hảo.

Nếu người không biết chuyện đứng xem, tuyệt đối sẽ lầm tưởng là một đôi nam nữ đang trong thời kỳ yêu nhau cuồng nhiệt. . . . . .

Sau khi Thúy Thiến vùi dính mặt ở trước ngực Cơ Liệt Thần, dường như muốn cảm nhận anh vẫn còn sống thật sự, đôi tay cũng vững vàng vòng chắc bên eo của anh, dường như muốn đem mình khảm vào trong thân thể Cơ Liệt Thần. . . . . .

"A, thật đúng là niềm vui lớn. . . . . ." Cơ Liệt Thần có chút đen mặt nói.

Thúy Thiến là con gái của thầy Dịch Sâm, từ nhỏ đã rất dính lấy anh, cô là con lai người Anh, tiếp thu văn hóa của nước Anh, cho nên hành động cử chỉ rất Tây hóa.

"Tại sao một mình em tới? Sư phụ Dịch Sâm đâu?"

Cảm thấy anh có ý kéo ra khỏi ngực, Thúy Thiến tự động rời khỏi lồng ngực nở nang của anh trước nửa giây, một chút cũng không dây dưa dài dòng, giống như cái ôm lúc nảy chỉ đơn giản là lễ tiết mà thôi.

"Cha có chuyện quan trọng phải xử lý, tạm thời quyết định giao nhiệm vụ lần này cho em toàn quyền xử lý." Thúy Thiến cười ngọt ngào, trả lời, giọng nói cũng rất nhẹ nhõm.

Mặc dù nhìn như hời hợt, vẫn làm cho Cơ Liệt Thần có chút nghi ngờ, nhưng anh không hề nói gì, nhận lấy hành lý của cô, xoay người đi tới bãi đậu xe.

"Này, đi thôi, anh đón em về."

"Cám ơn anh, Thần!" Thúy Thiến nhón chân, ở trên môi anh ấn xuống một nụ hôn.

Chỉ là nhẹ nhàng vừa chạm vào, rất sảng khoái rời đi, cũng giống như lễ phép gặp mặt hôn mà thôi. Không đợi Cơ Liệt Thần kịp phản ứng, cô đã tự nhiên nhẹ nhàng đi ra đại sảnh.

Cơ Liệt Thần nheo đôi mắt phượng xinh đẹp, nhìn bóng lưng chạy nhảy của Thúy Thiến, trong mắt thoáng qua ánh sáng không dễ dàng phát giác.

Chương 97: Xin chào, tôi là Thúy Thiến

Lấy xe, Cơ Liệt Thần liền chở Thúy Thiến chạy vào trong thành phố.

Đã qua ăn giờ cơm trưa, sau khi hai người trao đổi, quyết định tìm một nhà hàng ăn cơm trước, sau khi cơm nước xong, trở lại biệt thự.

Trên đường, hơn một năm không gặp mặt, hai người bắt đầu tán gẫu.

"Vết sẹo trên người đã lành hết chưa?" Cơ Liệt Thần nhàn nhạt liếc Thúy Thiến một cái, hỏi.

Lần đầu tiên Thúy Thiến tới Nam Thành, dường như đối với mọi chuyện nơi đây lòng đầy tò mò, đang nằm ở trên cửa sổ xe nhìn ra ngoài. Cơ Liệt Thần đột nhiên hỏi như vậy, cô giống như căn bản không nghe thấy, quay đầu lại hỏi ngược lại, "Ah? Thần, anh mới vừa nói cái gì?"

"Anh hỏi những vết thương lần trước, có lưu lại vết sẹo không?" Cơ Liệt Thần thoáng cao giọng.

"A. . . . . Vết sẹo? Sớm lành rồi!" Thúy Thiến không để bụng nói.

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần nghiêng đầu nhìn cô một cái, nhưng không lên tiếng, hoặc như muốn nói lại thôi.

Hiển nhiên Thúy Thiến phát giác, cô khẽ nhướng đuôi mắt hẹp dài quyến rũ, "Thế nào, anh không tin?"

Dứt lời, vì chứng thật mình nói thật, cô dứt khoát nắm T shirt bó sát trên người mình bắt đầu từ cổ áo tà tà kéo xuống bên dưới nách trái, lập tức lộ ra đầu vai mềm mại trơn bóng, mượt mà trắng muốt.

Giống như lơ đãng cười nói, "Anh xem, lành chưa! Chỉ lưu lại một chút vết sẹo mờ nhạt, không thể mặc váy dây rồi."

Cơ Liệt Thần nhìn lướt qua, cau mày nói, "Cũng một năm rồi, tại sao còn sẹo? Chờ hết bận chuyện này, anh nhất định tìm cho em một chuyên gia

thẩm mỹ tốt nhất, bảo đảm có thể xóa hết vết sẹo trên đầu vai của em. Để nó thật sự không tốt, em kiên nhẫn chịu đau một chút, giống như anh làm phẫu thuật đổi da năm đó, cam đoan đầu vai của em sạch sẽ không lưu dấu vết."

Thúy Thiến khẽ mỉm cười, bình thản trả lời, "Không cần, giữ lại nó làm kỷ niệm, rất tốt. . . . . ."

Cô nói lời này vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, giống như vết sẹo kia đối với cô thật có một loại ý nghĩa kỷ niệm.

Một giây kế tiếp, dường như Thúy Thiến nhớ đến một chuyện hoàn toàn không muốn tin, nghiêng đầu trợn to hai mắt tò mò hỏi, "A, đúng rồi, nghe cha em nói, anh đã kết hôn?"

Cơ Liệt Thần có chút dừng lại, trong nháy mắt giống như nhớ đến bóng dáng nhỏ nhắn của bà xã mình, trên mặt hiện ra nụ cười vui vẻ.

"Ừm!" Trả lời rất đơn giản, rất dễ dàng, rất tùy ý, cũng rất khẳng định.

Trong nháy mắt đó, móng tay thật dài bấm vào lòng bàn tay, nhưng trên mặt Thúy Thiến lại tràn đầy nụ cười ngọt ngào, "Chúc mừng anh! Thần, nhanh dẫn em về đi thôi, em không chờ được nữa, muốn xem một chút, đến tột cùng Thần ưu tú của em cưới một người vợ thế nào! A, để cho em đoán trước một chút, nhất định cô ấy là cô gái dịu dàng ngoan ngoãn, hiền lành thông minh, xinh đẹp động lòng người!"

Vừa nghe đến ba cụm từ "Dịu dàng ngoan ngoãn", "Hiền lành thông minh", "Xinh đẹp động lòng người", Cơ Liệt Thần có chút đen mặt.

Ách. . . . . Cái này là Thúy Thiến nói sao? Cũng không thể nói cô vợ nhỏ của anh rất khó nghe như vậy chứ? Quả thật ba cụm từ hình dung này hoàn toàn không dính dáng a. . . . . .

Nghĩ như vậy, Cơ Liệt Thần buồn cười không thôi.

Thấy thế, sắc mặt của Thúy Thiến rất chán nản, khẽ quay mặt lại, mang theo cảm xúc phức tạp nắm bắt thay đổi trên vẻ mặt Cơ Liệt Thần. Sau khi thấy nét mặt anh vui vẻ, cảm xúc vui vẻ không lời nào có thể miêu tả được, cảm giác móng tay khảm vào lòng bàn tay càng đau thêm. . . . . .

***

Cùng lúc đó, Nam Thành, trên con đường lớn nào đó rợp bóng cây.

Chiếc Rolls-Royce màu đen phiên bản dài, kéo từng trận gió o o từ ngoài cửa sổ thổi vào bên trong xe.

"Heber, đóng cửa sổ xe lại, đừng để cho mợ chủ nhỏ cảm lạnh." Nhiễm Phương nhẹ giọng căn dặn, vẻ mặt ung dung bình tĩnh, nghiêng đầu mỉm cười liếc mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ đang kéo chặt áo, khẽ rùng mình một cái.

"Mẹ, thật ra không cần đóng cửa sổ, mẹ say xe mở ra tốt hơn."

"Không sao, mẹ có thể chịu đựng, hơn nữa thân thể của con quan trọng hơn." Giọng nói của Nhiễm Phương rất bình thản, nhẹ nhàng chậm rãi nhưng mang theo uy nghiêm không cho phép không vâng lời, Lâm Nhược Kỳ gật đầu một cái không nói gì nữa.

Ăn cơm trưa xong, Nhiễm Phương quyết định mua chiếc giường nhỏ cho cháu tương lai, vì vậy kéo Lâm Nhược Kỳ cùng đi trung tâm thương mại chọn mua giường trẻ nít, Heber và Lynda hộ tống đi cùng.

Nhìn ra được, Nhiễm Phương đối với chuyện Lâm Nhược Kỳ mang thai rất vui mừng, trên đường nói rất nhiều kiến thức có liên quan đến việc mang thai, đều là kinh nghiệm trước kia bà mang thai Cơ Liệt Thần.

Điều này làm cho Lâm Nhược Kỳ vừa cảm thấy mừng rỡ lại cảm thấy xấu hổ. . . . . .

Vui vì điều này làm cho cô hiểu thêm chuyện khi còn bé của Cơ Liệt Thần, mỗi lần hiểu thêm một chút, cô cảm thấy càng yêu Cơ Liệt Thần thêm một phần; xấu hổ vì cô cảm thấy mẹ chồng đối với chuyện cô mang thai vô cùng để ý, chính cô cũng có chút qua loa sơ xài rồi.

Thí dụ như: lúc nào thì nên uống sữa bột của bà mẹ, lúc nào thì nên chuẩn bị giường trẻ con, lúc nào thì nên chuẩn bị kiểm tra sức khoẻ, lúc nào thì nên chuẩn bị quần áo trẻ con, mẹ chồng Nhiễm Phương đều giúp cô suy nghĩ tất cả nhưng Lâm Nhược Kỳ cô vẫn còn không nghĩ nhiều như vậy.

"Nhược Kỳ a, không phải mẹ nói con sơ ý, mặc dù bây giờ con mới mang thai sáu tuần thôi, nhưng thời gian không còn dài, nên chuẩn bị sớm một chút, nếu không, đến mang thai sau hai tháng, con muốn tự mình chuẩn bị

cho đứa bé cũng không có sức, bởi vì khi đó thể trọng của đứa bé rất lớn, con hành động cũng không dễ dàng. . . . . ."

Nhiễm Phương nói rất nhiều, khác với vẻ điềm đạm lúc trước, hai hàng lông mày nhíu lại, có thể thấy được bà đối với chuyện Lâm Nhược Kỳ mang thai rất quan tâm.

Lynda ngồi ở phía sau xe với Lâm Nhược Kỳ, cô nhìn Lâm Nhược Kỳ đỏ mặt, lại nhìn mẹ của Cơ lão đại một chút, biết Nhiễm Phương lo lắng cho cháu của mình.

Vì vậy, cô tốt bụng nói thay cho Lâm Nhược Kỳ, "Bà chủ, tôi thấy Nhược Kỳ không phải sơ ý, mà tâm có thừa nhưng sức không đủ. Thời gian trước cô ấy vẫn bị Lãnh Như Phong giam lỏng, hôm qua mới được cứu trở lại, làm sao có thể muốn chuẩn bị chuyện sinh nở được, đúng không, Nhược Kỳ?"

Lynda cũng là một cô gái nhanh mồm nhanh miệng, sở dĩ cô nói như vậy chỉ đơn giản đặt mình vào lập trường của Lâm Nhược Kỳ, cũng không có ý muốn chống đối với Nhiễm Phương.

Nhưng cô không nghĩ tới, một câu giống như lơ đãng lại làm cho trong lòng Nhiễm Phương có sự thay đổi.

Nhiễm Phương cau mày nhìn Lynda một chút, cũng không nói lời nào, trên mặt cũng không nhìn ra thay đổi gì làm cho người ta đoán không ra trong lòng bà đang suy nghĩ gì.

Thần kinh Lâm Nhược Kỳ luôn chập mạch nhưng bởi vì có kinh nghiệm chuyện sáng nay chơi mạt chược, cô cẩn thận một chút.

Cô cười ngọt ngào, nửa làm nũng, nửa nghiêm túc nói, "Mẹ, mẹ phê bình rất đúng, là con rất sơ sót. Lần đầu tiên con mang thai, có rất nhiều chuyện không hiểu. Mẹ, bây giờ mẹ trở về rất đúng lúc, có mẹ ở bên cạnh nhắc nhỡ, con rất vui. Sau này, nếu mẹ cảm thấy con làm không đúng chỗ nào, hoặc là sai sót điều gì, nhất định phải kịp thời nói cho con biết có được không?"

Thấy cô nói thành khẩn như thế, Nhiễm Phương lại quan sát Lâm Nhược Kỳ mấy lần.

Lúc vừa nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ, chỉ cảm thấy cô là một cô gái nhỏ dáng dấp thanh tú, cũng không có chỗ nào đặc biệt. Trước đó đã nghe Phương

Hoa nói về cô, khen ngợi cô là một cô gái nhỏ khéo léo hết lòng, là đứa con dâu tốt hiếm có nhưng Nhiễm Phương cũng không nghĩ như vậy, có phải con dâu tốt hay không, bà tự mình cân nhắc một chút. Chương 097: Xin chào, tôi là Thúy Thiến 2

Trải qua vài chục năm, bà không có một ngày nào không nghĩ đến con trai của mình, bà vô cùng hy vọng đối với Tiểu Thần. Bởi vì ân oán của hai nhà Cơ Lãnh, bà vẫn rất oán hận mình không thể cho anh một cuộc sống của người bình thường. . . . . .

Hiện tại bà trở lại, bà muốn chọn cho anh một người vợ thích hợp mới được. Theo ý bà, vợ của Tiểu Thần nhất định phải thông minh ngoan hiền, chín chắn điềm đạm, có can đảm, có trí tuệ. Rõ ràng, Lâm Nhược Kỳ không chút nào dính dáng đến những điều kiện này.

Mặc dù lòng dạ của cô không xấu, là một người hiền lành đơn thuần, nhưng tính tình của cô tùy tiện sơ ý qua loa cũng không thích hợp với Tiểu Thần. Chỉ tiếc, bà về trễ, ván đã đóng thuyền. Nếu Tiểu Thần lựa chọn Lâm Nhược Kỳ, nhất định là nó có suy nghĩ của mình.

Hơn nữa, cô gái Nhược Kỳ này còn là cháu ngoại của quỷ y. . . . . .

Nhiễm Phương suy nghĩ rất nhiều, chuyện chia rẽ nhân duyên sẽ bị trời phạt, bà làm không được, nếu không thể định đoạt chuyện hôn sự, vậy cũng chỉ có cách bỏ công sức từ cải tạo con dâu thôi.

Kết quả là, Nhiễm Phương cho ra lò một loạt kế hoạch cải tạo con dâu.

Mười lăm phút sau, đứng ở cửa cao ốc thương mại, Nhiễm Phương chia cho Lâm Nhược Kỳ và Lynda, mỗi người một quyển sổ nhỏ.

"Nhược Kỳ, ra cửa nhất định phải mang quyển sổ nhỏ này, bởi vì trí nhớ của phụ nữ có thai sẽ giảm sút rất nhiều so với trước và sau mang thai, mang theo quyển sổ tay để ghi chú một chút, có thể giúp con nhớ rất nhiều chuyện bị quên. Lynda, mặc dù cháu còn chưa kết hôn, chỉ có thể xem như thực tập, cũng cho cháu một quyển sổ nhỏ." Nhiễm Phương làm như thật, vừa nói vừa làm, vẻ mặt nghiêm túc, bộ dạng giống như đang làm đề tài nghiên cứu khoa học.

Nghe vậy, khóe miệng Lynda không nhịn được co rút, "Ha ha. . . . . Thực tập?"

Mẹ nó, chuyện như vậy cũng thực tập?

Lâm Nhược Kỳ cũng cười cười, cảm giác mẹ chồng mình rất thú vị, lúc nhận lấy quyển sổ nhỏ, sắc mặt vui mừng.

"Đến đây, nhận lấy quyển sổ. Kế tiếp, chúng ta bắt đầu đi dạo phố. Nhược Kỳ, nếu con cảm thấy lời của mẹ nói có lý, con phải nhớ kỹ."

"A, vâng." Lâm Nhược Kỳ gật đầu liên tục đồng ý.

Lúc mọi người đi qua một tiệm cắt tóc, Nhiễm Phương thuận miệng nói, "Nhược Kỳ, hai ngày nữa con đi cắt tóc đi, lúc mang thai quá lâu tóc sẽ hấp thu hết dinh dưỡng của đứa bé trong bụng, hơn nữa để quá dài, chất tóc sẽ càng lúc càng kém. Đương nhiên, nếu con muốn làm uốn tóc, sấy tóc, nhuộm tóc gì đó, càng không thể nào được rồi, bởi vì chất phóng xạ trong tiệm cắt tóc rất có hại cho đứa bé, thuốc nhuộm tóc và nước uốn tóc cũng có thành phần hóa học có hại gây tổn thương rất lớn cho đứa bé. . . . . ."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ vội nhớ kỹ. . . . . .

Lúc đoàn người đi qua một cửa hàng băng đĩa nhạc, Nhiễm Phương dẫn Lâm Nhược Kỳ và Lynda vào cửa hàng, Heber theo sát phía sau.

Sau đó, Nhiễm Phương chỉ vào bộ sưu tập nhạc giao hưởng kinh điển nổi tiếng của Beethoven, nói: "Nhược Kỳ a, con thích âm nhạc không? Mẹ đã nói với con, nghe nhiều âm nhạc rất tốt cho đứa bé trong bụng. Cái này gọi là âm nhạc dưỡng thai, nhất là loại nhạc nhẹ hòa âm và Piano ..., đặc biệt có lợi cho việc phát triển trí lực của đứa bé. . . . . Không phải là mẹ thổi phồng, khi còn bé Tiểu Thần cũng rất thích nghe những loại nhạc như Mozart, Strauss, Schubert và một số tác phẩm âm nhạc khác, mẹ đều có cho nó nghe qua. Nếu không nó làm sao thông minh và ưu tú như vậy. . . . . ."

Khóe miệng Lâm Nhược Kỳ giật giật, Lynda che miệng cười không ngừng. Bà chủ này cũng thiệt là, nào có ai khen con trai mình như vậy. . . . . .

Chỉ là, Lâm Nhược Kỳ vẫn rất cẩn thận nhớ kỹ mấy cái tên nhạc sĩ Nhiễm Phương mới vừa nói, suy nghĩ trở về nhà tra mạng một chút, có thể xem mua được mấy album nhạc chuyên dành cho dưỡng thai hay không. . . . . .

Lúc đi qua một cửa hàng bán quần áo phụ nữ có thai, Nhiễm Phương còn

nói, "Nhược Kỳ a, mặc dù bây giờ con mang thai, nhưng phụ nữ có thai cần phải ăn chú ý đến ăn mặc một chút. Không nên quá lôi thôi, cũng không cần quá tùy tiện, đừng tưởng rằng đã có đứa bé, người chồng nhất định sẽ luôn một lòng, lúc cần trang điểm thì trang điểm, cần ăn mặc phải ăn mặc. Lúc nhỏ Tiểu Thần nhà chúng ta đã thích người và vật xinh đẹp, còn thích sạch sẽ, người giống như con. . . . . ."

Lời nói đến một nửa, Nhiễm Phương nhìn khuôn mặt của Lâm Nhược Kỳ một chút, dừng lại.

Có thể cảm giác mình nói đến mức hơi rõ ràng, vẻ mặt bà lúng túng, cười nói tiếp, "Ách. . . . . mẹ nói rằng cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn bình thường như con cần phải chú trọng bề ngoài của mình. Tục ngữ nói không sai a, không có phụ nữ xấu xí, chỉ có phụ nữ lười, chỉ cần con nguyện ý, không có chuyện gì không làm được."

Nói đến đề tài trang điểm, Lynda ở bên cạnh cũng bày tỏ rất đồng ý với lời nói của Nhiễm Phương, gật đầu liên tục vâng dạ.

Lâm Nhược Kỳ cũng không quan tâm, cũng không có đặt việc này ở trong lòng.

Chọn mua xong giường trẻ con, Nhiễm Phương điền xong địa chỉ, dặn dò người bán nhất định phải đưa hàng đến nhà an toàn. Trong lúc vô tình Lâm Nhược Kỳ nhìn sang địa chỉ, phát hiện mẹ chồng viết địa chỉ là Lư Đăng Bảo số một, nhất thời có chút mê hoặc.

Mờ mịt hỏi, "Ah, mẹ, mới vừa rồi không phải mẹ viết sai địa chỉ chứ? Mẹ viết Lư Đăng Bảo số một sao? Nhưng nơi đó không phải bị Lãnh Như Phong cướp đi rồi sao?"

Nhiễm Phương thần bí cười một tiếng, trả lời, "Tin tưởng mẹ, rất nhanh Lư Đăng Bảo số một sắp trở về nhà họ Cơ rồi."

"Có thật không?" Lâm Nhược Kỳ mừng rỡ như điên, một giây kế tiếp lại do dự, "Nhưng làm sao sẽ. . . . . ."

Nhiễm Phương vỗ vỗ bả vai Lâm Nhược Kỳ, trấn an nói, "Yên tâm, chuyện này Tiểu Thần đã giao cho các thành viên Liệt Diễm đi làm rồi, tin tưởng sẽ rất nhanh có tin tức tốt. Nếu không ngoài dự liệu, trong vòng một tuần lễ thôi."

Lâm Nhược Kỳ nhìn vẻ mặt Nhiễm Phương một chút, nhớ lại cảnh tượng hai ngày nay trong biệt thự mọi người bận rộn, dường như đang chuẩn bị cái gì, lúc này mới đoán ra có thể sắp tới sẽ có một cơn bão táp thật lớn. . . . . .

Nhưng đến tột cùng cơn bão táp như thế nào đây?

Chỉ tiếc, cái đầu nhỏ của cô trí lực có hạn, không có cách nào đoán được huyền cơ trong chuyện này, duy nhất cô có thể làm chính là bảo vệ tốt cho mình, bảo vệ tốt đứa bỏ trong bụng, không để cho đứa bé bị thương tổn giống như lần trước. . . . . .

***

Ba giờ chiều, Lãnh Nguyệt Sơn Trang.

"Ầm. . . . ." Một tiếng, ly trà trên bàn nhảy lên, lại bắn rơi xuống, gốm sứ phát ra tiếng va chạm nhỏ, nước trà cũng theo đó rơi xuống vài giọt ở trên mặt bàn.

"Chuyện lớn như vậy, tại sao đến bây giờ ông mới nói cho tôi biết? ! Nói, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra!"

Dưới cơn thịnh nộ của Thu Linh, bàn tay mảnh khảnh như ngọc vỗ bàn một cái, nhưng đã gây ra tiếng động lớn như vậy, ngay cả lão quản gia chung sống bởi vì vẻ mặt rất ôn hòa của bà cũng không nhịn được cả người đổ mồ hôi lạnh.

Run rẩy nói, "Chuyện này, đây là bởi vì. . . . . Lúc trước ông chủ đã căn dặn, ông ấy đi châm cứu chỉ hai giờ, còn có hai vệ sĩ đi theo, bảo tôi không cần thông báo cho bà, bởi vì trước kia cũng có đi mấy lần như thế, cũng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, cho nên tôi cũng không quá để ý. . . . . Nhưng, nhưng. . . . . Lần này cũng đi hơn nửa ngày, tôi thấy đã qua giờ cơm trưa ông chủ vẫn không trở lại, gọi điện thoại cũng không được, tôi mới. . . . . Mới phát hiện có gì không đúng, cho nên, cho nên. . . . . ."

Thu Linh trầm mặt, đã mất đi tính nhẫn nại, "Tốt nhất ông nên nói thật, nếu ông cụ có chuyện gì, tôi sẽ trừng phạt ông đầu tiên! Được rồi, được rồi, đi xuống trước đi!"

Lão quản gia tuổi rất cao, so với Thu Linh còn lớn hơn một con giáp, thời

gian ở nhà họ Lãnh cũng lâu hơn so với Thu Linh, thấy bà nói không nể nang như vậy, tuy có không phục nhưng không lời nào để nói, ủ rũ cúi đầu rời khỏi phòng khách.

Trong lòng Thu Linh rất gấp, trong lòng lão quản gia nghĩ gì không phải bà không biết. Thật ra, ở nhà họ Lãnh, có suy nghĩ như lão quản gia không phải một mình ông ta, tại sao tất cả bọn họ đều không tôn kính Thu Linh như một nữ chủ nhân bình thường, nguyên nhân chỉ có một, Thu Linh chỉ là người tình của Ông cụ Lãnh. Chương 097: Xin chào, tôi là Thúy Thiến 3

Nếu chỉ là người tình, có lẽ chuyện cũng không có bết bát như thế, vấn đề là do vợ chính thức của ông cụ Lãnh vì Thu Linh mà chết. Bởi vì bà chủ Lãnh rất được lòng người, sau khi bà mất, bọn người làm nhà họ Lãnh đem cái chết của bà chủ Lãnh đều quy tội trên người Thu Linh, vì vậy có thành kiến sâu sắc đối bà.

Sau đó, ông cụ Lãnh tìm được Lãnh Như Phong con trai của Thu Linh, cũng thu nhận anh làm con nuôi, bọn người làm bắt đầu suy đoán rất có thể Lãnh Như Phong là con riêng của ông chủ, sau này thái độ của mọi người đối với Thu Linh hơi có chuyển biến tốt.

Đã nhiều năm như vậy, Thu Linh vẫn lo âu một chuyện, ông cụ Lãnh muốn bà che giấu bí mật tròn mười sáu năm . . . . . Lãnh Như Phong chính là con trai ruột của Lãnh Kiêu Hùng!

Sau khi vợ chính thức qua đời, Lãnh Kiêu Hùng cũng không đi bước nữa mà bà dùng thân phận người tình đi theo ông ta. Mặc dù danh tiếng không dễ nghe, cũng không được bọn người làm tôn trọng, nhưng dù sao đi nữa Lãnh Kiêu Hùng nhận Lãnh Như Phong từ trong trẻ viện mồ côi đem về, nhận Lãnh Như Phong làm con nuôi danh nghĩa ở bên cạnh, từ nhỏ đã nghiêm khắc dạy dỗ anh ta cho đến khi Lãnh Như Phong trở thành Tổng giám đốc của Lãnh thị.

Sở dĩ Lãnh Kiêu Hùng nên làm như vậy, vốn là từ ý tốt.

Lãnh thị có bối cảnh xã hội đen rất sâu, cổ đông Hội Đồng Quản Trị đều là do các anh em và Lãnh Kiêu Hùng cùng nhau đánh lấy thiên hạ. Nói là anh em, thật ra mỗi một người đều như sói như hổ, có vài phần mơ ước cục thịt béo Lãnh thị này không biết đã bao lâu. Nếu như bị bọn họ biết Lãnh Như Phong chính là con trai ruột của Lãnh Kiêu Hùng, nhất định sẽ vụng trộm sử dụng ám chiêu hạ độc thủ. . . . . .

Trước mắt, nếu ông cụ thật sự có chuyện bất trắc, những cổ đông Hội Đồng Quản Trị chắc chắn sẽ vì ham muốn của bản thân sẽ lật đổ Lãnh Như Phong ra khỏi vị trí Tổng Giám đốc của Lãnh thị! Mà Lãnh thị cũng không biết sẽ biến thành cái dạng gì!

Trong lòng Thu Linh rất rõ ràng, nếu thật sự đến lúc đó, bà và con trai cũng chỉ có nuốt không khí!

Nghĩ đến đây, trong lòng bà càng thêm nóng nảy.

Thầm nghĩ: nhất định không thể để cho ông cụ có chuyện gì! Phải bảo Lãnh Như Phong gấp rút tìm được ông ta !

Bà nhìn đồng hồ trên cổ tay, không khỏi chau mày thật chặt.

Sáng nay ở trong biệt thự của con trai nhận được tin tức thì bà vội vã chạy về Lãnh Nguyệt Sơn Trang, trên đường bà gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho con trai nhưng con trai cũng không nhận, bất đắc dĩ bà chỉ phái người làm đi đến công ty mời anh ta trở về.

Nhưng. . . . . .

Thu Linh lại nhìn kim chỉ giờ trên đồng hồ một chút, trong lòng chìm đến đáy cốc.

Đang lo không biết tiếp theo sẽ ứng phó như thế nào, rốt cuộc Lãnh Như Phong gọi điện thoại tới.

"Mẹ, mẹ tìm con?"

Vừa nghe giọng nói của con trai, giọng nói của Thu Linh cũng tăng lên mấy dB, "Con trai! Con gọi điện rất đúng lúc! Hôm nay cha nuôi của con đi châm cứu, cho đến bây giờ chưa trở về, con mang mấy thủ hạ nhanh đi xem một chút! Mẹ lo lắng ông ấy xảy ra chuyện!"

Đầu điện thoại bên kia im lặng trong chốc lát.

Giây lát, giọng nói mỉa mai của Lãnh Như Phong từ từ truyền đến, "Mẹ, mẹ muốn con đi hiện trường bắt kẻ thông dâm hay thật sự đang lo lắng cho cha nuôi?"

Trong lòng Thu Linh cứng lại, giọng nói khẽ run, sâu kín nói, "Tiểu Phong, con vẫn còn giận mẹ sao? Con hãy nghe mẹ nói, cô gái Lâm Nhược Kỳ đó thật sự không thích hợp với con...con. . . . . ."

"Mẹ!" Lãnh Như Phong đột nhiên phiền não lo lắng cắt ngang lời Thu Linh, sau vài giây, lại nhanh chóng khôi phục giọng điệu đạm lãnh như trước, "Mẹ cũng biết, cha nuôi không thích người khác hỏi tới chuyện riêng của ông ấy, con xem mẹ cũng đừng lo lắng, nói không chừng ông ấy ở trong nhà quá buồn bực, đi ra ngoài giải sầu mà thôi."

Nghe khuyên nhủ giống như là dụ dỗ nhưng Thu Linh hiểu, nhìn như lời an ủi lại có vẻ rất xa lánh. . . . . .

Hít sâu một hơi, bà thở dài nói, "Tiểu Phong, xem như mẹ cầu xin con một lần có được không?"

Đầu điện thoại bên kia.

Bàn tay Lãnh Như Phong nắm điện thoại hơi run run, dưới ánh đèn trong phòng, chiếu nửa gương mặt lạnh lùng của anh ta lúc sáng lúc tối, dường như bên môi khẽ run.

Một hồi lâu, cũng không nói lời nào cắt đứt điện thoại.

Hừ lạnh một tiếng, anh ta nhìn về phía một vật nhỏ lẳng lặng nằm yên trên bàn, đó là một cái bật lửa xinh xắn, anh cầm lên nó "cách" một tiếng đốt lên, lại "cách" một tiếng đóng lại, lại "cách" một tiếng đốt lên, lại "cách" một tiếng đóng lại. . . . . .

Như thế lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng mới từ trong túi áo móc ra một gói thuốc lá, rút ra một điếu, đặt lên môi, sau đó đốt thuốc.

Hít thật sâu hơi thở, kẹp điếu thuốc ở ngón giữa, thở ra một hơi thật dài. . . . . .

Mẹ của anh ta vì người đàn ông kia, cha nuôi của anh ta, người tình của bà, còn dám đi cầu anh ta? !

Ha ha, thật là rất buồn cười. . . . . .

***

Năm giờ chiều.

Heber chở ba người phụ nữ trở lại biệt thự, buổi sáng nhìn thấy Cơ Liệt Thần lái chiếc xe Maybach đã dừng ở trong nhà để xe, nhất thời trên mặt tràn đầy hưng phấn.

"Dường như cậu chủ đã trở lại! xem ra, sư phụ Dịch Sâm cũng đến rồi!"

"A thật sao? Vậy thì tốt quá, đi, Nhược Kỳ, tôi dẫn cô đi gặp sư phụ Dịch Sâm một chút, ông ấy là người thật tốt, hơn nữa còn là người giống như vị thần!"

Lynda vừa nói, vừa dắt tay Lâm Nhược Kỳ đi vào trong biệt thự, Nhiễm Phương đi theo phía sau các cô, cũng rất vui vẻ.

Vừa định nhắc nhỡ Lynda, để cho cô cẩn thận một chút, đừng quá nóng lòng làm té Nhược Kỳ, đúng lúc chuông điện thoại vang lên.

Nhiễm Phương từ trong bao da móc ra điện thoại nhìn, là điện thoại quốc tế đường dài.

"Alô, tôi là Nhiễm Phương. . . . . Ah? Dịch Sâm? Tại sao ông. . . . . ." Nhiễm Phương bối rối, ngạc nhiên nhìn vào biệt thự một chút, lại cầm điện thoại trong tay nhìn một lần nữa.

Không sai a, chính xác là quốc tế đường dài, nhưng giọng nói trong điện thoại quả thật là của Dịch Sâm, vậy người khách Tiểu Thần đi đón là ai?

"Ah? Dịch Sâm, ông nói cái gì? Thúy Thiến lén chạy tới Nam Thành rồi hả ? !"

Nghe vậy, Nhiễm Phương giật mình. Bà giương mắt nhìn một bóng dáng nhỏ nhắn đã đi vào bên trong biệt thự, trong lòng nổi lên dự cảm không ổn. . . . . .

Lynda và Lâm Nhược Kỳ vừa nói vừa cười đi vào phòng khách. Lynda đi tuốt ở đàng trước, khi cô nhìn thấy người ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách thì nụ cười lập tức đông lại.

Một giây kế tiếp, nụ cười bị tức giận thay thế!

Bởi vì, cô nhìn thấy một cô gái người lai xinh đẹp như hồ ly, trong tay bưng một cái khay nước trái cây. Vốn cô gái xinh đẹp rửa chén đĩa không phải là chuyện ly kỳ, nhưng ly kỳ ở chỗ: cô dùng nĩa xiên một miếng táo cho mình ăn, lại xiên miếng lê cho Cơ lão đại ở bên cạnh ăn!

Cử chỉ của cô gái kia, nói lẳng lơ bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu lẳng lơ, nói bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu mập mờ!

Nhìn một cái cũng biết, cô gái này đang quyến rũ Cơ lão đại! Mặc dù Cơ lão đại từ chối cô đút ăn, nhưng cô vẫn không biết xấu hổ dán lên một lần nữa. . . . . .

Lúc Lâm Nhược Kỳ theo Lynda đi vào, vừa đúng cũng nhìn thấy cảnh này.

"Này! Cô là ai?" Lynda dẫn đầu lên tiếng, không khách khí chút nào cao giọng quát lớn.

Thúy Thiến quay đầu lại, nhàn nhạt nhìn lướt qua Lynda, trong đôi mắt bình thản không gợn sóng, dường như Lynda cao giọng trách mắng, cô không có nghe.

Không nhanh không chậm, Thúy Thiến cầm nĩa xiên một miếng quýt, sau khi đưa vào trong miệng, tầm mắt tự nhiên chuẩn xác nhìn vào mắt Lâm Nhược Kỳ.

Bình tĩnh nói: "Cô là Lâm Nhược Kỳ vợ của Thần sao? Xin chào, tôi là Thúy Thiến. . . . . ."

Chương 98: Cuộc so tài PK (hạ gục) tình địch, ván đầu tiên

Lâm Nhược Kỳ hơi ngẩn ra.

Lần đầu tiên, cô gái xinh đẹp trước mắt lại có thể nhìn ra giữa cô và Lynda, cô chính là vợ Cơ Liệt Thần, quả nhiên ánh mắt đủ sắc bén!

Nghĩ đến đây, theo bản năng Lâm Nhược Kỳ quan sát cô gái xinh đẹp gọi là Thúy Thiến. . . . . .

Khuôn mặt búp bê ngoại quốc vui vẻ, so với Baby còn đáng yêu hơn, chẳng những đáng yêu còn lộ ra nhiệt tình quyến rũ, đôi mắt hẹp dài cong cong như vầng trăng, ngoài mặt nhìn rất thân thiện, lại làm cho trong đầu của Lâm Nhược Kỳ cảm thấy không khỏi lo sợ.

Vẻ đẹp của cô, đẹp đến nổi làm cho người ta không cách nào đến gần, không dám nhìn thẳng!

Không đợi Lâm Nhược Kỳ đáp lại, ở một bên Lynda liền bị thái độ trong mắt không có người của Thúy Thiến chọc giận: "Cô chính là Thúy Thiến? Chính là ách. . . . . Tôi nhớ ra rồi, chính là con gái tùy hứng làm cho sư phụ Dịch Sâm cả ngày đau đầu, Thúy Thiến? Thôi đi, tôi còn tưởng cô nhỏ tuổi, thì ra như vậy!"

Lynda biết Dịch Sâm, con gái của Dịch Sâm là Thúy Thiến đi học trong trường học Quý tộc khép kín, cho nên Lynda và Thúy Thiến chưa từng gặp mặt. Đừng nói là Lynda, ngay cả Nhiễm Phương mẹ của Cơ Liệt Thần, bà và Thúy Thiến cũng chỉ gặp qua mấy lần mặt mà thôi.

Lynda nói thẳng làm cho Thúy Thiến không hài lòng, sắc mặt của cô lập tức tối tăm, lúc quay mặt sang nhìn về phía Lynda, vẻ mặt lạnh lùng ba phần.

"Thần, cô gái này là ai? Tại sao anh dẫn cô gái không đứng đắn ở bên ngoài vào trong nhà? Có cô gái om sòm ở bên cạnh, anh và vợ anh làm sao chịu được?"

Nghe vậy, vẻ mặt của Lynda cũng tái xanh, trang điểm xinh đẹp cũng khó

che giấu sắc mặt khó coi của cô, cực kỳ tức giận nói: "Tôi còn muốn nói cô đó, một cô gái thật không thể tưởng tượng! Lúc nảy cô quyến rũ Cơ lão đại, tôi nên ra tay đánh cô thành ngốc nghếch, cóc cần biết cô là con gái của ai!"

Nói những lời này rõ ràng bất bình thay cho Lâm Nhược Kỳ.

Sắc mặt của Cơ Liệt Thần cũng hết sức khó coi, híp mắt phượng trả lời, "Thúy Thiến, vị này là Lynda. Cô ấy là cận vệ của Nhược Kỳ, cũng là chuyên gia hóa trang tốt nhất của tổ chức Liệt Diễm."

Thúy Thiến cũng không quan tâm, căm giận quay đầu ôm lấy cánh tay Cơ Liệt Thần oán giận nói, "Thần, nếu cô ta chỉ là thủ hạ, tại sao anh có thể để cho cô ta không có lễ phép với anh như vậy? Anh nói xem, em quyến rũ anh chỗ nào, cô ta nói với em như vậy, cũng là nói oan cho anh!"

Mùi thuốc súng càng diễn ra mãnh liệt, nồng nặc đến nổi khiến cho Lâm Nhược Kỳ cũng cảm thấy khó thở.

Cô sững sờ ở nơi cửa, tiến cũng không được, thối cũng không xong!

Cơ Liệt Thần trừng mắt liếc Thúy Thiến, cũng không trách cứ cô cái gì, đẩy ra hai tay cô đang ôm, lúc giương mắt vừa đúng nhìn thấy vẻ mặt bức rức của Lâm Nhược Kỳ.

Anh đứng dậy đi về phía Lâm Nhược Kỳ đang ngây người tại chỗ, vừa đi vừa nói chuyện: "Nhược Kỳ, anh nghe người làm nói, em và mẹ cùng đi mua giường cho con, như thế nào? Chọn xong chưa?"

Đang lúc nói chuyện, anh đi tới bên cạnh Lâm Nhược Kỳ, rất tự nhiên ôm eo Lâm Nhược Kỳ, đi vào trong phòng khách.

Lynda nhìn thấy Cơ lão đại và Lâm Nhược Kỳ, hai vợ chồng ân ân ái ái nói chuyện rất vui vẻ, liếc mắt nhìn Thúy Thiến, cơn giận lúc nảy lập tức biến mất.

Cau mày, khinh thường nở nụ cười, thật giống như thầm nói: nhìn đi, hai vợ chồng người ta rất ân ái, căn bản không có chỗ cho cô nhúng tay!

Thúy Thiến thật sự kinh ngạc. . . . .

Cô vốn vẫn cho rằng Cơ Liệt Thần sạch sẽ, thân phận cao quý, ánh mắt kén

chọn, cho nên mới không thích gần phụ nữ. Mặc dù thái độ Cơ Liệt Thần đối với cô chỉ xem là ôn hòa, không lạnh nhạt cũng không nhiệt tình, nhưng cô vẫn cho rằng chỉ có Thúy Thiến cô mới có thể xứng với Cơ Liệt Thần.

Nhưng cô không ngờ, mình từ nước Anh thật xa chạy đến thăm anh, anh lại hờ hững với cô, hơn nữa ở trước mặt cô gái khác, làm như không nhìn thấy cô.

Mà thái độ Cơ Liệt Thần đối với Lâm Nhược Kỳ lại hoàn toàn khác, chẳng những săn sóc, hơn nữa quan tâm. Từ đầu đến cuối trong mắt chỉ nhìn nét mặt Lâm Nhược Kỳ là việc Thúy Thiến chưa từng gặp qua . . . . . .

Thúy Thiến có chút tức không nhịn nổi, không cam lòng đuổi theo.

"Thúy Thiến!"

Mới vừa bước mấy bước, sau lưng có giọng nói quen thuộc vang lên. Ánh mắt Thúy Thiến sáng lên, quay đầu nhìn, quả nhiên là Nhiễm Phương mẹ của Cơ Liệt Thần.

"Dì!" Giọng nói Thúy Thiến lập tức vút lên, giống như nhìn thấy một cọng cỏ cứu mạng, cả người cũng chạy vội tới.

Lập tức nhào đến ôm lấy Nhiễm Phương đi ở phía sau cùng, thân mật nói: "Dì, dì thật hư nha. Trước đó trở về Trung Quốc cũng không nói với cháu một tiếng, làm hại cháu thật đau lòng. Dì xem, muốn ăn món trứng rán và mì sợi Trung quốc do dì làm, cháu cũng đã tìm kiếm một tháng, cho nên cháu liền len lén đuổi theo dì tới Trung Quốc, đừng không hoan nghênh cháu chứ, dì?"

"Nhìn cháu kìa, đứa nhỏ này, thật biết nói chuyện, dì mới trở về nước không tới một tuần lễ, cháu lại nhớ dì rồi sao? Để dì nhìn xem, có gầy thật giống như cháu nói hay không? Ừ, dường như là gầy, không phải cháu cố ý giảm cân chứ?" Nhiễm Phương ha ha cười nói.

Thúy Thiến chu mỏ giận trách: "Dì, dì thật là xấu, cố ý chọc ghẹo cháu. . . . ."

Quả nhiên, Thúy Thiến thông minh, nói chuyện hết sức có khéo léo, thật ra ai cũng biết cô tới Trung Quốc có dụng ý khác nhưng lại ăn nói hợp tình hợp lý. Cho dù Cơ Liệt Thần muốn trách mắng cô tùy hứng cũng ngại vì quan hệ

của mẹ mình và cô, chỉ có thể im lặng thôi.

Nhiễm Phương nhìn một chút Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ, rồi quay đầu lại nhìn Thúy Thiến, mà trên mặt Thúy Thiến nở nụ cười giống như búp bê.

Trong lòng bà mềm nhũn ra, thở dài nói, "Thúy Thiến, không phải dì không hoan nghênh cháu, chỉ là thời gian cháu ở Trung Quốc dạo chơi không thể quá lâu, vừa rồi Dịch Sâm cha của cháu có gọi điện thoại cho dì, ông ấy nói ông ấy rất lo lắng cho cháu, muốn cháu sau khi hoàn thành nhiệm vụ lập tức trở về. Hơn nữa, trong tay Thần còn có rất nhiều chuyện, không thể đi chơi khắp nơi với cháu, dì chỉ sợ cháu ở Nam Thành chơi không vui. . . . . ."

Thúy Thiến lơ đễnh cười nói, "Không phải còn có dì và Nhược Kỳ có thể đi chơi cùng cháu sao? Dì, cháu thật sự rất muốn ở lại Trung Quốc chơi thêm mấy ngày, trước kia dì thường ở trước mặt cháu nói Trung Quốc xinh đẹp như thế nào, Trung Quốc tốt như thế nào, văn hóa Trung quốc là phong phú như thế nào, làm cho cháu vô cùng mong đợi đến Trung Quốc. Rốt cuộc hiện tại cháu đã tới, tại sao dì nở đuổi cháu đi đây? Huống chi, lần này cháu tới Trung Quốc cũng không hoàn toàn là vì chơi, vì giúp đỡ Thần, cha giao cho cháu một nhiệm vụ hết sức quan trọng, nhiệm vụ này e rằng trong một thời gian ngắn không làm được. Cho nên lần này cháu tới Trung Quốc là lấy việc công làm việc tư. Hơn nữa. . . . . ."

Hơi ngừng lại, cô nhìn về phía bóng dáng cao ráo cách vài mét, mỉm cười, "Thần kết hôn, để cháu xem anh ấy một chút, chúc phúc cho anh ấy và Nhược Kỳ cũng là việc nên làm. Tuổi của Nhược Kỳ và cháu không khác nhau lắm, cháu nghĩ. . . . . ."

Lời nói đến một nửa, Thúy Thiến rất có thâm ý nhìn về phía Lâm Nhược Kỳ ở bên cạnh Cơ Liệt Thần, tiếp tục nói, "Nhất định cô ấy và cháu có rất nhiều đề tài chung, nhất định hai chúng cháu có thể trở thành bạn bè tốt nhất. Nhược Kỳ, cô nghĩ tôi nói đúng không?"

Chẳng biết tại sao, cả người Lâm Nhược Kỳ dựng đứng tóc gáy! Vì sao cô có cảm giác đối phương đang tuyên chiến với mình? !

Cô rất không được tự nhiên trầm ngâm một chút, mỉm cười gật đầu, xem như là đáp lại.

Dường như Thúy Thiến rất hài lòng đáp án này, quay đầu lại nhìn về phía Nhiễm Phương, "Dì xem, Nhược Kỳ cũng đồng ý, dì còn không chịu đồng ý

với Thúy Thiến sao?"

Dứt lời, cô dùng ánh mắt rất vô tội nhìn Nhiễm Phương, vẻ mặt cực kỳ làm cho người thương yêu.

Nhìn ngoài mặt, Thúy Thiến hỏi ý Nhiễm Phương, nhưng cô rất chắc chắn đối phương nhất định cho cô đáp án mà cô mong muốn. Bởi vì một chiêu này, rất hiệu nghiệm.

Trong lòng Thúy Thiến rất rõ ràng, Cơ Liệt Thần không thích giữ cô ở lại Nam Thành quá lâu, theo tính tình của anh, nói không chừng ngày thứ hai đã giúp cô mua xong vé máy bay, đưa cô ra phi trường rồi. Nếu có Nhiễm Phương che chở, thái độ của Cơ Liệt Thần đối với cô không đến nỗi quá cứng rắn. . . . . .

Một khi quyết định chủ ý, Thúy Thiến càng ra sức làm nũng, "Dì, dì đồng ý với Thúy Thiến chứ? Ừm, có được hay không vậy. . . . . ."

Cơ Liệt Thần lạnh lùng nhìn mọi chuyện trước mắt, trong lòng đã sớm có chuẩn bị rồi.

Anh không chút tội nghiệp nói, "Thúy Thiến, gần đây anh rất bận, không có thời gian đi chơi với em, Nhược Kỳ cũng đã mang thai, càng không thể nào đi chơi với em. Về phần mẹ của anh, thân thể bà không tốt, không nên để cho người già cả ngày đi dạo chơi xung quanh với người trẻ tuổi như em chứ? Cho nên, khi nhiệm vụ kết thúc, anh sẽ lập tức phái chuyên cơ đưa em trở về."

"Thần. . . . . ." Thúy Thiến nghẹn lời, sắc mặt thay đổi.

Lâm Nhược Kỳ mang thai? ! Mang thai con của Thần? !

Lúc này mới vừa xuống máy bay chỉ mấy giờ thôi, Cơ Liệt Thần liền thúc giục cô trở về Anh quốc, thái độ lạnh nhạt cũng quá rõ ràng, hơn nữa Lâm Nhược Kỳ mang thai của Cơ Liệt Thần. . . . . Điều này làm cho tâm trạng của Thúy Thiến càng thêm chùng xuống.

"Nhưng, nhưng em. . . . . ." Thúy Thiến cảm giác mình thật vất vả tới Trung Quốc một lần, lại không được người chào đón như vậy, thật là không cam lòng. Chương 098: Cuộc so tài PK (hạ gục) tình địch, ván đầu tiên 2

Cùng lúc đó, Nhiễm Phương cũng đang do dự, trong lòng hết sức khó xử.

Dĩ nhiên bà biết "Nhiệm vụ" cái gì đó chỉ là Thúy Thiến lấy cớ, trong lòng đứa bé này thực sự nghĩ chuyện khác.

Mặc dù mình cũng muốn giữ Thúy Thiến ở lại một thời gian, nhưng Nhiễm Phương lại băn khoăn suy nghĩ của con trai, Cơ Liệt Thần đang lo lắng cái gì trong lòng bà rất rõ ràng. . . . . .

Thúy Thiến là một cô gái tốt nhưng tính tình kiêu ngạo tùy hứng, mười phần tính khí đại tiểu thư, từ nhỏ cô chỉ thích Thần, nhưng Thần chỉ xem cô như em gái. Vì muốn Thần đồng ý làm bạn trai của cô, cô đã làm rất nhiều việc ngốc, còn gây ra qua không ít chuyện cười.

Mặc dù hiện tại cô đã trưởng thành, nhưng tâm tư năm đó đối với Thần cũng không giảm. Chuyện Thần kết hôn là Nhiễm Phương nói cho Dịch Sâm nghe, nhất định Thúy Thiến biết được chuyện này từ cha mình.

Cô âm thầm một mình bay tới Trung Quốc, không khó để người ta nghĩ đến cô vì chuyện Thần kết hôn mới len lén chạy tới Trung Quốc dò xét đến cùng. . . . . .

Cho nên Nhiễm Phương rất rối rắm.

Nếu thúc giục Thúy Thiến đi, nhất định sẽ làm cho đứa nhỏ này càng thêm đau lòng, nếu giữ cô ở lại thêm vài ngày thì lo lắng cô sẽ tạo thành phiền toái không cần thiết đối với Nhược Kỳ. Thật đúng là tình thế khó xử a. . . . . .

Đang lúc Nhiễm Phương không biết nên làm thế nào cho phải thì có người nói rồi.

Một giọng nói từ tốn trong vắt vang lên, "Thúy Thiến, cô là khách quý của chúng tôi, mọi người làm sao đuổi cô đi được? Cô muốn ở bao lâu cũng không có quan hệ, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng hoan nghênh cô đến."

Mọi người sửng sốt, kinh ngạc quay đầu lại, nhìn về phía cô gái nhỏ nói chuyện. . . . . .

Ách, lại là. . . . . Lâm Nhược Kỳ!

Một hồi lâu, Lynda phục hồi lại tinh thần trước tiên, nhỏ giọng quát cô, "Đồ

ngốc, cô nhìn không ra sao? Cô ấy là tình địch của cô! Tình địch đó! Tại sao cô còn nói tốt cho cô ấy? Cô không lo lắng cô ấy đoạt mất Cơ lão đại à? !"

Lâm Nhược Kỳ khẽ cười duyên, không nói.

Cơ Liệt Thần ôm lấy cánh tay cô, sức lực khẽ buộc chặt, lại gần bên tai cô môi trêu chọc, lặng lẽ hỏi, "Bà xã, em muốn giở trò gì? Anh nhắc nhỡ em trước, chuyện này chơi không vui như em nghĩ đâu."

Lâm Nhược Kỳ cười yếu ớt, vẫn không nói.

Nhiễm Phương cũng có chút căng thẳng, giật mình, hỏi, "Nhược Kỳ, con có thai, ở cùng với Thúy Thiến sợ là không tiện lắm. . . . . ."

Lần này, Lâm Nhược Kỳ không tiếp tục im lặng, cười nói, "Mẹ, con không sao. Khó được Thúy Thiến tới Trung Quốc một lần, con cũng thích cô ấy, vừa đúng có nhiều người nói chuyện với con, có gì không thể? Hơn nữa nếu có chuyện gì không phải còn mẹ và Thần chịu trách nhiệm sao? Lynda cũng ở bên cạnh bảo vệ con, sẽ có gì chuyện? Yên tâm đi."

Cô nói rất tùy ý, dường như hoàn toàn không có đem lo lắng của mọi người đặt ở trong lòng, nhưng lúc Thúy Thiến nghe vào tai, giống như bị xem thường.

Hoặc là nói, khiêu chiến với cô!

Hai cô gái cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, cùng mỉm cười, ngầm hiểu lẫn nhau. . . . . .

". . . . . Vậy cũng tốt" Nhiễm Phương thở dài một tiếng, quay đầu căn dặn Heber vừa đem xe cất đang từ ngoài phòng đi tới, "Heber, ông đi gọi bọn người làm thu dọn hành lý của Thúy Thiến một chút, đem vào trong phòng ngủ của tôi, buổi tối sẽ để cho Thúy Thiến ngủ chung với thôi."

"Dạ, bà chủ."

Cơ Liệt Thần cam chịu gật gật đầu, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Thúy Thiến, nói, "Thúy Thiến, em vào phòng đọc sách của anh trước, anh có chút chuyện muốn nói với em."

Dứt lời, anh nghiêng đầu, tròng mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ ở bên cạnh, giọng

nói dịu dàng mềm nhũn: "Em trở về phòng nghỉ ngơi trước, ngoan, chờ anh. Anh đi bàn công việc với cô ấy, tối nay về với em."

Lâm Nhược Kỳ có chút bật cười, chồng cô cố ý nhấn mạnh hai chữ "Công việc", xem ra sợ cô hiểu lầm.

Cô chủ động khẽ chạm một nụ hôn trên khuôn mặt đẹp trai của anh, mỉm cười gật đầu, xoay người, nhẹ nhàng lên lầu. . . . . .

***

Cơ Liệt Thần và Thúy Thiến một trước một sau đi vào phòng đọc sách, cửa bị Thúy Thiến khép hờ, lộ ra một khe hở.

Xoay người, Cơ Liệt Thần cũng không muốn nhiều lời, trực tiếp hỏi: "Nói đi, Thúy Thiến, em tới Nam Thành rốt cuộc là muốn làm gì? Thật vì nhiệm vụ sao? Đừng có nói dối với anh, lúc trước sư phụ đã nói với anh toàn bộ kế hoạch rồi, căn bản em không có chuyện gì."

Thúy Thiến lơ đễnh nhìn anh một cái, mỉa mai cười một tiếng, vẻ mặt không thay đổi nói sang chuyện khác: "Cơ lão đại, không phải nói đến phòng đọc sách nói công việc sao?"

Quyến rũ ngồi xuống cái ghế gỗ, thân thể khẽ nghiêng tới trước một đường cong hoàn mỹ, cố ý lộ ra bộ ngực hấp dẫn trắng như tuyết, nói: "Thần, em còn tưởng rằng anh thật sự rất nghiêm chỉnh, thì ra chỉ muốn nói nhỏ với em nha."

Dứt lời, trừng mắt hẹp dài nhìn về phía Cơ Liệt Thần, ánh mắt quyến rũ như tơ nheo lại thành một đường cong hoàn mỹ, đột nhiên lộ ra quyến rũ trêu chọc gợi tình, không chút nào che giấu mỉa mai. Bộ dạng thanh xuân đầy sức sống so với lúc trước là một trời một vực.

Đôi tay Cơ Liệt Thần ôm cánh tay, ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo nhìn cô, không chút nào nể mặt nói: "Thúy Thiến, đã nhiều năm rồi em vẫn thích dùng chiêu này, em cảm thấy có tác dụng đối với anh không?"

Nghe vậy, ở trên mặt Thúy Thiến trong nháy mắt thay đổi nhiều màu sắc.

Cô cắn cắn môi ngồi thẳng lên, thu lại nét quyến rũ, hơi lạnh lùng nói, "Thần, anh đã nói, anh nợ em một lần ơn nghĩa! Nhưng anh vẫn chưa trả

xong đã cưới Lâm Nhược Kỳ, em không cam lòng!"

Cơ Liệt Thần nhếch môi cười, giọng nói cũng lạnh lùng, "Thật sự anh nợ em một lần ơn nghĩa, nhưng anh không thể trả bằng hạnh phúc cả đời của Cơ Liệt Thần anh."

Thúy Thiến hung hăng nhìn chằm chằm Cơ Liệt Thần.

Một năm không thấy, anh vẫn cao quý nghiêm nghị, khuôn mặt hoàn mỹ nhưng giọng nói anh vẫn lạnh nhạt kiêu ngạo so với một năm trước không có chút nào thay đổi.

Lúc Cơ Liệt Thần ở nước Anh cầu học, quan hệ giữa Thúy Thiến và anh rất tốt như anh em ruột. Vì không phá vỡ tầng quan hệ kia, Thúy Thiến vẫn che giấu tâm sự của mình, hy vọng có thể cùng anh vĩnh viễn chung đụng thân mật.

Nhưng tiệc vui chóng tàn. Sau khi xảy ra sự kiện kia, quan hệ của hai người bọn họ liền thay đổi, đừng nói là làm người yêu, ngay cả anh em và bạn bè cũng không phải. . . . . .

Chậm rãi quay đầu lại, cô lạnh giọng nói: "Chỉ có hạnh phúc cả đời của anh mới xứng đáng trả lại ơn nghĩa kia của em."

Cơ Liệt Thần nhàn nhạt nhìn cô một cái, im lặng một hồi lâu.

Cuối cùng, hơi có ý cảnh cáo nói, "Nhược Kỳ rất đơn thuần, đừng đùa giỡn với cô ấy, nếu cô ấy xảy ra chuyện không hay, anh sẽ không mềm lòng."

Dứt lời, không đợi Thúy Thiến đáp lại, Cơ Liệt Thần lười biếng xoay người đi ra ngoài cửa phòng đọc sách. . . . . .

Đang lúc đôi tay Cơ Liệt Thần chạm đến tay cầm cửa, trong nháy mắt, từ sau lưng truyền đến giọng nói khiêu khích của Thúy Thiến: "Anh vừa nói như vậy, ngược lại em hơi hứng thú, muốn chơi đùa một chút với cô vợ nhỏ của anh."

Thúy Thiến cố ý đem bốn chữ "Chơi đùa một chút" cao giọng nói.

Cơ Liệt Thần dừng lại bước chân, quay người lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Thúy Thiến, lạnh lùng nói: "Thúy Thiến, có lẽ em có thể thử một

chút! Ai dám động đến cô ấy, anh sẽ hung hăng đánh người đó! Bao gồm cả Thúy Thiến em!" Chương 098: Cuộc so tài PK (hạ gục) tình địch, ván đầu tiên 3

Trong trái tim của Thúy Thiến lạnh lẽo.

Cô cắn chặt môi của mình, không nhúc nhích nhìn chằm chằm Cơ Liệt Thần! Vẫn trừng, vẫn trừng. . . . . .

Một hồi lâu, cô hít sâu một hơi, sâu kín hỏi "Thần, em hỏi anh, hai chúng ta quen biết bao lâu rồi ?"

Tròng mắt đen thâm thúy của Cơ Liệt Thần lạnh lẽo, giống như một cái động sâu không thấy đáy.

Anh đưa mắt nhìn Thúy Thiến không chớp mắt, giọng nói hơi ôn hòa, đáp, "Không nhiều không ít, tất cả mười sáu năm."

Thúy Thiến gật đầu một cái, hít vào một hơi thật sâu, lại hỏi: "Vậy em hỏi anh tiếp...anh và Lâm Nhược Kỳ biết nhau bao lâu?"

Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng mỉm cười, đã sớm đoán được Thúy Thiến muốn hỏi như thế.

Trên mặt không gợn sóng, anh bình tĩnh nói, "Không tới chín tháng."

Thúy Thiến gật đầu một lần nữa, tức giận nói: "Rất tốt, cho dù chín tháng cũng được, vậy anh cảm thấy chín tháng có thể so với mười sáu năm sao? Anh vì một cô gái chung đụng không tới chín tháng mà làm to chuyện với em sao? ! Thần, anh không cảm thấy anh nói với em như vậy thật quá đáng sao? !"

Cơ Liệt Thần hơi híp mắt lại, bên môi cong lên nụ cười, chậm rãi đáp, "Thúy Thiến, anh nghĩ em quên một chuyện, Nhược Kỳ là vợ của anh. Mặc kệ anh và cô ấy chung đụng chín tháng hay một ngày, đây là sự thực không cách nào thay đổi."

". . . . . ." Trái tim của Thúy Thiến khẽ run lên, không cách nào bác bỏ.

Cơ Liệt Thần thấy Thúy Thiến không nói ra lời, nhìn cô thật sâu một cái, xoay người đi ra khỏi phòng đọc sách.

Đi xuống lầu, nhưng không thấy bóng dáng của Lâm Nhược Kỳ, anh tìm đến người làm hỏi mới biết, trước đó Lâm Nhược Kỳ đến phòng đọc sách tìm anh và Thúy Thiến ăn cơm, sau đó đã không thấy bóng người.

Cơ Liệt Thần chợt cảm thấy không ổn, nhớ tới lúc ở trong phòng đọc sách đi ra cửa khép hờ, sợ rằng Lâm Nhược Kỳ nghe được điều gì lại hiểu lầm. . . . . .

Trong lòng bắt đầu gấp, tìm bóng dáng của Lâm Nhược Kỳ xung quanh, cuối cùng đi vào trong phòng ngủ tìm được bóng dáng nhỏ nhắn.

Cô một mình lặng lẽ nằm trên ghế sa lon, Cơ Liệt Thần cho rằng cô hờn dỗi, im lặng đi gần bên giường nhìn nhưng phát hiện cô gái nhỏ vùi ở trên giường. . . . . Ngủ thiếp đi.

Lập tức thở dài ra một hơi cũng có chút dở khóc dở cười.

Trên mặt tràn ra cười yếu ớt, anh nhẹ nhàng tựa vào phía sau cô nằm xuống, không muốn quấy rầy giấc ngủ của cô nhưng vì tư thế anh nằm xuống hỏm xuống một cái ổ sâu to lớn, thân giường khẽ nhún một chút.

Lâm Nhược Kỳ bị cái ổ sâu này làm cho tỉnh giấc, nghiêng người sang phát hiện là ông xã của mình, cô chu miệng một cái, giận trách: "Sao anh lại tới đây? Không phải đang nói công việc với Thúy Thiến sao?"

"Đã nói xong rồi." Ngón tay thon dài leo lên cần cổ mềm mại của cô, vén sợi tóc ngăn trở cần cổ mềm mại, môi lạnh lẽo in ở cổ của cô.

Sợ râu ngắn lập tức làm cho Lâm Nhược Kỳ cười khanh khách, cô đưa tay đẩy ra đôi môi anh cong người, có chút ghen tuông nói, "Nói xong nhanh như vậy? Tại sao không trò chuyện thêm . . . . . ."

Dĩ nhiên Cơ Liệt Thần nghe được ghen tức trong lời nói của cô, môi trêu chọc cười tà, "Anh thích nói chuyện yêu đương với vợ của mình hơn." Nói xong, ngón tay mang theo ma lực từ dưới váy rộng thùng thình của cô dò vào, dò vào tiếp. . . . . .

"Em không tin." Cô muốn nắm chắc anh, lại bị một cái tay khác của anh giữ chặt cổ tay, hai ba lần chặn đứng phản kháng của cô, ngón tay dài ác ý phủ trên da thịt trơn mềm.

Cơ Liệt Thần mang theo cưng chìu và dụ dỗ, giọng nói êm ái: "Thúy Thiến là con gái của sư phụ anh, là một cô em gái rất tốt." Hơi dừng một chút, anh lại bổ sung một câu, "Anh nợ cô ấy một lần ơn nghĩa, trong khoảng thời gian này làm phiền em thay anh chăm sóc cho cô ấy thật tốt, bà xã."

Lâm Nhược Kỳ liền giật mình, trước đó cô đi phòng đọc sách, vừa vặn nghe một câu như thế, sau đó hai người bọn họ nói gì cô cũng không biết, cô vừa giận dỗi trở về phòng ngủ.

Sau đó, cô nghĩ tới nghĩ lui, cảm giác mình thật nhỏ mọn, không nên không phân biệt tốt xấu đã nghi ngờ ông xã của mình. Tiếp đó, cô liền ngủ mất. . . . . .

Khẽ nghĩ ngợi, cô hỏi, "Anh nợ cô ấy ơn nghĩa gì? Cần em trả thay cho anh?" Giận dỗi bĩu môi, cô trừng mắt nhìn anh, "Không phải em thích ở cửa phòng đọc sách của anh rình mò nghe chuyện giữa hai người, làm như em giống kẻ thứ ba. Hừ!"

Anh cười cười, lúc cô chu môi thật cao nhẹ nhàng hôn một cái, "Bà xã ngoan, anh biết em hiểu anh nhất, đừng suy nghĩ lung tung có được không?"

"Em hiểu anh nhất? Hừ, em không hiểu. . . . . ."

Không đợi cô nói hết lời, Cơ Liệt Thần ôm lấy cô, đặt thân thể cô nằm ngang, sau đó đè ở trên người cô, co cổ chui vào trong ngực cô, há miệng nhẹ nhàng cắn da thịt trắng như tuyết của cô.

Mặc dù cách một lớp vải, hơn nữa dưới miệng cũng không mạnh nhưng vẫn cắn Lâm Nhược Kỳ đau đến cô thốt lên một tràng: "Này, anh im miệng! Đau lắm. . . . . ."

Quyền nặng nề đấm ở trên sống lưng anh, một người đàn ông nào đó lại cắn vui vẻ hơn. . . . . .

***

"Cốc, cốc, cốc. . . . . ." Tiếng gõ cửa vang lên.

"Ai vậy?" Cơ Liệt Thần cau mày, lưu luyến không thôi từ trong hương thơm ngọt ngào ngẩng đầu lên, thuận miệng đáp lại.

"Nhanh lên á..., " Lâm Nhược Kỳ đỏ mặt, nhỏ giọng thúc giục anh, "Nhất định là người làm."

Phòng ngoài, truyền đến tiếng của Heber, "Cậu chủ, mợ chủ nhỏ, bà chủ bảo hai người đi xuống lầu ăn cơm tối."

"Anh nghe xem, là Heber." Mỗi lần nghĩ tới cảnh tượng buổi sáng bị Heber bắt gặp, mặt của Lâm Nhược Kỳ bắt đầu ửng hồng.

Cô thúc giục, "Nhanh lên, đừng để cho người ta nhìn thấy."

"Ôm một lát nữa."

"Được rồi, có nhiều thời gian ôm, đừng lề mề."

"Không muốn!"

"Anh là đứa bé sao? Còn không muốn. . . . . Nhanh đi á."

. . . . . .

Đợi ước chừng năm giây, cũng không nghe thấy bên trong phòng đáp lại.

Heber nhớ tới cảnh tượng lần trước bắt gặp cậu chủ và mợ chủ nhỏ lúng túng ở trên giường, nhất thời bừng tỉnh, đang lắc đầu không biết nên hay không nên giả vờ không biết gì trực tiếp đi xuống lầu, lúc này cửa lại bị người mở ra.

Là Cơ Liệt Thần, trên mặt như trái đào ửng hồng ngây ngất, đôi mắt xinh đẹp còn nhuộm phong tình chưa tan hết.

Giả bộ hắng giọng một cái, trong lúc vô tình ánh mắt Heber đã liếc lên trên cổ Cơ Liệt Thần, dường như có một đóa hoa mai đỏ tím. . . . . .

"Ách. . . . . Cậu chủ, chuyện này tôi. . . . . ."

Cơ Liệt Thần cắt lời ông ta, "Heber, ông đi xuống đi, nói cho mẹ tôi và bọn họ ăn trước. Tôi và Nhược Kỳ sẽ xuống ngay."

". . . . . Vâng, cậu chủ." Chương 098: Cuộc so tài PK (hạ gục) tình địch, ván

đầu tiên 4

Heber từ lầu hai xuống, che miệng nín cười, đi vào phòng ăn nhìn Nhiễm Phương đáp lời, "Bà chủ, cậu chủ và mợ chủ nhỏ sẽ xuống lầu dùng cơm ngay, cậu ấy nói để cho bà và Thúy Thiến tiểu thư ăn trước."

Nhiễm Phương nhíu nhíu mày, không cần hỏi đã đoán được chuyện gì, nhỏ giọng lầm bầm: "Đứa nhỏ này thiệt là, tình cảm tốt cũng không nên như vậy a, tại sao có thể luôn để cho vợ mình ăn cơm trễ như vậy?"

Vừa dứt lời, trong lúc vô tình nhìn thấy sắc mặt của Thúy Thiến thay đổi liên tục, lúc này Nhiễm Phương mới phát hiện lời của mình làm người ta suy nghĩ thế nào rồi. . . . . .

"Ách. . . . . Không phải, ý của dì là. . . . . Hai người bọn chúng không phải mang thai lần thứ nhất nha, ách, cho nên. . . . . ."

Nhiễm Phương nghẹn lời, bởi vì bà phát hiện sắc mặt của Thúy Thiến càng lúc càng khó coi, càng lúc càng không ổn.

Bà vội vàng gắp một chút thức ăn bỏ vào trong chén Thúy Thiến, an ủi, "Thúy Thiến a, đừng chờ hai người bọn chúng nữa. Đều tại dì, vẫn không có ở bên cạnh Tiểu Thần, cũng không dạy dỗ cho hai đứa bé này thật tốt, một chút lễ phép cũng không có, tại sao có thể gạt bỏ một người khách quan trọng như Thúy Thiến chúng ta một mình ở trên bàn cơm. . . . . ."

Ai ngờ, lời nói của Nhiễm Phương có hiệu quả ngược lại. Chẳng những không có tác dụng an ủi Thúy Thiến, ngược lại làm cho cô càng ý thức được mình chỉ là "Người ngoài", nhất thời cảm xúc chùng xuống thấp, tức giận đến hốc mắt đỏ lên.

Nhiễm Phương bắt đầu gấp gáp, vội vàng rút ra khăn giấy lau nước mắt cho cô gái lai xinh đẹp.

"Ưm hừm, Thúy Thiến, làm sao rồi? Tại sao phải khóc? Khuôn mặt nhỏ nhắn rất xinh đẹp a, khóc như vậy có thể biến thành con mèo hoa thật to. . . . . ."

"Dì, dì vẫn luôn nói Thúy Thiến là một cô gái tốt, vậy dì nói cho cháu biết, tại sao Thần không thích cháu? Tại sao anh ấy không cưới cháu?"

Đôi mắt to màu nâu của Thúy Thiến chứa đầy nước mắt, càng xinh đẹp hơn, nước mắt rỉ rả, chậm chạp nhỏ xuống dưới ánh đèn màu vàng, kết hợp với vẻ mặt ngây thơ vô tội càng làm cho Nhiễm Phương sinh lòng thương xót.

Mà Thúy Thiến hỏi liên tiếp cũng làm cho Nhiễm Phương khó xử, bà suy nghĩ một hồi lâu cũng không biết nên làm sao an ủi Thúy Thiến để cho cô nở nụ cười.

"Thúy Thiến a, cháu đừng đau lòng. . . . . Dì đã nói với cháu, ở trong suy nghĩ của dì, Thúy Thiến là cô gái nhỏ rất xinh đẹp, rất khéo léo, cũng là đứa con dâu lựa chọn vô cùng thích hợp trên đời này. . . . . ."

Thật ra, ở một khía cạnh nào đó Nhiễm Phương chỉ đơn giản an ủi Thúy Thiến mới nói như vậy, nhưng bà không ngờ, Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ từ lầu hai xuống vừa đúng nghe lời nói này của bà.

Thành thật mà nói, nếu lời nói này Lâm Nhược Kỳ không để trong lòng, đó là nói dối.

Ngay cả Cơ Liệt Thần cũng cảm nhận rõ ràng, bàn tay nhỏ bé anh đang cầm có chút dừng lại, muốn thu trở về. Ánh mắt của anh ngưng trọng, muốn níu lại bàn tay nhỏ bé, lần này nắm thật chặt.

Lâm Nhược Kỳ ngước mắt nhìn chằm chằm vào anh.

Ở bên tai cô, Cơ Liệt Thần nhỏ giọng, trêu nói, "Bà xã, dễ dàng nhận thua như vậy? Em phải lên tinh thần, mọi người đều nhìn biểu hiện của em đấy."

Lâm Nhược Kỳ biết anh đang khích tướng, tức giận quay đầu trừng mắt nhìn anh, lại vừa vặn đụng vào gần môi anh, Cơ Liệt Thần chạm khẽ một chút, giống như tiêm cho cô một mũi thuốc trợ tinh thần.

Là cô tự mình nói muốn giữ lại Thúy Thiến người ta ở một thời gian, tất cả mọi người đều xem là một lời tuyên chiến, nhưng cô vừa nghe thấy mẹ chồng mình khen Thúy Thiến, liền thay đổi thành sợ hãi rụt rè, một chút cũng không giống cá tính của cô. Lâm Nhược Kỳ cô mềm yếu như vậy từ lúc nào ? Những ngày khổ nhất mệt nhất đều đi qua, còn sợ một chút chuyện này sao? Cũng chỉ là một lần khiêu chiến trong đời mà thôi!

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Kỳ hít sâu một hơi, lại lên tinh thần, nắm chặt tay Cơ Liệt Thần cùng nhau đi vào phòng ăn.

***

"Mẹ, Thúy Thiến, thật xin lỗi, chúng tôi tới chậm." Lâm Nhược Kỳ cười nói tự nhiên ngồi xuống, dịu dàng giải thích, "Lúc nảy con ngủ thiếp đi, Thần không đành lòng đánh thức con, cho nên chậm trễ một chút."

Nhiễm Phương nhớ tới chuyện nói sai làm Thúy Thiến khổ sở, vào lúc này nghe Lâm Nhược Kỳ giải thích, liền cau mày phê bình con trai của mình, "Tiểu Thần, nếu Nhược Kỳ muốn ngủ, con để cho con bé ngủ thêm một lúc, đánh thức con bé làm gì?"

Cơ Liệt Thần cười cười, "Con lo cô ấy một mình ở trong phòng ngủ, sẽ xảy ra chuyện ."

Nhiễm Phương nhìn lướt qua Thúy Thiến, thấy sắc mặt cô vẫn rất khó coi, liền quay đầu lại trách con trai của mình, "Nhược Kỳ cũng không phải là đứa bé, con lo lắng cái gì? Hơn nữa, phụ nữ có thai thích ngủ là chuyện rất bình thường, con không cần chuyện nhỏ xem thành to như vậy."

Cơ Liệt Thần nhún vai một cái, cười cười, không để ý.

Lâm Nhược Kỳ nói đỡ cho anh, "Mẹ, mẹ đừng trách Thần, là con không tốt, không nên ngủ trước khi ăn cơm."

Trùng hợp lúc này, Heber từ trong hầm rượu lấy ra một chai rượu đỏ thượng hạng, đặt ở trong mâm kính cẩn lễ phép đưa lên, ngoại trừ trong ly Lâm Nhược Kỳ là sữa tươi, trong ly những người còn lại còn lại được rót đầy rượu đỏ.

Nhiễm Phương ưu nhã giơ lên ly rượu, nói "Nào, một ly này là vì Thúy Thiến đáng yêu, hoan nghênh cháu đường xa đến đây! Cạn ly!"

Cơ Liệt Thần cũng giơ lên ly rượu, nghiêng mặt sang nhìn Lâm Nhược Kỳ ngồi bên cạnh, dịu dàng cười nói: "Vậy một ly này của anh là vì vợ nhỏ đáng yêu của anh, vì hạnh phúc của chúng ta, vì hạnh phúc cả nhà chúng ta, cạn ly!"

Nghe vậy, trong lòng Thúy Thiến chìm xuống, trên mặt cũng không xao động.

Cô nhìn Lâm Nhược Kỳ ở đối diện, lại nhìn Cơ Liệt Thần đang vô cùng thâm tình nhìn vợ của mình, nâng ly nói, "Vậy một ly này của tôi không có gì to lớn, vì tôi và Thần, hai chúng ta. . . . . ."

Cố làm ra vẻ thần bí khẽ dừng một chút, cười một tiếng, không nhìn Cơ Liệt Thần ném tầm mắt cảnh cáo, cô nói, "Vì tình bạn mười sáu năm của tôi và Thần, vì hai chúng tôi trải qua vui buồn, cạn ly!"

Dứt lời, Thúy Thiến hết sức phóng khoáng uống trước!

Sau đó, vô cùng khiêu khích nhìn Lâm Nhược Kỳ ở phía đối diện. . . . . .

Quả thật, Nhiễm Phương vì những lời này của Thúy Thiến thẹn mướt mồ hôi, ly rượu trong tay dừng tại giữa không trung, không đưa đến khóe miệng, cũng không đặt trên bàn.

Ánh mắt lạnh lùng của Cơ Liệt Thần nhìn Thúy Thiến chằm chằm, nhưng anh lại nhướng mày, khóe môi hơi nhếch, dáng vẻ như đang xem kịch vui.

Bốn phía người làm không nhiều, không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về phía Lâm Nhược Kỳ.

Không thể nghi ngờ, tất cả mọi người đang chờ phản ứng của Lâm Nhược Kỳ. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ mỉm cười, nụ cười rực rỡ mang theo chút dịu dàng, kiêu ngạo vuốt ve bụng của mình, nói một câu rất đơn giản: "Vì đứa con đầu lòng của tôi và Thần, cạn ly!"

"Cộp. . . . . ."

Bốn cái ly rượu cao cổ chạm nhau, cùng lúc Thúy Thiến nghe trái tim của mình giống như ly rượu này, xoảng một tiếng vỡ vụn đầy đất. . . . . .

Thoáng chốc, trong lồng ngực đủ loại mùi vị.

Đúng vậy, đem thời gian tới so sao? Buồn cười! Ai quy định thời gian dài ở chung với nhau thì nhất định có thể làm vợ chồng? Nhìn Lâm Nhược Kỳ người ta, chỉ ở chung với Thần chín tháng mà thôi, ngay cả đứa bé cũng đã có. . . . . .

Thúy Thiến chết lặng bưng ly rượu, đang lúc mọi người lên tiếng ủng hộ, từng ngụm, từng ngụm uống hết rượu đỏ còn lại trong ly, đầu ngón tay tay trái bấm vào thật sâu trong da thịt lòng bàn tay, nhưng không có cảm giác đau. . . . . .

Không phải là không đau, giống như không phải lòng bàn tay đau mà là trái tim của mình, Thúy Thiến thử bấm lòng bàn tay một lần, trái tim lại đau một lần. Cảm giác này thật đúng là kỳ quái. . . . . .

"Ôi chao, Thúy Thiến, cháu uống chậm một chút... đây là rượu đỏ cất vào hầm nhiều năm nhất! Sức ngấm rất mạnh!" Nhiễm Phương vội vàng níu lại cổ tay của cô, đoạt lại ly rượu rỗng trong tay cô đặt lên bàn.

Trong tay trống rỗng, rốt cuộc Thúy Thiến phục hồi lại tinh thần, lúc này mới phát hiện ra mình luống cuống.

Cô lau đôi môi một cái, lau khô chất lỏng dính nơi khóe miệng, cười nói: "Dì, không phải cháu vì vui mừng mới uống nhiều một chút sao. Hơn nữa, tửu lượng của cháu rất tốt, một chút rượu như vậy không làm cháu say."

Dứt lời, lại mở chai rượu cũng bắt đầu rót vào trong ly rượu của mình. Nhiễm Phương nhìn thấy, vội vàng cướp đi chai rượu từ trong tay cô, cũng căn dặn Heber đem chai rượu đặt ở trong góc cách Thúy Thiến khá xa.
Chương 098: Cuộc so tài PK (hạ gục) tình địch, ván đầu tiên 5

Heber vừa lấy đi chai rượu, vừa nhìn bốn người trên bàn một chút.

Lắc đầu liên tục, trong miệng nói lẩm bẩm: "Một bàn có ba người phụ nữ, cậu chủ bị kẹp ở trong, thật đúng là. . . . . Aiz!" Lại nhìn bốn người trên bàn ăn một chút, chậc chậc thở dài một hơi rúc vào trong góc khuất.

Lâm Nhược Kỳ kéo vạt áo Cơ Liệt Thần một cái, nhỏ giọng trao đổi với anh: "Thần, em thấy anh nên khuyên cô ấy một chút, nhìn cô ấy. . . . . dường như rất đau lòng."

Cơ Liệt Thần buồn cười nhìn cô, "Không biết ai nói làm cho cô ấy đau lòng như vậy, em chơi đùa xong rồi, bây giờ để cho anh tới dọn dẹp tàn cuộc hả ? Em không sợ người đau lòng là em sao?"

Lâm Nhược Kỳ nhăn nhíu chóp mũi, hết sức tinh quái nói: "Không sợ. Dù sao em đau lòng, cũng sẽ không để cho anh sống mạnh khỏe."

Cơ Liệt Thần đen mặt, ". . . . . ."

Ngược lại cô nói có lý, bởi vì đây là một quy luật.

Bất đắc dĩ, chỉ đành phải nghe theo cô vợ nhỏ của mình. Cơ Liệt Thần nhẹ giọng nói: "Một chút nữa em cũng đừng hối hận."

Lâm Nhược Kỳ im lặng gật đầu một cái, trong lòng cũng đang nghĩ xem anh dùng cách nào an ủi Thúy Thiến. . . . . .

Liếc nhìn trộm vẻ mặt của anh một cái, vẫn đẹp trai, bảnh bao híp mắt nhìn mình, sau đó đưa ra cánh tay, bưng ly rượu trước mặt Thúy Thiến đặt trước mặt của mình, bắt đầu múc cháo gà cho Thúy Thiến!

Đôi môi hình cung khẽ nở nụ cười chói lọi tràn ra trên gương mặt đẹp trai, Cơ Liệt Thần dịu dàng nói, "Thúy Thiến, em đừng uống rượu nữa, ăn một chút cháo gà đi."

Nhiễm Phương vội vàng lên tiếng hùa theo, "Đúng vậy, Thúy Thiến, ăn cháo gà đi. Đây là Thần căn dặn phòng bếp đặc biệt chế biến cho cháu, mau nếm thử."

Nghe vậy, Thúy Thiến không nhịn được được rũ mắt nhìn cháo gà thơm ngon trong chén.

Đầu tiên, trong lòng xẹt qua chút cảm động.

Nhưng sau khi khóe mắt cô nhìn thấy tầm mắt của Lâm Nhược Kỳ, nụ cười trên mặt cứng ngắc.

A, tại sao cô quên mất, trong biệt thự này có một phụ nữ mang thai, làm sao Cơ Liệt Thần đặc biệt căn dặn phòng bếp chế biến cháo gà này cho mình, rõ ràng là vì Lâm Nhược Kỳ. . . . . .

Mặc dù trong lòng hiểu rõ nhưng trên mặt Thúy Thiến cũng không có biểu hiện gì bất mãn. Cô gật đầu một cái, hơi ngượng ngùng ăn hết chén cháo gà. . . . . .

Nhiễm Phương mong đợi hỏi, "Như thế nào, ăn ngon chứ?"

Thúy Thiến gật đầu, "Ừm, ăn ngon, thật rất thơm. Người Trung quốc nấu cháo gà không giống người Anh chúng tôi."

Dứt lời, cô nhìn về phía Lâm Nhược Kỳ, "Nhược Kỳ, cô cũng ăn cháo gà đi, cháo gà dinh dưỡng tốt hơn sữa tươi. Tôi múc cho cô." Vừa nói, thật sự vừa đưa tay múc cháo gà cho Lâm Nhược Kỳ.

Thấy thế, trong nháy mắt sắc mặt Cơ Liệt Thần thay đổi.

Anh nhanh chóng đứng dậy, muốn đoạt lấy cái chén từ trong tay Thúy Thiến, ai ngờ gấp rút nhất thời làm đổ chén.

"Xoảng!"

Một tiếng chói tai vang lên, chén cơm của Lâm Nhược Kỳ thảm thiết rơi trên sàn, nhất thời biến thành vô số mảnh vụn.

Tất cả mọi người có mặt đều ngây dại, làm sao cũng không nghĩ đến Cơ Liệt Thần sẽ làm ra cử động như vậy.

Mà ở trong lòng của Lâm Nhược Kỳ không khỏi lo sợ, chợt dâng lên một dự cảm chẳng lành. . . . . .

Vẫn là Nhiễm Phương phản ứng nhanh nhất, phá vỡ cục diện bế tắc trước tiên, "Ôi chao, Tiểu Thần, tại sao con không cẩn thận như vậy? Nhìn xem, thật tiếc bộ chén này, đây là vật của cha con dùng lúc còn sống . . . . . Aiz, thôi đi, Heber, ông đi phòng bếp lấy thêm một bộ bát đũa khác đến đây cho Nhược Kỳ."

"Vâng, bà chủ." Heber ngước mắt liếc nhìn Cơ Liệt Thần, lại khom người xoay người rời đi.

Lâm Nhược Kỳ lặng lẽ kéo tay Cơ Liệt Thần, "Rốt cuộc làm sao vậy? Chuyện này cũng không giống anh."

Chính xác không giống, ngay cả bản thân Cơ Liệt Thần cũng có chút ảo não. Nhưng như vậy cũng chỉ là phản ứng theo bản năng thôi.

Bởi vì không ai biết, Thúy Thiến rất giỏi hạ độc. . . . . .

Ngước mắt nhìn về phía Thúy Thiến, sau khi thấy đối phương nhíu mày cười

một tiếng, Cơ Liệt Thần nhăn nhăn mày rậm, không nói. Mà hình ảnh này vừa vặn để cho Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy, trong lòng có chút nghi ngờ mơ hồ.

Chỉ chốc lát sau, Heber cầm chén đũa bưng lên lần nữa, đang chuẩn bị dọn cho Lâm Nhược Kỳ, lại bị Thúy Thiến nhanh tay lẹ mắt đoạt đi.

Cô cười nói: "Thần, tại sao lúc nảy không để cho em múc cháo cho Nhược Kỳ,? Là sợ em hạ độc vào trong chén sao?"

Thúy Thiến nói rất trực tiếp, dường như tối nay cô quyết định đấu với Cơ Liệt Thần đến anh thua tôi thắng, kiên trì muốn múc cháo gà cho Lâm Nhược Kỳ.

Lâm Nhược Kỳ và Nhiễm Phương kinh ngạc cùng ngẩng đầu, sửng sốt.

Một hồi lâu, Nhiễm Phương cười nói: "Hạ độc? Ưm hừm, Thúy Thiến, cháu đang nói đùa với chúng tôi hả."

Lâm Nhược Kỳ vẫn còn ngây ngẩn, vẫn còn bị sốc với hai từ "Hạ độc" chưa phục hồi lại tinh thần.

Trong chốc lát, khóe môi Cơ Liệt Thần nâng lên đường hình cung: "Thúy Thiến, em quá lo lắng. Chỉ vì trong chén của Nhược Kỳ có xương cá, sợ em không nhìn thấy anh mới sốt ruột phản ứng như vậy."

Thúy Thiến rũ mắt nhìn thức ăn trên bàn một chút, chính xác có món ăn cá hấp. . . . . .

Không thể xem kỹ, hừ lạnh một tiếng, cô cười một tiếng, tiếp tục nói: "Cái chén mới này sạch sẽ, lần này sẽ không ngăn em nữa chứ?"

Cơ Liệt Thần liếc cái chén không đã bị cô cầm ở trong tay, lạnh nhạt nói: "Dĩ nhiên sẽ không."

Lấy được cho phép, hiển nhiên Thúy Thiến rất vui vẻ, quả nhiên bắt đầu múc cháo.

Lâm Nhược Kỳ lén quan sát mọi chuyện trước mắt, mặc dù Cơ Liệt Thần không phản đối, nhưng cô loáng thoáng cảm thấy: anh chỉ ngồi yên lặng bất động, vẫn tạo nên khí thế đè ép quanh mình.

Dường như anh . . . . . đang tức giận! Tại sao?

Lâm Nhược Kỳ nghĩ không ra. . . . . .

Lúc này, một chén cháo gà đã được múc xong, hơn nữa được Thúy Thiến "Săn sóc" bưng đến trước mặt của Lâm Nhược Kỳ.

"Đây, Nhược Kỳ, ăn cháo gà."

Lâm Nhược Kỳ mỉm cười gật đầu, "Cám ơn cô, Thúy Thiến." Thấy đối phương nhiệt tình như vậy, khó chối thịnh tình, Lâm Nhược Kỳ đứng dậy đưa tay chuẩn bị nhận cháo gà.

Thúy Thiến vừa cười vừa nói, "Cô không cần cám ơn tôi, cô là phụ nữ có thai, so với tôi, cô càng nên ăn nhiều cháo gà. Tôi biết cô rộng lượng hơn Thần, sẽ không hiểu lầm ý tốt của tôi."

Lâm Nhược Kỳ cười gật đầu, đôi tay đã chạm đến mép chén, ". . . . . Nói gì vậy, cô quá khách sáo."

Đang nói mấy lời khách sáo, một giây kế tiếp, một chuyện không tưởng tượng được xảy ra.

Chỉ nghe Thúy Thiến đột nhiên hét lên một tiếng, "Ôi chao!"

Kế tiếp "Xoảng" một tiếng vang lên, sau khi nghe thấy cô gái thét lên chói tai, một chén cháo gà nóng bỏng rơi xuống sàn, nước cháo rơi vải đầy sàn.

Trong lòng mọi người hoảng sợ, lập tức biết. . . . . có người bị thương!

Chương 99: Cuộc so tài PK (hạ gục) tình địch, ván thứ hai

Sắc mặt Cơ Liệt Thần trắng bệch, vọt đứng dậy, một phát bắt được đôi bàn tay nhỏ của Lâm Nhược Kỳ nhìn ngó trong ngoài.

Ánh mắt của anh rất lo lắng: "Nhược Kỳ! Em có sao không? Nơi nào bị thương? Bị phỏng chưa?"

Nhiễm Phương nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt Cơ Liệt Thần, trong lòng cũng nóng nảy, lầm tưởng tay của Lâm Nhược Kỳ bị phỏng rất nghiêm trọng, vội vàng quay đầu lại nhìn Heber vẫy tay, "Heber, nhanh đi lấy thuốc trị phỏng cho Nhược Kỳ."

Ai ngờ, Lâm Nhược Kỳ rất quẫn bách rút tay về, áy náy nói: "Mẹ, Thần! Các người nghĩ sai rồi, không phải con bị thương, thật ra bị thương là. . . . . ." Lời nói đến một nửa, cô lo lắng nhìn về phía Thúy Thiến ở bên cạnh, "Là Thúy Thiến."

Mọi người sửng sốt, lúc này mới phát hiện mu bàn tay trái của Thúy Thiến bị nước cháo bắn vào một mảng lớn, đã bắt đầu ửng hồng, hiển nhiên là bị phỏng.

Trên mặt Cơ Liệt Thần hiện lên vẻ kinh ngạc, đang muốn nói chuyện, bị Nhiễm Phương đoạt trước, "Ôi chao! Thúy Thiến, con bị phỏng nghiêm trọng như vậy? Rất đau hả? Heber, nhanh lên! Cầm thuốc phỏng !"

Trên mặt Thúy Thiến hơi tiu nghỉu, ngước mắt u oán liếc nhìn Cơ Liệt Thần, lúc quay đầu lại nhìn về phía Nhiễm Phương, trong hốc mắt đã phủ đầy nước mắt rồi.

Cô lắc đầu một cái, nức nở nói: "Dì, cháu. . . . . Không đau."

Dĩ nhiên Thúy Thiến nói không phải thật lòng, da thịt bị phỏng một mảng lớn thế kia, tất cả đều đỏ, làm sao không đau?

Nhiễm Phương nhìn cũng đau lòng, cảm thấy đứa nhỏ này thật là biết nhẫn nại, nhất định là không muốn để cho bà lo lắng mới nói như vậy, vì vậy an

ủi: "Làm sao có thể không đau? Con đừng chịu đựng, đau thì khóc ra là được. Aiz, Thúy Thiến, con cũng thiệt là, Nhược Kỳ chỉ mang thai, cũng không phải là không có tay không có chân, chuyện múc cháo vẫn có thể tự mình làm, hơn nữa còn có Tiểu Thần ở bên cạnh giúp đỡ cô ấy, tại sao con phải chủ động làm loại chuyện này?"

"Dì, không phải cháu muốn làm gì Nhược Kỳ, dì thường nói với cháu, phải có qua có lại, cho nên cháu mới. . . . . ."

Nhiễm Phương cau mày, ngước mắt nhìn Cơ Liệt Thần một chút, lại nhìn Lâm Nhược Kỳ một chút, không vui nói: "Nhược Kỳ, chúng ta là chủ, Thúy Thiến là khách, cô ấy vì con mà bị thương, tại sao ngay cả một câu xin lỗi cũng không nói vậy?"

Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên không nói ra lời, trên mặt từng trận phát sốt.

Cô thấy sắc mặt của Nhiễm Phương không vui, nghe hiểu ý tứ trong lời nói của bà. Xem ra, dường như bà đem chuyện Thúy Thiến bị thương đổ lên người cô.

Nhưng cô cũng không muốn nói xin lỗi.

Tay của cô chỉ vừa mới chạm đến mép chén, cô chưa kịp phản ứng thì chuyện tiếp theo xảy ra, nước cháo trong chén theo mu bàn tay của Thúy Thiến nghiêng chảy xuống. . . . . .

Căn bản không phải cô làm bị thương, tại sao muốn cô nói xin lỗi với Thúy Thiến? Nếu cô nói xin lỗi, chỉ sợ càng bị người nhìn thấp kém.

Bây giờ nghĩ lại, cô vẫn buồn bực: mình căn bản không dùng sức, tại sao cái chén kia bị nghiêng?

Trong lòng có chút ủy khuất nhưng Lâm Nhược Kỳ che đậy rất tốt, trên mặt không biểu hiện ra cái gì bất mãn.

Lúc này, giải thích cũng như không, chuyện duy nhất có thể làm chính là bù đắp. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ nhìn tay Thúy Thiến một chút, đến gần bên cạnh cô nói: "Thúy Thiến, hay là để cho tôi xem tay của cô một chút."

Nhiễm Phương giật mình, nhớ tới Lâm Nhược Kỳ xuất thân là hộ lý, xử lý sau bị phỏng ít nhiều gì cô cũng hiểu một chút, vì vậy vội vàng cầm mu bàn tay của Thúy Thiến cho Lâm Nhược Kỳ xem.

Lâm Nhược Kỳ cẩn thận kiểm tra, phát hiện cũng không có nổi bóng nước, chỉ là da có chút đỏ lên, xem ra phỏng không nghiêm trọng lắm, có thể là vì cháo gà đã nguội một lúc.

Nghiêng đầu, Lâm Nhược Kỳ căn dặn người làm, "Trước hết đi mang một chậu nước lạnh và bỏ vào thêm một ít đá nhỏ cho tôi, càng nhanh càng tốt!"

"Dạ, mợ chủ nhỏ." Người làm nhanh chóng xoay người, đi lấy chậu nước nhỏ.

Sau đó, Lâm Nhược Kỳ an ủi Nhiễm Phương, "Mẹ, mẹ đừng lo lắng, Thúy Thiến bị phỏng cũng không nghiêm trọng lắm. Một lúc nữa con giúp cô xử lý, không ngoài dự đoán, nhiều nhất chỉ một tuần là lành."

"Thật?" Dường như Nhiễm Phương không quá yên tâm cô con dâu quá hời hợt này. Vẻ mặt nghi ngờ giống như đang nói: chỉ dựa vào con, thật có thể được?

Thấy thế, vẻ mặt Cơ Liệt Thần hơi mất hứng, ánh mắt nhìn về phía mẹ có chút lạnh lẽo. Trong ánh mắt kia giống như đang kháng nghị: Cho dù Nhược Kỳ có hời hợt thế nào, đó cũng là con dâu của mẹ, tại sao có thể ở trước mặt người làm la rầy cô?

Nhiễm Phương nhìn thấy ánh mắt kháng nghị của con trai, liền hắng giọng một cái, sửa lời nói, "Ách. . . . . Ý của mẹ là, Nhược Kỳ, con cần người hỗ trợ không? Một mình làm không thành vấn đề chứ?"

Lâm Nhược Kỳ quay đầu nhìn về phía Nhiễm Phương, cười nói: "Mẹ, mẹ yên tâm, nhất định con sẽ chữa khỏi phỏng cho Thúy Thiến, sẽ không để cho Thúy Thiến lưu lại vết sẹo ."

Lâm Nhược Kỳ nói rất chân thành, Thúy Thiến nghe vào trong tai cũng chẳng thèm ngó tới.

Cô nhẹ nhàng mỉm cười một cái, xem ra Nhiễm Phương đối với Lâm Nhược Kỳ không hài lòng về người con dâu này, sở dĩ Lâm Nhược Kỳ biểu hiện quan tâm đối với mình như vậy, có lẽ cũng là vì để mẹ chồng vui lòng. Nếu

Nhiễm Phương không ở chỗ này, chỉ sợ Lâm Nhược Kỳ vội vã đuổi cô đi, đâu có thể cầu khẩn giúp cô trị phỏng?

Hừ, cô gái giả dối!

Thúy Thiến liếc Lâm Nhược Kỳ một cái, quyết tâm tìm cơ hội vạch trần "Giả dối" của cô . . . . . .

Lúc này, người làm đã mang tới một chậu nước lạnh, theo lời căn dặn của Lâm Nhược Kỳ bỏ vào ít đá. Thúy Thiến làm theo những bước Lâm Nhược Kỳ nói, đem bàn tay trái ngâm vào trong chậu nước, sau khi dần dần thích ứng nước, để trọn cho mu bàn tay dưới mặt nước.

Lâm Nhược Kỳ vừa dùng ly nước tưới nước ở trên mu bàn tay Thúy Thiến, vừa nhìn người làm giảng giải: "Loại phỏng này, nếu như ở tình huống không có thuốc, trước hết phải dùng nước lạnh rửa vết thương sạch sẽ, sau đó bỏ vào vết thương ngâm vào nước lạnh nửa giờ. Nếu dưới tình huống có thuốc, có thể ngâm trước mười phút, sẽ càng mau lành. Thời gian ngâm càng sớm, nước càng lạnh, hiệu quả càng tốt. Chỉ là phải chú ý, nước không thể thấp hơn 5 độ C, để tránh tổn thương do quá lạnh. Một điểm lưu ý quan trọng nữa chính là, nếu vết thương đã nổi bóng nước, không thể ngâm để phòng ngừa bị nhiễm trùng."

Khẽ dừng lại, Lâm Nhược Kỳ chỉ chỉ một người làm vội vã lấy ra kem đánh răng và nước mắm, nói: "Rất nhiều người dân trong nhà sử dụng phương pháp dân gian, dùng nước mắm hoặc kem đánh răng thoa lên trên mặt phỏng, thật ra đều là sai lầm, loại phương pháp này không có bất kỳ hiệu quả nào. Xử lý không tốt, ngược lại sẽ dễ dàng bị nhiễm trùng. Hơn nữa, bị phỏng không thể băng bó, sẽ dễ dàng bị nhiễm trùng cũng không dễ lành."

Nghe cô giải thích cặn kẽ, mọi người gật đầu liên tục, nhất là Nhiễm Phương, nhìn thấy bọn người làm cũng tập trung tinh thần nghe Lâm Nhược Kỳ giảng giải, ánh mắt không nhịn được được lộ ra vẻ khen tặng. . . . . .

Thúy Thiến nhìn thấy ánh mắt của Nhiễm Phương, càng lộ ra đố kỵ với Lâm Nhược Kỳ . . . . . .

Cơ Liệt Thần buồn cười nhìn cô vợ nhỏ của mình, phát hiện cô có tiềm chất làm cô giáo, sau đó trong đầu bắt đầu YY cảnh cô dạy một đám con đi học. . . . . .

Cuối cùng, Lâm Nhược Kỳ lưu loát nhận lấy dùng trị phỏng do Heber lấy ra, đưa nó phun trên mu bàn tay trái của Thúy Thiến, vừa phun một cái có thể kết vẩy, ngay cả Thúy Thiến cũng cảm thấy mu bàn tay giống như không còn đau, nơi nước thuốc bao phủ hơi lạnh, cảm giác thật thoải mái. . . . . .

Sau khi xử lý xong, Lâm Nhược Kỳ vỗ tay bành bạch hai tiếng, thở ra một hơi, nói: "Được rồi, sẽ không có chuyện gì. Thúy Thiến, cô phải chú ý đừng đụng nước, kị ăn thức ăn cay, một tuần lễ sau sẽ khỏi hẳn."

Cơ Liệt Thần ôm bả vai Lâm Nhược Kỳ, không keo kiệt chút nào ở trên trán cô hôn một cái, khen: "Nhược Kỳ, em làm rất tốt, không hổ là vợ của Cơ Liệt Thần anh."

Lâm Nhược Kỳ cười khanh khách, ngượng ngùng che miệng Cơ Liệt Thần đưa gần trước mắt. . . . . .

Thúy Thiến hung hăng trợn mắt nhìn Cơ Liệt Thần một cái, mặc dù không cam lòng nhưng cũng không thể không gật đầu nói cám ơn.

Bởi vì chuyện này, Nhiễm Phương đối với Lâm Nhược Kỳ rất lau mắt mà nhìn. Bà cảm thán hỏi: "Nhược Kỳ, thật không nhìn ra, con làm những chuyện này hoàn toàn khác với hình tượng hời hợt hằng ngày, giống như biến thành người khác. Không nói chuyện này nữa, mẹ rất ngạc nhiên con biết chữa bệnh và chăm sóc rất chu đáo a, ngay cả phỏng cũng có thể xử lý, thật không đơn giản đấy."

Nhiễm Phương cảm thán, từ một mặt nào đó nhìn ra người con dâu này của bà vẫn có ưu điểm.

Lâm Nhược Kỳ khiêm tốn cười cười: "Mẹ, mẹ quá khen. Thật ra lúc ở đại học y kiến thức con học rất có hạn, sau khi tốt nghiệp cũng không có tham gia công tác, trực tiếp làm hộ lý cho Thần, kinh nghiệm thực tiễn rất ít, những kỹ thuật này đều học được ở Thôn trang họ Lý."

"Thôn trang họ Lý? Là cái thôn nhỏ nơi con bị mất trí nhớ một thời gian sao?"

Lâm Nhược Kỳ gật đầu: "Đúng vậy, hơn nữa tất cả chuyện này đều phải cảm ơn bác sĩ Ân, ông ấy dạy cho con rất nhiều kiến thức."

Vừa nói đến Ông lão họ Ân, Lâm Nhược Kỳ như máy hát đã mở, vừa ăn

cơm vừa tán gẫu với Nhiễm Phương về chuyện có liên quan đến Thôn trang họ Lý và Ông lão họ Ân . . . . . .

Nghe được một nửa, Nhiễm Phương nghi ngờ nói: "Tiểu Thần, Nhược Kỳ nói bác sĩ Ân này. . . . . Tại sao mẹ càng nghe càng cảm thấy giống một người đấy. . . . . ."

Cơ Liệt Thần nhăn mày, "Giống một người? Giống ai?"

Nhiễm Phương chậc chậc thở ra: "Tính khí cổ quái, miệng dao găm lòng đậu hũ, vóc người gầy nhỏ, khô héo. . . . . Những đặc điểm này thật rất giống. . . . . Quỷ y đấy."

"Cái gì? ! Quỷ y? !" Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ không hẹn mà cùng kêu lên.

Thúy Thiến nhìn ba người một chút, nhíu mày hỏi: "Tại sao mọi người kinh ngạc như vậy? Quỷ y là ai ? Tôi bỏ lỡ chuyện vui gì rồi sao?"

Cơ Liệt Thần như không nhìn thấy sự tồn tại của Thúy Thiến, vội vàng hỏi "Mẹ, ý của mẹ nói, Ông lão họ Ân rất có thể là quỷ y? !"

Lâm Nhược Kỳ há tròn miệng, "Chuyện này, chuyện này, chuyện này, ý của mẹ là. . . . . Ông lão họ Ân rất có thể là ta. . . . . ông nội của con? !"

Thật khóc không ra nước mắt!

Hai người trẻ tuổi bị chuyện này làm cho hoảng sợ! Trong lúc nhất thời ngây người như phỗng, không cách nào phản ứng.

Nhiễm Phương lắc đầu một cái không dám xác định, "Chuyện này. . . . . mẹ cũng không biết, chỉ là nghe Nhược Kỳ miêu tả, cảm giác rất giống một người. Ah, đúng rồi, các con có thể đi hỏi ông bác sĩ Ân kia. Ách. . . . . nhưng nhất định ông ấy sẽ không nói thật. . . . . ."

"Chuyện này. . . . . ." Cơ Liệt Thần đột nhiên dừng lại.

"Thì sao, Thần?" Lâm Nhược Kỳ cau mày, mơ hồ có một dự cảm xấu.

Cơ Liệt Thần gật đầu một cái, mặt lộ vẻ khó xử nói: "Thật ra, lúc em bị Lãnh Như Phong giam giữ ở nhà họ Lãnh, anh đã phái người trở lại tìm ông lão,

anh muốn mời ông ấy đến biệt thự, chờ sau khi cứu Nhược Kỳ trở về có thể tiếp tục giúp Nhược Kỳ trị liệu tâm lý. Nhưng lúc ấy người ta nói ông ấy không có ở đó, Thôn trưởng Lý nói ông ấy đã đi xa nhà rồi, anh biết ông lão họ Ân luôn đi lại một mình, cũng không suy nghĩ nhiều."

Lâm Nhược Kỳ gật đầu một cái, nhớ tới trước khi bị Lãnh Như Phong bắt đi, Ông lão họ Ân chỉ làm một lần ánh xạ trị liệu cho cô, sau đó bọn họ cũng chưa từng gặp lại ông ấy.

Bây giờ nghĩ lại, chuyện này chính xác rất kỳ lạ. . . . . .

Cơ Liệt Thần tiếp tục nói: "Ngẫu nhiên khi đó biết được tin tức Nhược Kỳ mang thai, con và Heber cùng Mẫn Hạo bàn cách cứu Nhược Kỳ trở lại, cho nên bỏ sang chuyện tìm Ông lão họ Ân. . . . . ."

Hơi ngừng lại, anh bắt đầu oán giận mình, "Chuyện này, quả thật do con sơ sót."

Quay đầu lại, quả quyết ra lệnh, "Heber, lập tức phái người đi tìm bác sĩ Ân!"

"Dạ! Cậu chủ!"

Lâm Nhược Kỳ vẫn còn bị sốc với tin tức làm cho người ta khiếp sợ, một hồi lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Có lẽ bởi vì nhớ lại cuộc sống yên bình lúc ở Thôn trang họ Lý, có lẽ bởi vì nhớ lại ngôi nhà gỗ ở Thôn trang họ Lý, có lẽ vì nhớ lại ông lão họ Ân đối xử tốt với cô, có lẽ có chút nhớ nhung thời gian tốt đẹp ở Thôn trang họ Lý. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ mất hồn ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, giống như đã xuất hồn, suy nghĩ bay xa không trở về, biểu lộ có chút ngốc trệ, có chút cô đơn, có chút bi thương, có chút lo lắng. . . . . .

Nếu ông lão họ Ân thật sự là quỷ y, là ông nội của cô, vậy bây giờ ông ấy đi nơi nào? Ông ấy biết mình chính là cháu ruột của ông không? Hay là biết nhưng giả vờ làm như không biết? Tại sao phải giả vờ không biết?

Cơ Liệt Thần quay đầu lại, lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng Lâm Nhược Kỳ xuống thấp khó có thể hình dung, giống như bụng đầy tâm sự. Anh không

khỏi lo lắng, không nhịn được hỏi: "Đang suy nghĩ gì? Ông lão họ Ân sao?"

Suy nghĩ lẻn vào chuyện cũ bị cắt đứt, Lâm Nhược Kỳ cong cong môi, cười yếu ớt: "Ừ. . . . . Nhớ tới cuộc sống ở Thôn trang họ Lý."

Cơ Liệt Thần nhìn xung quanh, trong lòng hết sức rõ ràng cảm thụ của Lâm Nhược Kỳ. Chính xác, thời gian ở Thôn trang họ Lý là khoảng thời gian tốt đẹp nhất của hai người bọn họ, thật sự hy vọng có thể trở lại đoạn thời gian kia, mỗi ngày hai người có thể trải qua thế giới hoàn hảo. . . . . .

Cong cong môi, "Có thể cảm thấy ở chỗ này không quen hay không?"

Lâm Nhược Kỳ lắc đầu: "Không biết."

Anh dừng một chút, giữa hai lông mày ẩn hiện ra một tia nhu hòa, "Ủy khuất cho em, qua một thời gian nữa chúng ta trở lại Lư Đăng Bảo số một. Mặc dù Lư Đăng Bảo số một không so được với Thôn trang họ Lý, nhưng so với nơi này tốt hơn rất nhiều. Về phần Ông lão họ Ân, em cũng đừng lo lắng, sẽ rất nhanh có câu trả lời."

Lâm Nhược Kỳ khẽ gật đầu, mỉm cười đáp lại.

***

Sau buổi cơm tối, đi ra ngoài trở về Lynda mang đến tin tức tốt cho Cơ Liệt Thần.

"Cơ lão đại, nhà họ Lãnh xảy ra chuyện lớn" Sắc mặt Lynda bình tĩnh cũng không che giấu được vui sướng, "Lúc Lãnh Kiêu Hùng châm cứu ở Phòng Châm cứu, bị cảnh sát bắt rồi, dường như là vì chuyện ma túy Dạ Mị, hiện tại có lẽ Lãnh Như Phong như kiến bò trên chảo nóng, lo bể đầu sứt trán. Sợ rằng trong vòng mấy tháng này cũng sẽ không tạo ra bất cứ uy hiếp nảo đối với Liệt Diễm."

"Ừ, chính xác là tin tức tốt" Cơ Liệt Thần gật đầu, "Không cần thư giãn, tất cả dựa theo kế hoạch làm việc. Bên trại huấn luyện chuẩn bị như thế nào?"

"Lôi Thiệu Đình hoàn toàn có thể ứng phó, giống như lão đại anh dự đoán." Lynda đáp.

Sau khi Diêm Hạo hy sinh, Lôi Thiệu Đình kế nhiệm chức vị huấn luyện

viên, bỏ xuống trọng trách Bounty Hunter, Lôi Thiệu Đình làm huấn luyện viên Liệt Diễm càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Mặc dù Lynda mang đến tin tức không tồi, nhưng ở trên mặt Cơ Liệt Thần cũng không thấy vui mừng bao nhiêu, điều này làm cho Lynda rất không hiểu.

Cô từ trong phòng đọc sách ra ngoài, lúc đi qua phòng khách liền nhìn thấy Thúy Thiến và Nhiễm Phương ở trên ghế sa lon chuyện trò vui vẻ, mà Lâm Nhược Kỳ ngồi ở trong góc xem ti vi ngẩn người!

Trong nháy mắt, Lynda liền hiểu rõ tại sao Cơ lão đại không vui nổi rồi. Trong nhà có thêm hai người phụ nữ, mất đi thế giới hai người, bên tai không được thanh tĩnh, thật sự phiền não a.

Lynda nhẹ nhàng đi vào phòng khách, vừa đúng nghe như vậy một đoạn đối thoại. . . . . .

"Dì, cháu thấy buổi tối cháu không nên ngủ ở trong phòng của dì được, dì cũng biết cháu có chứng mộng du, ngộ nhỡ ảnh hưởng giấc ngủ của dì vậy coi như không tốt. Cháu thấy hay là cháu ngủ ở phòng khách thôi."

"Phòng khách? Không được, gian phòng kia đã bị Lynda dùng, cô ấy là cận vệ của Nhược Kỳ, phải ở bên cạnh Nhược Kỳ. Dì thấy cháu ngủ chung với dì là được."

"Mẹ, phòng của mẹ là giường đơn, Thúy Thiến và mẹ chen cùng chỗ chính xác không ổn. Quyết định để cho Thúy Thiến ngủ phòng của con ở trên lầu đi. Con và Lynda ngủ chung một phòng là được." Lâm Nhược Kỳ nhẹ nhàng nói.

"Nhược Kỳ, con mang thai, giường Lynda cũng là giường đơn, tại sao có thể để cho con và Lynda chen ngủ chung được?" Nhiễm Phương vẫn còn lo lắng cho cháu của mình, lập tức bác bỏ đề nghị của Lâm Nhược Kỳ.

"Vậy nếu không, tối nay tạm thời con ngủ chung với Thần, ngày mai bảo Heber mua giường mới để trong phòng khách là được." Lâm Nhược Kỳ nói lên một đề nghị khác.

"Không được!"

"Không được!"

Nhiễm Phương và Thúy Thiến không hẹn mà cùng tiếng phản đối, làm cho người bên cạnh ghé mắt.

Nhiễm Phương không đồng ý là vì lo lắng con trai không khống chế được mình, ngủ chung giường với Lâm Nhược Kỳ e sợ đè hư đứa bé trong bụng của bà, vả lại giường mới có mùi, sợ rằng không tốt cho đứa bé.

Về phần Thúy Thiến phản đối cũng làm cho người ta cảm thấy vô cùng khó hiểu. . . . . .

Sửng sốt bốn năm giây, Thúy Thiến cũng cảm thấy rất luống cuống, lúng túng giải thích: "Ách, ý của cháu là. . . . . Không muốn để cho Nhược Kỳ vì cháu hao tốn mua một cái giường lớn, hay là cháu và Lynda ngủ chung phòng khách thôi."

Trong lòng Thúy Thiến thầm tính toán: thừa dịp buổi khuya đen như mực, cô giả vờ phát chứng mộng du, len lén chạy vào phòng ngủ của Cơ Liệt Thần. . . . . Cho nên, tuyệt không thể để cho Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ ngủ một giường lớn!

Nhiễm Phương tự lẩm bẩm, "Thúy Thiến và Lynda ngủ chung? Sợ rằng không ổn đâu." Bà nhớ tới cảnh tượng hai đứa bé này vừa thấy mặt đã gây gổ, để cho các cô ngủ chung? Sợ rằng tất cả mọi người đừng nghĩ ngủ được.

Đang muốn nói chuyện, có người đột nhiên mở miệng nói: "Nếu không, tôi ngủ dưới sàn là được."

Nói chuyện chính là Lâm Nhược Kỳ, nụ cười của cô hồn nhiên ngọt ngào, rực rỡ giống như thiên sứ.

Nghe vậy, mọi người bối rối.

Thúy Thiến trừng mắt nhìn, không biết Lâm Nhược Kỳ có nói sự lòng hay không.

A, thật đúng là không nói thì thôi, nói ra làm người ta giật mình a. . . . . .

Cô gái này thường nói lời kinh người, câu nói đầu tiên có thể làm cho cô nghẹn họng! Không biết cô ngốc thật hay giả vờ . . . . . Tóm lại, khiến cho

Thúy Thiến có chút xấu hổ!

Giống như trước lúc ăn cơm tối, vẻ mặt cô vẫn bình thản nói "Vì đứa con đầu lòng của tôi và Thần cạn ly"……. Ngụ ý hay là cảnh cáo cô, cô và Thần sẽ luôn sống hạnh phúc, chẳng những có đứa con đầu tiên, sẽ còn có đứa thứ hai, thứ ba. . . . . .

Mà trước mắt, một phụ nữ có thai xung phong nói muốn ngủ dưới sàn lại làm cho cô lúng túng? Thật là làm sao mà chịu nổi a. . . . . .

Thúy Thiến nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên phát hiện mình đánh giá thấp thực lực của đối phương. Nếu không phải lúc này đột nhiên nhảy ra cô gái chen vào nói, cô thật sự không biết mình nên đáp lại như thế nào.

"Lâm Nhược Kỳ, đầu óc cô bị hư sao? ! Cô là phụ nữ có thai, cô phải ngủ dưới sàn? ! Cô để cho một người khỏe mạnh bình thường như tôi ngủ trên giường à?"

Mọi người quay đầu nhìn lại, thì ra là Lynda. Thúy Thiến chợt cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, mặc dù không thích cô gái Lynda này, nhưng ngược lại bây giờ muốn cám ơn cô một phen.

Lynda tức giận trừng Lâm Nhược Kỳ một cái, thật là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Lâm Nhược Kỳ a Lâm Nhược Kỳ, cô nói xem cô đường đường vợ chính thức, sống được đến giờ rất nhiều oan khuất a, lại đem giường của mình tặng cho người phụ nữ thứ ba! Cô có biết đem giường tặng mình cho người phụ nữ thứ ba thì đồng nghĩa với đem ông xã của mình tặng cho cô ấy hay không? ! Cô nói xem đây là chuyện gì!

Lynda cắn răng nghiến lợi trợn mắt nhìn Thúy Thiến một cái, sau đó, mắt trợn trắng lên, ngồi vào ghế sa lon bên cạnh Lâm Nhược Kỳ, đôi tay ôm cánh tay nói: "Được rồi, được rồi, tôi đem chăn nệm nằm ngủ dưới sàn, cô ngủ trên giường là được!"

Lâm Nhược Kỳ thật sự không có ý cười!

Cô nhỏ giọng nói xin lỗi với Lynda, "Xin lỗi, Lynda, để cho cô nằm ngủ dưới sàn. . . . . ."

Lynda hung hăng trừng mắt nhìn cô, lười nói chuyện.

"Nhược Kỳ. . . . . Như vậy thật không tốt! Để cho cô và Lynda chen một phòng." Thúy Thiến đứng lên, nhẹ nhàng vươn tay ra cầm tay Lâm Nhược Kỳ, "Cô đối với tôi thật tốt, trị phỏng cho tôi, còn đem giường nhường cho tôi ngủ, thật sự rất cám ơn cô."

Lâm Nhược Kỳ mỉm cười gật đầu, "Không cần cám ơn."

"Chúng ta làm chị em thôi." Thúy Thiến giang hai cánh tay, rất nhiệt tình ôm Lâm Nhược Kỳ thật chặt, cũng tự nhiên hiền hoà hôn lên gò má của Lâm Nhược Kỳ.

Lâm Nhược Kỳ cười, có chút lúng túng, đối với Thúy Thiến ôm có chút không thích ứng.

Lynda lạnh lùng nhìn cử động của Thúy Thiến, hừ một tiếng. Giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết: cô gái này nhiệt tình giả dối quá mức rồi ! Lâm Nhược Kỳ căn bản cũng không phải là đối thủ của cô ta!

Hừ lạnh một tiếng, Lynda đứng dậy đi về phòng ngủ trước!

***

Một đêm này, Lâm Nhược Kỳ ngủ rất trễ.

Hai khuỷu tay cô chống đỡ ở trên cửa sổ, lẳng lặng chống má, ngẩng đầu lên nhìn trời xanh mênh mông. Bầu trời đêm giống như bức màn che màu xanh, điểm đầy sao sáng lấp lánh làm cho người ta không nhịn được say mê thật sâu.

Đêm tối, khiến cô độc càng trở nên cô độc hơn, mà cô độc trong đêm tối thăng hoa nở rộ, diễn ra như giấc mộng xinh đẹp. Nhìn tấm màn che như mộng ão, chẳng những đầu óc của cô không có buồn ngủ, ngược lại bắt đầu vận chuyển nhanh chóng.

Tin tức ông lão họ Ân rất có thể là ông nội ruột của cô làm cho cô khó đè nén tâm trạng kích động. Cô nghĩ tới rất nhiều, càng nghĩ đến càng hưng phấn, tự nhiên cũng không ngủ được. . . . . .

"Phịch. . . . . ." Một tiếng đột ngột truyền đến.

Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên cúi đầu, nhìn bụng mình. Xem ra đứa bé giống cô, cũng không ngủ được a.

Cô thở dài một tiếng, lặng lẽ đứng dậy tính đi phòng bếp làm một chút gì ăn, lúc đi qua phòng đọc sách, vừa đúng nhìn thấy ông xã của mình vẫn chưa ngủ. Cô muốn gõ cửa đi vào, lại phát hiện Cơ Liệt Thần đang gọi điện thoại.

Chần chờ một chút, tay của cô chậm rãi buông xuống, thân thể lại không nhúc nhích, mơ hồ nghe giọng nói trầm thấp êm tai của anh truyền đến.

". . . . . Sư phụ, con vẫn xem Thúy Thiến là người nhà quan trọng nhất của con, con sẽ không để cho cô ấy bị bất kỳ tổn thương gì, dĩ nhiên cũng bao gồm bản thân con! Xin sư phụ yên tâm, con sẽ cân nhắc kỹ . . . . . Được, con sẽ theo căn dặn của sư phụ sớm đưa cô ấy trở về. . . . . ."

Sau đó, Lâm Nhược Kỳ không nhớ rõ mình làm sao đi vào phòng bếp, bước chân như nhũn ra. Đụng bức tường ngồi bệt xuống trên mặt sàn, qua một hồi lâu mới bớt đau.

Người nhà quan trọng nhất. . . . . .

Nếu cô nhớ không lầm, anh nói: Thúy Thiến là người nhà quan trọng nhất của anh.

Dường như không có gì không ổn. Nhưng dường như làm cho trong lòng cô loáng thoáng có cảm giác khủng hoảng không tiêu tan. . . . . .

Tay không tự chủ nâng lên, cô chậm rãi sờ sờ bụng của mình. Một giây kế tiếp, hung hăng lắc đầu, quẳng mất những ý nghĩ linh tinh, bắt đầu ra tay làm cơm chiên hải sản.

Rất nhanh, mùi thơm cơm chiên hải sản lan ra bốn phía.

Dường như như vậy còn chưa đủ, cô khẽ nghĩ ngợi chốc lát, muốn pha một ấm nước trà cho mình.

Phụ nữ có thai vốn không thể uống trà nhưng sau khi mang thai sau Lâm Nhược Kỳ nghiện trà, nguyên nhân chỉ có một, uống trà có hiệu quả ức chế nôn nghén.

Bình thường Cơ Liệt Thần không để cho cô uống..., vào lúc này không ai ở đây, vừa đúng len lén uống một ly trà.

Chương 100: Đều là mây bay

Mặc dù Lâm Nhược Kỳ nhắm hai mắt vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt vô cùng thù hận nhìn mình chằm chằm, hơn nữa theo thân thể mình bị Cơ Liệt Thần giam cầm từ trên quét xuống một lần, như ngọn lửa đâm thủng da thịt của cô!

Ánh mắt lạnh lùng như một lưỡi dao sắc bén chém sắt như chém bùn !

Thân thể Lâm Nhược Kỳ không nhịn được run run. . . . . .

Ánh mắt của Thúy Thiến cũng không có dừng lại bao lâu, không biết cô mang theo loại cảm xúc nào xoay người rời đi, trước khi đi vẫn không quên nhẹ đóng cửa lại.

Loại không khí này an tĩnh hết sức quỷ dị!

Giống như cô chưa bao giờ đi vào lại giống như cô chẳng thấy gì cả.

"Này, em gái thân yêu của anh đi rồi. . . . . ." Giọng nói Lâm Nhược Kỳ nhạt nhắc nhỡ Cơ Liệt Thần.

Khóe môi anh xẹt qua một nụ cười đầy thâm ý làm Lâm Nhược Kỳ không hiểu được.

Anh khẽ mở hai mắt hẹp dài, ở trên trán Lâm Nhược Kỳ in dấu thật sâu, sau khi hôn mới buông lỏng giam cầm của mình.

Lâm Nhược Kỳ từ trên giường đơn không rộng ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng hồng, chậm rãi rời khỏi lồng ngực Cơ Liệt Thần, nói: "Đi thôi, nên xuống lầu ăn cơm. Đừng chậm trễ để Heber thúc giục, không tốt. . . . . ."

Cơ Liệt Thần nhàn nhạt liếc cô một cái, khóe môi tà tà cong lên, trêu đùa nói: "Có gì không tốt? Em lo lắng bị Heber nhìn thấy? Cái này thì có gì đâu, cho dù bị nhìn thấy đi nữa, hai chúng ta là vợ chồng, ân ái là chuyện đương nhiên, nếu không như vậy mới gọi là không bình thường."

Nghe anh nói không đứng đắn, Lâm Nhược Kỳ đen mặt cắn môi trừng mắt nhìn anh, đứng dậy đi rửa mặt.

Nghiêng người qua thì đột nhiên nhìn thấy thân thể Cơ Liệt Thần ở trên giường gần như hoàn toàn trần trụi, đôi chân dài hấp dẫn nửa cuốn nửa nằm ở trên giường đơn màu trắng tinh. . . . . .

Gương mặt lập tức đỏ bừng, đột nhiên nhớ tới tình hình mới vừa rồi Thúy Thiến đứng ở cửa nhìn thấy mình và anh. Nhất thời mặt càng bị thiêu đốt lợi hại.

Người này, nhất định là cố ý làm cho Thúy Thiến nhìn, thật là ác ma!

Lâm Nhược Kỳ vụng trộm mắng tính tình anh như ác ma, nhưng trong lòng cảm thấy ngọt ngào. . . . . .

***

Lâm Nhược Kỳ đi xuống lầu đi đến phòng ăn trước, bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn ánh mắt.

Trong phòng ăn lấy màu tím nhạt làm chủ, trang trí đơn giản nhưng tuyệt đẹp tấm màn lụa màu bạc mấy tầng thật dài treo cửa sổ rộng bốn mét rơi xuống, vừa mỏng lại nhẹ, gió bay qua phất phới, vô cùng xinh đẹp.

Một bình sứ màu lam cắm bó lớn cúc Châu Phi màu cam nở rộ, trên bàn bày năm món ăn điểm tâm, hai bộ đồ sứ của Anh trắng tinh trong suốt, màu sắc xinh đẹp, xem ra giống như tác phẩm nghệ thuật quý giá.

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy rất kinh ngạc, tối qua phòng ăn trang trí không phải như vậy, vì sao sáng sớm đã thay đổi?

Đã hỏi người làm mới biết là mẹ chồng Nhiễm Phương căn dặn thay đổi, nói rằng để cho tâm trạng sảng khoái hơn.

Khẽ gật đầu, đúng lúc Lynda từ trên lầu đi xuống, hai người nhìn nhau cười một tiếng. Sau đó, Thúy Thiến cũng đi theo xuống lầu.

Khiến Lâm Nhược Kỳ cảm thấy ngoài ý muốn là: lúc ăn điểm tâm, Thúy Thiến vô cùng yên tĩnh, vả lại đối với chuyện buổi sáng đi qua phòng khách bắt gặp hai vợ chồng bọn họ ngủ chung cũng không đề cập tới.

Cơ Liệt Thần là người cuối cùng xuống lầu tới dùng cơm, Thúy Thiến quen

kiểu chào hỏi phương tây, nhìn thấy anh đi vào phòng ăn, nhiệt tình đứng dậy ôm. Dĩ nhiên Lynda xem thường hừ một tiếng, mà Lâm Nhược Kỳ chỉ cười nhẹ, tỉnh bơ tiếp tục dùng cơm.

Cô nhìn ra, kiểu ôm này và kiểu ôm kia, có khác biệt.

Lúc Cơ Liệt Thần ôm cô, đã từng tiện tay chấm mút, không phải sờ sờ lên cái mông vểnh của cô thì siết chặt gương mặt của cô, hoặc quen một tay ôm chặt eo của cô, một cái tay khác phủ ở sống lưng cô tuần tra trên dưới. . . . . .

Tóm lại không có nghiêm chỉnh, thường thường làm cho cô thở hổn hển.

Mà lúc anh ôm Thúy Thiến chỉ là ôm lễ tiết, vô cùng quy củ, mặc dù hai cánh tay mở ra nhưng đôi tay lại hết sức tránh chạm vào Thúy Thiến.

Dĩ nhiên, Cơ Liệt Thần làm như vậy không ngoại trừ đặc biệt làm cho chính mình xem.

Lâm Nhược Kỳ nhẹ nhàng mỉm cười, bĩu môi bắt đầu ăn điểm tâm.

. . . . . .

Ăn cơm được một lúc, Giang Mẫn Hạo lái chiếc Lamborghini hấp tấp chạy tới biệt thự.

Nhiễm Phương ăn xong điểm tâm trước, đứng ở trong vườn hoa nhỏ trước cánh cửa màu xanh nhạt sờ hoa Lan Quân Tử, xa xa đã nhìn thấy Giang Mẫn Hạo, cười chào hỏi với anh ta: "Cậu ba, sớm như vậy đã tới rồi? Ăn điểm tâm chưa?"

"Chào dì, cháu đã ăn rồi. Thần đâu?"

"Chắc còn ở trong phòng ăn ăn điểm tâm."

"Cháu đi tìm anh ấy."

. . . . . .

"Thần! Có tin tức tốt!"

Không thấy người đã nghe tiếng trước. Giang Mẫn Hạo luôn luôn như thế.

Bị quấy nhiễu giật mình, mọi người ngước mắt, vừa đúng bắt gặp người đàn ông với khuôn mặt đẹp trai hào hoa phong nhã, Giang Mẫn Hạo nhìn Lâm Nhược Kỳ cười chào hỏi: "Chị dâu nhỏ, chào buổi sáng!"

Rồi sau đó, nhìn thấy trên bàn có một cô gái lai xinh đẹp xa lạ, vẻ mặt ngạc nhiên: "A, Thần, ở chỗ anh thật đúng là vô cùng náo nhiệt a, mấy ngày không thấy, trong nhà có thêm người thân xinh đẹp như vậy."

Trước sau như một không nhịn được nhạo báng khôi hài, nhưng Lâm Nhược Kỳ và Lynda xem thường.

Thúy Thiến thản nhiên cười, đối với Giang Mẫn Hạo xem mình như người thân của Cơ Liệt Thần bày tỏ hớn hở tiếp nhận.

Cơ Liệt Thần quay đầu lại, vẻ mặt rất tao nhã lạnh nhạt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Giang Mẫn Hạo rất hứng thú, trầm giọng nói: "Có tin tức gì tốt có thể trực tiếp gọi điện thoại, không có chuyện gì không cần chạy đếm chỗ này của tôi, gần đây Tang Tuyết Phù cũng đi công tác, cậu sẽ không gặp được cô ấy."

Giang Mẫn Hạo bị trừng mắt, trong đầu mê hoặc, một hồi lâu mới ngạc nhiên hỏi ngược lại: "Ách. . . . . Tôi nói sai gì sao?"

Cơ Liệt Thần đen mặt buông bát đũa trong tay, đứng dậy nói: "Hay là đến phòng đọc sách thôi."

Giang Mẫn Hạo đi theo phía sau anh, vừa bước đi vào bên trong phòng đọc sách, vừa cẩn thận hỏi: "Thần, gần đây trong nhà có việc gì vậy?"

Cơ Liệt Thần im lặng chốc lát, không thể phát hiện, ừ một tiếng.

Giang Mẫn Hạo là thương nhân, sức quan sát và sự sáng suốt dĩ nhiên tốt hơn rất nhiều so với người thường, mới vừa rồi ở trong phòng ăn nói đùa một chút thì tất cả mọi người vô cùng không vui, chỉ có cô gái lai xinh đẹp thì mừng rỡ, thấy vậy người khởi xướng chính là cô.

"Cô gái lai xinh đẹp kia chính là con gái của sư phụ Dịch Sâm sao? Nghe nói cô ấy ngồi máy bay vừa tới Nam Thành thì anh đích thân đi đón, chẳng lẽ cũng bởi vì cô làm ồn ào khiến anh và chị dâu nhỏ không vui sao?"

Cơ Liệt Thần ngước mắt liếc anh ta một cái, giễu cợt nói: "Cậu đã cũng biết, vậy cậu vẫn còn ở trước mặt chị dâu nhỏ nói lung tung! Còn không ngại thêm phiền!"

Giang Mẫn Hạo cười vô lại, lơ đễnh đáp: "Không phải tôi vì muốn không khí sôi nổi sao, nào biết đụng báng súng."

Ai ngờ trên mặt Cơ Liệt Thần cũng khó nén mệt mỏi, lần đầu tiên Giang Mẫn Hạo nhìn thấy bộ dáng này của anh, trong lòng cảm thán đường đường Phán quan khát máu lại vì chuyện nhà buồn thành như vậy. . . . . .

Giang Mẫn Hạo làm sao biết suy nghĩ trong lòng Cơ Liệt Thần. Đối với anh mà nói, một bên là sư phụ đối với mình ơn nặng như núi, một bên là cô vợ nhỏ mình vô cùng thương yêu, Thúy Thiến cũng không phải vấn đề, vấn đề là phải làm như thế nào vừa có thể rút lui, lại không tổn thương bất kì ai. . . . . .

Đây là một vấn đề khó khăn không nhỏ a.

Thấy anh thở dài một hơi, Giang Mẫn Hạo không nhịn được càng thêm tò mò, rốt cuộc không nhịn được hỏi: "A Thần, rốt cuộc anh thế nào, đang nghĩ gì?"

Cơ Liệt Thần cong cong môi: "Đang nhớ đến bà xã của tôi."

Khóe miệng Giang Mẫn Hạo giật giật, "Làm ơn, Cơ lão đại, bà xã của anh đang ở lầu dưới, anh có cần phải buồn nôn như vậy hay không? !"

Mình cũng cảm thấy rất buồn cười, cười một tiếng tự giễu, sau đó khẽ dừng lại, giữa hai lông mày Cơ Liệt Thần ẩn hiện dịu dàng: "Tôi lo lắng cô ấy sẽ hiểu lầm quan hệ giữa tôi và Thúy Thiến, hiện tại cô ấy đang mang thai, tôi không muốn cô ấy bị bất kỳ ảnh hưởng gì. Về phần Thúy Thiến, tôi cũng không muốn làm cho cô ấy bị bất cứ thương tổn gì."

Rồi sau đó, Cơ Liệt Thần bắt đầu nhẹ nhàng nói đến mấy chuyện ở Anh. . . . . .

Nói đến chuyện cũ giữa anh và Thúy Thiến, thật ra lúc đầu cũng rất tốt đẹp, đó là một loại quan hệ anh em rất thuần khiết và trong sạch, khi đó anh luôn nghĩ tới báo thù cho cha mẹ, trong cuộc sống tràn ngập thù hận và huấn luyện ma quỷ.

Khi đó Thúy Thiến vẫn còn rất nhỏ, nhỏ hơn anh sáu bảy tuổi, cô khéo léo và hồn nhiên mang đến cho cuộc sống của anh một tia nắng mặt trời, nhưng anh vẫn chỉ xem cô là em gái đáng yêu.

Dù sao, anh gánh vác gánh nặng báo thù, không có tâm tư suy nghĩ đến những chuyện tình cảm nam nữ, huống chi khi đó bọn họ đều còn nhỏ, không thể nào nghĩ tới phương diện kia.

Nhưng theo thời gian trôi qua, anh dần dần phát hiện tâm tư nhỏ của Thúy Thiến, không chỉ có anh, ngay cả sư phụ Dịch Sâm cũng phát hiện cô gái nhỏ Thúy Thiến nảy sinh tình cảm.

Một hôm, Dịch Sâm tìm Cơ Liệt Thần nói chuyện, anh nói với sư phụ, mình chỉ xem Thúy Thiến như em gái đáng yêu và gần gũi nhất, Dịch Sâm muốn anh bảo đảm tuyệt đối không tổn thương Thúy Thiến, anh lập tức đồng ý.

Nhưng không ngờ, lúc hai thầy trò nói chuyện lại bị Thúy Thiến nghe lén được, Cơ Liệt Thần nói thẳng khiến Thúy Thiến đau lòng muốn chết. Sau đó, tính tình ngang bướng cực đoan của Thúy Thiến lộ rõ.

Cô học hút thuốc lá, học uống rượu, còn học hít thuốc phiện. . . . . Tất cả hành động không phù hợp tiêu chuẩn của một cô gái, cô đều tranh cướp giành giật nếm thử, đoạn thời gian đó sư phụ vì cô con gái này có thể nói là tổn thương đầu óc.

Cơ Liệt Thần vô cùng áy náy, khi đó rất tự trách, anh bắt đầu sinh ra ý tưởng "Có nên thử tiếp nhận cô hay không". Cuối cùng anh bỏ đi suy nghĩ như vậy, "Đau dài không bằng đau ngắn" những lời này vô cùng có lý. Anh biết rõ: càng cho cô hi vọng, sẽ càng mang đến cho cô vô cùng khổ sở.

Không ngờ, đã nhiều năm như vậy Thúy Thiến vẫn không bỏ được anh. Sở dĩ cô không bỏ được cũng là vì chắc chắn Cơ Liệt Thần nợ cô một lần ơn nghĩa, cho nên vẫn không cam lòng muốn tiếp tục dây dưa.

"Anh. . . . . Rốt cuộc nợ ơn nghĩa gì với cô ấy để cho cô ấy không cam lòng như vậy?" Giang Mẫn Hạo tò mò hỏi.

Cơ Liệt Thần híp híp mắt, trong mắt hiện ra âm trầm lạnh lẽo: "Là lúc tôi ở nước Anh có một kẻ đối đầu, trong lúc tôi đi học đã len lén giấu ma túy vào trong căn hộ, lại tự biên tự diễn tố cáo với cảnh sát. Thủ đoạn của đối

phương có thể nói rất chu đáo, đang lúc tất cả tội danh cũng chỉ nhắm vào tôi, trùng hợp Thúy Thiến tới túc xá tìm tôi. . . . . ."

Nói tới chỗ này, Giang Mẫn Hạo gần như có thể đoán được câu chuyện rồi, vẻ mặt của anh ta cũng rất nặng nề. Hơi ngừng lại, Cơ Liệt Thần tiếp tục nói: "Là Thúy Thiến nhận lấy toàn bộ tội danh . . . . . ."

Từ trước đến giờ cảnh sát Anh quốc đối với người giấu ma túy xử phạt rất nghiêm, vốn cảnh sát phạt Thúy Thiến bị tù mười năm, Cơ Liệt Thần và Dịch Sâm nghĩ hết tất cả biện pháp cũng không thể cứu cô ra tù, cuối cùng thời hạn thi hành án giảm xuống còn ba năm.

Mặc dù đã rất cố gắng nhưng đối với một cô gái trẻ còn thanh xuân mà nói, vẫn là vết nhơ khó bôi xóa trong cuộc đời, đối với cuộc sống sau này của cô đã tạo thành tổn thương cực lớn. . . . . .

Lúc đầu, Thúy Thiến có thể vì mình vì tình yêu mà hy sinh "hành động vĩ đại", có cảm giác đắc chí, nhưng rất nhanh ở trong ngục cô nếm trải thực tế tàn khốc. Những vết thương trên vai cô cũng do chịu đựng ở trong ngục, không chỉ trên vai, còn có sống lưng, xương sườn, hai bên hông, bắp đùi. . . . . .

Lúc cô đi tù mới 14 tuổi, lúc đi ra đã 17 tuổi, cả người cô hoàn toàn thay đổi, đối cuộc sống mất đi lòng tin, đã từng muốn tự sát một lần. Vì không để cho Thúy Thiến sinh ra ý niệm tự sát nữa, Cơ Liệt Thần và Dịch Sâm đối với cô có thể nói là muốn gì được đó, chỉ cần không nói chuyện tình cảm giữa anh và cô, bất cứ chuyện gì cũng có thể thuận theo cô.

Có lẽ cũng bởi vì vậy mới tạo nên tính tình của Thúy Thiến cố chấp kiêu ngạo hôm nay . . . . . .

Nghe đến đó, Giang Mẫn Hạo trầm ngâm gật đầu, "Chính xác là một chuyện rất đáng tiếc. Tôi nghĩ, cảm tình của Thúy Thiến đối với anh đã trở nên vặn vẹo, cô ấy rối rắm không còn là một loại tình yêu, mà là. . . . . Không thể quay lại ban đầu."

Cơ Liệt Thần cau mày trầm ngâm, "Có lẽ vậy, nhưng mặc kệ nói thế nào, cô ấy trở nên như vậy đều là vì tôi. Cho nên thật sự tôi nợ cô ấy một lần ơn nghĩa."

. . . . . .

Ngoài phòng đọc sách.

Nghe một đoạn đối thoại giữa Cơ Liệt Thần và Giang Mẫn Hạo, Lâm Nhược Kỳ cắn môi, nhìn hai cái ly trong tay, quyết định không quấy rầy hai người đàn ông đang nói chuyện riêng, xoay người lặng lẽ rời đi.

***

Giang Mẫn Hạo mang tới tin tức thật tốt, rốt cuộc nhà họ Cơ người có thể trở về Lư Đăng Bảo số một.

Từ chỗ Heber, Lynda và Giang Mẫn Hạo Lâm Nhược Kỳ mơ hồ biết được một chút tin tức.

Thì ra, nhà họ Lãnh đang gặp một thử thách rất lớn, Lãnh Như Phong bị cổ đông Hội Đồng Quản Trị Lãnh thị làm áp lực bãi chức, một người chống Lãnh thị, cổ đông bắt đầu rút cổ phần, bắt đầu mượn cơ hội gây náo loạn, mà Lãnh Kiêu Hùng cũng bị vây chặt trong vụ ma túy không cách nào thoát thân, dĩ nhiên nhà họ Lãnh đối với nhà họ Cơ buông lỏng cảnh giác.

Vì gom góp tiền bạc, vạn bất đắc dĩ Lãnh Như Phong đem Lư Đăng Bảo số một mới vừa mua chưa tới nửa năm bán tháo một lần nữa, Cơ Liệt Thần nhân cơ hội này mua về sản nghiệp của mình.

Lư Đăng Bảo số một lại một lần nữa trở thành tiêu điểm được quan tâm khắp thành phố, làm người chủ mới của nó, Cơ Liệt Thần cũng nhận được suy đoán của rất nhiều người bên ngoài.

Nhưng lần này anh chuẩn bị công việc đủ chu đáo, nhóm truyền thông không thu thập được tin tức có liên quan đến người chủ mới của Lư Đăng Bảo . . . . . .

Khi người nhà họ Cơ trở lại Lư Đăng Bảo số một một lần nữa thì thời gian đã qua nửa tháng, mà Lâm Nhược Kỳ đã có thai hơn 12 tuần.

Đã qua giai đoạn mang thai nguy hiểm lúc đầu, hiện tượng nôn nghén cũng hoàn toàn biến mất, phải ăn nhiều hơn, sắc mặt Lâm Nhược Kỳ ngày càng đỏ thắm, bụng cũng ngày càng nhô lên.

Kể từ khi trở lại nhà họ Cơ, những ngày Cơ Liệt Thần ở nhà cũng không

nhiều, Lynda chỉ sợ cô suy nghĩ lung tung, thường xuyên ở bên tai cô giải thích nói "Gần đây Cơ lão đại thật sự rất bận, Liệt Diễm đang nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ chiến đấu, ngàn vạn lần không được hiểu lầm Cơ lão đại ở bên ngoài có người thứ ba, thứ tư" ... Vân Vân.

Lâm Nhược Kỳ cười khẽ cũng không quan tâm. Mặc dù Cơ Liệt Thần và Thúy Thiến thường xuyên cùng nhau đến trại huấn luyện Liệt Diễm tiến hành huấn luyện, nhưng cô cũng không để ý đến chút nào.

Lynda và Tang Tuyết Phù cũng cảm thấy rất khó tin, đều nói "Làm sao có người vợ như cô vậy, còn tưởng Cơ lão đại là chồng của cô ấy sao? Cô rộng lượng cũng nên có giới hạn" ... Vân vân, cô vẫn cười cười.

Nếu như ở một tháng trước, có lẽ cô sẽ lo lắng, nhưng kể từ sau khi vô tình nghe chuyện cũ của Cơ Liệt Thần và Thúy Thiến trước phòng đọc sách, ngược lại cô không lo lắng.

Cô dồn hết tâm tư đặt ở trên người đứa bé, ghi danh tham gia lớp học dành cho phụ nữ có thai phụ khoa bệnh viện xây dựng. Khóa mỗi tuần một lần, cô nhất định tham gia đúng giờ, đặc biệt học tập kiến thức phụ nữ mang thai và cách chăm sóc trẻ sơ sinh.

Cô kiên trì sau này nhất định mình phải chăm sóc đứa bé, cho dù Cơ Liệt Thần bỏ ra nhiều tiền mời người giúp đỡ, cô cũng sẽ cố gắng tự thân tự lực. Sau khi dồn hết suy nghĩ cho đứa bé trong bụng, tâm trạng của Lâm Nhược Kỳ càng sáng sủa.

Vì để học tập kiến thức chăm sóc trẻ con tốt hơn, cô còn cố ý mời về nhà giáo viên có kiến thức sâu rộng, mỗi tuần hướng dẫn cô hai lần kiến thức sinh nở. . . . . .

Một hôm, mẹ chồng Nhiễm Phương cùng cô đi bệnh viện kiểm tra thai lần đầu tiên, ngoại trừ kiểm tra theo thông lệ, bác sĩ nói cho cô biết còn có thể làm một siêu âm B cho thai nhi.

"Bây giờ đứa bé đã có thể ở mẹ trong bụng làm vận động rồi, ví dụ như động tác duỗi duỗi cánh tay, đá đá chân, đều hoàn toàn không có vấn đề. Hơn nữa tư thế của nó không còn cong mà thẳng hơn, nó còn có thể làm ra động tác ngáp, nếu như cô may mắn, khi làm siêu âm B, nói không chừng có thể nhìn thấy động tác nho nhỏ của nó. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ nghe xong cảm thấy hết sức ngạc nhiên, nhất thời hứng thú. Khi cô cầm lấy siêu âm B trong tay thì Lâm Nhược Kỳ đột nhiên ngây dại.

Hình ảnh mặc dù mơ hồ nhưng có thể nhìn thấy cái mũi nhỏ, tay nhỏ bé, khuôn mặt nhỏ bé và bắp chân của đứa bé. . . . . .

Dưới hình ảnh có một đoạn chữ nhỏ, là miêu tả đứa bé: chiều cao hiện tại của thai nhi ước chừng 65 millimet, thai nhi ở tuần thứ bảy, cơ quan duy trì sự sống đã bắt đầu làm việc, như gan bắt đầu phân bố mật, thận tiết ra nước tiểu đến bàng quang. . . . . .

Nhìn những miêu tả này, lần đầu tiên Lâm Nhược Kỳ cảm thấy mình thật sự sắp trở thành một người mẹ!

Lúc này, nước mắt gần như muốn chảy xuống, mẹ chồng Nhiễm Phương cũng cảm động như cô.

Tục ngữ nói không sai: lâu ngày biết lòng người. Gần một tháng này, Nhiễm Phương nhìn tận mắt Lâm Nhược Kỳ đối với đứa bé trong bụng mình vô cùng quan tâm, lúc đầu bà khúc mắc và nghi ngờ, đã từ từ chuyển thành yêu thích và tin tưởng, mặc dù trong miệng bà không nói nhưng trong lòng rất rõ ràng.

Nhiễm Phương cảm thán: "Aiz, nhìn tấm hình này làm cho mẹ nhớ tới Tiểu Thần lúc nhỏ. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ sững sờ, hỏi "Mẹ, khi đó mẹ cũng làm siêu âm sao?"

"Không có, khi đó y học còn chưa phát triển như bây giờ. Mẹ chỉ nhớ rất nhiều chuyện khi nó còn bé."

Lâm Nhược Kỳ gật đầu, hiểu ý cười một tiếng.

"Hơn nữa, mẹ xem đứa nhỏ này a, thật rất giống Tiểu Thần khi còn bé đấy."

"Có thật không?" Lâm Nhược Kỳ không nhịn được che miệng cười.

Đứa bé mới 65 millimet, cái mũi nhỏ, cái miệng nhỏ cũng không có lớn như hình, làm sao có thể nhìn ra giống như hay không giống? Nhưng đúng là người già yêu ai yêu cả đường đi lối về mà thôi.

Lúc này, Lynda cũng đến gần, mờ mịt hỏi: "Ah? Giống sao? Dì, giống chỗ nào? Là miệng sao? Hay lỗ mũi?"

Lâm Nhược Kỳ bật cười hì hì, ba người bọn họ vui vẻ mở ra hình ảnh.

Lynda chỉ vào đứa bé trên hình ảnh nói: "Nhược Kỳ, gần đây cô cũng đã lâu không gặp Cơ lão đại rồi, vừa đúng đem tấm này giữ lại cho anh ấy xem, nhất định là niềm vui lớn."

"Ừ, Lynda nói rất có lý, hình ảnh quan trọng như vậy phải giữ lại cho Tiểu Thần xem một chút. A, đúng rồi, tối nay Tiểu Thần về tới, Nhược Kỳ a, con nhớ nhất định phải cho nó xem."

Lâm Nhược Kỳ mỉm cười đáp lời, trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Vừa về tới Lư Đăng Bảo, Lâm Nhược Kỳ tinh mắt nhìn thấy xe của Cơ Liệt Thần đã dừng ở trong nhà để xe.

Chờ Lynda dừng xe hẳn, cô cầm siêu âm B không kịp chờ đi xuống xe trước, sau lưng Nhiễm Phương kêu lên: "Nhược Kỳ, con cẩn thận một chút, coi chừng té ngã!"

Lynda nhìn bóng dáng của Lâm Nhược Kỳ chạy xa, cũng không nhịn được châm chọc: "Mẹ kiếp! Trước kia cô là cô gái siêu cực phẩm tốc độ chạy nhanh như rùa, bây giờ mang thai, ngược lại chạy nhanh hơn so với trước kia, thật đúng là thần kỳ. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ không kịp chờ, muốn đem ngạc nhiên này cho ông xã của mình xem, bước chân thật sự nhanh hơn mấy lần so với bình thường, thùng thùng thùng chạy lên lầu hai, bước nhanh đi tới phòng ngủ chính. . . . . .

Quen thuộc bảy lần quặt tám lần rẽ, lên bậc thang, đi vào trong thành bảo nhìn thấy Heber đang bận rộn chỉ người làm làm việc nhà.

"Heber, Thần có trong phòng đọc sách không?" Lâm Nhược Kỳ mang thai, đi nhanh một lúc đã thở hồng hộc.

"Mợ chủ nhỏ, cô đã về? Cậu chủ ở phòng ngủ. . . . . ."

Không đợi Heber nói hết lời, Lâm Nhược Kỳ liền vội vã đi nhanh lên phòng ngủ.

Nhưng trong phòng ngủ cũng không có bóng dáng của Cơ Liệt Thần, Lâm Nhược Kỳ không gặp anh, trong lòng có chút gấp gáp, liếc một vòng phòng khách và phòng đọc sách, cuối cùng quay trở lại phòng ngủ chính.

Cuối cùng vì quá mau nên rất mệt. Lâm Nhược Kỳ thở một hơi, ngã lên giường không nhúc nhích.

Trong toilet, truyền đến tiếng nước chảy róc rách, theo phản xạ Lâm Nhược Kỳ từ trên giường bật lên, có chút mong đợi xông tới toilet.

Cửa phòng toilet chỉ đóng phân nửa, chắc Cơ Liệt Thần ở bên trong rửa mặt, hoặc đang tắm. . . . . .

"Thần! Thần. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ thở nhẹ một hơi, bên trong không có tiếng đáp lại.

Chẳng lẽ, anh không có ở đây?

Một giây kế tiếp, Lâm Nhược Kỳ đẩy cửa phòng toilet mở rộng ra.

Chương 101: Món ngon đến miệng không thể không ăn

Sau khi Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy rõ trong phòng rửa tay, sắc mặt nhanh chóng thay đổi!

Lúng túng, rất lúng túng, hết sức lúng túng!

Ngượng ngùng tràn đầy nụ cười trên khuôn mặt mềm mại của Lâm Nhược Kỳ. . . . . .

Thật khóc không ra nước mắt, mặc dù không phải là lần đầu tiên nhìn thân thể trần truồng của ông xã mình, nhưng đã lâu không có trải qua, đột nhiên vội vàng không kịp chuẩn bị bắt gặp, thật sự làm cho. . . . . Lâm Nhược Kỳ cảm giác mặt của mình mau thiêu cháy rồi.

Ngay lúc đó, Cơ Liệt Thần bày ra khuôn mặt rất tà mị, trên người sáng bóng, bắp thịt mạnh mẽ, có đường cong hoàn mỹ. Hình thể thon dài, bắp thịt rõ ràng, nhưng không khoa trương. Mặc dù sau khi bị thương để lại vết sẹo nhưng không chút nào ảnh hưởng đến nét đẹp toàn thân tráng kiện hoàn mĩ, không có cái loại khỏe đẹp tục tằng, nhưng ẩn giấu sức bộc phát siêu cường.

Cái hông của anh bọc một khăn tắm màu trắng, vừa đúng che bộ vị thần bí tượng trưng phái nam, lộ ra chân dài thẳng tắp.

Cơ Liệt Thần đưa lưng về phía ánh sáng, mặt có chút mơ hồ, tóc ướt nước đang theo cần cổ chảy xuôi đến trước ngực, sau đó là bụng rắn chắc, cuối cùng rơi vào chỗ sâu. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ đứng sửng tại cửa, tiến cũng không được, thối cũng không xong.

Gương mặt cô đỏ lên, có chút thận trọng. Vốn định giả vờ tùy tiện nói đôi câu rồi chạy lấy người, nào biết lúc nói chuyện lời nói trở nên không mạch lạc.

"Anh. . . . . Anh. . . . . Anh ở đây à? Mới vừa rồi em...em gõ cửa. . . . . Tại sao anh không trả lời một tiếng. . . . . Thiệt là, lúc này tắm cái gì?"

Cơ Liệt Thần nhanh chóng mở mắt, nhìn thấy vẻ mặt bức rức của cô.

Khóe môi lập tức nở nụ cười mê hoặc chúng sinh: "Bà xã, em muốn nhìn thì nói rõ đi, làm gì lén lén lút lút đi vào? Ngược lại trách anh không nên tắm lúc này."

Dứt lời, khẽ cười một tiếng, vẻ mặt đều là hứng thú trêu cợt cô.

Lâm Nhược Kỳ tránh né ánh mắt nóng bỏng của anh, nhìn cái khác, "Em muốn cho anh xem một vật, vậy đợi lát nữa anh tắm xong, trở ra xem một chút."

Ừ, cũng may lần này nói mạch lạc.

"Là cái gì vậy? Mang vào cho anh xem là được." Cơ Liệt Thần nheo mắt, bắt được nét kiều diễm đỏ bừng trên mặt Lâm Nhược Kỳ.

"Không, hay là chờ một chút nữa rồi xem."

Ánh mắt quá mức nóng bỏng khiến cho Lâm Nhược Kỳ tim đập hơi nhanh, liền vội vàng xoay người, muốn khép cửa phòng đi ra.

Thầm nghĩ: người này, nhìn dáng dấp chắc là gần đây hơn một tháng bị đói bụng, ngay cả cô đặc biệt đẩy nhà tắm hơi phục vụ xoa bóp cũng không hưởng thụ được, chỉ sợ vào lúc này đụng nòng súng đang giương lên, nếu anh muốn sói đói bổ nhào vào dê con, hoàn toàn có thể!

Lâm Nhược Kỳ quyết định chủ ý, vì đứa bé trong bụng, không thể không đề phòng anh !

Nhưng chân mới vừa bước đi ra ngoài, chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, cả người cô liền bị một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm sát. Bị giam cầm ở trong lồng ngực rộng rãi ấm áp, mang theo hơi nước!

Da thịt chạm nhau hết sức thân mật, đun nóng nhiệt độ với nhau. . . . .

Món ngon đến miệng, nào có đạo lý không ăn? !

Cơ Liệt Thần không phải quá ngốc kiến thức cằn cỗi, bà xã anh đã qua giai đoạn mang thai nguy hiểm lúc đầu, bây giờ muốn làm chuyện yêu cũng

không phải không thể. . . . . Chỉ là vì đứa bé trong bụng Nhược Kỳ, anh vẫn còn có chút băn khoăn.

Suy nghĩ lại, tròng mắt đen nheo lại, mày rậm nhíu chặt. Dù sao không thể ăn thịt, uống chút canh thịt vẫn có thể chứ?

Nghĩ đến đây, tay đã không nhịn được hơi cậy mạnh vươn ra, cũng nhanh chóng vén lên một tầng váy mỏng bên ngoài, bàn tay bao trùm da thịt mềm mại ở bên trong nhớ nhung đã lâu, hít sâu mùi thơm cơ thể cô, cảm thụ hơi thở từ trên người cô truyền tới ấm áp. . . . . .

Cơ Liệt Thần khẽ thở dài một tiếng, môi không hề báo động trước bao trùm xuống.

"Thần. . . . . Anh đừng. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ hoảng sợ mở to mắt, muốn ngăn cản anh, nhưng chỉ kịp nói mấy chữ mà thôi.

Giống như vì đền bù tình cảm nhớ nhung một tháng nay, Cơ Liệt Thần hôn có chút hung ác, mang theo ý vị trừng phạt rõ ràng.

Lâm Nhược Kỳ nhăn nhăn lông mày, cảm giác trên môi khẽ đau nhói, muốn giãy giụa.

Cánh tay rắn chắc của anh giam cầm eo của cô, một tay giữ chặt cái ót của cô, không để cho cô nhúc nhích. Sau đó, bắt đầu tùy ý hôn cô, dùng sức mút.

Lâm Nhược Kỳ có chút ảo não, thừa dịp anh quên hết tất cả mút hương thơm ở trong miệng cô, bất thình lình cắn môi dưới của anh.

"A . . . . . ." Cơ Liệt Thần lập tức rời khỏi dây dưa với cô, không tin nổi trợn tròn mắt nhìn cô, ai oán nói, "Bà xã, em đang làm gì? Tại sao muốn cắn anh?"

Cô bĩu môi, mất hứng nói: "Hừ, cắn anh một cái coi như nhẹ, ai bảo miệng anh hung ác như vậy? ! Đây là cảnh cáo anh, cũng đừng quên vợ anh hiện tại đang mang thai !"

Hơi ngừng lại, cau mũi một cái, giống như cô vợ nhỏ làm nũng oán trách, "Suy nghĩ lại một chút, chỉ sợ anh cũng quên em là phụ nữ có thai rồi. Anh nói xem, một tháng nay anh gặp em mấy lần?"

"Bà xã thân mến, trong khoảng thời gian này anh thật sự rất bận, ngoại trừ bác sĩ Ân ở nơi nào còn không có tin tức, những chuyện khác trên căn bản cũng sắp xếp xong, nói cách khác, hiện tại chỉ còn thiếu gió đông thổi tới, mà gió Đông là quỷ y ông nội yêu quý của em."

Lâm Nhược Kỳ gật đầu một cái, "Em có trực giác. . . . . Cảm giác, ông nội của em chính là bác sĩ Ân."

Cơ Liệt Thần cười khẽ một tiếng, dùng ngón tay trỏ vuốt sống mũi xinh xắn của cô một cái, "Chỉ mong trực giác của em là chính xác."

Lâm Nhược Kỳ đột nhiên phát hiện đề tài càng tán gẫu càng xa, nghiêm mặt giương mắt trừng anh: "Đừng tưởng rằng anh bận rộn liền lấy cớ nói cho qua với em. Bận rộn đi nữa, em cũng là vợ của anh, em còn mang thai đứa bé."

Nghe vậy, trong mắt Cơ Liệt Thần hiện lên nụ cười, nhìn cô nói, "Được rồi, không phải anh trở về gặp em rồi sao? Cũng vì muốn cùng với em sinh con, anh mới vội vàng xử lý xong chuyện trong tay. Từ hôm nay trở đi, anh bảo đảm có ít nhất nửa năm ở nhà cùng với em. Khi đó chắc em cũng sinh rồi. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ nghe vậy, sửng sốt.

". . . . . Thật?" Thật lâu, mới lầm bầm hỏi.

"Đương nhiên là thật." Anh cười nhìn cô, một tay đỡ sau lưng cô, ngẩng đầu lên ở dưới ánh đèn hôn cô thật sâu.

"Thật tốt quá. . . . . ." Cô sâu kín nói, trong lòng tràn đầy ngọt ngào và hạnh phúc.

Anh tiếp tục dùng nụ hôn để trả lời cô.

Đôi môi bị trằn trọc mút hôn, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy suy nghĩ của mình bị từ từ hút ra, đại não choáng váng. Đợi đến lúc rời môi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Nhược Kỳ đã thẹn thùng như hoa nở rộ ở trước mắt Cơ Liệt Thần. . . . . .

Thấy thế, tròng mắt đen của anh càng thâm thúy, mang theo thỏa mãn kiêu ngạo.

Lâm Nhược Kỳ khẽ cúi đầu, đỏ mặt nói: "Em còn tưởng rằng anh còn phải ở trong trại huấn luyện rất lâu đấy. . . . . ."

"Bé ngốc, những ngày không ở bên cạnh em, anh không có một ngày nào không nhớ đến em, mỗi thời mỗi khắc cũng nhớ. . . . . ."

Cô mắc cở đỏ bừng mặt, bởi vì lời nói triền miên của anh, cũng bởi vì thân thể anh trần truồng, "Anh. . . . . Anh dẽo miệng. . . . . ."

"Anh nói đều là lời thật."

Cũng không có động tác quá mức không an phận, Cơ Liệt Thần chỉ ôm chặt Lâm Nhược Kỳ ở trong ngực, hít thật sâu mùi của cô, từng sợi tóc óng ánh quấn quanh.

Nhưng khoảng cách gần như vậy, da thịt chạm nhau chỉ có thể khiến cho thân thể càng thêm nhạy cảm!

Màu trắng áo ướt đẫm dính ở trên người của cô, lộ ra đường cong mềm mại. Da thịt của cô, chỉ cần trêu đùa một chút liền trở nên ửng hồng, màu sắc quá mức mê người như vậy . . . . . nhất là đối với Cơ Liệt Thần bị cấm dục ba tháng mà nói, loại hấp dẫn này so với trước kia càng sâu.

Lý trí cầm giữ hai người nhất thời bị kích tình mãnh liệt đẩy ra một góc không nhìn thấy. . . . . Anh dùng hành động rất thực tế nói cho cô biết mình muốn làm cái gì.

"Anh sẽ cẩn thận. . . . . Bác sĩ nói trong lúc mang thai làm vừa phải cũng sẽ không tổn thương thân thể. . . . . ." Mang theo thở dốc và tỉ mỉ hôn giải thích, thay vì nói để trấn an đối phương, không bằng nói để thuyết phục mình.

Cánh tay chống đỡ bên cô tai bởi vì nhẫn nại mà khẽ run, thân thể hưng phấn cứng rắn như sắt, liếm hôn nhiệt tình hừng hực như lửa thiêu đốt toàn thân.

"Anh sẽ không quá dùng sức, cho anh vào đi. . . . . ."

"Không, không được, em lo lắng cho đứa bé. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ mới không tin anh không dùng sức, bây giờ cô cũng không muốn ngăn cản anh. Cho nên, mặc dù trong miệng cô từ chối nhưng ngửa đầu muốn mời gọi, nhẹ nhàng hôn anh . . . . . .

Đúng vào lúc này, một bóng hồng ở bên ngoài toilet chợt nhoáng lên, động tác nhanh nhẹn, nhẹ nhàng.

Lâm Nhược Kỳ đưa lưng về phía cửa phòng rửa tay, dĩ nhiên là không nhìn thấy được. Mà đầu óc Cơ Liệt Thần cũng đang trong trạng thái "Đầy máu", cũng chỉ nhìn qua loa, giống như nhìn thấy có bóng người thoáng qua, đợi lúc mở mắt chỉ nhìn thấy cả phòng hơi nước mịt mờ. . . . . .

Anh cho rằng chỉ là ảo giác, rất nhanh sức chú ý liền bị cô gái nhỏ xinh đẹp trước mắt hấp dẫn đi, đáy mắt lần nữa dính vào dục vọng nồng đậm, máu cả người rất nhanh sôi trào. . . . . .

Trong hơi nước dày đặc, hai bóng người không nhịn được quấn lấy nhau, dán vào nhau chặt chẽ. . . . . .

Lại một lần xa cách thắng tân hôn, sau khi kết hợp nhẹ nhàng tràn đầy vui vẻ, mệt mỏi thê thảm Lâm Nhược Kỳ mềm mại nằm ở trên người Cơ Liệt Thần, ngón tay vòng qua mái tóc đen ướt nhẹp người đàn ông, rũ đầu nhỏ hơi híp mắt lại, rất nhanh tiến vào trạng thái mơ hồ nửa ngủ nửa tỉnh. . . . . .

Cơ Liệt Thần cúi đầu nhìn cô gái nhỏ ngủ say trong ngực, gò má trắng nõn nà dính vào trên lồng ngực trần của anh, thân mật làm cho lòng người mềm nhũn, hơi thở ướt nhẹp, đôi môi hồng cong cong mới vừa bị làm dịu, dưới mắt còn vẻ mệt mỏi chưa dứt, làn da tuyết trắng mềm mại lộ ra đầy dấu ấn của anh, thật là khiến người ta vô cùng yêu thương.

Thật muốn cô một lần nữa nhưng thân thể cô nhất định không thể tốt hơn so với trước khi không mang thai, anh cố nhịn. . . . . .

Vì vậy, đứng dậy dùng khăn tắm giúp cô lau thân thể, lúc này mới ôm cô trở lại trong phòng ngủ, đặt ở trên giường lớn.

Xoay người chuẩn bị mặc cho mình quần áo sạch sẽ ở nhà thì phát hiện vật trên bàn, anh đi tới cầm lên.

Thì ra là siêu âm B thai nhi.

Vẻ mặt chợt sáng lên, hơi ngạc nhiên giương mắt nhìn về phía cô gái nhỏ ngủ say trên giường đang, lập tức hiểu trong miệng cô nếu nói "Cho anh xem một vật" là vật gì rồi.

Nhất thời, ấm áp.

Nhìn kỹ, phác đồ không dầy không mỏng, ánh sáng xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào, mơ hồ có thể nhìn thấy sau lưng phác đồ dường như có một dòng chữ nhỏ, Cơ Liệt Thần tò mò lật trở lại. . . . . .

Đó là nét chữ của Lâm Nhược Kỳ, dùng chữ viết rất nhỏ viết đoạn văn ở dưới như sau:

TO: không biết đứa bé là nam hay nữ

Lúc viết lá thư này con chỉ mới 12 tuần. Bây giờ con vẫn còn ở trong bụng của mẹ, chỉ có 65 millimet, con đã mọc ra cái mũi nhỏ, tay nhỏ, khuôn mặt và bắp chân nhỏ bé, bức hình này là mẹ chụp tấm ảnh đầu tiên cho con. Ba tháng trước, mặc dù con làm hại mẹ nôn rất nhiều lần cũng không có cảm giác như lần này, hình ảnh càng làm cho mẹ có cảm giác mãnh liệt con đang tồn tại. Một ngày nào đó trong tương lai, khi con nhìn thấy lá thư này và tấm ảnh này, nhất định sẽ cảm thấy rất thú vị. Có lẽ, tương lai cha và mẹ cũng già rồi, mà lúc đó con cũng có đứa trẻ của mình, sau khi nhìn lại tấm hình này, có thể con cảm nhận được tâm trạng của mẹ bây giờ. . . . . .

Cơ Liệt Thần cúi đầu xem đoạn văn này im lặng hồi lâu, cuối cùng từ trên bàn rút ra một cây viết, ở phía sau bổ sung thêm một câu không liên quan đến lời nói phía trên: "Cách mạng chưa thành công, bảo bối vẫn cần cố gắng. Con trai ngoan cố gắng lên! Nhanh từ trong bụng mẹ con đi ra, đừng giày vò mẹ nữa."

Thật lâu sau này, trong lúc vô tình Lâm Nhược Kỳ phát hiện sau lưng tấm hình này bị một cậu chủ nào đó bổ sung thêm câu nói kia, tranh cãi thật lâu, "Cơ Liệt Thần, tại sao anh làm như vậy a, nếu không phải là con trai mà là con gái, sau này nó nhìn thấy sẽ rất đau lòng!"

Nhưng Cơ Liệt Thần cũng chỉ cười không nói, mỗi lần nhận lấy hình ảnh siêu âm B mới từ trong tay Lâm Nhược Kỳ thì cũng quen Lâm Nhược Kỳ bổ sung một câu tổng kết ở phía sau.

Viết xong "Lời bình", Cơ Liệt Thần để xuống cây bút, cất xong hình ảnh, định trở lại trên giường lớn ngủ tiếp với Lâm Nhược Kỳ một lát.

Đột nhiên, anh phát hiện cửa phòng ngủ chỉ khép hờ, không biết mới vừa rồi

lúc Lâm Nhược Kỳ tiến vào căn bản quên đóng cửa hay có người lén lút đi vào lại quên mất đóng cửa?

Cơ Liệt Thần híp tròng mắt đen sâu thẳm, thoáng nặng nề, trên mặt hiện lên lạnh lùng không kềm chế được. Trong nháy mắt, trong đầu của anh xẹt qua một bóng dáng màu hồng, chẳng lẽ trước đó nhìn thấy bóng dáng kia cũng không phải ảo giác?

. . . . . .

Quả nhiên Cơ Liệt Thần hết lòng giữ đúng lời hứa, từ ngày này trở đi, trở lại Lư Đăng Bảo cùng với cô vợ nhỏ mang thai của mình, bắt đầu sống ở nhà.

Hôm nay, Lâm Nhược Kỳ ngủ giấc trưa rất ngắn, đi ngang qua phòng khách nhìn thấy phòng khách đã thay bằng màu sắc ấm áp. Toàn bộ đều thay bằng màu hồng, cảm giác như trong mơ.

Lâm Nhược Kỳ cũng thích màu hồng, trước kia ở tại Thôn trang họ Lý, cô dùng màu hồng trang trí gian phòng của mình, ví dụ như hồng nhạt, hồng đậm, hồng lam. . . . . .

"Nhược Kỳ. . . . . ."

Đang lúc Lâm Nhược Kỳ say mê trong màu sắc ấm áp thơ mộng thì trong phòng truyền đến tiếng gọi rất thân thiện của Thúy Thiến.

"Thúy Thiến?" Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên.

Có một giây giật mình, xem ra căn phòng màu hồng giống như công chúa là chuẩn bị cho Thúy Thiến rồi.

Nhưng vấn đề ở chỗ: gian phòng khách này vốn là cho Lynda ở, biến thành của Thúy Thiến từ lúc nào rồi? Hơn nữa, Cơ Liệt Thần đã nói trong khoảng thời gian này sẽ không có bận rộn gì, theo lý thuyết nhiệm vụ của Thúy Thiến cũng làm xong rồi, đã đến lúc phải đi về chứ?

Nhìn cô thế này, dường như không có ý định trở về, muốn ở lâu? ! Không thể nào. . . . . .

"Nhược Kỳ" Thúy Thiến vứt vật trong tay, hào hứng đi tới bên Lâm Nhược Kỳ, ôm cánh tay của cô, "Một chút nữa chúng ta đi dạo phố chứ? Một mình

tôi ở nhà thật nhàm chán, gần đây Thần không mang theo tôi đi trại huấn luyện, tôi không có chuyện gì làm. . . . . ."

"Chuyện này. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ có chút khó xử.

Kể từ khi biết quá khứ của Thúy Thiến, thái độ của Lâm Nhược Kỳ đối với cô trở nên ôn hòa rất nhiều, nói chuyện với cô luôn cẩn thận, tim không khỏi đập nhanh. Lâm Nhược Kỳ lo lắng mình nói sai sẽ kích thích cảm xúc của Thúy Thiến, mà nụ cười của Thúy Thiến làm cho cô cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu.

Thấy cô khó xử, Thúy Thiến cũng không làm người khác khó chịu, chỉ là ngọt ngào cười nói: "Vậy cũng tốt, tôi không nên quấn lấy cô, đi gọi Thần là được. . . . . ." Nói xong, có chút dí dỏm nhướng mày lướt qua Lâm Nhược Kỳ.

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ đen mặt nâng trán.

Nhìn đi, đây chính là nguyên nhân Thúy Thiến làm cho cô cảm thấy nhức đầu. Rõ ràng rất ngây thơ giống như một đứt bé, toàn thân lại tản ra một loại ngạo khí chỉ có thể đứng xa nhìn không thể khinh nhờn.

Hoặc là nói, trên người cô có một loại hơi thở nguy hiểm chết người!

Lâm Nhược Kỳ không nghĩ xấu cho người khác nhưng chung quy trong lòng lại có cảm giác khó hiểu. Cô vẫn cho rằng đây là do cô đã trải qua mọi chuyện, cô tình cờ biết được, có lẽ làm sai lệch cách nhìn của cô đối với Thúy Thiến.

Từ trên lầu đi xuống, quả nhiên nhìn thấy Thúy Thiến ôm cánh tay Cơ Liệt Thần làm nũng. Nghe có người từ trên lầu đi xuống, Cơ Liệt Thần giương mắt, chạm vào vào tròng mắt đen của Lâm Nhược Kỳ, nhất thời giống như tìm được một cọng cỏ cứu mạng.

"Được rồi, anh đồng ý với em, dẫn em đi dạo phố. Vừa đúng, anh và Nhược Kỳ muốn đi dạo siêu thị, cùng nhau đi thôi."

"Cùng nhau? !" Lâm Nhược Kỳ và Thúy Thiến đồng thời kêu lên.

Rốt cuộc, vẫn là Thúy Thiến EQ và IQ rất cao, chỉ hơi phiền muộn mấy giây, liền vui mừng hớn hở đi theo Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ cùng nhau đi

dạo siêu thị mua đồ.

Lynda nghe nói Thúy Thiến muốn làm kỳ đà cản mũi đi theo hai vợ chồng Cơ Liệt Thần đi dạo siêu thị, lập tức cũng đi theo bên cạnh bọn họ, vì vậy Thúy Thiến vừa bắt đầu kế hoạch thế giới hai người, sau đó trải qua ba người cùng đi, cuối cùng biến thành bốn người đi cùng nhau.

Không nói chuyện nói cũ, có Lynda bảo vệ tại chỗ, Thúy Thiến muốn hành động cũng chỉ có thể giương mắt nhìn. Ngược lại trơ mắt nhìn Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ, dáng vẻ hai người thân mật, ngọn lửa ghen tỵ đang thiêu đốt hừng hực.

Ví dụ như hiện tại. . . . . .

Cơ Liệt Thần đẩy xe, Lâm Nhược Kỳ ném đồ vào trong, lúc đi ngang qua khu đồ dùng giường gối, Lâm Nhược Kỳ nhớ tới ga giường trong phòng ngủ dường như nên thay. Vốn những chuyện này để cho người làm xử lý nhưng đã đến đây thì tự mình chọn lựa thôi.

Vì vậy, cô khom lưng chọn ga giường. Rất nhanh, cô chọn bộ màu xanh dương đơn giản có thêu hoa, đang chuẩn bị ném vào trong shopping cart, Cơ Liệt Thần lên tiếng: "Màu sắc này không tốt."

Lâm Nhược Kỳ trừng mắt nhìn Cơ Liệt Thần một chút, xoay người đổi một màu khác, "Vậy. . . . . Cái này?"

Cơ Liệt Thần tiếp tục lắc đầu. Sau khi đổi liên tục ba bốn loại màu sắc, Lâm Nhược Kỳ hoàn toàn buồn bực: "Rốt cuộc chỗ nào không tốt? Màu sắc, hoa văn đều thoải mái."

"Ừ, không hợp màu da của em."

Lynda và Thúy Thiến vừa nghe xong, sắc mặt của từng người cũng thay đổi. Lynda cười đùa quay đầu lại nhìn hai người bọn họ, trong ánh mắt đều là mập mờ, mà Thúy Thiến thì buồn bã quay đầu lại, lửa ghen tiếp tục cháy hừng hực. . . . . .

Mà Lâm Nhược Kỳ lại không nghe ra ẩn ý trong lời nói của Cơ Liệt Thần, lẩm bẩm nói thầm: "Chưa nghe nói chọn ga giường còn phải nhìn màu da, không phải chỉ cần thoải mái là tốt sao? Thật là kỳ quái. . . . . ."

Thấy thế, trong cơn tức giận điên cuồng, Thúy Thiến chọn rất nhiều đồ, tiện tay ném vào bên trong shopping cart. . . . . .

Lúc tính tiền, Cơ Liệt Thần không cẩn thận đánh rơi ví tiền trên mặt đất, đúng lúc Thúy Thiến nhặt lên, trong lúc vô tình cô nhìn thấy bên trong ví tiền có một vật nhỏ thì thái độ càng thêm tối tăm mấy phần.

Sau đó Lâm Nhược Kỳ mới biết, thì ra ở trong ví tiền của Cơ Liệt Thần đặt tấm ảnh lần trước cô chụp lúc đi du lịch trăng mật ở đảo Bali, mà Thúy Thiến nhìn thấy vừa vặn chính là tấm hình. . . . . .

Trên đường trở về, Thúy Thiến không nói một câu, so với vẻ mặt kích động lúc lên đường một trời một vực.

Cuối cùng, đến ban đêm, rốt cuộc Thúy Thiến bộc phát lửa ghen.

Rõ ràng là ở dưới một mái hiên, Thúy Thiến lại thần thần bí bí gọi một cuộc điện thoại, lừa gạt Cơ Liệt Thần đến phòng ngủ của cô. Lúc Cơ Liệt Thần đi ra Lâm Nhược Kỳ đã biết, cô hỏi có muốn cô cùng đi hay không, anh nói anh đi xem xảy ra chuyện gì một chút, lập tức trở lại.

Kết quả, quả nhiên không tới 5 phút, Cơ Liệt Thần trở về.

Nhưng lúc anh trở lại, trên mặt mang theo tức giận đáng sợ, ngay cả Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy bộ dáng của anh cũng giật mình!

Lâm Nhược Kỳ cẩn thận hỏi anh rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng anh không đề cập tới một chữ nào, tức giận ôm cô thật chặt, không biết tới bao lâu mới ngủ.

Lâm Nhược Kỳ luôn rất muốn biết chuyện xảy ra đêm đó nhưng không ai chịu nói, cô cũng không thể hỏi.

Cho đến một tuần lễ sau, chuyện xảy ra làm người ta khiếp sợ. . . . . .

Một ngày kia, Lâm Nhược Kỳ ở bên trong phòng sách nghe nhạc, mẹ chồng Nhiễm Phương giới thiệu cho cô đĩa nhạc pháp dưỡng thai, thật là thoải mái.

“Ngày Mộng”, một thiên tài người Hàn Quốc độc tấu Piano, cảm giác từng âm tiết của bài hát giống như rót vào tai, người khảy đàn lẳng lặng nhắm mắt ngón tay rơi trên phím đàn. Tiếng đàn giống như nước chảy mây trôi, vô

cùng chuyên chú nhẹ nhàng như lông vũ bay bay chạm đến trái tim của cô.

Cô không biết trong ca khúc nói gì, cũng không biết mình có thể hiểu được thứ gì, cô chỉ biết âm nhạc giống như một bàn tay vô hình, xuyên qua thời gian không gian, cảm ứng với tâm hồn mỏng manh của cô, làm cho cô xúc động tràn đầy từ cuống phổi đến lồng ngực. . . . . .

Đang lúc cô nghe bài "ngày mộng" không biết bao nhiêu lần thì lúc này Thúy Thiến tiến vào, trong tay bưng một cái khay nhỏ tinh xảo.

Lâm Nhược Kỳ nhướng mắt, ngạc nhiên: "Thúy Thiến?"

Một tuần trước, kể từ sau khi Cơ Liệt Thần và Thúy Thiến tranh cãi ầm ĩ một trận, dường như thái độ của anh đối với Thúy Thiến đã thay đổi.

Trước kia Cơ Liệt Thần chăm sóc Thúy Thiến như người nhà, mặc dù nhìn ngoài mặt lạnh lùng nhưng thật ra trong lòng luôn chú ý đến Thúy Thiến. Cẩn thận suy nghĩ một chút, dụng tâm của Cơ Liệt Thần, Lâm Nhược Kỳ hiểu rõ, nếu gần một chút chỉ sợ để cho Thúy Thiến hiểu lầm; nếu xa một chút lại sợ Thúy Thiến đau lòng, dù sao cũng chỉ có một mình cô ở Nam Thành, không thể quá nghiêm khắc với cô.

Chỉ tiếc, Cơ Liệt Thần dụng tâm vất vả nhưng Thúy Thiến không hiểu.

Nhưng trong một tuần gần đây, thái độ của Cơ Liệt Thần đối với Thúy Thiến trở nên hết sức lạnh nhạt. Thỉnh thoảng, anh còn dặn dò Lâm Nhược Kỳ phải cách Thúy Thiến xa một chút.

Chương 102: Cút ra khỏi nhà tôi

Lâm Nhược Kỳ không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì để cho quan hệ giữa hai người bọn họ trở nên căng thẳng như vậy. Chỉ cảm thấy không thể tin nổi, nhìn thấy Thúy Thiến thân mật chào hỏi mình, thật sự làm cho cô có chút ngoài ý muốn.

Thúy Thiến nở nụ cười ngọt ngào, cẩn thận bưng cái khay đi vào, đem chén cháo nấm trong khay đặt ở trên bàn trà bên cạnh Lâm Nhược Kỳ, rồi nói: "Lúc nảy trước khi tôi tới, đúng lúc nhìn thấy Heber bưng lên cho cô một chén cháo nấm tuyết, cho nên tôi giúp ông ấy đem lên."

Lâm Nhược Kỳ cười nhẹ, thong thả nhận lấy cái khay. Nhìn bộ dạng cô đứng ở bên cạnh mình cũng không muốn rời đi như có lời muốn nói, Lâm Nhược Kỳ ngước mắt, giật mình hỏi: "Thúy Thiến, cô có chuyện gì tìm tôi sao?"

Thúy Thiến suy nghĩ một chút, mới vừa hé miệng, lại khép lại. Nhìn vẻ mặt thoáng do dự, dường như muốn nói lại thôi.

Tình hình này hiển nhiên không phù hợp với tính cách luôn mạnh mẽ của Thúy Thiến, trực giác Lâm Nhược Kỳ cảm thấy kỳ lạ, không biết Thúy Thiến cố ý làm ra vẻ này để hấp dẫn tính tò mò của cô hay thật sự có chuyện khó mở miệng, không thể không nói, nhưng không tiện nói ra.

Trầm ngâm chốc lát, cô đặt câu hỏi trước: "Thúy Thiến, rốt cuộc có chuyện gì, cô cứ nói thẳng đi."

Thúy Thiến đang chờ Lâm Nhược Kỳ nói câu này. Cô cười cười, kéo cái ghế ngồi xuống đối diện Lâm Nhược Kỳ, nhìn bộ dáng có rất nhiều lời muốn nói với Lâm Nhược Kỳ.

"Cô cũng biết, gần đây tôi giúp Thần xử lý chuyện của Liệt Diễm, Thần cũng đã nói với cô mọi chuyện đã sẵn sàng rồi đúng không?"

Lâm Nhược Kỳ gật đầu một cái, trong lòng chất đống rất nhiều chuyện chợt xông đến.

Chính xác, Thần đã nói những lời "Mọi chuyện sẵn sàng chỉ thiếu gió đông”,

hơn nữa trong chuyện này, gió đông đúng là chỉ Quỷ y, ông nội của cô. Chỉ là cô vẫn không hiểu, Thần đang bận chuyện gì? Tại sao nói gió đông kia chính là ông nội của cô? Xem ra, Liệt Diễm đang chuẩn bị làm chuyện lớn, vậy rốt cuộc bọn họ có kế hoạch gì?

Tự nhiên Lâm Nhược Kỳ hiểu rõ, những chuyện này cô không hiểu cũng không nên hỏi, cho nên vẫn giấu buồn bực trong lòng. Hiện tại Thúy Thiến đột nhiên đề cập đến chuyện này, ngược lại thật sự làm cho cô rất tò mò.

Chỉ là, cô cảm thấy mình không nên hỏi. Khẽ cau mày, Lâm Nhược Kỳ hơi băn khoăn nói: "Ừ, đúng là có chuyện này. Nhưng như vậy thì thế nào?"

Nhìn vẻ mặt của cô, Thúy Thiến nói ngay: "Thật ra chuyện này quan hệ đến cơ mật trong nội bộ Liệt Diễm, thật sự tôi không nên nói cho cô. Nhưng những chuyện này có quan hệ rất mật thiết với cô, nếu gạt cô không nói ra, tôi cảm thấy đối với cô rất không công bằng. Hơn nữa, chấm dứt tương lai của Thần, cho nên. . . . . ."

Nói cho cùng, những lời cuối cùng mới là điều quan trọng. Thúy Thiến biết rõ, chỉ có những lời cuối cùng này mới có thể làm cho Lâm Nhược Kỳ muốn nghe tiếp.

Quả nhiên, khi cô nhắc tới tên của Thần thì nét mặt của Lâm Nhược Kỳ hơi lo lắng. Trong lòng Thúy Thiến vui vẻ: hừ, quả nhiên không có trải qua chuyện lớn, chỉ một miếng mồi nhỏ như vậy đã bị mắc câu, thật sự là quá ngây thơ, quá đơn thuần. . . . . .

Nghĩ đến đây, đáy mắt thoáng qua chê cười, sau đó không nhanh không chậm bắt đầu nói, "Lần này tôi tới Nam Thành thật ra có nhiệm vụ giúp Thần nghiên cứu thành phần ma túy Dạ Mị. Cô cũng biết, Lãnh Kiêu Hùng vì Dạ Mị mới bị cảnh sát bắt. Nhưng tình hình trước mắt, chứng cứ mà cảnh sát nắm giữ trong tay vẫn không đủ, nếu như có chứng cứ có thể chứng minh, chẳng những Lãnh thị tham dự tiêu thụ Dạ Mị, mà còn tham dự nghiên cứu chế tạo và khai thác Dạ Mị, đó chính là một chứng cớ có sức đả kích lớn nhất!"

"Trải qua phân tích so sánh, tôi tình cờ phát hiện Dạ Mị có 95 % giống với Băng Lam mà Quỷ y điều chế năm đó. Cho nên tôi và Thần suy đoán, cách điều chế Băng Lam của Quỷ y đã sớm bị Lãnh Kiêu Hùng nắm trong tay, sau khi thay đổi ném vào thị trường! Dù sao, độ giống nhau cao như vậy, không thể nào là đơn giản trùng hợp."

"Chỉ cần có báo cáo phân tích này trong tay, tìm thêm Quỷ y, như vậy chúng ta đã nắm giữ chứng cứ chính xác nhất đả kích Lãnh Kiêu Hùng. Chẳng qua làm như vậy, Quỷ y rất có thể sẽ bị liên lụy vào vụ án chất độc này, nói không chừng còn sẽ phải gánh chịu nạn tù tội."

"Nạn tù tội? ! Vậy ông nội của tôi . . . . . ." Lâm Nhược Kỳ ngẩn ra, vẻ mặt có chút ngây ngốc, thật sự bị tin tức này làm hoảng sợ.

Làm sao có thể? Tại sao ông nội có thể đem cách điều chế Ma Túy cho Lãnh Kiêu Hùng? Không, không thể, cũng sẽ không. . . . . .

Không dám nghĩ tiếp, Lâm Nhược Kỳ gật đầu liên tục, theo bản năng bác bỏ: "Không! Không thể nào!"

Thúy Thiến nhàn nhạt liếc cô một cái, sau đó lạnh lùng chế giễu: "Nhược Kỳ, nói thật với cô, Liệt Diễm đã cẩn thận điều tra nghiên cứu, căn bản đã có thể xác định bác sĩ Ân thật ra chính là Quỷ y. Ông ta đổi tên đổi họ nhiều năm chính là vì tránh thoát nạn này. Nếu ông ta thật sự không có làm việc gì trái với lương tâm, tại sao ẩn cư nhiều năm như vậy, ngay cả cô cũng không chịu gặp? Có thể thấy ông ta cũng không có tốt giống như cô tưởng tượng!"

Vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ trong thời gian thật ngắn thay đổi mấy trăm lần, muốn nói cái gì nhưng từ đầu đến cuối không thốt ra được. Đợi đến khi Thúy Thiến nói hết lời, lúc này mới giương mắt nhìn cô, cảm xúc phức tạp dính vào khóe mắt, "Cô... ý của cô nói, ông nội của tôi chính là Ông lão họ Ân . . . . . ."

Không thể tin trừng mắt nhìn, Lâm Nhược Kỳ nhớ tới đoạn thời gian ở Thôn trang họ Lý, ông lão họ Ân đối với mình cẩn thận quan tâm và chăm sóc, rất lâu, Lâm Nhược Kỳ không nhịn được xem ông lão là người nhà của mình. Bởi vì, cái loại cảm giác sống nương tựa chăm sóc lẫn nhau, người nhà quan tâm lẫn nhau, quá chân thực.

Nhưng vấn đề là: sau khi Cơ Liệt Thần tìm được cô, luôn miệng nói cô là Lâm Nhược Kỳ, vợ của anh thì ông lão họ Ân cũng chưa từng nói tới cháu gái của mình? Nếu ông ấy còn nghĩ đến cháu gái của mình thì ít nhất phải hỏi thân thế của cô chứ? Nhưng tại sao ông ấy không đề cập tới chuyện này? Chẳng lẽ, thật sự vì ông ấy đã làm việc trái với lương tâm, cho nên mới không dám nhận nhau?

Tất cả mọi chuyện thật không thể tưởng tượng nổi. . . . . .

Thấy vẻ mặt cô hoảng hốt, Thúy Thiến cong môi hình cung, tiếp tục lạnh lùng nói: "Không tệ, năm đó quỷ y căn bản cũng không có tiêu hủy cách điều chế Băng Lam, mà đưa nó cho Lãnh Kiêu Hùng! Sở dĩ Quỷ y làm như vậy, có lẽ chỉ có một nguyên nhân đó chính là cô. Chỉ vì an toàn và tương lai của cô, ông ta chỉ có thể đem cách điều chế cho Lãnh Kiêu Hùng. Chỉ có đem cách điều chế cho Lãnh Kiêu Hùng, ông ta và cô sẽ không bị đuổi giết và quấy rầy không ngừng không nghỉ."

". . . . . ." Lâm Nhược Kỳ ngẩn ra, khiếp sợ không thôi, từ trong lời nói này của Thúy Thiến, không cách nào phục hồi lại tinh thần.

Thấy vẻ mặt cô thay đổi, quả nhiên như trong lòng mình dự đoán, đôi mắt xinh đẹp của Thúy Thiến nheo lại, nhướng mày. Tiếp tục nói: "Mấy ngày nay hẳn là đã có tin tức của quỷ y. Chỉ là vì cô không biết cuối cùng Thần sẽ quyết định như thế nào. . . . . ."

Hơi ngừng lại, Thúy Thiến liếc nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Lâm Nhược Kỳ, trầm trọng giống như cảm thán, "Nói thật, nhà họ Lãnh và nhà họ Cơ đấu hơn hai mươi năm, Liệt Diễm vì hành động lần này cũng chuẩn bị thật lâu. Nghe nói đã hơn một lần bị cô ảnh hưởng, mới làm hại thần quyết định sai lầm, còn làm hại cả Liệt Diễm tổn thất thảm trọng. Tôi thật lòng hy vọng, lần này Thần có thể đưa ra quyết định chính xác, đừng vì chút tình cảm riêng làm hại mọi người được không bù mất. Nếu không sẽ uổng phí mọi người khổ cực cố gắng nhiều năm, còn có Diêm Hạo và các thành viên Liệt Diễm khác đã hy sinh cũng không đáng giá!"

Trong lời nói, Thúy Thiến cố ý đem mấy chữ "Tình cảm riêng" nhấn mạnh, câu nói sau cùng kia cũng nói vô cùng tuyệt hảo. Đảo mắt nhìn lại sắc mặt của Lâm Nhược Kỳ, quả nhiên trở nên rất lúng túng như cô dự đoán.

Cuối cùng, Thúy Thiến không quên thêm dầu thêm mỡ: "Cô còn nhớ rõ đã hơn một tuần, tôi và Thần rất ầm ĩ trong phòng ngủ, thật ra chính là vì chuyện này. . . . . ."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ cũng nhớ tới tình hình lúc đó. Cho nên có ấn tượng sâu sắc là bởi vì sau khi Cơ Liệt Thần từ trong phòng của Thúy Thiến đi ra ngoài, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

. . . . . .

Một tuần trước, trong phòng ngủ của Thúy Thiến.

"Cơ Liệt Thần, anh căn bản là kẻ dối trá! Luôn miệng nói phải chăm sóc cho người em gái em đây nhưng thật ra anh ước gì em mau chóng trở về Anh quốc ? Có trách em quấy rầy anh và vợ của anh âu yếm hay không? Em cho anh biết, Thúy Thiến em sẽ không cho anh như mong muốn! Em muốn ở lại nơi này, từng giờ từng phút nhắc nhỡ anh đừng quên chuyện anh nên làm, không nên vì tình cảm trai gái mà làm chậm trễ chuyện lớn của Liệt Diễm! Nếu ngày nào anh chưa hạ được quyết tâm, em cũng sẽ không trở về ngày đó!"

"Thúy Thiến!" Cơ Liệt Thần tức giận, một tay che kín miệng Thúy Thiến, "Em câm miệng cho anh!"

"Không được!" Thúy Thiến phát điên gạt tay Cơ Liệt Thần, cô biết mình nói lớn tiếng, nhất định Cơ Liệt Thần lo lắng cô ồn ào bị Lâm Nhược Kỳ ở sát vách phòng ngủ nghe được.

Cái gọi là chó nóng nảy cũng nhảy tường, Thúy Thiến thừa dịp Cơ Liệt Thần che miệng của cô, dựa vào cô rất gần, thuận thế liền nhào tới trên người của anh, ôm chặt thắt lưng của anh, đầu chui vào trong ngực Cơ Liệt Thần, mặc cho Cơ Liệt Thần đẩy thế nào cũng không được.

"Thúy Thiến, em làm gì đấy? Nhanh buông tay!" Cơ Liệt Thần giật mình, thật sự bị cử động to gan của Thúy Thiến làm giật mình. Bình thường, mặc dù hành vi của Thúy Thiến lớn gan chọc giận, nhưng tóm lại có chừng mực, vì hơn mười năm quan hệ tình cảm của hai người, Thúy Thiến sẽ không làm ra chuyện không thể níu kéo được.

Nhưng tối nay không biết cô nổi điên gì, hành động cử chỉ thực sự quá liều lĩnh. Vốn dùng cách gọi điện thoại lừa gạt anh, nói thân thể mình không thoải mái, muốn anh đi xem một chút, lời nói dối cũng đã làm cho anh đè nén tức giận, mà bây giờ ôm thì càng nằm ngoài sự dự liệu của anh rồi.

Nhưng Cơ Liệt Thần cảnh cáo chẳng những không làm cho Thúy Thiến tách khỏi thân thể mình, ngược lại làm cho cô ôm chặt hơn. Dưới tình thế cấp bách, giãy giụa, Cơ Liệt Thần vung mạnh tay, trên mặt Thúy Thiến lập tức hiện ra năm dấu tay màu hồng!

Nhất thời hai người cũng bối rối.

Nước mắt Thúy Thiến lả chả rơi xuống, giận dữ, oán hận, căm tức tất cả đều bị khơi dậy: "Thần, anh. . . . . vì cô ấy, đánh em? !"

Sau khi đánh xong, Cơ Liệt Thần lập tức hối hận. Đánh phụ nữ, đời này của anh cũng chưa làm qua, nhưng lúc này thật sự làm được. Mà một cái tát còn đánh vào trên người của Thúy Thiến.

"Thúy Thiến. . . . ." Anh thở nhẹ, đáy mắt có một giây không nở.

Muốn an ủi cô nhưng chần chờ một chút, không có vươn tay, ngược lại lui ra sau một bước dài. Đối với cá tính của Thúy Thiến anh quá hiểu, bạt tai cũng đã bạt rồi, nếu như biểu hiện không tốt, nhất định cô sẽ cắn chuyện này không buông.

Thấy anh lui ra sau một bước dài, Thúy Thiến càng tức giận. Không chút do dự đấm thẳng về phía bụng Cơ Liệt Thần một cái, làm cho anh rên lên một tiếng.

Cơ Liệt Thần nhịn đau, trán thấm ra một chút mồ hôi.

Có thể thấy được, Thúy Thiến xuống tay nặng bao nhiêu!

Anh che bụng xoay người, sắc mặt đã bình tĩnh lại, lúc đi ra ngoài nói: "Tóm lại, chuyện này em không cần tiếp tục tham dự nữa. Một tuần sau, tất cả hạng mục em phụ trách sẽ kết thúc, anh sẽ phái chuyên cơ đưa em trở về. Cha của em đã sớm thúc giục rồi."

Thúy Thiến cắn răng nhìn bóng lưng người đàn ông quyết tuyệt rời đi, thật sự hận đến tận xương tủy. . . . .

***

Nhớ lại tình cảnh lúc ấy, trong hốc mắt Thúy Thiến không nhịn được lại phủ lên một tầng u ám.

Thật vất vả đè nén lửa giận trong lòng, Thúy Thiến cười lạnh đứng dậy, cúi đầu nhìn Lâm Nhược Kỳ đang ngốc trệ ở trước mắt nói: "Tốt lắm, lời nên nói cho cô tôi cũng đã nói xong rồi. Nên làm như thế nào, tôi nghĩ cô nên nắm chắc rồi."

Dứt lời, nhìn chén cháo nhỏ trên khay trà một chút, lạnh nhạt nói: "Chén cháo này rất nguội, nhân lúc còn nóng ăn mau đi. Thân thể của cô như thế này đối với Thần căn bản là phiền toái lớn, nếu còn không chăm sóc mình thật tốt, chỉ sợ càng làm trở ngại cho anh ấy. Thần khác với cô, tương lai anh ấy là người phải làm chuyện lớn, không thể nào lúc nào cũng ở bên cạnh cô. Gần đây là lúc quan trọng, nhưng anh ấy lại cam tâm ở nhà cùng với cô, đây là chuyện rất không bình thường."

Dừng một chút, cô nói tiếp: "Tự giải quyết cho tốt đi!"

Lâm Nhược Kỳ cắn môi, trên mặt như phát sốt, trong lòng giống như bị người tô mực.

Vốn nghe xong có chút giật mình nhưng suy nghĩ lại, dường như tất cả mọi chuyện cũng có thể liên quan nhau, giống như tất cả nghi vấn cũng đều được giải đáp. . . . . .

Cô có thể làm gì để có thể giúp đỡ cho Thần?

Thúy Thiến nhìn vẻ mặt cô đờ đẫn, rất khinh thường khẽ hừ một tiếng, xoay người mở cửa phòng đi ra ngoài. Vừa ngẩng đầu lên, vừa đúng đụng vào chạm mặt Cơ Liệt Thần vừa đi vào tới.

Thúy Thiến hoảng sợ: "Thần? ! Anh trở lại?" Ánh mắt có chút tránh né, rồi lại rất nhanh bình tĩnh, kiêu ngạo nhìn thẳng vào mắt Cơ Liệt Thần.

Cơ Liệt Thần nhìn thấy Thúy Thiến, đầu tiên là kinh ngạc một hai giây, sau đó ánh mắt tối tăm, ánh mắt nhìn vào cô sau đó dời đi, cau mày nhìn Lâm Nhược Kỳ ở bên trong phòng buồn bực không nói.

Thấp giọng hỏi "Tại sao em ở chỗ này? bộ dáng Nhược Kỳ như vậy là xảy ra chuyện gì, mất hồn mất vía. . . . . ."

Thúy Thiến đã sớm đổi lại vẻ mặt ôn hòa, khuôn mặt tươi cười, nói: "Không có chuyện gì. Không phải em sắp đi sao, cho nên muốn đi thăm chị dâu một chút. Anh tới vừa đúng lúc, trò chuyện với chị dâu thôi."

Thúy Thiến thân mật kêu "Chị dâu", thái độ đối với Lâm Nhược Kỳ hoàn toàn không giống thường ngày. Bình thường, cô nhất quyết không gọi Lâm Nhược Kỳ bằng chị dâu.

Cơ Liệt Thần hơi nghi ngờ nhìn Thúy Thiến một chút, ở trên mặt cô không có phát hiện bất kỳ dấu vết gì. Sau đó, ánh mắt chán nản, vặn hỏi, tầm mắt xẹt qua bả vai Thúy Thiến, xa xa nhìn lướt qua Lâm Nhược Kỳ bưng một chén cháo nấm tuyết trong tay, đang chuẩn bị đưa vào trong miệng.

"Đừng ăn....!" Anh hét lớn một tiếng.

Hết sức nhanh chóng, ba chân bốn cẳng tức tốc đi tới trước mặt Lâm Nhược Kỳ, đoạt lấy chén cháo nấm tuyết trong tay cô. Tốc độ rất nhanh, khiến cho Lâm Nhược Kỳ thiếu chút nữa làm đổ nó!

Lâm Nhược Kỳ kinh ngạc ngẩng đầu: "Thần, anh làm gì vậy?"

"Cái này là ai đưa cho em?" Anh lạnh giọng hỏi.

Lâm Nhược Kỳ trừng mắt nhìn, mờ mịt nói: "Là . . . . . Thúy Thiến a."

Thúy Thiến đứng ở cửa nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trắng bệch: "Thần, anh có ý gì?" Giọng nói hơi run rẩy, không dễ dàng phát giác nhưng vẫn bị Cơ Liệt Thần bén nhạy bắt được.

Bờ môi anh khẽ cong, nụ cười cũng rất lạnh: "Thúy Thiến, anh có ý gì trong lòng em nên hiểu rõ."

Thúy Thiến nghẹn lời, một giây sau, cắn môi nói: ". . . . . Em không rõ lắm."

Đưa mắt nhìn cô hồi lâu, thấy cô vẫn vịt chết còn cứng mỏ, Cơ Liệt Thần nhìn cái chén trong tay một chút, lạnh lùng nói: "Được, em đã nói không rõ, vậy anh giúp em hiểu rõ chuyện gì xảy ra."

Dứt lời, ngửa đầu đem cả chén cháo nấm tuyết uống hết vào trong bụng.

"Thần! Anh. . . . . ." Thân thể Thúy Thiến có chút phát run, sắc mặt lộ vẻ sầu thảm nhìn Cơ Liệt Thần cứng rắn uống cạn chén cháo nấm tuyết kia.

Một lúc lâu, rốt cuộc cô mới có phản ứng. Ánh mắt hết sức đáng sợ, đó là một loại tức giận muốn đem người róc xương lóc thịt hoặc đâm thủng bụng.

Tức giận chỉ vào Lâm Nhược Kỳ nói với Cơ Liệt Thần: "Thần, anh đừng quên mình là người cầm đầu Liệt Diễm, không nên vì cô ấy mà ngay cả Liệt

Diễm cũng không cần! Anh có thể không cần trả nợ ân nghĩa cho em, nhưng nếu như về sau anh cứ tiếp tục cưng chìu cô ấy như vậy, cuối cùng có một ngày, anh sẽ phải hối hận!"

"Thúy Thiến!" Cơ Liệt Thần giận tím mặt. Đối với Thúy Thiến, anh vốn còn niệm tình nghĩa lúc xưa, lúc này đã bị Thúy Thiến điên cuồng làm cho tiêu tan hết.

Giọng nói cứng rắn, Cơ Liệt Thần lạnh lùng quát lớn, "Đủ rồi! Cút ra khỏi nhà tôi!"

Dứt lời, trong phòng yên tĩnh làm cho người ta không thở nổi.

Không thể nghi ngờ, những lời "Cút ra khỏi nhà tôi" là lệnh đuổi khách hết sức rõ ràng, hơn nữa, không khách khí đem đối phương phân chia thành "Người ngoài".

Qua hồi lâu rốt cuộc nén nhịn trong hốc mắt mờ lệ, Thúy Thiến tức giận từ trong túi áo lấy ra vật gì đó, hung hăng ném trên sàn. Nói: "Xem như anh lợi hại!"

Sau đó xoay người nhanh chóng rời đi.

Chỉ chốc lát sau nghe thấy lầu dưới có tiếng Nhiễm Phương kêu lên: "Ôi chao, Thúy Thiến! Tại sao cháu..., mang nhiều hành lý như vậy là muốn đi đâu? Này, Thúy Thiến? ! Thúy Thiến. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ đứng nhìn xuống lầu, quả nhiên nhìn thấy Thúy Thiến lái xe đi mất.

Lâm Nhược Kỳ giật mình, quay đầu, gấp gáp nắm cánh tay anh hỏi: "Thần, làm thế nào? Thúy Thiến một mình lái xe đi ra ngoài. Hiện tại cảm xúc của cô ấy không ổn định, tại sao có thể để cho cô ấy lái xe? Hơn nữa, không phải anh vẫn xem cô ấy như em gái sao? Tại sao có thể để cho cô ấy rời đi như vậy? Anh đã đồng ý với sư phụ Dịch Sâm, phải chăm sóc cho con gái của ông ấy thật tốt . . . . . Thần, anh không thể nuốt lời."

Thấy cô như thế lo lắng, Cơ Liệt Thần đứng bất động tại chỗ, ở trong thời gian thật ngắn vẻ mặt của anh thay đổi liên tục. . . . . .

Cho đến khi bụng truyền đến một cơn quặn đau, rốt cuộc anh chống đỡ

không nổi, người ngã lệch ở trên ghế sa lon. Lâm Nhược Kỳ nhìn thấy sắc mặt của anh trở nên đen tối, nhất thời có loại dự cảm không ổn.

"Thần, anh làm sao vậy? !" Cô hoảng hốt. Lúc này mới phát hiện ra trên trán, trên mặt, cần cổ Cơ Liệt Thần, tất cả rịn mồ hôi dầy đặc!

"Thuốc giải. . . . ." Anh chỉ vào cái túi nhỏ màu trắng trên sàn, khó khăn khạc ra hai chữ.

Lâm Nhược Kỳ quay đầu lại, lúc này mới chú ý tới đồ vật trên mặt sàn. Nhanh chóng nhặt lên, tay run run mở tầng giấy bọc bên ngoài, cẩn thận đút vào trong miệng Cơ Liệt Thần.

Sau đó, sợ hết hồn hết vía nhìn anh, sắc mặt từ đen chuyển sang trắng, từ trắng chuyển hồng. . . . . Hoàn hảo Thúy Thiến dùng thuốc độc, độc tính cũng không mạnh, sau khi qua mấy phút ngắn ngủi, sắc mặt của Cơ Liệt Thần liền khôi phục.

Mặc dù độc tính cũng không mạnh, nhưng Cơ Liệt Thần là một người đàn ông, vả lại thân thể khỏe mạnh còn có thể chịu được. Nếu nếu đổi lại là Lâm Nhược Kỳ, cô còn có thai, chỉ sợ sau khi ăn chén cháo nấm tuyết vào trong bụng, đứa bé trong bụng không giữ được.

Vừa nghĩ tới, cô liền sợ!

Cho đến lúc này, cô mới chính thức hiểu được Thúy Thiến hận mình biết bao nhiêu!

Lâm Nhược Kỳ khẽ cắn môi, cô thật chưa bao giờ biết, thì ra cô mang đến cho Thúy Thiến tổn thương lớn như vậy, cũng chưa bao giờ nghĩ tới mình mang đến cho Cơ Liệt Thần áp lực lớn như vậy. . . . . Trái tim mềm yếu hơi đau đớn chèn ép làm cho cô không cách nào thở nổi.

Cơ Liệt Thần ngoẹo đầu tà tà nhìn cô, biết cảm xúc của cô xuống thấp, muốn đưa tay an ủi cô, vì vậy ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô gái, cả người cô như không có xương ôm vào trong ngực.

Cằm đặt tại đầu vai của cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve, "Được rồi, được rồi, anh không sao rồi."

Lâm Nhược Kỳ hít mũi một cái, "Thúy Thiến. . . . . Đã nói cho em biết tất

cả mọi chuyện về Băng Lam và Dạ Mị, về chuyện gần đây mọi người đang bận rộn, còn có ông nội của em. . . . . em đều biết, tại sao anh không nói cho em?"

Vẻ mặt Cơ Liệt Thần khẽ cứng lại, vốn rất do dự rốt cuộc phải làm thế nào nói cho cô biết việc này, thật không nghĩ đến lại thông qua phương thức như thế.

Anh thở dài một hơi nói, "Đừng nghe Thúy Thiến nói bậy, những chuyện phiền toái này em không cần quan tâm, em đừng nhớ kỹ, đối với đứa bé trong bụng không tốt."

"Em biết cô ấy không phải nói bậy, anh đừng gạt em. Thần, thật ra em không có yếu ớt như anh tưởng tượng. Về chuyện ông nội của em, ông ấy . . . . . ." Lâm Nhược Kỳ nói đến một nửa, nghẹn ngào không biết nên nói như thế nào.

Cơ Liệt Thần nhíu mày trầm ngâm, "Thật ra, anh tới nói cho em biết chuyện này. Thật ra anh đã tìm được. . . . . ông nội của em."

"Thật? !" Trong lòng Lâm Nhược Kỳ cứng lại, nhưng không biết nên vui mừng hay nên lo lắng.

Rốt cuộc biết ông nội của mình còn sống, mà trùng hợp chính là ông lão họ Ân đối với cô luôn quan tâm, chính xác là chuyện đáng vui mừng nhưng ông nội của cô cũng chính là ông lão họ Ân, mười mấy năm trước đem cách điều chế Băng Lam cho Lãnh Kiêu Hùng, đây cũng là sự thật không thể chối cãi.

Cơ Liệt Thần biết cô suy nghĩ gì trong lòng, vẻ mặt trầm trọng gật đầu một cái, hỏi ". . . . . Hiện tại có muốn đi nhìn ông ấy một chút hay không?"

Lâm Nhược Kỳ khẽ lo lắng, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Cơ Liệt Thần, một hồi lâu, mới nhẹ nhàng gật đầu một cái. . . . . .

Có một số người, theo thời gian vết thương từ từ khỏi hẳn, có một số người, theo thời gian vết thương từ từ thối rữa. Mà Thúy Thiến cô hoàn toàn thuộc về loại người phía sau . . . . . .

Sau khi Thúy Thiến lái xe ra khỏi Lư Đăng Bảo số một, bâng quơ chạy ở trên đường phố Nam Thành. Thật ra cô không biết mình nên đi đâu, chỉ biết mạnh mẽ phóng xe chạy ở trong thành thị xa lạ, đất nước xa lạ.

Trong đầu dường như không nhìn thấy đường cái phía trước mà hiện lên hình ảnh trong quá khứ. . . . . .

Mười sáu năm khá dài.

Mười sáu năm, cô cho rằng chờ đợi ở trong bể khổ vô biên, cảm tình của anh đối với cô có thể từ tình cảm anh em chuyển thành tình yêu say đắm. Lại không nghĩ rằng, tất cả chờ mong, càng ngày càng trở nên tan biến.

Cảm giác của anh đối với cô, sau mười sáu năm vẫn không có chút nào thay đổi. Kết quả này cô không tiếp nhận nổi.

Khi anh đuổi cô đi, mặc dù nước mắt chảy xuống nhưng trong lòng lại không cảm thấy đau. Có lẽ, một trái tim không hoàn chỉnh sớm bị năm tháng tàn phá loang lổ rồi. . . . . .

Là nên tiếp tục yêu anh hay nên hận anh, cô đã bắt đầu bàng hoàng.

Trong lúc tâm phiền ý loạn, chợt tăng sức đạp chân ga sâu hơn, lấy tốc độ cực nhanh phóng xe chạy về phía trước. Một đường mạnh mẽ đâm tới, Mã Lực gần như đạt tới 120 km/h, ở trong thành thị chật chội lấy tốc độ này lái xe hiển nhiên là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Tiếng thắng xe ‘két’ vang lên thật lớn, ở một cua quẹo, thiếu chút nữa Thúy Thiến lái xe đâm vào đầu chiếc xe phía đối diện đang lái tới. Hoàn hảo, cô phản ứng khá nhanh, thắng xe kịp thời mới tránh khỏi gây thành một cuộc tai nạn xe cộ thảm khốc.

Tài xế chưa tỉnh hồn đưa đầu ra ngoài, đỏ mặt thở hổn hển nhìn Thúy Thiến mắng to: "Người điên từ đâu tới! Chạy nhanh như vậy muốn đi đầu thai hả!"

Thúy Thiến đang nổi nóng, nghe có người không sợ chết chửi mình, chợt liều mạng hất đuôi xe, cả sườn xe dừng ở ven đường. Mở cửa xe, tức giận đùng đùng từ trong xe đi ra.

Đối phương vừa nhìn lại là một cô gái lai xinh đẹp, ánh mắt lập tức sáng lên, cảm thấy hôm nay không phải là vận cứt chó, mà là số đào hoa a.

Vì vậy, toét miệng cười xấu xa nói: "Ưm hừm, thì ra là cô gái xinh đẹp a, mới vừa rồi đang làm gì? Đóng phim sao, diễn cảnh sống chết, hay diễn cảnh

cảm tử? Nhìn dáng dấp cô xinh đẹp như vậy, tôi xem như vầy đi, chúng ta giải quyết riêng. . . . . ."

Người đàn ông còn chưa nói hết lời nhạo báng, Thúy Thiến cắn răng nghiến lợi liền đi vòng qua bên hông, mở cửa xe, lôi anh ta từ trong xe ra ngoài. Hiển nhiên người đàn ông bị cử động bùng nổ của Thúy Thiến dọa sợ, kinh ngạc nhìn cô, còn chưa kịp phản ứng thế nào liền bị đối phương đánh dữ dội một hồi lâu!

Thúy Thiến là người được huấn luyện chuyên nghiệp, mỗi một quyền cũng đánh vào chỗ yếu hại chết người, hơn nữa dùng tới 100% sức lực, có thể tưởng tượng người đàn ông kia bị đánh thê thảm thế nào.

Sau một lúc buồn buồn đánh dữ dội, Thúy Thiến vẫy vẫy tay rời đi, chỉ để lại người đàn ông bị đánh đến cả người như cái bao nằm trên mặt đất kêu rên: "Ôi trời ơi, từ đâu tới cô gái điên dã man thế này, thật sự quá bạo lực. . . . . ."

"Cô gái điên" không để ý tới anh ta nữa, cũng không quay đầu lại, hất tay ngồi vào xe của mình, đạp chân ga điên cuồng phóng đi. . . . . .

Nhưng sau khi phát tiết xong, dường như Thúy Thiến còn chưa đủ hả giận. Ngược lại oán khí và hận ý vào lúc này bị kích phát càng mãnh liệt, tốc độ xe chẳng những không có dấu hiệu giảm xuống mà còn phóng nhanh hơn đi phía trước.

Dù sao quy định lái xe ở Anh quốc và Trung Quốc không giống nhau, mặc dù Thúy Thiến có bằng lái quốc tế nhưng không quen đường, tốc độ xe lại quá nhanh, cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi đụng vào xe của người khác.

Lần này, cô không được may mắn nữa, thiếu chút nữa đụng phải một chiếc xe việt dã Land Rover. Cô đột nhiên đổi hướng xe, vì thế xe nhảy ra khỏi hàng rào, lật lăn mấy vòng, cuối cùng vì có một cây cột điện ngăn trở, ngưng lộn. . . . . .

Bên trong chiếc Land Rover, hoàn toàn trợn tròn mắt.

"Lãnh, Cậu chủ Lãnh. . . . . Làm thế nào? Chúng ta giống như đụng xe. . . . . ."

Tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt rất đột ngột, chiếc xe kia mạnh mẽ đâm tới lấy tốc độ cực nhanh phóng tới, giống như là vội vàng muốn đi đào thai,

làm sao Lãnh Như Phong có thể không nhìn thấy. Hơn nữa, chiếc xe kia nhảy ra hàng rào bên ngoài lại đụng phải cột điện vang lên tiếng cực lớn, anh ta không thể nào không nghe được.

Cau mày nhìn sang, chiếc xe kia nơi xa gần như cũng bị tan nát, có thể nghĩ người ở bên trong nhất định bị thương không nhẹ, nếu vận khí không tốt, nói không chừng đã chết tại chỗ. Không được phép nửa giây chần chờ, anh ta lập tức ra lệnh cho thủ hạ: "Đi xuống, cứu người!"

. . . . . .

Đêm đó, Lư Đăng Bảo số một.

Heber vội vàng lên tới lầu hai, còn chưa có gõ cửa cũng không chú ý lễ phép mà đẩy cửa phòng ra, "Cậu chủ, không xong!"

Cơ Liệt Thần khép lại sách trong tay, ngước mắt hỏi "Thế nào Heber, có tin tức của Thúy Thiến sao?"

Chương 103: Hạnh phúc lần đầu tiên thai máy động

"Đúng vậy, ách cũng không phải . . . . . ." Lời nói của Heber trước sau mâu thuẫn, sắc mặt cũng thay đổi từng hồi, hơi thở dồn dập, dáng vẻ nhìn giống như là vội vàng chạy về, giọng nói cũng bắt đầu khẽ run lên.

Nét mặt Cơ Liệt Thần nặng nề, trong lòng thoáng qua một chút lo lắng, hỏi "Rốt cuộc thế nào?"

"Chúng tôi đã tìm được chiếc xe Thúy Thiến tiểu thư lái đi, xe hư hại rất lợi hại, giống như là trải qua một tai nạn xe cộ nghiêm trọng. . . . . Nhưng trong xe không có bóng dáng của Thúy Thiến tiểu thư, không biết sau tai nạn xe cộ xảy ra chuyện gì."

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần cũng biết chuyện nghiêm trọng, sắc mặt lập tức tối tăm, "Đã đi tìm ở bệnh viện gần đó chưa? Có người chứng kiến hay không?"

"Đã tìm, đáng tiếc không có tin tức của cô ấy. Về phần người chứng kiến. . . . . Bởi vì ở một nơi vắng vẻ, xung quanh đều là sườn núi hoang, cho nên cũng không có người chứng kiến. . . . . ."

Trầm ngâm chốc lát, Cơ Liệt Thần dứt khoát đưa ra quyết định, "Tăng thêm người, tiếp tục tìm kiếm vị trí của Thúy Thiến! Cần phải tìm được mới thôi!"

"Vâng, cậu chủ!" Heber khom người, chuẩn bị thối lui khỏi phòng đọc sách đi thi hành mệnh lệnh của Cơ Liệt Thần, vừa mới chuẩn bị khép cửa phòng lại trong nháy mắt, bị Cơ Liệt Thần gọi lại.

Cơ Liệt Thần nhẹ giọng căn dặn, "Heber, chuyện này làm phiền ông tốn công một chút. Mặt khác, tạm thời không cần nói cho mẹ tôi và Nhược Kỳ, tránh cho bọn họ lo lắng."

Heber gật đầu: "Tôi hiểu, cậu chủ."

"Được, nhiệm vụ hôm nay tìm tới đó thôi. Ông cũng đã mệt mỏi, đi nghỉ trước đi."

. . . . . .

Sau khi Heber rời khỏi phòng đọc sách, Cơ Liệt Thần cũng thiếu kiên nhẫn nện một phát đánh vào trên bàn sách. Rất lâu sau đó, rốt cuộc đè nén được buồn bực và phiền loạn trong lòng, mở ra ngăn kéo lấy ra bao thuốc lá bên trong, rút ra một điếu thuốc, đốt lên.

Nhìn bóng đêm ngoài phòng, anh rơi vào trầm tư.

Nhược Kỳ nói đúng, anh cũng không muốn làm cho Thúy Thiến bị thương tổn. Dù sao, mười sáu năm tình nghĩa, cho dù thế nào không phải dễ dàng dứt bỏ như vậy, mặc kệ như thế nào, anh cũng sẽ không buông tha cô, bỏ lại cô. Phát triển đến mức này cũng không phải theo ý nguyện ban đầu của anh, nhưng nếu Thúy Thiến có chuyện không hay xảy ra, tất nhiên cả đời anh cũng sẽ không tha thứ cho mình. . . . . .

Hút hết đến ngụm khói cuối cùng, anh dập tắt tàn thuốc bắn ra vào xa trong thùng rác cách đó không.

Xa xa, Lâm Nhược Kỳ đứng ở ngoài phòng đọc sách, lẳng lặng nhìn thấy Cơ Liệt Thần đứng sững ở bên trong phòng đọc sách, càng không ngừng đang đi tới đi lui.

Trước khi từ trong phòng ngủ ra ngoài, cô nhìn qua đồng hồ trên tường, đã qua mười hai giờ đêm anh còn chưa ngủ, nhìn bộ dáng chắc là gặp phải chuyện phiền toái.

Theo trực giác Lâm Nhược Kỳ suy nghĩ, có lẽ là vì Thúy Thiến . . . . . .

Cô mấp máy môi, do dự có nên vào khuyên anh trở về phòng nghỉ ngơi hay không, trùng hợp lúc này Cơ Liệt Thần xoay người lại, phát hiện ra cô.

"Nhược Kỳ? Em còn chưa ngủ?" Anh sửng sốt một chút, đi tới dắt tay của cô.

Phát hiện tay của cô có chút lạnh, lông mày xinh đẹp của Cơ Liệt Thần nhíu chặt, mở miệng hỏi: "Em đứng ở đây bên ngoài đã lâu rồi?" Lại rũ mắt nhìn cô một chút, phát hiện cô không có khoác áo chống lạnh, chắc là trực tiếp từ trong phòng ngủ đi ra ngoài, trong nháy mắt sắc mặt trở nên càng khó coi hơn.

Anh cởi xuống áo khoác của mình, phủ vào trên người của Lâm Nhược Kỳ, "Cũng đã sắp làm mẹ rồi, tại sao còn giống như đứa bé, không biết chăm sóc mình?"

Lâm Nhược Kỳ không nói gì.

Ngẩng đầu lên nhìn anh, hai mắt của anh hiện đầy tia máu, trên người còn quanh quẩn mùi thuốc lá nồng đậm. Bình thường, anh nhất định giữ phong cách cậu chủ ưu nhã cao quý nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, nhất là lúc đối mặt cô mang thai, tuyệt đối sẽ không dính vào một chút mùi rượu thuốc lá, làm ô nhiễm nơi cô ở.

Xem ra, chuyện này để cho anh rất phiền lòng, rất rối rắm.

Thấy bộ dạng anh không ngủ không nghỉ như vậy, trái tim của Lâm Nhược Kỳ cũng vô duyên vô cớ đau theo. . . . . .

Cô dựa vào trước ngực của anh, hai cánh tay ôm thắt lưng rắn chắc của anh, ôm rất chặt. Dường như như vậy có thể cho anh thêm sức mạnh vô tận. . . . . .

Cảm nhận được cô ôm, anh vùi mặt trong mái tóc của cô, mặt vuốt ve tóc của cô, nhất thời cảm thấy chẳng còn mệt mỏi, trong lòng cũng bắt đầu trở nên ấm áp, mềm mại, nhẹ nhàng . . . . . .

Vẫn cảm thấy yêu thích ở chung một chỗ cùng cô, chỉ ôm ấp như vậy không nói câu nào, không làm gì cũng có thể cảm thấy thỏa mãn vừa lòng.

Không nhịn được nhắm mắt lại, ở phía từ trên đỉnh đầu cô vuốt ve sợi tóc mềm mại trở xuống quai hàm, bên tai truyền tới lời thì thầm êm ái của cô: "Ông xã, đừng để mình mệt mỏi, ngủ một giấc thật tốt, ngày mai tiếp tục bận rộn."

Lâm Nhược Kỳ cũng không nói một chữ liên quan đến Thúy Thiến, nhưng giống như đang khích lệ và an ủi anh.

Khóe môi Cơ Liệt Thần khẽ tràn ra một đường cong. Đây chính là chỗ khéo léo của cô vợ nhỏ của anh: nhìn thân thể nhỏ nhắn bình thường, lại có một trái tim vô cùng tinh tế, cô luôn xuất hiện khi anh cần cô nhất, bằng cách cho anh ấm áp sức mạnh tinh thần để chống đỡ.

Cơ Liệt Thần nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, bưng lấy mặt của cô, nhàn nhạt

hôn xuống. Nói: "Chúng ta cùng nhau đi ngủ."

Mặc dù mẹ chồng Nhiễm Phương vẫn phản đối hai người ngủ chung giường trong lúc Lâm Nhược Kỳ mang thai, nhưng hết lần này đến lần khác bị Cơ Liệt Thần vô lại phá vỡ, dần dần, Nhiễm Phương cũng bỏ qua, để mặc cho hai người người trẻ tuổi mỗi đêm dính lấy nhau ngủ chung một giường.

Lâm Nhược Kỳ gật đầu một cái, đôi tay ôm lấy cánh tay của anh, cùng nhau trở về phòng ngủ.

Cảm thấy tay của cô vẫn lạnh lẽo, Cơ Liệt Thần đưa ra một bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng cầm hai tay của cô, nhìn cô cười dịu dàng, hơi trách: "Sau này đã trễ thế này, đừng đến xem anh, tự mình ngủ cho tốt. Bây giờ em cũng mang thai bốn tháng rồi, phải chú ý nghỉ ngơi."

Cô gối đầu ở trên đầu vai anh, vừa đi vừa làm nũng: "Không có anh ở bên cạnh em, em không ngủ được. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ nói lời thật lòng, cảm giác càng lúc càng quen có anh ở bên cạnh mình. Nếu như lúc tỉnh lại phát hiện anh không có ở bên cạnh, không khỏi hoảng hốt, muốn ngủ lại sẽ rất khó. Nếu có anh cùng ngủ, dụ dỗ cô ngủ, cô sẽ ngủ rất nhanh. Mỗi lần gặp phải tình huống như vậy, Cơ Liệt Thần sẽ cười cô, còn nói điều này làm cho anh sinh ra cảm giác của một người đàn ông thành tựu và rất thỏa mãn.

"Thiệt là, rốt cuộc là em không ngủ được, hay là đứa bé không ngủ được."

"Ah? Vấn đề này em thật sự không biết, có thể cả hai."

"Vậy thì anh dỗ con anh một chút, mẹ con hai người có thể ngủ đi."

"Xin hỏi cậu chủ Cơ . . . . . Lần này, anh tính dỗ thế nào?"

Anh nghiêng đầu nhìn cô, thần bí cười một tiếng, bất ngờ trực tiếp bồng cô lên, đi qua hành lang trở lại phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô ngang trên giường. Mà anh nằm ở bên cạnh của cô, ôm cô vào trong ngực của mình, một tay nhẹ nhàng đặt ở trên bụng của cô.

Sau đó, bắt đầu hát bài hát ru con!

Tên bài hát là “Khúc hát ru”.

"Ngủ đi, ngủ đi, bảo bối thương yêu của mẹ, đôi tay mẹ nhẹ nhàng vuốt ve con, đong đưa chiếc nôi con mau mau ngủ yên, đêm đã yên tĩnh trong chăn rất ấm áp. . . . . Ngủ đi, ngủ đi, bảo bối thương yêu của cha, cánh tay của cha mãi mãi bảo vệ con, đong đưa chiếc nôi con mau mau ngủ yên, tất cả ấm áp đều cho con. . . . . ."

Nghe rõ ca từ trong hát bài anh hát, Lâm Nhược Kỳ có chút đen mặt mở mắt, ngược lại không ngủ được. Cô nói móc: "Anh học bài hát ru con này lúc nào? !"

Cơ Liệt Thần thẳng thắn : "Len lén học."

Lâm Nhược Kỳ sửng sốt: "Thật?"

"Đương nhiên là thật. Hư . . . . . đừng nói chuyện, yên lặng ngủ đi."

Vì vậy, yên tĩnh lại. Cơ Liệt Thần tiếp tục hát bài hát ru con. . . . . .

Một lát sau, Lâm Nhược Kỳ đột nhiên lên tiếng kêu: "A. . . . . ."

"Thế nào?" Cơ Liệt Thần mở mắt, buông tay ra không hiểu hỏi, "Là bởi vì anh ôm quá chặt?"

"Không phải. . . . . ."

"Vậy là cái gì?"

"Là đứa bé. . . . . giống như nó máy động."

Cơ Liệt Thần nhanh chóng mở mắt, lập tức cả người ngồi dậy: "Em nói thật? Mới vừa rồi nó máy động?"

"Ừ." Lâm Nhược Kỳ gật mạnh đầu, chỉ bụng của mình nói: "Nó vẫn còn máy động, anh sờ thử xem!" Nói xong, nắm một tay Cơ Liệt Thần đặt trên bụng của mình.

Bàn tay của đàn ông dò dẫm xuống dưới, thử thăm sờ sờ bụng của Lâm Nhược Kỳ. Dường như cảm giác như vậy còn chưa đủ chân thật, cả người Cơ Liệt Thần cũng chui vào trong chăn, nghiêng tai nghe ngóng cái bụng Lâm Nhược Kỳ hơi nhô lên!

Một lúc lâu, Cơ Liệt Thần xúc động nói: "Thật đấy, cái này thật không thể tin được. . . . . Thật sự nó đang máy động!"

Phản ứng của anh còn kinh ngạc hơn Lâm Nhược Kỳ! Cũng càng vui sướng!

"Nhược Kỳ, em cũng sờ một cái xem!" Nói xong, anh lại trở tay cầm tay Lâm Nhược Kỳ, đặt lên bụng của cô. Quả nhiên, tên nhóc không phụ sự mong đợi của mọi người, lại cho một chút phản ứng. Phản ứng mới lạ khiến cho hai người đều rất kích động, tâm trạng lo lắng trước đó tự động tan thành mây khói.

Nhưng bởi như vậy, hai người cũng không còn buồn ngủ, không nhịn được thảo luận mấy vấn đề về sinh mệnh nhỏ.

Cơ Liệt Thần hỏi: "Lúc nào thì kiểm tra sức khoẻ?"

"Thứ ba tuần sau, còn có năm ngày nữa." Lâm Nhược Kỳ hơi hạnh phúc vuốt ve bụng, đây là lần siêu âm B thai nhi tiếp theo lần trước, lần thứ hai cô cảm thấy sinh mệnh nhỏ trong bụng mình đang máy động chân thật hơn, loại cảm giác chân thật này làm cho cô không khỏi rất tự hào.

"Thứ tư tuần sau anh cùng đi với em" Cơ Liệt Thần như có điều suy nghĩ nói, "Không biết nó giống anh nhiều hơn hay giống em nhiều hơn?"

Lâm Nhược Kỳ cũng cảm thấy khó khăn: "Cái này. . . . . Em cũng không biết."

Cơ Liệt Thần cười một tiếng nói: "Nếu là con gái, anh hi vọng nó giống em."

Cô cũng bắt chước anh: "Nếu là con trai, em hi vọng nó giống anh."

Anh ôm cô, rũ mắt nhìn cô một lúc lâu, cúi đầu hôn hít ở trên trán của cô một chút, nhỏ giọng nói: "Nếu như là bé trai, thì gọi là Nhược Thần, nếu là bé gái thì gọi là Nhược Nhược."

"Nhược Nhược? Không dễ nghe, em không hy vọng cả đời nó ra ngoài bị người ta khi dễ. . . . . ."

"Yên tâm! Có người cha mạnh mẽ bảo vệ nó, tuyệt đối sẽ không có người nào dám động đến một sợi tóc của nó. Không nói chuyện này nữa, bà xã, anh

cảm thấy cái thai này sẽ là con trai nhiều hơn."

"Làm sao anh biết? Em hi vọng là con gái đấy."

"Nếu không chúng ta đánh cuộc?"

"Tốt, đánh cuộc gì?"

"Nếu như là con trai, em sẽ sinh thêm cho anh con gái; nếu như là con gái, em sinh thêm cho anh con trai."

Lâm Nhược Kỳ đen mặt nói: "A, dù sao cũng là anh định đoạt? Em cũng không phải là heo!"

. . . . . .

Hôm nay, bởi vì lần đầu tiên hạnh phúc vì thai máy, hai người tán gẫu tới rất khuya mới ngủ.

***

Hôm sau, Lâm Nhược Kỳ tỉnh lại, cô chỉ nằm một mình trên giường.

Xuống giường đi phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó thay một bộ váy bầu đi ra khỏi phòng ngủ. Từ hành lang đi tới lầu dưới, rồi đến phòng ăn, Lâm Nhược Kỳ phát hiện sáng nay rất khác thường.

Vì sao không nhìn thấy một người làm nào? Mẹ chồng Nhiễm Phương đâu? Còn có cận vệ Lynda của cô đâu? Còn có Heber. . . . . Bọn họ cũng đi đâu rồi?

Nghe có tiếng động trong phòng bếp, cô ngước mắt nhìn lại, thì ra là Cơ Liệt Thần. Dường như anh đang bận rộn cái gì.

Cơ Liệt Thần cũng đã nghe có tiếng động sau lưng, quay đầu lại nhìn thấy cô, lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nói: "Điểm tâm làm xong ngay, em ngồi xuống trước."

Lâm Nhược Kỳ giật mình, phục hồi lại tinh thần, đi tới trước bàn ăn chậm rãi ngồi xuống, ngưng mắt nhìn bóng dáng Cơ Liệt Thần bận rộn, giống như đang nằm mơ.

Hôm nay anh muốn giở trò gì?

Chỉ chốc lát sau, anh bưng tới bàn trứng chiên, trứng chiên vàng óng ánh bóng loáng, nhìn ra được người làm trải qua một phen nỗ lực.

Sau đó, anh lại múc hai chén cháo, đem thức ăn chuẩn bị xong cũng đều bưng lên bàn, nói: "Tới rồi, mau nếm thử trứng chiên anh làm, cháo gà anh nấu em đã ăn rồi, nhưng trứng chiên vẫn là lần đầu tiên, thử một chút xem."

Cô gắp lên một khối trứng chiên, khẽ cắn một hớp, mặn nhạt vừa phải không dầu mở, lại cắn mấy cái, lòng đỏ trứng không quá chín cũng không non, xem như là trứng chiên hạng nhất, không kém giống như trong tưởng tượng, ngược lại vô cùng ngon.

Nhưng vẫn nghĩ không ra nguyên nhân anh đột nhiên làm như thế. . . . . .

Thấy cô cầm đũa sửng sốt, động tác trong tay của anh cũng dừng lại, có chút căng thẳng hỏi: "Thế nào, ăn không ngon?"

Cô lấy lại tinh thần, lắc đầu nói: "Không có, ăn thật ngon." Nói xong, vùi đầu ăn cháo.

Cho đến khi ăn xong điểm tâm, sắc mặt Cơ Liệt Thần hơi nặng nề nhìn cô nói: "Nhược Kỳ, em đã chuẩn bị cẩn thận chưa? Một chút nữa, chúng ta sẽ đi thăm ông nội của em."

Lâm Nhược Kỳ sững sờ, sắc mặt khôi phục rất nhanh. Thì ra, anh làm ra cử động như vậy, chính là vì nói cho cô biết chuyện này. . . . . .

Cô nhẹ nhàng cười nói: "Ừ, em đã sớm chuẩn bị rồi."

Hầu kết khẽ giật giật, đôi tay Cơ Liệt Thần vươn qua bàn ăn, nắm thật chặt tay của Lâm Nhược Kỳ, vẻ mặt thành thật nói: "Nhược Kỳ, anh phải nói cho em biết, có lẽ chuyện không lạc quan như em nghĩ. Ông nội của em . . . . . ."

Anh hơi ngừng lại, sau đó cẩn thận ngưng mắt nhìn nét mặt của cô, tiếp tục nói: "Ông ấy nói ông ấy không muốn gặp em, cũng sẽ không nhìn nhận em. . . . . Anh nghĩ không phải ông ấy không muốn, có lẽ không biết sau khi gặp mặt nên nói cái gì, cho nên. . . . . Một chút nữa, hi vọng em không cần quá khổ sở."

Anh nói xong, Lâm Nhược Kỳ cảm giác nụ cười vẫn treo mặt của mình có chút cứng ngắc. Không trách được sáng sớm hôm nay biểu hiện của anh kỳ quái như thế, thì ra có nguyên nhân.

Thấy nét mặt cô dường như có chút khổ sở, Cơ Liệt Thần an ủi: "Nếu không, chúng ta không đi gặp ông ấy nữa?" Anh ngước mắt nhìn cô, phần lưng ngược ánh sáng, dưới ánh đèn mông lung ấm áp, anh nhìn không rõ biểu hiện trên mặt cô.

Cô cúi đầu nghĩ, nhẹ chau mày, lông mi dài theo động tác cau mày có chút rung rung. Sau đó, cô ngẩng đầu lên, giọng nói hết sức bình tĩnh: "Không sao, em muốn gặp mặt ông ấy. Cho dù ông ấy không nhìn nhận em...em cũng muốn đi nhìn."

"Vậy cũng tốt, anh giúp em cùng đi." Anh nhìn sâu vào đáy mắt cô.

Lâm Nhược Kỳ lại gật đầu một cái, hai mắt xinh đẹp chớp động, sạch sẽ không có một tia tạp chất, từ đầu đến cuối bên môi treo một nụ cười như có như không.

Cơ Liệt Thần không khỏi nhìn cô mấy lần. Trải qua mất trí nhớ, trải qua sanh non lại mang thai lần nữa, cô đã không hề khiếp nhược, không còn liều lĩnh như trước kia, cũng không có khó hiểu như trước kia, bây giờ Lâm Nhược Kỳ càng thêm lạc quan, càng thêm kiên cường, đồng thời càng thêm là cho người ta thương yêu.

Chỉ mong, một chút nữa gặp mặt ông lão họ Ân, không đến nỗi để cho cô quá khổ sở.

Chương 104: Nguy cấp! Phản công lại

Buổi sáng mùa thu, đường phố có chút vắng vẻ. Mặt trời cũng có vẻ mệt mỏi, lười biếng đến mười giờ mới miễn cưỡng nhô ra khỏi tầng mây. Tất cả, tất cả, tất cả đều uể oải lười biếng như thế.

Trong lúc bất chợt, một chiếc xe từ đàng xa lao tới thật nhanh, giống như một tia chớp màu trắng, trong nháy mắt phá vỡ không khí yên tĩnh!

Bên đường phố lá vàng rơi xuống cũng theo xe xẹt qua mà bay xoáy, nhẹ nhàng uốn lượn rồi rơi xuống.

Bên trong xe, tiếng chuông vội vả vang lên từng hồi. Một lúc lâu, điện thoại di động mới được người chủ cầm lên.

"Alô?" Giọng nói lạnh lùng cứng rắn từ trong xe vang lên, khuôn mặt người đàn ông không nhìn ra có bất kỳ thay đổi.

"Cậu chủ Lãnh, tất cả đã chuẩn bị theo sự sắp đặt của cậu, đang chờ chỉ thị cuối cùng của cậu!"

"Rất tốt, lập tức hành động!" Giọng nói dứt khoát lạnh lẽo, không mang theo chút nào tình cảm.

Trong tròng mắt đen của người đàn ông thoáng qua một tia quỷ dị, khóe môi khẽ hiện lên một nụ cười lạnh lùng, "Trời cũng giúp tôi, để cho tôi trong lúc vô tình nhặt được một bảo bối. Cơ Liệt Thần, lần này anh hoàn toàn nhận thua đi."

Dứt lời, Lãnh Như Phong ‘bộp’ một tiếng dứt khoát thu tay, nhấn ga, lấy tốc độ hơn 100 km/h phóng trên con đường cao tốc, điên cuồng dong ruỗi, lái về phía một nơi nào đó. . . . . .

***

Sau khi ăn điểm tâm nghỉ ngơi nửa giờ, lúc này Lâm Nhược Kỳ lằng nhằng đi ra cửa, đứng ở trước cánh cửa lớn màu xanh nhạt của Lư Đăng Bảo, hít

thở sâu mấy lần, chậm rãi đi xuống thềm đá.

Đi tới giữa thềm đá, cô bỗng nhiên dừng lại, do dự nhìn mủi giày của mình. . . . .

Cơ Liệt Thần đi theo phía sau cô, thấy cô nét mặt rất thấp thỏm, liền tiến lên cầm tay của cô. Nhướng mày nhìn cô chằm chằm vài giây, chợt nhẹ nhàng nắm cằm cô nâng lên.

Khuôn mặt đẹp trai dừng lại ở trước mắt của cô, tròng mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào đáy mắt ngập nước, trầm giọng từ từ nói: "Thế nào? Hay là đổi ý? Nếu bây giờ em không muốn đi, vẫn còn kịp."

Theo bản năng Lâm Nhược Kỳ liếm liếm môi của mình, hơi dừng lại, nói: "Ngược lại không có đổi ý, nhưng chỉ có chút. . . . . Căng thẳng."

Cơ Liệt Thần khẽ cười véo gương mặt của cô, trêu nói: "Lúc ở Thôn trang họ Lý, không phải em đã cùng ông sống chung hơn mấy tháng, em còn có thể căng thẳng sao? Hơn nữa, có lẽ cũng không có nghiêm trọng như anh nói. Em đừng suy nghĩ quá nhiều, không cần vì những lời nói của anh làm ảnh hưởng tâm trạng của em. . . . . "

Lâm Nhược Kỳ khẽ mím môi, sau đó nhíu mày, oán trách: "Tại sao anh trả lời mỗi ngày một câu không hợp lý? Ngày hôm qua còn nói có thể không lạc quan, hôm nay lại nói có thể không nghiêm trọng, rốt cuộc là như thế nào!"

Khóe môi anh khẽ giơ lên, "Không phải anh an ủi em sao."

Lâm Nhược Kỳ dậm chân, đen mặt nói: "Anh an ủi chỗ nào, căn bản làm cho em căng thẳng. . . . . "

Đột nhiên như nhớ ra điều gì, cô kinh ngạc hỏi "Ah đúng rồi, còn anh, chẳng lẽ anh cũng không căng thẳng chút nào sao?"

Dù sao, đây là lần đầu tiên anh lấy thân phận cháu rể chính thức gặp ông a.

Cơ Liệt Thần mỉm cười, dùng ngón tay trỏ vuốt sống mũi xinh xắn của cô một cái, lơ đãng nói: "Anh cũng không phải gặp ông ấy lần đầu tiên, em quên là ai tìm được ông ấy sao ? Hơn nữa, anh và em không giống nhau, sẽ không bởi vì chuyện như vậy mà căng thẳng."

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh.

Cũng đúng, Cơ Liệt Thần nhất định gặp ông trước, sau khi tán gẫu với ông mới nói cho cô biết suy nghĩ chân thật của ông.

Cô mấp máy môi, âm thầm nhổ một bải nước miếng tức giận, "Được rồi, chúng ta đi thôi!"

Cơ Liệt Thần nhìn cô một cái, "Lần này nghĩ thật kỹ?"

"Ừm!" Cô hết sức đồng ý. Sau đó tự giễu nói, "Cũng không phải là lên núi đao xuống biển lửa, càng không phải là muốn đi địa ngục gặp ma quỷ, đó là ông nội của em, ông nội của em có gì phải sợ!"

Cơ Liệt Thần cười nhẹ, sớm biết cô không khiếp nhược như vậy, lần này nhất định đã chuẩn bị tinh thần thật tốt muốn đi gặp ông rồi.

Thần kinh của cô vô cùng mạnh mẽ, gặp mạnh là mạnh, lúc đầu ở trên vách đá tại U Linh cốc, cô đối mặt với Lãnh Như Phong, cũng không thấy cô có một chút nào căng thẳng và khiếp đảm; nhìn lại trong khoảng thời gian này một chút, cô và Thúy Thiến, hai người giống như đã trải qua một cuộc chiến không có thuốc súng, cuối cùng vẫn chiến thắng được mẹ yêu thích.

Mặc dù ông lão nói không muốn gặp cô cũng không muốn nhìn nhận cô, mà bản thân Cơ Liệt Thần cũng rất lo lắng ông lão cố chấp sẽ làm cho cô đau lòng khổ sở, nhưng ở trong tiềm thức anh lại tin tưởng cô.

Anh nghĩ cô nhất định có biện pháp giải hòa với ông. Dù sao, những ngày ở Thôn trang họ Lý, Nhược Kỳ và ông lão sống chung hết sức hòa thuận, đây là nền tảng tốt đẹp.

Tuy nhiên, nhìn bộ dáng cô gái nhỏ này căng thẳng, anh thật sự không yên tâm. Có lẽ, cho cô một động lực là một ý kiến thật tốt.

Vì vậy, nghiêng mặt nhìn Lâm Nhược Kỳ, nén cười nói: "Nhược Kỳ, có muốn ông xã châm cho em một chút động lực hay không?"

Lâm Nhược Kỳ bối rối, mờ mịt hỏi "Anh tính cho em một chút động lực thế nào?"

Nghe vậy, anh nhìn về phía cô ngoắc ngoắc ngón trỏ, mặt tràn đầy nụ cười.

Quả nhiên, cô không hiểu ý của anh, vẫn sững sờ tại chỗ.

Cơ Liệt Thần cố nén cười, bưng lấy mặt của cô, hôn thật sâu lên môi cô. . . . . .

Động tác anh hôn cô vô cùng dịu dàng, trong miệng của anh tràn đầy mùi bạc hà nhàn nhạt mát mẽ, càng làm cô ngây ngốc, trong lòng Lâm Nhược Kỳ đang suy nghĩ đây không phải lúc thân thiết, muốn đẩy anh ra, nhưng theo bản năng đôi tay đặt ở trước lồng ngực ấm áp của anh, nhưng không cách nào từ chối. . . . . .

Đôi mắt cô nhắm thật chặt nhưng lông mi thật dài không ngừng khẽ run. Môi mềm mại bị anh yêu thương ngậm giữa răng môi, thân thể Lâm Nhược Kỳ dần dần khẽ run rẩy, cũng không phải cô sợ hãi cái gì hoặc căng thẳng cái gì, chính là thân thể không nhịn được làm ra phản ứng nhạy cảm.

Cảm thấy cô run rẩy, đôi tay Cơ Liệt Thần trượt xuống ở trên eo cô, nhẹ nhàng nắm chặt, có chống đỡ như vậy, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy an tâm giống như trở về mặt đất. . . . . .

Gương mặt xinh xắn của cô khẽ ngẫng lên, dịu dàng đón nhận anh hôn, hương vị ngọt ngào tràn ngập ở đầu lưỡi, làm cho anh không nhịn được hôn sâu quấn lấy lưỡi cô.

Oh, tiểu yêu tinh đáng yêu!

Chỉ là anh chỉ muốn khích lệ cô một chút, lại làm hại anh không thể tự kềm chế. . . . . Nghĩ đến đây, giữa răng môi Cơ Liệt Thần khẽ tăng thêm một chút sức.

Lâm Nhược Kỳ khẽ nhăn đôi mày thanh tú, anh mới vừa dùng sức hơi lớn, dường như muốn mút lưỡi của cô ra ngoài, ngay cả lưỡi cũng có chút tê dại. Không nhịn được giật giật thân thể, đôi tay đặt ở trước ngực anh đẩy về phía trước, Cơ Liệt Thần cười một tiếng xấu xa, cúi đầu cắn đầu ngón tay mảnh khảnh của cô. . . . . .

Cô kinh ngạc mở to hai mắt, lại chạm vào tròng mắt đen sâu thẳm mê người, lúc này ánh mắt của anh giống như đầm nước, ngưng mắt nhìn cô thật sâu. Trong nháy mắt đó, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy: chỉ cần có anh, mặc kệ làm chuyện gì cô đều không sợ hãi. . . . . Nụ hôn này thật sự là động lực khích lệ cô cố gắng! Hiệu quả rất không tệ!

Cơ Liệt Thần buông lỏng cô, ánh mắt từ đầu đến cuối quấn ở trên người cô, chỉ cảm thấy dáng vẻ cô đỏ mặt xấu hổ hết sức đáng yêu, nhìn mãi không chán.

"Cũng sắp làm mẹ, vẫn xấu hổ như thế?" Anh không nhịn được trêu chọc.

Cô lập tức bác bỏ, "Cũng sắp làm cha, da mặt vẫn dày như thế!" Dứt lời, trở tay lại đẩy anh một cái, vừa thẹn vừa tức bĩu môi, "Đi thôi, đừng mè nheo nữa."

Cơ Liệt Thần bật cười nhỏ, lại yêu thích không buông tay, ở trên vành tai mềm mại của cô khẽ cắn một cái, "Được, nghe lời em, đi thôi."

Lâm Nhược Kỳ vừa đi vừa hỏi "Anh giấu ông nội em ở chỗ nào?"

"Ở một phòng trọ nhỏ rất không thu hút, có bọn A Bưu, A Hải trông chừng, anh không muốn quá nhiều người biết."

Lâm Nhược Kỳ gật đầu một cái, lại không yên tâm hỏi: "Nơi đó an toàn không?"

"Không thành vấn đề, ngoại trừ anh ra, Heber và bốn cận vệ, không ai biết."

"Ừ." Khẽ trầm ngâm, cô hỏi ra vấn đề mấy ngày nay vẫn buồn bực, "Đúng rồi, anh làm sao tìm được ông nội em vậy?"

Cơ Liệt Thần khẽ mỉm cười, nghiêng đầu giơ tay phải lên, theo thói quen vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô, "Chuyện này rất khéo, nhưng giống như cũng không phải là tình cờ. Liệt Diễm vẫn luôn tìm kiếm vị trí của quỷ y, lần trước em rơi xuống vách núi anh đã tìm được tung tích quỷ y lấy danh nghĩa cha mẹ của em, bí mật mua một nhà trọ. Cách đây không lâu, mẹ anh nói đến chuyện ông lão họ Ân có khả năng là quỷ y, anh đã phái người đi đến chỗ ở cũ để tìm ông ấy, không ngờ quả nhiên bị anh tìm được."

Lâm Nhược Kỳ hiểu rõ hoàn toàn, xem ra tất cả mọi chuyện cũng không phải tình cờ mà phải nói là đã được sắp đặt trước. . . . . .

Cô cười nhẹ, nói: "Thần, thì ra hai chúng ta đã sớm biết nhau." Biết nhau sớm hơn thời gian Thúy Thiến biết anh.

"Cho nên thế nào?" Anh nhịn cười hỏi ngược lại. Nhìn ánh mắt cô lóe lên, dáng vẻ thanh thuần phải đáng yêu.

"Cho nên, em mới thực sự là người từ nhỏ lớn lên với anh nha!" Mặc dù, khi đó cô ba tuổi, anh mười tuổi, hơn nữa thời gian hai người ở chung không tới một tháng, nhưng miễn cưỡng cũng xem như là người từ nhỏ cùng lớn lên chứ?

Chương 105: Ước hẹn Vịnh Thác Hải

Giọng nói của Cơ Liệt Thần thật bình tĩnh, Heber ngắm nhìn anh đang gọi điện thoại ở xa xa, phát hiện sắc mặt anh nghiêm túc, điều này không giống như Cơ Liệt Thần thường ngày.

Phong cách làm việc của Cơ Liệt Thần luôn nhàn tản, tao nhã thong dong, bình tĩnh lười biếng, mặc dù gặp phải chuyện lớn cần giải quyết cũng biểu hiện rất tỉnh táo, bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không làm khó được bộ dáng của anh.

Nhưng cú điện thoại này, dường như mang đến cho anh đả kích không nhỏ, nếu không sắc mặt của anh sẽ không đen như vậy. . . . . .

Trong lòng Heber mơ hồ có chút bất an.

Lúc này Cơ Liệt Thần đã thu hồi điện thoại, hơi chần chừ hai ba giây, liền xoay người đi về tới, hỏi "Heber, bác sĩ nói thế nào? Hôm nay Nhược Kỳ có thể xuất viện không?"

Heber gật đầu một cái: "Vâng, bác sĩ nói không có gì đáng ngại, có thể xuất viện. Mới vừa rồi y tá đã chích thuốc an thai cho mợ chủ nhỏ rồi, bây giờ cô ấy còn đang ngủ, cậu chủ, cậu vào xem cô ấy một chút đi, nếu cô ấy tỉnh lại, có thể đưa mợ chủ nhỏ về nhà."

Cơ Liệt Thần khẽ gật đầu, cau mày muốn đi vào trong phòng bệnh nhưng Heber kịp thời gọi anh : "A, cậu chủ. . . . . ."

Cơ Liệt Thần quay đầu, "Heber, còn có chuyện gì sao?"

Heber nhíu mày, cẩn thận hỏi "Cậu chủ, xin thứ cho tôi mạo muội, mới vừa rồi lúc cậu nghe điện thoại vẻ mặt thoạt nhìn rất không tốt, có phải quỷ y ông ấy . . . . . ."

Cơ Liệt Thần im lặng một hai giây, mỉm cười nói: "Không có gì, Heber, ông không cần lo lắng. Chuyện này ông không cần để ở trong lòng, tôi tự có biện pháp xử lý."

Heber giương mắt, nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Cơ Liệt Thần, không có vẻ khác thường, cho rằng tự mình nghĩ quá nhiều, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu một cái.

Sau khi Cơ Liệt Thần xoay người, trên mặt lập tức khôi phục vẻ mặt nặng nề nghiêm túc. . . . . .

Anh đi vào bên trong phòng bệnh, nhẹ nhàng kéo chiếc ghế gỗ nhỏ lại gần bên giường bệnh một chút, sau đó ngồi xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Nhược Kỳ. Ánh mắt Cơ Liệt Thần rơi vào trên khuôn mặt xinh xắn, mặc dù cô đã ngủ thiếp đi, không còn nhìn thấy đôi mắt to sáng rỡ, nhưng mày cũng nhíu chặt, xem ra trong bụng đầy tâm sự, bộ dáng vô cùng lo lắng.

Chắc hẳn cô nhất định nằm mơ thấy gì đó, có lẽ cũng như anh bởi vì chuyện quỷ y mà cảm thấy phiền lòng. . . . . .

Nghĩ đến đây, anh cũng không nhịn được nhíu chặt mày theo cô, mím môi, cằm căng thẳng, nét mặt có vẻ cứng ngắc. Lòng ngón tay trái nhẹ nhàng vuốt ve lông mày của cô, muốn vuốt cho chân mày cô đang nhíu chặt giản ra, bàn tay phải không nhịn được cầm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô, nhớ lại cuộc trò chuyện mới vừa rồi với Lãnh Như Phong. . . . . .

"Cậu chủ Cơ, nói thật cho anh biết, hiện tại trong tay tôi có hai quả cân, một là Thúy Thiến con gái sư phụ anh, một là quỷ y ông nội của bà xã anh, nếu anh muốn cứu hai người bọn họ, chỉ có một biện pháp, đó chính đổi người."

"Đổi người? Anh muốn thế nào đổi?" Cơ Liệt Thần nhíu mày hỏi, thật ra trong lòng đã có đáp án, đoán được suy nghĩ trong lòng Lãnh Như Phong.

"Tôi cho anh hai lựa chọn, một là dùng Lâm Nhược Kỳ bà xã anh để đổi Thúy Thiến và quỷ y, một là dùng bản thân anh để đổi lấy hai người bọn họ. Ha ha, dĩ nhiên tôi nghĩ anh sẽ phải lựa chọn loại đáp án thứ hai. Mặc kệ là lựa chọn loại nào, anh nên biết đây là mua bán rất có lời, dùng một người đổi hai mạng người, đối với anh mà nói một chút cũng không mất mát gì, có lời không lỗ. Như thế nào, Cậu chủ Cơ?"

Bên đầu điện thoại kia, Lãnh Như Phong vẫn nhàn nhã nói, sở dĩ cố ý nói như vậy đơn giản là ép Cơ Liệt Thần một mình tiến lên, anh ta chắc chắn đối phương nhất định sẽ chọn loại đáp án thứ hai.

Cơ Liệt Thần cắn răng, nắm chặt quả đấm, trong ngực đè nén, từ từ, anh buông ra quả đấm nắm chặt.

Nhẹ nhàng mỉm cười một tiếng, anh nói: "Tốt! Tôi chọn loại thứ hai. Anh muốn lúc nào thì đổi người?"

Lãnh Như Phong cười lạnh một tiếng, nói: "Chín giờ sáng mai, Vịnh Thác Hải, không gặp không về."

Vịnh Thác Hải nằm ở bờ biển Bắc Giao Nam Thành bên cạnh một thao trường hoang phế, sau đó được người bao thầu mở trường đua ngựa và trường đua xe, Lãnh Như Phong nhất định bao thầu cả thao trường chỉ vì làm một khoản giao dịch.

Do dự chốc lát, Cơ Liệt Thần trả lời: "Được, tôi biết rồi." Nói xong, anh chuẩn bị cúp điện thoại, lại bị Lãnh Như Phong cắt đứt.

"Cậu chủ Cơ, xin chờ một chút. Tôi nhắc nhỡ anh trước, đừng giở trò, không thể báo cảnh sát, cũng không được mang bất luận kẻ nào, chỉ có thể một mình anh đơn độc hành động, hiểu chưa?"

"Cậu chủ Lãnh, đây là quy cũ, tôi làm sao không hiểu!" Bên môi Cơ Liệt Thần tràn ra một nụ cười châm chọc yếu ớt, hai giây sau trả lời dứt khoát, "Được, theo ý anh!"

. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ cũng không có ngủ lâu, chất thuốc tan đi, cô tỉnh lại.

Cơ Liệt Thần ôm cô trở về chiếc Rolls-Royce, Heber lái xe, Cơ Liệt Thần cùng với cô trở lại Lư Đăng Bảo. Sáng sớm Mẹ chồng Nhiễm Phương đã đi nhà Bà Tang, sau khi nhận được điện thoại liền chạy về nhà, thấy sắc mặt Lâm Nhược Kỳ không tốt thì đau lòng thật lâu.

Cơ Liệt Thần ôm Lâm Nhược Kỳ trở về phòng ngủ, dặn dò phòng bếp lấy thức ăn cho cô, sau khi nhìn Nhiễm Phương trông chừng Lâm Nhược Kỳ ăn cơm trưa xong rồi ngủ, lúc này mới tạm thời nghỉ ngơi nghỉ một chút, nhìn thấy Cơ Liệt Thần có tâm sự nặng nề lưỡng lự ở bên trong phòng đọc sách, Heber khẽ thở dài một tiếng.

"Cậu chủ, ăn một chút đi. . . . . Phòng bếp lấy một chút sủi cảo hấp cho cậu,

hiện tại cũng ba giờ chiều rồi, cậu vẫn chưa ăn cơm trưa, nên ăn một chút đi. . . . . ." Heber đem hộp thức ăn đưa đến bên cạnh Cơ Liệt Thần, khẽ an ủi.

Cơ Liệt Thần chỉ lắc đầu một cái không lên tiếng. Sau đó chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, không nói gì.

Trong lòng anh biết rõ ràng, chuyến đi ngày mai nhất định là dữ nhiều lành ít. Cũng không phải anh sợ chết không dám đi một mình nhưng hiện tại bà xã Lâm Nhược Kỳ của anh, trong bụng của cô mang thai con anh, ngộ nhỡ anh vô ý mất mạng, thật không biết mẹ góa con côi sau này sống phải thế nào. . . . . .

Dĩ nhiên, anh cũng sẽ không ngu đến mức tùy tiện đi một mình, nhất định chuẩn bị xong toàn bộ. Chỉ là, chuyện này quả thật rất nguy hiểm, mà Lãnh Như Phong nói lên yêu cầu như thế, mục đích đã hết sức rõ ràng. Cho nên, cho dù anh chuẩn bị kỹ càng, nhưng chuyện chưa chắc đơn giản lạc quan như mình suy đoán.

Thấy anh buồn bực không nói câu nào, Heber càng lo lắng. Ông ta có chút gấp gấp nói: "Cậu chủ, cậu không ăn không được đâu? Nếu kế hoạch phải cứu quỷ y, vậy thì cậu phải để dành sức. . . . . Nếu cậu không ăn, tôi đi nói cho mợ chủ nhỏ."

Nghe vậy, Cơ Liệt Thần dở khóc dở cười. Một lúc lâu, môi mỏng tràn ra một câu nhàn nhạt: "Heber, ông đem thức ăn lên đây đi, tôi ăn ở phòng đọc sách."

Heber thở dài một tiếng, khẽ gật đầu. Chỉ cần cậu chủ đồng ý ăn, tự nhiên ông ta vui vẻ chạy đi, vì vậy, xoay người đi xuống lầu lấy bát đũa và thức ăn.

Từ trong phòng bếp bưng mâm lên, Heber còn chưa vào phòng đọc sách, xa xa đã nhìn thấy Cơ Liệt Thần lo lắng trùng trùng đứng sững ở trước cửa sổ sát đất trong phòng đọc sách, tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Cảm giác kể từ lúc ở bệnh viện nhận được cuộc điện thoại liền phát hiện bộ dáng Cơ Liệt Thần bụng đầy tâm sự, Heber cảm giác cuộc điện thoại này có liên quan đến quỷ y.

Rốt cuộc, xảy ra chuyện gì?

***

Một đêm này, đến rất khuya Cơ Liệt Thần cũng chưa ngủ.

Trong bầu trời đêm treo một vầng trăng nom mới lên, ánh trăng như nước, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng râm nửa bên, ánh trăng như vậy cũng không hiếm thấy nhưng ngược lại vào lúc này, cảnh này, ở trong mắt Cơ Liệt Thần rất xúc động.

Anh đứng ở trong vườn hoa nhỏ, ngửa đầu nhìn phòng ngủ lầu hai một chút, không biết có phải bởi vì ban ngày dùng thuốc trợ giúp giấc ngủ hay không, hôm nay Lâm Nhược Kỳ đặc biệt thích ngủ, buổi chiều ngủ toàn bộ ba giờ, vào lúc này lại buồn ngủ sớm một chút.

Cơ Liệt Thần nghĩ đến trận đánh ngày mai khẽ thở dài một tiếng, nghĩ thầm chuyện này nhất định phải giấu cô, nếu không sẽ xảy ra rất lộn xộn . . . . . .

Hai tay anh theo thói quen cắm vào túi quần, thuận tay móc ra bao thuốc lá, dưới bóng cây nguyệt quế cháy lên một đốm lửa màu xanh dương. Nhớ tới lúc ở tại Thôn trang họ Lý, cũng vào lúc ánh trăng như vậy, hai người trán cụng trán, trong lòng nhộn nhạo chân tình triền miên tận xương, chỉ hận không thể làm đối phương tan vào trong cơ thể cùng mình hợp hai làm một, từ đó sẽ không có chia lìa nữa.

Chỉ mong, ngày mai có thể hoàn thành nhiệm vụ vui vẻ, bình an trở về. Cơ Liệt Thần chưa từng không có tự tin như vậy, chỉ là ngay cả nắm giữ tốt hơn nữa, vẫn không cách nào 100% tránh khỏi xuất hiện tình huống ngoài ý muốn. . . . . .

Phòng ngủ lầu hai, Lâm Nhược Kỳ đột nhiên tỉnh giấc.

Sắp mở mắt, mơ hồ nhìn thấy dưới lầu có đốm lửa đang lấp lánh. Nghiêng đầu, phát hiện bên cạnh không có bóng dáng của Cơ Liệt Thần, cô không khỏi cau mày giương mắt nhìn đồng hồ trên tường một chút.

Đã là hai giờ sáng, anh vẫn không ngủ? !

Cô cẩn thận đứng dậy, khoác áo chống lạnh trên người, rời giường đi tới bên cửa sổ nhìn xuống lầu. Quả nhiên ánh sáng màu xanh kia do anh làm ra. . . . . .

Nhìn bóng lưng của anh, trong lòng Lâm Nhược Kỳ phiền não vô duyên vô

cớ.

Một loại trực giác nhạy cảm dung hợp với trực giác của anh, cảm giác có chuyện gì sẽ xảy ra.

Giữa ban ngày, sau khi truyền đến tin tức xấu ông nội bị cướp đi, cũng chưa nghe thấy bất kỳ tin gì nữa. Cô luôn hiểu rõ anh không thể ít hơn so với chính anh, gần như cô có thể kết luận anh có mấy biện pháp làm việc: kế hoạch bí mật cứu ông nội, mang theo các thành viên Liệt Diễm mạo hiểm tiến vào Lãnh thị, hoặc là lấy độc công độc tự mình đơn độc tiến về phía trước.

Nghĩ đến đây, trong lòng có một loại khủng hoảng không rõ đột nhiên đánh úp tới.

Từ lúc biết ông nội bị cướp đi, cô liền cảm thấy lo sợ khó hiểu. Đến bây giờ, nỗ lực áp chế lo sợ nhưng càng lúc càng bành trướng biến thành nặng trĩu khủng hoảng, cảm giác trái tim bị nhấc lên thật cao rồi bị bóp chặt, càng lúc càng cảm thấy trong bóng tối có tấm lưới khổng lồ chụp xuống đầu, cô có cảm giác rất chẳng lành.

Cô che ngực, lặng lẽ đi tới trước cửa phòng Heber, gõ vang cửa phòng.

Làm cho cô cảm thấy ngạc nhiên, tốc độ Heber rời giường nhanh khác thường, bộ dạng cũng không ngủ được. Lúc ông ta mở cửa phòng, giương mắt nhìn thấy cô cũng không cảm thấy ngạc nhiên, chỉ là vẻ mặt ôn hòa hỏi "Mợ chủ nhỏ, tại sao cô còn chưa ngủ?"

"Heber, tôi. . . . . Tôi có việc muốn trao đổi với ông."

"Mợ chủ nhỏ, có chuyện gì xin nói thẳng."

Vì vậy, Lâm Nhược Kỳ đem ý nghĩ trong lòng nói cho Heber. Nghe xong lời của cô... sắc mặt của Heber cũng không hoảng hốt, chỉ là trở nên nặng nề hơn.

Một hồi lâu, ông ta trả lời: "Không dối gạt cô, mợ chủ nhỏ, tôi cũng đang lo lắng chuyện này. Thật ra, cậu chủ gặp phải tình huống như vậy cũng không ít, chỉ là thực lực của Lãnh Như Phong quá mạnh mẽ, hơn nữa trong tay còn có quả cân quỷ y, tôi lo lắng cậu chủ trúng kế của Lãnh Như Phong, ngộ nhỡ có chuyện bất trắc sẽ hỏng bét."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ nắm chặt đôi tay, mu bàn tay trắng nõn hiện ra mạch máu màu xanh nhàn nhạt.

Nếu suy đoán của cô trở thành sự thật, vậy đơn giản giống như muốn mạng của cô. Cô tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, dưới tình thế cấp bách, cô ôm lấy cánh tay Heber nói: "Vậy. . . . . Heber, chúng ta có thể giúp Thần một chút không? Phải làm gì giúp anh ấy mới được a. . . . . nếu không, tôi không yên tâm."

Heber gật đầu một cái, nói: "Mợ chủ nhỏ, tôi rất hiểu suy nghĩ của cô nhưng chuyện này cô không thể nhúng tay. Chỉ là, cô yên tâm, tôi sẽ nghĩ biện pháp trợ giúp cậu chủ, tuyệt đối không để cho cậu ấy có chuyện gì."

Lâm Nhược Kỳ khẽ gật đầu, mặc dù nghe theo Heber an ủi nhưng trong lòng chìm một nửa. . . . . .

Cô thấp thỏm trở lại phòng ngủ, chưa đầy một lát, Cơ Liệt Thần cũng trở về tới. Lâm Nhược Kỳ nhanh chóng lên giường, vùi ở trong chăn giả vờ ngủ thiếp đi như bình thường.

Cô cắn môi không nói tiếng nào, lẳng lặng nghe tiếng anh thay quần áo ngủ, sau đó rón rén lên giường, cả người anh nằm nghiêng ở sau lưng cô, giữa giường lập tức tạo thành một ổ thật sâu. Cô nén hơi thở, cảm thấy anh dựa sát mình cũng ôm cô thật chặt, vùi đầu ở cổ của cô.

Chỉ chốc lát sau, liền truyền đến tiếng hít thở nhè nhẹ đều đều của anh. . . . . .

Không hiểu sao tròng mắt cô đỏ lên nhưng không cách nào khóc ra thành tiếng, chỉ cảm thấy tim thật đau, thật đau, như bị xé rách mạnh mẽ, rất khó ngăn lại. Cô chỉ che miệng mình, cố nén nước mắt không rớt xuống, không biết chịu đựng bao lâu rốt cuộc rất mệt mỏi, cuối cùng bởi vì không chống cự nổi mệt mỏi mà lặng lẽ ngủ mất.

Trong bóng tối, rốt cuộc phút chốc khi cô nhắm mắt lại, cặp mắt Cơ Liệt Thần chợt mở ra, anh im lặng ấn môi ở trên gáy cô. Trong lòng nói: "Thật xin lỗi Nhược Kỳ, xin tha thứ cho anh không nói. Chỉ vì em, cũng vì đứa bé chưa ra đời của chúng ta, anh không thể không làm như vậy. . . . . ."

. . . . . .

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi Lâm Nhược Kỳ thức dậy đã không thấy bóng dáng của Cơ Liệt Thần, cô tùy tiện tìm áo khoác mặc xong liền đi xuống lầu. Tìm khắp nơi không nhìn thấy Cơ Liệt Thần, cô liền đi tìm Heber, chính lúc nhìn thấy mẹ chồng Nhiễm Phương đang ăn điểm tâm ở trong phòng ăn.

"Mẹ, mẹ có nhìn thấy Thần hay Heber không?"

"Thần đi ra ngoài rất sớm, nó nói với mẹ đi trại huấn luyện, còn Heber cũng đi ra ngoài từ sáng sớm. Sao vậy, con có chuyện gì tìm bọn họ sao?"

Xem ra, đối với hành tung của con trai mình, Nhiễm Phương không biết gì cả. Lâm Nhược Kỳ liền im lặng không nói, không có biểu hiện gì khác thường.

Nhiễm Phương bảo người làm bày xong bát đũa cho Lâm Nhược Kỳ, cô liền ngồi xuống ăn điểm tâm.

Chỉ là, bữa ăn sáng này thật sự quá khó khăn. Nhiễm Phương nhìn thấy cô không yên lòng liền hỏi cô rốt cuộc có chuyện gì, Lâm Nhược Kỳ ấp úng không chịu nói, đúng lúc này điện thoại nhà vang lên.

Chỉ chốc lát sau, người làm cầm điện thoại tới truyền lời: "Mợ chủ nhỏ, là điện thoại của mợ."

"Điện thoại của tôi?" Lâm Nhược Kỳ hơi ngẩn ra.

Bình thường cô không có điện thoại gì, cho dù có cũng sẽ không có người sáng sớm vội vã gọi tới tìm cô như vậy. Lập tức, trong lòng cô buồn bực, là ai vậy?.

Cô thấp thỏm nhận điện thoại: "Alô, xin chào, tôi là Lâm Nhược Kỳ."

Điện thoại bên kia dừng lại một lúc lâu cũng không có tiếng động, khiến cho Lâm Nhược Kỳ càng thêm buồn bực, lại một lần nữa lễ phép hỏi "Xin chào, tôi là Lâm Nhược Kỳ, mời nói chuyện."

Lần này, rốt cuộc đối phương nói chuyện, nhưng giọng nói trong điện thoại làm cho cô giật mình.

"Chị dâu, xin chào, tôi là Thúy Thiến."

Giọng nói mềm mại, trong vắt làm cho trong lòng Lâm Nhược Kỳ khẽ run, không nhịn được tim đập nhanh.

Mất tích hai ngày, làm nhà họ Cơ từ trên xuống dưới cũng thấp thỏm theo Thúy Thiến, bây giờ chủ động gọi điện thoại tới? ! Chuyện này. . . . . Đến cùng có chuyện gì xảy ra vậy? !

Lâm Nhược Kỳ bật thốt lên, "Thúy Thiến! Thật sự là cô?"

"Không sai, chị dâu, tôi là Thúy Thiến." Nghe giọng nói của Thúy Thiến thật bình tĩnh, chỉ nghe giọng nói cảm thấy cô đang cười, chỉ là không nhìn thấy nét mặt của cô cho nên không cách nào đoán ra nụ cười này có ẩn ý thế nào. . . . . .

Dĩ nhiên Lâm Nhược Kỳ không nghĩ nhiều như vậy, tình thế cấp bách hỏi: "Thúy Thiến, cô đang ở đâu? Tôi và Thần cùng mẹ đều rất lo lắng cho cô. Nói nhanh lên, cô đang ở đâu, tôi để cho người đi đón cô !"

"Cám ơn chị dâu, đều tại tôi làm cho mọi người lo lắng. Chị có thể tới đón tôi thật là không còn gì tốt hơn, tôi đang muốn trở về nói xin lỗi với mọi người, đều tại tôi, là tôi mang đến cho chị và Thần quá nhiều phiền toái. . . . ."

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ rất vui mừng. Nghĩ thầm mặc dù chuyện ông nội bị cướp đi làm cho Cơ Liệt Thần phiền não không dứt, nhưng Thúy Thiến biến mất tìm lại được, ngược lại là một chuyện đáng vui mừng. Nếu như có thể đón Thúy Thiến trở về nhà cũng tính là giúp Thần giải quyết một việc phiền lòng.

Nghĩ đến đây, cô lập tức nói: "Cô đừng quá tự trách, tôi và Thần cũng có rất nhiều chỗ không đúng. Cô nói cho tôi địa chỉ cô đang ở, tôi lập tức tới đón cô."

"Chị dâu, chị không cần tự mình đến đón tôi. Chị còn mang thai, làm phiền chị phái tài xế tới đây là được. . . . . ."

"Vậy không được, tôi không yên lòng."

Lâm Nhược Kỳ nói như thế làm cho Thúy Thiến đắc ý, đầu điện thoại bên

kia cô nở nụ cười vô cùng sáng chói, tròng mắt chợt lóe lên. Cô nói: "Vậy cũng tốt, bây giờ tôi đang ở phía Bắc Nam Thành giáp Vịnh Thác Hải, ở gần có một khách sạn, tên là. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ vội vã ghi nhớ địa chỉ, "Được, tôi biết rồi. Tôi lập tức tới ngay, cô ngàn vạn đừng rời khỏi nơi đó, tránh cho chúng ta không gặp được."

"Chị dâu, khi nào thì chị tới đây?"

Lâm Nhược Kỳ giương mắt nhìn đồng hồ trên tường một chút, vừa đúng tám giờ rưỡi, cô quay đầu trả lời: "Sau nửa giờ mới có thể đến được."

"Vậy thì tốt, tôi chờ chị."

. . . . . .

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Nhược Kỳ không nhịn được hưng phấn muốn nói cho Nhiễm Phương biết tin tức tốt này. Nhiễm Phương không yên lòng, nói: "Nhược Kỳ, ngày hôm qua không phải con mới đi bệnh viện sao? Tại sao hôm nay lại muốn đi ra ngoài? Hay là ở trong nhà nghỉ ngơi thật tốt đi."

Lâm Nhược Kỳ mừng rỡ quay đầu, cười nói "Mẹ, mới vừa rồi là Thúy Thiến gọi điện thoại tới, nói con phái người đi đón cô ấy."

Quả nhiên Nhiễm Phương rất vui mừng: "Thúy Thiến? Rốt cuộc con bé đã nghĩ thông suốt? Vậy nhanh cho người đi đón nó đi. . . . . ." Bà nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ mặc vào áo khoác, liền nghi ngờ hỏi, "Nhược Kỳ, con muốn tự mình đi đón nó sao?"

"Đúng vậy, mẹ."

"Mẹ thấy điều này không quá tốt. . . . . Chuyện như vậy hay là để cho người giúp việc đi là được rồi."

Lâm Nhược Kỳ cười cười, vừa đi ra cửa lớn, vừa quay đầu lại nói: "Không quan trọng, con đã hẹn địa điểm với Thúy Thiến, lập tức trở lại. Hơn nữa, con cũng không phải đi một mình, không phải còn có tài xế sao."

Không đợi Nhiễm Phương đáp lời, Lâm Nhược Kỳ đã gấp gáp bước ra cánh cửa chính màu xanh nhạt. . . . . .

Nhiễm Phương nhìn theo bóng lưng cô, cười lắc lắc đầu vẫn lẩm bẩm: "Đứa nhỏ này, thật gấp gáp. . . . . Aiz, nếu tính cách của Thúy Thiến và Nhược Kỳ có thể hợp thành một thật là tốt. Một người thông minh, một người hiền lành, hợp lại cùng nhau quá hoàn mỹ. . . . . Chỉ là, Nhược Kỳ đứa nhỏ này không tồi. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ kêu Lynda, không ngừng nghỉ ngồi lên một chiếc xe BMW. Lynda hăng hái nói chuyện không ngừng.

"Nhược Kỳ a, không phải tôi đã nói với cô. Thúy Thiến đó mỗi lần yêu mò mẫm giày vò, tự mình bỏ nhà trốn đi cũng đã rất quá đáng rồi, bây giờ lại muốn cô tự mình đi đón, cô nói xem tại sao cô ngốc như vậy? Còn tự mình đi đón cô ấy. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ cười cười, nói: "Ai kêu tôi là vợ của Cơ Liệt Thần. Anh ấy vẫn xem Thúy Thiến là em gái, tôi làm sao có thể bạc đãi cô ấy. Hơn nữa, để cho người khác đi đón, tôi không yên lòng."

Lynda không có cách, không nhịn được liếc mắt nhìn cô ai oán nói: "Cô đó, chính là quá hiền lành."

Lâm Nhược Kỳ lại cười cười, từ chối cho ý kiến.

Xe rất nhanh chạy vào đường lớn cửa khẩu đi Bắc Giao. Muốn đi tới Vịnh Thác Hải phải đi qua con đường này, theo lời của Thúy Thiến nếu khách sạn kia ở gần Thác Hải vịnh, như vậy cũng phải đi qua con đường này.

Vì Lâm Nhược Kỳ có thai, Lynda lái xe cũng không nhanh, vẫn giữ tốc độ 60 km/h.

Xe gập ghềnh chạy tới con đường một chiều, Lynda đột nhiên phát hiện phía sau có hai chiếc xe tải nặng vẫn đi theo chiếc xe BMW của các cô, có chừng mười phút rồi.

Trong lòng cô mơ hồ có cảm giác lo lắng, lắp bắp hỏi "Nhược Kỳ, cô nhìn hai chiếc xe tải ở phía sau một chút, có phải đi theo chúng ta đã lâu rồi hay không?"

Ở phương diện này Lâm Nhược Kỳ vẫn tương đối chậm lụt, cô quay đầu nhìn một chút nói: "Có sao? Tôi không biết a, con đường này đi qua cửa

khẩu, phải có rất nhiều xe tải chở hàng hóa như vậy. . . . . ."

Lời của cô còn chưa dứt, chiếc xe tải nặng dẫn đầu đột nhiên tăng nhanh tốc vượt qua chiếc BMW của các cô, xe tải lớn giống như một con quái vật to lớn gào thét lướt sát qua chiếc BMW. Lâm Nhược Kỳ giật mình, nhanh chóng đóng kỹ cửa sổ xe, trái tim đập thình thịch không ngừng.

Còn chưa chờ cô ổn định lại, chiếc xe tải lớn trước mặt dừng ngay tại một chỗ đường rẽ. Thật may Lynda phản ứng nhanh, vội vàng dẫm phanh lại mới không có tông vào đuôi xe.

Nhưng chiếc xe tải lớn phía sau lại gào thét vọt tới!

Mắt nhìn thấy xe tải lớn sắp phải đụng vào buồng sau xe BMW, sau một tiếng thắng xe khổng lồ, chiếc xe tải thắng lại giống như kỳ tích!

Nhưng kinh hiểm mới vừa trải qua, một con sóng khác lại tới. . . . . .

Lúc này cửa hai chiếc xe tải lớn đồng thời mở ra, từ trong xe xuống hai nhóm người áo đen, trong tay cầm súng ống xông lên. Mặc dù Lynda muốn rút súng trên người mình nhưng cô không có cách nào trông coi được nhiều người như vậy, hơn nữa Lâm Nhược Kỳ đang mang thai ngồi ở sau xe. . . . . .

Cô khàn giọng mắng một câu, hỏi "Rốt cuộc các người là ai? Có biết cô gái ngồi trên xe là người của ai hay không? !"

"Hừ! Muốn cướp chính là cô ấy!" Một người áo đen cầm đầu hừ lạnh nói, vung tay lên, hai người thủ hạ liền kéo xuống Lâm Nhược Kỳ vẫn chưa tỉnh hồn.

Không có chút phản kháng liền bị đối phương nhanh chóng trói lại tay chân, nhét khăn ở trong miệng. Sau đó, hai cô gái cũng bị bịt kín mắt, nhét vào trong một chiếc xe tải lớn, chạy về phía nơi nào đó không biết. . . . . .

"Thông báo cho cậu chủ Lãnh, con mồi đã lọt lưới, nhanh chóng chạy tới mục tiêu!"

"Dạ!"

Nghe vậy, Lynda và Lâm Nhược Kỳ không hẹn mà cùng sửng sốt.

Cái gì? ! Cậu chủ Lãnh? ! Chẳng lẽ bắt cóc hai người bọn họ chính là Lãnh Như Phong? !

Lâm Nhược Kỳ nghĩ không ra, nghĩ không ra càng không thể hiểu. Cô cho rằng anh ta đã bỏ đi rồi, thật không nghĩ đến vẫn không buông tha! Điều quan trọng là: tại sao anh ta biết được cô sẽ đi qua con đường lớn này? Chẳng lẽ. . . . . Là Thúy Thiến? !

Trong lòng xẹt qua một cảm giác không ổn, Lâm Nhược Kỳ trợn to mắt nhìn về Lynda, hai người đều có chung một suy nghĩ.

Chuyện này rất kỳ hoặc. . . . . .

***

Nam Thành, cửa khẩu Thác Hải.

Mặc dù nơi này là cửa khẩu nhưng cũng không phải bờ cát ven biển thích hợp du lịch, ngoài biển là một lãng đê chắn sóng thật dài.

Trên mặt lãng đê chắn sóng rất bằng phẳng, một mặt đê lớn hướng ra biển cũng là những tảng đá lởm chởm, vô số cọc bê tông xi măng khổng lồ bị ném ở chỗ này, bất luận nước biển cọ rửa thế nào cũng không cách nào dao động.

Một mặt lưng đê lớn hướng ra biển về phía Nam ước chừng 500m, chính là Vịnh Thác Hải theo lời của Lãnh Như Phong.

Chín giờ, Cơ Liệt Thần đi tới nơi này theo thời gian ước định. Lúc này gió biển thật lớn, o o thổi bay rối loạn mái tóc đen của anh, anh khép chặt cổ áo khoác, từng bước từng bước từ từ đi về phía trước, tầm mắt bén nhạy quan sát hoàn cảnh quanh mình. . . . . .

Tiếng xe hơi từ phía sau truyền đến, anh quay đầu, nhìn chằm chằm chiếc Hummer kia lái tới gần, dừng ở một chỗ cách mình không xa. Cửa xe mở ra, quả nhiên là Lãnh Như Phong từ bên trong nhảy ra.

Tiếp theo là Thúy Thiến. Dường như cánh tay trái của cô bị thương, quấn băng gạc nhưng giống như bị thương cũng không nghiêm trọng, có thể đi lại.

"Thúy Thiến? Em làm sao vậy?" Cơ Liệt Thần kinh ngạc nhìn về phía cô,

trong lúc gấp gáp bật thốt lên.

Thúy Thiến cau mày lắc đầu một cái, vẻ mặt tái nhợt, bộ dáng tiều tụy làm cho trong lòng Cơ Liệt Thần chìm xuống. Cô vừa định nói gì liền bị hai người đàn ông đứng ở bên cạnh nắm giữ, Cơ Liệt Thần khẽ gật đầu, ý bảo tạm thời không cần nói.

Trong cuộc điện thoại ngày hôm qua, Cơ Liệt Thần nghe Lãnh Như Phong nhắc tới tên Thúy Thiến thì trong lòng chìm xuống đáy cốc. . . . . .

Thật không nghĩ tới, Thúy Thiến lại rơi vào trong tay Lãnh Như Phong. Nên nói như thế nào tốt nhỉ, là Lãnh Như Phong anh ta vận số quá tốt, hay trách anh thật sự bị Thúy Thiến nói trúng mà kích động, vì tình cảm riêng tư mà hư chuyện lớn. . . . .

Trong lòng cứng lại, trong ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

Lúc này Lãnh Như Phong không nhanh không chậm đến gần, gật đầu một cái: "Cậu chủ Cơ, quả nhiên anh đến đúng giờ."

"Cậu chủ Lãnh, quỷ y ông ấy ở đâu?"

"Đã đến như vậy rồi, cần gì phải nóng lòng, còn có nhân vật quan trọng chưa tới, xin Cậu chủ Cơ kiên nhẫn chờ một chút thôi."

Cơ Liệt Thần cười nhạt cũng không nói chuyện, dường như đối với Lãnh Như Phong cố ý kéo dài thời gian cũng không quan tâm. Anh lẳng lặng nhìn khắp bốn phía, phát hiện mình đã bị người của Lãnh Như Phong bao vây.

Thấy thế, đôi mắt anh hiện lên thâm trầm như sâu thẳm đầm, dần dần lạnh lẽo như lửa địa Ngục thiêu đốt ở trong đầm nước đen. Mặc dù, đây là tình thế trong dự liệu nhưng anh không thể không cẩn thận làm việc, đi nhầm một nước cờ nào cũng chắc chắn gây thành họa lớn. . . . . .

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cũng may Lãnh Như Phong nói chờ đợi không lâu, chỉ chốc lát sau, một chiếc xe tải lớn chạy tới, xe mới vừa dừng hẳn, cửa bị người mở ra, bên trong xe bước xuống hai cô gái bị che kín mắt.

Thấy rõ ràng bóng dáng cô gái nhỏ có bụng nhô lên, vẻ mặt Cơ Liệt Thần khẽ thay đổi. Nhìn lại cô gái bên cạnh cô một chút, lập tức đoán được đó là

Lynda!

Tại sao. . . . . Tại sao lại như vậy chứ?

"Nhược Kỳ!" Anh bật thốt lên.

Vừa định nhấc chân đi qua, Lãnh Như Phong móc khẩu súng nhắm vào anh ! Mà sau lưng Cơ Liệt Thần chẳng biết lúc nào, cũng không biết từ đâu lao ra hai người áo đen bao vây anh, cũng quật hai cánh tay của anh thật chặt làm cho anh không thể động đậy.

Môi hình cung của Lãnh Như Phong nở nụ cười chói lọi, hí mắt cười một tiếng: "Cậu chủ Cơ, xin đừng động, khẩu súng trong tay tôi không có mắt, nếu không cẩn thận, lau súng cướp cò vậy coi như hỏng bét" Hơi ngừng lại, sắc mặt anh ta đột nhiên lạnh lẽo, "Chắc hẳn anh không muốn một trong các cô bị thương chứ!"

Sắc mặt Cơ Liệt Thần tối sầm lại, hừ lạnh nói: "Cậu chủ Lãnh, anh nói chuyện không giữ lời, không phải nói muốn dùng Cơ Liệt Thần tôi đổi Thúy Thiến và quỷ y, tại sao bắt vợ tôi tới đây? ! Hành động như vậy được xem là đàn ông sao!"

Lãnh Như Phong cười lạnh nói, "Cậu chủ Cơ, anh và tôi là kẻ tám lạng người nửa cân, so về âm hiểm tôi còn không bằng, trong xã hội đen nói đến thủ đoạn tàn nhẫn, phán quan khát máu anh chính là người kiệt xuất."

Cơ Liệt Thần cãi lại: "Đối phó loại người khác nhau phải dùng biện pháp khác nhau, nặng nhẹ trong này, Cơ Liệt Thần tôi luôn luôn tự nhiên đúng mực."

Không phải anh không cứu, là tạm thời không thể cứu, bên ngoài Heber còn đang bận, nếu anh nhầm lẫn, chỉ sợ sẽ hư chuyện lớn. . . . . .

Nghĩ đến đây, anh bình tĩnh lại.

Suy nghĩ chợt dứt, Cơ Liệt Thần hừ lạnh một tiếng, chê cười nói: "Cậu chủ Lãnh, tôi vẫn cho rằng đối với Nhược Kỳ đã chết tâm, lần này cướp quỷ y và Thúy Thiến cũng là vì cứu ông cụ Lãnh nhà anh, thật không nghĩ đến anh huy động nhân lực, thì ra là vì tranh giành bà xã của tôi! Thật là buồn cười, ha ha ha ha. . . . . ."

Không thể nghi ngờ, một chiêu này của Cơ Liệt Thần là dùng phép khích tướng, chỉ tiếc lần này Lãnh Như Phong đã miễn dịch, cũng không nhúc nhích. Anh ta khẽ cười một cái, quay đầu nhìn một người áo đen phía sau, người áo đen gật đầu một cái, mang Lâm Nhược Kỳ tới trước mặt hai người đàn ông này, Lãnh Như Phong tự mình tháo dây thừng, khăn bịt mắt và vải trong miệng cho cô.

Rốt cuộc thở dốc, Lâm Nhược Kỳ vừa mở mắt ra, theo bản năng quan sát bốn phía.

Trong phút chốc nhìn thấy Cơ Liệt Thần, sắc mặt cô tái nhợt nhìn anh, vô cùng lo lắng hô: "Thần! Thần!" Dứt lời, liền nhấc chân muốn chạy về phía anh.

Trong lòng Cơ Liệt Thần hoảng hốt, "Nhược Kỳ! Em đừng cử động! Cẩn thận, nguy hiểm!"

"Bắt cô ấy lại! Đừng để cho cô ấy chạy!" Lãnh Như Phong hô.

Dĩ nhiên tốc độ của Lâm Nhược Kỳ không so được với thủ hạ tinh anh của Lãnh Như Phong, sau khi anh ta ra lệnh một tiếng, Lâm Nhược Kỳ dễ dàng bị bắt trở về.

Cô chợt quay người lại, hung dữ nhìn về phía Lãnh Như Phong, trong mắt hận ý không cách nào tiêu tán. Lãnh Như Phong mím môi đôi môi, nhìn cô một cái, lại nhìn hai người đàn ông bên cạnh cô một chút. Vì vậy, hai người đàn ông ngầm hiểu, kéo cô đến bên cạnh Thúy Thiến.

Lúc này, Lãnh Như Phong như một con hồ ly giảo hoạt từ từ bước đến trước mặt Cơ Liệt Thần, dưới chân dừng lại, cười cười nói ra: "Cậu chủ Cơ, không bằng chúng ta chơi một trò chơi."

Lâm Nhược Kỳ khẽ nghiêng đầu, nhìn về phía Cơ Liệt Thần, lại nhìn về phía Lãnh Như Phong, trong lòng chìm xuống. Trực giác nói cho cô biết, Lãnh Như Phong nói chơi trò chơi, nhất định không phải ý kiến hay.

Chương 106: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 1

Quả nhiên, bờ môi Lãnh Như Phong khẽ cong, cười đến hết sức quỷ dị.

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy bất an mãnh liệt đánh úp tới ngực, cô lạnh giọng hỏi "Cậu chủ Lãnh, anh lại muốn chơi trò gì?"

Lãnh Như Phong nghiêng đầu lạnh nhạt nhìn cô một cái, không chút cử động, lại quay đầu nhìn về phía Cơ Liệt Thần. Mỉa mai nói, "Trong ba cô gái này, anh có thể lựa chọn cứu trước một người trong đó, điều kiện là anh phải tự đâm ba đao."

"Cái gì? ! Anh điên rồi? !" Nổi giận trước tiên lại là Thúy Thiến, cô nhanh chóng quay đầu lại, "Lãnh Như Phong, tôi cảnh cáo anh không cần được voi đòi tiên! Yêu cầu của anh tôi đã làm được, hiện tại là lúc thực hiện lời hứa rồi !"

Nghe vậy, Lâm Nhược Kỳ và Cơ Liệt Thần không hẹn cùng nhìn về phía Thúy Thiến. Ánh mắt của hai người đều mang theo vẻ thất vọng, lập tức chọc giận Thúy Thiến.

"Không nên dùng loại ánh mắt này nhìn tôi! Giả vờ làm bộ làm tịch, thật ghê tởm!" Thúy Thiến liếc Lâm Nhược Kỳ một cái, không để ý ánh mắt cô ngạc nhiên, chê cười nói, "Đúng vậy, Lâm Nhược Kỳ, tôi nói thật cho cô biết, là tôi cố ý lừa cô tới! Nguyên nhân rất đơn giản, tôi không muốn cô sống ở bên cạnh Thần! Thật ra, tôi căn bản muốn cô chết! Nếu không phải cậu chủ Lãnh muốn cô...cô đã sớm mất mạng!"

Lâm Nhược Kỳ cắn răng, cực kỳ tức giận nhìn Thúy Thiến, "Cô hãm hại tôi? ! Uổng phí tôi và Thần tin tưởng cô như vậy!"

"Đúng vậy! Là tôi hãm hại cô, vậy thì thế nào!" Vẻ mặt Thúy Thiến đã không giống ngày thường, thái độ không có xinh đẹp quyến rũ như những ngày qua, ở trên mặt treo nụ cười lạnh lùng vô tình, Cơ Liệt Thần nhìn thấy trái tim cũng lạnh lẽo.

Nhưng lúc anh đang muốn nói chuyện, lại không ngờ tới Lâm Nhược Kỳ

làm ra cử động ai cũng không nghĩ đến. . . . . cô giơ tay hung hăng tát cho Thúy Thiến một bạt tai.

"Chát" một tiếng vang dội, rất mạnh!

Lâm Nhược Kỳ tức giận, một tát này vỗ xuống nhất định dùng đủ mười phần sức lực, nhất thời trên mặt Thúy Thiến hiện ra năm dấu ngón tay đỏ như máu, ngay cả Cơ Liệt Thần và Lãnh Như Phong cũng bị khí thế của Lâm Nhược Kỳ làm cho giật mình. . . . . .

Sau khi mặt của Thúy Thiến bị tát lệch qua một bên, không thể nghi ngờ, cô bị làm cho đầu óc choáng váng, cũng ngây ngốc sửng sốt không dưới năm giây. Nếu không, một cô gái khôn khéo mạnh mẽ như cô, làm sao bị Lâm Nhược Kỳ tát vào mặt? Cô hoàn toàn không ngờ rằng Lâm Nhược Kỳ là cô gái đơn thuần ngu xuẩn, mang thai vẫn có thể làm ra chuyện tát cô. . . . . .

Thật lâu, Thúy Thiến mới phục hồi lại tinh thần, trong nháy mắt mặt hồng thành một mảng. Một nửa là vì bị tát đỏ, một nửa kia đương nhiên là vì cử động của Lâm Nhược Kỳ làm cho tức giận.

Cô tức giận quay lại mặt, bàn tay trái không có bị thương đã đưa ra ngoài, xem ra muốn tát lại Lâm Nhược Kỳ. . . . . .

Không ngờ chính là, lần này Lâm Nhược Kỳ phản ứng nhanh hơn. Cô nâng tay phải lên chính xác không có lầm, gắt gao bóp chặt cổ tay Thúy Thiến!

Lần đầu tiên Thúy Thiến phát hiện sức lực trong tay của Lâm Nhược Kỳ cũng không nhỏ, thậm chí không phân cao thấp với mình. Không chỉ như thế, Lâm Nhược Kỳ nhanh hơn cô một bước vươn một cái tay khác. . . . . .

"Chát . . . . ." Hung hăng tát một bạt tai lên má phải Thúy Thiến!

Hai lần bị tát, nhất thời làm mặt của Thúy Thiến cảm thấy đau rát!

"Thúy Thiến, cô có thể hận tôi nhưng cô không có lý do gì để hận Thần. Anh ấy chưa bao quên mình mắc nợ ơn nghĩa với cô, từ đầu đến cuối đều xem cô như em gái thân thiết nhất, chăm sóc cô như người thân trong nhà, tại sao cô có thể phụ lòng anh ấy, làm ra chuyện trơ trẽn như vậy? ! Cô có nghĩ đến cha cô, Dịch Sâm sư phụ, cô làm như vậy sẽ làm cho ông ấy thất vọng hay không!"

Lâm Nhược Kỳ nói này lời nói dĩ nhiên là lời thật lòng, hai bạt tai là có ý tứ tự vệ, đồng thời cũng là muốn đánh cho Thúy Thiến tỉnh lại. Chỉ tiếc, Thúy Thiến cảm giác mình trước mắt bao người, nhất là ở trước mặt của Cơ Liệt Thần bị Lâm Nhược Kỳ liên tục tát hai bạt tai, đối với cô mà nói thật sự chính là bị sỉ nhục nghiêm trọng.

Cho nên, lời nói của Lâm Nhược Kỳ tự nhiên cô không nghe lọt . . . . . .

"Lâm Nhược Kỳ, cô đừng vờ vĩnh, cô cho rằng tôi sẽ tin tưởng lời của cô sao? Thật đúng là cho mình rất giỏi sao, tin tưởng tôi?" Cô cười nhạo một tiếng, không khách khí phun một ngụm nước bọt vào Lâm Nhược Kỳ, "Thôi đi, còn em gái, người thân? Tôi nhổ vào!"

Dứt lời, tay trái của Thúy Thiến liền thò vào trong túi áo bên hông mình. . . . . .

Cơ Liệt Thần thấy rõ ràng động tác trong tay của cô, nhất thời đã đoán được bước kế tiếp cô muốn làm gì.

Theo bản năng anh hét lớn: "Nhược Kỳ cẩn thận! Trên người cô ấy có độc!"

Lời của Cơ Liệt Thần chưa dứt, một bóng người cao lớn nhanh chóng nhảy lên đã ngăn ở trước người của Lâm Nhược Kỳ, cũng đá một cái vào trên cổ tay trái của Thúy Thiến!

"A. . . . . ." Thúy Thiến bị đau đớn kêu lên một tiếng, theo đà một bọc phấn độc trong tay bị sẩy tay rơi trên mặt đất.

Nhìn kỹ, ngăn ở trước người Lâm Nhược Kỳ lại là Lãnh Như Phong!

"Cô gái ngu xuẩn, ở trước mắt của tôi cô còn uy phong muốn đùa bỡn cái gì? Hừ, tìm chết!" Giọng nói lạnh lùng tràn đầy khinh thường và giễu cợt.

Lãnh Như Phong nhìn thủ hạ nháy mắt ra dấu, một gã đàn ông liền đưa tay nhanh nhẹn chém một cái ở trên cổ Thúy Thiến, Thúy Thiến trừng mắt hạnh, lời còn chưa kịp nói ra khỏi miệng liền hôn mê bất tỉnh. . . . . .

Thấy thế, Cơ Liệt Thần không khỏi nhắm nghiền hai mắt, lại mở ra, trên mặt đã tối đi mấy phần.

Muốn dùng thông minh giao dịch với tên máu lạnh Lãnh Như Phong, tất

nhiên Thúy Thiến không phải là đối thủ, huống chi trong tay cô căn bản không có quả cân nặng nào, chỉ là có thể cung cấp một tin tức mà thôi, dựa vào chuyện như vậy liền vọng tưởng làm giao dịch với Lãnh Như Phong dễ dàng như vậy sao?

Thúy Thiến, cô thật là quá trẻ con, cũng xử trí quá theo cảm tính rồi. Cũng may nhờ cô bị chặt hôn mê, nếu không, nói không chừng sẽ làm hư kế hoạch của anh và Heber. . . . . .

Lúc này, Lãnh Như Phong giương mắt nhìn về phía Cơ Liệt Thần, đột nhiên lạnh lùng nói, "Cậu chủ Cơ, đề nghị vừa mới rồi của tôi, anh đã nghĩ xong chưa?"

Cơ Liệt Thần híp mắt phượng một cái, lạnh nhạt cười một tiếng, "Không thành vấn đề!"

"Rất tốt, Cậu chủ Cơ quả nhiên thẳng thắn !" Lãnh Như Phong đột nhiên quay đầu liếc mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ một cái, cười nói, "Tôi nghĩ, có lẽ anh sẽ lựa chọn bà xã Lâm Nhược Kỳ của anh trước chứ?"

Lời nói đến một nửa, anh ta mỉa mai nhìn Lynda bên cạnh Lâm Nhược Kỳ, hả hê nói, "Cùng Cơ lão đại vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, quay đầu lại phát hiện anh ta chỉ là kẻ ích kỷ. Lynda tiểu thư, xin hỏi cô có cảm tưởng gì?"

Lynda lơ đễnh, cười yếu ớt trả lời, "Cậu chủ Lãnh, bản lãnh khích bác ly gián của anh quả thật không hay ho gì, tài ăn nói cũng hạng nhất a, tôi đây mặc cảm, nói không ra cảm tưởng gì. Chỉ là Lynda tôi trời sanh chính là người gan lì, nhận đúng người nào sẽ đi với người đó đến cùng. Cho nên tôi sẽ không trách Cơ lão đại, trong mắt của tôi, hai người này gọi là tình cảm rất tốt, thương yêu nhau như ngày đầu, người nào thấy cũng đỏ mắt. Cũng chỉ sợ có người nhìn thấy thèm khát, không phải có câu gọi là ăn không được quả nho thì nói nho còn xanh, chắc là nói loại người như anh rồi !"

"Cô!" Lãnh Như Phong muốn nổi giận, một phen châm chọc chẳng những không có chiếm lợi thế, ngược lại bị Lynda trả lời lại một cách mỉa mai, nhất thời tức giận xông lên đầu, giơ tay muốn bạt tai Lynda, "Chết đã đến nơi, cô còn dám miệng lưỡi bén nhọn? !"

"Cậu chủ Lãnh! Cần gì chấp nhặt với một cô gái yếu đuối!"

Giọng nói lạnh lùng xen vào khiến cho Lãnh Như Phong đưa bàn tay cứng rắn thu ở giữa không trung, quay đầu nhìn lại, là Cơ Liệt Thần.

Khóe miệng anh hơi gấp, lạnh lùng nhắc nhỡ, "Cậu chủ Lãnh, chúng ta làm chuyện đứng đắn thôi."

Lãnh Như Phong giận tái mặt, nháy mắt ra dấu cho thủ hạ, vì vậy một thanh đao ngắn sáng loáng liền đặt ở trước mặt của Cơ Liệt Thần. . . . . .

Kim loại lạnh lẽo dưới ánh mặt trời lấp lánh ánh sáng thật quỷ dị, mặt trời cũng không gắt, lại đâm vào mắt Lâm Nhược Kỳ phát đau. Đầu óc của cô bắt đầu hôn mê, mà không trung đột ngột phát ra mấy tiếng chim hót cũng biến thành vô cùng xa xôi, cô cảm thấy mình nhất định nghe lầm. . . . . .

Chương 107: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 2

Lâm Nhược Kỳ không nhịn được nhắm mắt lại, lại mở ra, vừa vặn nhìn thấy Cơ Liệt Thần đã cầm lên thanh đao ngắn, nhất thời hít vào một hơi!

"Thần! Ngàn vạn lần đừng. . . . . ." Trong lòng Lâm Nhược Kỳ quýnh lên liền muốn nhào tới nhưng không làm gì được, hai cánh tay bị hai người áo đen cao lớn bóp chặt, căn bản không động đậy được.

Mấy người áo đen sức lực tay rất lớn, bóp chặt cổ tay của cô không chút lưu tình, cô không nhịn được đau đớn, lớn tiếng quát lớn, "Buông tôi ra! Mau buông tôi ra! Lãnh Như Phong, nếu anh thật sự làm như vậy, tôi sẽ hận anh cả đời, mặc kệ trước kia chúng ta. . . . . ."

Không đợi cô dứt lời, Cơ Liệt Thần nhìn về phía cô trợn mắt lắc đầu một cái, âm thầm nhắc nhỡ, ý bảo cô ngàn vạn lần không được lộn xộn, lại càng không nên phản kháng. Mặc dù trong lòng Lâm Nhược Kỳ nóng nảy nhưng biểu hiện trên mặt anh cũng thu vào mắt.

Cô sững sờ một chút, lập tức im lặng không nói. Mặc dù không quá hiểu trong lòng anh đang có chủ ý gì, nhưng cô biết, ông xã cô sẽ không ngu đến mức thật sự tự làm tổn thương mình!

Nhất định anh sẽ có biện pháp khác cứu cô. . . . . .

Trên thực tế, Lâm Nhược Kỳ đoán không lầm. Mới vừa rồi, Thúy Thiến và Lynda chia ra xuất diễn náo loạn như vậy, thời gian bị bắt vừa vặn kéo dài, Cơ Liệt Thần cũng không có nói quá nhiều lời nhưng thật ra đang lặng lẽ quan sát thay đổi quanh mình.

Lãnh Như Phong chú ý nhìn Thúy Thiến và Lynda cãi nhau nhưng không có phát hiện bọn thủ hạ bao vây ở bốn phía đã bị các thành viên Liệt Diễm dọn dẹp sạch sẽ. Có lẽ tính cách của anh ta quá mức tự phụ, suy nghĩ hành động lần này chắc chắn thắng lợi, cho nên có chỗ sơ hở. . . . . .

Mấy tiếng chim hót này thật ra là ám hiệu mà Cơ Liệt Thần và Heber đã thương lượng lúc sáng sớm, một khi nhận được tín hiệu, anh chuẩn bị bắt

đầu tấn công!

***

"Pằng! Pằng! Pằng pằng pằng!" Liên tục mấy tiếng súng vang lên, trên bãi cát trống trãi yên tĩnh, vài tên thủ hạ bên cạnh Lãnh Như Phong ứng tiếng ngã xuống. Mà cánh tay Lãnh Như Phong cũng bị bắn trúng một phát!

Thì ra súng bắn tỉa, không biết đạn từ phương nào bắn tới, không hề hỏng phát nào, mỗi một viên cũng ngay giữa mục tiêu! Bản lĩnh tốt như vậy làm cho Lâm Nhược Kỳ rất nhanh nghĩ tới một người . . . . . Lôi Thiệu Đình!

Chỉ là, không biết người anh ta ở nơi nào, có phải vì che chở cho Cơ Liệt Thần mà đến. Còn dư lại hai người thủ hạ, bị Cơ Liệt Thần và Lynda nhanh chóng giải quyết xong. . . . . .

Đánh nhanh thắng nhanh, luôn luôn là chiến thuật mà Cơ Liệt Thần chuẩn bị !

Trên cánh tay Lãnh Như Phong truyền tới đau đớn, đưa tay bắt lấy Lâm Nhược Kỳ, anh ta cách rất gần Lâm Nhược Kỳ, cho nên chỉ hơi đưa ra một cánh tay là có thể nắm được cô.

Một cánh tay khác không bị thương đã đưa tới, bàn tay gắt gao nắm cổ tay Lâm Nhược Kỳ, hung hăng kéo tới, "Đừng cử động! Nếu không, cô ấy sẽ mất mạng!"

Đây là lần thứ hai Lãnh Như Phong bắt Lâm Nhược Kỳ uy hiếp, lần đầu tiên ở trên vách đá U Linh cốc, tình cảnh vẫn còn rõ mồn một ở trước mắt mọi người, Cơ Liệt Thần không dám nghĩ tiếp, ngộ nhỡ sơ sẩy một cái, Nhược Kỳ có chuyện không hay xảy ra. . . . . .

"Lãnh Như Phong, tại sao anh muốn đối với tôi như vậy! Hại tôi một lần không đủ, còn muốn hại tôi lần thứ hai sao? !" Lâm Nhược Kỳ muốn hất ra tay của người đàn ông nhưng không có kết quả. Một cái tay khác của cô theo bản năng ôm lấy mình bụng, cắn răng, nghiêng mặt sang bên nhìn chằm chằm người đàn ông phía sau.

Bụng lại bắt đầu mơ hồ bị đau, cô gấp rút thở hổn hển, sau đó đau đớn đem móng tay hung hăng cắm vào trong lòng bàn tay anh ta. Dường như Lãnh Như Phong không có cảm giác, bất động không lên tiếng, chỉ là đầu quay

sang một bên, không nhìn cô.

Trong lòng Lãnh Như Phong hiểu rất rõ, nhà họ Lãnh không thể cứu vãn nữa, bây giờ có thể giữ được tánh mạng mình duy nhất cũng chỉ có Lâm Nhược Kỳ mà thôi. . . . . .

"Tránh ra hết!" Anh ta lạnh lùng khạc ra ba chữ, sức lực trong tay khẽ buông lỏng một chút, có lẽ bận tâm cảm thụ của Lâm Nhược Kỳ. Anh ta tiếp tục nói, "Để cho tôi đi! Chỉ cần để cho tôi đi, tôi sẽ không làm thương tổn cô ấy, về phần quỷ y, tôi sẽ cho các người địa chỉ!"

Động tác buông lỏng sức lực thật nhỏ của anh ta làm cho Lâm Nhược Kỳ cảm thấy được một chút hi vọng. Cô ngưng lông mày, len lén sờ về phía cái gì đó trong túi áo đã sớm chuẩn bị, lại giương mắt nhìn Cơ Liệt Thần và Lynda một chút. Khẽ gật đầu, nói: "Được rồi, tôi đi với anh. Thần, thả anh ta! Nhanh đi cứu ông nội của em!"

"Nhược Kỳ, cô điên rồi? !" Lynda ngạc nhiên hét lớn, không ngờ Lâm Nhược Kỳ lại làm ra quyết định như vậy.

Nhưng Cơ Liệt Thần híp híp mắt, nhíu chặt mày đồng ý yêu cầu của Lãnh Như Phong. Lynda không lên tiếng nữa, bàn về lo lắng, nhất định Cơ lão đại không thể ít hơn so với cô, huống chi nhất định anh sẽ nghĩ biện pháp cứu Nhược Kỳ. . . . . .

Cơ Liệt Thần lạnh giọng nói, "Lãnh Như Phong, anh nói chuyện phải giữ lời, nếu bà xã tôi có chuyện không hay xảy ra, Thu Linh mẹ của anh cũng sẽ không có kết quả tốt!"

Lãnh Như Phong lạnh lùng hừ một tiếng, không trả lời. Cơ Liệt Thần nhìn máu chảy xuống trên cánh tay phải Lãnh Như Phong một chút, nháy mắt nhìn Lynda ở bên cạnh.

Trong lòng Lynda ngầm hiểu, nhanh chóng nhận lấy tờ giấy ghi địa chỉ giấu quỷ y mà Lãnh Như Phong đưa cho, lặng lẽ rời khỏi hiện trường. . . . . .

***

Lâm Nhược Kỳ nhăn nhó không chịu ngoan ngoãn bị Lãnh Như Phong khống chế, cô vung tay lên, thuận tay đánh vào trên cánh tay bị thương của anh ta.

"Ưhm . . . . . ." Sau một tiếng rên nặng nề, Lãnh Như Phong bị chọc giận triệt để, "Lâm Nhược Kỳ, em thành thật một chút cho tôi! Tôi nói rồi, chỉ cần em không cử động, tôi sẽ không làm thương tổn em!"

"Tôi sẽ không tin lời nói của anh !" Lâm Nhược Kỳ buồn bực nói, rất trực tiếp bác bỏ lời của Lãnh Như Phong.

Lãnh Như Phong lạnh lùng nhìn cô, nói: "Tôi muốn trả thù là chồng em, em chỉ là mồi câu mà thôi. Hiện tại tôi chỉ có thể dốc toàn lực, anh ta tới đó, tôi sẽ thả em đi, chỗ dùng em cũng xem như đã hết."

"Anh muốn làm gì anh ấy?" Giọng nói Lâm Nhược Kỳ run rẩy, nhẹ giọng hỏi.

Lãnh Như Phong căn bản không nhìn cô cũng không quay đầu lại, mang cô đi tới trước chiếc BMW, nói: "Rồi em sẽ biết."

Mở cửa, anh ta cột Lâm Nhược Kỳ vào ghế lái phụ chiếc BMW bên cạnh tài xế, sau đó tự mình lái xe chạy đến một vùng quê mênh mông. Ngay sau đó Cơ Liệt Thần không ngừng lái xe đuổi theo, Heber cũng mang theo một tiểu đội người đuổi theo ở phía sau. . . . . .

Thấy được nửa đường, Lãnh Như Phong cũng có chút không được bình thường. Anh ta bắt đầu thở nặng nề, tay phải run rẩy không ngừng, trong lòng Lâm Nhược Kỳ biết rõ tại sao anh ta biến thành như vậy, cũng không dám mở miệng nói, hoảng sợ nhìn đầu Lãnh Như Phong dần dần ngửa ra sau.

Sau một tiếng “két” đột ngột thắng xe, Lãnh Như Phong còn chưa đi đến nơi muốn đến liền khẩn cấp đỗ xe ở giữa đường. Hoàn hảo đây chỉ là một con đường vắng vẻ, dọc đường xe cộ không nhiều lắm, nếu những chiếc xe khác đi theo ở đằng sau, nói không chừng đã đuổi tới theo đuôi rồi.

Lãnh Như Phong ngừng lại nhưng hơi thở của anh ta càng lúc càng nặng, thật vất vả thở nổi, khó khăn nặn ra mấy chữ: "Mới vừa rồi. . . . . Ở trên cánh tay tôi, em làm cái gì. . . . . ."

"Tôi. . . . . Không có. . . . . ."

Anh ta không tin. Xé ra ống tay áo nhìn vết thương đạn bắn trên cánh tay

phải của mình, máu đã biến thành màu đen, rõ ràng bị trúng độc!

"Em. . . . . hạ độc tôi? !" Mặt của Lãnh Như Phong đã đen xuống, mặc dù hỏi ra nhưng không thể nghi ngờ anh ta đã đoán được đáp án. Nhìn ánh mắt sợ hãi của Lâm Nhược Kỳ, vẻ mặt của anh ta cũng bắt đầu nhanh chóng vặn vẹo!

"Thuốc giải đâu? Đưa cho tôi!" Anh ta hung hăng nhìn cô, ánh mắt kia giống như muốn đâm lỗ máu ở trên người của cô. Lâm Nhược Kỳ ấp úng, "Tôi. . . . . Tôi không biết anh đang nói gì. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ rất sợ hãi, trốn tránh ánh mắt của Lãnh Như Phong. Cô lo lắng câu "Chó gấp nhảy tường" sẽ ứng nghiệm ở trên người Lãnh Như Phong. Muốn chạy trốn nhưng trên người bị dây thừng trói lại không thể nhúc nhích được.

Cô lo lắng nhìn phía sau buồng xe một chút, vừa thầm nghĩ tại sao Cơ Liệt Thần còn chưa chạy tới, vừa suy nghĩ mình phải dựa vào năng lực của mình để thoát khỏi cảnh giam cầm. . . . . .

Suy nghĩ một lúc, cô bắt đầu nhìn trái phải nói chuyện khác, ý đồ lừa vượt qua cửa ải và kéo dài thời gian: "Anh. . . . . Anh dừng xe ở ven đường đi, nếu không một lát có xe tới sẽ đụng vào xe của chúng ta. . . . . Tôi hứa với anh tuyệt đối sẽ không chạy trốn, anh. . . . . anh nhìn thân thể tôi đây, có thể chạy đi nơi nào. . . . . ."

Lãnh Như Phong nhìn cô một cái, cảm thấy cô nói cũng có lý, vì vậy cố gắng cởi ra dây nịt an toàn trên người mình, sau khi xuống xe đi vòng qua bên phải cửa xe cởi ra dây thừng cho cô. Nhưng không ngờ, dây thừng chết tiệt này đã cột thắt gút, vốn là bị thương cộng thêm trúng độc, Lãnh Như Phong dùng tất cả sức lực cũng không thể cởi ra dây thừng. . . . . .

Chương 108: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 3

Lâm Nhược Kỳ bắt đầu oán trách, "Đều tại anh. . . . . Mỗi lần ở bên cạnh anh, sẽ rất xui xẻo!" Cô thề, nói lời như vậy tuyệt đối không phải là liếc mắt đưa tình, nhưng đây là cảm giác chân thật của cô.

"Chỉ cần có thể ở bên cạnh em, cho dù như thế nào tôi cũng không sao cả." Lãnh Như Phong nói ra suy nghĩ, vẻ mặt bình tĩnh.

Không cần a a a . . . . . .

Mắt nhìn vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ sắp hỏng mất, Lãnh Như Phong tiếp tục nói: "Tôi nói thật lòng, cho dù trả bất cứ giá nào, chỉ cần có thể ở bên cạnh em, tôi cũng không sao cả."

Nếu như không phải vào giờ này, ngày này, không phải tình cảnh này, có lẽ lời nói này sẽ làm cho cô cảm động thật lâu, nhưng bây giờ, cô chỉ cảm nhận một điều: Lãnh Như Phong đúng là điên rồi !

Trong mắt không nhịn được ứa lệ, giọng nói cô run rẩy hỏi "Lãnh Như Phong, rốt cuộc tôi tốt ở chỗ nào để cho anh nhớ lâu như vậy? Tôi làm anh bị như thế kia, tại sao anh không thể thả tôi? Ở bên cạnh tôi, anh thật sự vui vẻ sao? Hả? Người có thể sao?"

Lãnh Như Phong không ngừng động tác trong tay, chỉ giương mắt nhẹ nhàng quét qua hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống trên mặt cô, nói: "Đúng vậy, rất vui vẻ!"

Cô không hiểu, mặc dù vui vẻ cũng chỉ là nhất thời, lại để cho anh ta đổi lấy cả đời. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ yên lặng nhìn anh ta chằm chằm, một hồi lâu, mới từ trong kẽ răng phun ra hai chữ: "Kẻ điên!"

***

Ở cùng kẻ điên, nhất là kẻ điên vẫn còn rất tỉnh táo, không thể nói lý lẽ.

Bởi vì bình thường tư duy lô-gích của bọn họ cũng tốt hơn so với bạn, ý chí còn kiên định hơn so với bạn.

Có thể tốn nhiều năm như vậy, chạy quảng đường dài như vậy, cánh tay bị đen như vậy, cho dù tính mạng của mình đang như ngàn cân treo sợi tóc cũng sẽ không tiếc, tâm tư của Lãnh Như Phong đối với Lâm Nhược Kỳ thật sự rất thuần túy và rất nhiệt tình nhưng cũng rất đáng sợ. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ đột nhiên ý thức được, dựa vào mấy câu nói của mình căn bản không thay đổi được suy nghĩ của Lãnh Như Phong. Đồng thời, cô có chút đồng cảm với Lãnh Như Phong, anh ta giống như là đứa bé không chiếm được thương yêu, liều mạng đòi lấy một chút tình cảm.

Nhưng cô thương hại mình hơn. Cô cũng không muốn đứa bé trong bụng còn chưa có ra đời cũng chôn theo cô!

Cho dù như thế nào, cô cũng phải sống sót, không chỉ có phải sống sót, còn phải sống cho thật tốt đấy!

Rốt cuộc Lãnh Như Phong cởi xong dây thừng trên người cô, ôm lấy cô đi tới một dốc núi hoang gần đó. Lâm Nhược Kỳ nghĩ không ra anh ta muốn mang cô đi nơi nào, cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể ỡm ờ bị anh ta ôm đi về phía trước. . . . . .

Tiêu hao rất nhiều thể lực, tình trạng thân thể Lãnh Như Phong xem ra kém hơn rồi. Đi tới nửa đường, thân hình anh ta đột nhiên dừng lại, thân thể cao lớn mượn sức nặng mình ngã xuống hung hăng đè Lâm Nhược Kỳ nằm ở trên cỏ dại.

Lâm Nhược Kỳ bị cử động đột ngột của anh ta hù sợ, chưa tỉnh hồn. . . . . .

Mà Lãnh Như Phong ngã xuống vẫn giữ tư thế nằm ở trên người cô không nhúc nhích. . . . . .

Mới vừa té ngã, trong bụng cô đột nhiên co rút đau đớn! Mà người đàn ông lại nặng nề ép tới làm cho cô thiếu chút nữa đứt hơi, rốt cuộc Lâm Nhược Kỳ không nhịn được đốt lên lửa giận.

"Lãnh Như Phong, rốt cuộc anh đang làm gì? ! Không phải anh muốn chạy trối chết sao? Tại sao đột nhiên như vậy, Hừ! Đừng nói với tôi vừa rồi bị hạ

thuốc thật mạnh. . . . . Đợi đã nào...! Anh...anh đang làm gì? !"

Người đàn ông nằm ở trên người cô căn bản không nghe được cô nói gì. Cũng không ngẩng đầu lên mà ôm bả vai của cô, chui ở trên người cô, cắn móc khóa cài trước ngực cô, đột nhiên dùng sức! Trực tiếp xé rách vật liệu may mặc đơn bạc trên người cô! Dường như rốt cuộc không cách nào đè nén, chợt giơ tay lên đè cô đang cố gắng chống đỡ cánh tay của mình! Sau đó hôn loạn. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ giật mình!

Cô vừa ra sức xô đẩy đối phương vừa cố gắng lui về phía sau. . . . . .

"Lãnh Như Phong! A! Rốt cuộc anh làm gì! Tại sao chợt. . . . . Ừm!"

Chuyện này quá không có thể hiểu được rồi ! Dưới tình huống đang bị vết thương đạn bắn nghiêm trọng như vậy, Lãnh Như Phong lại có thể sinh ra dục vọng đối với cô? ! Mặc dù mới vừa rồi cô tiện tay bôi bột thuốc cũng không nhiều, nhưng ít ra sẽ làm cho ý thức của anh ta rối loạn mới đúng, nhưng tại sao anh ta có cử động thế này? !

Thật không thể tưởng tượng nổi. . . . . .

Không kịp suy nghĩ nữa, đôi môi đã bị chận lại, mãnh liệt mang theo hơi thở giống đực môi lưỡi kịch liệt xâm nhập, trở mình làm cho người ta hoàn toàn không chống cự nổi!

Nụ hôn này quá sâu, gần như chạm đến cổ họng của cô! Biết cô khó chịu ứa nước mắt, đối phương mới thở hổn hển lui ra một chút. . . . . .

Đột nhiên, anh ta rên lên một tiếng, âm trầm khàn giọng hỏi: "Em. . . . . Ăn cái gì?"

Đầu lưỡi của em! Khốn kiếp. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ muốn hung hăng quất anh ta một cái tát! Nhưng bây giờ cô chỉ có thể vội vàng thở trước. . . . . .

Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, nói: "Rốt cuộc em thừa nhận hạ độc tôi. Nhưng em không phải không biết, em bôi bột thuốc kia cho tôi căn bản cũng không phải là thuốc độc gì, mà là. . . . . ." Anh ta chợt dừng lại, lầm bầm ở

bên tai cô, "Là trộm được từ nơi Thúy Thiến sao? Không ngờ cô ấy chẳng những giỏi về phóng độc, còn am hiểu về thuốc kích dục. . . . . ."

"Cái gì? Anh vừa nói gì? thuốc kích dục!" Lâm Nhược Kỳ kinh hãi kêu thành tiếng, vừa giận lại mờ mịt.

Lãnh Như Phong khép hờ mắt, nhẹ nhàng liếm cắn cổ của cô, trên mặt hiển nhiên là tràn ngập dục vọng, giọng nói lạnh lùng thường ngày cũng mềm mại một chút, "Em gan lớn như vậy cũng không biết túi thuốc bột kia là cái gì lại tùy tiện dùng linh tinh, em quá không cẩn thận. . . . . ."

"Ừ. . . . . ." Lâm Nhược Kỳ tức giận đến muốn ói máu, "Nhanh lên một chút! Đừng nói đùa, lúc này làm sao có thể làm chuyện như vậy. . . . . Anh có nghe lời tôi nói không? Lãnh Như Phong! Anh đã nói sẽ không làm thương tổn tôi đấy. . . . . ."

"Hư, yên lặng một chút. . . . . Là em vi phạm quy tắc trước, hạ độc tôi cho nên em phải chịu đựng kết quả như thế. . . . . Yên tâm, tôi không làm đến cuối cùng. . . . . ." Sau khi bị thương, ý thức vốn đã yếu kém hơn nữa bị trúng thuốc kích dục.

"Cuối… cuối cùng là có ý gì? !" Lâm Nhược Kỳ hoàn toàn rối loạn, "Làm sao có thể yên lặng! Anh. . . . . A! Không cần cắn tôi, a khốn kiếp!"

"Chớ quấy rầy. . . . . chỉ một lát. . . . . Tôi cũng cần. . . . . an ủi một chút mới có thể tỉnh táo lại. . . . . ."

"Hiện tại tôi cầu xin anh tỉnh táo ngay đi! Ừ a. . . . . a, dừng tay. . . . . Đừng như vậy, anh đừng như vậy, thật rất đau. . . . . ."

Không có bất kỳ lời ngon tiếng ngọt, đổ ập xuống nụ hôn thô lỗ cuồng nhiệt, vuốt ve dã man tràn đầy kích tình. . . . . .

Dĩ nhiên đây không phải là dịu dàng tỉ mỉ chân thành làm chuyện yêu mà chỉ là tràn đầy thú tính nguyên thủy của một con thú đực đụng ngã con thú cái rồi liếm cắn! Muốn tìm một chỗ phát tiết kích tình sôi trào trong thân thể của mình, giống như động vật dùng sức quấn lấy thân thể với nhau, liếm láp mút vành tai và tóc mai chạm vào nhau, dưới da giữ lại dấu vết màu hồng, nắm được cái gì giống như cũng không đủ, móng tay cũng đi theo phát tiết dùng sức buộc chặt. . . . . .

Cô bị ép cầu hoan dã man như vậy không thể lui được nữa, cánh tay mạnh mẽ của người đàn ông giam cầm cô không cách nào tránh thoát, môi hôn dầy đặc xung quanh người cô. . . . . .

Lâm Nhược Kỳ dọa sợ không nhẹ, cô cảm thấy mình giống như muốn ngất đi. Trong bụng co rút đau đớn kịch liệt trước nay chưa có lại làm cho cô tỉnh táo lại trong nháy mắt! Đầu óc còn chưa phản ứng kịp, trong cổ họng đã phát ra một tiếng kêu sắc lạnh vô cùng thảm thiết!

Lúc này, Ngụy Lãng mang theo một tiểu đội người chạy tới trợ giúp Lãnh Như Phong, sau khi nhìn thấy một chiếc BMW dừng ở ven đường liền xuống xe, đúng lúc nghe được tiếng kêu thảm thiết của Lâm Nhược Kỳ, vì vậy đám người nhanh chóng tìm tới nơi phát ra âm thanh.

Chỉ chốc lát sau, Cơ Liệt Thần và Heber cũng chạy đến. . . . . .

Chương 109: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 4

Dường như Lãnh Như Phong bị tiếng kêu thảm thiết của Lâm Nhược Kỳ làm cho kinh ngạc, dừng lại động tác cuồng loạn.

Lúc này Lâm Nhược Kỳ đã không để ý đến anh ta, bào thai trong bụng đã lấy hết tất cả tinh lực của cô!

"Đau, đau quá. . . . . Bụng của tôi. . . . . Chưa bao giờ đau như vậy. . . . . ."

Ý thức của Lãnh Như Phong hơi tỉnh táo một chút, vẫn giữ tư thế giạng chân ở trên người cô, đè ép cổ tay cô dừng lại một lát, đột nhiên lẩm bẩm: "Chẳng lẽ. . . . . ."

Hai chữ 'sinh non' anh ta không có nói tiếp, vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ trắng bệch trừng mắt nhìn người đàn ông trên người, cắn răng nghiến lợi: "Lãnh Như Phong, nếu đứa bé trong bụng tôi có chuyện không hay xảy ra, tôi nhất định sẽ đích thân giết anh!"

Lãnh Như Phong sững sờ, mặc dù anh ta biết cô hận mình, nhưng cho tới bây giờ cũng không có nói lời hung ác như vậy. Nhìn kỹ sắc mặt của cô một chút, đầy mồ hôi lạnh, tất nhiên là rất đau đớn mới có thể nói như thế, nghĩ đến đây, khuôn mặt anh ta có chút động. . . . . .

Tay đưa tới phía cô, "Tôi không động em. Nắm tay của tôi đi, nếu như đau thì nói. Nếu không, tôi ôm em trở về. . . . . ."

"Tôi không cần!" Hất ra tay của người đàn ông, Lâm Nhược Kỳ ôm bụng vô dụng khóc thút thít, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống mặt đất, cô cắn môi chửi nhỏ: "Ô ô. . . . . Khốn kiếp. . . . . ."

Bị bỏ lại, Lãnh Như Phong không có lên tiếng, chỉ yên lặng kéo tay Nhược Kỳ, nắm thật chặt ở trong tay mình, mặt khác không nhìn cô, hơn nữa vẻ mặt của anh ta rất kỳ quái, vừa vặn vẹo vừa chịu đựng.

Cô đang đau đớn, cắn răng nặn ra mấy chữ: "Vẻ mặt anh có ý tứ gì. . . . . ."

"Em thở dốc làm cho tôi rất kích thích." Anh ta nói mặt không chút thay đổi, không hề xấu hổ, "Nếu vẫn nhìn em, tôi sẽ nhào lên em lần nữa."

Lâm Nhược Kỳ thật sự há mồm cứng lưỡi: "Anh. . . . . .anh là súc sinh sao? !"

Loại thời điểm này, cô dám nói cho ra lời như vậy. . . . . .

Lãnh Như Phong nhắm mắt, thở dài nói: "Vậy em muốn tôi làm thế nào? Là em hạ độc cho tôi, mặc dù đối với thuốc kia em cũng không biết rõ tình hình. . . . . Nói thật nếu tôi thật sự là súc sinh ngược lại tốt một chút, bởi vì súc sinh, không cần nhẫn nại. . . . . ."

Lâm Nhược Kỳ nhìn một chút, không khỏi cảm thấy đau lòng cho Lãnh Như Phong.

Cô cô đơn nói: "Có lẽ ngay từ lúc đầu, anh cũng không nên gặp tôi. . . . . ."

Lãnh Như Phong im lặng không lên tiếng, anh ta cần tập trung tinh thần kìm chế mình; Lâm Nhược Kỳ cũng không nói chuyện, cô cần tập trung tinh thần chống lại đau đớn.

Khi dần dần thích ứng cơn đau đớn, Lâm Nhược Kỳ phát hiện Lãnh Như Phong thật sự không phải là loại đàn ông an ủi người ta. Nếu như lúc này là Cơ Liệt Thần ở nơi này, ít ra anh sẽ ôm cô thật chặt, mềm giọng dụ dỗ cô, hôn nước mắt của cô, lừa cô nói rất nhanh sẽ không đau đớn.

Mà Lãnh Như Phong, giống như động vật to lớn không có thói quen làm chuyện như vậy, chỉ biết an tĩnh yên lặng ngồi ở bên cạnh cô, sau đó lúc cô đau đớn, đưa tay sờ sờ đầu của cô. . . . . Dường như là trấn an khích lệ cô, vừa giống như đang nghịch tóc của cô.

Nhưng anh ta nắm chặt tay của cô, cho dù như thế nào cũng sẽ không buông ra.

Có một giây, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy có lẽ Lãnh Như Phong thật sự yêu cô . . . . . .

Cô sâu kín đổi chủ đề: "Hiện tại, chúng ta ở chỗ này làm gì?"

"Chờ người tới đón tôi" Anh ta cúi đầu đáp lại, sau một giây, sửa lời nói,

"Tới đón chúng ta."

Cô khẽ cười một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Lại một lát sau, bụng không còn đau đớn nữa, cô thở phào nhẹ nhõm, nói: "Lãnh Như Phong?"

"Ừ." Anh ta lại cúi đầu đáp lại.

"Tôi nghĩ, có lẽ Cơ Liệt Thần mới thật sự là mối tình đầu của tôi."

Lãnh Như Phong khẽ nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lẽo, "Rốt cuộc em muốn nói cái gì?"

Lâm Nhược Kỳ ngửa mặt nằm trên mặt đất, dường như nằm như vậy cảm giác sẽ khá hơn một chút, nhìn bầu trời lẩm bẩm: "Kỳ thật trước kia, tôi căn bản cũng không biết cái gì gọi tình yêu. Chỉ muốn ở trong thế giới không có người thân tìm được một chỗ dựa có thể sống, cho nên tôi mới tiếp nhận Cơ Liệt Thần cầu hôn. Tôi thừa nhận, lúc đầu tình yêu cũng không nhiều, có lẽ cũng không phải không thể tiếp nhận người khác, có lúc tôi cũng suy nghĩ, tại sao tôi muốn bức mình đến hoàn cảnh khó khăn như vậy, tại sao phải làm cho anh bế tắc như vậy, tại sao làm cho vết thương mình càng chằng chịt, vừa mất trí nhớ, vừa sanh non. . . . . Nếu như chỉ muốn tìm người dựa vào, biến thành người khác không được sao?"

"Nhưng sau khi thật sự gả cho anh ấy, tôi phát hiện cho dù là người đàn ông khác, chính là anh cũng rất ưu tú, nói đến bối cảnh xã hội đen của anh ấy cũng không sáng rỡ hơn anh bao nhiêu. . . . . Nhưng tôi chỉ muốn anh ấy." Cô cười khổ, "Thật sự không có lý lẽ. . . . . ."

Nụ cười bất đắc dĩ lại có chút ngọt ngào rơi vào trong mắt của người đàn ông, giống như những viên đá sỏi nho nhỏ nóng ấm, lẻ tẻ mảnh vụn, nhẹ rơi xuống miệng vết thương, lại làm cho người ta không ngừng đau nhói. . . . . .

"Trên thế giới này không có vật gì không thể thay đổi." Lãnh Như Phong nói nho nhỏ, "Chỉ là thời gian còn chưa đủ mà thôi. . . . . ." Đúng vậy a, một năm không đủ, ba năm, năm năm, mười năm. . . . . Như vậy đủ chưa?

Anh ta nói kiên định như vậy, giống như thuyết phục cô, vừa giống như thuyết phục mình.

"Ở trên thế giới này, người tôi muốn có nhất chính là em, mặc kệ là mười sáu năm trước, hay mười sáu năm sau." Lãnh Như Phong lẩm bẩm, giống như nhớ lại ngày trước, "Khi còn bé em hay cười với tôi, em đã nói thích nhất là anh Tiểu Phong. Từ lúc mới bắt đầu, là tôi gặp em trước. . . . . ." Anh ta rũ mắt canh chừng khuôn mặt cô, "Rõ ràng tôi có vô số lần cơ hội để có em, cuối cùng lại bỏ qua lẫn nhau."

"Lãnh Như Phong, chúng ta bỏ qua là có nguyên nhân." Cô nhìn anh ta khẽ nói. Trên thế giới này có một số việc miễn cưỡng không được.

Trên mặt Lãnh Như Phong xuất hiện một chút dịu dàng rất khó được, anh ta cúi đầu hôn tay của cô, "Như vậy tôi sẽ tìm ra nguyên nhân, sau đó tiêu diệt hoàn toàn."

Cô lắc đầu một cái, rút tay về: "Anh không hiểu, đây không phải là chiến trường đánh nhau của xã hội đen, chỉ cần tiêu diệt địch thủ là được. Cũng không phải là mạnh mẽ chiếm lĩnh, đánh lên kí hiệu của mình chính là thắng."

Cô sờ sờ ngón tay của mình, nhớ tới anh ta đã từng bá đạo đeo cho cô chiếc nhẫn kim cương."Xem như anh đã từng cho tôi một chiếc nhẫn kết hôn tinh xảo, cũng không thể thay đổi sự thực Cơ Liệt Thần mới là chồng tôi. . . . . ."

Lãnh Như Phong nhìn chằm chằm ngón tay nhỏ bé của cô. Anh ta đã từng cho rằng chiếc nhẫn đó là dấu hiệu tượng trưng chiếm giữ, hiện tại sớm đã bị cô cởi ra, có vẻ buồn cười giả dối làm sao, anh ta nắm quyền thật chặt, im lặng. . . . . .

Một lúc lâu, anh ta đột nhiên đưa tay ra, đem chiếc nhẫn trong tay bỏ vào trong lòng bàn tay Lâm Nhược Kỳ, nâng tay của cô lên lạnh nhạt nói: "Em nói đúng, tôi không hiểu rốt cuộc em muốn cái gì. Tôi có thể trả lại cho em chiếc nhẫn kim cương màu đỏ của anh ta, nhưng em phải nói cho tôi biết, làm thế nào mới có thể hiểu rõ ý nghĩ trong lòng em. . . . . Tôi có thể học lại từ đầu, một ngày nào đó, tôi sẽ làm cho em cam tâm trạng nguyện gả cho tôi."

Lòng bàn tay của anh ta đóng lại, bao tay cô, sau đó khẽ dùng sức kéo cô tới gần, ôm lấy bả vai cô, "Nếu như lần này tôi có thể thắng Cơ Liệt Thần, vậy hãy để cho chúng ta làm lại từ đầu."

Lâm Nhược Kỳ trề môi một cái, nhưng không cách nào lên tiếng. . . . . .

Ôm không được bao lâu, theo bản năng cô đẩy ra lồng ngực của anh ta. Cô lạnh lùng, Lãnh Như Phong đã tập mãi thành thói quen, cũng không nói chuyện, chỉ cúi đầu nhìn cô.

Một tiếng gọi to từ nơi không xa truyền đến, "Cậu chủ Lãnh!"

Lâm Nhược Kỳ ngẩng đầu, tầm mắt vừa vặn nhìn thấy Ngụy Lãng, nhất thời dọa cô giật mình. Thật hỏng bét, thủ hạ của Lãnh Như Phong chạy tới cứu viện, cô nên làm cái gì. . . . . .

Cảm thấy cô căng thẳng, Lãnh Như Phong nắm chặt tay của cô một chút. Ngụy Lãng đi tới, tầm mắt nhìn lướt qua Lâm Nhược Kỳ bị Lãnh Như Phong nắm, mở miệng nói: "Cậu chủ Lãnh, bà chủ phái chúng tôi tới đón cậu về."

Lãnh Như Phong gật đầu một cái, nghiêng đầu nói với cô: "Chúng ta đi."

Dĩ nhiên Lâm Nhược Kỳ không muốn đi theo anh ta trở về, bởi vì ánh mắt của Ngụy Lãng xem ra không có ý tốt, hơn nữa đi nhà họ Lãnh, cuộc sống của cô càng không dễ qua, chỉ cần nghĩ tới Thu Linh mẹ của Lãnh Như Phong, cô liền không nhịn được rùng mình một cái. . . . . .

Nhưng hết cách rồi, cô chỉ có thể đứng dậy đi theo đám bọn họ. Cô kéo dài bước không muốn đuổi theo, từng bước một quay đầu lại nhìn hai bên đường. . . . . .

Chương 110: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 5

Không nhìn thấy bóng người tới như mong muốn, cô không nhịn được quay đầu lại nhìn Ngụy Lãng ở phía sau lưng, cùng lúc nhìn dọa cô hoảng sợ gần chết!

"A. . . . ." Ngụy Lãng đưa ra một thanh đao nhọn dài một thước đâm tới ngực cô!

"Cẩn thận!" Lãnh Như Phong hô lớn một tiếng, vọt tới trước mặt cô.

Pằng!

Một tiếng kịch liệt phá vỡ nơi hoang dã trống trải. Âm thanh này, Lâm Nhược Kỳ đã không hề xa lạ nữa, cô nghe được rất rõ ràng, là tiếng súng. . . . .

Ngơ ngác nhìn Lãnh Như Phong vẫn lo âu nhìn cô. Trong tay của anh ta cầm súng, họng súng chỉ về phía Ngụy Lãng, lại nhìn kỹ về phía Ngụy Lãng, ngay giữa bụng bị một phát! Nhìn dáng dấp, phát súng kia là do Lãnh Như Phong bắn trúng. . . . .

"Ngụy Lãng! Cậu lại dám phản bội tôi? !" Lãnh Như Phong cắn răng hung hăng hỏi.

"Lãnh, Cậu chủ Lãnh. . . . ."

Khóe miệng Ngụy Lãng nhỏ giọt máu, run lên hai cái liền kiên trì không nổi, ngửa mặt nằm xuống đất.

Rốt cuộc Lâm Nhược Kỳ thở dài một hơi, cả người mất hết hơi sức ngã ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu cười khổ, vừa định nói với Lãnh Như Phong điều gì, đợi sau thấy rõ chuyện xảy ra trước mắt sắc mặt liền thay đổi!

Thanh đao nhọn dài một thước lúc đầu Ngụy Lãng đâm vào ngực Lâm Nhược Kỳ, lúc này cắm vào ngực Lãnh Như Phong! Máu từ mũi đao đâm ra sau lưng Lãnh Như Phong, ánh mặt trời chiếu vào tạo thành màu bạc chói

mắt. . . . . .

Mà lúc Ngụy Lãng ngã xuống đất trong nháy mắt, đao nhọn cũng theo đó hếch lên, tạo thành một lỗ máu khổng lồ mà kinh khủng. . . . . .

Trong khoảnh khắc, lồng ngực Lãnh Như Phong như cây cột máu!

Thì ra, anh ta vọt tới trước mặt mình, chặn lại một đao kia của Ngụy Lãng. . . . . .

Trên bầu trời, mây đen che ánh mặt trời đã tan ra, ánh sáng đi qua, vùng quê hoang dã lại khôi phục yên tĩnh.

Lâm Nhược Kỳ ngây ngốc, làm thế nào cũng sẽ không đoán được kết cục thế này. Cô ngơ ngác nhìn Lãnh Như Phong ngã xuống đất, trước khi nhắm mắt nhìn về phía cô, anh ta khẽ há miệng, dường như còn muốn nói với cô điều gì nhưng chỉ có thể phát ra hơi thở dốc yếu ớt. . . . . .

Đó là một loại ánh mắt như thế nào, mà trong một khắc kia cô nên nói với anh ta điều gì? Anh ta còn nắm chiếc nhẫn kim cương màu đỏ trả lại cho mình, trong lòng Lâm Nhược Kỳ đủ loại mùi vị.

Anh ta nói đúng, anh ta và cô luôn bỏ qua nhau. . . . . .

Không nhịn được, nước mắt cô chảy xuống. Chậm rãi giơ tay lên che mắt, nước mắt cũng không ngừng chảy. . . . . .

Nơi xa mơ hồ có tiếng súng truyền đến, người áo đen bốn phía bị bắn gục, Cơ Liệt Thần và Heber mang theo thủ hạ kịp thời chạy tới cứu cô.

"Nhược Kỳ!" Người đàn ông vội vàng cất tiếng gọi ầm ĩ truyền vào bên tai. Lâm Nhược Kỳ mờ mịt quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy ông xã mình.

"Nhược Kỳ. . . . . ." Cơ Liệt Thần đứng ở bên cạnh cô, ôm chặt cô vào trong lòng, khẽ thở dài một tiếng, "Được rồi, được rồi, không có chuyện gì, đừng sợ. Là anh không tốt, đã tới chậm, để cho em bị kinh sợ. . . . . ."

Anh nhẹ nhàng nâng cằm của cô, rừng rực khát khao in thật sâu xuống cánh môi cô, tất cả đều là mùi vị quen thuộc trong linh hồn Lâm Nhược Kỳ.

Cho đến lúc này, Lâm Nhược Kỳ mới thật sự tỉnh táo lại, có lẽ sau khi chợt

buông lỏng cảm xúc không khỏi đánh úp tới trái tim cô, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy sợ hãi, vào lúc này nước mắt tràn ra mi, chỉ một tích tắc thần trí khôi phục lại, suy nghĩ dừng lại thoáng chốc, sau đó chợt tức giận.

Cô ra sức giãy giụa, kêu lên: "Tại sao muốn một mình đi gặp anh ta! Làm em sợ muốn chết!"

Lo lắng bụng của cô, Cơ Liệt Thần không thể không buông cô ra, rũ mắt nở nụ cười yếu ớt, trong tròng mắt thấp thoáng vô hạn dịu dàng, "Còn dám nói anh, vậy tại sao em mang thai còn muốn một mình chống chọi? Làm như vậy rất ngốc, em biết không? !"

Cô mấp máy môi, cắn răng nói ra: "Bởi vì em lo lắng cho anh. . . . . Hơn nữa, em biết rõ anh ta sẽ không làm gì em."

Dứt lời, cô sâu kín nhìn về phía Lãnh Như Phong nằm trên đất đã nhắm mắt lại, tinh thần chán nản nói, "Lãnh Như Phong. . . . . Anh ta đã chết."

"Ừ, anh thấy rồi." Cơ Liệt Thần gật đầu một cái, đáp lại cô.

Cơ Liệt Thần biết bà xã mình hiền lành, mặc dù Lãnh Như Phong âm hiểm như thế nào nhưng có tình cảm đối với cô. Lãnh Như Phong chết đi, cho dù cô không đau lòng, cũng có chút xúc động.

Hiện tại anh có thể làm một điều, chính là ôm cô vào trong ngực ấm áp, thậm chí không nói lời nào, cũng có thể xoa dịu đi tâm trạng xấu của cô . . . . . .

Ở trong cái ôm thâm tình của Cơ Liệt Thần, cảm xúc xuống thấp của Lâm Nhược Kỳ rất nhanh từ từ ổn định. Chỉ là, hai người vẫn ôm chưa tới năm phút đồng hồ, Heber mang đến hai tin tức, một tốt, một xấu.

"Cậu chủ, mới vừa rồi Lynda đã gọi điện thoại tới nói đã giải cứu quỷ y thành công, mặt khác chỗ Thúy Thiến. . . . . ." Heber đột nhiên dừng lại, liếc mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ, khi thấy ánh mắt ra hiệu của đối phương, ông ta nói, "Thúy Thiến, cô ấy. . . . . Tự sát chưa được, bây giờ đang ở bệnh viện, nhưng cô ấy không chịu tiếp nhận điều trị."

Đôi tay Cơ Liệt Thần day day huyệt thái dương, thở dài một tiếng, cười khổ nói, "Thúy Thiến này. . . . . Thật là đủ giày vò người ta!"

Anh lo lắng thân thể Lâm Nhược Kỳ không chịu nổi, muốn đưa cô về nhà

trước, nhưng Lâm Nhược Kỳ kiên trì muốn cùng anh đi gặp Thúy Thiến, vì vậy hai người ngồi xe chạy tới bệnh viện cấp cứu Thúy Thiến.

Đến bệnh viện, mùi thuốc khử trùng xông vào mũi kích thích làm cho Lâm Nhược Kỳ nôn ra một trận, Cơ Liệt Thần lo lắng đỡ cô, cô lắc đầu một cái, vẫn kiên trì nhanh chân đến xem Thúy Thiến.

Đi tới phòng cấp cứu, phát hiện mẹ chồng Nhiễm Phương đã tới trước một bước, đang coi chừng ở trước giường bệnh.

Hai vợ chồng Cơ Liệt Thần đi vào trước, Nhiễm Phương nói: "Mẹ đã nghe Lynda nói chuyện ở Vịnh Thác Hải. Mẹ nghĩ có lẽ Thúy Thiến thấy thẹn với hai người các con cho nên nó . . . . . Không muốn gặp các con. Aiz, đứa nhỏ này quá bướng bỉnh cũng quá cố chấp, cứng rắn không uốn được. . . . . Mẹ đã sớm khuyên nó nhưng không có hiệu quả, lại càng ngày càng mãnh liệt, thật không nghĩ tới lại phát triển thành tình trạng này. . . . . ."

Ai cũng biết, chuyện tình cảm không phải nói đoạn là có thể đoạn, hơn nữa người giống như Thúy Thiến, dồn hết mười mấy năm tình cảm cho Cơ Liệt Thần, làm sao có thể nói thu hồi lại thì thu về được đây?

Lâm Nhược Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ đổ thừa thời gian dần trôi qua, chuyện đời thay đổi, sắc đẹp dễ phai, tình duyên dễ gãy, tất cả mọi thứ ban đầu cũng không thể thay đổi. . . . . .

Chau chặt chân mày, cô nói: "Mẹ, hãy để cho con đi nói chuyện với cô ấy. Mặc dù chưa chắc cô ấy sẽ gặp con, lời của con cũng chưa chắc cô ấy sẽ nghe nhưng cũng là phụ nữ, cảm thụ của cô ấy con có thể hiểu được. Hơn nữa, cô ấy vì Thần biến thành như vậy, con cũng nên đi xem cô ấy."

Nhiễm Phương trầm ngâm trong chốc lát, đồng ý với cô. Vì vậy, Lâm Nhược Kỳ rón rén đi vào phòng bệnh của Thúy Thiến. . . . . .

Thúy Thiến để nguyên quần áo nằm ở trên giường, tay phải còn dấu băng một chút. Cô không ngủ, ánh mắt đang nhìn nơi nào đó ngoài cửa sổ không rõ, nghe tiếng bước chân, cô quay mặt lại nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ, trong nháy mắt cô ngẩn ngơ nhưng không nổi giận mà giống như không nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ tồn tại, tiếp tục nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Lâm Nhược Kỳ kéo cái băng ngồi, ngồi xuống ở bên giường Thúy Thiến. Chỉ lẳng lặng nhìn Thúy Thiến cũng không nói gì.

Vẫn là Thúy Thiến thiếu kiên nhẫn, quay đầu lại nhìn về phía Lâm Nhược Kỳ, vẻ mặt tự giễu hỏi "Rốt cuộc bây giờ cô đủ hài lòng, còn tới nhìn tôi làm gì, chế giễu sao? !"

Lâm Nhược Kỳ rũ mắt, "Tôi biết cô không muốn nhìn thấy tôi, chỉ là có mấy lời tôi cảm thấy phải nói cho cô biết, hi vọng không quấy nhiễu cô."

Thúy Thiến trừng mắt, rất không khách khí lườm cô một cái, "Tôi thừa nhận, là tôi lừa cô đi đến Vịnh Thác Hải, nhưng tôi sẽ không nhận lỗi với cô!"

Lâm Nhược Kỳ cười cười, "Cô chưa từng có lỗi với tôi."

Thúy Thiến giật mình, không hiểu câu trả lời của Lâm Nhược Kỳ. Một hồi lâu, cô mới hừ lạnh nói: "Cô thật đúng là. . . . . người kì cục!"

Lâm Nhược Kỳ lơ đễnh, rũ mắt nhìn ly nước trên bàn một chút, đứng dậy hỏi, "Có muốn uống chút nước hay không?" Mặc dù trong miệng hỏi nhưng cô đã bắt đầu đưa tay.

Chương 111: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 6

Mới vừa rồi vào phòng mơ hồ nhìn thấy môi của Thúy Thiến khô nứt ra vài đường rách, thậm chí rịn ra một chút tia máu, có lẽ do cô cắn môi tạo thành.

Thúy Thiến nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ đi vào đi ra, thật lâu không nói thêm gì nữa.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Nhược Kỳ bưng ly nước ấm áp đi tới bên giường Thúy Thiến, đỡ Thúy Thiến ngồi dậy, cẩn thận đút cho cô uống hết mấy ngụm nước. . . . . .

Sau khi chậm rãi uống nước xong, tâm trạng đã khôi phục, Thúy Thiến mở miệng khẽ oán trách.

"Trước khi tới Nam Thành, nghe cha tôi nhắc qua quan hệ giữa cô và Cơ Liệt Thần. Ông ấy nói các người rất thắm thiết, còn miêu tả cô rất ấm áp kín đáo, sau này sẽ là một người vợ có tài đức. Sau khi tới Nam Thành, tôi nhìn thấy cô, cảm thấy lời nói kia của cha tôi rất buồn cười, người như vậy làm sao có thể là cô? Sau đó tôi hỏi Thần, Lâm Nhược Kỳ thật sự là một người vợ có tài đức sao? Anh ấy nói cô rất đơn thuần, là cô gái thích hợp nhất với anh ấy."

Lâm Nhược Kỳ yên lặng.

Thúy Thiến cười lạnh một tiếng, lại đột nhiên hỏi "Cô biết tôi yêu Thần cái gì không?"

Một lúc lâu Lâm Nhược Kỳ mới cười cười, nói: "Trong mắt người tình là Tây Thi, cách nhìn người của mỗi người khác nhau, có lẽ cô yêu anh ấy từ góc độ và lập trường cũng giống như tôi, cho nên tôi đoán không ra nguyên do."

Thật ra, cô không có ý nói ra khỏi miệng, bởi vì chính cô cũng không rõ lắm lý do yêu anh. . . . . .

"Lúc mới quen anh ấy, anh ấy tự khép kín bản thân, gần như không mở

miệng nói gì. Vừa bắt đầu, tôi cũng giống như rất nhiều cô gái nhỏ bị dáng ngoài đẹp trai của anh hấp dẫn, khi biết ngoài mặt anh ấy lãnh khốc kiêu ngạo che giấu một trái tim vỡ nát, tôi bắt đầu nổi lên đồng cảm với anh, lúc đó anh ấy học được cách che đậy mình, luôn dùng cô độc cố gắng che đậy bản thân, chỉ có ở đêm khuya yên tĩnh mới có thể biểu lộ ra. . . . . ."

Thúy Thiến nhìn ngoài cửa sổ, bắt đầu nhớ lại chuyện đã qua. . . . . .

Nhớ có một lần, sắc trời đã muộn rồi, Thần một mình lái xe đến bờ biển. Thúy Thiến đã sớm nghe cha Dịch Sâm đề cập tới, gia đình anh xảy ra một chút chuyện đáng sợ, cô lo lắng cho anh nghĩ quẫn, cho nên lặng lẽ đi theo phía sau anh đi tới bờ biển.

Anh đứng ở trên vách đá thật cao mặc cho gió biển thổi loạn tóc của mình, rõ ràng bóng dáng vẫn còn rất mỏng manh rất nhỏ bé, lúc đó lại có vẻ cao lớn như vậy. Có lẽ chính từ lúc đó trở đi, cô bị hấp dẫn bởi bóng lưng thon gầy và có vẻ đơn bạc của anh.

Sau đó, cô thường đi theo ở phía sau anh, nhìn chăm chú vào từng cử động của anh.

Sau đó, Thúy Thiến học trung học. Có một lần cô giả vờ như vô tình hỏi: "Thần, anh có thích bạn gái hay không?"

"Không có"

"Có thật không?"

"Thật"

"Vậy anh có yêu mến cô gái nào không?" Lúc hỏi lời này thì trống ngực Thúy Thiến đập thình thịch.

Anh lạnh nhạt nói:"Thù nhà chưa báo, anh sẽ không nói yêu thương"

Hơn nhiều năm sau nhớ lại hình ảnh này, lúc ấy là cô hiểu lầm ý của anh, cho rằng anh không phải không thích mình, mà bởi vì có thù phải báo, đó là trách nhiệm và số mạng anh không thể trốn tránh, cô tin chắc chỉ cần mình kiên trì chờ anh, cuối cùng có một ngày tu thành chín quả.

Nhưng trên thực tế, câu nói kia đã vạch rõ ranh giới với cô….

Sau này, nghe được tin tức anh kết hôn, Thúy Thiến thật giật mình. Trong lòng thất vọng khổ sở, không cần nói cũng biết.

Lúc nhìn thấy Lâm Nhược Kỳ, Thúy Thiến cảm thấy rất buồn bực. Cô gái như thế, cô có thể mang đến cho Thần cái gì? Cô và Thần căn bản là người của hai thế giới, cô như vậy không biết cái gì là sáng lạn, căn bản không nên đi vào thế giới nội tâm của Thần. Thúy Thiến vẫn cho rằng: bên cạnh Thần cần phải là một người có thể trợ giúp cho anh, có thể chăm sóc anh mà không phải một người vợ muốn anh lúc nào cũng coi chừng chăm sóc.

Cho nên cô trăm phương ngàn kế chia rẽ hai người bọn họ, cho dù không thể chia rẽ, cũng gần như muốn cho Thần hiểu: Lâm Nhược Kỳ không thích hợp với anh.

Nhưng Thúy Thiến không nghĩ tới, từ đầu tới cuối đều là mình sai lầm, cô sai là sai ở chỗ: cô quá tự tin. Cô tự cho rằng rất hiểu rõ Cơ Liệt Thần, bởi vì hai người bọn họ quen biết hơn mười năm, cô chắc chắn hơn mười năm tình cảm như thế nào cũng sẽ thắng được chín tháng.

Nhưng sự thật chứng minh, thực sự đi không vào lòng Cơ Liệt Thần lại chính là cô. Thật ra, cô nên tỉnh ngộ bởi vì cô đã sớm biết món nợ "ân nghĩa" đó căn bản không đổi được trái tim Cơ Liệt Thần…

Có một số người theo thời gian vết thương từ từ khỏi hẳn, có một số người theo thời gian vết thương từ từ thối rữa, mà cô hoàn toàn thuộc về loại người sau. Những năm này, vết thương thân thể cô đã lành hẳn nhưng thật ra, đau đớn thực sự đã thâm nhập xương tủy, người ngoài không nhìn thấy được….

Cho nên, trong trái tim của cô mới có thể càng lúc càng vặn vẹo, ở trong thù hận và đố kỵ càng lúc càng không thể tự mình thoát ra được….

Lúc này, Thúy Thiến siết ly nước trong tay, đáy mắt hiện lên vô hạn bi thương.

Cô giương mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ nói:" Cô có thể hiểu được loại cảm thụ đó sao? Cho du tôi cố gắng như thế, quay đầu lại xem như có thể nắm bắt trái tim của người đàn ông khắp thiên hạ, nhưng cô đơn không chiếm được anh ấy. Mà cô nhẹ giơ tay, không cần làm gì, cũng chỉ trong thời gian chín tháng có thể chiếm lòng anh…… Cho nên, tôi hận cô, muốn đưa cô vào chỗ chết!"

Nói tới chỗ này, Thúy Thiến khó chút kích động, khẽ thở hổn hển. Lâm Nhược Kỳ ngẩng đầu lên lẳng lặng nhìn cô, vẻ mặt thật bình tĩnh.

Một lúc lâu, cho đến khi Thúy Thiến bình phục cảm xúc, Lâm Nhược Kỳ mới mở miệng nói:" Thúy Thiến, cô sai rồi. Cố gắng của cô không có uổng phí, cô dùng thời gian hơn mười năm đổi lấy mặc dù không phải là tình yêu, cũng là tình thân mà Thần thật lòng che chở. Cô cũng biết, dòng họ của anh ấy đã từng chịu đau khổ, đối với người nhà anh ấy hết sức xem trọng, anh ấy không chỉ nói qua một lần, anh ấy thật lòng xem cô là em gái của mình, làm người nhà thân thiết nhất của mình, đã nói lên tấm lòng của anh ấy đặt cô ở vị trí rất quan trọng"

Lâm Nhược Kỳ ngừng lại, sau khi hít sâu một hơi, lại tiếp tục nói.

"Cô biết không? Lúc cô vừa tới Lư Đăng Bảo, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô, cũng biết cô là tình địch lớn nhất của tôi. Không nói gạt cô, tôi cũng đố kỵ cô, cô có khí chất trời sinh, quyến rũ xinh đẹp, thực sự là một cô gái xinh đẹp. Hơn nữa, cô còn nhiệt tình, thông minh, dám yêu, dám hận, đây đều là khí chất đặc biệt mà trên người Lâm Nhược Kỳ tôi không có. Có thể bản thân cô không biết, thật ra trên người cô bẩm sinh có thứ gì đó hấp dẫn người khác, lây lan cho người khác. Bởi vì về mặt tình cảm, cho tới bây giờ tôi rất chậm lụt, không biết làm sao đối mặt với tình cảm, mỗi lần đều là Cố Liệt Thần theo đuổi tôi trước…. Xin lỗi tôi nói trực tiếp như vậy, lời này dĩ nhiên không phải vì kích thích cô, chỉ là bởi vì đây là sự thật, tôi chính xác là một người ngu ngốc với chuyện tình cảm."

Nghe vậy, Thúy thiến cười lạnh một tiếng, dường như không nghe thấy trong lỗ tai.

Lâm Nhược Kỳ trầm ngâm chốc lát, tiếp tục nói:" Nói thật, chính miệng nghe Thần nói, anh ấy xem cô như người nhà thì tôi lo lắng mấy ngày, chỉ sợ anh ấy và cô có quan hệ gì. Tôi rất hâm mộ cô có mười mấy năm đi cùng với anh ấy, ngay cả quan hệ của các người không phải là người yêu, ở trong mắt tôi thật sự đáng quý. Thử nghĩ, trên thế giới này, có ai có thể may mắn như vậy, có mười mấy năm quý giá như vậy? A, sợ rằng rất ít rất ít…"

Cô cười nhẹ " Tôi cũng đã từng tự hỏi trong lòng rất nhiều lần, Lâm Nhược Kỳ tôi không có thiên phú của cô,không có vẻ xinh đẹp của cô, không có trí tuệ của cô, tôi có tài đức gì có thể lấy được tình yêu của Cơ Liệt Thần? Tự tôi cũng nghĩ không thông, nhưng mỗi lần tôi nghĩ tới cùng anh trải ua trong

chín tháng này, trong lòng tôi có một lòng tin…. Tôi là vợ của Cơ Liệt Thần, tôi nên tin tưởng anh ấy, giống như tin tưởng bản thân tôi. Có lẽ tôi không có thời gian quen biết anh ấy lâu như cô, có lẽ tôi cũng không có yêu anh ấy sâu như cô, nhưng tôi là cô gái mà Cơ Liệt Thần đang yêu, tôi phải bỏ ra cố gắng gấp trâm lần để cho tình yêu của anh ấy đối với tôi có ý nghĩa"

"Cho nên, lúc cô gọi điện thoại cho tôi, không phải tôi ngốc, cũng không phải là tôi đần, thật ra tôi đã sớm đoán được kỳ lạ trong đó, làm sao có thể có chuyện đúng dịp, Cơ Liệt Thần mới vừa đi, cô gọi điện thoại tới? Mặc dù tôi biết rõ gặp nguy hiểm nhưng vẫn kiên trì đến nơi hẹn cũng bởi vì tôi biết rõ chuyện này có liên quan đến tôi, phải do tôi tự mình nói với cô mới có kết quả. Tôi không muốn giữa cô và Thần hiểu lầm, hai người các người không nên ồn ào cứng rắn như vậy"

Lâm Nhược Kỳ bình tĩnh nhìn về phía Thúy Thiến, cảm giác lời của mình đã nói không sai. Vì vậy, đứng dậy vừa nói vừa đi tới phía cửa.

"Thúy Thiến, nói thẳng cho cô biết, vị trí bà chủ nhà họ Cơ tôi chưa bao giờ mơ ước, nhưng nếu bây giờ tôi là vợ của Cơ Liệt Thần, tôi nhất định phải thực hiện tròn trách nhiệm là vợ của Cơ Liệt Thần. Sau này tôi sẽ càng thêm cố gắng làm người vợ tốt của anh ấy, làm một người vợ có tài đức để cho cô tâm phục khẩu phục. Về phần quan hệ giữa cô và Thần nên làm thế nào, tốt nhất cô nên suy nghĩ một chút, tự giải quyết cho tốt đi!"

"Rắc" một tiếng, Lâm Nhược Kỳ đã mở cửa, sau khi quay đầu lại nhìn Thúy Thiến một lần cuối cùng, xoay người khép cừa phòng rời đi.

Chương 112: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 7

Vừa ra ngoài phòng bệnh, Lâm Nhược Kỳ liền bị Cơ Liệt Thần kéo vào một góc cầu thang không có người, trong nháy mắt bị đặt ngay trên vách tường. Chỉ là, anh dùng sức lực rất cẩn thận, vừa vặn tư thế kia lại cực kỳ tuyệt hảo.
. . . . .

Một giây kế tiếp, môi liền ập tới.

Trong nháy mắt đầu lưỡi quấn quít nhau một chỗ, cô cảm thấy một hồi kịch liệt trời đất quay cuồng.

Thân thể cao lớn của Cơ Liệt Thần đè thật chặt cô. Nụ hôn này mang theo một chút mùi vị mạnh mẽ chiếm đoạt, làm cho cô không nhịn được tim đập nhanh. Chỉ quẩy người tượng trưng một cái, liền tự động đem đôi tay câu trên cổ của anh, lâm vào trong một vòng lưu luyến hôn sâu . . . . . .

"Lúc nảy anh nghe nói em ghen tỵ với Thúy Thiến sao ?" Rốt cuộc Cơ Liệt Thần rời khỏi đôi môi của Lâm Nhược Kỳ bị hôn đỏ tươi.

Lâm Nhược Kỳ thở mạnh, theo bản năng gật đầu một cái, lại cảm thấy có gì không đúng, ngẩng đầu giận trách: "Tại sao anh nghe lén người ta nói chuyện!"

Cơ Liệt Thần lại hôn ở lên trán cô một chút, nói: "Không phải anh cố ý nghe lén, chỉ là lo lắng hai người sẽ ầm ĩ cho nên không cẩn thận nghe được."

Lời nói đến một nửa, anh nheo mắt quyến rũ, ánh mắt phát ra tình tứ nhìn cô, khàn giọng mập mờ nói: "Hiện tại, em có thể nói cho anh biết lý do yêu anh không?"

Lâm Nhược Kỳ trừng mắt nhìn, trả lời: "Không biết."

"Cái gì? Không biết? Anh cho rằng em vì lừa gạt Thúy Thiến mới nói như vậy, thật không biết?" Anh bất mãn nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mặt. Sau đó, khóe môi nâng lên một nụ cười hiền lành, nói, "Xem ra, tối nay dùng nhiều công sức một chút mới có thể làm cho em nói ra lời trung thực."

Nhất thời Lâm Nhược Kỳ mắc cở đỏ bừng mặt, "Anh nói nhảm cái gì a! Mới trải qua một lần sống chết, tại sao anh bắt đầu chơi xỏ lá rồi. . . . . Em hỏi anh, ông nội của em đâu? Còn có bên nhà họ Lãnh, Lãnh Như Phong chết rồi, anh định làm thế nào?"

Cơ Liệt Thần khẽ cười, vuốt sống mũi xinh xắn của cô một chút, trêu nói: "Thật là càng lúc càng có tính tự giác thân là vợ của Cơ Liệt Thần rồi, ngay cả những vấn đề phiền lòng này cũng giúp anh suy nghĩ, em được lắm đấy!"

"Em nói thật, đừng da mặt dày . . . . . ."

"Đừng lo lắng, sẽ xử lý tốt."

"Thật?"

"Ừ."

Cơ Liệt Thần thực sự nói thật, tất cả đều tiến hành dựa theo kế hoạch. . . . . .

Thế đứng nhà họ Lãnh đã qua, tin tức Lãnh Như Phong chết truyền tới tai Thu Linh, liên tục gặp phải hai lần đả kích, Thu Linh không chịu nổi đột biến khổng lồ trong nhà, dần dần tinh thần thất thường bị mang đến bệnh viện tâm thần trị liệu.

Quỷ y được Lâm Nhược Kỳ khuyên can, đến cảnh sát tự đầu thú, vụ án Lãnh Kiêu Hùng điều chế chất độc rốt cuộc hạ màn kết thúc, Lãnh Kiêu Hùng bị phán xử tử hình, quỷ y bởi vì thái độ nhận tội tốt bị phán xử hai mươi năm tù giam. . . . . .

Sau khi vết thương trên cổ tay Thúy Thiến khôi phục, ngày thứ hai liền một mình ngồi máy bay rời khỏi Nam Thành, trước khi đi cô lặng lẽ để lại cho Lâm Nhược Kỳ một phong thơ. Cơ Liệt Thần hỏi tới trong thư viết những gì, Lâm Nhược Kỳ lại cười nói đây là bí mật giữa cô và Thúy Thiến không thể nói cho anh biết. . . . . .

Cơ

Liệt Thần cũng không có giải tán “Liệt Diễm” mà mượn cơ hội này tẩy trắng thân phận của mình, trong xhđ bắt đầu đồn đãi tin tức Cơ Liệt Thần còn sống nên không có người dám khiêu khích “Liệt Diễm”….

Lâm Nhược Kỳ và Cơ Liệt Thần hai người lập kế hoạch trước khi đứa bé ra đời, vội vàng bổ túc một hôn lễ hoàng mỹ có một không hai. Cơ Liệt Thần nói đó là chuyện trong lòng anh vẫn cảm thấy thiếu cô, hôn nhân của hai người bọn họ nhất định phải hoàn mỹ vô khuyết…

***

Vài tháng sau, trước đêm hôn lễ.

"Nhược Kỳ, cô cảm thấy làm như vậy có thể khá hơn một chút hay không?" Lynda uốn nếp thành nhiều tầng trước ngực áo cưới, dùng kim băng cố định cho cô thử có hiệu quả một chút.

Lâm Nhược Kỳ đứng ở trước gương nhìn kỹ, trên lụa mỏng trân châu sáng bóng xếp thành từng tầng che đều trước ngực, giống như một con ốc cực lớn, lại trang trí hai tầng lụa cực mỏng, giống như hơi nước, phía trên làm đẹp mấy viên thủy tinh thật nhỏ và trân châu nhỏ, giống như bọt nước nhỏ óng ánh trong suốt văng lên trên mặt nước.

Nếp gấp thêu bằng chỉ màu bạc, mạc dù lúc này cô đã mang thai 38 tuần, nhưng dưới sự phụ trợ của áo cưới tôn lên vẻ quyến rũ mê người, cả người cô giống như nữ thần Hy Lạp nổi lên trên mặt biển trang nhã và mộng ảo.

Lâm Nhược Kỳ gật đầu một cái bày tỏ hài lòng, đứng ở bên kia Tang Tuyết Phù cũng không nhịn được mà hùa theo "Áo cưới này là Lynda đặc biệt thiết kế cho chị, linh cảm lấy từ trong thần thoại hy lap, nữ thần Venus từ trong biển dâng lên"

"Oa, Lynda, cô thật giỏi! Rất sáng kiến……." Lâm Nhược Kỳ không nhịn được suýt xoa.

"Đi, đi cho anh tôi xem một chút" Tang Tuyết Phù nhìn cô mặc áo cưới này thật sự còn hưng phấn hơn so với mình kết hôn.

Sau đó, Lynda và Tang Tuyết Phù đỡ cánh tay Lâm Nhược Kỳ cẩn thận đi tới trước cửa đại sảnh chờ Cơ Liệt Thần.

"Rất đẹp" Cơ Liệt Thần ngẩng đầu nhìn, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, trong mắt như chỉ có hơi nước bao phủ xung quanh người cô.

“Nếu không có ý kiến đối với thiết kế này, vậy cứ quyết định như thế đi, tôi lấy về sữa chữa trước ngực thoáng một chút, ngày mai cho cô thử một chút, như thế nào?” Lynda hỏi.

“tốt, cám ơn cô, Lynda”

Đợi đến khi Lâm Nhược Kỳ thai quần áo bà bầu của mình, Lynda cầm lễ phục rời khỏi Lư Đăng Bảo, sau đó Tang tuyết Phù cũng nhận được điện thoại của Giang Mẫn Hạo gọi tới , vội vã chạy tới nơi ước hẹn với người yêu. Sau khi chờ một đám người không có nhiệm vụ tất cả đều rời đi, Cơ Liệt Thần liền đóng của phòng, ôm Lâm Nhược Kỳ vào trong ngực.

“Nhược Kỳ, anh không muốn công khai cử hành hôn lễ”

“Tại sao?”

“Anh sợ xảy ra chuyện không may”

Lâm Nhược Kỳ buồn bực, nhíu mày hỏi :”Có thể xảy ra chuyện gì vậy?”

Cơ Liệt Thần cười, cắn một cái ở trên vành tai cô, nói:” Anh sợ đám bạn kia, từng người một nhìn thấy thèm sắc đẹp của em, sẽ đố kỵ muốn bao vây anh một trận thì làm thế nào?”

“Chúng ta không có mời nhiều người, những người bạn kia phần lớn đều có vợ hết rồi, anh còn sợ cái gì”

“Đàn ông có vợ cũng sợ!”

Lâm Nhược Kỳ dở khóc dở cười, đưa đầu ngón tay gõ lên trán anh một cái, trêu đùa nói:” Vậy em xem phim Hollywood miễn phí chứ sao, rất thú vị như vậy”

“em đối với anh như vậy hả? Thích ăn đòn…..” Nói xong, tay liền kéo váy cô từ dưới lên trên.

“Này! Đây là ban ngày, anh lấy tay ra, đừng! Anh ôm em như vậy….bụng em khó chịu….”

“Ban ngày thì thế nào? Hơn nữa, anh không có làm gì, chẳng lẽ hôn bà xã anh mọt chút cũng có tội?”

“Cơ Liệt Thần, anh đừng già không đứng đắn như vậy….Um…..”

Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ dự định tổ chức lễ cưới ở khu khách sạn mới khai phá tại Nam Thành, quy hoạch rất tốt. Cơ Liệt Thần và bạn bè thân của Cố Huyền DẠ, ở chỗ này anh ta có một khách sạn to lớn mới vừa xây xong không lâu, dùng cho tân khách nghỉ ngơi vô cùng thuận tiện, dùng tổ chức hôn lễ rất thích hợp.

Hơn nữa bên cạnh khách sạn có một cái hồ, bốn phía trồng đầy cây Phong. Mặc dù lúc này bầu trời không có đầy lá đỏ tươi đẹp, nhưng có một mảng lớn bóng cây xanh dày đặc vẫn cực đẹp. Nhìn ra ngoài nơi nơi mát mẻ, nước hồ in bóng trời xanh mây trắng, sóng gợn lăn tăng, đẹp không sao tả siết.

Thiệp mời đã sớm phát ra ngoài rồi, ở hội trường cũng gia tăng bố trí, bời vì Lâm Nhược Kỳ có thai, thời gian tới hội trường không nhiều lắm, phần lớn thời gian đều là Cơ Liệt Thần đích thân làm lấy.

Vào một ngày, trước ngày kết hôn chính.

Rốt cuộc hôn lễ của Cơ Liệt Thần và Lâm Nhược Kỳ sắp cử hành, vì cả hiện trường hôn lễ có thể thuận lợi hoàn thành, theo đề nghị của bạn bè hai bên , quyết định diễn tập một lần.

Chương 113: Đại Kết Cục (ngoại truyện) 8

Giang Mẫn Hạo thay lễ phục chủ trì khai mạc nghi thức, bởi vì tài ăn nói của anh ta rất tốt, làm người điều khiển chương trình hoàn toàn xứng đáng. Mặc dù là diễn tập, nhưng anh ta vẫn trình diện sớm một chút, chuẩn bị kỹ càng.

Quả nhiên hội trường này thật rộng lớn, chẳng những xa hoa mà còn kết hợp rất nhiều công nghệ cao, dường như là Cơ Liệt Thần chuẩn bị xong con chíp kho số liệu, nghe nói làm như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều sức người. Nhìn kỹ, camera giống như kết nối hơn mười LCD màn hình tinh thể lỏng khổng lồ vây quanh ở tại cửa ra vào, phụ trách giữ cửa, theo dõi, kiểm tra và tham gia đối thoại với tân khách đến.

Mọi người vừa nhìn, không hẹn mà cùng mồ hôi chảy đầy đất. . . . . .

Máy vi tính mô phỏng tiếng người nói: "Xin chào Giang tiên sinh, mời sau khi nghe tiếng ‘bip’ đưa vào đáp án chính xác."

"Mẹ kiếp!" Giang Mẫn Hạo lập tức kháng nghị, "Có lầm không, tôi là người điều khiển chương trình hôn lễ, thậm chí ngay cả tôi cũng không cho phép vào sao?"

"Giang tiên sinh, xét thấy tính chất nửa công khai và suy nghĩ an toàn cho hôn lễ lần này, xin tích cực phối hợp từng chỉ thị bàn điều khiển máy vi tính, cám ơn hợp tác."

Giang Mẫn Hạo đen mặt, day day huyệt thái dương, bất đắc dĩ trả lời: "Được rồi, cậu hỏi đi!"

"Xin hỏi Giang Mẫn Hạo tiên sinh, ngài và Tang Tuyết Phù tiểu thư lên giường chưa?"

Đúng vào lúc này, Tang Tuyết Phù từ phía sau bậc thang phía dưới đi tới, xa xa nghe thấy, liền kêu la ầm ĩ: "Này, này, này! Đây là chương trình người nào thiết kế hả, tại sao có thể hỏi chuyện riêng tư này !"

Giang Mẫn Hạo cũng ngây ngốc, "Xảy ra chuyện gì, tại sao viết ra vấn đề

như vậy? Rốt cuộc là ai thiết kế chương trình máy vi tính chết tiệt này. . . . . ."

Tiếng người trong máy vi tính bắt đầu thúc giục: "Rốt cuộc xong chưa? Xin trả lời ngay, nếu không quá giờ không đợi."

"Mẹ kiếp! Còn quá giờ không đợi!" Giang Mẫn Hạo lại không nhịn được mắng một câu, trộm liếc Tang Tuyết Phù một cái, lại quay đầu lại liếc mắt nhìn camera, tức giận trả lời: "Chưa!"

Ai ngờ, tiếng người trong máy vi tính lập tức kiêu căng nói: "Ngài không phải là đàn ông, mời ngài trở về rồi lại đến."

Giang Mẫn Hạo và Tang Tuyết Phù hoàn toàn hôn mê, cũng không phải là đi nhà cầu, cái gì trở về rồi lại đến. . . . . .

Lúc này, sau lưng đã tới mấy bạn bè thân thích, Lynda, Lôi Thiệu Đình, Cố Huyền Dạ, Tô Chỉ San . . . . . bị nhiều người nghe đối thoại trước mặt như vậy, dĩ nhiên Tang Tuyết Phù lúng túng.

Giang Mẫn Hạo nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Tang Tuyết Phù một chút, chỉ đành phải lặng lẽ nói: "Lên rồi, xong chưa?"

Tiếng người trong máy vi tính hiện lên trạng thái mờ mịt: "Có thể trả lời hai lần sao?"

Giang Mẫn Hạo hoàn toàn muốn phát điên, "Ít giày vò đi! Cơ Liệt Thần, tôi biết rõ là tên nhóc anh giở trò quỷ, nhanh mở cửa ra, nếu không ngày mai tôi trực tiếp tới hội trường! Có nghe thấy không. . . . . ."

. . . . . .

Bên trong hội trường, Lâm Nhược Kỳ bụng to phề phệ ngồi ở trong phòng điều khiển, nhìn lên video trước mặt, cô cười quay đầu nhìn Cơ Liệt Thần nói: "Ông xã, làm em cười chết mất."

Cơ Liệt Thần cười cười, "Bà xã, thật không nghĩ tới em hư như vậy, tên nhóc kia còn tưởng rằng anh giở trò quỷ đấy." Nói xong, cầm lên hộp quả mơ trên bàn đút vào trong miệng Lâm Nhược Kỳ.

"Ha ha ha, không phải em vì tác hợp cho anh ta và Tuyết Phù sao, nếu hai

người bọn họ thật sự thành công, sau này anh ta sẽ chạy tới cảm ơn em đấy."

Cơ Liệt Thần kéo ngón tay của cô, khẽ cắn, khẽ nâng cao nhìn chiếc nhẫn kim cương màu đỏ trên tay cô, "Bà xã, ngày mai sẽ cử hành hôn lễ, em có căng thẳng hay không?"

"Có gì mà căng thẳng, đã là vợ chồng rồi cũng không phải là tiệc tân hôn. . . . . ."

"Xem em nói lời nói này thật không có tình thú. . . . . Bà xã, anh có cảm giác, chỉ cần ở bên cạnh em, mỗi ngày đều là tân hôn."

Lâm Nhược Kỳ giương mắt buồn cười nhìn anh, "Tại sao miệng lưỡi của anh càng lúc càng trơn tru vậy, chỗ nào giống Trùm xã hội đen, căn bản là nói linh tinh, đa tình, háo sắc!"

Cơ Liệt Thần cũng không quan tâm, hơi gấp môi mỏng đưa về phía trên miệng cô, ánh mắt trong veo giống như ánh ban mai, khóe

Môi nâng lên một đường cong hoàn mỹ.

Lâm Nhược Kỳ bị râu anh trêu chọc rất ngứa ngáy, cô đẩy ra mặt của anh, cười nói:" Đừng làm rộn, bọn họ sắp tiến vào"

"Sợ cái gì, ai cũng biết hai chúng ta rất ân ái" Lần này ngón tay thon dài không có leo lên cần cổ yếu ớt của cô mà thăm dò vào dưới váy của cô, lại thăm dò vào…….

"A….." Lâm Nhược Kỳ đột nhiên hét lên một tiếng, chính xác bắt được cánh tay Cơ Liệt Thần, sắc mặt thay đổi.

"Thế nào bà xã?" Cơ liệt Thần trừng mắt nhìn.

Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy bụng đau đớn không hề báo động trước, loại đau này hai ngày trước bắt đầu mơ hồ có cảm giác. Nhưng bác sĩ gia đình nói đó là đau đớn rất bình thường, mỗi người phụ nữ mang thai ở trong mọt tháng cuối cùng cũng sẽ có cảm giác đau bụng với mức độ khác nhau.

Nhưng lần này cảm giác đau đớn khác lần trước, cô thật sự nhịn không được, rên rỉ ra tiếng……..Cùng lúc đó, trên đùi một luồng hơi nóng, nước đọng ướt đẫm…….

Cơ Liệt Thần cũng mò tới nơi nóng ướt của cô, trong lòng nhất thời kinh hoảng.

Anh chợt mở ra váy cô, vừa nhìn giật mình.

Ông trời! Lại có thể cố tình vào lúc này vỡ nước ối! Lâm Nhược Kỳ đau bụng cau mày, khổ sở không nói được.

“Bà xã! Nhanh đi bệnh viện!” Cơ Liệt Thần không dám kéo dài thời gian, đôi tay vòng uống ôm cô lên, nhanh chóng chạy ra bên ngoài hội trường……

Mọi người vẫn còn ở bên ngoài hội trường đang oán trách, nói hai nhân vật chính ở trong hội trường cũng quá làm khổ người, lúc này cửa mở ra, chỉ thấy Cơ Liệt Thần ôm Lâm Nhược Kỳ vọt ra, vẻ mặt hoàng hốt, hoàn toàn không còn dáng vẻ phán quan khát máu lãnh khốc như ngày xưa.

“Thần, chị dâu nhỏ làm sao vậy?” Giang Mẫn Hạo đứng ở phía trên đầu, nhìn thấy rõ ràng nhất, vì vậy hỏi ngay.

“Sinh…..Muốn sinh……Nhược Kỳ muốn sinh…….” Cơ Liệt Thần hổn hển lo lắng nói.

Tất cả mọi người đổi sắc mặt, căn bản không dám chậm trễ, một đám người vội vã không ngừng lái ô to tiến về phía bệnh viện.

Hoàn hảo tất cả đều thuận lợi, sau năm tiếng, Lâm Nhược Kỳ thuận lợi sinh rra một bé trai, theo tên Cơ liệt Thần đã sớm nghĩ ra, đứa bé này chính là Tiểu Nhược Thần

Hơn nữa tên nhóc này chẳng những di truyền cá tính hoạt bát của mẹ nó, còn di truyền tính phúc hắc của cha, tự nhiên thành bảo bối trong nhà. Dĩ nhiên, đây là chuyện sau này.

Đêm đó, Cơ Liệt Thần một tay ôm con trai mới sinh ra của mình, một tay ôm bà xã của mình, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, “Bà xã, anh đã nói anh yêu em chưa?”

Lâm Nhược Kỳ sinh con tự nhiên mệt mỏi, ngay cả mí mắt cũng không nhướng lên được, đột nhiên nghe Cơ Liệt thần hỏi như vậy, không nhịn được mở mắt, “Có, anh đã nói rất nhiều lần rồi, anh có ngại phiền hay không?”

“Bà xã, vậy em có nói yêu anh chưa?”

Lâm Nhược Kỳ tức giận trừng mắt nhìn anh”Anh cũng đừng giày vò em nữa, nhìn em mệt mỏi cũng không ra hình người rồi”

Cơ Liệt Thần khẽ mỉm cười, ở trán của cô rơi xuống một nụ hôn nhàn nhạt, cũng tràn đầy tình yêu, phát ra từ tim phổi nói :” Nhược Kỳ, thật ra bây giờ cảm giác của anh đối với em đã không giống như lúc ban đầu”

Lần này, Lâm Nhược Kỳ cũng không hiểu, không biết anh nói như vậy là ý gì? Mờ mịt trừng mắt nhìn, cô không nói lời nào

Giống như biết cô sẽ phản ứng như thế, Cơ Liệt thần nín cười nói :” Lúc đầu anh chỉ ưa thích em, bởi vì khi đó anh cảm thấy trêu chọc em rất vui, có lúc rất lanh chanh láu táu, có lúc chân tay vụng về, mặc dù rất đơn thuần nhưng rất dũng cảm…Sau đó, anh yêu em lúc nào không biết, mà bây giờ……”

Anh khe dừng lại, lại gần bên tai cô, nồng tình mật ý nhỏ giọng nói “Anh càng lúc càng yêu em, hơn nữa……Anh còn muốn yêu em như vậy, yêu em nhiều hơn, nhiều hơn…….bà xã thân ái, là em cho anh mọi thứ tốt đẹp nhất trên thế giới.”

Lâm Nhược Kỳ nhìn ánh mắt Cơ Liệt Thần vô cùng dịu dàng, chuyên chú cung chìu, cô không nhịn được vùi đầu nằm ở trước ngực anh, nghe tiếng tim anh đập đều trong lòng ngực.

Bên môi lặng lẽ nở một nụ cười xinh đẹp thỏa mãn, “Thần, em cũng yêu anh”

Trước kia cô,không có cha mẹ, không có người thân, không có quá khứ cũng không có tương lai. Mà bây giờ, cô có chồng, có mẹ chồng, còn có con trai, đây chính là một gia đình hoàn mỹ chính thức thuộc về cô. Cho dù sau này sẽ xảy ra chuyện gì, cô vẫn yêu bọn họ, che chở của bọn họ, chăm sóc bọn họ. Bởi vì cuộc đời này của cô đã đủ.

Nhưng may mắn ông trời không phụ lòng, tất cả đều trọn vẹn.

Truyện đã hoàn.